HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS OCTAVVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

I L I A D E M

CVRANTE

C. G. H E Y N E

VOLVMINIS SECVNDI PARS TERTIA

LIB. XX—XXIV

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM XX. (Υ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Si, quod in carminis principio praefixum est exordium, nihil aliud exsequi voluit poeta, quam vt ira Achillis, per Agamemnonis resipiscentiam, et satisfactionem pro iniuria, placata argumentum Iliadis constitueret: absolutum iam carminis argumentum videri poterat. Effectum iam erat id, quod Thetidi promissum erat a Ioue, τιμῆσαι φίλον υἱόν. A, 508. Vltio tamen Patrocli caesi, ab Hectore sumenda cum argumenti summa hactenus necessario erat coniuncta, vt Achillis virtus tantopere desiderata opinioni de ea factae fidem faceret. Quod itaque nunc in hoc libro expectabatur, erat noua pugna, Achillis virtus insignis et Hectoris caedes: haec quidem in tertium hinc librum (XXII) differtur; episodiis pluribus, magna ingenii vbertate interpositis, deorum maxime interuentu; quo Homerici carminis indoles tanquam fonte summae admirationis vtitur; eumque parat poeta et instruit concilio deorum a Ioue habito, et venia data, vt praeliis Achiuorum cum Troianis, a quibus abstinere se iussi erant inde a libro VIII (Θ) et iterum, minis adiectis, libro XV (O) dii iterum interessent. Poeta, nihil praefatus, nec, quorsum haec spectent, monens, initium facit a concilio deorum et venia diis data: cuius caussam inde a v. 26 exponere orditur, speciosam satis: vereri Iouem, si Achilli soli omnis pugnae fortuna permittatur, ne nimis magna Troianorum caedes fiat, et ipsa vrbs expugnetur. Ponitur his, quod e superioribus

nouimus, fata prohibere ne vrbs ab Achille capiatur. Dicas, ita fatis fuisse, vt dii Troianorum rebus studentes in pugnam prodire et Troianis suppetias ferre iuberentur. Enimuero ita et iniqua conditio fuisset, et Iuno cum diis suarum partium, quod de Iouis iniquis consiliis conquererentur, habebat. Danda itaque erat diis omnibus copia immiscendi se praelio, negata antea a Ioue; eo tamen attemperanda erant omnia, vt Achilles, etsi victor, ab internecione exercitus Troiani et ab vrbis expugnatione auerteretur. Hoc quidem tanquam generale aliquod poetae consilium bene perspicere licet; non autem omnia, quae narrata sunt, eo spectare putanda et sollicite ad rerum summam referenda sunt; verum agit hoc vnum poeta, vt euentorum factorumque magnitudine et varietate mirationem moueat et animos detineat. Re iam ad ἀκμὴν deducta, diis ipsis inter se pugnantibus ipso terrore miratio increscit. Notabimus sigillatim nonnulla, quae suspicionem mouere possint, etiam hanc carminis partem aduentitiam esse; et principio tantum Achillis strenue facta narrata fuisse. Verum de his pro suo cuique sensu statuendi libertas relinquenda est.

1. Naùes κορωνίδας ab inflexa puppi vidimus iam B, 392.

2. ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί. (excidit stigme ⸖) „quod Achilles nunc totius exercitus dux constituitur." Schol. A. Scilicet poeta ad eum vnum omnium maxime animos nostros conuertit. Nec tamen statuendum est, Achillem summo imperio totius exercitus exuisse Agamemnonem; verum suos tantum Myrmidones ille educit, et de his v. 1. 2. agitur; etsi hi duo versus nexus caussa interpositi esse videri possunt, quo tempore in rhapsodias, quas nunc habemus, distributum fuit carmen. Lectum quoque fuit μάχῃ ἀκόρητοι Ἀχαιοὶ, vt ex Schol. A. B. apparet: minus bene; quandoquidem maior vis epitheti est in Achille; exhibent tamen idem Schol. br. Vrat. A. duo Vindob. et pro var. lect. Townl. etiam edd. excepta ed. Romana, e qua Barnes reposuit ἀκόρη-

του codicum quoque assensu. add. Apollon. Lex. ἀκόρητον. ἀπλήρωτον. adscripto hoc versu.

Porro Schol. A. monet de tono: ἀμφὶ σὲ scribendum esse, non ἄμφί σε. Addit idem: quinque esse personas heroicas, Achillem, Melanippum, Patroclum, Eumaeum, Menelaum, quos alloquatur poeta, et inter deos, Apollinem, ἀμφὶ σὲ, ἤϊε Φοῖβε. (inf. 152.) nimis subtilis, et si recte iudico, inanis obseruatio, cum illa appellatio nihil aliud sit, quam poetica inuersio metro flagitante.

Πηλέος υἱέ. Πηλέως Mori. quod alibi vidimus expulsum. T, 216.

3. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. αὖτ' ἑ. vitium est ed. Turneb. et Steph.

ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Schol. A. et B. cum br. hanc campi, accliuiorem versus vrbem, planitiem confundunt cum Callicolone, quam v. inf. 53. At θρωσμὸν πεδίου inter Simoentem et Scamandrum inde a castris versus vrbem fuisse iam ad K, 160 vidimus, vbi Schol. br. recte vtrumque locum discernunt; quod et iisdem verbis facit Etymologus in θρωσμός. Verbo, est h. l. appellatiue campus βουνοειδής, vt a Suida redditur.

4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι. „quod non Iride vtitur." Schol. A. Disertiora habent Schol. B. „cum alias ab Iride, aut si maius quid incidisset, a Mercurio iussa Iouis nuntientur: nunc Themide Iouem vti ad conuocandum deorum concilium, ὡς νομιμωτάτης οὔσης τῆς ἀγορᾶς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης τοῖς πράγμασι. nec tamen tanquam praeconem eam adhibet, sed quia illa est ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. (Od. B, 69.) vt ex lege omnia agantur." Bene haec; et similia sunt ap. Eustath. notabile tamen est, hoc solo loco praeter morem a Themide geri id quod alibi ab Iride et Mercurio. Ceterum respondet hoc concilium deorum alteri sup. Θ. pr.

Θέμιστα κέλευσε laudat quoque sic Apollon. Lex. in Θέμις. Schol. A. et B. dictum notant pro Θέμιστι, et hoc

ipſum Θέμιστι κέλευσε habet Townl. Cant. cum edd. Flor. et Aldd. mutatum e Rom. a Turnebo. — Θέμιστ' ἐκέλευσε. vita Hom. Ζεὺς δ' ἐκέλευσε Θέμιστι Lipſ.

5. κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. ⊱ „quod Olympus nunc mons eſt, vnde epitheton πολύπτυχος, conuallosus. v. ad A, Excurſ. VIII. nec audienda ſunt inepta commenta ap. Euſtath. et al. Monent quoque vterque Schol. eſſe iungenda κέλευσε κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο καλέσσαι. ibi enim Iouem habitare." Volunt ita Iovem e vertice, in quo ſedet, Themidi mandata dediſſe. At naturalis verborum ordo erat θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο π. Haeſerunt in voc. κρατὸς, quod nimis ſubtiliter dictum accepere. Puta ſimpliciter dictum eſſe pro *toto Olympo*, in quo paſſim dii habitant, quemadmodum familiae per agros ſparſae olim in Graecia habitabant. Fateor tamen vel ſic malle me ſcriptum eſſe κρατὸς ἐπ' 'Ο. In quod etiam Bentleium incidiſſe video.

„ἄρα. *proinde vt iuſſerat Iupiter.*" Clarke.

7. οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο. ⊱ „quod *Oceanum* facit *Fluuium.* (id ſane ſaepius iam vidimus; etiam circumfluentem terras; et ex Homero repetitum a multis: v. Schol. Eurip. Or. 1384.) poetam autem eum non adduxiſſe in Olympum, ne auctoritate ſua contentiones deorum comprimeret, aut, ne ipſe πρόγονος intereſſet poſthac ἀπογόνων pugnae; et vt Scamandrum eo abſente induceret; aiunt Schol. A. cum Schol. br. prius illud, alterum Schol. Townl. et Victor. Alias argutias addit Schol. B. cum Oceanus abfuerit, mirandum non eſſe, quod nec Terra adfuit in deorum concilio; et recte hoc factum eſſe, ne rerum elementa loco mouerentur." Ea ipſa, et plura, inepta ſubtilitate, κατ' ἀλληγορίαν, affert Euſtathius ex antiquioribus.

Omnino de toto hoc loco ita erat pronuntiandum: aduerſari omni antiquae doctrinae de diis terreſtribus, marinis, vno Neptuno, Iouis fratre, excepto, et inferis, quod in Olympum adducuntur, eumue adeant. Non ita-

que tam mirandum erat, Oceanum abesse, quam, Nymphas et Fluuios admitti; eoque ipso grauissima suspicio suboritur, versus 7. 8. 9. esse serioris commenti: cuius caussam subodorari licet fuisse hanc, quod Scamander infra in pugnam deorum inducitur; credidit itaque rhapsodus, locum quoque ei esse debuisse in concilio deorum, addiditque ei comites ceteros Fluuios.

Locum inde a v. 7 lepide παρῳδεῖ Lucian. in Ioue Trag. 6 consutis variis laciniis ex his et Θ, 7. B, 281. Ξ, 70. Ante oculos habuit versus Philostratus Imagg. II, 27. in natalibus Mineruae, quibus adesse iussi omnes dii vna cum Nymphis et Fluuiis.

8. Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Sunt Nymphae ἀλσηΐδες. Plura Nympharum genera et nomina apponunt Scholia A. B. br. Nympharum rara est in Iliade mentio: Oreades Z, 420 ad Acheloum, Ω, 616 in Odyssea frequentissima: in qua Z, 123. 124. hi ipsi versus occurrunt. Schol. Townl. et Victor. obseruant Latonam a poeta inter Nymphas referri: ὅθεν καὶ παίζουσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ Νύμφαι. γέγηθε δέ τε φρένα Νύμφαι. (Od. Z, 106.) Scilicet Latona infra interest pugnae deorum Φ, 497.

ταί τ'. αἵ τ' Barocc. Vrat. b. A. Mosc. 2. cum Veneto; vulgatum erat ταί τ'. nulla, dixeris, de caussa τ' poni post Νυμφάων. Videbatur itaque tollendum esse; atqui est hoc Ionicum, cuius generis lectiones innumeras in Homero mutatas esse sit probabile, v. Excurs. ad h. v. de Ionismo Homeri.

9. καὶ πίσεα ποιήεντα. Legitur πίσεα ex ed. Rom. inde ab H. Stephano: conueniunt codd. in his Ven. tum Etymol. Suidas, cum Schol. Townl. a πίω, ποτίζω. vnde est πίσω ap. Pindar. At Schol. B. πείσεα a πίω, πείω, ποτίζω, cum Schol. Vict. sicque edd. Flor. Aldd. Schol. br. ms. Lips. Cant. Vrat. A. Mosc. 2. πίσσεα Harl. πείσσεα Vrat. d. πείσσεα et πίσεα Hesych. Variat quoque scriptura in Apollon. Arg. I, 1266. III, 1218. In notione

conueniunt omnes, et primo loco Apollon. Lex. πείσεα, οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόαν ἀνιέντες.

11. ξεστῇσ' αἰθούσῃσιν ἐνίζανον. „quod Zenodotus fcribit ἐφίζανον." Sch. A. Haec tamen fuit vulgata lectio, abfurda per fe, cum porticibus non infiderent, fed fub porticibus in fedilibus; quod non fenfit Euftathius, qui haec adnotauit: αἰθούσῃσιν. ἕδραις στυλωταῖς, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἰθομέναις, ὅ ἐστι, καταλαμπομέναις φωτί. ἐφιζάνουσι δὲ ταύταις οἱ νῦν ἀγερθέντες, οὐχ ὡς θρόνοις, ἀλλ' ἐν αὐταῖς περὶ τὸ ἔδαφος (cur hoc, humi? nec in fedilibus?) καθεζόμενοι. Mifcentur in his ex antiquis defcriptis plura; quod etiam in Scholiis factum videmus. Sic αἴθουσαι, inquit Schol. A. non funt fedilia, (θρόνοι ἢ καθέδραι) quibus infideri poffit; fed funt porticus, στοαὶ καὶ στυλωταὶ ἕδραι, ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι. aut vt Schol. B. τόποι πρόστοοι, ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι. de his v. Obff. ad Z, 243. Schol. Townl. et Victor. αἴθουσαι. ἐξέδραι στύλων τε (leg. στυλωταὶ) εἰσίν. *fedilia in porticu columnis ornata.* Etymol. αἴθουσαι αἱ στυλωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι (faltem ab vna parte; ab altera enim poteft paries quoque effe) apponitur Jl. I (IX, 468) ad quem v. Obff. de porticu ante aedes. pergit: σημαίνει δὲ τὴν καταφωτιζομένην στοάν. καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα (fic quoque reddit Schol. ad Apollon. Arg. III, 39. at Apollon. Lex. παραστάδα. De his v. fup. ad I, 669 p. 634.)

Dixi mifceri in his plura ac diuerfa; modo αἴθουσαι funt *porticus;* et hoc recte ac proprie; porticus ante aedes, interdum cum veftibulo; modo intelligunt grammatici *fedilia* in his porticibus, hac opinione imbuti legerunt ἐφίζανον.

Nunc autem difficultas exoritur haec; fic neceffe effet deos confediffe ante aedes et confultaffe; quod et praeter morem fieret, et repugnat verbis; ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διός, fi intrarunt, non federunt ante aedes. Nec fatisfacit, fi memores fup. Z, 242. 3. vbi ἵκανεν ἐς Πριάμοιο δόμον, ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι, vt δῶμα quoque ſit, vti δόμος, totus plurium aedium complexus intra vnum ἕρκος. nam nunc conſultantes ſedent ἐν δώματι et ſequitur: ὡς οἳ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο. Nec magis placet iungi δῶμα ξεστῇς' αἰθούσῃσιν domum habentem porticus, ambientes externos parietes, aedium frontem.

Reſtat itaque alterum, vt δῶμα ſit magnus ille oecus, atrium Latini dicunt, *(Saal)* in quod per veſtibulum columnis plerumque ſuffultum, intratur. Ita vero nec minus eſt, ipſum δῶμα, *atrium* interius, ab vtroque pariete columnarum ordinem habuiſſe, ad morem templorum; ſi modo ad Homerica tempora haec reuocare licet. δώματα, ſeu oecos ſolitarios, ad coetus populi et conciones recipiendas, non ad habitationem, factos temporibus heroicis memorari non memini: alioqui et hi pro parietibus habere poterant porticus columnis ſubnixas, ad quas ſedilia eſſent, in quibus ſederent qui conuenerant.

Addit Schol. A. cum Towul. et Victor. fuiſſe, qui, accipientes et ipſi αἰθούσας pro ſedilibus, ἑνίδρανον ſcriberent; (noua vocis forma, ex ἱδρύω, ἱδρύνω. τὸ ἕδρανον) καθέδρας οἰηθέντες εἶναι τὰς αἰθούσας.

Scribitur αἰθούσῃσι in Ven. A. B. vt ſup. Z, 243.

12. ἃς Διὶ πατρὶ Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Sch. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ι. τὸ τέλειον τὸ ποίησε." Grammaticus ſcriptum reperit ποίησε ἰδ. cum in aliis ποίησ' eſſet εἰδυίῃσι, diſtinxere quoque inter duo haec, vt εἰδυῖα eſſet ἡ γινώσκουσα, ἰδυῖα ἡ ἐπιστημονική. v. Euſtath. ad h. v. Mirum tamen, haec nunc demum moneri, cum toties iam corrupta haec lectio occurrerit. v. ad A, 608. Nunc noſtro in loco vbique legitur ἰδυίῃσι.

13. ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. — quod Διὸς ἔνδον eſt pro ἐν Διός. vt εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον (Φ, 145) Schol. A. dicas verius ἐν eſſe omiſſum et ſubintelligendum, pro ἔνδον ἐν Διὸς δώματι. Euſtath. ſupplet ἔνδον τοῦ κατὰ τὸν Δία δώματος.

οὐδ' Ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς. Schol. A. B. br. obſeruant, Neptunum, etſi antea e pugna inuitum recedentem O, 211. nunc tamen Iouis imperio parere.

15. ἵζε δ' ἄρ. alii ἷζε ſcribunt, vt Euſtath. ſic et alibi. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν. tuetur ἐξείρετο vſus. v. ad E, 756. At ἐξήρετο et h. l. Barocc. Mori. Lipſ.

16. τίπτ' αὖ, Ἀργικέραυνε. ita edd. αὖ. quod retinui, quia ſic aliis in locis pro emendatiore lectione illud habitum eſt. Attamen h. l. αὖτ' ipſe Venetus, tum Barocc. Lipſ. Mori. Harl. Vat. etiam Vita Homeri Vrat. b. d.

ἀγορήνδε κάλεσας Lipſ. recte ſi καλέσσας, et hoc habent Cant. Mori. Vat. Ven. Euſtath. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. quod repoſui pro vulgato ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας.

17. ἦ τι. περιστᾶσθαι monet accurate Sch. A. idque propter alia loca: Od. Λ, 171. et A, 175. Nouimus fluctuantes in hac vocula grammaticos. — „γρ. ἦ τε. ἦ τὶ et ἦ τί." Barnes.

18. ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε hoc de pugna bene nouimus: v. ſup. N, 736. At ἄγχιστα de tempore deſiderabat futurum: *confeſtim fiet* pugna: in eo res eſt vt fiat. Eſt ergo pro δαίεται.

20. ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν — Verſum non aliter laudat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. f. hiatus tamen in eo occurrit ab Homerica poeſi alienus; nec tam parata medicina, quam alibi. Sed ſunt in hoc libro plura huius generis, vti mox 22. vt inter ea ſint, quae de auctore dubitationes moueant. Poſſis φίλοις vel τεοῖς ἐν στήθεσι· vt ſolet γνῶναι ἐν φρεσὶ dicere ſuſpicari. Bentl. μεὴν hic et aliquoties alibi, adſcripſerat: vocem cuius auctoritatem ignoro. ἐνὶ Lipſ. Euſtath. male ante στ.

21. ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα. poſſe haec et ſuperioribus adiungi, ait Sch. A. et ſequentibus. Alterum hoc vix commode; videtur tamen amplecti Sch. B. dum ſupplet ὧν ſcil. ἀνδρῶν.

ὀλλύμενοι περ. Schol, B. παρέλκει ὁ πέρ. atqui περ est quidem. siquidem pereunt.

22. μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο. Vidimus iam κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο de iugis et conuallibus montis Olympi sup. Λ, 77. At h. l. hiatus inest versui. Videtur adeo fuisse Pindarica forma, πτυχῇ. eamque iam Bentl. adscripserat.

23. ἥμενος. ἔνϑ' ὁρόων φρένα τέρψομαι. Fuisse apparet e Sch. A. B. qui iungerent ἥμενος ἔνϑ' ὁρόων. De delectatione hac deorum ex adspectu pugnae, seu potius virtutis pugnantium v. sup. ad H, 61. Θ, 51 et al.

26. εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται. Venit antiquioribus in mentem, quod Sch. B. cum aliis monuit, deorum interuentu hoc non impediri, quo minus Achilles sit superior; siquidem dii ei aderunt validiores, quam illi qui auxiliantur Troianis. Soluit ille quaestionem sic, vt Apollinem tamen nunc inductum esse dicat, cuius fraude mox vtendum erit ad fallendum Achillem, (inf. Φ, 599 sq.) nec non vt inducere posset Scamandrum." Verius dixeris: poetam hoc spectare, vt inducendo in pugnam deos, pugnam efficeret tanto magis horrendam, Achillis autem virtutem tanto illustriorem et vt varietate rerum delectaret. Eustathius quoque hanc inter veteres ἀπορίαν et λύσιν attigit. „γρ. μαχῆται et μάχηται," Barn. ἐνὶ Τρ. Vrat. A. b, male. Mox ἔξουσι v. ad 51.

27. ἔξουσι, sic sup. N, 51 pro *sustinebunt*, auertent; vt aliquoties. Hesych. ἐφέξουσι. κωλύσουσι Vrat. A. gl. ὑπομενοῦσι.

28. „καί δέ τέ μιν." Aristarcheum est μίν." Sch. A. Fuit ergo in aliis μὲν καὶ δέ τι Cant. Koeppen desiderabat particulam: *vel conspectum modo.* sed supplendum est, vt alibi quoque κἄν vel γε.

ὑποτρομέεσκον. *contremiscere solebant.* Clarke.

29. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ϑυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς. Obseruant A. B. in ἑταίρου supplendum esse πέρι, et αἰνῶς

iungi posse et cum χώεται et cum δείδω. Bentl. coni. κατὰ θυμόν. At καὶ h. l. auget, *insuper*.

30. ὑπὲρ μόρον. Aristophanes vna voce extulerat ὑπέρμορον; (quod est in ed. Rom.) in Cant. et Ascalonita sic, vt pro aduerbio positum sit, vt ὑπέρμορα B, 155. Sic καλὸν et καλὰ variare Il. Z, 326. et Od. Υ, 294. Prouocat grammaticus ad librum suum τῆς προςῳδίας. (vnde patet Scholion esse ductum ex Herodiani Ἰλιακῆς προςῳδίας.) Adiicit tamen posse hic et Od. A, 35 et distincte ὑπὲρ μόρον accipi, vt ὑπὲρ μοῖραν inf. 336. Sch. A. attingunt duplicem scripturam, Schol. B. Eustath. hic pro Aristophane memorat Aristarchum; vnde suspicio firmatur, aliis quoque in locis, quae vidimus, nomina haec esse apud eum corrupta. In Townl. et Victor. legitur: τινὲς γρ. ἀντὶ τοῦ δείδω μὴ καὶ τεῖχος.

„οὐ μέν τοι μοῖρ' ἐστιν ἐπὶ ζωοῦ Ἀχιλῆος"

„Ἴλιον ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον"

„ἔπερσε (f. πέρσε δὲ) δουράτεος ἵππος καὶ μῆτις Ἐπειοῦ·" πῶς γὰρ ὁ εἰδὼς τὴν μοῖραν ἀμμορίην τε (ex Od. Υ, 76) νῦν διστάζει; Non meminerat is, cui haec debentur, Iouem Homericum non ad subtilem doctrinam esse adumbratum. Videntur tamen hi tres versus non tam pro vs. 30 scripti, quam potius in margine aliunde adscripti fuisse.

31. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε. πόλεμον ἀλίαστον. *Pugnam pertinacem*, iam vidimus ad B, 797. In fine ὄρωρε Vat. ἄγειρε Vrat. d.

32. βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε. „ἰέναι et ἴμεναι" Harl.

33. ⸓ adscripta stigme, sed Scholion excidit, quod spectasse suspicor ad ἀγῶνα νεῶν, v. ad O, 428. Interponit ad h. v. et ad 38. Schol. B. caussas, cur dii hi ex ceteris in pugnam descendant, a grammatico acumine petitas; quas etiam cumulat Eustath. p. 1194. Adscripsit idem Schol. B. quaesitum esse, cur Pluto, Dionysus et Ceres absint a pugna. At quaeras potius, cur non omnes dii, et cur hi potissimum in pugnam prodeunt? Quaeras nec minus, vnde repente Mercurius, qui alias nullis par-

tibus in rebus Troianis ſtudet, in hunc deorum Troianis infeſtorum ordinem adſcitus ſit? vnde Diana et Latona? et vero Vulcanus? qui tamen arceſſitus eſſe videtur, vt Scamandri aquas exſiccaret. Praeparatum tamen videtur eſſe drama verſu O, 214. quem tamen ab interpolatore profectum eſſe iam tum ſuſpicabar. Nam de Iunone, Neptuno et Mineruа in Troianos ſaeuientibus iam ſaepe moniti eramus. Forte antiquiore fama et carminibus hoc ante Homerum iam erat conſtitutum, vtri parti adfuiſſent dii hi vel illi. Pugnas deorum omnino reprehenſas eſſe a Platone notum eſt: de Rep. II. ſub f. p. 377 ſqq. et Euthyphr. p. 5 ſqq. et a Numenio ap. Euſeb. Praep. Eu. XIII, 5. Addit Barnes Proclum defendere eas ad Plat. de Rep. f. 6. dum theologice exponit: Quod idem facit auctor Allegor. Homeric. 52 et al. ap. Barnes ad h l. Vide inf. ad 68. 69. vbi plura in Schol. B.

34. ἠδ' ἐριούνης Ἑρμείας. ἐριούνης. Patet ab ὀνέω ductum eſſe, vt ſit ὁ μεγάλως ὀφελῶν· ſicque Heſych. Sch. br. Infra 72 et al. ἐριούνιος idem eſt; in quo tamen ad alia deflectunt grammatici. Vtrumque tamen nomen non niſi hac rhapſodia et in Ω. et Od. Θ, 322 occurrit.

35. ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται. Legebatur κέκαστο. Eſt tamen prudentia illa perpetuum aliquid quod Mercurio ineſt: praeferendum ergo alterum, quod Schol. A. ait Ariſtarchum legere. Sicque legitur in Lipſ. Vrat. b. d. Moſc. 2, vno Vindob. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. probarat quoque Erneſti contra Clarkium. Intulit κέκαστο Ald. 2.

Aliam difficultatem facit ἐπὶ vel ἐνὶ, quod vulgo legebatur. Nam κέκασταί τις φρεσὶ πευκαλίμῃσι, ſimpliciter, *ornatus*, *inſignis eſt*, vt ſemper tertio caſu; ſic ἐγχείῃ ἐκέκαστο B, 530 et al. quoties quartus caſus adiicitur, ſubintell. κατά. περὶ pro ὑπέρ. v. ad N, 431. Iungenda itaque, nam alia ratio grammaticae conſentanea haud ſuppetit, praepoſitio cum verbo. Nec tamen vſu probari poteſt, ἐγκάζεσθαι. Per analogiam tuearis forte ἐπικάζεσθαι, iungitur enim ἐπὶ ſaepe ſine vlla vi, vt

ἐπιμάχεσθαι, pro μάχεσθαι, modo vſ. 26. Legunt autem ἐπὶ Φρεσὶ h. l. Euſtath. Vrat. b. et Venetus.

36. Ἥφαιστος — σθένεϊ βλεμεαίνων. pro σθεναρός, ſeu, vt Apollon. Lex. ἐπιῤῥωννύμενος. eſt enim βρεμεαίνειν, βλεμεαίνειν, fremere, viribus collectis et ex ira intentis. v. ad Θ, 337. Vulcano autem robur proprie tribuitur ex opere fabrili faciendo; etſi idem pedibus claudis incedit.

δ' ἅμα τοῖσι κίε. Cant. δ' ἄρα.

37. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. eſt pro ὑπεκινοῦντο, vt iam vidimus ſup. Σ, 411. vbi idem verſus lectus, cf. ad 417. Λ, 50. Scholia et h. l. ſequuntur vulgare: ἐῤῥωμένως ἐπειρῶντο βαδίζειν, Schol. B. et ἐῤῥώννυντο αἱ ἀσθενεῖς Schol. A. Add. Euſtath.

38. Ἄρης κορυθαίολος. de epitheto v. ad B, 816 vſ. ſq. ἀκερσεκόμης hoc vno loco occurrit, *intonſus Apollo* propter perpetuam iuuentam: agunt de voce Apollon. Lex. ex eo Heſych. Etymol. Schol. B. et br. ἰοχέαιρα: v. ad E, 53.

40. Ξάνθος τε. ℱ „quod, cum nondum docuiſſet, Xanthum et Scamandrum eundem eſſe, nunc tanquam exploratum illud aut notum ponit. cf. inf. 74." Non ſatis aſſequor grammaticum; Ξάνθον iam memoratum vidimus diſerte Z, 4. Θ, 185. 556 et al. Σκάμανδρον quoque E, 774 et al.

Φιλομμειδὴς τ' Ἀφροδίτη. Pro epitheto lectum fuit ab aliis Διὸς θυγάτηρ Ἀ. Sch. Townl. et Victor. „γράφεται· Διὸς θυγάτηρ. ἄτοπον γὰρ Φιλομμειδὴς ἐπὶ τῆς πολεμούσης·" perperam, cum epitheta perpetua non ſpectent ad contextum et ſententiam. De voce vidimus ad Γ, 424. Duplex ſcriptura per vnum vel duo μ etiam h. l. occurrit: vno μ Townl. aliique.

41. ἕως paſſim, vt in edd. Ald. ſec. et hinc ductis. μὲν ἀπάνευθε ſine ῥ Townl.

42. τέως ἄρ' Ἀχαιοὶ — ἄρ' extat in ed. Wolfii priore; recte receptum, vel ſine auctoritate. Vulgata: τέως Ἀχαιοὶ haud dubie eſt corrupta, etſi omnes libros obſi-

det. Vitium natum ignoratione metri; quod nunc Barnes pro amphibrachy habet; quem pedem in heroico locum habere, nondum persuasum mihi est. Pronuntiatum autem esse τῶσε Ἀχαιοὶ sine fundo tradit Clarke. Etiam Bentl. emendauerat inserto ἄρ. sicque dudum refinxeram et vnusquisque facile refingat. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τόφρα Ἀχαιοί." male cum hiatu. Nisi fuit quod vere suspicari arbitror, τόφρα δ' Ἀ. Porro μέγα κύδανον vn. Vindob. et al. scriptum in Eustath. incerta tamen fide, sed certior est Lips. Harl. Vrat. A. b. Vindob. pro vulgato μέγ' ἐκύδανον. Ceterum κυδαίνειν, quod vbique transitiue dictum occurrit, h. l. absolute positum est pro κυδιᾶν, animo, laetitia, efferri. cf. ad E, 448.

43. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Ἐπέπαυτ' h. l. constanter in edd. lectum: donec Barnes reposuit ἀπέπαυτ' vt constaret sibi lectio in hoc versu bis iam lecto T, 46 et Σ, 248. Contra vero mutanda fuit lectio ibi in edd. obuia in hanc alteram, ἐπέπαυτ', quam codd. tuentur, etiam h. l. meliores, Ven. Townl. Vrat. b. v. ad Σ, 248.

44. ⸎ stigme sine Scholio: quod spectasse suspicor ad γυῖα ἕκαστον. quod vulgari vsu γυῖα ἑκάστου esset. Pro ὑπήλυθε γυῖα est ἐπήλυθε in Mosc. 2.

48. ⸎ quod δ' abundat in αὖε δ' Ἀθήνη. Sch. A. Apodosin igitur hinc ab αὖε δ' Ἀθήνη constituit. Immo vero a priore membro: ὦρτο δ' Ἔρις illa facienda est; nam deorum aduentu mutata rerum facies; nunc conseruere manus, facta pugna, ὦρτο Ἔρις. Tum quoque exortus est clamor bellicus: quem inde a Minerua, hinc a Marte editum narrat poeta, vt tanto augustius esset phantasma. Sane alibi etiam Eridi hic hortatus pugnantium in primo conflictu tribuitur.

Eris λαοσσόος. vidimus iam Athenen λαοσσόον N, 128. et Martem λαοσσόον P, 398. Mox vs. 79 etiam Apollinem videbimus. Nunc Eridem, cum et ipsa, pro furore pugnantium posita, ad arma concitet: v. ad N, 128. τοὺς λαοὺς σεύουσα, καὶ παρορμῶσα. Male ex etymo praue

constituto per σώζουσα reddentes haesere in loci sententia grammatici: Schol. B. et hinc ducti. Maluere itaque λαοσσόος αὖε δ' Ἀθήνη iungere. Meminit quoque Eustath.

49. στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός. Barocc. Ven. τείχεος ἐντός, male, vt e τειχοποιΐα constat; extra vallum erat fossa: Excurs. II ad lib. VII. p. 402.

50. ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων. Lips. ἐριγδούπων, sic sane alibi. poterat et hic ita scribi, sed pronuntiatione γ extrudi.

51. αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν. Strabo XIII. p. 893 A. ὦρτο δ' Ἄρης. vbi vss. 51. 2. 3 recitat, coortus est, irruit, instar procellae; λαίλαπι ἶσος. vt Λ, 746 αὐτὰρ ἐγὼ ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος. Verum seqq. tuentur αὖε: hortatus est vociferando Mars Troianos, vt Athene Achivos. Legerat quoque αὖε Etymologus in αὔω.

ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος; Mars, procellosae, eoque atrae nubi similis, ad terribilem eius adspectum declarandum, mirifice est inuentum; vt Apollo A, 47 incessit νυκτὶ ἐοικώς. vbi cf. Obss.

52. κατ' ἀκροτάτης πόλιος. h. e. κατ' ἄκρης. κατ' ἀκροπόλεως. a Pergamo. πόλιος erat in Flor. Aldd. Recepit Turnebus πόλεως e Romana. Nil refert; sed habent πόλιος Barocc. Vrat. A. b. d. vterque Venetus, Victor. et Townl. etiam Strabo l. c. πόλεως cod. ap. Dionem Or. II, p. 91.

53. ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ. In Veneto A. et B. Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ. ξ „quod locus hic in Ida vocatur Θεῶν καλλικολώνη, nec bene nonnulli accepere θέων pro τρέχων." Schol. A. E seqq. apparet, fuisse eam lectionem Aristarchi, eodem modo, quo Ἀχαιῶν λιμὴν dictus fuit. Et Schol. br. θέων ἐπὶ K. ὅ ἐστι, τρέχων. Ἀρίσταρχος ἀνέγνω περισπωμένως, τὸ χωρίον θεῶν λέγων. Bene haec, si Θεῶν κολώνη esset; et probabile fieret, nomen hoc colli inditum fuisse ex vs. 151 quod dii in eo consederant.

Ad hanc lectionem spectat id, quod notatur in Schol. A. nonnullos scripsisse ἐπὶ — quia est θεῶν ἔπι. Ascalonita tamen (Ptolemaeus) vetuit hoc facere, ἐπὶ enim cum Καλλικολώνῃ iungendum esse: καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. probabile sit, eum et ipsum θεῶν legisse.

Altera lectio θέων fuit Herodici, eaque in codd. nostris recepta, vt in sit pro τρέχων, haud dubie conueniertius, modo huc modo illuc procurrens Mars. nec aliter ipse Strabo legere potuit. θεῶν non video e codd. notatum, praeterquam ex Harlei. sicque glossa ap. Hesychium.

Callicolona iterum inf. 151 memoratur. Notas loci suppeditat poeta, collem *apud Simoentem* esse, et in parte aliqua *ab vrbe diuersa*. Minerua hortatur Achiuos stans modo propius modo remotius ab acie; ponas itaque in altero quoque Pergama esse remotiora; Callicolonen propius ad aciem Troianorum: a dextro vtique cornu; num vero cis, an vltra Simoentem, haud apparet; hoc tamen alterum probabilius. In Strabone XIII p. 892. 3. e Demetrio Scepsio, qui, in vicinia natus locorum peritissimus esse debuit, XXX stadiis supra Ilium nouum fuisse narrat *Iliensium pagum*, et X stadiis supra hunc, *Callicolonen*, collem quem Simois alluit; vnde Strabo argumentatur, non Ilium nouum, sed Iliensium pagum, Ἰλιέων κώμην esse locum, in quo veteris Ilii vestigia quaerenda sint, vtpote remotiore a littore loco siti. Difficultatem facere potest in Strabone vsus τοῦ ὑπέρ. Ait enim ὑπὲρ δὲ τούτου (scil. τοῦ αὐχένος τῶν ἀγκώνων, quo loco duo collium iuga, quorum medio Campus Troianus continetur, in angustum coeunt,) μικρὸν ἡ τῶν Ἰλιέων κώμη ἐστὶν — ὑπὲρ δὲ τῆς Ἰλιέων κώμης δέκα σταδίους, ἐστὶν ἡ καλὴ Καλώνη, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, πενταστάδιον ἔχων. Si ὑπὲρ est linea recta accipiendum inde a littore, vtique in iugis Idae supra Ilium Callicolone est quaerenda; nisi ὑπὲρ, supra vrbem, etiam a dextra vrbis versus borealem plagam accipi potest; ita collis ille a boreali parte vrbis abesse

potuit X stadiis. In tabula Lechevalerii Callicolone recte in boreali Simoentis ripa notatur, sed infra Ilium versus mare. Cum plures sint in eo tractu colles, nihil sane definiri potest. Callicolonen cum θρωσμῷ πεδίου confundi a viris doctis, monui iam ad vs. 3.

Ex Strabone sua petiere Schol. A. B. br. additis his: in eo colle deas, iudice Paride de forma certasse, (pro eo colle vulgo Ida commemorari solet; in Luciano remotior ad austrum Idae pars, Gargarum; D. D. Dial. XX, 1. vbi multa congesta sunt ab Hemsterh.) nomen autem collem habere, quia maxime insignis esset inter loca vicina. (At in Schol. Townl. et Victor. θεοῖς δὲ ἀνατίθησιν αὐτὴν, ὡς πλήθουσαν λιβάσι καὶ λειμῶσι) Subiicitur ἡ ἱστορία παρὰ τῷ Δημητρίῳ Σκηψίῳ. admodum tamen dubito, grammaticis ipsum Demetrium iis fuisse inspectum; probabilius fit eos exscripsisse ea, quae apponunt, e Strabone.

Ad vs. 53 Scholion B. habetur, doctum quidem, sed corruptum: Δημήτριος ὁ Σκήψιος εἶναί φησι μεταξὺ Ἰλιέων (non Ἠλιέων. et adde κώμης) καὶ Σιμοῦντος. ὃς ἀπέχει κατὰ Σιμοῦντος μὲν στάδια πέντε, Ἰλιέων δὲ (adde κώμης) στάδια δέκα. Luxata haec, et refingenda: ὃς ἔχει κατὰ περίμετρον στάδια πέντε. ἀπέχει δὲ Ἰλιέων κώμης στάδια δέκα. Ita conuenit locus Strabonis p. 892 D. paullo ante memoratus, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, πενταστάδιον ἔχων pro περίμετρον πέντε σταδίων. Habet paria Eustath. p. 1195, 29. Enimuero vel sic plura excidisse, docet Schol. Townl. et Victor. in quibus haec habentur: Δημήτριος ὁ Σκήψιος Καλλικολώνην αὐτὸν καλεῖσθαί φησι λόφον, σταδίων πέντε τὴν περίμετρον. κεῖσθαι δὲ μεταξὺ Ἰλιέων κώμης καὶ Σιμοῦντος. ἀπέχειν δὲ Σιμοῦντος μὲν στάδια ε̄, Ἰλιέων δὲ κώμης ῑ. Sed nec his satis confidere licet.

Occurrunt ex iis, quae dicta sunt, pleraque ap. Eustathium quoque p. 1195, 28. 39 ἔστι δὲ Καλλικολώνη, ἢ κατά τινας Καλλικολώνος, τόπος ἢ λόφος σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, ἐπὶ τῆς Ἴδης κειμένη, μεταξὺ κώμης Ἰλιέ-

ων καὶ Σιμουντίων. (Σιμοῦντος) Mox τὸ δὲ Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ γράφεται καὶ Θέων, ἤτοι τρέχων, ὁ Ἄρης ἐπὶ τῇ Καλλικολώνῃ. ταύτην δέ τινες φασὶν εἶναι καὶ τὸν παρὰ ποιητῇ λεγόμενον θρωσμὸν πεδίοιο. Φαίνεται δὲ καλός τις εἶναι ὁ θρωσμός. διὸ καὶ κλῆσιν ἔσχε τὸ Καλλικολώνη, καὶ θεῶν εἶναι διατριβὴ πέπλασται ὡς οἷα καὶ βραχύτατός τις Ὄλυμπος. περὶ ταύτης καὶ ὁ Γεωγράφος φησί· (p. 892 D.) Καλλικολώνης λόφος τις πενταστάδιος, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ. ἔστι δὲ ὑπεράνω τῆς Ἰλιέων κώμης, ἐν ᾗ τὸ παλαιὸν Ἴλιον ἵδρυτο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν Ἰλίου στάδια μ'.

Liquet ex his vnum eſſe omnium fontem, locum Strabonis ex Demetrio Scepſio petitum, ita tamen deſcriptum, vt iis quidem, qui tum viuerent, cum noui Jlii et pagi Jlienſium ſitum noſſent, notitiam aliquam Homericae Troadis impertire poſſet, nobis autem parum lucis affert. Cum Strabo ipſe loca non adiiſſet, cumque ipſe non tam tanquam geographus, verum grammatice et critice reſpectu Homerici carminis, de his agat, multo minus ſubtiliter ſatis de his egit. Eſt locus Scylacis p. 85 ed. Gronou. in quo XXV ſtadiis a mari abſuiſſe dicitur Jlium. Putes non niſi de Jlio nouo hoc accipi poſſe, quod tum erat. Nec tamen hoc conuenit cum reliquis rationibus, et ambigua ſunt ipſa verba: De Helleſponto dixerat: Inde, inquit, ἐντεῦθεν δὲ Τρωὰς ἄρχεται, καὶ πόλεις Ἑλληνίδες εἰσὶν ἐν αὐτῇ αἵδε· Δάρδανος, Ῥοίτειον, Ἴλιον. ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάττης στάδια κέ, καὶ ἐν αὐτῇ ποταμὸς Σκάμανδρος. Quaeras ad ἀπέχει δὲ, quodnam ſit ſubiectum? num Ἴλιον? atqui ſequitur καὶ ἐν αὐτῇ haud dubie Τρωάδι. ergo et Troas ἀπέχει. quomodo tamen hoc ἀπέχει ἀπὸ τῆς θαλάσσης? et quidem XXV ſtadia? Erit itaque pro interpoſita ſententia habendum et interpunctione quoque ad Ἴλιον referendum, hunc in modum: — Ἴλιον ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης στάδια κέ· καὶ etc. Nunc autem difficultas in numero oritur.

Omnino ex ipſo poeta petenda eſt locorum, qualem ille ſeu nouiſſet ſeu finxiſſet, ratio et facies; et ſecun-

dum hanc vſ. 52. 53. vix aliter ea ſe habuiſſe videtur, quam vt infra acropolin ad Simoentem, verſus mare decurrentem, collis aliquis fuerit, Callicolone dictus. Excuſſa haec ſigillatim ſunt iam aliquoties, necdum ita, vt ad liquidum res perduci poſſet, in *Commentar. Soc. R. Scient. Gotting.* tum in *Troade Lecheval.* germanice verſa p. 260 ſq. iterum a Lenzio noſtro in *Ebene von Troja nach dem Grafen Choiſeul Gouffier* p. 293 ſqq. et noua Lecheval. recenſione, *Reiſe nach Troas* p. 157. add. ſup. Excurſ. ad lib. VI. p. 304.

54. *μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες.* Ven. *ὀτρύναντες.*

55. *σύμβαλον.* ambigua eſt, ſi ſubtiliter excuſſeris, loci ſententia, et diuerſiſſimis modis accipi poteſt, vnde diuerſa iudicia de toto loco duci poſſunt. Scilicet aut ipſi dii inter ſe conflixerunt, aut vtramque aciem vt pugnaret commiſerunt. Poſſunt enim verba: *ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες σύμβαλον* transitiue accipi, *οἱ θεοὶ συνέβαλον αὐτοὺς*, vt ſit, *συνῆγον τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶας οἱ θεοὶ εἰς μάχην.* vel etiam ipſi dii congreſſi ſunt pugna, vt abſolute *συμβάλλειν* dicitur Π, 564. 565. fere vt *conferere*, *confligere.* Ambiguum quoque eſt, quod ſequitur: *ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν*, ipſine dii? et inter ſe? an, *ἐν αὐτοῖς*, inter Troianos et Achiuos?

Vt de ipſo deorum conflictu intelligamus, monere nos poteſt vſ. 66 *τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.* et poſtulare videtur ipſa res: nam ingens ille caeli terrarumque tumultus, non niſi diis in aciem progreſſis, probabilis fieret: vt iterum iteratur ille tumultus renouata deorum pugna Φ, 387. 388.

Altera tamen ex parte pugna deorum nulla in ſeqq. nunc committitur, ſed in librum ſequentem Φ differtur. Videri itaque poteſt nunc tantum hoc commemorari: vtramque aciem Troianorum et Achiuorum a diis commiſſam eſſe vt pugnam inirent; et pro auſpiciis fuiſſe ingentes tonitruum fragores. Ita autem locus, qui ſequitur, plus tumoris habet, quam ſublimitatis; verſus autem 66

omnino erit tollendus propter verba: θεῶν ἔριδι ξυνιόντων et vff. fequ. vsque ad vf. 75. Manet tamen vel fic importunum, quod cum terrae motus et tremor ex tonitru defcribendus effet, Neptunus accedit, terram concutiens. In his omnibus iudicium poetae fubactius defidero.

Ex his ipfis duci videbimus alia, quae dubitationes de toto hoc loco faciunt.

ἔριδα ῥήγνυντο. non eft, vt alibi, perrumpere, nec poteft effe σκεδάσαι, quod Euftathius cenfebat p. 1195, 57. Sed eft ῥήγνυμι et ῥήγνυμαι, *facio erumpere*; quo fenfu a fcriptoribus ῥῆξαι φωνὴν, δάκρυα, dici coepit, et a Latinis *vocem rumpere*. Sollenne eft, ἐγείρειν μάχην.

56. δεινὸν δὲ βρόντησε vel fine codice fcripfiffem, pro vulgato δεινὸν δ' ἐβρόντησε. Nunc codd. tuentur, Vrat. b. Venetus.

57. αὐτὰρ νέρθε. „Ita Ariftarchus Ionice." Schol. A. pro vulgato ἔνερθε. etfi nil intereft. ἔνερθε, κάτωθεν. vnde Neptunus eft ἐνοσίχθων.

58. γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. „quod poeta terram et montes diftinxit: γαῖαν et ὀρέων." Schol. A. non diftinxit, fed coniunxit, vt totum cum parte.

ἀπειρεσίην Schol. B. ad formam rotundam refert, male. Eft terra immenfa, vt ἀπείρονα alibi dixit, v. Η, 446.

59. πόδες πολυπίδακος Ἴδης. Duplex eft forma et lectio: πολυπιδάκου, vt antea edebatur, et πολυπίδακος, nec quicquam intereft. Hoc loco tamen πολυπίδακος fcriptum in potioribus codd. Townl. Victor. Veneto vtroque, tum in Vindob. cum Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, πολυπίδακος. ἄλλοι δὲ, πολυπιδάκου. alterum hoc, πολυπιδάκου obfedit edd. etiam Euftathium: adde Hefych. Ariftidem Quintil. loco mox laudando. πολυπίδακος firmatur vfu Homerico Θ, 47. Ξ, 283. Ο, 151. verfu ter repetito. Variat tamen lectio quoque Ξ, 157 et inf. 218.

Versum recitat et sublimitatem inesse obseruat Aristides Quintil. de Musica lib. II. p. 82. in eo, quod motum et tumultum ad ipsas res immotas et inanimatas transtulit poeta.

60. Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν. πόλεις Vrat. b. καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν Cantabr.

61. ἔδδεισε δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεύς. Versus 61—65. praemisso vs. 388 ex Φ, ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανὸς, ἄϊε δὲ Ζεὺς, quasi eodem loco lectos, recitat Longinus s. 9, 6. et ὑπερφυᾶ φαντάσματα in iis miratur. Sunt in verbis omnia scripta ad vulgarem lectionem.

62. δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε. aut interpolata haec sunt, aut a seriore poeta profecta, qui digamma haud norat: καὶ ἴαχε. nam Homero est ϝίαχε. Facilis tamen est medicina: ἆλτ' ἰδὲ ϝίαχε, aut ϝιϝαχε. v. Excurs. II ad T. At Eustathius p. 1195, 49 recitat: ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ὑπέρθορεν, ἦ, ἴαχε, μή οἱ ὕπερθεν — idemque expressum in ed. Rom. ἆλτο, καὶ ὑπέρθορεν, μή οἱ ὑ. Saltem scriptum ita esse debebat ἆλτο καὶ ὑπέκθορε. aut, quod metrum requirit, καὶ ἔκθορε. proprium tamen vocabulum esset ἀνέθορεν. Bentl. coniiciebat ἆλτ' ἰδ' ὑπέρθορε. Addit tamen et alterum: ἆλτ' ἰδὲ ϝίαχε. Non tamen dubito Eustathii lectionem glossema esse τοῦ ἆλτο.

ἆλτο. „in alio ὦρτο. sicque Massiliensis" Sch. A. vt alibi: Λ, 644 τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ. Nec aliter legerant Townl. et Victor. vt e Schol. apparet.

μή οἱ ὕπερθε. Longin. l. l. μή οἱ ἔπειτα.

64. οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανήῃ. ita scripsi, vt scriptura sibi constaret: v. sup. ad T, 375. Ξ, 81. B, 34. E, 598. Vulgo: φανείη, quod et in Platone editur de Rep. III, pr. p. 386 C. vbi vs. 64. 65. recitantur, et in Sexto Empir. p. 280. Variat scriptura hoc quoque loco; φανήῃ Lips. Mosc. 2. φανήῃ Harl. φανήῃ Ven. Vrat. b. d. φανήῃ Townl. simili modo trini codd. Vindob. variant.

Ceterum hic Hades terrae fundo ſubiectus parum conuenit cum Odyſſeae locis K et Λ. Fruſtra tamen labores in his inter ſe conciliandis: cum ſint antiquae opiniones diuerſimode traditae a maioribus et ornatae a poetis. In eoque peccarunt, qui σύστημα aliquod mythorum ex Jliade et Odyſſea contextum condere voluere, immemores, pro variis locis vtriusque carminis varia eſſe phantaſmata. Videtur autem mihi totus hic locus tranſlatus eſſe ex aliqua Titanomachia, aut alio carmine, in quo deorum praelia ſimilem in modum erant deſcripta. Vide vel fragmentum in Heſiodi Theog. 665 ſq. et de pugna cum Typhoeo 842 ſqq. vbi 850 conuenit cum vſ. 62. h. l.

Indigna diis haec ac ſimilia eſſe viſa ſerioribus, qui philoſophica placita in poetam antiquiſſimum intulere, et iam Platoni de Rep. II. ſub f. et III pr. vt iam ad v. 33 monitum eſt, haud miraberis; itaque ad allegorias confugerunt; quas etiam Longinus attigit loco memorato. Vide paullo poſt ad vſ. 68.

65. *σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.* *εὐρώεντα*, ſqualida. haud dubie ab *εὐρώς.* mucilago e ſitu, humiditas immoto aere; vt fit in loco tenebricoſo, vnde eſt pro *σκοτεινός.* occurrit iterum in Odyſſ. tum in Heſiodi Ἔργ. 153. et Theog. 731. verſu aliunde illato. Mirum eſt grammaticos, ipſumque Apollonium Lex. eo aberraſſe, vt mallent ducere ab *εὖρος*, aduerſante grammatica, vt ſint loca *εὐρέα, ἀναπεπταμένα.* Coniungunt vtrumque Heſych. et Etymol. Apud Sophoclem eſt *εὐρώδης Τροία*, Ai. 1177. vbi v. Schol.

τά τε στυγέουσι θεοί περ. Schol. br. *δεδοίκασι. φοβοῦνται.* Sic quoque Schol. Apollonii II, 630. verſu adſcripto. Immo vero eſt, *auerſantur.* bene Virgil. VIII, 245 in loco hinc expreſſo reddidit *regna pallida, dis inuiſa.* Verſus recitatur a Plutarcho de facie in orbe Lunae p. 940 F.

περ, eſt pro *καί περ θεοὶ ὄντες.*

66. τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο. „τόσσος ἄρα, tantus vtique." Clarke.

Post hunc versum Barnes inseruit versum:

Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

etiam inter fragmenta Homerica relatum; quem ille sublegit Etymologo in δῆρις, vbi versus sine auctore laudatur. Est tamen ille non modo otiosus, sed et iuncturae sententiarum et structurae infestus.

67. ἤ τοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος. Vrat. d. ἤτοι γὰρ ἔσ' ἄντα.

Ποσειδάωνος ϝάνακτος peccat in digammum: quod tenebis, si modo memineris sup. O, 8. et 57. Viderat Bentleius et medelam parauerat Ποσειδάωνι ἄνακτι. Obstat tamen, quod ἄντα, ἔναντα, semper cum casu secundo iuncta video. vt statim vs. 69 ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο. Dicas casum tertium iungendum esse cum ἔστη, vt ἔναντα absolute positum sit. Ita tamen ἀντέστη locum habuisset; vt vs. 70 Ἥρῃ δ' ἀντέστη Ἄρτεμις. Suspicari licet totum locum profectum esse a rhapsodo seriore antiquae rationis ignaro. Paullo acerbius sententiam pronuntiat Dawes p. 152. „si locum hunc, inquit, ab Homero profectum crederem, leui satis negotio scribi posset: ἤτοι μέν ῥα ϝάνακτος ἔναντα Ποσειδάωνος. verum in hac pugna deorum plura reperiuntur ridicula, stolida, absurda ac barbara, quam quae huius sunt loci." Ernesti, qui haec ipsa verba apposuit, adscripsit: „haec sunt absoluta decreta!"

Versus 66—72 recitantur a Iustino Cohortat. ad Graecos p. 8. cum exprobratione leuitatis Graecanicae; et vs. 67—74. a Cyrillo in Iulianum p. 27. sine vlla varietate lectionis, probata interpretatione allegorica.

68. ⸖ 69. ⸖ „quod a secundo saepe ad prius rediit poeta; vt h. l. dum primum Neptunum Achiuorum rebus studentem superiore versu memorat, altero loco subiungit deum Troianis fauentem, Martem." Schol. A. subtilitas grammatici aliquoties recocta.

Ad hos verſus 66. 67. 68. in Schol. A. B, (pauciora ſunt in Schol. Townl. et Victor.) et ad vſ. 75 in Schol. A. cum Schol. br. inſerta ſunt Excerpta variorum auctorum; qui pugnam deorum allegorice expoſuerant, partim vt ad elementa rerum referrent, partim vt ethice de pugna virtutum et vitiorum acciperent, etſi non omnia eundem ad modum. Eſt in his ſcriptoris antiqui fragmentum, in quo reperio memoratum: *οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ τοῦ Θεαγένους Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως.* Heraclides tandem Alleg. Hom. 52—58 adſcripto hoc loco haec ita interpretatur, vt partim ethice partim phyſice ea exponat. Adde inf. ad Φ, 385. Repetita ea ſunt ſine nomine auctoris in Sch. B. ad v. 69. et poteſt locus mutuam emendationem comparatione facta lucrari. Adſcripti quoque ſunt verſus 67—73 ſed ſine varietate. Quod primo loco in Sch. B. poſitum eſt p. 451. extat quoque in Sch. br. Corraſit plura vndique et ſuo more contexuit Euſtathius. — Ad Scholion de Ἐνυάλιος v. 69 et Schol. ad Ρ, 211.

68. *Φοῖβος ἔχων τὰ πτερόεντα* notabile, quod hoc ſolo loco *τὰ τὰ* dicta ſunt, quae in toto Homero *τοὶ* ſunt, et licebat enuntiare *τοὺς πτερόεντας.* Notatum iam ab Euſtath. et Barnes. An et hoc diuerſum auctorem horum verſuum arguit? Quod Barnes adſcripſit: „*γρ. πτερόεντας ὀϊστούς*, variatio ex aliis locis eſt, non varietas lectionis. Bentl. etiam coni. *βέλεα πτερόεντα.*

70. *Ἥρῃ δ' ἀντέστη.* fuit quoque ſcriptum *ἄντ' ἔστη*, vt eſſet *ἄντα.* nam Sch. A. B. monent ita caſum ſecundum adiungendum fuiſſe, vt 69. 73.

χρυσηλάκατος. ἡ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα Ἄρτεμις. χρυσότοξος apud Sophocl. Trach. 647. (638) *χρυσαλάκατος κόρα* · de hoc iam vidimus ad Π, 183. vbi et de *κελαδεινῇ*, quae clamores venaticos excitat. Suidas: *κυνηγός. θόρυβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιοῦσα.* Hemiſtichium eſt ap. Heſych. in *ἠλακάτῃ.*

71. Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. pro hoc ἀγροτέρῃ ap. Apollon. Lex. voc. κελαδεινή legitur, fed permutatis locis. Φ, 471. vt Villoif. notauit.

Ἑκάτοιο. vidimus iam A, 385. antiquum nomen, cuius notionem tantum ex etymo conftituere licet, τὸν ἑκὰς ὄντα, et βάλλοντα ἐκ τοῦ ἑκάς.

72. σῶκος. Tyrannio voluerat σωκὸς fcribere; meliora docet Schol. A. aut is, quem exfcripfit. Eft autem σῶκος varie expofitum a grammaticis, cum ea vox vfu exoleuiflet. v. Scholion difertum in Apollonii Lex. h. v. Ex eo hoc vel illud reperias in Schol. Etymol. Hefych. Suid. Euftath. Praefero ceteris quod redditur σῶκος, ὁ ἰσχυρὸς, ἀπὸ τοῦ σώκειν, ἰσχύειν. Ita idem Hermes epitheton habet κρατὺς Ἀργειφόντης vt Π, 181 et al. Laudatur iam ab Apollonio, tum in aliis, ex Electra Sophoclis 120 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ Λύπης ἀντίῤῥοθον ἄχθος, vt eft in Apollonio l. c. vulgg. ἀντίῤῥοπον.

ἐριούνιος. fupra 34 ἐριούνης, vbi ὁ μεγάλως ὀνέων, f. ὀνίσκων, ὠφελῶν, communi affenfu redditur; in ἐριούνιος tamen variat fententia, nam ab aliis ὁ χθόνιος redditur ab ἔρα, χθών. vid. inprimis Etymologus a quo et ἐριχθόνιος Ἑρμῆς laudatur. Apollonius tamen p. 299 et 628 *recentiores* ita ftatuere monet. Inter eos quoque, qui alterum fequuntur, acceptum eft ἐριούνιος, non qui aliis vtilitates, fed qui fibi lucrum parat, nam Etymol. in ἐριούνιος locum ex Phoronide recitat; (quem adfcripferat quoque Barnes fup. ad 34 et recte pro ἐξαίνυτο, legit ἐκαίνυτο.)

73. μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. Quod Scamander exiguus amnis, *vorticofus* appellatur, mirationem facit: δινήεντα tamen dictum vidimus aliquoties, iam B, 877. Scilicet licuit poetae in maius efferre omnia, vt mirationem faceret, nec geographicam aut phyficam fubtilitatem curare. Narratur tamen hic amnis nunc quoque aquis infigni modo augeri hiberno tempore.

74. ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. „quod duplex appellatio fluuii nunc a poeta conftitui-

tur " scilicet cum nomina iam saepe fuerint commemorata. cf. sup. ad vs. 40. Versus extat ap. Platon. in Cratylo p. 391. E. vbi ille de nominum origine argutatur verius quam philosophatur. Alio modo versum memorat et miro errore cum Haly confundit Maximus. Tyr. Diss. XXVIII, p. 83. To. II. De etymo Scamandri ἀπὸ τοῦ σκάπτειν est ineptum commentum in Schol. B. idem cum aliis commemoratum in farragine Eustathiana. De colore autem ouium Xanthi aqua pota mutato famam fuisse, ipse Aristoteles meminit H. An. III, 2.

Κάμανδρον etiam h. l. Harlei. vn. Vindob. vt alibi alii. nec inficiabor, pronuntiando sibilum omitti potuisse. v. ad B, 465 et al. Potuit σ serius adiectum esse, potuit quoque serius a grammaticis eiici vel omitti.

De diuersa appellatione a diis et a mortalibus petita v. ad A, 403. 4. Domesticum nomen fuisse Scamandrum probabile sit; at in priscis carminibus frequentatum fuisse nomen Xanthi, probabile fit.

75. Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. Expectabamus iam ingens certamen, diis pugna congressis. At ecce poeta ad Achillem, Hectorem, Aeneam digreditur. Quorsum igitur terribiles illae minae et terrores vss. 56 sqq.? Dicas, interea deos pugnare; quae ratio per se ieiuna esset, nam de ipsis diis memorandum erat; nec tamen vel sic excusatur poeta, cum paullo post vss. 112 sqq. 142 sqq. prorsus recedant e pugna dii; vt adeo magnifica illa pugnae ineuntis descriptio inutiliter apposita sit; nec illa pugna deorum pugnatur, nisi libro demum sequente vss. 385 sqq. vbi otiose interposita est. Interea omnis deorum opera vss. 134. 154. 291 sq. eo reuocatur, vt adsint dii pugnae spectatores; neque illud quidem faciunt, cuius rei potestas iis a Ioue data erat sup. vs. 25. vt suae quisque parti succurreret. Vnus est Scamander, qui Achillis audaciam indignatus fluctus in eum mouet, quo facto ei timens Iuno hortatu suo Vulcanum in Scamandrum excitat. Atque hic vetus carmen substitisse videtur; attexta esse videntur reliqua ex alio carmi-

ne. Neque ergo haec operis descriptio referri potest ad notum illum artis dramaticae morem, quo expectatio spectantis fallitur et ad alia traducitur *παρὰ τὸ δοκοῦν*; neque potest comparatione alterius loci Jl. Γ. defendi, vbi similis carminis oeconomia occurrit, dum pugna, magnifice parata et instructa, Paride iam progresso, ad singulare certamen deducitur: nam hic ordine suo aguntur omnia, at Jl. Φ. pugna deorum nullum vsum ad rerum summam, nullum nexum, habet. Itaque nec satisfacit, si dixeris, dilata pugna tanto maiorem expectationem moueri. (v. locum mox ex Eustathio apponendum).

Sensere vanitatem apparatus ad pugnam deorum commemorandam viri docti; praeeunte iam Popio; videtur talis sensus inesse iam iis, quae ab Eustathio apposita sunt p. 1203, 13. ad vs. 186. *ex veteribus: σημειῶσαι δὲ καὶ, ὅτι ὁ μὲν ἀκροατὴς μεγάλα τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὅ φασι, καὶ νῦν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ· ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ὧδε μαλακωτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχήν, ὡς καὶ ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε, καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Αἰνείου συνιστᾷ τῶν ἀρίστων, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀπαλλάττει ἀλλήλων, ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς. — Αἰεὶ γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν ἐθέλει, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατής.* cf. inf. ad vs. 177. 178. Procliue est, suspicari, quod et Koeppen bene suspicatus est, vss. 56 *δεινὸν δὲ βρόντησε* vsque ad 78. aliunde esse illatos. Attamen nec minus aliunde insertos esse necesse est vss. 112 vsque ad 156.

76. *λιλαίετο δῦναι ὅμιλον μάλιστα ἄντα Ἕκτορος.* h. e. *ὡς στῆναι ἄντα.* Antea *ἰέναι. θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν.* Reddit Sch. A. *εἰς τὴν καθ' Ἕκτορος ἐναντίαν μάχην.*

77. 78. *τοῦ γάρ μάλιστά ἑ θυμὸς ἀνώγει αἵματος ἆσαι Ἄρηα. μάλιστά γε.* vulgg. cum ipsa Ven. nec male per se. Sed, quod docent Schol. A. Aristarchea lectio erat *μάλιστά ἑ*, non sane ab ipso inuenta, sed in libris reperta. Habet quoque illam Ven. B. Schol. Townl. et Victor

eum Mosc. 2. vt sit ὁ θυμὸς ἀνώγει ἑ, μὶν, αὐτὸν ἆσαι Ἄρηα μάλιστα αἵματος τοῦ (τούτου τοῦ Ἕκτορος.)

ἆσαι Ἄρηα αἵματος. Versum iam vidimus E, 289. vbi v. disputata; (male et ad h. l. Ἄρηα per ensem reddunt. Eustath. etiam ταλαυρινὸν, ὑπομονητικὸν, vel vt ad h. l. Sch. B. καρτερικόν.) ῥα in τοῦ γάρ ῥα haud vacare, sed connectere, diligenter monet Clarke. (Est vtique ἄρα.)

79. ✝ Excidit Scholion: quod forte ad λαοσσόον, pugnam concitantem, spectauit. cf. sup. ad 48. — Ceterum non male obseruat Sch. A. obiici nunc Achilli Aeneam ad retundendum Achillis impetum: ἀμβλύνων αὐτοῦ τὴν καθ' Ἕκτορος ὁρμήν.

80. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ „ἐνῆκε et alibi. inf. 110 ἔμπνευσε" Clarke.

82. Τῷ μιν ἐεισάμενος. Non male Koeppen versum inutilem expungere suasit insertum ex simili loco P, 74.

83. Prius hemistichium Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, recitat Strabo XIII p. 876 C. vt doceat etiam Dardanios dictos fuisse Troes.

ποῦ τοι ἀπειλαὶ — ἃς ὑπέσχεο. *magnifica promissa.* Comparat Koeppen loca similia, Π, 200 sq. H, 96. Θ, 229.

84. τὰς — ὑπέσχεο οἰνοποτάζων. ✝ quod gloriatio fit inter potum; respectu obseruationis ad Θ, 231 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων· qui versus repudiatur. At h. l. recte aiunt, gloriatur inter vina, οἰνοποτάζων, non inter vescendum: quasi non vtrumque iunctum esse possit.

ἃς Τρώων vterque Venetus. Barocc. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. et ὑπίσχεο. Ven. A. B. cum Schol. Vrat. d. Townl. Victor. Mosc. 2. cum Suida in πλάστιγξ suppeditant, pro τὰς et ὑπέσχεο. Nil refert. βασιλεῦσιν. esse simpliciter ἄρχουσιν, vt Od. Θ, 390 et respici epulas a regibus praeberi solitas, Schol. monent.

89. οὐ μὲν γὰρ δὴ πρῶτα edd. Fl. Aldd. νῦν illatum ex Rom. a Turnebo. quod et codd. tuentur; in his duo Vindob. δὴ et νῦν Eustath. habet.

92. Λυρνησσὸν, v. B, 691. duplici σ et h. l. codd. vt Townl. Aeneae sedes, Dardanium, aliquantum aberat a Lyrnesso et Pedaso ad sinum Adramyttenum sitis. Credendum ergo est, armenta in Idae remotioribus locis errasse: vnde Aeneae opportunior fuga erat Lyrnessum. Eo enim ille confugerat: ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες, inf. 190. Itaque Achilles eam vrbem obsederat, e qua tamen iterum fuga se subtraxit Aeneas; ibid. Recitat versum Strabo XIII p. 875 C.

93. ϝειρύσαθ' esset ab ἐρύω, traho, ϝερυω, media breui: quod alienum ab h. l. ductum esse debet ab ἐρύω, seruo. Ita vero difficultas inest prosodica. ῥύομαι et ἐρύομαι, seruo, mediam habet productam. Licet suspicari fuisse εἴρυσθ' pro εἰρύετο, quod Π, 542 Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσι — v. Excurs. IV ad A. vbi p. 180 hic ipse locus affertur.

ὅς κοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γυῖα. Iterum sic X, 204. Alias ἐνῶρσε, quod etiam Townl. h. l. habet et simpl. ὦρσε. vt H, 38 Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος.

95. ἢ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος. Dii, qui aliquem tuentur, adesse, comitari, et antecedere eum, quem tuentur, dici solent. Ita et in anaglyphis dii, inprimis Minerua Herculem modo antecedit modo ad latus incedit.

τίθει φάος, ἐποιήσατο, sollenni loquendi more, de salute, victoria, et gloria ex victoria, vt ap. Pindarum, v. sup. Obss. ad Z, 6. Minerua eum semper incolumem praestitit, quod vs. 98 αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει. Etiam Schol. B. φάος δὲ, τὴν σωτηρίαν. ὡς τὸ, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι (Π, 39. adde Θ, 282. Λ, 796.) Eustathio in mentem venerat Minerua vere facem gestans, φωσφόρος, ex Od. T, 33. 34. vnde ille in hanc sententiam descendit, vt noctu Achillem armenta Aeneae aggressum putaret, quemadmodum Lycaonem noctu ceperat, inf. Φ, 37 ἐννύχιος) face itaque indigebat, et dicitur ὁδηγεῖσθαι ὑπ' Ἀθηνᾶς φωσφορούσης. Forte ad imitationem huius loci et interpretamenti Mar-

cellus Carmine in Regillam, Herodis Attici vxorem Mercurio Aeneam Troia educenti tribuit lucem fulgentem ad pedum talos, vss. 24 sq. v. ad Virgil. Disquis. II. de Aeneide s. 7. p. LXXXIII.

ἠδὲ κέλευεν: Ionicum ex cod. Vindob. Vulgo ἠδ' ἐκέλευε: conuenit cum τίθει. Mori et Mosc. 2. ἐκέλευσεν.

96. Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν. Non illi aderant Aeneae, cum opprimeretur ab Achille; nam ille tum solus erat apud armenta, vs. 198 μοῦνον ἐόντα. verum Aeneam in fugam se conicientem insequutus cum Lyrnessum ille petiisset, vrbem cepit et diripuit. Lyrnessum autem et Pedasum Leleges illo tempore incoluere: v. sup. Obss. ad B, p. 438.

98. αἰεὶ γὰρ παρὰ εἷς γε θεῶν. Est in his hiatus. Mutat Bentleius: παρὰ τίς γε θεῶν. vt in loco simili E, 185 sq. ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων. Omnino hoc episodium plura habet, quae suspicionem faciant, expressum id esse ex episodio de Pandaro, loquacissimo homine.

99. τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ'. quis expectet vitium tam apertum, codices et edd. Flor. Ald. Rom. insidere, vt ἰθὺς metro violato scribant! Ipse Venetus ἰθύς, adscriptum in Schol. A. ἐν ἄλλῳ, ἰθύ. Emendauit Turnebus, etsi codd. non habuit; sed ex Eustathio nunc video eum sapere didicisse. Pro τοῦ γ'. Clarke ait al. τοῦδ' legere.

οὐδ' ἀπολήγει scil. πέτεσθαι. οὐ παύεται.

100. πρὶν χροὸς ἀνδρομέου διελθέμεν. Venetus διελθεῖν. Scholion tamen A. „γρ. διελθέμεν.“

101. εἰ δὲ θεός περ (quidem) ἶσον τείνειε πολέμου τέλος. sin pugna vtrinque aequa fuerit, vt Achilli numen non adsit. A lancibus ductum esse, ἀπὸ τῶν ζυγῶν obseruat Schol. B. Non tamen τείνειν de lancibus dici credo, sed τιταίνειν. Liceret ad iugum boum referre. Sed comparatione aliorum locorum satis constare arbitror, ductam esse formam loquendi a fune qui vtrinque intenditur. v. ad Λ, 336. Aliquoties fortuna pugnae, cum pa-

res vtrinque funt viribus animisque, ita declaratur, vt M, 436. O, 413.

πολέμου τέλος pro pugna iam aliquoties vidimus, interdum cum notione euentus, aut vt fit fumma belli feu pugnae, cf. ad Π, 630. interdum fine vi, periphraftice, vt quoque θανάτοιο τέλος dicitur, ficque h. l. Ex critico vfu fcriptum effe debet τείνεις πτολέμου.

ἶσον, ἐπὶ τὸ ἴσον, ἴσως. ἐπὶ τὰ ἶσα.

οὔ με, μάλα ῥέα νικήσει. ῥέα legebatur iam in ed. Flor. Apertum eft vna fyllaba efferri, vt iam P, 461 vidimus: ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν, vt nolim in eo haerere, aut offendi. Ita quoque legebat Euftath. ficque codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. vn. Vindob. cf. inf. ad 263. ῥεῖα inuito metro habent edd. Aldd. Rom. Turn. et ceterae ante Barnes. Venetus cum Harl. Townl. οὔ κε μάλα ῥέα. ita οὔ νικήσει κε dictum erit, quod melius cum Bentleio fcribas νικήσει pro νικήσειε. In Vat. eft νικήσῃ. Ex lectione cod. Veneti modo laudata Payne Knight fufpicatur fuiffe οὔ κε με ῥεῖα. In Lipf. et vno Vindob. οὔ με καὶ μάλα ῥεῖα. Verum με aegre manibus dimittam.

104. ἀλλ' ἄγε καὶ σύ. iam Erneftio probatum ex ed. Rom. et Euftath. pro vulgato ἀλλά γε. add. Harlei. Ven.

105. καί δὲ σέ φασι. δὲ σὲ fcribere iuffit Afcalonita, non δέ σε, vt folet fcribi: quia vis in σὲ fpectatur. Idem accipiebat δὲ pro γάρ, et recte. Schol. A. B.

107. ἡ μὲν γὰρ Διός ἐστ' — ϛ— „quod parum opportune interponitur hoc verfu Aeneae genealogia; et quod Venus h. l. eft Iouis filia." Sch. A. quae iam alibi, vt Γ, 374 vidimus.

ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος. vt dicta erat iam A, 538. Verfus, fi fublatus effet, fane a nemine requireretur: multo minus ab ipfo Aenea. Iterum genus Aeneae exponitur inf. 206 fq.

109. λευγαλέοις ἐπέεσσι, ſεπεεσσι pro χαλεποῖς, afperis. Sch. A. videtur ftigmen habuiffe; ait enim: „ὅτι λευγαλέοις, οὐ διύγροις, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ', ὀλεθρίοις

κατὰ τὸν λόγον. Spectant haec ad alium locum ſup. I, 119 vbi v. Obſſ. Sch. B. εὐτελέσι καὶ ἀχρείοις πρὸς τοὺς ἐκδεχομένους (*audientes*). ἀρειῇ pro ἀπειλῇ iam vidimus P, 431. ſunt *dicta minacia*, add. Φ, 339 ab ἀρά. At Sch. B. c. Sch. br. τινὲς τὸ ἀρειῇ, τῇ ἀπὸ τοῦ Ἄρεως βλάβῃ. — Videntur autem haec viam parare iis quae inf. 177 ſq. ſequuntur in Achillis verbis et in Aeneae reſponſo 200 ſq.

110. ὡς εἰπών. Verſus recitatur ap. Plutarch. de Virt. mor. ſub f.

111. 112. Βῆ δὲ, Aeneas. Poteſt interpungi poſt χαλκῷ. poſſunt et iungi χαλκῷ, οὐδ' ἔλαθε. Praeſtat prius, inprimis ſi ſcribas οὐ δ' ἔλαθ'. *Nec vero.* aut potius οὐ δὲ λάθ'. ſi tamen diligentius expenderis, videbis verſum 111 βῆ δὲ διὰ inſertum ſtructuram et iuncturam turbare. De oeconomia carminis cf. ad 75.

113. ἀνὰ οὐλαμόν. Alias ἀνὰ κλόνον. ἀν' ὅμιλον. De voce v. Δ, 251.

114. ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε. ⸖ quod Zenodotus ſcribit: θεοὺς ῥεῖα ζώοντας. vnde apparet eum initio verſus legiſſe ἦ pro ἔφη. ἦ δ', ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώοντας. vt in illo ἦ καὶ κυανέῃσι. (A, 528) Contra quod monetur: eum ignoraſſe, ἦ ſic non in principio eorum, quae dicta ſunt, ſed in fine orationis poni, vt in modo laudatis A, 528 praeceſſerant iam verba Iouis, et ſubiicitur: dixit haec, ἦ, ἔφη. Ariſtarchus ἡ pro articulo accipiendum eſſe docuit, quod et Herodianus probauit: hic tamen praeterea δ' pro δὴ dictum eſſe voluit. atqui nihil eſt quod reprehendas in hoc: ἡ δὲ, *at illa. illa vero.* Sicque Schol. br. ἡ δὲ τοὺς θεοὺς ὁμοῦ συγκαλέσασα.

In Schol. A. praeterea legitur: „Ἀρίσταρχος δὲ, ἡ δ' ἄμυδις στήσασα, καὶ αἱ πλεῖσται.“ at e noſtris codd. στήσασα nusquam notatum eſt. nec video qua ratione grammatica ita ſcriptum eſſe potuerit.

ἄμυδις, ſcriptum fuit et ἄμυδις ex ἅμα. Schol. A. ait debuiſſe eſſe ἀμάδις, vt χαμάδις, factum tamen eſſe Aeolice ἄμυδις, vt ἄλλυδις. De voce v. ad I, 6.

115. Ποσείδαον. Harl. Cant. Ποσειδάων. vt ſaepe.

116. τάδε ἔργα. pro τοῦτο. v. B, 252 et al.

119. ἀποτρωπῶμεν. Cant. ἀποτροπόωμεν. et ipſum recte.

120. αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα. αὐτόθεν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, vel τοῦ χρόνου, illico. Euſtath. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ 'Αχιλλέως. εἴτις Vat. Vrat. b.

121. 122. παρσταίη, δοίη τε κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ δευέσθω. ἵνα εἰδῇ. Parum haec cohaerent. Includi poſſunt in parentheſi haec: (μηδέ τι θυμῷ δευέσθω.) aut per inuerſionem dicta ſunt, pro δοίη τε — μηδέ τι θυμῷ δεύοιτο, δεύηται. Praeſtat tamen interpunctione loco conſulere, vt feci.

δοίη δὲ (τις) μέγα κράτος, det victoriam, faciat vt ſuperior ſit pugnando. v. N, 743. Z, 387. O, 216. Reddunt vulgo: *det ei robur.* quo ſenſu vox ſemel et vnico loco dicta occurrit Π, 524 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος.

μηδέ τι θυμῷ δευέσθω. Graeca ratio eſt δεύεσθαί τινος. Itaque eſt ſupplendum: μηδὲ δευέσθω τινὸς (ἐν) θυμῷ (κατά) τι. *ne qua re indigeat.* omnia adſunto ipſi quae efficiant, vt ſuperior ſit: h. e. ſuppetiae a diis ipſi obtingant. Euſtathius ſupplet: μὴ δεέσθω κράτεος μεγάλου. aut: μὴ δεέσθω τοῦ παραστῆναί αὐτῷ τινα ἡμῶν. Nec vero poteſt ſuppleri μὴ δευέσθω τοῦ Αἰνείου *ne inferior ſit Aenea.* Nam dicitur quidem δεῖσθαι τινὸς, ſuperari ab aliquo: non vero θυμῷ adiicitur. At animo concidere eſſet δεύεσθαι θυμοῦ, quod Koeppen quoque vidit.

123. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι. De rebus vanis occurrebat dictum E, 216 et al. Nunc ſunt μεταμώνιοι, ἀσθενεῖς, imbelles.

124. οἳ τὸ πάρος περ, ἐξαρχῆς, ἀμύνουσι Τρωσὶν (ἀπὸ τῶν Τρώων, a Troianis propulſant) πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. vt λοιγὸν, ἀρὴν, ὄλεθρον ἀμύνειν, ſcil. τινι, ἀπό τι-

νος. hoc autem facit is qui auxiliatur. Ergo h. l. qui Troianis auxilium ferunt, ab eorum partibus fiant. — τὸ πάρος, antea, pro, ad hoc tempus, adhuc, ex more, h. e. femper. Erat πτόλεμον et hic fcribendum poft — σι.

125—128. — ἀθετοῦνται στίχοι δ. quod Iupiter contraria dixerat fup. 26—30. fi Achilles in pugnam proceſſerit, fore vt nemo e Troianis eum fuſtineat; at nunc defcenderunt dii, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃ Achilles. Sch. A. B. Nullus dubito, eſſe haec a rhapfodo efficta ex iſtis vf. 26 fq. et recordatione verfus A, 416 ἐπεί σοι αἶσα etc.

126. ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι. Turnebi ed. μή τι μέγα. errore operarum. πάθῃ τε Lipf.

127. ἅσσα, ἅτινα, οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε· λίνῳ, nendo deſtinauit. hic manifeſtum eſt veſtigium Parcarum nentium fila. Sunt duo alii loci, quibus occurrunt eadem Od. Η, 196. 7. ἔνθα δ' ἔπειτα Πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ et Il. Ω, 210 τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή. vbi Schol. A. contendunt „verfum (qui hic 128 eſt) ibi repetitum, recte legi, at de Achille male." Saltem h. l. per hunc verfum protrahitur fententia; et videri poteſt vf. 127 ἅσσα οἱ Αἶσα, quod per fe bonum fenfum habet, ab alio rhapfodo amplificatum eſſe adiecto vf. 128. Tandem et ad ipfum Iouem translatum Od. Δ, 208 ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντι τε γεινομένῳ τε. Erneſti laudat ad h. v. Spanhem. ad Callim. L. P. 104. — ὅσσα — γινομένῳ ap. Theod. Gazam p. 115. γειναμένῳ praue vn. Vindob.

129. θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς. feu proprie de voce ex ex deo audita, feu omnino fignificatione aliqua per oſtentum.

„γρ. θεῶν ἐκ π." Barnes.

130. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ. Lipf. cum vno Vindob. ἔλθοι. At recte ὅτε κεν ἔλθῃ. ὅταν ἔλθῃ.

131. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. br. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοί, φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Ex graecismo est dictum pro: χαλεπὸν δέ ἐστι, h. e. δεινὸν, τοὺς θεοὺς φαίνεσθαι ἐναργεῖς. *terribile est*, terrorem iniicit, si dii manifeste in conspectum veniant, h. e. ita, vt agnoscantur. Paullo aliter inflectitur sententia ab aliis ad communem opinionem de vitae discrimine in occursu numinis. vt accepit Aelian. H. An. XI, 17. *periculosa* res est, cernere deos specie sua diuina. Pausan. X, 35. τὸ ἔπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὁμήρου, σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. Recitat hemistichium Macedonius in epigrammate Anthol. IV, 19, 33. Br. Anal. III, XXX. p. 119 quae iam Barnes laudauit.

ἐναργεῖς, manifesti, quod Virgil. Aen. IV, 358 *manifesto in lumine vidi.* Od. Π, 161 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς. add. Od. Γ, 420. Η, 201.

133. μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον. οὐδέ τί σε χρή. Schol. A. παρὰ τὸν καθήκοντα νοῦν. Vidimus iam K, 391. Scribitur et h. l. πάρεκ vt in Flor. Aldd. et vna voce παρέκνοον Cant. οὐδέ τε σε χρή. Eustath.

134. θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. ξυνελάσαι pars codd. et edd. ante Barnes. contra metrum: qui correxit. Addunt Schol. Victor. et Townl. ad ξυνελάσαι. λείπει τὸ μάχεσθαι. (f. ὥστε μάχεσθαι.) ἵν' ᾖ, ὡς τὸ· τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ξυνέηκε; (ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;)

135. Versus abest a Rom. nec Eustath. eum videtur legisse. Legitur tamen in edd. Flor. Aldd. etsi statim in Flor. adscriptum est: νόθος. Et manifeste aliena sunt verba a sententia: ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί ἐσμεν adscriptum forte ad verba οὐδέ τί σε χρή. Animadnertit versum esse spurium Ernesti. In Lipf. erat scriptus in margine, vt et in Cant. Harl. Abest a Vat. Townl. Vrat. b. d. vno Vindob. At Venetus habet, nec quicquam monitum; habuit quoque eum Mori codex.

In fine ἦμεν erat in edd. εἰμὲν Venetus. sic quoque Cant. Harl. Mosc. 2. εἶμεν Barocc.

137. ἐκ πάτου, ἐς σκοπιήν. „ἔξω. πόῤῥω.“ Schol. Townl. Victor. ἐκ στίβου. ἐξ ὁδοῦ. Hesychius reddit ἐκποδών. v. ad Z, 202.

138. εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. (⸖) „quod Zenodotus scribit: ἄρχησι. Aristarchus autem praetulerat ἄρχωσι, nota figura, qua pluralis ponitur ante alterum cum priore copulandum: quod Alcmanicum schema vocant.“ Schol. A. adde B. Eustath. Vidimus iam E, 744 ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. vbi v. Schol. et Obss. adde Od. K, 513. 514. Fuisse quoque qui legerent: εἰ δέ κεν ὣς ἄρχωσιν Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. disco e Schol. Townl. et Victor. Eadem Scholia: ἢ Φοῖβος Ἀ. οὕτως Ἀρίσταρχος. καὶ ὁ ἢ ἀντὶ τοῦ, καί.

In codd. ἄρχησι erat in Cant. Harlei. et vno Vindob. etiam Flor. Ald. 1. Induxit ἄρχωσι Ald. 2. accessit ed. Rom. Redierant tamen ad alterum Turnebus et Stephanus. iterum expulit hoc Barnes. Vitiose λάχωσι est apud Lesbonactem de figuris p. 179.

μάχης ἢ Φ. Barnes intulerat καί, satis audacter. At Cant. ἠδὲ, hoc praeferam.

140. αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται φυλόπιδος. παρ' αὐτοῦ τοῦ τόπου vel χρόνου. εὐθέως. Schol. br. et Eustath. παρ' αὐτὰ καὶ αὐθωρόν. At Schol. B. „παρ' αὐτοῖς. οὐ παρ' αὐτά. προεῖπε γὰρ αὐτίκα“ non vult bis eandem notionem reddi; atqui hoc non insolens est, aliquid quod cum maxime agitur, binis ita verbis declarari.

ὀρεῖται. Eustath. ὄρηται ἢ ὀρεῖται. διεγερθήσεται. Agnoscit ὀρεῖται Etymol. p. 633, 13.

141. διακρινθέντας. vitiose διακριθέντας Cant. Mori. Lips. ed. Rom. vt alibi quoque. v. ad Γ, 102.

143. ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας. Schol. A. „γρ. ἀναγκαίηφι.“ vtrumque bene. Nam ἶφι δαμῆναι aliquoties occurrit, vt T, 417 et ἀνάγκῃ δαμῆναι, vi adhibita, vt Σ, 113 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. Alterum tamen ἀναγκαίηφι praeferam equidem. Occurrit quoque,

Δ, 300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ. Legitur quoque in Vrat. d. et forte Turnebus exhibere voluit, qui edidit: ἀναγκαίηφι. Harlei. ἀνάγκης ἶφι male.

144. Κυανοχαίτης. Cant. Κυανοχαῖτα καὶ Κυανοχαίτης.

De oeconomia carminis v. ad v. 75.

145. τεῖχος ἀμφίχυτον. περικεχυμένον, vt χεύειν Ψ, 257 et quidem ἐξ ἀναχωμάτων. Sch. B. (terra aggeſta: e qua vallum fit, et hoc declaratur per τεῖχος, vt de vallo caſtrorum Achiuorum vidimus.) Similia Apollon. Lex. περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥς τε προβάσεις (an προςβάσεις?) ἔχειν· verſu adſcripto: Paria Heſych. add. Euſtath.

146. τό ῥα οἱ. Fabulam de Heſione ab Hercule liberata exponit Scholion in Sch. A. B. br. ex Apollodoro II, 5, 9. vbi cf. Not. adde Sturz. ad Hellanici fragm. CXXXVII.

τό ῥα quem ſcilicet Clarke.

147. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο. ξ— „quod τὸ κῆτος cum articulo, tanquam de re per narrationes vulgata." Sch. A. *(notam illam belluam)* bona nota! Notat articuli vſum h. v. Plutarch. Qu. Platon. p. 1010 D. (p. 199. To. X.)

ἀλέσαιτο ἢ ἀλέοιτο Euſtath. et explicat ἐκκλίνοι. ἀλέηται Barocc. Mori. ἀλέαιτο Lipſ. Margo Steph. Vat. vn. Vindob. Vulgatum habet Schol. Pind. Nem. I, 96.

148. ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος peccat non modo in metrum hiatu, verum etiam in grammaticam rationem; nam σεύεσθαι ſeu paſſionem ſeu actionem immanentem habet, *concitare ſe*, ὁρμᾶσθαι, eoque inſolens eſt μιν σεύαιτο. Bentleium vitium non latuit. Tentabat: ὁππότε κέν μιν σεύοι ἀπ' ἠϊόνος. Sic inf. 189 Σεῦα κατ' Ἰδαίων. h. ἐδίωξα et 325 Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν. Dubitat tamen de ſubiecto: dubium non eſt, τὸ Κῆτος fugaſſe Herculem, vt ille in vallum ſe reciperet. Expeditior tamen eſt ratio, ſi ſtatuas μὲν fuiſſe: ὁππότε μὲν σεύηται ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε. *cum ipſe quidem fugeret*

inde a littore versus campum: scil. vt vallum ipsi esset pro refugio, propugnaculo. Nec aliter potuit legere Schol. br. qui σεύαιτο reddit, ἐπείγετο διωκόμενος. Potest tamen et hic versus serius interpretationis caussa a rhapsodo adiectus esse. Pro σεύαιτο in Harl. Vrat. A. erat σεύοιτο, in Vat. σεύατο.

150. ἀμφὶ δ' ἄρ — ὤμοισι. ἕσαντο. ὤμοις ἕσσαντο Vrat. b. ἄῤῥηκτον νεφέλην. *luci haud peruiam.* Comparat Eustath. ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. Θ, 554 h. e. αἰθρία γέγονε διαῤῥαγέντος παντὸς νέφους ἐπιπροςθοῦντος, *officientis, offuscantis, nubis.*

151. ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης. Frequens post Homerum et notatus multis vocis vsus, vt sint τὰ κρημνώδη καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν (vt Hesych. reddit) etiam *supercilium montis* apud Romanos: vt Virgil. Ge. I, 108. et inf. X, 411 ὀφρυόεσσα Ἴλιος, in aspero colle sita.

152. ἀμφὶ σὲ cum tono scribendum esse monent Schol. A. B. vt in illo: ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱέ. (sup. v. 2.)

Ad ἤϊε Schol. B. affert sollennia illa, esse aut ἀπὸ τοῦ ἱέναι τὰ βέλη tumque ἤϊε scribi, aut παρὰ τὴν ἴασιν, et scribi ἤϊε. De his iam dictum satis ad O, 365 ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε. Hiatus infertur, in σε ηϊε. Cui facile medearis, ἀμφὶ σέ γ' ἤϊε. aut ἀμφὶ σ' ἰήϊε, nam et sic pronuntiatum esse vidimus ibid. Emendarat quoque sic Bentlei.

153. ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε. fuit μεν ϝεκατερθε. Monuit Bentl. „μέν ῥα. *vt iam dictum est*" Clarke. μέν ῥ' ἀπάνευθε Cant. Vrat. d.

καθεῖατο. Barocc. Lips. Mori. cum vno Vindob. καθήατο. v. ad Λ, 76.

154. δυςηλεγέος πολέμοιο. hoc solo occurrit loco et Od. X, 325 θάνατόν γε δυςηλεγέα. Itaque vox grammaticis notabilis visa. Aristarchus de morte dictum, μακροκοίμητον, de pugna, κακοκοίμητον exposuerat: ap. Apollon. Lex. h. v. p. 233. Duxit ideo ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, *cubare*, ἀλεγὴς, et δυςαλεγὴς, vt sit δυςκοίμητος. *qui facit male cubare*, scil. seu vulneratum seu *caesum*. Et-

iam Sch. B. κακοκοιμήτου. ſed alio ſenſu: οὐκ ἔστι γὰρ αὐτὸν κοιμηθῆναι δίχα πολλῶν θανάτων. quod pugna ſeu bellum non poteſt ſopiri, finiri, ſine caedibus. Addit tamen ἢ κακὰς φροντίδας ἔχοντος. Paria ſunt in Schol. Exc. Vtrumque habet analogiam; prius, quod eſt etiam ταναληγὴς θάνατος, Θ, 70. Ita quoque Etymol. add. Heſych. Euſtath. alterum, quod eſt ἀπηλεγὴς, v. ad I, 309 qſ. ſine omni reſpectu et cura. Praetermitto alia deteriora in Sch. Exc. Suida. In Sch. br. generalis eſt notio ex ipſa re: δεινοῦ. χαλεποῦ. δυςκόλου. Vt eſt quoque ap. Heſiod. Theog. 652 δυςηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ. et Ἔργ. 505 de glacie: δυςηλεγέες. πηγάδες. Bene in h. v. verſatus eſt Koeppen.

155. ὤκνεον. „ſecundum nonnulla exemplaria ὄκνεον" Sch. A. hocque eſt in Townl. et eſt Ionicum.

156. καὶ ἐλάμπετο. Sch. br. Ariſtarchus καὶ λάμπετο. Ionice. Ergo arripiamus hoc.

157. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν. Sch. A. nil monet. Sch. B. ἐκραδαίνετο. ἐσείετο. ἐψόφει. Sch. br. ἐκινεῖτο. ἤχει. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. — Apollon. Lex. hemiſtichio adſcripto hoc vnum habet: ἰδίωμα ἤχου. Sic et Heſych. ad quem excitatur Schol. Ariſtoph. Acharn. 3. (translatum in Suidam To. III p. 699. 700) vbi γαργαίρειν de multitudine pro eodem habetur. Eſt ergo ad ſonum factum (vt noſtrum *Krachen*). Sic et Euſtath. At Etymol. a σκαίρω duxit quod fuit καίρω, σείομαι.

160. Aberat verſus a Barocc. ſed exciderat primae vocis repetitione. At Cant. 159. 160. mutato ordine exhibebat.

161. πρῶτος. ἔδει εἰπεῖν πρότερος. Schol. Townl.

162. νευστάζων. ἐπινεύων Apollon. Lex. h. v. Iterum ſic inf. X, 314 κόρυθι δ' ἐπένευσε φαεινῇ. Alias ipſa criſta νεύει vt Γ, 337 et al.

165. λέων ὣς σίντης. epitheton iam vidimus Λ, 481. videtur h. l. cum vi poſitum: Schol. B. λέοντι εἴκασται, οὐ πεινάοντι, ἤτοι πῖαρ ἑλεῖν θέλοντι, ἢ σκυμναγωγοῦντι, ἢ σταθμοὺς πορθοῦντι, ἀλλὰ ὅλην χώραν λυμαινομένῳ. ἣν

γεωργεῖν μὴ δυνάμενοι συγίασι κατ' αὐτοῦ. quae etiam ap. Eustath. sunt. ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν. haereo in καί, nam ὄντε pro ὅν, nihil amplius, frequentatur. Vsitatius erat ὅν τε τοι.

166. ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος. ἐ propter figuram: πᾶς δῆμος cum ἀγρόμενοι. Schol. A. br. Suidas in ὡς.

ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται. ἀτίζων, ἀτιμάζων Apollon. Lex. Schol. br. ὑπεροpῶν addit Etymol. h. v. et καταφρονῶν, Schol. A. occurrit vox hoc vno loco: quod A, 412 erat οὐδὲν τίειν. οὐδὲν ἔτισας. At post Homerum vsus frequens fuit: quod et glossae Hesychianae testantur: in his exemplum est ex Aeschyli Cercyone. Adde aliud Sept. in Theb. 443. Eurip. Alcest. 1058. Apollon. Arg. IV, 1100 vbi Brunck. ἀτίσσαι scripsit. Si tamen prior in τίω producitur, debet quoque ἀτίζω productam syllabam habere. Plinius VIII, f. 19. *generositas in periculis maxime deprehenditur; — spernens tela, diu se terrore solo tuetur, ac velut cogi testatur; cooriturque non tanquam periculo coactus, — vulneratus, obseruatione mira, percussorem nouit, et in quantalibet multitudine appetit.* Praeiuerat Aristot. H. A. IX, 44. Haec sunt decantata illa de leonum generosa virtute, quam recentiores iis denegant. Ita non mortalibus modo inuidetur gloria et nomen; animantibus quoque detrahitur. Ceterum locus est ex nobilissimis cum altero Λ, 113 sq.

Pro verbis: ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων est in mſ. Lipſ. ὁ δὲ κρεῖον (κρειῶν) ἐρατίζων, ex Λ, 550. et P, 660. notante quoque Ernestio.

168. ἑάλη τε χανών. ἐϝάλη fuit. ergo scrib. ἑάλη. v. sup. ad N, 408. et Excurs. de digammo. iterum inf. 278 occurrit. Scribitur vulgo ἐάλη. Est tamen ἑάλη etiam in codd. et grammaticis: Sic Townl. Est ab ἄλημι, quod erat ϝαλημι, vt ϝαλεω. ϝειλεω. ϝελω. contraho me. ἑάλη. Schol. B. συνεστράφη πρὸς τὸ πηδῆσαι. Rem graphice declarat Theocr. XXV, 245 κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ', ἠΰτε τόξον, πάντοθεν εἰλυσθέντος, ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν, quo

facto ille confestim irruit in aduersarium. Confundit versum cum O, 607 Apollon. Lex. in ἀφλοισμός.

Iungenda: ἀλλ' ἑάλη τε. non vt apodosis vs. 172 demum sequatur.

169. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ Schol. B. cum inde ductis, etiam Eustath. monet, „etiam κραδίη legi, casu recto: ita esse κραδίη et ἦτορ per appositum; et esse hoc Ὁμηρικώτερον. vt in illo: τέτλαθι κραδίη· Od. Υ, 18 vbi sequitur vs. 22 καθαπτόμενος φίλον ἦτορ." recte quidem haec per se; at h. l. durior ita sit oratio.

Idem: θερμὸς δὲ φύσει ὤν, ἐπὶ πλέον θερμαίνεται. διὸ στένει. hoc vt intelligas, reputandum est στένειν ingemiscere, esse proprie στενὸν εἶναι, angustari, copia quam capere vas nequit, ita nec sanguine a bile in praecordia congesto. Solent sane pro diuersis haberi στείνω et ἔστενον, quod tantum cum notatione ingemiscendi occurrit; at praestat dicere, duas fuisse formas στένω et στείνω, proprio et tropico sensu vsurpari solitas. Gemitum autem nunc de sono indignantis accipio, quem latini per *fremitum* reddunt. Apud Virgil. fremit ore cruento; et Lucan. I, 208 *et, vasto graue murmur hiatu infremuit.*

γίγνεται. Etiam hic in aliis libb. γίνεται. v. ad B, 468.

170. καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. Schol. A. „γρ. ἀμφοτέρωσε ἔν τισιν, οὐ φαύλως." per se puto nil refert; hoc est in vtramque partem, illud ab vtraque parte.

At ἰσχία ἀμφ. facit hiatum ingratum; etsi sic quoque versus memoratur in Schol. Apollonii IV, 1614. Etymol. p. 66, 7. 642, 8. Bentlei. coniiciebat ἰσχίον. idque editur in Longino s. 15, 3 vbi vss. 170. 1. laudantur, quibus vtitur de Euripide se interdum ad magnitudinem orationis stimulante. Non bene Toup. illud refinxit in vulgare; etsi ap. Nonnum quoque est XIV, p. 396 οὐρῇ ἰσχία μαστίζουσα. quid enim hoc ad rem? Attamen sin-

gularis ἰσχίον non conuenit cum πλευράς τε. Corrigebam itaque ἰσχίω.

Vſus vocis μαστίειν hac in re pro πλήσσειν eſt notabilis. A grammaticis tantum forma notatur, quod μαστίω eſt pro vſitatiore μαστίζω. Cum media breuis ſit, debuit vox fuiſſe, μάστις. nam a μάστιξ, μάστιγος, media producitur. Apud Heſiod. Sc. 466 eſt ἵππους μαστιέτην. male tamen ibid. in vſſ. e noſtro ductis vſ. 431 editur οὐρῇ μαστιγόων et vſ. 389 μαστιγόωντι.

Tandem in Ven. B. eſt Scholion, repetitum in Townl. Victor. Schol. br. et Euſtath. habere leonem ſub cauda aculeum, quo ſe flagellet, ἔχει γὰρ ὑπὸ (an in extrema cauda?) τῇ οὐρᾷ κέντρον μέλαν, ὡς κεράτιον, δι' οὗ ἑαυτὸν μαστίζει, καὶ ὑφ' οὗ τυπτόμενος πλέον ἀγριοῦται. vana haec eſſe, docent viri docti. Omnino popularis haec opinio, ita leonem ſe ipſum ſtimulare ad iram, vnde et οὐρὰ leonis proprie dicta ἀλκαία, nimis operoſe petita eſt ab interpretatione ignotae cauſſae; cum tamen is omnino naturalis motus ſit animantium ira efferueſcentium. Monuit quoque Koeppen.

171. ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. quod alias ſimpliciter ἓ — αὐτόν. Notatum grammaticis: Sch. A. Apollon. Dyſc. ap. Reiz. p. 426. Apollon. h. v. adſcripto vſ. Il. Ω, 134. Heſych. ἓὲ δὲ, ἑαυτὸν δέ. Scribitur vtroque loco et ap. Euſtath. nec non in ed. Rom. Steph. et ap. Longin. l. c. ἓὲ — at ἓε apud Etymol. cf. ad Ω, 134. ſicque factum ex εἷς ἕεις non ἑείς. in Theog. 145. ἓ δὲ αὐτὸν Barocc. interpolate. et pro ἓε, αἰεὶ Vrat. A. inſcite; multo magis Cant. μαστίετ', αἰὲν δ' αὐτόν. a Toup. editum in Longino αὐτὸν, minus bene. nam ἓ — αὐτὸν Homericum eſt. μαχέσσασθαι Barocc. cum Lipſ. Harl. et vno Vindob.

172. γλαυκιόων. hoc vno loco occurrit et in Sc. Herc. 430. (de quo cf. dicta ad Λ, 416.) Γλαυκιόων ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων (leg. μαστιόων) ποσσὶ γλάφει quod v. 426 erat δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς — Ibid. 429 ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦγε κε-

λαινὸν πίμπλαται ἦτορ. leg. ἐν μένεος. h. ἐμπίμπλαται μένεος vt I, 675 et iam A, 104 in nostro loco 172 ἰθὺς Φέρεται μένει. σὺν μένει. διὰ μένεος. γλαυκιᾶν *oculis terribilibus intueri* esse, ex ipsa re patet. proprie γλαυκοῖς ὄμμασι βλέπειν. Apollon. Lex. p. 208. laudato hemistichio γλαυκιόων — οἷον πυρῶδες βλέπων, paullo latius. Et Hesych. καταπληκτικὸν, ἔμπυρον καὶ Φοβερὸν βλέπων. Etiam Sch. B. et Eustath. ἔμπυρον ὁρῶν· et ducit vocem ἀπὸ τοῦ γλαύσειν, ἀΦ' οὗ καὶ γλαύξ. et hoc venit a λάω, βλέπω. v. ad A, 206. — γλ. ὁ δ' ἰθὺς Cant. aduerso metro.

173. ἢ αὐτὸς Φθίεται. post πέΦνῃ debebat esse Φθίηται. cf. sup. in Obss. ad Λ, 192. sed potest videri structuram mutasse, et haec absolute efferre, *aut, nisi hoc effecerit, perit.*

177. 178. τὸν πρότερος προςέειπε. Sermones in media acie haberi inter promachos, ex heroicae vitae vsu feram equidem; at h. l. intolerabili modo ineptire videtur poeta, qui Achillem tanto cum impetu in pugnam ruentem et in solum Hectorem oculis animoque defixum longos sermones cum eo, qui primus obuius factus erat, seuisse narrat. Agnosco imitatorem congressus Diomedis cum Glauco in Il. Z. Nec latuit τὸ ἀπρεπὲς veteres. Est praeclarus ex antiquioribus locus ap. Eustath. p. 1203, 13 sq. quem supra adscripsi ad vs. 75. vbi etiam perhibetur poeta agere hoc studiose, vt expectationem factam fallat, et auditorem, rerum exitum iam in prospectu habentem, traducat ad alia quam quae ille sperauerat; laudandum quoque esse in eo, quod in oratione Achillis et altera Aeneae narrationes antiquarum aetatum inseruit, quarum notitiam lucrantur legentes: κερδαίνουσι δὲ καὶ ἐκ τούτου τοῦ τόπου οἱ Ὁμηρίδαι (sunt ergo nunc Homeri interpretes? an studiosi?) πολλά τε ἄλλα τεχνικὰ, καὶ στοιβὴν δὲ ἱστοριῶν, αἷς ἡ ὁμιλία τῶν ἡρώων τούτων καταπεπύκνωται. Simile Scholion est in Ven. B. ad vs. 214. vbi vide.

178. ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν, pro διελθὼν, vt accipi poteſt: πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν Od. Δ, 268. nam διελθεῖν et προελθεῖν nequibat Aeneas, niſi per turmas via facta. Etſi vulgaris notio τοῦ ἐπελθεῖν eſt *accedere* ad aliquem; quod ſi ſequendum ac retinendum putabis, expediendum erit cum Euſtath.: ἐπελθὼν (ἐμοὶ) τόσον πολλὸν (διὰ vel πρὸ) ὁμίλου. vt ſup. Γ, 22 ἐρχόμενος προπάροιθεν ὁμίλου. Erat ἀπελθὼν in Harl. Vat. vno Vindob. et ἀποστὰς laudat Bentl. ex L.. qui Lipſ. cod. eſt; ex eo tamen non hoc appoſuit Erneſti, ſed τί νυ τόσσον idque probat.

179. μαχέσασθαι. γρ. μαχέεσθαι Barnes. ſcil. ſup. 171. At μαχέσεσθαι adſcripſerat Bentl.

180—186. Spectat ad hos verſus Scholion in Schol. A. at in Ven. B. (et ex eo in aliis repetitum) ad vſ. 178 perperam adſcriptum: quo damnantur verſus ſeptem: — ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτὰ, ὡς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπεῖς, καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς. πῶς γὰρ ὁ τοσοῦτον σπεύδων κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἤμβλυνται τοσοῦτο; h. e. quomodo enim Achilles, qui tam concitatus in hoſtem prodibat, nunc tantopere impetum remittit?) Subiiciuntur ſtatim nonnulla ad tuendum poetam: „eſſe verſus cum arte appoſitos: ſi Aeneas perterrefieri potuerit, magnum hoc terrorem iniecturum fuiſſe Troianis; eſſe hoc imperatoriae artis, hoſtem ſuperare ſine pugnae discrimine; tum Hectori Achilles imminebat." Poſſunt haec quae partim iam a Popio disputata ſunt, recte memorari ſiue ad reprehendendum ſiue ad excuſandum locum; at vim criticam non habent. Conſtat hoc vnum, eſſe locum perſonae Achillis et poetae ſagacioris parum conſentaneum.

181. τιμῆς τῆς Πριάμου. Schol. B. „λείπει ἀντὶ, ἢ μετὰ" malim διὰ, ſubſtituere, vt ſit idem ac ἀνάξειν σὺν τιμῇ. ſi quidem τιμὴ h. l. eſſe debet dignitas, locus regis. Schol. br. „ἕνεκεν τῆς βασιλείας" reſpondere enim aiunt vſ. ſeqq. οὗτοι τούτου γε, τούτου ἕνεκα.

Iunxere veteres ἀνάξειν Τρώεσσι· et iungitur verbum cum caſu tertio, vt in illo: Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Iun-

gitur tamen etiam cum secundo casu: vt in illo: Τυδέοιο τε ἶφι ἀνάσσεις. itaque iunxere alii ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου (ἐν) Τρώεσσιν. Dubitari tamen potest, an recte dicatur ἀνάσσειν τῆς τιμῆς, τοῦ γέραος, τῆς ἀρχῆς. Laudes forte Od. Ω, 30 ὡς ὄφελες, τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες, δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν. verum hic est δι' ἧς, vel ἕνεκα, vt etiam Eustathius eo loco reddit; οὐ γὰρ τιμῆς ἀνάσσει τις, ἀλλὰ χάριν, ἢ ἕνεκα τιμῆς.

ἀτὰρ, εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς. ἐξεναρίξεις Barocc. Cant. Mori. praestat vulgata. εἴ κεν μ' ἐξεναρίζῃς Vrat. A.

183. εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος. In Flor. Aldd. et Rom. erat εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες. quod cum metirentur viri docti sic, vt putarent εἰσὶ γάρ | οἱ παῖδες, esse: mutarunt Turneb. Stephanus: ὁ δ' ἔμπεδος in ὁ δὲ ἔμπεδος et hiatum intulerunt. Barnes εἰσὶ mutauit in εἰσὶν, alterumque vitium sustulit, quod Ernesti repetere non debebat. Etsi non dubito, veteres in hoc positu τὸ ν ἐφελκυστικὸν ignorare, admittam tamen ἐστὶν, ne offendat lector. Exhibent quoque codd. Barocc. Cant. Mori. Vat. Lips. Townl. Ven.

ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων. Schol. A. „κοῦφος καὶ ἀσύνετος τὴν φρένα. In Schol. br. redditur ματαιόφρων. et Hesych. ὁ ματαιόφρων. ὁ κοῦφας ἔχων τὰς φρένας. Idem quod sup. Γ, 108 αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Infra Ψ, 603 iunguntur παρήορος ἢ ἀεσίφρων. Non putes aliunde esse ductum, quam a notione τοῦ *flare*: ἄω, ἀέω, ἄημι.

At Apollon. Lex. p. 5. ἀασίφρων et ἀεσίφρων memorat, et ex eo Hesych. cum Eustath. qui alia admiscet. Idem Apollonius τὸν ἔχοντα κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας reddit, et p. 44. in ἀεσιφροσύνῃσι. Sic quoque Etymol. ex Orione. Duxere ergo ἀπὸ τοῦ ἀέσαι quod pro *dormire* dictum occurrit Odyss. Ο, 40. et alibi. Et sane verum est, in notione τοῦ *flare*, *spirare*, non occurrere, in Homero, nisi ἄημι.

184. ἤ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον. Quid sit τέμενος, notum est. v. Z, 194. I, 574.

185. καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης. Venetus: ἐσθλὸν φ. Schol. A. „γρ. καὶ καλόν." Est quoque ἐσθλὸν in Barocc. Mori. Repetiti hi duo versus ex Z, 194. 195. ad quos vide.

186. χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν. De εϝολπα v. Excurs. de Digammo. τόδ' ἔρξειν Barocc. τόδε ῥέζειν praue Lips. τόδ' ἔρδειν vn. Vindob. alter ῥέξαι a m. sec.

187. ἤδη μέν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φέβησα. φοβῆσαι Harlei. Cant. Vat. Vrat. A. d. Mosc. 2. cum Lips. et binis Vindob. quod cum Ernestio facile probem; forte etiam praestat ex vsu Homerico; vt in illo: μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. et Il. O, 165 ἐπεί ἕο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι. potest ergo nec minus placere: σέ γε φημὶ — φοβῆσαι.

188. ἢ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ σε. ἢ οὐ vna syllaba. vt O, 18. ἢ οὐ μέμνησ' Barocc. ὅτι vn. Vindob. male.

βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα. Esse ἄπο scribendum, monent Schol. A. B. Ait Schol. A. fuisse, qui ἀπὸ ad σεῦα referrent." Iungenda tamen haud dubie: ἔσευά σε ἀπὸ βοῶν. non enim esse potest μοῦνον ἐόντα, ἀπὸ βοῶν. seorsum ab armentis. sed erat apud armenta. „Chia recensio habuit βοῶν ἔπι μοῦνον ἐόντα, idemque ed. Rhiani et Aristophanis, nec inscite!" οὐκ ἀχαρίστως. et potest hoc recipi, si quis totum Homerum refingere velit ad lubitum; nunc intempestiue id hoc vno loco fieret.

Apposuit vss. 188. 9. et 191. 2. Strabo XIII, p. 905 A. ex vulgata lectione.

190. τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων. In Etymol. p. 345, 36. recitatur πρὶν δ' οὔτι. μετατροπαλίζεο. οὐκ ἐπέστρεφες. forma vocis haeret animo ex ἐντροπαλιζόμενος Λ, 546. P, 109. Z, 496. Corrupta vox est ap. Hesych. μετετροπαλίζεο erat in Cant. Harl. Mosc. 2. et in edd. ante Stephanum, qui adsciuit alterum ex ed, Rom. idque consensus codicum tuetur.

191. ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. Strabo, qui quatuor verſus recitat, lib. XIII p. 305 A. habet: κεῖθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. Λυρνησσὸν et Λυρνησὸν variant et hic, vt ſup. vſ. 92. ὑπέκφυγες Barnes ſe emendaſſe putabat e cod. Bodlei. pro ἐπέκφυγες, quod tamen nil niſi vitium operarum erat editionis Turnebi, quam Stephanus expreſſit, et eum ſequentes omnes, etiam Cantabrigienſes. ὑπέκφυγες tamen recte Flor. et Aldd. cum Rom.

193. ληϊάδας δὲ γυναῖκας — ἦγον. Harlei. λῃίδας. vitioſe, etiam Apollon. Lex. λῃίδας, τὰς ἀπὸ τῆς λείας εἰλημμένας καὶ αἰχμαλώτους. Emendate voc. legitur ap. Heſych. Etymol. Schol.

ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἀφελόμενος, αὐτάς. Vidimus iam Z, 455. et de ἀπαύρειν ad A, 356.

194. ἀτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι. recte ἐῤῥύσατο ſeruauit a ῥύομαι. v. Excurſ. IV ad A. modo ante v. ad vſ. 93.

Ceterum vel hic locus docere poteſt, ad meram loquendi formulam rediiſſe hanc deorum compellationem in rerum euentis. Achilles v. 194 Iouem ait Aeneam ſeruaſſe, at paullo ante 192 eundem Iouem ait ſe ad aggrediendum Aeneam duxiſſe. Non ita cogitandum eſt in ſermone antiquo de vlla ſubtilitate, quoties ad deos aliquid refertur. Ita quoque, cum paullo ante dixiſſet μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ, nunc memoratur Ζεὺς καὶ θεοὶ ἄλλοι. vt vice verſa aliis locis, quod Ioui tributum erat, aliis diis, et quod aliis diis, Ioui tribuitur. Quidni ſimilia in antiquis libris Hebraeorum eueniſſe putemus!

195—198 ※— Appoſiti aſteriſci cum obelo declarant, quatuor hos verſus ex alio loco, vbi recte legebantur, male huc eſſe translatos. Scilicet tres ſaltem, 196. 7. 8. lecti ſunt P, 30. 31. 32. vbi in pugna Menelai cum Euphorbo locum ſuum bene habent, Achilles vero nunc prorſus ignaue agere videtur, eadem pronuntiando.

195. ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι. Verſus hic multo magis interpolatorem rhapſodum arguit. Vidimus ſuperiore verſu ἐῤῥύσθαι, a ῥύομαι. In Veneto erat οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι. recte, ad ſenſum; nam requirit ſenſus notionem τοῦ *ſeruare, tueri.* Iam autem, vt Exc. IV. ad lib. A. declaratum eſt, ῥύομαι priorem habet longam. Sane eſt alterum verbum ἐρύω, media breui; ſed illud ſignificat *traho.* Dicas eſſe *ſubduco:* recte: tum vero alterum obſtat, nam vbique cum digammo ſcriptum fuit ϝερυω, ergo nec hoc legi potuit: σ' ϝερυεσθαι. Attamen Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐρύεσθαι, χωρὶς τοῦ σ. At quam durum hoc: ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύεσθαι ὀίομαι. Immo vero in Scholio ſcriptum fuit: χωρὶς τοῦ ε. Lectio Ariſtarchi ea ipſa fuit, quam Venetus exhibet: νῦν σε ῥύεσθαι. etſi vitioſa eſt, et manet; niſi aliunde opem feras. Scilicet ſcriptum eſſe potuit: νῦν σε ῥῦσθαι, contracte, aut ῥύεσθαι binis ſyllabis, vt K, 259 ῥύεται pronuntiatum ῥῦται. Hactenus ita disputaui, vt verſus antiqui poetae eſſe concederem, ſi tamen ſerioris rhapſodi ſunt, potuit ille ἐρύεσθαι et ῥύεσθαι ſcribere, ῠ correpta, ex ignoratione rei metricae. Retraxi tamen σε ῥύεσθαι, quia id quoque offerunt, cum Euſtathio, Barocc. Harl. Townl. Vrat. A. duo Vindob.

197. μήδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Male ἐμοῖο et h. l. Euſtath. Vrat. b.

198. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. „γρ. ῥεχθὲν δέ τι" Barnes. quod et P, 32 appoſuerat, de ſuo liberalis, plus quam velles; videtur enim ſic ipſe variaſſe, vt multa alia.

200. 201. μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε — ἔλπεο δειδίξεσθαι. Fuiſſe με ϝεπεσσι γε in aperto eſt; monuitque iam Bentl. Aberat μ' ab Cant. vnde legi poſſit: μὴ δὴ ἐπέεσσί με. Iterantur hi duo verſus inf. 431. 432. Eſt vtroque loco δειδίξεσθαι pro ἐκφοβῆσαι· de qua notione v. ad B, 190. vbi erat pro φοβεῖσθαι. Ibidem etiam notatatum eſt eſſe δεδίσσομαι et δειδίσσομαι. δειδίξασθαι Vrat. b. exhibet, quod et in Heſychio eſt; qui addit; ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία (vt h. l. νηπύτιον ὥς.) ἀπὸ Φρέατος εἰς δέος

ἄξειν, (f. ἄγειν) διώκειν. Emendauit Ruhnken. ἀπὸ τέρατος, in Not. ad Timaeum p. 182 vbi vocem δεδίσσεσθαι cum μορμολύττεσθαι comparat. δεδίττεσθαι autem, pro ἐκφοβεῖν, in Atticorum vſum ceſſiſſe, docet Moeris, ad quem v. Pierſon. p. 118 qui etiam h. l. illuſtrat.

202. ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. haec ſupra erant λευγαλέα vſ. 109. μηδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ, contumelioſe dictis et minis, et inf. 246 ὀνείδεα. Sunt proprie αἴσυλα, nefaria, iniuſta. v. ad E, 403. refert tamen ad minas etiam h. l. Schol. B. τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπειλάς. et κερτομίας reddit σαρκασμούς.

204. πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα. Vox hoc vno loco obuia; πρόκλυτα, Schol. B. προηκουσμένα, προηγνωσμένα. Schol. br. τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα. παλαιά. Apollon. Lex. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα. In eundem modum Heſych. h. v. et in πρόκαυτα. quod iam Bentl. emendauerat. Koeppen πρόκλυτα accipiebat e longinquo, procul, auditam famam; ſcilicet alterius Troiani, alterius ex Achiuis. „γρ. προκλύτ'" Barnes ex Etymologo in βροτολοιγέ. Idem „γρ. ἀκούοντές ῥ' ἔπεα" indocte.

205. 6. 7. 8. 209. — „ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, quia non neceſſaria haec ad generis notitiam ſunt. Schol. A. Praeclare haec; valent tamen ad iudicium quidem de poeta ferendum, non vero ad rationem criticam tollendi aut ſeruandi verſus: niſi quatenus ingenio magni alicuius poetae et ſubtiliore iudicio indigni ſunt. Si tamen totus hic locus a rhapſodis, vno an pluribus, conſarcinatus eſt, potuere et haec eorum eſſe commenta. Ita nec pronuntiare licet de vſſ. 347. 348 qui ad h. l. reſpiciunt.

Leguntur vſſ. 203—208. omiſſo verſu 205. ap. Plutarch. de nobilitate p. 177. 178. qui liber et ipſe fetus adulterinus eſt.

205. σὺ ἐμούς, hiatum facile explebis, σύγ' ἐμούς. οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς. οὔτ' αὖτ' ἄρ' vitioſe edd. Rom. Aldd. cum ſequacibus.

207. μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου, ἁλοσύδνης. Occurrit nomen hoc, et altero loco Od. Δ, 404. Esse deam *marinam* in aperto est; etsi ratio grammatica obscurior est. Apollon. Lex. τὴν ἐν ἁλὶ σευομένην. οἷον ἐνάλιον. Hesych. ἁλοσύδνης, τῆς θαλάσσης, ὕδωρ. obscure. Nec multo clarius Etymol. ἁλοσύδνα· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ὅμηρος· νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης (Od. Δ, 404) λέγεται δὲ καὶ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τῶν φωκῶν. Atqui sunt eo loco phocae progenies pulcrae *deae marinae* siue Amphitrite est siue Thetis vt h. l. Apollon. Arg. IV, 1599 θύγατρες ἁλοσύδναι Nereides, vbi Schol. θαλάσσιαι. ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ δύνειν, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁρμᾶν. alterum videtur respondere τῷ σεύεσθαι. Recitat haec et alia Etymologus l. c. praestat ceteris hoc, quod fuit adiectiua forma ἁλόσυνος, vt γηθόσυνος, inde interposito δ factum ἁλόσυδνος. vt μόλιβδος ex μόλιβος. Ad Hesychianam glossam ὑδνεῖν, τρέφειν, κρύβειν, αὔξειν, et ὕδναι, ἔγγονοι, σύντροφοι, confugerem, si apertiora et certiora ea essent.

Apud Clarke est: „al. ἁλοάδνης" debebat saltem monere, vbi sic legatur. Scilicet in Harlei. est ἁλοάδνης ἢ ἁλοσύδνης. Putabatur hoc vocabulum latere in verss. nondum expeditis Arati Dios. 186. 7. πολλάκι δ' ἀγριάδες νῆσσαι, ἢ εἰν ἁλὶ δῖναι αἴθυιαι χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσι. cum inter prognostica sit, si anates in sicco plangunt alis: si forte ἢ αἱ ἁλοσύδναι locum haberent. Verum nec hoc, nec aliud quid satisfacit; nam εἰν ἁλὶ δῖα alienum est a sensu loci: cum in sicco, non in mari, plangere dicantur.

μητρός τ' ἐκ est in Mori cod. vno Vindob. et in Etymol l. c. corrupte μητρός τ' ἔνθετα καλῆς ἁλοσύδνας.

Interpunxi post καλλικλοκάμου. nam sunt duo diuersa epitheta: pulcricoma, marina, Thetis. Etiam in Odyssea θεᾶς est supplendum. recte ergo Schol. br. ἐναλίας θεοῦ. ἐν θαλάσσῃ κατοικούσης.

208. αὐτὰρ ἐγὼν υἱός. grammaticis deberi ἐγὼν et h. l. censeo pro ἐγώ.

210. τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε. Obferuat Schol. B. ergo Homerum quoque nouiffe Anchifen adhuc viuere. Schol. br. argutantur in κλαύσονται σήμερον, quod non eodem pugnae die ad Peleum in Theffalia degentem nuntius peruenire potuit: ἢ λείπει τὸ, ἀναιρεθέντα aiunt: flebunt filium hodie occifum. Non reputauit, multa poni fic, vt cauffa cum effectu permifceantur.

211. οὐ γάρ Φημ' ἐπέεσσί γε. Barocc. τε. νηπυτίοισι. Bentl. coni. νηπυτίω ϝώς. poteft hoc commendari per fimilia: paullo ante vf. 200. item 244. N, 292. H, 235. X, 127.

212. ὧδε διακρινθέντε. Barocc. cum al. et edd. Ald. 2. Rom. vitiofe διακριθέντε. μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. diremta funt vt fup. Π, 252.

213. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς. „quod infinitiuus pro imperante δάηθι." Sch. A. Diftinxit ergo poft εἰ δ' ἐθέλεις, et δαήμεναι noto more accipit, (μέμνησο) δαήμεναι h. e. δάηθι. Verfus iam vidimus Z, 150. 1. — „γρ. ὄφρα εὖ εἰδῇς" Barnes. h. e. putauit ille ita fcribi potuiffe: pluribus metricis vitiis cumulatis. Si quid eft quod coniicere liceat, malim ὄφρ' ἐῢ fcribere. Poteft autem quoque accipi ταῦτα, κατὰ ταῦτα, οὕτως, δαήμεναι, ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς, ἡμετέρην γενεήν. vt iungantur δαήμεναι γενεήν. v. fup. ad eundem verfum Z, 151.

214. ἄνδρες ϝίσασι. vitiofe. De vtroque verfu 213. 214. vide fup. ad Z, 150. 1. vbi iam lecti erant; vbi et alter hic 214. pro fpurio eft habitus.

Eft porro ad hos vff. obferuatio Sch. B. „factam effe a poeta digreffionem, vt difcamus origines Troianas, facere etiam generis claritatem ad virtutis opinionem in pugnante; tandem poetae hoc follenne effe, vt prifca ftemmata interponat: vt fecit in pugna Glauci et Diomedis.." Recte quidem; et opportunius quam hic, vbi aeftuans ira et morae impatiens, cum vni Hectori immineat, longam orationem imbibit Achilles; Forte ex illa ipfa totus hic locus imitatione expreffus eft. Difputatum eft de his fup. ad vf. 177. 178. et ad 180—6.

Verſus a 215 ad 240 exſcripti ſunt ap. Plutarch. de nobilitate p. 180 ſq. ſed ad vulgatam lectionem. 215 cum ſeq. hemiſtichio laudat Strabo XIII p. 885 B. et Maximus Tyr. Diſſ. XXVIII, p. 63. Eſt in his quoque αὖ quod alienum ab h. l. eſſe videtur, cum nihil praeceſſerit, cui hoc ſubiungatur, vt ſit *porro*. In Lipſ. eſt Δάρδανον ἄρ πρῶτον quod recte Erneſti praeferebat et Wolf. recepit. Nunc video et in Cant. legi et a Bentl. probari, it. Vrat. d. Impugnat verſum inepte Theophil. ad Autolycum I, 30. Conditum Jlium ab Jlo: vnde et eius monumentum, σῆμα Ἴλου ἐν τῷ πεδίῳ ſup. Λ, 166. v. Strab. XIII. p. 886 B.

216. κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρή. ξ— „quod ἡ Ἴλιος eſt, non τὰ Ἴλιον et quod diuerſa eſt Dardania ab Jlio, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία" Schol. A. Vltima Sch. A. niſi pannus attextus ſunt, mutila tamen, et ad Phryges Troianosque confundi ſolitos ſpectant, non aſſequor. At prius eo ſpectat, quod recentiores Dardaniam et Jlium pro ſynonymis habent, v. c. Euripides et Virgilius. Δάρδανος vrbs eſt ap. Stephan. Byz. ἡ πρότερον Τευκρίς. vid. Strabon. XIII, p. 885 A. B. 889 B. cf. ad B, 819. Strabonis tempore ne veſtigium quidem ſupererat vrbis. Ab Abydo LXX ſtadiis abfuiſſe Dardanum, Strabo ait l. l. p. 889 B. cumque Abydus ab Jlio CLXX ſtadia abfuerit ib. p. 883 D. patet, a Dardanio ad Jlium iter trium ſere milliarium noſtrorum fuiſſe. Memorantur vſſ. 216. 217. 218 a Strabone l. c. et a Platone, quem ille nominat.

κτίσσε recte ed. Rom. pro κτίσε quod ἀμέτρως alii. κτίζε vn. Vindob. et Ald. 2. cum ſeqq.

218. ἀλλ' ἔτ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης. Vulgo editum et h. l. πολυπιδάκου Ἴδης, quod et Apollon. Lex. habet, et edd. Platonis de Legg. III, p. 681. vbi vſſ. 216. 7. 8. recitantur, et ap. Strabon. XIII. p. 886 A. Norat quoque Schol. A. Agnoſcunt tamen h. l. vt ſup. vſ. 59. πολυπίδακος codd. Mori. Harl. Lipſ. Ven. cum vno Vindob.

Pro ὤκεον probabile ſit fuiſſe ex more ὤκευν iudice quoque Bentleio.

In Platone quoque editur ὤκουν. Docet ille ex h. l. quomodo a primis ſedibus in montium iugis ſenſim ad camporum planitiem proceſſerint mortales.

Apollonius l. c. in ὑπωρείας. τὰς πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους, verſum ſic laudat: αἵ ῥά θ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.

De Dardano, cuius fata attingunt Schol. ad h. l. nihil moneo, quia de eo eiusque ſtirpe dicta ſunt potiora in Excurſu VI ad Aen. lib. III. Virgilii cf. ſup. ad B, 819. et primo loco Apollod. III, 12. et Not.

220. ὃς δὴ ἀφνειότατος. pronuntiatum eſſe ὃς δὴ φνειότατος, cenſet Clarke cum Barnes; vt ſup. 188 ἢ οὐ vna ſyllaba; et recte. Erneſti malebat αφν pro breui habere.

221. τοῦ τριςχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο. ἕλος κάτα ſcribendum eſſe, monent Schol. A. B. fuere enim alii qui vna voce καταβουκολέοντο ſcriberent, vt Euſtath. ed. Rom. Vrat. A. Mori.

τριςχίλιοι ap. Maximum Tyr. Diſſ. XXXIX, p. 239. quod probabat Barnes, ne θήλειαι otioſum eſſet. Aſſentitur Clarke; repugnat Erneſti, quia vſus fert, femininum genus promiſcue, adeoque etiam de maribus poni; non itaque otioſum eſſe θήλειαι. Vulgata lectio eſt quoque apud Iulian. Or. II, p. 52 B. et apud Aelian. H. An. IV, 6. vbi τὰ ἕλη amare equorum armenta docet.

βουκολέοντο de equis, vt apud Euripidem ἱπποβουκόλοι ἄνδρες Phoeniſſ. 28. vbi Schol. h. l. excitat. add. Euſtath. qui pluribus exemplis illuſtrat. Res nunc nota. v. Valken. ad l. laud. cf. ſup. ad Δ, 3.

Duo verſus 220, 221, Diodor. IV, 75 recitat, vbi ex Homerico loco ſtirpem Trois enarrat.

222. πώλοισι — ἀταλῇσι. ἀταλοῖσιν Barocc. Lipſ. Vrat. b. cum vno Vindob. ἀπαλοῖσιν Vrat. A. ἀπαλῇσιν eſt vitium Ald. 2. πώλησιν Harlei.

223. τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. ⊱ „quod ad τάων ſupplendum eſt τινῶν, τούτων τινῶν. non enim equas omnes amauit" Schol. A. B. ἐκ τάων, ἐκ τούτων Schol. br. Memorat verſum Aelian. l. c. Obſeruat Schol. B. incertum eſſe, τάων ſpectetne ad πώλους, ait enim: ἄδηλον, μὴ τῶν πώλων ἠράσθη.

224. ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ. ⊱ „quod παρελέξατο improprie dictum pro ἐπεβήσατο, vtique, ſi de equo; at ſi de Borea vt deo, recte. Schol. A. Victor. et Townl. et br. cum Suida in h. v. In iisdem notatum, legi a nonnullis: ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ.

In δ' ϝεισάμενος vſui digammi repugnat; etſi Bentlei. non prorſus damnat. Apud Aretaeum de Morbis diuturn. II, 13. ed. Wigan. codices habent ἵππῳ ἐεισάμενος. quod Homericum eſt. Non tamen δὲ abeſſe poteſt, niſi mutes interpunctionem, vt plene interpungas poſt βοσκομενάων. ἵππῳ ἐεισάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ· αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι etc. Niſi verſus fetus eſt rhapſodi, qui diſertus eſſe volebat in ſententia dilatanda; nam in codd. Cant. Harlei. praemiſſus erat alius quoque poſt βοσκομενάων: ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, quem e mſ. Mediceo notarat et damnarat Dorvill. ad Charit. p. 618.

225. αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι. Duplicatum σ vt ſyllaba breuis producatur. Dubitari poteſt, recte ne hoc ſtatuatur. v. ad Z, 26. Editionum auctoritas nulla in metricis rebus eſt. vnum σ exaratum in codd. neſcio an omnibus.

226. αἱ δ' ὅτε δὴ verſum ſcribit Schol. Apoll. Arg. I, 184. pro ὅτε μέν.

227. ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. ⊱ „quod ἀνθέρικες nunc ſunt οἱ ἐν τοῖς στάχυσι λεπτοὶ ἀθέρες (*acumina in ariſtis* Heſychio κέντρα ſunt). Cum proprie ἀνθέρικος ſit ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός. Pro ipſis ariſtis vt ἀθέρες, ita nunc ἀνθέρικες (pro ἀθέρικες) dicti ſunt. Heſiodus quoque dixit: ἐπὶ πυρναμίνους ἀθέρας φοιτάσκε πόδεσσιν." Sch. A. Plenius eſt et variatum fragmentum

Hesiodeum de Iphiclo ap. Eustath. h. l. et pluribus locis memoratum: ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι. Priorem versum laudat Lucian. pro Imag. 20. tanquam exemplum laudis augentis quidem rei virtutem, non tamen mentientis, quod adulator faceret. Locum meminerat Ernesti. At plenius fragmentum proposuit iam Ruhnken. Epist. crit. p. 108. 9. Alia grammaticorum loca apponere necesse non est: cum adscripta sint Hesychianae glossae. Copiose de hac voce egit Spanhem. ad Callim. Del. 193. vt notatum est ad Hesych. Proprie dixit Nicander Ther. 535. improprie τὸ ἄνθος τῆς σκίλλης Arat. 1060. vt asphodeli florem ἀνθέρικα interpretati erant alii. — ἐπ' ἀ. καρπῶν vitiose Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. et Rom. οὐδὲ κατέκλων non *infringebant culmina:* vnde in Virgil. Aen. VII, 808 *infractae* inferebat Wakefield Silu. Crit. P. III, p. 140.

228. ἀλλ' ὅτε δὴ — Schol. A. „Ἀρίσταρχος· ἀλλ' ὅτε δὲ σκ. (At Sch. B. Ἀρίσταρχος ἄλλο τε. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀλλ' ὅτε. Vtri fidem habebimus?) ἄλλοι δὲ, ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ τοῦ ή." Concinunt Schol. Townl. et Victor. αἱ Ἀριστάρχου· ἀλλ' ὅτε δέ. αἱ κοιναὶ, ἀλλ' ὅτε δή. hocque receptum vulgo. Etsi nil interest, videtur tamen δὲ in alterum mutatum esse vano metri metu. Ap. Schol. Apollonii I, 184 recitatur αἱ δ' ὅτε δὴ σκ.

229. ⟵ „σημειοῦνταί τινες, ὅτι ἁλὸς πολιοῖο εἶπεν" Sch. A. De hoc v. ad A, 350.

θέεσκον *currere solebant* Clarke.

ἐπὶ, ὑπὲρ, τὸ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς „τῆς ἐπιφανείας, ὡς τό· ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε" (Od. M, 214.) Sch. B. et A. cum in aliis locis sit littus, ad quod fluctus franguntur, tum ipsi fluctus. v. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath.

231. Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο. ἀμύμονος Vrat. A. b. Mosc. 2. vn. Vindob.

Suscepti liberi tres ex Callirrhoe: ap. Apollodor. III, 12, 2. Schol. Townl.: Τρωὸς καὶ Καλλιρόης, τῆς Σκαμάν-

ὄρου ὡς Ἑλλάνικος. scil. ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς. e quibus nonnulla sunt in Sturzii Fragmentis Hellanici. Apparet inde, ex Hellanico petita esse ea, quae in Apollodoro habentur, et Hellanico pro fundo fuisse Homerica.

232. Ἶλος δ'. Ἴλλος hic et 230. Lips. Cant. Vrat. d. cum aliis. edd. Flor. Aldd. Turn. nec emendatum nisi ab Henr. Stephano ex ed. Rom.

233. ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. — „quod κάλλιστος positum est ἐγκωμιαστικῶς. Nam et alios dixit καλλίστους (ergo dictum puta pro, *valde pulcros*) — et quod vltimo loco positum Ganymedem nunc primo loco memorat, Ilum autem altero" Sch. A. B.

234. τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. — „quod repugnat recentioribus, qui *a Ioue* raptum edunt Ganymedem propter amorem". Schol. A. Ganymedem nouit Homerus, hic et E, 265. vbi Iupiter equos pro pretio Ganymedis Troi dedit; vnde hoc ipsum ductum esse videtur, quod de amore adiectum est a serioribus, et de raptu, aquilae ope facto; inprimis comparato loco hoc, quo *dii* rapuerunt Ganymedem propter pulcritudinem, *ut Ioui ministraret;* nulla de Iouis amore memoratione facta: notante Scholiasta Apollon. Arg. III, 115 versu hoc allato. cf. Hemsterh. ad Lucian. D. D. IV, 2. Auctior est narratio Hymn. in Ven. 203 sq. De ea v. ad Virgil. Excurs. IV. ad Aen. V. Argutias in flagitio Iouis ad virtutis amorem, et in Ganymedis laude ad animi, non corporis, pulcritudinem reuocanda, memorare nil attinet: etsi iam in Xenophont. Sympos. 8, 30 occurrit cum etymo ἀπὸ τοῦ γάνυσθαι τοῖς μήδεσιν, ἥδεσθαι τῇ συνέσει. quae Cicero respicit Tusc. Qu. I, 26. Illud saltem notabo, esse hoc inter exempla mythorum doctorum ex simplici formula loquendi priscorum hominum: pulcer adolescens dignus est qui a diis ametur; et vere amatur; inde a diis in Olympum abductus; inuenta caussa, vt esset a poculis; natum hinc ornamentum ex amore Iouis.

Iam alia a grammaticis notata apponemus. Ait Sch. A. καὶ abundare; at legi in nonnullis τὸν μὲν ἀνηρ.

ἀνηρείψαντο vna voce fcripfit Ariftarchus, vt fit ἀνήρπασαν. Alii ἂν ἠρείψαντο, in quibus Apollonius Theonis f. vt fit; *et rapuiffent eum*: quia, vere factum effe, apud Homerum non reperitur memoratum, nec ille miniftrat Ioui, fed Vulcanus aut Hebe. Refpondet inter alios Afcalonita: primo: ἠρείψαντο, voc. fimplex, inquit, non occurrit in Homero; fecundo: poft ἂν deberet aliquid fequi: εἰ μὴ, vt Λ, 504. 505. (fuppletur quidem in Schol. B. εἰ μὴ ἐτεθνήκει, valde importune!) Tertio, quod in duobus locis, in quibus minifterii inter deos memoratio fit, Jl. A. fub fin. et Δ, pr. Vulcanus et Hebe locum fuum recte occupabant, Ganymedes non aeque memorari poterat. Tandem καὶ ἂν iungi nequeunt: hoc et Schol. B. contendit in quo eadem, quae fupra commemorata funt ex Ven. A. repetuntur. Adduntur praeterea haec mythica quae multo pleniora et emendatiora funt in Townl. et Victor. Mnafeam narrare, raptum effe Ganymedem a Tantalo, et in venatione necatum fepultum effe in Olympo Myfiae apud templum Iouis Olympii; pro Tantalo memorari Minoem a Dofiada, inde et dictum effe portum Ἁρπαγίαν, ap. Euftath. Ἁρπάγην, (in Creta puto; nam fuit alius ad Cyzicum τὰ Ἁρπάγια et Ἁρπαγεῖα ap. Strabonem et Stephan. Byz. alius τὸ Ἁρπάγιον apud Chalcidenfes, quo loco Ganymedem a Ioue raptum aiebant ap. Athen. XIII p. 601 F) Ganymedem autem, compellatum a Minoe de ftupro, de rupe fe praecipitaffe, Minoem vero patri nuntiaffe a procella eum effe abreptum; Alios narraffe, eum in venatione fomno oppreffum a feris effe dilaniatum; alii fulmine percuffum; ἤρξατο δὲ ἀπὸ Λακώνων παιδεράστεια (ita fcribitur) τῶν γυμνασίας ἐπινοησάντων. ῥητῶς δὲ Φησιν, ὅτι οὐ Ζεὺς ἥρπασεν, ἀλλ' οἱ θεοὶ, καὶ ἵνα οἰνοχοῇ· ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφώ φησί, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν (cf. Athen. X, p. 424 extr.) additur κοῦροι μὲν κρητῆρας etc. Jl. A, 470 et Od. O, 141. Ἴσως οὖν, νέου ἀποθανόντος

αὐτοῦ, ἐπλάσαντο, καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸ ἀλαζονικὸν τῶν βαρβάρων εἰδὼς, οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν μῦθον εἶπεν, ἀλλ' Ἥβην φησὶν οἰνοχοεῖν. τῇ γὰρ εὐεξίᾳ τῶν σωμάτων ἐκινήθησαν κατ' ἀλλήλων. Editum erat Scholion e Leidensi a Valken. diss. de Scholiis p. 136. sed truncatum; exscripserat nonnulla iam Eustath. p. 1205, 10. et addidit de οἰνοχόοις alia, quae ex Athenaeo petita sunt, lib. X. p. 424 extr.

ἀνηρείψαντο. ἀπὸ τῆς ἔρας ἀνεβάστασαν. Schol. A. In Hesychio legebatur ἀνηρήψαντο. Occurrit quoque in eo ἀνερειψάμενοι et ἀνερίψαντο. Legebatur quoque ἀνερίψατο in Apollon. Rh. I, 214. In Apollonii Lex. haec habentur: εἴρηται δὲ, (ὡς) ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, ἀνερέπτειν. quae etiam Etymologus habet. Certe communem habent originem ἐρέπτω, ἐρείπτω, et ἐρείπω, ab ἐρέπω, quod potuit esse eruo e terra; vnde ἐρέπτομαι abiit vsu in notionem vescendi, pabulandi, et ἐρείπω, euerto, vnde τὰ ἐρείπια. ἀνηρείψαντο occurrit aliquoties in Odyssea. adde Apollon. Rh. II, 505 et al.

Vltima versus: Διὶ οἰνοχοεύειν excitat Aristoteles de poet. 25. p. 202. Harles. p. 102. Tyrwh. et versus 234. 235. Achilles Tatius de Cl. et C. Amor. lib. II, 36. vbi etiam editum erat ἀνηρίψαντο. ὃν καὶ ἀ. recitat Apollon. de syntaxi lib. II, p. 155.

235. κάλλεος εἵνεκα οἷο. ※ „quod idem hic versus occurrit de Clito Od. O, 251. sed parum commode" Schol. A. Mihi quidem inuersa ratione a loco nostro melius abesse videbatur, ex interpretatione vocis κάλλιστος submissus; absoluta tamen iam erat sententia post οἰνοχοεύειν. etsi et hic versus a tali narratione inter duas acies abesse debebat.

Peccat quoque versus hiatu: οἷο ἵν' etsi in medii versus caesura ferri potest. Bentleius adscripserat εἵνεχ' ἑοῖο, quod necesse non est; nam fuit εἵνεκα ϝοῖο. ex ϝός, ϝή, ϝόν, quod nunc ὅς. Vt tollatur hiatus, mutari potest ἵν' ἀθανάτοισι μετείη, in καὶ ἀθανάτοισι μετεῖναι, vt iungatur cum Διὶ οἰνοχοεύειν. Similis fere iunctura est in Hymno in Venerem 204. 5. ἤτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μη-

τίετα Ζεὺς ἥρπασ' ἑὸν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη, καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπι οἰνοχοεύοι.

Notant quoque Schol. A. posse verba κάλλεος εἵνεκα οἷο iungi et cum antecedentibus et cum seqq. vtrumque recte; prius tamen praeferendum.

„γρ. κάλλεος εἵνεκα εἷο et k. εἵνεκεν εἷο." Barnes. Voluit dicere, ita scribi posse. Est tamen εἷο in Vrat. b. recte et hoc. Vulgata scriptura est in Schol. Pindari, Ol. X, 122 vbi de Ganymede ob formam rapto, versum hunc laudat Apollonius de Syntaxi lib. II, p. 155. vt doceat esse οὗ ab ὅς, quod non modo est suus, sed etiam αὐτός, haec habet: κάλλεος εἵνεκα οἷο. ἔστι γὰρ, ἕνεκα αὐτοῦ κάλλους. Ipse Ganymedes ἡρπάγη ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους, at dii eum ἥρπασαν διὰ τὸ κάλλος τὸ αὐτοῦ, eius.

236. Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱόν. ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου (quod etiam ap. Apollodor. III, 12, 3 extr. legitur) ἐκ Βατίας τῆς Τεύκρου, ὡς Ἑλλάνικος. Schol. Townl. et Victor. Vix vltima sana. Teucer ille multo antiquior, cuius filiam duxerat Dardanus aduena. v. Apollod. III, 12, 1. vbi est Βάτεια. de hac v. Sturz Fragm. Hellanici p. 100.

237. Λαομέδων δ' ἄρα. „ἄρα, deinceps" Clarke. τέκετο. ἐκ Τρυμοῦς τῆς Σκαμάνδρου. Schol. Townl. et Vict. Lege Στρυμοῦς. v. Apollod. l. c. p. 246 et Not. p. 752.

238. Λάμπον τε K. versus iam supra lectus Γ, 247.

240. Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον. Magis Ionicum esset δὲ τέχ' et habet hoc Vrat. d.

242. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσι — respectu fugae vs. 191. dicta sunt haec, quam Aeneas excusat. Similis est Hectoris oratio, P, 177. 178. Hoc melius, quam alterum, quod Schol. B. affert, ad dignitatem regiam haec referens, quam affectare Aeneam suspicatus erat Achilles vs. 180 seq. Est ergo ἀρετή, ἡ ἀνδρία, non ἀρχικὴ ἐξουσία, vt est apud Eustathium. Reddunt Schol. br. εὐδαιμονίαν, ἀνδρίαν, duo interpretamenta cumulans. Improba-

tur sententia a Plutarcho de aud. poet. p. 24 E. Versus vterque 242. 3. etiam ap. Stobaeum legitur Ecl. phys. I, 3, 4. p. 26. ed. Heer. et prior ap. Theoph. ad Autolyc. I, 8. corrupte.

243. ὅππως κεν ἐθέλησιν. duriores numeri. Semper alibi: ὅπως κ' ἐθέλῃ. Conuenit id, quod pro altero hemistichio: ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων in Veneto legitur: ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστος ἁπάντων, non minus durum; Schol. A. tamen: ἐν ἄλλῳ· κάρτιστος. Veram lectionem esse censeo: ὁ γὰρ ὄχ' ἀ. eiecto κ' quod importunum est, interpositum forte ab eo, qui ρ geminari pronuntiando haud norat.

244. ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς. Bentl. ἀλλά γε. perpetua fluctuatione, vt sup. vs. 104.

λεγώμεθα. passim a grammaticis obseruatum est, in Homero haud occurrere λέγειν pro εἰπεῖν (etsi loca contraria memorantur) multo minus λέγεσθαι· v. ad B, 435. et ad N, 292 vbi hic idem versus iam est lectus, et ad N, 275. Itaque Eustath. bene monet, hunc locum aduersari grammaticorum obseruationi. Equidem dicere malim, damnari potius hunc versum ex ea ipsa obseruatione, si nullum aliud exemplum istius vsus τοῦ λέγεσθαι pro διαλέγεσθαι, μυθεῖσθαι, memorari potest; est tamen vnum N, 275 et τοῦ λέγειν, B, 222 λέγ' ὀνείδεα.

245. ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος. Nouum hoc, quod iuncta sunt duo hoc modo. Alibi perpetua sunt: ἐν πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, vel simpliciter ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Similiter πόλεμος καὶ φύλοπις. μάχη καὶ φύλοπις. vel simpliciter φύλοπις. nunquam πολέμου φύλοπις, nisi vno loco Od. N, 313 φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο. voc. autem ὑσμίνη nunquam iunctum cum alio.

246. Vix dubitari potest, sequentia esse a rhapsodis profecta, vix ab vno: nam dicta 246—250. iterantur aliis verbis vss. 251—255.

247. οὔτ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο. Prodit se interpolatio serioris aeui, nam Homerica aetate naues C. remigum fuisse vix credas: cum maximus numerus L.

remorum erat; et ipſa Argo πεντηκόντορος ναῦς. Eſt tota oratio ab epica grauitate abhorrens cum ipſa re; mira eſt comparatio: probrorum facile tantam copiam ingeri poſſe, vt etiam nauem oneret. multo magis mireris ab Euſtathio addi: Scilicet ſi perſcribantur in charta: ἐὰν γραφεῖεν δηλαδὴ, καὶ βιβλίοις ἐντεθεῖεν. Magis probabiliter dictum eſt quod in prouerbio habetur, ap. Lucian. Eunucho pr. obuium: ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων: quod nimis acute Jenſius a plauſtro Theſpidis ductum eſſe volebat.

Nauis quae centum ζυγὰ, καθέδρας, transtra habet, dicta ἑκατόνζυγος. vt ἑκατόγχειρ. ἑκατόμπεδος et alia. ſicque legitur inde ab Aldd. Schol. br. Heſych. Exhibent tamen ἑκατόζυγος meliores magno conſenſu Townl. Victor. Ven. cum Vrat. A. d. Euſtath. edd. Flor. et Rom. Schol. Townl. et Victor. ad ἑκατόζυγος· ἤδη οὖν καὶ ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν τηλικαῦται νῆες; (haec ſagacitatem arguunt) ἢ τὴν πολύκαρπόν φησι. onuſtam frugibus centum iugorum, ſ. plauſtrorum. Schol. Pindari P. IV, 503 pro πολύζυγον dictum accipit.

248. στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστι βροτῶν. eſt volubilis. Schol. br. εὐκίνητος. Euſtath. ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος. Schol. A. πολύστροφος. εὐμετάθετος. alienum id ab h. l. conueniens aliis locis: ſic ſup. O, 203 στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν. et ipſi dii στρεπτοί. I, 493 qui facile flectuntur et placantur. Koeppen meminerat ex Xenoph. Hell. VI, 3, 7 ῥήτωρ ἐπιστρεφής. ſollers, ἀγχίνους, vt Lexica reddunt; quod potius eſt ὁ ἐπιστρέφων τὸν νοῦν. Conueniret potius ὁ ἐπιτροχάδην ἀγορεύων ſup. Γ, 213. In Vrat. d. et vno Vindob. eſt τρεπτή. Locus aliquoties a Scriptoribus excitatus, a Diog. Laert. IX, 73 in Pyrrhone, vſſ. 248. 9. 250. Eosdem recitat Clemens Alex. I. Strom. p. 280. ed. Par. qui laudat: στρεπτὴ γὰρ καὶ γλῶσσα βροτῶν. et Dio Or. XII p. 408. R. στρεπτὴ γὰρ γλῶττ' ἐστι βροτῶν.

249. πολέες δ' ἔνι μῦθοι. ἔνεισι. Vrat. b. cum al. ἔνι, vt ἐν etiam pro ἔνεισι.

ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Nouo vsu νομός, ἀπὸ τοῦ νέμειν distribuere, νέμειν τὰ ἔπη, disserere. νομὸς autem, pro vsitatiore forma νομῇ, distributio. Schol. A. reddit νέμησις. Eustath. ἐπινέμησις. Schol. br. διάταξις. a rixantibus verba hinc et inde iaciuntur, volant, vtrinque fiunt. Laudatus iam est versus Hesiodi: Ἔργ. 403 σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις, ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. atque hoc sensu erat accipiendum, si quis vellet in Hymno in Apoll. 20 πάντη γάρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλήαται ᾠδῆς scribere: vbique materia carminis sparsa est tibi. νομοὶ ᾠδῆς, pro ipsis ᾠδαῖς, et hae pro materia ipsa carminis. βάλλεσθαι ita a satis duci posset. Clarke laudat Menag. ad Diog. Laert. IX, 73. qui scilicet et ipse νομὸν distinguit a νόμος et adscribit ad vs. 252 verba Livii: (lib. III, 68) *sedemus desides domi; mulierum ritu altercantes inter nos.* Clemens l. l. παντοίων ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς recitat et Dio l. l. παντοῖος δ' ἐπέων πουλὺς νομός. et Diog. Laert. l. c. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. νόμος pro lege in Homero non occurrere vulgatum est. De accentu monuere iam Scholia. Editur quoque νομὸς statim inde a Flor. ed. solus Turnebus discessit scribendo νόμος.

250. ὁπποῖον κ' εἴπησθα ἔπος. Inest vitium κ' ϝείπησθα. Eiicienda est copula, vt sit: ὁπποιον ϝείπησθα. quod iam Bentleius monuit. Verum versum aliunde, et forte ex gnomico aliquo, esse adsumtum nunc copulae defectus multo magis arguit. Laudatur ad Hesiodum a Proclo et Tzetza p. XCII. b. in hoc est ἐπακούσεις. repetitur a Diogene Laert. l. c.

251 ad 255. — „ἀθετοῦνται στίχοι ε, tanquam inepti et molesti, cum iam antecessisset v. 244 ἀλλ' ἄγε — quorsum nunc initio facto eadem, et personis tam indigna, iterantur? Est quoque hoc mulierum, apud barbaros, non apud Graecos, prodire domo in viam et sibi mutua probra facere: vt apud Aegyptios" Schol. A. Vltima respiciunt locum Herodot. II, 35. Tenebimus hoc: a rhapsodis fuisse locum communem interpositum haud

vno modo; omninoque e laciniis diuerfis carmen hoc coaluiffe.

251. Ἀλλὰ τίη. Mirum grammaticos A. B. br. Euftath. ad hunc demum locum de voce τίη monere: quae iam toties occurrerat, et ftatim A, 365. nifi Scholia ad e. l. exciderunt. Volunt fcilicet fcribi τίη (non τιή) at ἐπειῆ (non ἐπειή.) Vide Etymol. p. 356 in ἐπειῆ et in τίη p. 758. et Euftath. in Ind. In noftro loco eft, vel πρὸς τί vel διὰ τί, τίνος ἕνεκα. *quid nos cogit* mutuo facere iurgia?

ἐν ἄλλῳ· καὶ ὀνείδεα νῶϊν ἀνάγκη. Sch. A. quod conveniret cum 254. 255.

252. γυναῖκες Vrat. A.

253. χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο. Sch. B. περὶ ἔριδος εἰς χόλον ἀχθεῖσαι. Debebat monere περὶ effe h. l. διὰ — Vidimus iam H, 301. et ἔρις θυμοβόρος, aliquoties: H, 210. Π, 476. T, 58.

254. νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι. ἄγυιαν fcripfi cum Barnefio auctoritate veterum grammaticorum ex metrica obferuatione, quia ἀγυιὰν ὀξυνόμενον extremam haberet productam. v. Etymol. in ἀγυία. et in εἰς p. 305, 36. Similis obferuatio eft de ὀργυιὰν quod eft ὄργυιαν Od. I, 325. K, 167. — μέσων ἐς ἀ. Baroec. Dio Or. XL p. 173. R. Vol. II. memoriter recitat: αἵτε χολωσάμεναι ἀγορῆς ἐς μέσσον ἰοῦσαι Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι, χόλος δὲ τὰ καὶ τὰ κελεύει. Tum νεικεῖν h. l. cum tertio cafu bis iunctum occurrit, quod alias vbique eft νεικεῖν τινα. Nifi fupplendum eft ἐν ἀλλήλῃσι.

255. πόλλ' ἐτεά καὶ οὐκί. Emendatiores in hoc verfu habemus edd. quam codices. In Venetis A. et B. expreffum eft: πολλὰ τά τε καὶ οὐκί. Adfcribam Scholia: οὕτως Ἀρίσταρχος· πολλὰ τά τε καὶ οὐκί. (in Schol. Townl. et Victor. πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. ἀντὶ τοῦ) τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα, καὶ μή. τὰ δὲ Φαυλέτερα (apud Euftath. εἰκαιότερα, ficque Schol. Townl. et Victor.) τῶν ἀντιγράφων· ἐτεὰ ἔχειν, (f. ἐτεά τε καὶ οὐχί fcriptum erat) τουτέστιν ἀληθῆ. (Corrupta fuperiora arbitror. Ari-

ſtarchus legerat: πολλὰ τάτ' ὄντα καὶ οὐκί.) "Αλλως· οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δέ· πολλά τ' ἐόντα τὰ δ' οὐκί. (in quibus veſtigia emendationis ſunt) In Sch. B. γρ. πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί. "Αλλως· πολλά τε ὄντα (f. πολλά τ' ἐόντα) καὶ οὐκ ὄντα. πολλὰ τῆς ἀληθείας ἐχόμενα, καὶ πολλὰ ψευδῆ. Ita et Euſtath. videtur legiſſe p. 1206, 53. 54. Norat tamen et noſtram lectionem l. 58. et iterum l. 63. 64. πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. Ex omnibus apparet, veriorem eſſe lectionem πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί. aut Ariſtarcheam emendatiorem: πολλὰ τάτ' ὄντα καὶ οὐκί. Vulgata eſt quoque in Sch. br. Townl. Victor. et in codd. Mori. Barocc. Townl. etiam in ceteris noſtris. Nihil enim notatum video. Bentleius eleganter eam refingit πόλλ' ἔτε' ἠδὲ καὶ οὐκί. Eſt autem iungendum νεικεῦσι πολλὰ vt antea νείκεα νεικεῖν — χόλος δέ τε κατακελεύει miſera corruptela Vrat. b.

256. οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις. „γρ. ἀποστρέψεις" Sch. A. Cant. Vat. Moſc. 2. Sic et Euſtath. ἀποτρέψῃς Vrat. A. ἐπέεσι μετατρέψεις Ven.

257. μαχέεσθαι Harl.

258. γευσόμεθ' ἀλλήλων. γεύσασθαι. ἀποπειρᾶσθαι, primo nunc occurrit. Verſum laudat Schol. Pind. P. IX, 61 et adſcribit: γευσόμεθα ἀντὶ τοῦ πολεμήσομεν. proprie ἐφάπτεσθαι.

259. ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος. In Veneto: ἐν δινῷ σάκει. Schol. A. „οὕτως ἡ Ἀριστάρχου. διαιρετέον τὸ σάκεϊ, καὶ Ἰακῶς τὸ ἔλασσε. καὶ τὸ δινῷ δὲ ἔξω τοῦ ε, ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι. δινωτὴν φορέουσα." (N, 407. δινωτὴν φορέεσκε ſc. ἀσπίδα) Haec partim obſcura, partim corrupta, partim falſa ſunt. ἐν δινῷ σάκει Ariſtarchus acceperat dictum pro δινωτῷ. δινωτὸν autem σάκος, ſeu ſculptis ſignis ornatus clipeus, ſeu rotundus, τορνωτὸς, ap. Apollon. IV, 222. et ſup. N, 407 δινωτὴ ἀσπίς. δινωτὰ λέχη Od. Γ, 391. δινωτῇ κλισίῃ ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ Od. T, 55. 56. Credere itaque debuit Ariſtarchus eſſe adiectiuum δινὸς, δινὴ, δινὸν, vt infra Φ, 25 alii legerunt ποταμοῖο κατὰ δινοῖο, qui alias δινήεις ποταμός. quod vtinam

ille aliis exemplis docuisset! Nunc praestat retinere ἐν δεινῷ σάκει. quod iam de Aiacis scuto vidimus H, 245. est terribile, ingens, scutum. Porro Aristarchus scripserat: σάκει ἔλασσε, vt ει contractae vnam syllabam facerent; non video quam bene. debebat saltem σάκε' ἤλασε scribere; quod etiam est in Mosc. 2. Schol. B. agnoscit ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν, vt sit ἔπληξεν. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν Ω, 421.

ὄβριμον ἔγχος. repositum ex Cant. Mori. Harl. Vrat. A. Mosc. 2 Ven. etsi mox vs. 267. iterum occurrit. In edd. vulgatum erat ἤλασε χάλκεον ἔγχος, quod et codd. pars habet.

Subiicitur in Schol. B. longa ζήτησις, quae versui 269 apposita esse debebat, de diuersis clipei πτύχεσι. cuius summam ad e. v. apponemus.

260. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ. „quod μύκε, ἤχησε καὶ οὐ διεκόπη" Schol. A. quorsum hoc spectet, videbis ad vs. 269. De voce μύκον v. ad E, 749.

ἀκωκῇ repositum est a Barnes ex Eustathio, qui monet ita quoque lectum fuisse, et melius, quam alterum, quod et edd. ante ipsum obsidebat, ἀκωκή. p. 1207, 19. Ita ἀκωκὴ δουρὸς ἔμυκεν ἀμφὶ σάκος. melius vtique dicitur resonare id, quod percutitur, quam qui percutit. Itaque praeferenda altera lectio, quam habet Vrat. b. Mosc. b. cum aliis, quae etiam e Veneto expressa est, etsi in Scholio ἀκωκὴ legitur. Nunc σάκος ἔμυκεν ἀμφὶ ἀκωκῇ δουρός. vel ἀμφὶ — ἔμυκε τῇ ἀκωκῇ δουρὸς, per, διὰ τῆς ἀκωκῆς, qua percussus erat clipeus. Aliquoties ἀμφὶ et περὶ ambiguitatem talem inferunt. N, 571 ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρε. Clarke comparat P, 295 ἤριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ.

In capite versus σμερδαλέῳ induxit Stephanus ex edit. Rom. sicque codices, praeter Cant. Vrat. A. et vn. Vindob. a pr. m. in quibus est σμερδαλέον, quod et ante eum editum erat. Displicet sane epitheton geminatum. Si duo epitheta iunguntur, id fit eo modo, vt al.

terum alteri continuo submittatur; ita deberet esse σάκει δεινῷ, σμερδαλέῳ. non seiunctim, vt h. l. Altera tamen ex parte σμερδαλέον non bene conuenit, si ἔγχος σμερδαλέον iungitur, quod non facile occurrit: nec cum verbo iungi potest, σμερδαλέον, pro — ως, ἤλασε. Sollenne est de clipeo σμερδαλέον σάκος, ita vt suspicari liceat fuisse: σμερδαλέον δὲ μέγ' ἀμφὶ σάκος μύκε. ita σάκος μέγα μύκε σμερδαλέως. seu malis, σμερδαλέον σάκος μύκε μέγα.

261. σάκος μὲν ἀπὸ ἕο — εἶχε. ⊱ „quod Zenodotus scripserat ἀπὸ οὗ. Sane ἕο abiit in οὗ, aut hoc in illud, certe vtrumque in vsu fuit: ἀπὸ Ϝεο et ἀπο Ϝου bene se habet. v. Excurs. VII. ad lib. I. cf. ad B, 293 et al. At Zenodotus incusatur, qui crediderit οὗ esse ex ὅς ἥ ὅν. v. Apollon. de Syntaxi p. 164. Barnes ait, scribi posse ἀπαί ἕο. perperam. Sensus autem verborum est: τὸ σάκος ἔξω (longius a se, interius) ἀνέτεινεν ἑαυτοῦ. Schol. A.

263. ῥέα διελεύσεσθαι. Vulgatum erat ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι, quod mireris non correctum esse vel sine libris; cum sensum non haberet; cum Eustathius tamen ipse apposuisset, Φάμενος ῥεῖα τὸ ἔγχος διελθεῖν.

ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι ⊱ Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ἔξω τοῦ ι, ῥέα. ita vero versus claudicabat; nisi ille scripserat, quod verum est, ῥέα διελεύσεσθαι, vt ῥέα vna syllaba pronuntietur, vt sup. vs. 101. cf. ad N, 144. Contra ῥέα mutandum erat in ῥεῖα M, 58. Est quoque διελθεῖν proprium hac in re, vt H, 247. 251. Conuenit mox vs. 269 διελάσαι. Reperit tandem verum ῥέα δι' Ernesti in Lips. ῥεῖα διελεύσεσθαι est in Townl.

264. νήπιος οὐδ' ἐνόησε. formula, haud inelegans, aliquoties obuia, vt B, 38. vbi v. Obss. adde B, 873 et inf. 466. hoc libro. nescio an h. l. satis congrua.

265. ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Schol. A. „ἔν τισιν ἔργα." haud dubie melius; nam Vulcani opus vulgari hominum operi par haberi indignum erat: ἡφαιστότευκον σάκος ἀδάμαστον, impenetrabile esse, Achilli persuasum esse debuerat.

repetitur quoque paullo post vſ. 268 δῶρα θεοῖο, vnde mutatio fieri potuit.

„ῥηΐδια, τὰ δυνατά.“ Schol. B. ſpectat et hoc ad grammaticum acumen: non quidem facile, poſſibile tamen fuiſſe, vt arma deorum ita penetrarentur, vt Martis E, 857. Areithoi H, 146. Diomedis E, 281. et ipſo hoc loco vſ. 269. Schol. Townl. et Vict. εἰσὶ δὲ τρωτὰ τὰ ἡφαιστότευκτα. ὡς δῆλον ἐξ ὧν Ἕκτωρ φέρων τὰ Ἀχιλλέως ὑπὸ Ἰδομενέως βάλλεται· ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ P, 607. et de ipſo Achille, ab Aſteropaeo petito Φ, 164. 5. Addit alia; et hoc: fuiſſe quoque qui ἔλασεν, ἔκρουσεν redderent, non potuiſſe συγκρούεσθαι πάσας τὰς πτύχας.

266. ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν. „πρὸς τὴν ἑξῆς ἀθέτησιν. ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ ἡφαιστότευκτα.“ Schol. A. Spectat et hoc, quod contrarium eſt ſuperioris Scholii, ad vſ. ſequ. 269. hinc patere non penetrare intra clipeum potuiſſe haſtam.

οὐδ' ὑποείκειν h. e. οὐ δὲ αὐτὰ ὑποείκειν repetiit hoc in quod codd. conſentiunt, Turnebus ex edit. Rom. cum in edd. Flor. Aldd. eſſet ἠδ' ὑποείκειν. Eſt ſane varietas frequens in hoc verborum poſitu. Qui nolebant, clipeum perrumpi haſta potuiſſe, vim quaerebant in his: οὐχ ὅσον τρωθῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐνδοῦναι. πρὸς τὰ ἑξῆς ἀθετούμενα. Schol. Townl. et Vict.

267. 8. οὐδὲ τότ' — ἔγχος ῥῆξε σάκος — Comparat Clarke e Scuto Herc. 414 σάκει ἔμβαλε χαλκὸν, οὐδ' ἔρῥηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Occurrit haud ſemel illud οὐ ῥῆξε σάκος, vel χαλκόν. Γ, 348. H, 259. P, 44. ſaepe autem id fieri debuit, vt haſta ab aerea ſuperficie clipei reſiliret, aut in vna vel altera clipei lamina fixa haereret: quod et alii poetae ornarunt, vt Virgil. Aen. II, 545. Ouid. Met. XII, 95 ſq. Conuenit cum loco noſtro H, 246. 7. 8. vbi Hector proiicit haſtas et ferit Aiacis clipeum, ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο.

οὐ ῥῆξε eſt *οὐ διέῤῥηξε*. Contra inf. 276. 7. de Aeneae clipeo, quem Achillis haſta penetrauit: *ἡ δὲ διὰ πρὸ Πηλιὰς ἤϊξε μελίη*. Laborant tamen in hoc quoque grammatici propter ſeqq. et volunt eſſe *οὐ πάντως διέθλασε*. Schol. B.

269—272. *ἀλλὰ* (Aeneae haſta clipeo Achillis immiſſa) *δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος*. Expeditiſſimus eſt locus, ſi teneas, e quinis illis laminis, quibus Achillis clipeus inductus erat, Σ, 481. duas ſuperiores fuiſſe aereas, duas inferiores ex caſſitero, mediam interceſſiſſe auream: ab hac reſilientem haſtam haeſiſſe in medio clipeo.

At grammatici tanquam exploratum poſuerant hoc: auream eſſe debuiſſe ſuperficiem clipei; intra eam duas laminas ex aere, tum duas ex caſſitero: Nunc non videbant, quomodo haſta in auro haerere potuerit, binis tamen laminis iam perruptis.

Fuit itaque hic locus inter cruces aut potius inter ineptas grammaticorum quaeſtiones: quam etiam Gellius attigit XIV, 6. *et ex quinque operimentis, quibus Achillis clipeus munitus eſt, quod factum ex auro eſt, ſummum ſit, an medium.* Inde commenti ſunt plurima, et fuere qui multa immiſcerent, haud relatu digna. Sunt enim Scholia plura, eaque ſibi repugnantia, qui diuerſa tuentur; habuit eorum partem ante oculos Euſtathius. Accepere itaque *ἤλασε* vſ. 259 et 269 non pro *διέκοψε*, ſed *διέθλασε*, contudit, pertudit; voluere quoque nonnulli ſcribere *δύω μὲν θλᾶσεν*, laminas aereas, vt recederent introrſum, depreſſiorque fieret ea pars, cum ipſum aurum in extima ſuperficie tanquam in ſinum paullulum reductum et haſtae impetu depreſſum eſſet, cavum aliquod, non foramen. *ἐκοιλάνθη, καὶ ἐγένετο κοιλότης, οὐ τρῶσις.*

Inter eos, qui primam ac ſummam ſuperficiem auream eſſe contenderant, *πρώτην, ὡς τιμίαν*, memoratur

Autochthon aliquis in Schol. B. ad vſ. 271. et in Euſtath. p. 1207, 41. Idem de laminarum, τῶν πτυχῶν, ordine diuerſo modo ſtatuerat, alii alio: quae, cui lubet, videnda ſunt in Schol. B. et Euſtath. in his modis eſt vnus, quem Heraclides ſequitur Alleg. c. 51. qui in clipeo zonas mundi expreſſas fuiſſe credebat. cf. ad Σ, 581.

Longa hac de re eſt ζήτησις, Porphyrii haud dubie, quod et firmatum video in Euſtathii verbis p. 1208, 12. inſerta Schol. B. ad vſ. 259. in qua omnis haec difficultas ad taedium vsque enarratur; ipſe tamen Porphyrius perſpexit id, quod verum eſt, mediam inter ceteras laminam interiectam fuiſſe auream τῆς εὐτονίας χάριν et εἰς συνοχὴν τοῦ παντὸς σάκους. Ex aere fuiſſe ſuperficiem exteriorem, apparere quoque ex eo, quod in ὁπλοποιΐᾳ narrat poeta anaglypha aurea expreſſa in aere, vt Σ, 516. Martem et Athenen; item 541. 8. 9. 561. 573. 597. alia ex argento et caſſitero, nulla autem, ait, memorantur in aere facta, vel caelata: figurae itaque ex eius ſententia ſeu ſigna erant extantia et habebant aeream laminam pro fundo, cui non tam inſerta erant, emblematum more, quam ferruminatione illigata: fecerat ea Vulcanus ἢ ἐγκυκλῶν, ἢ ἐγκολλῶν ἢ ἐντορεύων. Quantopere errarint veteres in notione τῶν πτυχῶν, vidimus ad Σ, 481.

Cum ex his expedire ſe non poſſent, fuere, qui totum locum damnarent; itaque eſt in Ven. A. in ſeqq.

269 ad 272. — ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν (interpolatione inſiti ſunt; vides διασκευαστὰς non eſſe eos qui redegerunt rhapſodias in corpus) ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν. (an qui voluere quaeſtionem proponere, eiusque λύσιν?) μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις. ἄτρωτα γὰρ τὰ ἡφαιστότευκτα συνίσταται. appoſuiſſe quoque iſtum hominem λύσιν, quod haſta per auream ſuperficiem impetu fracto ad tertiam laminam elanguiſſe, vt de Menelai vulnere Δ, 138 ex hypotheſi modo memorata, quod laminam ſuperiorem ex auro eſſe volebant, quodque hoc repugnabat, ſi aurum inhibuit haſtam, et haſta tamen per duas laminas trans-

ierat. Schol. Townl. et Victor. οὗτοι καὶ προηθετοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν· ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο.

269. ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. δύω erat in edd. Ernesti ex Lips. protulerat δύο, cum verbis: „non male, vt post. sic et Eustath." vnde Wolf. adsciuit. Nolebam iterum mutationem inferre, cum res tanti non sit. δύω etiam Ven. δύο Townl. Victor. Scripsisse nonnullos e veteribus ἀλλὰ δύο μεν θλάσε, aut quod debebat scribi θλάσσε, iam supra narraui: est quoque ap. Eustath p. 1208, 9. et p. 1207, 50 Autochthoni tribuitur. Barnes hinc effingere volebat μὲν ἔθλασσε. ita quoque fuisse emendatum ait in Cant. ἔθλασε. Occurrebat vox sup. E, 307. M, 384. cf. Od. Σ, 96. Scilicet adsciuerant hanc emendationem, vt interpretationem tuerentur de superficie clipei aurea. Eam amplexus quoque est Schol. br.

270. πέντε πτύχας ἤλασε. Dictum nunc vt M, 295. 6. de metallo ducendo et fabricando; aliter superiore versu.

271. τὰς δύο χαλκοῖο, haud dubie exteriores; vnde δύο δ' ἔνδοθι, interius. nunc μίαν, quae sequitur, mediam esse necesse erat.

272. τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. χάλκεον est quoque in Aristotele. In ed. Rom. erat μείλινον, firmatum per Vrat. A. Mosc. 2. et Venetum. itaque recepi: etsi nil refert.

ἔσχετο. τῆς ὁρμῆς ἐπαύσατο. ἐνεσχέθη. „τῇ ῥ', qua vtique, qua scilicet" Clarke. Grauior est obseruatio, primo quod omnes veteres non modo auream laminam in superficie positam esse vellent, verum etiam τῇ ῥα ad hanc ipsam referrent ex proximo: τὴν δὲ μίαν χρυσέην. cum tamen ad superiora referri posset ac deberet: ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. τῇ ῥα (χώρᾳ) quod antecedit: χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε. Grauior quoque est altera, quod Aristot. de poet. 25. hoc hemistichium laudat pro exemplo: quomodo in interpretatione interdum sit opus, contraria rei reputare; δεῖ δὲ καὶ, ὅταν ὄνομά τι ὑπεναντίωμά τι δοκεῖ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν, ποσαχῶς ἂν σημή-

νεις τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ. οἷον· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος, τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. τὸ δὲ ποταχῶς, (scil. *σημήναιεν ἂν τὸ κωλυθῆναι,* vox *ἔχεσθαι,*) *ἐνδέχεται* (*σκοπεῖν*) *ὧδέ πως μάλιστα, ἄν τις ὑπολάβοι* (*εἰρημένον*) *κατὰ τὴν κατ' ἀντικρύ.* (sc. *πληγήν.*) Cum respectu haec dicta esse videntur ad istam grammaticorum disputationem, quam supra memoraui; vnde loco quem omnes in obscurissimis habent, lucem affundi posse censeo; hoc, quod hasta substitit, quia prohibebatur vlterius procedere, ita potest intelligi, *si quis cogitet esse dictum respectu ictus, quo traiicitur totus clipeus;* scilicet, possunt esse plures gradus, quam alte descendere possit hasta; scilicet vt ita non necesse sit in superficie aurea haesisse hastam. Videtur itaque nec ad proximum retulisse: *τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥα.* sed iunxisse cum superioribus: *δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας.* omnino hastam traiecisse laminas binas, ibique substitisse. Conuenire videtur huic ipsi loco quod sequitur de Glaucone, qui obseruat grammaticos male aliquid e coniectura ponere, idque tum pro perperam dicto habere, quod eorum praeiudicatae opinioni haud conueniat. Itaque *ἢ* ante *ὡς Γλαύκων* delendum esse censeo, quod nec in Victorii libro erat. Glaucon autem inter rhapsodos Homeri fuit.

273. *δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος* ⸓ „quod Zenodotus mutauit (*μετεποίησεν*; potuit tamen ille hoc ex aliis libris habere) sic: *δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν ἀμύμονος Αἰνείαο.* Sane quidem *μελίην ἰθυπτίωνα* inf. Φ, 169 videbimus; vnde potuit huc traductum esse; potuit quoque ex superioribus *ἤλασε* repeti; aut scriptum esse *μελίῃ ἰθυπτίωνι.* Ex Townl. et Victor. colligere licet scriptum fuisse ab Zenodoto altero versu *νύξεν ἔπειτα δὲ χαλκὸν ἀμύνονος Αἰνείαο.* Nam in his est: post *ἰθυπτίωνα· ἔπειτα νύξε χαλκὸν ἀ. Α. ὥστε ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι μὴ βεβλῆσθαι.* Atqui, aiunt *βέβληται,* vt ex *βέλος* patet vs. 283. et ex toto iactu.

274. πάντοσε ἴσην. vbique variat; nunc vbique obtinet πάντοσε ἴσην. Ita sollennis varietas mox διαπρὸ, pro διὰ πρό.

275. ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην. Sch. A. τὴν ἄκραν. vt, ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Z, 40. In extrema hac parte attenuatum credere necesse est et corium et aeream laminam, vt clauis facilius affigi et firmari ora posset. Eustath. p. 1208, 30. 30. 31.

ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. ἔθεε, περιέκειτο. pro ἦν. iam Z, 320. Θ, 495.

276. λεπτοτάτη ἐπέην ῥινός. Si ἐπῆν proprie dictum est, necesse est superficiem clipei fuisse e corio, et aeream laminam ei subiectam. Id quod iis, quae de clipeis memorantur, repugnare videtur, cum σάκη sint φαεινὰ, ἀσπίδες φαειναὶ, et saepe splendore celebrentur. Aiacis clipeus erat ἑπταβόειος, et ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν H, 222. Suspiceris itaque fuisse ὑπέην. Videtur quoque aereae laminae subiectum in ora corium memorari per ἄντυγα δέρμα κελαινὸν in clipeo Hectoris, sup. Z, 117. 118. Forte tamen ἐπέην non alienum est, si accipias, ἐνῆν, in ea erat.

ᾗ δὲ διὰ πρὸ vtitur h. l. ad illustrandum vs. Δ, 138. Scholion ad e. l.

277. λάκε. Sch. B. διεκόπη. ὡς καὶ ἐν ἱματίοις λακίδες λέγονται αἱ διακοπαί. At Apollon. Lex. h. v. ἐψόφησεν. ἤχησεν quo sensu N, 616 iam vidimus. Vtrumque commemorant Sch. br. Hesych. Quaeri potest, vtrum prius sit vi et significatu, num sonitus ex ruptura, an declaratio rupturae per sonum; pronior sum in hoc, vt λακεῖν de sono antiquius sit, et accipio hic quoque: *resonuit*, perrupto aere clipeus ἤχησε διακοπεῖσα. vt bene Eustath.

278. ἐάλη. συνειλήθη Sch. B. συνεστράφη Etymol. hoc versu adscripto, et Apollon. h. v. c. Hesych. συνήχθη. συνεστάλη. (cum Sch. br.) συνεστράφη. Eustath. συνεστράφη συσταλεὶς ἢ καὶ συνιζήσας. Est ab ἀλέω. ἄλημι. idem quod εἰλέω. v. ad N, 408. add. sup. 168. Possis putare fuisse Αἰνείας δὲ Ϝάλη vt est Ϝαλεὶς, et potuit ita

fcribi. Eſt tamen reliquis locis quoque τῇ ὕπο πᾶς ἐϝαλῃ N, 408. et fup. 168 δουρὶ βχλῃ. ἐϝαλῃ.

279. ἐγχείῃ δ' ἄρ — ἱεμένῃ. ⊱ „quod aperte eminus iactam haſtam haec declarant, et βάλε tuentur v. 274." Sch. A. v. ad vſ. 273. 4.

„ἄρ' *vt par erat*. *vt fieri oportebat*." Clarke.

280. ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους. ἱεμένῃ. vidimus O, 543 διεῖλεν, ἔκοψε Sch. br. occurrit hoc vno loco. Poſſis fuſpicari ἔχε. Sed hac in re vſurpatur Homero διέσχε. vt inf. 416. E, 100. N, 519. ἀμφοτέρους κύκλους, τὸν βύρσινον. καὶ τὸν χαλκοῦν Schol. B. in ipfa ora clipei.

282. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι. Primo τὸ ἄχος per fe parum accommodatum eſt; vnde enim in tali caſu ἄχος, *dolor?* Erat τάρβος. *ſtupor*, cum haſta pone eum terrae infigeretur et ipſe vix morti ereptum fe fentiret. (nec fatisfacit de his Euſtath. p. 1208, 45.) Compara modo fimilem caſum in Dolone K, 373 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐΰξόου δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ ἐπάγη· quid nunc? ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων, χλωρὸς ὑπὸ δείους. Vides nullum ἄχος. fed δέος. Recurri tamen poſſet ad ἄχεος νεφέλην P, 591. Σ, 22. At enim peccatur in adſpirationem aeolicam κὰδ' δ' ἄχος ϝοι. Aduertit vitium Bentl. eiusque medelam facile inuenit comparatione fimilium locorum, in quibus vbique ἀχλὺς κατέχυτο ὀφθαλμῶν eſt: E, 696 τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Π, 344. et fup. 321. hoc ipſo libro. Od. H, 42. Od. X, 88. Vnde iuſta emendatio enaſcitur: κὰδ δ' ἀχλὺς χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖιν. Abeſt quoque οἱ ab ed. Flor. et Ald. 1. μυρίον retinet Bentleius aduerbialiter dictum vt Φ, 320. alioqui μυρίος eſſe potuit, vt πένθος μυρίον, Σ, 88 *ingens*.

283. ⊱ quod βέβληκε τὸ δόρυ Achilles, non autem manu cominus haſtam impegit: οὐ νένυχεν ἐκ χειρός. ὥςπερ Ζηνόδοτος πεποίηκεν. fpectant haec ad Schol. 273. 4.

284. ἐπόρουσε. ἀπόρουσε Vrat. d. male.

Verſus 285. 6. 7. iam lecti E, 302. 3. 4. vbi vide.

285. σμερδαλέα ἰάχων. „γρ. σμερδαλέως." Barnes. perperam.

286. δύο γ' ἄνδρε. Barnes receperat δύω ἄνδρε ex Barocc. temere. Non vidi aliunde notatum; nec ſup. E, 303.

288. Ἔνθα κεν — εἰ μὴ ἄρ' Schol. A. comparat B, 257 — 261.

ἐπεσσύμενος Cant. Moſc. 2. pro var. lect. At ἐπεσσύμενον tuetur vſ. 284 ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε.

289. ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος. Verſum, tanquam inutilem expungere volebat Bentl. Verum eſt is habendus neceſſarius, propter ſequentia. Nam Neptunus vni Aeneae timet; non Achilli, quippe bene tenens, arma eius eſſe ἄτρωτα. nihil itaque efficere potuiſſet iactus ſaxi; nam Achillis galea et ſcutum frangi aut penetrari nequibant. τό οἱ ad poſtremum retulit poeta; alioqui poterat τὰ locum habere.

290. ⊱. τὸν δέ κε — θυμὸν ἀπηύρα. ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα. τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο Sch. A. Nondum aſſequor, quid veteri grammatico in hoc notabile ſit viſum, quod tam ſaepe obuium eſt.

291. εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε. Sch. A. et B. „cogitare et dicere, diis vnum idemque eſſe" notant. Quod notare voluere, hoc erat: cum in eo eſſet Aeneas, vt ſaxum e terra ſublatum emitteret, oratio haec Neptuni 293 — 308. (cum verbis Iunonis 309 — 317.), ſane ſatis intempeſtiva, interpoſita eſt, nec iactus ſaxi tam diu in ſuſpenſo eſſe potuit. Deorum igitur cogitata poeta oratione extulit, et eſt ſumma deorum celeritas in cogitando et agendo a poeta declarata. Eſt tamen aliud quod mireris: πῶς δὲ ἡ Ἀφροδίτη οὐ βοηθεῖ τῷ υἱῷ; ὅτι δέδιε τὴν Παλλάδα. Sch. A. B. Neſcio an hoc ſatisfaciat. Mireris non minus, nec in ſequentibus Veneris in ſeruando Aeneа filio vllam mentionem fieri. Omnino inter ζητήσεις fuit, cur a Neptuno ſeruatus ſit Aeneas, deo Troianis infeſto. cf. Sch. br. ad 329. Enimuero cauſſa ſatis idonea

eius rei suppetit: seruauerat Venus Aeneam iam antea e pugna cum Diomede subductum E, 311 sqq. non adeo bis idem faciens ea induci potuit. Variata autem res est egregie, quod nunc ille seruatur a numine aduersarum partium, Neptuno. Variatum hoc quoque sup. E, 302. in pugna Diomedis cum Aenea saxum a Diomede in Aeneam proiicitur; nunc ab Aenea intentatur Achilli.

293. ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. — quod subintelligitur περὶ Αἰνείαο.

295. πειθόμενος — In Cant. versus erat in margine.

296. νήπιος οὐδέ τι οἱ. De formula v. ad vs. 264. χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον. sc. ὁ θεὸς, πρὸς ὁ. nihil proderit, iuuabit, contra, h. e. ad exitium auertendum. v. ad A, 567. p. 149.

297. ἀλλὰ τίη νῦν. Etiam hic dissidium in τίη et τιή, v. Eustath. et sup. 251. et saepe. v. ad A, 365.

298. μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. — „ὅτι Αἰνείας οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευον αὐτόν. οὐχ, ὡς ἔνιοί φασιν, ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ" Schol. A. Primo, quaeras, quorsum hoc Scholion spectet? scilicet, quod ita aequum est, Aeneam seruari in pugna; fuit enim inter ζητήσεις et haec; cur Aeneas a Neptuno seruatus sit: v. modo ad vs. 291. Si itaque bellum non probauit, indigna res erat, eum in bello interire. Melius hoc, quam si ἀλλότρια ἄχεα accipiuntur omnino de bello inter Achiuos et Troianos moto, aut de iniuriis quas Troiani intulere Achiuis. Non itaque desideramus correctionem, etsi ingeniosam, Bentleii ἀτέων. (ἀτῶν) ex K, 391. De simultate inter Priamum et Aeneam fuere multa narrata: v. Excurs. I* ad lib. IX. Aeneidis. Vidimus simultatem iam supra N, 460. 1. In Scholio erat: οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ· non est, non interfuit, sed non probauit bellum. Eustathius Scholion reddidit: οὔτε συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ.

299. δῶρα θεοῖσι δίδωσι. — „quod θεοῖσι dixit, non, ἡμῖν." Schol. A. Similiter loquitur Od. A, 66. 67 Iupiter.

301. μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται. μήπως cum futuro indicatiui, cum cauentis est, aut iubentis cauere, vt sup. Γ, 416 μή μ' ἔρεθε, μὴ — μητίσομαι ἔχθεα λυγρά. cf. Excurs. II ad lib. VII p. 407. In Harlei. erat μή πως κε Κρ. dubito an cum futuro in hoc positu iungatur.

αἴ κεν Ἀχιλλεὺς — Mori εἴπερ.

302. τόνδε κατακτείνῃ, μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. pro cum tamen per fatum ei liceat mortem effugere. κατακτείνει Barocc.

μόριμον. τὸ πεπρωμένον. ἢ τὸ εἱμαρμένον. ἐκ τοῦ μόρος. Etymol. Schol. br. ita scriptum hoc vno loco; alibi μόρσιμος frequentatur, ex eo factum: idque et h. l. in codd. cum vitio versus legitur, etiam in Veneto, metri incuria. Ernesti putabat ita scriptum, sed pronuntiatum esse μόριμον. Haec obseruatio locum habet in litteris geminandis pronuntiando, cum antiqui semel litteram apponant.

303. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται. Maximus Tyr. XXVI fin. vbi versu vtitur vt a nefaria libidine auocet: ὥς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὄληται. ἄσπερμος, ἄτεκνος. ἄγονος. Schol. br.

304. περὶ πάντων φίλατο τέκνων. Est hoc φίλατο, priore longa, de quo Clarke bene monuit, antiquiorem formam fuisse φίλω, sequiorem φιλέω. De quibus v. sup. Excurs. I ad lib. XVII p. 405.

305. οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο. ἐξ αὐτοῦ. Scripsi ἔθεν, non ἕθεν, quod facere neglexeram A, 114. v. sup. Obss. O, 165.

γυναικῶν τε θνητάων. τεθνητάων edd. ante H. Stephanum cum ipso Eustathio.

306. ἤχθηρε Κρονίων. Sic etiam Venetus. vbi Schol. A. „Aristophanes ἤχθαιρε. Sicque Ven. B. Caussa autem odii repetita est a periuriis ap. Schol. B. διὰ τὴν τῶν ὁρ-

κῶν παράβασιν μισητὸν ὁ Ζεὺς ἡγήσατο τὸ τοῦ Πριάμου γένος. quaeras quaenam illa periuria sint? Laomedontis scilicet mercede diis negata, in muris vrbis eductis.

307. Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη. „σημειοῦνταί τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν· (propter euentum) καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσί τινες· « Νῦν δὲ δὴ Αἰνείω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει. « ὡς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν.« Sch. A. B. De hoc oraculo v. ad Virgil. Aen. III, 97. 98. et cf. Disquif. II, de rerum in Aeneid. tract. inuent. §. 3. et f. 2. Leguntur verfus 306. 7. ap. Dionyf. I, 53 vbi refellit eos, qui collegerant ex iis, Aeneam regnum in Phrygia condidiffe. Fuit ex his Strabo, qui in Troade Aeneam et pofteros regnaffe ex his tribus verfibus manifeftum effe ait XIII lib. p. 906 A. Idem lectionem a nonnullis interpolatam ibidem (et ex eo Euftath.) memorat, eo confilio ab iis factam, vt vaticinium ad Romanos referrent: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο γένος πάντεσσιν ἀνάξει καὶ παῖδες παίδων etc. Ab his repetiit, non autem quod Wood putabat, primus effinxit, Maro: *cunctis dominabitur oris.* Non πάντεσσι, fed Τρώεσσι recitat quoque auctor Hymni in Ven. 197 vbi Venus vaticinium hoc Anchifae aperit: Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται. Inepte grammatici etiam vaticinandi vim tribuerunt poetae aut e Sibylla acceptam narrarunt in Schol. Townl. ap. Euftath. et in Schol. Dionyfii Thracis ap. Barnes ad v. 307. qui et ex commentitiis Orac. Sibyll. lib. IV. locum adfcripfit. Tale Sibyllae oraculum norat quoque Silius in loco pulcerrimo de Homero lib. XIII, 790. *Atque haec cuncta prius, quam cerneret, ordine terris Prodidit, et veftram tulit vsque ad fidera Troiam.* Sunt verba Sibyllae ad Scipionem. Scholion iftud ad Dionyfium Thracem, (quod Porphyrium auctorem habet, interpolatum tamen effe videtur, exfcriptum a Fabric. B. Gr. Vol. I. lib. II, 2, 22 iterum, idque diligentiam Harlefii haud fugerat, a Villoif. Anecd. Vol. II. p. 186.) fertur habere ἕπονται, aut quod Barnes

edit, ἔπωνται. At in Villoif. eft ἔσονται, et Fabricii lectio vitio legentis deberi videtur. In Schol. A. B. fubiicitur mox expofitio mythica ex Acufilao petita, quam quoque Schol. br. Vict. et Townl. attingunt: iam olim Venerem compertum habuiffe vaticinium, χρησμοῦ ἐκπεσόντος (non ἐμπεσόντος, quod legitur) a Priamidarum ftirpe ad Anchifae progeniem regnum Troianorum translatum iri; eam itaque in Anchifae amplexus veniffe, et altera ex parte, vt excidium Troianorum accelerarct, Paridem ad Helenae raptum inftigaffe. Adiicit Schol. B. alia: τὸ νῦν τὸ μέλλον δηλοῖ. οἱ δὲ Αἰνείου ἀπόγονοι καὶ Ῥώμην κτίζουσι. Voluit, aut debuit, hoc monere: νῦν non effe, quafi tempore praefenti regnaturi fint; fed *vt nunc res fe habent*, ex cauffis quae nunc fubnatae funt, Priamidis in Iouis odium adductis. — Fuiffe et qui βίη pro γενεὰ dictum acciperent. Verum tale eft Scholion, quod integrum apponendum fit. In Townl. et Victor. eft: Αἰνείαο βίη. τινὲς Αἰνείαο γενεή. Putes fuiffe qui ita legerent; et effe debuiffe Αἰνείεω γενεὴ metrica lege. At Schol. B. rem ita effert: οἱ δέ φασιν, (ὅτι) οὐδὲ τὸ Ἴλιον Αἰνείας ἔκτισεν. (f. *ἐκτήσατο, non tenuit*) ἀλλὰ (leg. Ἄλλοι) τὸ βίη ἀντὶ τοῦ γενεὰ λαμβάνουσι.

308. τοί κε μετόπισθε γένωνται. Sch. A. „αἱ διὰ τῶν πόλεων, (puta Maffilienfe exemplar, Chium etc.) λίπωνται, εἶχον. ἀντὶ τοῦ, γένωνται." non male, qui excidio Troiae fuperftites erunt. requirit tamen haec lectio antiquum ordinem: καὶ παῖδες παίδων, τοί.

παίδων παῖδες. hoc aurium iudicio probatum a Tollio p. 734. receptum auctoritate codd. Mori. Barocc. Vrat. b. Mofc. 2. Euftathii, ipfius Veneti: pro vulgato παῖδες παίδων.

τοί κεν μετόπισθε γένωνται. Mofc. 2. τοὶ καὶ μ.

Ceterum ex hoc verfu viri docti declarare voluere, *tertia* a Troiae excidio *aetate* vixiffe Homerum: fic Iortin, (*Tracts* To. II. p. 71) Wood (p. 203) et inde Mitford, elegantis operis, *hift. of Greece*, auctor, To. I. p. 162. *quarta* aetate. Attamen in poeta, et multo ma-

gis in vaticinio, non tam accurate παίδων παῖδας dici, ſed pro omni poſteritate et progenie, exiſtimandum eſt.

311. αὐτὸς σὺ νόησον — Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι ἤ κεν ἐάσεις Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. — „ἡ διπλῆ, ὅτι περισσὸς ὁ κέν. καί ἐστι τὸ ἑξῆς. ἤ ἐρύσῃς ἢ αὐτὸν ἐάσεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μὲν, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω." Schol. A. Videtur doctrinae ſpeciem habere Scholion, obſcuram tamen. Primo ἐρύσῃς ſubſtituit pro ἐρύσσεαι. Tum non apparet, quomodo κεν vacare dixerit: cum ſit: (εἰ) ἤ ἐρύσσεαί κεν (pro ἂν) μιν, ἤ ἐάσεις κεν. Videtur tamen hoc ipſum declarare voluiſſe, et notaſſe tantum hoc: non eſſe h. l. pro καὶ poſitum, vt aliis nonnullis locis. Nam ita ſe res habet in locis laudatis Z, 260 πρῶτον, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι pro καὶ αὐτός. et N, 734 μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω, pro δὲ καί, vnde et ſcribendum δὲ κ' non δέ κ'.

Enimuero alius ineſt verſui ſcopulus ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ſcriptum eſſe debuit μιν ϝερύσσεαι, quod in metrum peccat: ſi quidem eſt a ϝερυω traho. v. Exc. IV ad A. Atqui nec inde ductum eſſe poteſt; nam eſt h. l. num eum *ſeruabis*, ſeruare volueris. Etiam Schol. br. ἐρύσσεαι. ῥύσῃ. σώσεις. Atqui hoc eſt ῥύεσθαι priore producta. Legendum itaque et h. l. eſt ἤ κεν μιν ῥύσεαι, ἤ κεν ἐάσεις. Bentleius nil notarat, vt nec ad alia loca, in quibus ἐρύειν et ῥύεσθαι occurrunt permutata.

εἴ κεν μιν Harl. ἐάσῃς Vrat. A. Moſc. 2. vn. Vindob.

Vulgarius eſt illud, quod Erneſti h. l. diſerte expoſuit, ineſſe graeciſmum in verbis: νόησον Αἰνείαν, ἤ κεν μιν ἐρύσσεαι. pro: σὺ νόησον, ἤ κεν (εἴ κεν ἤ) Αἰνείαν ἐρύσσεαι. vt Latini: *ſaepe eum audiui cum diceret.*

312. Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ Verſus abeſt a Veneto, Lipſ. Moſc. 2. Vrat. b. vno Vindob. et eſt in marg. Vrat. d. Omiſſus quoque eſt ab Euſtathio, quod vidit Erneſti, et recte cenſuit, verſum ab interpolatore inſertum eſſe pro ſupplemento ad ἐάσεις. Vocabulum hoc abſolute poſitum

et alibi occurrit: vt inf. 452 τὸν μὲν ἔασε. et E, 148. Λ, 148 et al. Idem tamen pari modo per interpolationem ſuppletur Od. K, 444. vbi poſt τοῦτον μὲν ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις, ſubiicitur verſus, qui in metrum peccat, αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι. legendum ſaltem νῆας ἔρυσθαι a ῥύομαι, cuſtodio. qui verſus legitur ſic Od. Ξ, 260. et P, 429. Plura de hoc ἐᾶν dicentur ad Ω, 557.

315. μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. Plene h. l. dictum eſt ἐπαλεξεῖν τινι τὸ κακὸν, vt ἐπαμύνειν τινὶ τὸ κακὸν, propulſare ab aliquo, quod deinde ſimpliciter dicitur ἐπαλεξεῖν τινι, vulgo redditum, auxiliari; vt Θ, 365. Λ, 428. Ita et, quod ἀλεξεῖν τινι plerumque effertur, iam vidimus plene dictum I, 251 Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ. μαλερῷ πυρὶ, v. ad I, 242.

317. δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. δαιομένη poſt δάηται et totus verſus merus eſt pleonaſmus. Poteſt ille condonari antiquorum hominum ingeniis; defendi quoque exemplis, etiam ratione, quia ſic notio primaria animo infigitur; poteſt tamen nec minus rhapſodorum fetus eſſe. Repetuntur tres verſus hi 315. 6. 7. inf. Φ, 373. 4. 5. — δαίουσι ed. Rom. cum Euſtath. male poſt ὅταν. — Erneſti voluit de frequentatione eiusdem verbi agere ad Od. T, 250 ſed videtur ei animo excidiſſe. — Nunc video verſum vncis incluſum eſſe quoque a Bentleio.

320. ἠδὲ κλυτὸς. Ita emendaui e Lipſ. et vno Vindob. pro vulgato ἠδ' ὁ κλυτὸς quod ab Homerico vſu aberrare aliis in locis iam eſt notatum: etſi hoc loco reddi poſſit: *et ille nobilis Achilles.*

321. Aelian. H. Anim. I, 34 hunc locum memorans confundit cum eo alterum Il. E, 344 ſq.

322. 323. 324. — (non 323. 4. 5.) ἀθετοῦνται στίχοι γ'. quia repugnant verſui 279 vbi haſta Achillis traiecto Aeneae ſcuto ſolo infigitur. Sic A. B. Reſpondetur in Sch. B. (et habet quoque Euſtath.) „remanſiſſe haſtile

fixum in clipeo." Poteſt ſic reſponderi; habent tamen verſus interpolationis ſpeciem vel inde, quod explicant id quod antea breuiter dictum erat: τῷ — χέεν ἀχλύν. Abſoluta ſic erat ſententia. Nec vſſ. 345. 6 aliud poſtulant. Accedunt alia metrica: hiatus in Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ, ferendus tamen in medio verſu, niſi medearis cum Bentl. Ἀχιλῆ', ὁ δὲ δή. At 323 ἐξέρυσε exemplum eſt neglecti digamma in compoſitis; etſi eſſe potuit ἐκϝέρυσε. Voluit autem Neptunus Aeneam vna cum clipeo e pugna educere, non clipeo amiſſo indecore.

325. Αἰνείαν δ' ἔσσευεν. Editum erat inde a pr. ed. Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν. ſenſu contrario, *irruit;* etiam Schol. A. ὥρμησεν. ἐδίωξε. At meliora ἔσσευεν dederunt Barocc. Harl. Cant. Mori. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Moſc. 2. vn. Vindob. add. Euſtath. quod Homericum eſſe vidit et praetulit Erneſti in Corrigendis.

ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας. ſcriptum erat ὕψος ἀείρας in Lipſ. perperam.

327. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. Schol. A. B. notant et θεοῦ ἄπο ſcribi poſſe, et ἀπὸ — ὀρούσας. Praefert vterque hoc. Ita vero addere debebant intelligi διὰ χειρὸς θεοῦ, *manu Neptuni actus, impulſus.* Praeſtat ὀρούσας ἀπὸ χειρὸς θεοῦ, pro διά. θεῶν Lipſ.

329. Καύκωνες. Paphlagoniae populum fuiſſe recte notant Sch. B. Euſtath. Erronea alia ſunt ibid. et in Sch. br. vide de iis Obſſ. ad lib. B. p. 439. Eadem Scholia quaerunt, cur non in Catalogo ſupra lib. II. memorati ſint, *Caucones,* cauſſamque addunt, quia aut ſerius Caucones aduenerunt, ἢ ὅτι ἐν τοῖς λέξεσι περιέχονται. Leg. Λέλεξι. quod et in Townl. ſcribitur; ex eodem et Victor. adſcribam aliud Scholion: τινὲς δὲ καὶ Φέρουσι τὸ· Καύκωνας αὐτήγε (leg. αὖτ' ἦγε) Πολυκλέος υἱὸς ἀμειβὸς, (ἀμείνων) οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναίον. Haec quorſum pertineant, intelliges ex Obſſ. ad B, 855.

πόλεμον μέτα θωρήσσοντο. Editum erat μεταθωρήσσοντο. Adſcripſerat Barnes: „γρ. πόλεμον μετεθωρήσσοντο. (Sic Harl. et vn. Vindob.) et πόλεμον μετὰ θ." Sed iam N,

301. seiuncta fuerunt Ἐφύρους μέτα θωρήσσοντο, pro εἰς Ἐφύρους. et praeeunt h. l. codd. etiam Venetus. Sensus est, *armati stabant*, non, *se armabant.* — Erat ἔνθα κε in Cant. Harl. perperam.

331. καί μιν φωνήσας. Zenodotus, καί μιν νεικείων. Rhianus τὸν καὶ νεικείων.

332. ἀτέοντα Sch. A. „οὕτως ἐν ἁπάσαις· ἀτέοντα, ἀφροντιστοῦντα. Καλλίμαχος· Μουσαῖον κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει." Sed ἀτέει prima corripi non potuit; fuit puto Μουσέων κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει, vt hoc dissyllabum sit; vt et in nostro Homerico loco, ἀτέοντα trinis syllabis, nam prima est longa, pronuntiatum est. forte fuit κεινὸς, pro κενός. Μουσῶν κεινὸς ἀνὴρ ἀτεῖ. h. e. homo ἄμουσος desipit. In fragmentis Callimachi occurrit Μουσέων δ' οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ. p. 580. Notionem grammaticus verbo subiecit *spernendi*, *haud curandi.* Vterque porro Scholiastes comparat sup. 166 πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται, et Hesych. ἀτιμάζοντα reddit. Ab τίω tamen ἀτέω non potuit esse ductum, sed ab ἄτη. vnde ἀτέω. Doctius itaque ac verius est alterum, quod in Schol. A. B. subnotatum: φρενοβλαβοῦντα. Sch. br. ἐν ἄτῃ ὄντα. ὅ ἐστι, βλαπτόμενον καὶ ἀφροντιστοῦντα σαυτοῦ. Vrat. A. ἀτέοντα. ἀφραίνοντα. Hoc Apollon. Lex. h. v. firmat hoc versu adscripto: ἀτέοντα. ἀτώμενον. βλαπτόμενον. Etymol. ἐν ἄτῃ ὄντα. βλαπτόμενον recte. v. de ἄτῃ sup. ad T, 88. vbi dixi primitiuum fuisse, ἄτω. vnde ἀτέω, et ἀτάω. fuit et ἄτημι nam in Hesych. est ἀτήμενον. βλαπτόμενον. Ad Hesychium statuunt viri docti, quos sequitur Valkenar. ad Herodot. VII, 223. seriores vocem ἀτέω pro ἀτίζω accepisse; apparere id ex loco Herodoteo. Si tamen accuratius expendas, nec ibi alia sententia est, quam *attonito animo esse*, φρενοβλαβεῖν. nam vide: Adiguntur pugnantes a tergo vt in mortem ruant, ita roboris plurimum exserunt, παραχρεώμενοί τε (quod apud Diodorum est, ἀφειδῶς χρώμενοι τοῖς σώμασι) καὶ ἀτέοντες, *et tanquam attoniti, mente capti.* Eustathius cum Phauorino tantum hoc dicit: ἀτέοντα Homerum, seriores ἀτάω

formasse. Nam ipse reddit ἀτέοντα τὸν βεβλαμμένον εἰς Φρόνησιν. ὡς ἀπὸ τῆς ἄτης. Sch. A. B. addunt: καὶ ἀτίζω. τὸ μωραίνω de hoc dubitare licet; nec firmamentum est in Etymol. ἀτύζων, nec in Nicandri Alexiph. 193 vbi ὁ δ' ἠέρα πανρον ἀτίζει οἷα κατηβολέων. Schol. legisse videtur παῦρ' ἀτενίζει. h. e. βλέπει.

Ignoratio eorum, quae dicta sunt, corruptelas peperit. χατέοντα erat in Mori. Harl. Barocc. et vno Vindob. (cum ἀτέοντα in marg.) Lips. ad quem Ernesti statuere videtur ἀτέοντα esse idem, sed omisso χ molliore sono. quod nolim factum. ἀέκοντα Cant. et vn. Vindob. a m. sec. at in marg. ἀτέοντα. Ald. 2. pessime intulerat ἀέκητι. quod et in vno Vindob. legitur.

333. ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι. haec est lectio codd. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et Veneti, Eustathii quoque; nisi quod ἀντὶ habet. rotundior vulgari lectione: ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι· Etsi versus refictus esse videri potest ex vs. 88.

334. ὅς σευ ἅμα κρείσσων. Schol. A. iubet acuere ὅς σεῦ, vt quoque B, 27 ὅς σεῦ ἄνευθεν ἐών· esse enim ait ἀντιδιασταλτικόν. recte vtique, si hunc in sensum accipitur, vt vis sit in σεῦ, quam equidem non sentio.

335. ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ. Si nobis constare volumus, scribendum est: ὅτε κε ξυμβλήσεαι. Et est in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. ὅτε κεν ξυμβλ. In ms. Mori est ξυμβήσεαι. quod et ipsum de congressu dixeris.

336. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Versum adscripsit Gellius XIII, 1. de re parum subtiliter disputauit. Quisquis temeritate sua malum, quod euitari potuit, sibi arcessit, ille ὑπὲρ μοῖραν, praeter fatalem necessitatem, perire dicitur. v. ad Z, 487. 488. Comparat Gellius versum Virgilianum Aen. IV extr. *nam quia nec fato, merita nec morte peribat.* At in hoc opposita sunt: *ante diem*, h. ante diem fatalem; et *subito accensa furore*, non iustis de caussis arcessita morte. Melius laudatur e Cicerone Philipp. I, 4. *multa autem impendere videntur, praeter naturam etiam, praeterque fa-*

tum. Laudat hunc versum cum altero Z, 487. Aristides Quintil. de Musica III. p. 160 et sic digerit, vt aliud statuat esse fatum τὸ ἐκ τῶν τῆς πρώτης γενέσεως αἰτιῶν, aliud ex mutationibus, quae succedunt partim casu, partim arte, h. consilio et opera: ita Il. A, 3 πολλὰς δ' ἰφθίμους, esse μοιρίδιον φθορὰν τῶν Ἀχαιῶν, at Od. A, 9 νήπιοι, οἳ — opera et culpa sociorum factam perniciem declarari. Atqui et haec subtiliora sunt quam pro Homero. Potest alioqui, praeter duo illa, quae naturali more, aut fatali necessitate, quae euitari nequibat, discerni tertium, cum casu fortuito aliquid accidit; quem per εἱμαρμένην interdum designant. Subsannat versum Lucian. in Ioue confutato pr.

337. αὐτὰρ ἐπεί. Licebat ergo per fatum, Aeneam superstitem esse excidio Troiae, et incolumem seruari in praeliis ad vrbem; at in congressu cum fortiore se, Achille, mortem sibi arcessiturus fuisset.

338. θαρσήσας δὴ ἔπειτα. In codd. plerisque scriptum est δ' ἤπειτα, etiam in edd. excepta Romana, e qua defendit Barnes δὴ ἔπειτα. iusta de caussa, quia nulla vox est ἤπειτα. v. ad O, 163. nisi scripseris δήπειτα cum Vrat. b. d. Clarke probabat δὴ ἔπειτα, non sibi constans Od. A, 290. 294.

μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. In Mori. Townl. μετὰ Τρώεσσι, etiam in Barocc. sed ἐν πρώτοισι in margine. θαῤῥήσας Harlei.

340. ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. Apollon. Lex. διεπέφραδε, ἐνετείλατο.

342. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. insolens loquendi forma, μέγα ἰδεῖν, ἐξιδεῖν, de qua nihil monent Scholia; solus Eustathius: τὸ δὲ — τὸ λαμπρὸν καὶ ἀνεπιπρόσθητον τῆς θέας δηλοῖ, h. e. vt nihil offuscet prospectum. Dictum vt μέγα γηθεῖν, ἰάχειν et similia. remota caligine vidit clare. Apud Hesiod. Θ. 429 Hecate ᾧ ἐθέλει, μεγάλως παραγίνεται, non est, valde accedit, adest, sed, *prodest*, nam adiicitur ᾗ ὀνίνησι.

343. εἶπε πρὸς ὃν μ. versum ex vitio in digamma laborantem iam aliquoties vidimus; proposita medela ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη πρὸς ὄν, fov. v. ad Σ, 5. Λ, 403.

345. ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα λεύσσω. Barocc. ἐπὶ χθονὶ, male, cum sequatur, οὐδέ. Idem Barocc. cum aliis distinguunt οὐδ' ἔτι.

346. τῷ ἐφέηκα. ℰ „quod ἐφέηκα manifeste docet, ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν Αἰνείαν, καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, vt Zenodotus scribit." Schol. A. Iterum in Zenodotum haec dicta, non tenentem βάλλειν esse eminus hasta petere aliquem. Et erat sup. 274 καὶ βάλεν. cf. ad 279.

τῷ ἐφ. Barocc. Venetus τῷδ' sed Schol. agnoscit alterum.

349. ἐῤῥέτω. φθειρέσθω. Vidimus sup. ἔῤῥε κακὴ γλήνη Θ, 164. adde ad I, 367.

350. ὃς καὶ νῦν φύγεν. Pro ὃς est ὡς καὶ Harl.

353. ἐπὶ στίχας ἆλτο. Alio modo dictum est, quem aliquoties vidimus, pro *irruere*, ἐφάλλεσθαι, sed sic fere cum casu tertio: ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ N, 611. At nunc ἆλτο ἐπὶ στίχας, est ἐπῆλθεν, *accessit ad turmas*, sed num *hostiles*, an *suas*? cum ante aciem modo progressus esset versus Aeneam. Odyss. X, 2 ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν. Cf. Notam.

354. μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε. ἕστατε recte, *state*, ἀφέστατε. non, ἵστατε, *statuite* vt Φ, 60 et alibi.

355. ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. possit esse ἀντὶ, sed vsus Homericus est ἄντα. vt ἄντα Αἴαντος στῆναι· ἄντα πολεμίζειν, v. c. P, 29. 167. et saepe, et sup. Υ, 75 ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. Infra Φ, 331 ἄντα σέθεν εἶναι, vbi v. Obss.

ἀλλά γ' Vrat. A. d.

356. ἀργαλέον δέ μοι ἐστί. δέ μοι. praefert h. l. Schol. hanc scriptionem alteri δὲ μοὶ, de quo cf. sup. 334. Latet h. l. vis sententiae in ἀργαλέον. Forma dicendi aliquoties est obuia, vt. P, 252. M, 410. et 176. Od. B,

244. Tota tamen oratio Achillis perfonae non magis conveniens quam fuperiora.

357. τόσσουςδ' ἀνθρώπους ἐΦέπειν. ⟝ „ὁ Ἀσκαλωνίτης προπερισπᾷ, ἐπεί, Φησι, κατὰ δεῖξιν λέγεται. καὶ τὸ τοσσόνδ' ὑσμίνης." non poteft verum effe προπερισπᾷ, verum περισπᾷ, nifi dictum de pleniore voce τοσσοῦςδε. eft quoque περισπᾷ in Schol. Townl. et Victor. At in Schol. br. eft προπερισπᾷ. Etfi nec fic apparet, quomodo in circumflexum inciderit Ptolemaeus, cum fatis fit acui, τοσσούςδε. Alterum exemplum fcribi debet: τοσσῆςδ' ὑσμίνης vf. 359. et ad hunc verfum fufpicor Scholion pertinere. κατὰ δεῖξιν λέγεσθαι, eft demonftratiue dictum, δεικτικῶς, vt recte Clarke exponit, *hosce tot viros, hanc tantam multitudinem*, et, *huius tantae aciei.* Obftiterat Ariftarchus, et δὲ in τοσσούςδε expletiue, ex abundanti, dictum, παρέλκειν, acceperat: Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παρολκὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δέ. καὶ ἐπειδὴ ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει ἡ παράδοσις. addit tamen: οὐκ ἀδόκιμος δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἀσκαλωνίτου." Scriptum itaque vulgo τόσσουςδ'. Omiffum δ' in aliis, vt in Harlei. Mori. Mofc. 2. Vrat. A. b. d. hic et vf. 359. Verbo: variarunt grammatici in acuendi ratione alii fcribendo τόσοςδε. alii τοσόςδε. v. Etymol. Apollon. de Syntaxi p. 116.

ἐΦέπειν ἀνθρώπους. difertius mox ὑσμίνης στόμα ἐΦέπειν, alibi στίχας ἐΦέπειν, obire et adoriri. Schol. br. ἐπέρχοιτο. ἐπιδιώκοι.

Erat quoque in Harlei. τόσσους ἀνθρώπων.

358. θεὸς ἄμβροτος. Mori, ἄβροτος.

359. τοσσῆςδ' ὑσμίνης. alii τόσσης ὑσμίνης, vt modo vidimus. In Schol. A. ad vf. 357 τοσσόνδ' ὑσμίνης memorari, modo vidimus.

ὑσμίνης στόμα effe, aciem, primos ordines cum promachis, vidimus iam alibi: v. ad K, 8. totam aciem, quam longa eft, obire quis aufit et pugnare, fc. cum tota acie, πονέοιτο.

361. οὔ με τι Φημὶ μεθησέμεν. οὔ με τι reponere fuafit ratio cum ed. Rom. et Euftath. pro οὔ μ' ἔτι. Sae.

pe aberratur in his voculis. μεθιέναι τι sollenne est, vt Δ, 234. Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. vitiose μεθυσέμεν in Rom. Ald.

362. ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές. „ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι δι' ἀνταίας ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος." Schol. A. B. videtur in δι' ἀνταίας rescindendum esse δι', aut scrib. τῆς ἀνταίας. nam notari credas hoc: „quod per totam aciem discurret ab vno cornu ad alterum." videtur grammaticus dilucidare velle τὸ διαμπερὲς (διὰ) στιχός. per totam aciem hostilem, irruendo in eam et vbique adoriendo eam. Spectat ad h. v. Hesychii glossa: στιχὸς εἶμι· δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι. Et Schol. Townl. Victor. στιχὸς εἶμι διαμπερές. ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος. Est autem εἶμι pro εἴσομαι.

„γρ. μάλ' ἂν στίχας" Barnes.

363. ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ. Barocc. Vrat. A. b. vn. Vindob. Mosc. 2. ἔλθοι ex vulgari ratione. in Vindob. etiam σχεδὸν ἀντίος.

365. Φάτο δ' ἴμεναι ἀντ' Ἀχιλῆος. scribendum erat ἴμμεναι, vt, ἔμμεναι. nam pronuntiando saltem sic syllaba breuis est producenda. Sup. 32 βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε.

367. ἐπέεσσι — μαχοίμην. ἐπαγγελίαις. gloriando; quod Achilles fecerat. ἐγὼν grammaticis puto et hic deberi pro ἐγὼ ἐπέεσσι.

368. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. Etiam h. l. alii ἐπειῆ, vt ed. Rom. Eustath.

370. τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. Schol. B. „ἀτελὲς ποιεῖ. ὡς τό· πῆλ' αὐτὸς (αὔτως) ἐν χειρὶ κόλον δόρυ."-(Π, 117.) Opportunius Schol. Vict. et Townl. ὡς τό· ἐνικλᾷν ὅ τι νοήσω. Θ, 408. Eustath. ἀντὶ τοῦ κολοβοῖ καὶ ἀτελὲς ἀφίησι. Scilicet κολούειν, proprie, mutilare, omnino ponitur ea vi, vt sit, deminuere, atterere, tum intercipere, impedire, et sic infectum reddere. frequentatum quoque ab Aristotele, Plutarcho et aliis. In Homericis quidem occurrit Od. Θ, 211 ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει sua

commoda ipſe interuertit: quod Jl. Π, 120 erat, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. et Jl. Θ, 408 Iuno: αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν ὅ ττι νοήσω. Porro Od. Λ, 339 μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, imminuite, ne tam parua dona ei date. In gnomicis numen dicitur κολούειν potentes et ſuperbos. Et Callimachus: in Iou. 89 τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν αὐτὸς ἄνην (pro ἄνυσιν) ἐκόλουσας, ἐνέκλασας τε μενοινήν. effeciſti, vt conatus eſſet inanis et effectu careret. et Apollon. III, 1039 μήπως τὰ ἕκαστα κολούσας — Schol. ἀτελῆ καὶ ἄπρακτα ποιήσας ἕκαστα τῶν ἐνεργουμένων. Heſychius h. l. reſpiciens: κολούει, κατασείει, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει, κολοβοῖ. Bene Schol. br. adiiciunt: τοῦτ' ἐστιν· ἀποτεύξεται, πρὸ τοῦ ποιῆσαι. κολούει. Townl. κολούσει.

Non autem iungenda τὸ μεσσηγὺ, vt ſit τὸ μεσσηγὺ ὂν, ſed μεσσηγὺ abſolute, κατὰ τὸ μ. in medio curſu, conatu, antequam ad effectum perductum ſit: ἐν μέσῳ πρὸ τοῦ τελεσθῆναι.

371. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι. Venetus τῷ δ' ἐγώ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· τοῦ δ' ἐγώ.“ et hoc ſollenne.

καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. Bentl. emendat χεῖρε ϝέοικε. ſcilicet perſuadens ſibi non aliter digammum in ea voce locum habuiſſe: ſed probabilius eſt ex ϝείκω fuiſſe ϝοίκα, ἐϝοικα et ϝεϝοικα. v. Excurſ. de Digammo hac voce.

372. εἰ πυρὶ χεῖρα ἔοικε. ⊱ „πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. (Euſtath. πρὸς τὴν ἐπαναστροφήν.) ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ.“ Schol. A. Obſeruatiuncula aliquoties adſperſa, et a grammaticis paſſim inculcata adſcripto quoque verſu noſtro; etiam a rhetore Hermogene Method. eloqu. c. 9.

373. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν. Schol. A. „γρ. οἱ δ' ἀντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.“ Pro ἄειραν legebatur ἄειρον, quod tempus nusquam alibi occurrit; at frequentatur aoriſtus: ἄειραν, et ſic quoque codd. Cant. Vrat. A. b. d. Moſc. 2. duo Vindob. cum Veneto.

374. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος. ipſi ἐμίχθησαν. ὁμόσε ἐχώρησαν. ὁμόσε ἐγένοντο.

375. καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων. — „quod deest πρὸς ante Ἕκτορα, cum posset dicere Ἕκτορι. Omittit tamen praepositionem e more, vt P, 237 καὶ τότ' ἄρ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

377. ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. „κατὰ πληθὺν (ὧν subsistens et turba septus) σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἐκδέχου." (Supplet ἔγχει Koeppen) Sch. B. qui bene monet, poetam hoc ideo interponere, vt Hectoris persona seruetur ad nouissima. ἀντίστηθι reddit Eustath. Φλοῖσβον de tumultu pugnae vidimus iam E, 322.

378. μή πως σ' ἢὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. — „quod distinguit poeta τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι, addito huic σχεδὸν, vt doceret, hoc esse cominus, illud eminus ferire" Sch. A. ad fastidium iterata obseruatio! — τύψει Townl.

379. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν. ἐδύσετο Vrat. A. forma alibi obuia. v. ad Γ, 328. Ο, 120. Vulgata est apud Iulianum Or. II. p. 67 C. ἐδύσσετο Lipf. vitio et alio obuio.

381. φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. vt ἀναιδείην ἐπιειμένος, *indutus, habens*: A, 149 vbi vide. Τρώεσσι θόρε. θόρες, Vrat. b.

382. πρῶτον δ' ἕλεν. πρῶτος Vrat. b.

383. Obseruat Sch. B. et Eustath. p. 1212, 43. 1213, 1 sqq. (quae ad singula loca habet Sch. B. 395) et valde variatas esse a poeta caedes ab Achille factas, et primam, vt expectationem sustineret, valde ornatam esse. Ὀτρυντίδην Lipf. vitiato metro.

384. ὃν Νύμφη τέκε Νηΐς — Sch. A. „ἔν τισι τῶν φαύλων ἀντιγράφων τὸν Ν." quasi magni hoc discriminis sit!

385. Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. „οὕτως, Ὕδης, διὰ τὸ δ, τῆς Λυδίας. Ὕλη δὲ τῆς Βοιωτίας." Sch. A. Paria Sch. B. cum Townl. Vict. Sch. br. Apollon. in Ὕδη. Ὕλης non vidi in codd. praeterquam in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. *Hylen* Boeotiae iam vidimus E, 708. nomen illud confusum esse cum *Hyde*, Maeonum, discimus quoque e Strabone IX p. 625 B. vbi versus adscribitur, et

iterum lib. XIII p. 929 B. qui ignorari ait, quae illa vrbs fuerit; fuisse, qui Sardes esse putarent, (sic Sch. br.) alios acropolin. Intulerant per errorem *Hyden* in loc. Jl. H, 221. pro Ὕλῃ, et versum, quem hic habemus, inculcauerant post B, 866 et post B, 783. ad quae loca vide Obss. *Tmolum* niuibus conspersum dixit poeta; vt Sipylum aestate viderat Chandler Itin. Asiae c. 79. — Ceterum videtur fuisse νιφόεντι Ὕδης. Apud Barnes: „γρ. νιφόενθ' Ὕδης" quod videtur eius commentum esse; scil. ita scribi posse. Ἴδης ed. H. Steph. praue.

386. τόν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα legebatur. Et ita scribi melius esset. Nititur tamen hoc ῥ' vna ed. Aldina et vno Vindob., in reliquis est τὸν δ' etiam in optimis codd. Cant. Mori. Harl. Ven. Lips. Townl. Victor.

ἰθὺς μεμαῶτα Schol. Townl. Victor. σημειοῦνταί τινες, ὅτι, εἰς εὐθὺ ὁρμῶντα.

βάλ' ἔγχεϊ. Contendit Barnes ἔγχος h. l. dictum esse pro δόρυ, remittens ad Etymol. h. v. Acumen non capio. Achilles hasta vtitur et ante et postea; vtiturque ea sic, vt eam modo emittat, vt 274 et mox 413. modo cominus manu immittat 402.

387. μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη. — Notatur quod πᾶσα est ὅλη. Obseruatio aliquoties iam obuia. Loca v. ap. Eustath. ad h. v.

κὰκ κεφαλὴν v. ad Θ, 441. vulgg. vna voce.

388. — „quod δούπησε δὲ πεσὼν, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, pro ἀπέθανε, Schol. A. cum ceteris.

389. κεῖσαι, Ὀτρυντείδη. — „quod Achilles eum nouit, nomine eum appellando," Sch. A.

390. ἐνθάδε τοι θάνατος. — „quod ἐνθάδε vna voce, (ἔν ἐστι) vt et Ascalonita accepit, δεικτικῶς, vt in illo: ἐνθάδε κ' αὖθι μένων." Od. E, 208. Scilicet opponitur, γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ. Moriendum tibi fuit alia in terra, extra solum natale. — „al. ἐν λίμνῃ." Clarke: et praefert Ernesti, tanquam exquisitius. Nec tamen adscriptum, vbi sic legatur. Ex Bentleio disco, legi in Harl. ἐπὶ. vel ἐνὶ.

390. 391. ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ. siue a rege siue ab heroe indigete dicta Sch. A. B. Sch. br. hoc probabilius, nam cum Gyges rex, qui Candauli successit, inde ab Olymp. XV regnasse tradatur, auctorem huius versus multo serius vixisse necesse foret. Haud longe aberat ea a Sardibus, appellata serius Coloe. v. sup. ad B, 865. vbi iam memorata illa fuit: secundum Herodot. I, 93. Strab. XIII p. 929. Pylaemenis filii Maeonibus duces sunt: τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη. Situs est ille lacus, vna cum agris adiacentibus, subter *Hermum*. Hunc *rapidum* appellat quoque Chandler qui haec loca adiit in Itin. Asiae c. 78. et 79. pr. In eum *Hyllus*, ab Euroaquilone veniens, defertur. haud longe a Magnesia ad Sipylum dicta: Strabo XIII, p. 928 C. Herodot. I, 80. In Townl. est Scholion: Ὕλλος νῦν Ὀβρύγιος καλεῖται. ἐκβάλλει δὲ μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σαρδέων. quae paullo latius designata sunt. Eadem sunt in Schol. Victor. Appositum est in vtroque aliud Scholion, in quo ex Herodoto memoratur res, in scriptore I, 80. haud obuia: ὅθι τοι τέμενος πατρώϊον. κώμη ἐστὶ Λυδίας ἄλλαδα. ἔνθα φησὶν Ἡρόδοτος βωμὸν Ἰφιτίωνος, καὶ ἄγαλμα λίθινον κολοσσικὸν ἠκρωτηριασμένον, ἀρχαίῳ τύπῳ εἰργασμένον, καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδονεῖσθαι εἰλειδίοις. ὥς φησιν· ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστι. Simile quid de lacu aliquo memoratum obuersatur animo; nec tamen expedio.

393. ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. Cant. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. tum ὄσσε κάλυψε. in edd. Flor. Ald. 1. ὄσσ' ἐκάλυψε. sic quoque Lips. et al.

394. δατέοντο. διέκοπτον Sch. br. διαιροῦντο. Eustath. ed. Rom. ἐπισσωτροῖσι δατέοντο, vt hoc trisyllabum sit. Mox Δημολέοντα Mosc. 2.

396. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης. „ἀγαθὸν ἐν τῇ μάχῃ βοηθόν. (et inde Simpl. *pugnatorem*) Sch. A. recte: κατὰ μάχης. non, vt Sch. br. μάχης ἀποτρεπτικόν. Nam et ἀλεξεῖν μάχην, esset, κατὰ μάχην. Aliud est ἀλεξεῖν τινι κακὸν, *propulsare*, κακὸν ἦμαρ et similia. Idem obseruat cum Sch. B. posse et ἐσθλὸν absolute dictum accipi.

399. οὐδ' ἄρα ἱεμένη. Townl. Vrat. d. ἱεμένη. at est Ϝιεμένη. vt fup. 280 et faepe, noto tropo de impetu, cupiens, tendens.

400. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. conquassatum est, a παλάσσειν, pro πάλλειν. de quo v. fup. ad Λ, 98. vbi iidem fere versus.

δάμασσε δέ μιν 'μεμαῶτα fcil. ἱέναι ἐπ' αὐτόν. feu omnino ruentem, qui cum impetu ferebatur. Haerebat Eustathius.

401. καθ' ἵππων ἀΐξαντα. Ita Vrat. b. Mofc. 2. vn. Vindob. Lipf. Ven. melius, quam, quod vulgatum est, ἀΐσσοντα. quod et Schol. A. norat: γρ. ἀΐσσοντα. καταβάντα τῶν ἵππων. Atqui fequitur Φεύγοντα, ergo curru iam ante *descenderat.*

403. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγε. ἄϊσθε efflauit animam. de voce v. ad Π, 468. Similis gloſſa Hefychii est: ἄησθα. ἐξέπνεις. ab ἄημι. Vix enim ita potuit fcribi pro ἄϊσθε, ἐξέπνει.

ἐρεύγειν est, quod μυκᾶσθαι.

Vff. 403. 4. adfcripti funt apud Strabon. VIII, p. 589 C. vbi facrum memorat, quod Iones Neptuno Heliconio fecerunt.

404. ἤρυγεν ἑλκόμενος. ⸓ „quod ἤρυγεν bis dixit" Schol. A.

Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Grammatici in Schol. A. B. Townl. Vict. br. Leid. (ap. Valk. ad Ammon. p. 248) admodum ambigunt de *Heliconio* deo, *Neptuno.* Ducunt vocem vel ab Helicone monte, in quo tamen non constat Neptunum facra habuiſſe; vel ab Helice, Achaiae vrbe, Neptuno facra. Quomodo tamen ex Ἑλίκη fit Ἑλικώνιος? Aeolicum hoc eſſe ait Schol. B. (etiam ap. Eustath. p. 1214, 26.) et format, miro modo, poſſeſſiua ex genitiuo plurali: Ἑτέρων, Ἑτερώνιος. ἄνεμος. ἀνέμων. ἀνεμώνιος. et alia. ergo et Ἑλίκη, Ἑλικῶν, Ἑλικώνιος. Praestabat faltem dicere, fuiſſe nomen Ἑλικών, vnde eſſet Ἑλικώνιος. aut, fuiſſe vrbem Ἑλίκην dictam quoque Ἑλικῶνα· quod cenfuere quoque viri docti adducti frag.

mento Hymni in Neptunum: (XX, 3.) ὅςϑ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς. etsi ibi facile est refingere ὅςϑ' Ἑλίκην τε. et iterum in fragmento Hymni, quod inter Epigrammata, n. VII. adscriptum est, petitum ex Vita Homeri Herodoto tributa c. 17 εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ξανϑοῦ Ἑλικῶνος. quod emendabat Ruhnk. ἠδὲ ζαϑέου. Stephanus Byz. in Ἑλίκη lacunosus ait: ὁ πολίτης (Ἑλίκης) Ἑλικώνιος ἀπὸ κτιστοῦ Ἑλικῶνος. paullo ante ei erat Helicas: ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος. Additur: „forte a monte dictum esse." promontorium vtique fuit, non tamen Heliconium dictum, sed Rhium, et longius ab Helice remotum: vnde nec Ἑλίκας ῥίον in Theocr. I, 125 probari potest, sed emendatio amplectenda: Ἑλίκας δὲ λίπ' ἠρίον, sepulcrum. Aristarchus nomen ab Helice ductum haud admittebat; fore enim ab Ἑλίκη Ἑλικήϊδος. manebat ergo in eo, vt ab Helicone monte dictum Neptunum esse mallet, ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἱερὰ Ποσειδῶνος. Seruata haec sunt in Etymol. voc. Κύπρις p. 547, 14 et Schol. br. ad E, 422. In Etymologico grammaticus addit inscite: dictum esse posse Ἑλικώνιον, διὰ τὰς ἑλικὰς καὶ περιφερεῖς εἶναι τὰς δίνας τῆς ϑαλάσσης. Sententiam Aristarchi adsciuit Apollon. Lex. Ἑλικώνιον. τὸν Ποσειδῶνα. ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, (ἔνϑα bene supplet Villoison) ἱερὸν τοῦ ϑεοῦ. οἱ δέ φασιν ἀπὸ Ἑλίκης. περὶ ἧς φησι· οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι. (Il. Θ, 203).

Interea constat hoc: fuisse in Caria, posthaec Ionia dicta, antiquissimum Neptuni Heliconii fanum, cuius origines referebantur ad coloniae ab Ionibus in Asiam ductae primordia: Memoratum quoque hoc a Clitophonte: in Schol. A. et Schol. br. quem Rhodium illum, qui Indica, Italica et alia similia, etiam κτίσεις, scripserat, esse, probabile fit. Etenim Iones postquam in Asiam advenerant, ad Mycalen templum consecrarunt Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, in quo conuentus habiti, dicti Panionia: Herodot. I, 148 Refertur res ad Neleum, migrationis auctorem; cuius nomen in Townl. et Vict. corruptum est

Ἀπλεύς. Narrat Strabo VIII, p. 589 C. probatum esse hoc ipso versu, Homerum νεώτερον εἶναι τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας: qua tamen probatione ipsa res, iam aliunde satis probata, vix indigebat. Fuit tamen Neptuni religione non minus clara Helice Achaiae, vna cum Aegis: vt ex ipso Homero nouimus sup. Θ, 202. 3. Et Callimachus in Del. 101 Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη. Nomen Heliconii in ea quoque vrbe frequentatum fuisse traditur. Religio itaque ab Ionibus fuerat adducta ex antiquis sedibus in Achaia; traditur enim fuisse illud templum Neptuni Heliconii in vrbe Achaiae Helice, (Strabo l. l. Pausan. VII, 24 p. 585.) antiquissimum: quod vel ex eo patet, quod Strabo VIII p. 590 B. narrat Iones Helice eiectos simulacrum Neptuni petiisse παρὰ τῶν Ἑλικέων. Ita quoque nomen Neptuni Heliconii ipsa migratione in Asiam antiquius fuisse apparet. Vnde Strabo, laudatis vss. 403. 404. dubitatum esse narrat, an potius ad istam Helicen Homerus respexerit; addit Strabo, ad vtramque opinionem trahi solere, quod proprium ei sacro fuit, vt pro bono omine haberetur, si taurus ad aram ductus mugiisset. Leguntur paria in Scholiis. Etsi ex Homerico loco afferi id haud potest; nam, in γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, potest quidem τοῖς neutrum; potest vero etiam esse τοῖς κούροις ἕλκουσι.

Fuere serius alia quoque Ioniae loca sacra Neptuno Heliconio, quae Pausan. l. l. memorat, vbi addit: εἰσὶ δὲ καὶ Ὁμήρῳ πεποιημένα εἰς Ἑλίκην καὶ τὸν Ἑλικώνιον Ποσειδῶνα. Admisit igitur et ipse hanc fidem: ad Helicen Achaiae spectare poetam, et nomen Heliconii iam in antiqua Ionum patria Neptuno fuisse: et in hoc videtur acquiescendum, de etymo autem disputatio abiicienda esse, cum ad liquidum perduci res nequeat. Apollinem Panionium pro Neptuno a Vitruuio laudari lib. IV pr. notatum est a viris doctis.

405. γάνυταί δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων. ἥδεται. v. ad N, 493.

406. ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα. Acuebatur ἐρύγοντα ante Barnes. Sed aoriſtum eſſe monent quoque Scholia; nam praeceſſerat ἤρυγεν; Euſtathio quoque monente. Ex analogia autem ἐρύγω media eſt producta, at ἐρυγέω, media breui. De voce cf. ad Σ, 580.

λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. Narrat Euſtathius, p. 1214, 21. cum Schol. B. Townl. Victor. veteres ad h. l. notaſſe, θυμὸν eſſe membranulam, in oſſe intra humerum et iugulum, quae caueat, ne arteria aſpera ab oſſe atteratur: θυμὸς δέ ἐστι μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος ὑμὴν, (in Euſtath. ἀδὴν) πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. (male Euſtath. τὴν βραχεῖαν ἀ.) Quae κλεὶς ſit, vidimus ad Θ, 328. Aliena tamen obſervatio eſt ab h. l. non enim ſic θυμὸς ἔλιπεν ὀστέα. et ſpectat ad cauſſam reperiendam, cur mugitus pro omine laeto habitus fuerit: celerrima morte ita confectam fuiſſe victimam, cum arteria aſpera percuſſa mugiens taurus exſpiraret.

409. οὕνεκά οἱ μετὰ παισί. vulgo legebatur μετὰ πᾶσι, propagatum ex errore Ald. 2. Nam Flor. Ald. 1. iam exhibuerat μετὰ παισὶ, cum codd. et Euſtath. et ed. Rom. μετὰ Τρωσὶ Cant.

νεώτατος ἔσκε γόνοιο. Plures notiones vocis γόνος cumulat Apollonius et Heſych. At h. l. eſt progenies, proles. ἡ γονή.

410. πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα. Schol. B. nimis ſubtiliter: ἐνίκα πρὸς τοὺς νόθους μόνον. ſcil. quia Polites iam curſu celerrimus fuit memoratus Jl. B, 792 — πόδεσσί τε Harlei.

411. νηπιέῃσι. νηπιέῃ, διὰ νηπιέης, ἀφροσύνῃ. ἀνοίᾳ. Vidimus iam O, 363.

413. ἄκοντι. ergo *iaculo* nunc vſus eſt Achilles. Dubites enim, an ἄκων poſſit pro generali voce haberi, vt etiam ſit δόρυ. ἔγχος. At paullo poſt 416 eſt ἔγχεος αἰχμή. Scilicet heroes inſtructos vides interdum eo haſtarum genere, quod et ὀρεκτὸν eſt, et παλτόν. quod et emitterent et quod manu adigerent.

414. νῶτα παραΐσσοντος. Schol. A. οὕτως κατὰ γενικὴν, παραΐσσοντος. Scilicet, non varietatem declarat, sed vsum genitiui, cum ad τὸν βάλε (scil. κατὰ τὰ) νῶτα expectabatur, παραΐσσοντα quod et legitur in Townl. Vrat. A. Mosc. 2. παραΐσσοντ' Vrat. b. Sic debet esse ὅθι οἱ ζ. At Schol. B. παραΐσσοντος νῶτα iungit. nam τὰ νῶτα παρακλίνοντος reddit. Sic et Schol. Excerpta. Apud Hesych. παρπαρισσῶντα Bentl. corrigit: παραΐσσοντα. παρατρέχοντα. vt iam factum ab Alberti.

415. ⊱ ἡ διπλῆ, ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν θώρακα. καὶ ὅτι διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ. Sch. A. Neq luculentiora dat Sch. B. Dictum est de his ad Δ. 132. 133. vbi et de σύνεχον. ibi enim iidem duo hi versus occurrebant. Superest difficultas in eo, quod, si praetereuntem a tergo percussit, ζωστῆρος ὀχῆες, h. κρίκοι seu περόναι, *vincula*, quaecunque tandem ea fuerint, in tergo esse debuere. Quod vix verisimile. Nec disertius declaratur vulneris et fibulae locus sup. Δ, 132 sqq. nec ab Eustath. p. 1215. pr.

416. ἀντικρὺ Bentl. et h. l. corrigit ἀντικρύς. —

418. προτί οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς. προτὶ οἷ scribere iubent Sch. A. B. esse enim πρὸς ἑαυτόν. De quo v. ad A, 368. cf. paullo ante ad Υ, 384. Etiam ποτὶ Ven. B. et al. λιασθεὶς, Sch. br. ἐκκλίνας. Sch. B. ἀποκλιθείς. cf. Not. Eustath. ἀντὶ τοῦ πεσών. et mox 421 λιαζόμενον, ἐπὶ τοῦ κυλίεσθαι. Hoc est ariolari e contexto. Melius Sch. br. πρὸς τῇ γῇ κεκλιμένον· ὅ ἐστι κείμενον. De voce v. ad Ο, 520.

προτί οἱ δὲ λάβ' ἔντερα. postulat hoc auris, et Ionica ratio, et Vrat. b. pro δ' ἔλαβ'. Est autem pro προσέλαβέν οἱ, πρὸς ἑαυτὸν, viscera vulnere elabentia reduxit, retraxit ad se, aluo recondidit.

421. κὰρ ῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. κὰρ ῥα. (κατά ῥά οἱ) vulgg. κάῤῥα, vna voce, more grammaticorum copulandi voces. ἀχλὺς κατεκέχυτο κατ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. nunc de animi perturbatione summoque dolore. cf. ad 282. et Nota ad 318.

κέχυτο χόλος Harlei.

In cod. Lipſ. erat κέχυτο χλοὸς cum gloſſa, ὠχρότης. verius χλόος. quod Erneſti probabat; monens quoque in ἀχλὺς vltimae producendae rationem nullam eſſe. Enimvero vltima in ἀχλὺς eſt natura longa, et ſunt χόλος et χλόος meri errores ex ἀχλὺς orti.

422. δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ'. peccat in digammum δηρον Ϝεκας. Emendauit iam Bentl. δηθὰ Ϝεκας. Sup. Ξ, 110 ἐγγὺς ἀνήρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν. cf. Excurſ. de digammo h. v.

ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ. ita edd. excepta Ald. 2. et firmat Venetus. At Ἀχιλῆος eſt in aliis optimis, Cant. Harl. Lipſ. Vrat. A. Moſc. 2. Townl. quod Erneſti praefert tanquam exquiſitius; praeferam et ipſe. Sic occurrit mox X, 113. Vtrumque tamen paſſim frequentatum, et variat plerumque lectio.

423. Φλογὶ εἴκελος. ἴκελος male edd. ante Barnes; vt et alibi.

424. ὡς εἶδ', ὣς ἀνεπᾶλτο. Ita reſcripſi, grammatica ratione adductus pro ἀνέπαλτο. nam eſt ab ἅλλομαι, ἧλτο, ἆλτο. et Schol. A. „ἀνεπήδησεν, ἀνήλατο. v. ſup. ad Θ, 86. cf. ad O, 645. Tum ὣς ἀ. vt ὡς ἴδεν, ὣς ap. Heſych. in ὡς. ſup. Ξ, 294.

425. ἐγγὺς ἀνήρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐςεμάσσατο θυμόν. Repoſui ἐςεμάσσατο cum Townl. et Ven. quod iam lectum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. ſuadente ratione grammatica, vt ſup. P, 564 ad quem vſ. vide Obſſ. et de voc. μάομαι, ἐμασάμην, μάσασθαι, ad Δ, 190. habet ſimilem vim quam ἀΐσσειν, ὁρμᾷν. Ergo εἰςμάσασθαι θυμὸν, penetrare, ſe inſinuare, in animum. fere vt καθικέσθαι. h. l. de alto dolore. Ad ſenſum itaque bene Schol. br. καθίκετο. ἐλύπησεν. Male grammatici ducunt a μάσσειν ſubigere; vnde eſſet ἐμάξατο.

Illatum erat ἐπεμάσσατο per Ald. 2. quod tueri poterat mſ. Mori et laudatus a Bentleio Schol. Nicandri, qui miro modo trepidat: p. 70. nam ἐμμάττειν ait eſſe τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον. tum apponit

locum noſtrum, et recitat ἐπεμάσσατο, τουτέστι, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον εἰςέβαλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα. legerat, puto, et ipſe ἐςεμάσσατο. Eſt ἐπεμάσσατο in Heſych. cum interpretatione: συνετάραξεν. ἐΦήψατο. ἐψηλάΦησεν. Ad noſtrum locum tantum media ſpectaret, poſtrema ad Od. N, 429. cf. exempla in Argon. Apollon. III, 106 τὸν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός. et IV, 18 πυκνὰ δὲ λευκανίης ἐπεμάσσατο. At in Apollonii Lex. eſt ἐςεμάσσατο, οἷον καθήψατο τῆς ψυχῆς. Iterum reditum eſt ad antiquius ἐςεμάσσατο a Turnebo et Stephano. Pro quo ἐςεμάσσετο, quod et Ven. B. habet, repoſuit Barnes, vt fecerat ſup. P, 564. id tamen iterum expulit Clarke, et ἐςεμάσσατο recte repoſuit; non ἐςεμάσατο, quod proſodiae repugnat.

Dixi paullo ante grammaticos vocem a μάσσειν ducere, vnde tamen ſit ἐμάξατο. Fatendum tamen eſt ἐμάξατο ap. Theocritum eodem modo ac ſenſu occurrere, quo Ionicum ἐμάσσατο. nam Id. XVII, 37 τῆς μεν Κύπρις — κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐςεμάξατο χεῖρας, quod repoſuit Valken. e codd. pro vulgato ἐπεμάξατο, prorſus convenit cum ἐςεμάσσατο, εἰςέβαλε, εἰςέΦερε. etſi vis ſententiae non ſatis perſpicua eſt, ſi Venus in ſinum Berenices manum immiſit, hoc ipſo tactu eam ei ſeu prudentiam indidiſſe, ſeu, quod ex ſeqq. elicias, amabilitatem. Nec tamen magis grata et apta ſententia ex lectione Scholiaſtae prodit ab Hemſterhuſio probata, qua Venus ἀπεμάξατο, abſterſit manus in ſinu: ſcilicet manus vnguentis madentes: pro quo laudatur fragmentum Callimachi ex Schol. Pindari Nem. IV, 10, in fragm. Bentl. CXXI. p. 488 vbi ſimili in ſenſu dictum eſt ἐνιψήσασθαι quod iterum illuſtrauit Valk. ad Elegiaca Callimachi p. 276. Tuetur tamen Hemſterhuſii iudicium, epigramma Crinagorae, quo plenius enuntiata eſt res Analect. To. II, p. 144. No. XVI. Nec vero dubitari poteſt μάσσειν, ἐςμάσσειν, προςμάσσειν, commode ſenſu admouendi et attingendi, dici poſſe, vt in altero loco Theocriti XII, 32 ὅς δέ κε προςμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. ad quae

laudatur Iulian. Misopog. To. II, p. 58. Opp. qui memorat χείλεσι χείλη προςμάττειν. Ex confusis his vocibus nouam interpretationem intulit Schol. B. qui ἐςεμάσσετο legerat, dum adscripsit: ἥψατο τῆς ψυχῆς. (ἢ) ἐκηλίδωσε. quae et ex Schol. Exc. laudant Cantabrig. quod est, maculauit, foedauit. Et Eustath. postquam generalem ex loci sententia notionem attulerat, subiicit: εἴληπται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν προςμασσόντων, ἢ κολλώντων τινὶ, καὶ ἐντηκόντων, κηλῖδα. οὗ τὸ ἐναντίον ἐκμάσσεσθαι, καὶ ἀπομάσσεσθαι, et reiicit nos ad Od. T, 92 p. 1857 pr. σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Scilicet insederat animis grammaticorum vsus loquendi petitus ab antiquo more caede facta, vt τὸ ἄγος expiarent, ferrum cruentum abstergendi in capite caesi: v. Sophocl. Electra 447. 8. cum Schol. Et eo refertur locus Od. T, 92 vbi v. Not.

426. οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν. Aristarchus οὐδ' ἂν ἔ. Schol. A. Et hoc erat in Harlei.

427. ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. „ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν στάσεων (τάξεων puto) διαστήμασι." Schol. B. de eo v. ad Δ, 371 est τὸ μεταίχμιον.

ἀλλήλους πτώσσοιμεν. Ald. 2. ἀλλήλω cum sequacibus; nec hoc male.

429. ὀλέθρου πεῖραθ' v. ad H, (VII,) 102.

431. 2. 3. versus iam lecti supra vss. 200. 1. 2.

434. οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός. Schol. Thucyd. III, 63 p. 206, 87. ironice dicta ab Hectore censebat. Pro ὅτι Barnes ὅ τοι sine auctoritate.

435. θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. De hac formula v. dicta ad P, 514. ἐπὶ γούνασι Mori. Barocc. at ἐν in ceteris, et in aliis locis. iidem duo κείσθω cum κεῖται in marg. κεῖνται Lips.

437. ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν. in cuspide. At fuere ap. Eustath. qui pro temporis nota haberent, antea. Eustath. et Rom. ἐπειῇ hoc quoque loco.

439. δόρυ Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε. in diuersam ab Achille partem: ὅ ἐστι, τὸ ἐναντίον. Schol. B. br. verbo, est retro, vt saepe. Mirabar, quorsum

vterque Schol. moneret, post πνοιῇ distinguendum esse; nunc video, alios, et ipsum Eustathium πνοιῇ Ἀχιλλῆος iunxisse. In Schol. Townl. additur: καταγέλαστα ταῦτα, ὥς φησιν Ἡρακλέων. Melius acceperat Virgil. Aen. IX, 746. Iuno *vulnus detorsit veniens.*

440. ἦκα μάλα ψύξασα. ⊱ „quod ψύξασα, φυσήσασα. τῷ ἑαυτῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ. Sch. A. Consentiunt Sch. br. et Apollon. Lex. ψύξασα. ἐπὶ τοῦ βεβλημένου δόρατος ὑφ' Ἕκτορος· ἦκα μάλα ψύξασα, οἷον τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα vbi cf. Tollii nota. At Sch. B. aura mota ex leui manus agitatione: τῇ κινήσει τῆς χειρὸς ἠρέμα ἐξανεμίσασα. vt redeat fere ad id, quod Δ, 130. 131. in Menelao fecisse dicitur Athene. Memorat vtrumque Eustath. p. 1216, 27. — „γρ. αἶψ' ἵκεθ' Barnes, pro ἄψ.

442. ἐπόρουσε. Cant. ἀπόρουσε permutatione sollenni. vt E, 297.

443. σμερδαλέα ἰάχων. sup. vs. 285. Reliqua 443 et 444 lecta iam erant Γ, 380. 381.

447. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον. — Apposita est stigme ⊱ sed excidit Scholion. Forte notatum erat, quod vterque versus iam E, 437. 438 et Π, 705. 6. occurrebat; aut quod hic versus ab aliis aberat. Abest vtique a Townl. vno Vindob. ms. Lips. et in ed. Rom. et Eustath. Itaque Ernesti eum aliunde illatum censebat. Recte vtique; totus tamen locus ex laciniis aliunde collectis confusus est. Etiam 449—454. translatus est ex Λ, 362—367.

448. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας. Iterum δὲ in apodosi. Barnes encliticum esse et hic volebat scribebatque δεινάδ' ὁμ. potuisse et δεινὸν scribi.

449. ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. νῦν δ' margo Steph. αὖ δὴ νῦν ἔφυγες Vrat. d.

450. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. ⊱ „ἐρύσατο. Schol. A. γρ. ἐρύσατο" cui erat obtemperandum. idque restitui; nam si ἐρύσσατο erat ab ἐρύω h. l. pro *subduco*, νῦν αὖτε σ' ἐρύσσατο, vitiasset metrum. At est

seruauit a ῥύομαι priore longa. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο, Townl. Vrat. b. d. duo Vindob. edd. ante Barnes habebant. Verius esset νῦν αὖτε σε ῥύσατο cf. Λ, 363. Recte Sch. br. reddunt ἔσωσε. cf. Exc. IV. ad A.

451. ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι. ⊱ „quod est pro: ᾧ ἔοικας εὔχεσθαι παραγινόμενος εἰς πόλεμον." Sch. A. et B. De hoc τοῦ μέλλειν vsu iam vidimus aliquoties, vt N, 777. Porro Sch. A. ἐν ἄλλοις ὁ στίχος οὗτος οὐ κεῖται. Scilicet tota Achillis inde a vs. 449—454 oratio iam Diomedis ore fuit prolata in Hectorem sup. Λ, 362—367. potuit adeo ex illo versus suppleri.

452. ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον. Obseruat Sch. A. „ἦ esse circumflectendum, esse enim βεβαιωτικόν, et ἐξανύω, non ἐξανυῶ, esse scribendum, esse enim praesens pro futuro." Similia notata Λ, 365.

453. De ἐπιτάῤῥοθος v. ad E, 808 et cf. h. l. Eustath.

ἐστί. εἴη Lips. Vrat. A. b. vn. Vindob.

454. νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι. ⊱ „propter figuram ἄλλους Τρώων sequente ὅν. (scil. pro ἐπιείσομαι, ὃν ἂν τῶν ἄλλων κιχείω.) ἐπιείσομαι, ἐπιπορεύσομαι. Sch. A. ἐπελεύσομαι Sch. br. cf. ad Λ, 367. vbi et de hiatu monitum, quem Bentleius hoc quoque loco explet ἐπιϝείσομαι. quod fieri nequit. Sed est εἶμι, ἐπίειμι, inter verba composita, in quibus duae vocales se excipiunt, v. Exc. de digammo III, libri T. „γρ. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι" Sch. A. quod est in Harlei. Vrat. A. b. Mosc. 2. „γρ. ἐπὶ εἴσομαι" Barn.

455. Δρύοπ' οὖτα — ἄκοντι. ἄκοντι iterum de hasta missili nunc cominus impacta: v. ad vs. 413. et de οὖτα v. ad Δ, 319.

456. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε. ἔασσε, quod Barnes ingerere solet iudicio suo, edd. inde a Flor. habent, cum Ven. B.

Mox 457 Φιλοντορίδην Vrat. A.

458. κὰγ γόνυ δουρὶ βαλών. Scripsi et hic κὰγ γόνυ, pro καγγόνυ, ex κὰτ γόνυ. In codd. Lips. Harl. Mosc.

2. vno Vindob. erat κακγόνυ. faltem effet κὰτ γόνυ. ἠρύκακε. κατέσχε τοῦ Φυγεῖν. Sch. A.

461. ἄμφω ἐφορμηθεὶς — Barnes: „γρ. ἄμφω ἐφ' ὁρμ.

462. τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν — ⸓ „quod iterum diftinguuntur βαλὼν et τύψας." Schol. A.

463. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην, interpofitis in medio aliis, abfoluuntur 469. ὁ δὲ Φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. Sch. A. B. Euftath. Male alii ex antecedente fuppleuerant ἔτυψε.

464. ⸓ εἴ πως εὖ. Ita ed. Rom. et fic voluere fcribere ceterae, in quibus eft εὖ. ficque Apollon. Lex. in εὖ p. 308. Sch. A. vult εὑ ἐγκλίνειν τὸν τόνον. fcribi adeo voluit εἴ πώς εὑ. nec tamen quafi cum Afcalonita fentiat, qui πως femper acuendum effe cenfuerat; effe enim μή πως. οὔ πως. at Ariftarchus hoc vnum docuerat effe εὑ afperandum et tonum inclinandum. — Similia funt in Townl. Eft autem εὖ ex ἕο. ϝεο. ϝευ. Effe pro ἑαυτοῦ Apollon. notat Lex. in εὖ p. 308. non ex οὗ. Alias ad follennem vfum fcribi poterat εἴ πώς εὑ. — εἴ πως οἱ Harl. Lipf. vn. Vindob.

ἀφείη hic vbique. Solus Euftath. monet nonnulla exemplaria ἀφήῃ habere. margo Steph. ἀφήῃ.

466. οὐδὲ τὸ ἤδη. „γρ. ἤδει." Barnes. Varietate certe alibi obuia.

467. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος — Sch. A. „γρ. οὐ γάρ τις." (minus bene) Plutarch. ad Demofthenem hoc transfert in vita Demofth. p. 851 D. vbi additur: ἀλλ' ἔντονος καὶ βίαιος περὶ τὰς ἀμύνας. vbi legitur τοι cum vno cod. Vindob. quod non neceffe ante γλ. Recitat quoque verfum alio loco Plutarchus fympof. V. probl. 4. p. 678 B. Dicta autem ifta funt pro contrariis σκληρὸς καὶ χαλεπὸς ἦν. Sch. B. γλυκύθυμος, ἤπιος Apollon. Lex. Idem ἀγανόφρων οἷον προςηνής. Admifcentur alia aliena. add. Hefych. Etymol.

468. ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαὼς — idem quod μεμαὼς, vt iam vidimus P, 735. 746.

469. *ἱέμενος.* *ἱέμενος* Townl. *οὔτα* vltima breui: vt modo 455.

470. *ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν.* *ἐξώλισθέ οἱ.* felicius quam *ἐξέπεσε.*

471. *κόλπον ἐνέπλησε* vulgata est lectio. Si tamen criticum canonem sequi et Aristarchea exhibere volumus, recipienda erit, tanquam doctior, lectio *ἐνέπρησεν·* dummodo haberem, quomodo eam satis bene expedirem. *ἐμπρήθω* est *inflo, flatu tumidum facio:* sic *ἄνεμος ἱστίον·* A, 481. Ita *sanguis in eo ebulliens fecit intumescere sinum vestis.* Atqui hoc ipsum nimis inflatum est pro Homerica simplicitate. Poterat ipse Tros *πρήθειν αἷμα,* eiaculari cruorem, vt Π, 350 *αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών,* iaculatus est, emisit, vel *ἀναπρήθειν, ἀναφυσᾶν, ἐκφυσᾶν.* Poterat quoque *τὸ ἧπαρ ἀναπρήθειν αἷμα κατὰ τὸν κόλπον αὐτοῦ.* etsi hoc durius fieret. At *ἐμπρήθειν* eodem sensu accipi vix potest. Ceterum disertum est Scholion in Veneto: *„ἐνέπρησεν Φιλόξενος καὶ Ἀρίσταρχος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου ἐν ποιήματί φησιν οὕτως· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιζε χύδην, καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε.* Philoxenus ille fuit vel *περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι,* vel *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν.* Nisi, quod probabilius, fuit libellus singularis. Nam fuere Philoxeni libelli plures: vt vel in Fabricio videbis notatum. Partim inde sua repetiit alter Sch. B. *τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον, τὸν τοῦ χιτῶνος ἔπλησε κόλπον.* At Schol. Townl. et Victor. idem hoc Scholion exhibentes etiam hic legunt: — *τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε. διὰ οὐ τὸ ρ̄ τὸ ἐνέπρησε γραπτέον.* Est quoque haec lectio in Vrat. d. vno Vindob. et Townl. mſ. Quod si eam recipimus, erit saltem alio modo ex vsu loquendi exponenda: *τὸ ἧπαρ ἐνέπρησε τὸ αἷμα κατὰ κόλπον αὐτοῦ.* *intra Trois sinum hepar ebullire fecit sanguinem.* Vulgata lectio hunc ordinem verborum habet: *τὸ μέλαν αἷμα κατὰ αὐτοῦ (τοῦ ἥπατος* emicans) *ἐνέπλησε τὸν κόλπον.* etsi nec hoc omni ex parte satisfacit. Malim, vt dixi, Aristarchum dedisse *ἀνέπρησε.*

Effe πρῆσαι idem quod Φυσῆσαι, fupra vidimus: δάκρυ ἀναπρήσας I, 433 docent Apollon. Lex. in πρῆσαι, et Etymol. qui tamen ἐνέπρησεν non memorat vt nec Hefych. cum Apollonio. quid quod Virgilius lectionem expreffiffe videri poteft: *Impleuitque finum fanguis* Aen. X, 619.

„γρ. ὅσσ' ἐκάλυψε." Barnes. Sic Lipf. Townl. alii.

472. οὖτα. modo 455.

473. δουρὶ κατ' οὖς. Sch. A. „γρ. παρ' οὖς."

474. Echeclum, Agenoris f., ab Achille, ipfum Agenorem ab Achillis filio Neoptolemo, apud Lefcheum, caefum memorari obferuat Paufan. ad Polygnoti tabulam lib. X, 27 p. 865.

475. κὰκ κεφαλὴν diuifim pro κακκεφαλήν. ξίφει κωπήεντι. iam Π, 332. μέσσον vn. Vindob.

477. Verfus iam lectus E, 83 et cum fuperiore Π, 333. 334. ad quos vide.

478. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος. ⸓ „ἔτι πάντα τὰ τετραμμένα νεῦρα, τένοντας Ὅμηρος λέγει Sch. A. lege τεταμένα. Alio vitio Apollon. Lex. τένοντε, διατεταγμένα νεῦρα. leg. διατεταμένα. τὰ τεινόμενα νεῦρα Sch. br. et ad Od. Γ, 449 πάντα τὰ διατεταμένα νεῦρα Ὅμηρος τένοντας καλεῖ. add. Etymol. τένοντας τραχήλους, τὰ διατεταμένα νεῦρα. Emenda: τένοντας τραχήλου — vt eft quoque in Suida. Schol. Victor. et Townl. τείνοντες, τὰ συντείνοντα τὰς συναφὰς τῶν νευρῶν. Nam a τείνειν τένοντας dici obuium eft. add. Euftath. Optime Hefych. τένοντες. τὰ διατεταμένα νεῦρα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνάφεια τῶν νεύρων. vltima fere ad h. l. Sch. B. τένοντές εἰσιν αἱ ἀπονευρώσεις τῶν μυῶν, δι' ὧν γίνονται αἱ ἐκτάσεις καὶ κάμψεις. τένοντε Vrat. A. b. ξυνέχουσι, iterum neutraliter. συνέχονται. συνίασι. vt fup. 414. 5. Praefero hoc; etfi fubftitui quoque poteft ξυνέχουσι τὸν ἀγκῶνα vel τὴν χεῖρα. Ceterum τένοντες, qui alias duo nerui ceruicis maiores in Homericis funt, Il. Π, 587. K, 456. Ξ, 466. Od. Γ, 450. nunc funt cubiti,

vt quoque femoris et pedum Il. E, 307. Δ, 521. Notatum quoque a Foesio ad Hippocratem.

479. τῇ τόν γε Φίλης. Est τόν τε in Ven. attamen: „γρ. τῇ τόν γε" Sch. A. nil refert. Schol Victor. et Townl. πρόςϑ' ὀρόων. Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ϑ. προςορόων." forte disiunxit ϑ' vt sit pro τε. vt sit, χεῖρα βαρυνϑεὶς προςορῶν τε ϑάνατον.

480. ἔπειρεν αἰχμὴ χαλκείη. Est αἰχμῇ χαλκείῃ in Mosc. 2. alludunt et alii cum vn. Vindob.

483. μυελὸς αὖτε (h. l. copula, porro) σφονδυλίων ἔκπαλϑ'. — Ambigitur de voc. σφονδυλίων. Alii a σπόνδυλος seu σφόνδυλος ducunt σφονδύλιος vel τὸ σφονδύλιον. Sch. br. σφονδυλίων. σφονδύλων, οἵ εἰσι κδ' ἐν τῇ ῥάχει. *vertebrae*, numero XXIV, (recte; at ap. Polluc. II, 178 XVII eduntur; scilicet et duodenae thoracis, et quinae lumborum; septem aliis ceruicis vertebris haud annumeratis, quae αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν — τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ sunt ap. Hesych. — οἱ σφονδύλοι sunt quoque ap. Eustath. ad Od. K. p. 1669, 61. Etymologus non satis diserte rem eloquitur. Aliis ὁ σφονδυλίων μυελὸς iungitur. Sic Sch. B. Concinit Pollux II, 130. ἐφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σφονδυλίωνα τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς. conf. ibi Iungermann. — Apud Polluc. II, 182 etiam τὸ σφονδύλιον alio modo dictum de extrema parte inferiorum vertebrarum, qui culus dicitur, τὸ ὀῤῥοπύγιον. Contra apud Hippocratem est σπόνδυλος secunda ceruicis vertebra. — Quatenus continetur medulla in his vertebris, idem ait: ἡ μέντοι διὰ τῶν σφονδύλων πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἱερὰ σύριγξ. De μυελῷ v. ibid. II, 44, 45.

ἔκπαλτο, volunt esse pro ἐξεπάλλετο, vt ἀνέπαλτο et similia accipiunt, quae ab ἅλλομαι ducta esse, diximus sup. ad Θ, 86 et Τ, 351. Magis ex analogia est esse pro ἐξεπέπαλτο, ex πάλλω, *moueo*, vibro, πέπαλμαι, ἐπεπάλμην, ἐπέπαλτο, et nude πάλτο, vnde ἔκπαλτο, *exsiluit*.

Latere vocem ἔκπαλτο in ἔκπλαστο ἐξεπέδησεν ap. Hesych. viderat Bentl.

484. μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν. ⸖ „quod Zenodotus scripserat Πείρεως υἱον, inuito metro, (at poterat contrahi, ex Πειρεὺς, Πειρέως, binis syllabis. Ionica tamen forma fuisset Πειρέος vel Πειρῆος et in Schol. Townl. et Victor. traditur Zenodotus scripsisse Πειρέος.) praue: cum sit Πείρως (vt B, 844) nunc formatum Πείρεως, Πείρεω, vt Μενέλεως, Μενέλεω." Schol. A. addit Sch. B. in aliis legi Πείροος et Πείρως. Potest esse idem, qui B, 844, potest quoque esse diuersus.

ὁ βῆ ῥ' ἰέναι. ὁ βῆ τ' ἰέναι Lips.

485. Ῥίγμον scribi docet Schol. A. Dnctum esse a voce Aeolica, pro ῥηγμὸς, et alios habuisse Ῥίγμον' a Ῥίγμων, obseruant Schol. Townl. et Victor. Θράκης Harl. pro Θρῄκης.

486. πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός. ἐν πνεύμονι Harl. Mori. Mosc. 2. Venetus. ἐνὶ πνεύμονι Vrat. A. b. At Sch. A. „in alio ἐν νηδύϊ." — vtrum verius sit, nemo dixerit. — ἐνὶ νηδύϊ est in Cod. Cant. Vat.

490. βαθέ' ἄγκεα. Sch. B. synonyma enumerans: τὰ κοῖλα, ἄγκη. Vidimus iam Σ, 321. Idem recte miratur verba potentia comparationis huius. Cum qua compara locum Λ, 155 sq.

ἀναμαιμάει. μαιμάει ἀνὰ τὰ ἄγκεα. Apollon. ἀναφέρεται. κατὰ μίμησιν ἦχου. (quid ad sonum spectet, non sentio; sed impetum) Hesych. ἀναφαίνεται. ἀναφέγγει. ἀναζεῖ. Sch. br. ἀναφέρεται ἢ ἐνθουσιᾷ. — δεσπιδαὲς iam vidimus aliquoties, inde a M, 177.

491. οὔρεος ἀζαλέοιο. est ergo ὄρος pro *silua* dictum, quae esse δένδρων ξηρῶν potest.

492. φλόγα εἰλυφάζει. εἰλεῖ. συστρέφει. Sch. br. vt Λ, 156 εἰλυφᾷν. idem quod εἰλεῖν vel εἰλεῖν, εἰλύειν. Notant formam Etymol. Hesych. vbi v. Not. Est lat. *volui* de flammis. — In Etymol. p. 300, 1. ex Hesiodo laudatur ἄνεμος δὲ φλόγ' εἰλυφάζων. potest corrupte noster locus innui. In Sc. Herc. 275 est: τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων

δαΐδων σέλας εἱλύφαζε. quod esset, *voluebat se*. Sed idem peccat versus in digamma, cum ϝειλύφαζε esse deberet.

492. πάντη τε κλονέων. et ὥς ὄγε πάντη θῦνε. πάντη 492 et 3. Aldd. et ipse Ven. c. al. vt aliis quoque locis. At altero hoc versu pro πάντη πάντας habet Flor. Ald. 1.

494. κτεινομένους ἐφέπων Sch. br. „ἔδει εἰπεῖν· ἔφεπε κτείνων."

495. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας. Praeclaros hos versus libri nouissimos esse, nemo neget; suspicandum tamen est esse eos aliunde attextos; nam superius narrata omnia gesta erant ab Achille pedibus incedente; nunc repente ille de curru pugnat,

ἄῤῥενας Vrat. d. quod Homericum non est.

496. ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ. haec est librorum lectio, etiam Lips. Veneti, Townl. Vrat. d. binor. Vindob.: etsi Schol. A. „γρ. ἐϋτροχάλῳ" quae et in edd. venit ex Ald. 2. est et in Vrat. b. et vno Vindob. per se docta et probanda; sed nimis manifestum fit, esse huc illatam ex noto Hesiodi loco, Ἔργ. 599. quem locum Ernesti iam contulerat. Est ibi *triturare*, δινέμεν, — χώρῳ ἐν εὐαέϊ καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, *plana*, ὁμαλῷ. ad quem locum spectat Etymol. in εὐαής. Nam aliter dicta est σφαῖρα εὐτρόχαλος ap. Apollon. Rh. III, 135. Manus *agiles*, *flexibiles*, ἐϋτρόχαλοι, sunt ibid. II, 46. et ap. Quintum Smyrn. IV, 344. At εὐκτιμένῃ ἀλωῇ ad situm refertur, vt exposita sit vento ad recte ventilandas fruges; iterum occurrit Φ, 77. De agro arboribus consito Od. Ω, 225. 335 dicitur. Ad vltimum locum spectat Etymol. p. 90, 49. At nostri loci nullam video a grammaticis mentionem factam. Norat vtramque lectionem Eustath. De voce ἀλωῇ quam et hic nonnulli ἀλωῇ scribunt, vt Vrat. b. d. dictum est ad E, 499. τρίβειν h. l. est ἀλοᾶν.

497. ῥίμφα δὲ λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων. monet Sch. A. non βοῶν ὕπο esse scribendum; sed

ὑπὸ ποσσὶν esse iungenda. suspicari licet fuisse Ionice λεπτὰ γένοντο. λεπτὰ quorsum referas? mutauit numerum. Sunt τὰ τριβόμενα. Eustath. τὰ πατούμενα vel κρατούμενα (l. κροτούμενα.)

498—502. Versus iam lecti sup. Λ, 534—537. de Hectore. ad quos vide.

501. ἄς. „γρ. τὰς“ Barnes. „ἄρ' *quos vtique. quos scilicet*“ Clarke.

503. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας. Versus iam lectus Λ, 169. Sup. Z, 268 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι vbi vide de voc. παλάσσεσθαι; et de voc. τὸ λύθρον, s. ὁ λύθρος, vt est in Etymol. et in Sch. A. ad h. v. it. Sch. br. λύθρος ὁ ἐκ πολεμικῆς ἐνεργείας μολυγμός. ἢ τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος ἀνθρώπειον αἷμα.

δ' ἐπαλάσσετο Ald. 2. cum sequacibus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XX (Υ)

EXCVRSVS

de praelio quarto inter Troianos et Achivos facto.

Poſt praelia ſuperiora expoſita conſentaneum eſt, etiam nouiſſimi praelii fortunam paucis exponere, in quo, reliquorum principum inter Achiuos nulla fere memoratione facta, vnius Achillis res geſtae enarrantur; vt quinque hi libri poſtremi vere Achilleidem conſtituere videri debeant.

Itaque reconciliatione concordiae inter Achillem et Agamemnonem facta arma ſumunt Achiui, nouisque armis a matre acceptis ipſe Achilles ſe armat: XIX, (T.) 351 ſq. 364 ſq. iunctis quoque currui equis, vſ. 392 ſq. Sic in pugnam ab Achille educuntur copiae lib. XX, (Υ.) ita vt Agamemnon ductu exercitus tantum non ceſſiſſe Achilli hoc die videri poſſit: adeo omnium rerum ſumma ad vnum Achillem a poeta refertur. Altera ex parte Troiani quoque, qui ſuperiore die a caſtris Achivorum oppugnandis, Achille conſpecto, receſſerant et in medio campo pernoctauerant (XVIII, (Σ.) 255. 6. 263. 298. 303. 314), armati in campum procedunt: (ibid. vſ. 3.) ventum erat ad manus, cum vtrinque ante aciem procedunt Achilles et Aeneas: (XX, 106 ſq.) animis, per interpoſitos vtrinque ſermones, diu ſuſpenſis habitis; tandem (vſ. 259) haſtis ab vtroque incaſſum emiſſis, cum Achilles enſem ſtrinxiſſet, certae morti eripitur Aeneas

Neptuni opera. (— 340.) quo animaduerso Achilles irruit in Troianorum turmas, magnamque virorum stragem edit, (vs. 341 — 363. 381 ad extr.) dum Hector intra turmas se continet nec ante aciem procedit: Apollinis iussu (vs. 375 — 380.) cuius tamen ille, fratre Polydoro, immemor cum Achille congressus iterum ab Apolline e pugna educitur (419 — 451.)

Coniectis sic in fugam Troianis peruentum erat ad Xanthum seu Scamandrum. Locorum facies a poeta proditur haec: vt, qui ad vrbem se recipere vellent, cis et trans amnem viam eo ducentem haberent. Pars Troianorum fugit versus vrbem citeriore ripa per eundem campum, quo superiore die Achiui ab vrbe reiecti fuerant, h. e. campo Jliaco inter Simoentem et Scamandrum; et hi quidem Troiani incolumes euaserunt, (XXI, 1 — 7) alteram autem partem Troianorum vltra Scamandrum fugam captantem insequitur Achilles, et, amne fugientibus obiecto, magnam eorum stragem facit, quae inde a vs. 7. libri XXI copiose exponitur: v. argumentum eius libri. Nunc illud notare sufficiat, locorum faciem memorari paullo diuersam a superioribus narrationibus, secundum quas haud longe a castris Scamander deflexo et iis praetexto cursu ad Simoentem deuertebat: E, 774 ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος· v. Excurs. de locis ad Troiam, ad lib. VI, (Z.) p. 305. 306. nunc autem libero incessu aliquantum progressi Troiani ad Scamandrum perueniunt, nec omnes amnem traiiciunt, sed partim secundum ripam eius borealem fugiunt; altera parte vltra amnem saluti suae fuga consulente. Atqui haec esse videtur ea loci facies, quae nunc est. Nam, si praetentus fuisset Scamandri alueus castris Achiuorum, locus pugnae in medio inter castra et alveum Scamandri nimis angustius fuisset, vt vtrinque acies explicare se potuisset, tum, si fugiebant Troiani, non parti, sed omnibus erat amnis traiiciendus. Nunc autem fuga Troianorum ita facta est, vt illi versus Scamandrum, ad quem inde a castris ab Achiuorum dextra via

ferre debuit, receptum circumſpicerent; Myrmidones autem, a dextra caſtrorum parte progreſſi, ab eadem parte in Troianos duci debuere. Nec obſtare his videri debent ea, quae de Priami profectione in caſtra memorantur; commode enim ea ita disponi poteſt, vt inde a Troia auſtrali ripa Scamandri profectus ad locum peruenerit, quo amnis traiiciendus erat Ω, 349. 350. 1. et iterum in reditu vſ. 692. 693. de quibus v. ad ea loca.

Fuga elapſi Troiani ad muros Troiae cum perueniſſent, Priami iuſſu portis apertis recipiuntur: XXI, 526 ſq. ſolus Hector ſubſiſtit ante vrbem, nullis ſuorum precibus permotus, vt intra vrbem receptus ſaluti ſuae et vrbis conſulat. lib. XXII, (X.) pr. Achille tamen aduerſus ſe tendente conturbatus in fugam ſe conuertit, perſequente eum Achille (vſ. 131 ſq.) Cum Hector iuxta murum curſum teneret, Achilles eum interiore curſu in campum auertere ſtudet; ita certamine curſus facto tandem Hector, ſubſiſtere coactus, cum Achille pugnans occumbit (— 369). Quod expectandum erat, vt victor exercitus, ſublato vrbis propugnatore, ipſam vrbem aggrederetur, an expugnari illa poſſet, ab Achille poſthabetur; (vſ. 376 — 384) contra ille copias in caſtra reducit, canentes Paeanem, et Hectoris corpus cruentum, illigatis e curru pedibus, capite per ſolum tracto, raptat; (vſ. 385 — 404) cumque in caſtra veniſſet, circa Patrocli corpus decurſu curruum ter facto Hectoris cadauer iuxta Patrocli feretrum humi extentum proiicit. (XXIII, pr.)

IN LIBRVM XXI. (Φ) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inſcribitur liber *παραποτάμιος μάχη*. in qua ipſi dii inter ſe manus miſcent: qua de re v. inf. ad vſ. 385. Eſt haec pugna quarta et vltima: in qua caeſo Hectore Jliadis argumentum abſolutum erat. v. disputata Excurſu I. ad lib. antec. XX.

1. *ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. πόρον ποταμοῖο.* Dubitant Schol. A. B. br. ſitne locus in amne vadoſus, qua ille traiicitur, an ipſe amnis periphraſtice. Alterum hoc haud dubie, ex vſu poetico.

Vſſ. 1. 2. iam lecti ſunt Ξ, 433. 434 et Ω, 692. 3. Tantum tamen abeſt, vt locorum comparatione expediri poſſit res, vt potius obſcuretur. Si amnes Xanthus et Simois fuere in vnum alueum delati: fieri id debuit ante Achiuorum caſtra; quod firmatum eſt noſtra aetate reperto alueo antiquo Scamandri per campum ante littus deducto in Simoentem. Ita vero caſtris egreſſi, aut ad ea profecti, eum traiicere debuere; atqui ea de re nulla fit mentio; poteſt quodammodo in eum ſenſum trahi locus Jl. Ω, 692. 3. Altera ex parte eodem alueo, quo nunc defertur, ſi iam olim deſcendebat Scamander, a caſtris profecti dextra amnem traiiciebant, aliaque via ad vrbem perueniebant. Ita vero actum eſt de toto illo alueo antiquo, praeterlabente caſtra, quem nuper inueſtigatum eſſe audiuimus. Haec eſt illa impedita diſputatio de ſpatio et loco, quo confligere potuere copiae. v. ſup. lib. extr. et Excurſ. ad lib. VI. p. 306. 307. et cf.

ad Ω, 349. 692. vbi quoque fuſpicor vſ. 693 eſſe aliunde inſertum. Licet tamen in aliam quoque ſuſpicionem deſcendere, a diuerſis auctoribus diuerſorum temporum verſus profectos eſſe; et quidem prioribus locis E, 755 et Ξ, 433. 4. ab auctore ex ea aetate, qua Scamander curſu ſuo praetendebatur caſtris Achiuorum; poſterioribus autem locis ab auctore ex ea aetate qua curſum tenebat Scamander, quo etiamnum in mare defertur.

ἐϋῤῥεῖος. Lipſ. et vn. Vindob. ἐϋῤῥῆος. De ἐϋῤῥῆς, ἐϋῤῥέος, v. dicta ad Z, 508.

Ἶξον. Sic quoque locis laudatis; at Bentl. ad Achillem potius referre volebat nunc et emendat ἶξεν. Atqui *fugientes* eo peruenerant, ab Achille inſequente perterriti, qui adeo pone illos alueum attigit.

Tandem notandum, pro πόρον Ariſtophanem legiſſe ῥόον. Schol. Townl. et Victor.

2. Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Ξ- „quod Zenodotus ſcripſerat ἀθάνατον: vt ὃν ἀθάνατον ad Scamandrum ſpectaret. Monet Sch. A. etiam de Sperchio eadem formula occurrere dictum: Σπερχειοῖο ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς." Locus eſt Π, 174. Atqui ibi vbique legitur Υἱὸς Σπερχειοῖο Διϊπετέος ποταμοῖο. vt memoriae errore pronuntiatum illud eſſe videatur. Et recte me iudicaſſe, video nunc in Schol. Townl. et Victor. firmatum; verſus enim in his excitatur: υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. (B, 741.) Memorandum quoque erat hoc, quod ἀθάνατος Ζεὺς ſollenne dictu eſt, et ἀθάνατοι θεοί; quodque grauiſſimum eſt, hoc ipſum de Xantho iam lectum eſſe, binis verſibus ſupra Ξ, 433. 434. appoſitis: ad quos cf. Obſſ. Ad eundem locum iam memorata erat quaeſtio, quae iterum ad h. v. mouetur in Schol. A. B. br. ex quibus Euſtath. ſua habet et iterum ad v. 194 in Sch. B. cur Xanthus nunc Ionis filius dicatur, cum ceteri amnes Oceani ſint progenies? inprimis cum hoc ipſo libro paullo poſt 196 Oceanus dictus ſit ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα. Reſpondentur varia; nam ζήτησις ea fuit veterum grammatico-

rum; exſcripta quoque ex Porphyrio, vt probabile ſit, ea legitur in Sch. A. B. alia mox in Sch. B. ſolo et in Sch. Townl. Melior ratio ex antiquo vſu, forte ex carmine petenda erat, in quo Scamander Iouis filius pronuntiatus erat, quia διϊπετὴς eſt, nomine fluuiorum communi, qui imbrium aquis augentur.

Ἔνθα διατμήξας. διατμήξας Bentl. accipiebat: *cum traieciſſet fluuium* ex Od. E, 409 (vbi de natante Vlyſſe:) τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα.

3. πεδίονδε δίωκε haud dubie verum pro vulgato πεδίονδ' ἐδίωκε. Habet quoque Harl. Vrat. b. vn. Vindob. Lipſ. Ald. 2 ſqq.

4. ᾗ quod pro ᾗπερ Ἀχαιοὶ ſcribitur ᾗπερ οἱ ἄλλοι. Sic et legebat Ven. B. cum Townl. Vrat. A. b. d. Moſc. 2. ſicque edd. ante Barnes, qui e Cant. et Euſtath. emendauit; viſum ei eſt οἱ ἄλλοι irrepſiſſe inf. ex v. 554. Et ſane hoc eſt prorſus alienum a rerum et ſententiarum ordine. Obſidet tamen οἱ ἄλλοι plerosque codices; excepto Ven. A. Etiam Bentleius, alia tamen via ingreſſus, hanc lectionem probat, verſu quinto ἤματι τῷ damnato, et refingendo: ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται. Quae non ſatis ſe probant. — Poſt φοβέοντο ſuſtuli importunam interpunctionem.

5. ὅτε μαίνετο Φ. Ἕκτωρ. Ex Schol. A. et B. apparet, lectum quoque fuiſſe ὅτ' ἐμάρνατο, vti etiam variatum erat O, 609 τινάσσετο μαρναμένοιο et μαινομένοιο. Haud dubie μαίνεσθαι, ἐνθουσιωδῶς μάχεσθαι, accommodatum. ὅτε μαίνετο· praeiuit Ald. 2. inde ceterae. Nec deſerenda eſt Ionica forma, quam et codd. habent, vt Vrat. d.

6. τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες. Suidas reddit δειλιῶντες. nimis laxe. Vox tantum hoc et ſequ. libro occurrit. Etymol. a verbo φευζέω, ex φύζα facto, deducit. Sic et Euſtath. Sufficit πέφυζα eſſe, quod alias πέφυγα.

τῇ ῥα. „*ea vtique, ea inquam.*" Clarke.

7. ἠέρα δ' Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν ἐρυκέμεν. πίτνα. ἐξέτεινε Sch. B. et Exc. cum Suida a fertiliſſima ſtirpe πέτω. πετάω. πίτνω. πίτνημι. πιτνάω. expando. Corrupte ap. Galen. in Epidem. VI, 19. p. 496. To. IX. laudatur πότνια πρόσθε β.

ἐρυκέμεν. ὥςτε ἐρύκειν τοὺς φεύγοντας, ne effugerent; vt ſolet in magno metu fieri, vt retineatur aliquis nec loco ſe moueat. Hanc contra Daceriam, quae ad Achillem referebat, (ὥςτε τὸν Ἀχιλλῆα ἐρύκειν) interpretationem tuitus eſt Clarke, eſſe enim ἐρύκειν *impedire*, vt Il. Π, 369. Σ, 126. Od. Η, 315. Atqui haec Troianorum pars incolumis et intacta ad vrbem peruenit, nec ei fuga fuit impedita. Bentleius adſcripſerat: „ἐρυκέμεν Achillem: quia alia via perſequi eos voluit" et hoc acutius, haud dubie, nam poeta narrat, obiecta quaſi caligine Achilli ereptos eſſe Troianos hac parte ſecundum fluuium fugientes, eumque conuerſum eſſe ad alteram fugientium partem, quae Scamandrum traiicere volebat; maiorem enim inter hos ſtragem edere potuit. Non itaque Iuno, vt Achilli eriperet Troianos, eosque ſeruaret caliginem obieciſſe putanda eſt, ſed, vt Achilli tanto illuſtrior eſſet virtutis exſerendae facultas caede Troianorum.

8. ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, Sch. B. συνωθοῦντο. non male: quippe perturbati. εἰλεῦντο quod et codd. vt Vrat. b. et ποταμόνγ' εἰλ. Barnes coni. Fuit vtique εἰλεῖν et ϝειλεῖν, hocque ϝειλεῖν, per συγκλείειν redditum. iam ſaepe vidimus. Mox αἰπὰ ῥέεθρα ſ. alta, h. e. profunda, ſ. propter altas ripas. Priore modo Sch. br. νῦν. βαθέα.

9. ἐν δ' ἔπεσον. vn. Vindob. ἐς δ' ἔπεσον. Expreſſit h. l. Virgil. Aen. V, 804 ſq.

11. ἔννεον ἔνθα — „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις, νήχοντ'" Sch. A. quod facile pro interpolatione habeas. Eſſe pro ἐνένεον probabile ſit.

ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. Pro hoc eſt περὶ δίνας Ven. A. parum commode ſed Schol. „γρ. κατὰ δίνας." Conf. ad h. l. ſup. M, 21. et ibi Obſſ.

12. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται. ὑπὸ ῥιπῆς recte Wolf. Sic codd. ipſe Ven. Lipſ. Vrat. b. d. Moſc. 2. Male edd. ὑπαὶ ῥιπῆς. Vſus ignis in fugandis locuſtis etiam a Schol. Townl. et Victor. memoratur, frequentatus inprimis Cypriis: ἐντεῦθέν τινες Κύπριον φασὶ τὸν ποταμόν. (em. τὸν ποιητήν) κατά τινας γὰρ χρόνους ὀχεῖται (leg. ὀχλεῖται) ἡ Κύπρος ὑπὸ ἀκρίδων, ὡς Κυρήνη καὶ Βάρκη. Similia ſunt in Euſtath.

ἀκρίδες. Nil ad Homerum ſpectant etymologiae in Etymol. et in Sch. A. ad h. l. In hoc et in Sch. Townl. inter alia eſt, παρὰ τὸ κρᾶν, (vel γρᾶν) ὅ ἐστιν ἐσθίειν, (vnde κρέας. κρᾶς.) ὃς αἰζηῶν ἔκρχε κηδεμόνας (in Townlei. κηδεμόνος.) Eſt Callimachi verſus. De quo v. Euſtath. p. 1220, 43. et Callim. fragm. CC. c. Bentleii et Ruhnkenii nota. Emendanda hinc eſt gloſſa Heſychii ἄκρουεν, ἤσθιεν. leg. ἔγραεν.

ἠερέθονται. Sch. B. ἐρεθίζονται. Male eſt pro ἀείρονται· vidimus iam ad B, 448. Vnus Vindob. ἠερέθοντο,

14. ὅρμενον ἐξαίφνης. Schol. vtraque monent ὅρμενον ſcribendum eſſe, non ὅρμενον, et ducunt ab ὀρόμενον vel ὠρόμενον. Malo ſtatuere eſſe ab ὅρμι, ὅρμαι. vt iam profeſſus ſum ad Λ, 571. Eſt quoque ὅρμενον in codd. vt Vindob.

16. πλῆτο ῥόος κελάδων. vt: πὰρ ποταμὸν κελάδοντα (Σ, 576) non κελαδῶν· monent Schol. A. B. Euſtath.

17. αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ᾽ ὄχθῃ — „quod mox vſ. 67 non, reſumens haſtam, ſed, ea vtens, Achilles induoitur: contra Zenodotum monetur, inde conſtare, multa κατὰ τὸ σιωπώμενον in poeta eſſe ſupplenda.“ Schol. A. Townl. Vict. Euſtath.

ἐπ᾽ ὄχθῃ recepi auctoritate codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Townl. Lipſ. Euſtath. Vrat. A. Moſc. 2. duor. Vindob. et Ven. pro vulgato ἐπ᾽ ὄχθαις, quod ſaltem eſſe debebat ἐπ᾽ ὄχθης. Pluralis ſane et alibi occurrit, vt paullo ante vſ. 10 ὄχθαι, et Γ, 187 παρ᾽ ὄχθας Σαγγαρίοιο. ipſe Etymologus in ὄχθαι, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ

τὰ ἐξέχοντα, versum excitans ἐπ' ὄχθῃ legit. Ibidem διογενὲς δόρυ legitur miro lapsu.

18. κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔνθορε, δαίμονι ἶσος. κεκλιμένον esse ἀνακεκλιμένον, ἀνακείμενον προςερηρεισμένον, quis dubitet? attamen Schol. Victor. et Townl. περικεκλεισμένον. κεκρυμμένον, et Schol. br. ὑπὸ μυρικῶν περιεχόμενον, κεκαλυμμένον. Si errorem, et erroris caussam assequi volueris, v. dicta ad E, 356.

ὁ δ' ἔςθορε. Corrupte legebatur in edd. ἔκθορε, donec ex ed. Rom. correxit ἔνθορε Henr. Stephanus. nec hoc male. Est tamen ἔςθορε in Mori. Cant. Barocc. Harl. Vrat. A. Townl. Ven. Supra M, 462 ὁ δ' ἄρ' ἔςθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. Additum tamen in Veneto; „γρ. καὶ ἔνθορε. in Townl. et Victor." γρ. καὶ ἔκθορε. Eustath. ὁ δ' ἔςθορεν ἢ ἔνθορε. subiiciunt iidem: Venetus: ἐν ἐνίοις· αἶψ' ἐςόρουσεν. Townl. et Victor. ἔνιοι δὲ γράφουσιν· αὐτὸς δ' αἶψ' ἐπόρουσε. non apparet, quomodo versus sic constare potuerit, nisi scriptum fuit: αὐτὸς δ' αἶψ' ἐςόρουσεν Ἀχιλλεὺς, δαίμονι ἶσος. In Schol. Townl. et Vict. memoratur praeterea Pythocles iunctim ὁδὲ exarasse, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ καὶ, ὡς ἠδὲ καὶ ἰδέ. Vix tam absurde a grammatico censeri potuit; voluit ille forte accipere ὅδε pro οὗτος, vt ὡς ὅδε οἶνος Γ, 300 et al.

Scholion de pugna deorum habetur in Townl. et Victor. cuius inf. ad 385 vsus erit.

20. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. vidimus iam K, 483. et στόνος ἀεικὴς, δεινὸς καὶ χαλεπὸς στεναγμός. Schol. B. recte sic; v. ad K, 483. et sic quoque λοιγὸς ἀεικὴς erat accipiendus A, 341 et alibi. Laudat in his, quod ὑπ' ὄψιν ἤγαγε τὸ πρᾶγμα, Schol. Townl. et Victor. vti M, 430 sq.

21. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. In vltimis est hiatus ab Homeri vsu abhorrens: eoque, si vera est lectio, seriorem poetam arguens. Bentl. coni. αἵματι κῦμα. Vterque versus 20. 21. adumbratus ex similibus aliis, in quibus est ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.

22. δελφῖνος μεγακήτεος. simpl. μεγάλου, vt recte Schol. A. cf. ad Θ, 222.

ἰχθύες ἄλλοι, ceteri, respectu delphinis. At veteres ἀλλοφυεῖς γένει et εἴδει. διὸ καὶ Πίνδαρος· ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Schol. Townl. et Vict. quae Eustath. quoque habet: vnde in Fragm. Pind. CXXXIX.

23. πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου. Townl. ἐπιπλᾶσι. Barocc. εὐόρμους, vt ad μυχοὺς referatur.

24. μάλα γάρ τε κατεσθίει ὃν κε λάβῃσι. Barocc. Mori. γάρ κε. Vrat. A. κατέσθει. Townl. ὅν τε λάβῃσι.

25. ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα. Vrat. b, d. cum Veneto δινοῖο. Notatur quoque ab Eustathio, nonnullos olim δινοῖο scripsisse, accipiendo τὸν δίνας καὶ συστροφὰς ἔχοντα. vt sup. δῖνον σάκος Υ, 259. quo spectat Schol. Townl. etsi praefixum est δεινοῖο, δίνας ἔχοντος καὶ ἤδη ἀκροκελαινιόοντος: (inf. 249) Melius Schol. A. δεινοῖο. μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ. nisi malis reddere h. l. horrendum. πτῶσσον autem est κατεδύσαντο.

26. ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων. ridiculum est, quod Eustathius vniuerse narrat veteres fecisse, in Scholio Victor. et Townl. tamen vni Hermodoro rhapsodo tribuitur, qui χεῖρας ἐναίρων iunxit, et χειροκοπῶν reddidit. Addit Schol. ἐναίρων h. l. esse καταχρηστικῶς dictum, cum ἐναίρειν proprie sit, σκυλεύειν. ὅθεν καὶ κατηναρισμένας φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. (Ai. 26.)

29. τοὺς ἐξῆγε. Harlei. Eustath. τούςδ'.

31. ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι ⊱ „ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστούς. (leg. νητούς.) ὑποδύτας (subuculas) γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς (θώρακας), μαλάγματος ἕνεκα. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. E, 113 ad q. l. vide. vnde tamen nec thoracem, nec subuculam sub thorace, in nostrum locum inferri posse patet, si reputaueris, h. l. de externa veste agi, e qua religata lora facile tolli poterant. Est alterum Schol. Ven. A. ἀντὶ τοῦ εὐκλώστοις. (Schol. Vict. Townl. κλωστοῖς). ἐνήθετο γὰρ ἡ κρόκη. καὶ διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. (sic interpunge.) οὐδέ ποτε δὲ ἐγιγνώσκετο τὸ ῥοδανίζειν, ἀλλὰ νήθειν. Μένανδρος·

κρόκην δὲ νήσει καὶ στήμονα. Hic em. ῥαδανίζειν. Ait scilicet: nondum spatha textoria fila coacta fuisse, sed torquendo et nectendo: τῷ στρέφειν, καὶ διαπλέκειν. Apud Hesych. ῥαδανίζεται. τινάσσεται. add. Etymol. in ῥαδανίζειν. Idem in Schol. Townl. est: οὐδέποτε δὲ ἐγινώσκετο τρίψις κρόκης, ἀλλὰ νῆσις. In Menandri loco καὶ abvndat. In Townl. est κρόκην δὲ νήσεις στήμονα. Secundum omnia haec fatendum est, ignorari, si certum genus vestimenti hoc est, quale illud fuerit: potuit enim e tortis filis in torquis vel laquei speciem esse factum. Quid tamen, si simpliciter vestes circa corpus retortae et loris religatae fuerunt?

In Schol. br. est ἐπιστρεπτοῖσι, ἤτοι εὐκλώστοις vne voce editum. „Φορέεσκον *ferre solebant.*" Clarke.

33. αὐτὰρ ὁ ἄψ. fuisse statuendum ἔγ' ἄψ.

— δαιζέμεναι. „ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου. esse enim pro δαΐξαι." Patet hinc, quod δαϊζέμεναι fuit lectio antiqua; etsi enallages necessitatem non perspicio. In Sch. A. adscriptum quoque: „γρ. κατακτάμεναι." quod edd. obsederat inde ab Ald. 2. Nam edd. Flor. Ald. 1. cum ed. Rom. vt et codd. δαιζέμεναι, in his Baroco. Mori. Harl. duo Vindob. tum Ven. Lips. exhibent, δαϊζέμεναι Vrat. d.

34. Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο. Quod poeta narrationis habitum et colorem mutat ac variat, bene a Schol. B. obseruatur. υἷι Cant. sed υἱεῖ tuentur Schol. Mox 35 „τὸν ῥα, quem *scilicet.*" Clarke.

36. ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς. — quod ἀλωὴν nunc dixit δενδροφόρον γῆν. Sequitur enim ὁ δ' ἐρινεὸν — Sch. A. it. B. ἀμπελόφυτον γῆν. Eustath. ἀλωῆς et h. l. Vrat. b. d. et 77. ἦγε λαβὼν iungenda; sine interpunctione. Non enim bene iungi possunt λαβὼν ἐξ ἀλωῆς, sed ἦγεν ἐξ ἀλωῆς. Alia ratio est in hoc: λάβεν ἐκ χηλοῦ Π, 228. In Schol. Vict. et Townl. adiectum: περισσὸς ὁ καί. ἴσως δὲ τὸ φιλόψυχον αὐτοῦ κωμῳδεῖ καὶ διὰ τοῦ πρώτου. Vitiosa haec, non καί, sed verba: οὐκ ἐθέλοντα sunt τὸ περισσόν, et πρώτου leg. διὰ τοῦ πρὸ τοῦ

f. τούτου. Verum totum Scholion est retrahendum ad vſ. 48. καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.

37. ὁ δ' ἐρινεὸν τάμνε, νέους ὄρπηκας. ⊱ „quod caſu mutato dixit ἐρινεὸν — ὄρπηκας pro ἐρινεοῦ. quod tamen antiquo errore in alterum abiiſſe cenſebat Bentl. Sic et Od. Σ, 395 ὁ δ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα. Et Sch. B. Il. Ω, 58 γυναικά τε θήσατο μαζόν. Eſt hoc, quod nos dicimus, appoſita eſſe iuncta; aut ſupplemus altero loco κατά. Euſtath. *caprificum* miratur memorari, cum parum idonea fabricandis rotis illa arbor ſit.

38. ὅρπηκας. Non ὄρπηκας ſcribi more inductum eſſe docent grammatici, et ex iis inprimis Aſcalonita: v. Sch. A. Etymol. Scilicet ducunt ab ὄρω, Apollon. Lex. ab ὀρούω· quem etiam ὅρπηξ voluiſſe apparet, etſi ὄρπηκας editur.

ἵν' ἄντυγες εἶεν. Eſt ἧεν in Vrat. A. et vno Vindob. vitioſe.

39. τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς. ἀνώϊστος. vix dubites eſſe ductum ab οἴομαι. quod et Etymol. facit, qui ad h. l. ἀνωΐστου. τὸ ἀπροςδόκητον καὶ ἀνυπονόητον. add. Apollon. p. 138. Heſych. h. v. Sch. br. Schol. B. tamen nouam vocem procudit νωΐσασθαι, τὸ νοῆσαι. Apud Apollon. Arg. aliquoties legitur; in Homero hoc vno loco; Apollon. Lex. h. v. p. 122 ſubiungit alterum Od. Γ, 306 vbi nunc τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ legitur. τῷ δ' ἄρ· „ἄρ. *vt dictum eſt*“ vſ. 36. 37. Clarke.

40. καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον — ἐπέρασσε. ⊱ „quod deeſt εἰς ante Λῆμνον“ Schol. A. ἐπέρασσε, recte, ait Clarke, duplici σ, nam πέρασε penultimam corripit; quippe ex πιπράσκω, non ex περάω deducta, in quo ſcilicet ρασω neceſſario producitur. Erneſti aduerſatur, ad Euſtathium prouocando, qui ſimplex σ habet et a περᾶν ducit. Enimuero Euſtathii auctoritas in proſodicis exigua aut nulla eſt. Et id quod controuerſum eſt alias habet cauſſas. Scilicet, eſt ſane α productum in περάω, aoriſtus tamen tunc eſt in Homero ἐπέρησα, περῆσαι, vt inf. 594 de haſta οὐκ ἐπέρησε. Δ, 460. 502 et ſaepe, et

Ψ, 70 πύλας ἀΐδαο περήσω. et fignificatus eft, traiicio. At in notione mercandi ac vendendi frequentatur πέρασα, περάσαι, *media breui*. Od. Ξ, 297 κεῖθι δέ μ' ὡς περάσησι. O, 427 Ἀγρόθεν ἐρχομένην, πέρασαν δέ με, δεῦρ' ἀγαγόντες. add. 452. Analogum igitur ἐπέρασεν, eadem notione, etiam α breue habere, et, vbi producitur, σσ fcribendum effe, Od. O, 386 — λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν inf. Φ, 78. 102 et hoc verfu 40. Vides manifeftum discrimen prosodiae. Ratio forte latet in duplici forma περάω et πέρημι, πέραμαι. vt περνάω, πέρνημι, in vfu fuit. Difcefferunt ab vfu Homerico fequiores poetae in quibus eft ἐπέρασα, περάσας, etiam notione *traiiciendi* et *nauigandi*, itaque nec geminari debet σ, vt ap. Apollon. II, 608. vbi retinendum erat διὰ νηῒ περάσῃ, et α femper producitur. Relinquendum igitur eft fecundum disputata etiam h. l. ἐπέρασσε. vti fcribit Ven. Erat ἐπέρασε in edd. Flor. Ald. 1. et Rom. Euftath. Intulerat ἐπέρησε Ald. 2. quod et in vno Vindob. legitur. pro eo ἐπέρασσε H. Steph. e Sch. br. quantum video, in quibus eft ἐπέρασσε, πέραν θαλάσσης ἐπώλησεν. cf. inf. 78.

Ad Λῆμνον ἐϋκτιμένην Schol. Townl. et Victor. notant: ἤδη γὰρ αὐτὴν ᾤκουν Ἕλληνες τὸν ἄργον αὐτῶν. κυρίως δὲ περάσαι, τὸ εἰς πέραν ἀποδόσθαι. priora corrige Ἕλληνες τῶν Ἀργοναυτῶν.

41. ὦνον ἔδωκε, τιμήν. Occurrit aliquoties in Odyffea. Apollonii Lex. gloffa ὦνον, τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντί τινος, fpectat ad h. v. Adde Hefych.

νηυσὶν ἄγων. fiue ipfe, fiue per alium. Hoc volunt Schol. Victor. et Townl. ἄγων, ἴσως κελεύσας Πατρόκλῳ· ὡς καὶ· λούσας ἐν ποταμῷ. forte ex Od. Z, 210 λούσατε δ' ἐν ποταμῷ vel H, 296 λοῦσεν δ' ἐν ποταμῷ.

42. πολλὰ δὲ δῶκεν iam Ald. 2. ediderat. Ceteri δ' ἔδωκε poft ὦνον ἔδωκε.

43. πέμψεν δ' ἐς. Erat πέμψε δ' ἐς in Flor. Ald. 1. Euftath. Profeffus fum iam ab initio, de vfu τοῦ N Homerico nondum mihi liquere.

45. θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι. θυμὸς ἐτέρπετο Ald. 2. cum sequacibus.

46. δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις. hinc corrigit Bentl. Hesych. δυνδεκάτῃ. δυωδεκάτῃ,

αὖθις etiam h. l. alii.

48. καὶ abundare ait Sch. B. immo vero est καίπερ. *etiam, vel. etsi.*

50. γυμνὸν — οὐ δ' ἔχεν ἔγχος. Schol. Vict. et Townl. ὅμοιον τὸ σχῆμα τῷ· ἰοῖσί τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Schema seu figura potius sic erat declaranda, quod inuersa est oratio, cum deberet sequi γυμνὸν — οὐδ' ἔχοντα ἔγχος. Recte autem Schol. B. monet, ordinem verborum esse; τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν, ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν. reliqua esse in medio constituenda. Positum δὲ in apodosi vs. 53. e more; alias h. l. abesse poterat.

51. τεῖρε δὲ ἱδρώς. Harl. at ἱδρὼς non habuit digamma. Sic O, 241 ἆσθμα καὶ ἱδρώς. Retinendum itaque γάρ.

53. ἄρα ϝειπε προς ϝον. Alterum hoc vitiatum: vt iam aliquoties vidimus: v. c. ad Σ, 5. Λ, 403. Bentl. em. εἶπεν ἑὸν μ.

55. ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕςπερ. Duplici modo interpungi et inflecti sententia potest: aut vt absoluta sit sententia hoc versu: si substituas εἰσὶ post μεγαλήτορες. *Sane Troiani sunt animosi homines.* Sic fere Pius accepisse videtur: ὁ δὲ Πῖος στίζει εἰς τὸ μεγαλήτορες. tum iungenda: οὕςπερ ἔπεφνον, (οὗτοι) αὖτις ἀ. Potest vero etiam continuari, vt editum est: Si hic ex captiuitate redire potuit; sane etiam, ἦ μάλα δὴ, τάχα Τρῶες καὶ ἐξ Ἄδου φεύξονται. At Schol. A. aliam rationem iniit; iungi etiam posse cum antecedentibus, vt sit: μέγα τοῦτο καὶ θαυμαστὸν εἴπω, εἰ οἱ Τρῶες ἐξ Ἄδου ἀναστήσονται, οὓς ἀνεῖλον, modo scribatur ἦ — Sic ille. Ita tamen foret scribendum, εἰ μάλα δὴ — neque hoc absurdum. sane, si hic ab insula, in quam venditus erat, redire potuit, verendum est, ne etiam ab ipsis inferis

redeant Troiani caesi. Itaque 60—63 experiri vult, an Lycaon necatus in vitam rediturus sit. — ἦ μὲν δὴ Harl.

56. αὖτις ἀναστήσονται. vt nunc est, habendum loco optatiui vel coniunctiui aoristi: ἀναστήσαιντο ἂν, ἀναστήσωνται ἄν.

57. Φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ. Est ὑπονηλεὲς vna voce in edd. Flor. Aldd. Turn. et in Veneto. Recepit ὑπὸ Henr. Stephanus ex ed. puto, Rom. et Eustath. Sollenni vsu expectes scribi ὕπο vt iam factum N, 408 τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη. nam est pro ὑποφυγὼν manifeste. etenim Φυγεῖν ὑπὸ v. c. θάμνον habet alium sensum. Schol. A. Vict. Townl. tamen haec habet: „ἔΦαμεν, (non memini vbi?) ὅτι, ἐὰν πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως κέηται, μὴ γίνεσθαι ἀναστροΦήν. ὥςπερ ἐνθάδε." Nec tamen apposuit quae illa praepositio sit, pro qua ὑπὸ positum sit. Est tamen canon grammaticus: Πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον Φυλάσσει, etiam ap. Etymol. in ἀπὸ, p. 124 pr. An potest ὑπὸ h. l. accipi dictum pro ἀποΦυγὼν, ἐκΦυγὼν? νηλεὲς ἦμαρ. primo loco erat Λ, 484.

58. πεπερημένος. si superius dicta ad 40. recolueris animo, facile expectes πεπερασμένος nunc scriptum fore; multo magis, si verum est Schol. A. εἰς τὸ πέρας (leg. πέραν) πεπραμένος. Est ergo h. l. traiectus, transuectus, a περάω, περήσω.

59. ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει. vnus Vindob. ἐρύκοι.

62. ἦ ἄρ ὁμῶς. supplendum εἰ ἦ — καὶ κεῖθεν abundare καὶ ait Aristarchus. Sch. A. minime est *etiam inde*. κἀκεῖθεν e recentiorum vsu Vrat. d.

63. γῆ Φυσίζοος. vidimus iam Γ, 243. ἡ Φύουσα τὰ πρὸς ζόην. f. ζωήν. Φυσίζωος Barocc. Lips. Townl. vt alibi alii.

65. ἄψασθαι. „γρ. ἄψεσθαι." Barn. πέρι Flor. Ald. 1. Mosc. 2. perpetua varietate, et correctius; nam est pro περισσῶς. ne iungas περὶ θυμῷ.

67. ἦ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο. — „ὅπως ἀνεῖλε τὸ ῥητῶς οὐκ εἶπε." voluit dicere, quomodo Achil-

les haſtam, ſupra in ripa fixam, vſ. 17. receperit, non moneri a poeta: ὅπως ἀνεῖλε τὸ δόρυ, ῥητῶς οὐκ εἶπε. ἀνέσχεθε Vrat. b. Moſc. 2. Euſtath. pro var. lect. At ἀνέσχετο eſt ἀνέσχεν. ἀνέτεινε. *procul infenſam cum tenderet haſtam, Ille aſtu ſubit:* reddidit Virgil. Aen. X, 521.

68. λάβε γούνων. ex bonorum ſcriptorum vſu nunc eſſet ἐλάβετο γούνων. At Homerus ſubint. ἔλαβεν αὐτὸν κατὰ γούνων. καὶ βάλε vitium Ald. 1. οὐτάμεναι ex οὔτημι recte deducit Clarke. Mox 70. ἄρ idem: „*vt neceſſe erat.*"

In vno Vindob. omiſſi erant 69. 70. 71. ſed incuria ex duplici exitu in γούνων.

70. ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο. Mirum de voce ἄμεναι nil moneri nec in Sch. A. nec in Etymol. At in Schol. B. ἄμεναι, γεύσασθαι. in Schol. Townl. et Victor. ἄμεναι. ἄσασθαι κλαυθμοῖο. Sch. br. πληρωθῆναι. κορεσθῆναι. Apollon. Lex. ἄμεναι, πληρωθῆναι. adſcripto hoc verſu. add. Heſych. in ἀμέναι et ἀμεῖναι et χρωσάμενος pro χροὸς ἄμενος.

Porro diuerſitas eſt in ſcriptura: ἄμμεναι edd. Flor. Ald. 1. ἄμμεναι edd. Rom. Ald. 2. et hinc ceterae, ſic etiam Sch. br. cum Euſtath. (qui tamen et alterum norat p. 1223, 60. add. p. 1224. l. 13.) Cod. Cant. et Barocc. ἥμεναι, cum gl. „γρ. καὶ ἄμμεναι." Vrat. A. ἄμμεναι cum gl. ἅψασθαι. attamen ἄμεναι exhibent laudati Apollon. Lex. Heſych. et codd. optimi, Venetus. Townl. c. Schol. ſicque Victor. Vrat. b. Moſc. 2. itaque hanc ſcripturam recepi, quam et ratio tuetur. Fuit ἄω, (ἀϝω), quod poſtea factum eſt ἄδω, *ſatio*, expleo, vnde ἄμεναι idem quod ἆσαι. cur ergo geminabimus τὸ μ? Aliter ſe habet ἴμμεναι. ἔμμεναι. Ipſa autem loquendi ratio iam familiaris nobis eſt, tribui a poeta ſitim, famem, cupiditatem, rebus inanimatis; Ita haſtas in corpus penetrantes δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι iam vidimus: Λ, 573. Ο, 317 et al. et h. l. 168 iterum videbimus.

71. αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων. ἐλλίσσετο et ἐλίσσετο variant in scriptis hic et aliis locis: v. c. Z, 45. In edd. erat ἐλίσσετο, quod Barnes correxit. Clarke laudat Od. Λ, 35 et N, 273. Potest autem iungi ἐλλίσσετο (ὑπὲρ) γούνων. sed probabilius: ἑλὼν (αὐτὸν κατὰ) γούνων, vt modo 68 λάβε γούνων. Alias dictum, ἁψάμενος γούνων. ἐλίσσετο γούνων ed. Rom. quasi ab ἐλίσσεσθαι, sed est merum sphalma.

72. τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος. ἕλεν ἔγχος. Harl. οὐδὲ μεθίει. Vrat b. d. vn. Vindob. μεθείη. perperam. de μεθίει a μεθίεον dictum ad lib. XVII p. 409.

73. καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. καί μιν φωνήσας, Mori cum Barocc. Venetus. Addit Sch. A. Vict. Townl. versum apponi a nonnullis, non autem haberi in Aristarcheis. Legi quoque in aliis καί ῥ' ὀλοφυρόμενος. (sic Vrat. d. et vn. Vindob.) in aliis καί μιν λισσόμενος. Apparet adeo de lectione nil statui posse, meliusque relinqui quod receptum est.

75. ἀντί τοι εἴμ' ἱκέταο. — „quod ἀντὶ ἱκέταο pro ἴσος ἱκέτῃ εἰμί. vt Odyss. Θ, 546." Sch. A. B. Apollon. p. 120. Hesych. in ἀντί τοι εἴμ' ἱ.

76. πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν. „Quaeritur, (ἀπορουσι) quomodo πρώτῳ. Stesimbrotus caussam reddiderat, quia Troiani hordeo non vescebantur: ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιτα οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλ' ἄρτους κριθίνους. quod falsum esse ait Schol. ἡ δὲ λύσις, quod primus inter Graecos Achilles erat, qui eum mensae adhibuit" Sch. A. B. πρώτῳ, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδὴ Eustath. Quod in simpl. πρώτῳ pro πρότερον. antea. Sicque Sennachirim acceperat in Schol. e Cod. Leid. ap. Valken. Diss. p. 133. De ἀκτὴ v. dicta ad Λ, 630. Male Schol. ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ πορεύεσθαι ποιοῦσα. Conuenit πρῶτον in ed. Rom.

78. καί μ' ἐπέρασσας. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· καί με πέρασας. recte, si πέρασσας scripseris: v. ad 40. καί μ' ἐπέρασας Harl. Townl. Sic etiam Apollon. legere debuit in πέρας, p. 543 emendatum iam „πέρασας, εἰς τὸ πέ-

ραν τῆς γῆς διεπέρασας. ἐπώλησας." nam ad h. v. non ad Φ, 40 spectat glossa. cf. ibid. Not. Idem Apollon. p. 275 ἐπέρασας. ἀπέδως, vt recte Villoif. adscripto hoc versu καί μ' ἐπέρασας — Φίλων τε.

79. ἑκατόμβοιον. τιμὴν, ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. res nunc nota. v. Sch. B. add. Suid. in ἄλφω. et ἦλφον. εὗρον. frequens de lucro: notabat Ernesti, laudato Salmasio ad Vopiscum. M. d. A

80. Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. sic editum vbique ante Barnes; sicque Sch. br. nec aliter Ven. Cant. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Intulit Barnes ἐλύμην ex Etymol. add. Hesych. Schol. A. Townl. Vict. „εὐκτικῶς. λυτρωθείην ἄν, — λυθησαίμην — eique respondere 99 μή μοι ἄποινα. in Vrat. A. gl. εἰ λυθείην. Accepere ergo pro λυοίμην contracte. Ita tamen prima esset producta. Ait Eustathius secundum veteres, metri caussa corripi. Non viderunt viri docti, ne Barnes quidem, qui emendauit, itaque nec Ernesti eum assequebatur, loqui Lycaonem *de sua redemtione ab Eetione in Lemno facta.* pergit enim: ἠὼς δέ μοι ἐστὶν — Est adeo λύμην pro ἐλελύμην, vnde aliquoties λύτο γούνατα. Vidit verum Eustathius, sed esse putat, plusquamperfectum pro futuro; etiam Sch. br. λύμην. λυτρωσοίμην. et Etymologus, non in λῦτο, vbi caecutit cum ceteris, sed in ἐλύμην p. 333, 44. οὐκ ἔστιν εὐκτικὸν ἀλλ' ὁριστικόν. putat esse aoristum II. Hesych. ἐλύμην, ἐλυτρωσάμην. ἐλυτρώθην. Latere hoc verbum quoque in Apollonii Lex. glossa ἐλοίμην, ἐλυτρώθη, acute suspicatus est Tollius.

81. ὅτ' ἐς Ϝίλιον. vitiose. leg. ὅτε Ϝίλιον. quod Bentl. quoque notauerat.

82. τεῦς ἐν χερσὶν ἔθηκε. quod 47 et 104 ἔμβαλεν, 84 ἔδωκε.

83. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί. — „quod μέλλω pro ἔοικα" Sch. A. ἔοικα ἀπεχθῆς γεγονέναι.

84. ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε. Sch. A. „Aristarchus 'Ιαχῶς, δῶκε" 84. 5. 6. adscripti a Strabone XIII p. 921 B.

85. Λαοθόη. Λαοδόκη Vrat. b. γείνετο vitiofe vn. Vindob.

86. Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει. „quod Leleges memorantur, qui in Catalogo non occurrunt (aliquoties monitum; accurate a Strab. XIII p. 921.) et propter epanalepfin in Ἄλτεω."

„Obferuandum et illud, quod duae diuerfae formae fe excipiunt, Ἄλταο et Ἄλτεω" Sch. A. B. (quod neceffitate factum non eft: nam poterat poeta Ἄλτα' ὃς Λ. fcribere. In Ald. 2. eft 85 ἄλταο et 86 ἄλταω. vitiofe. Bentl. altero loco Ἄλτης refinxerat; forte voluit Ἄλτης δὲ Λ. Addit Sch. A. ἔνιοι τῶν κατὰ πόλεις, ἄνασσε. Sic Lipf. et vn. Vindob.

Schol. Townl. et Victor. haec habent: Ἀρίσταρχος σὺν τῷ Ν τὸ ἀνάσσειν, οἱ δὲ χωρίς. οὐκ ἀλόγως γὰρ περὶ Πηδάσου, ὡς πεπορθημένης· πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον. Corrige ἄνασσεν. At Strabo XIII. p. 921 A. diferte ἀνάσσει, vt inde doceat, regem adhuc tum fuperfuiffe adeoque et Leleges cum vrbe Pedafo. Idem Ἄλταο et Ἄλτεω exhibet et idem adfcripfit verfum p. 876 B. vbi hos Leleges tertio loco inter terras et populos Troianis accenfos memorat. Eundem vf. cum fequ. iterum excitat p. 902 C.

87. ὑπὸ Σατνιόεντι vbique legitur: perperam tamen. Veram lectionem cum cod. Victor. et Townl. feruauit vnice Strabo XIII p. 902 C. vbi duo verfus 85. 86 recitat: ἐπὶ Σατνιόεντι. damnata fimul altera tanquam paucorum fcriptura: γράφουσι δέ τινες οὐκ εὖ ὑπὸ Σατνιόεντι, ὡς ὑπὸ ὄρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. οὐδὲν δέ ἐστιν ὄρος ἐνταῦθα Σατνιόεις προσαγορευόμενον, ἀλλὰ ποταμὸς, ἐφ' ᾧ ἵδρυται ἡ πόλις. νῦν δ' ἔστιν ἐρήμη. Memorat quoque poeta fluuium diferte fup. Ξ, 445 et Ζ, 34. et Strabo de eo p. 903 A. mirum tamen poft omnia haec Euftathium p. 1225, 48 hunc Strabonis locum ante oculos habentem haec ex eo tradere: λέγει δὲ καὶ, ὅτι γράφουσί τινες, Πήδασον Ὑποσατνιόεντα, ὡς ὑπὸ ὄρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. — Schol. Townl. et Vict.

ἐπὶ Σατνιόεντι. ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς Φαμὲν κεῖσθαι τὰς πολλάς. lege τὰς πόλεις.

88. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. „Massiliensis: πολλῶν τε καὶ ἄλλων" Sch. A.

89. σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις. per interrogationem effert Schol. Townl.

91. ὀξέϊ δουρί. χαλκῷ Harl. pro var. lect.

92. μοι κακὸν ἔσσεται. in alio, κακὸν ἔσσεαι. Sch. A. sicque Lips.

93. ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. ἐπέλασσε με Vrat. A. quod sequerer, si grauior auctoritas esset.

95. ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Schol. A. ÷ „quia Zenodotus scribit: ἐπεὶ οὐκὶ ὀγάστριος." leg. οὐκ ἰογάστριος, quod et Schol. Townl. et Victor. diserte exhibent. „Sicut dixit: ἰῆς ἐκ νηδύος ἔσκε Ω, 496. At, inquit Schol. nec ἴα apud Homerum pro ὁμοῦ dicitur, nec composita ex ἴα habentur; sed ἴη pro μία ponitur: vt Π, 173 τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦγε. Iterum haec apposuit Schol. A. ad Ω, 47.

96. ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν Cant. ὅς τις. omissus versus in Vrat. b.

98. λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε. Clarke: „Alii μειλιχίοις ἐπέεσσιν, vt Λ, 137. cui lectioni et aptius respondet sequens ἀμείλικτον." In fraudem induxit Clarkium Barnes, qui more suo apposuit: „γρ. μειλιχίοις. Non lectio est, sed variatio, quam ipse apposuit ex Λ, 137 vbi idem versus iam lectus erat eo modo. ἀμείλικτον, πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ, Apollon. Lex. h. v. apposito hemistichio.

99. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο. ἐνδείκνυσο, monstra, nunc quidem, verbis: vt a φάω, φαίνω, φάσκω, φαύσκω, ductum sit, non a φάω, φημί. cf. Eustath. et v. ad M, 280. Male itaque et hic πιφάσκεο codd. vt Vindob. μή μοι ταῦτα π. pro var. lect. ex Eustathio exsculpit Barnes perperam.

100. ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ. de ἐπισπεῖν iam dictum in nota ad B, 359. αἴσιμον repositum est e codd. Cant.

Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Lipſ. vtroque Veneto; quod iam erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in *μόρσιμον* in Ald. 2. forte aliis ex locis. habet tamen etiam cod. Alteri, qui eſt ex vilioribus.

101. *τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσί.* Inſolens prorſus oratio: *τόφρα τί μοι.* etſi omnes libros et edd. obſidet, niſi quod Ald. 2. cum turba ſequace, Turnebo quoque, aberrauit *τε.* Haud dubie fuit *ὄφρα δὲ*, quod toties legitur; v. c. Δ, 220. 1 *ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο — τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον.* I, 546. 7 *ὄφρα μὲν οὖν — τόφρα δὲ Κουρήτεσσιν.* Et ſic ſaepe, etiam in Odyſſea, vt K, 125. 6. nunc mireris, in Schol. A. B. nude legi: *ἐν ἄλλῳ· ὄφρα δέ μοι.* et Schol. B. *τόφρα τι. τότε. πλεονάζει τὸ τί.* Exhibet quoque *δὲ* Vrat. d. et vn. Vindob.

102. *ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα.* Venetus cum aliis *ἐπέρασα* Schol. A. *ἠδ' ἐπέρασσα. ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ πέρασσα.* de his v. ad vſ. 40. Bentlei. agnoſcit lectionem in Heſychio: *ἐπέρυσσα, ἐπόνησα* corrigendam eſſe *ἐπέρασσα, ἐπώλησα.*

103. *ὅςτις θάνατον φύγοι. ὅς τις* lectio erat edd. ante Turnebum, quam tuentur codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Moſc. 2. Lipſ. Ven. Turnebus ex ed. Rom. intulerat *ὅς κεν. φύγῃ* erat vbique editum, et bene poterat ferri *ὅς φύγῃ κεν.* Erat tamen cum *ὅςτις* recipiendum quoque alterum ex iisdem libris *φύγοι*; quod eſt praeterea in Vrat. A. Townl. et vn. Vindob.

105. *καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.* Ita, *καὶ πάντων Τρώων* edd. Flor. Ald. 1. Rom. codd. Harl. Mori. Barocc. duo Vindob. Townl. Ven. Addit Schol. A. „*γρ. καὶ συμπάντων.* quod per Ald. 2. illatum erat. Vtrumque norat Euſtathius.

πέρι δ' αὖ. pro *περισσῶς. inprimis.* iterum alii *περὶ*, recte, ſi ſibi conſtarent, nec modo hoc, modo alterum arriperent.

106. *ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ. τίη ὀλοφύρεαι οὕτως.* Vtebatur verſu Pyrrho ap. Laert. IX, 67. Olim alii diſtinxerant *ἀλλὰ φίλος θάνε.* (h. e. *φίλος ἔθανεν ὁ Πά-*

τροκλος) καὶ σὺ τίη ὁ. vt eſſet: τίη ὀλοφύρεαι οὕτως; Schol. A. οὕτως, διὰ τοῦ ο. (non αὕτως) ἅπασαι, οὕτως. Scilicet lectum quoque αὕτως, vt in Euſtath. et edit. nec refert vtrum ſcribas. οὕτως tamen codd. Cant. Mori. Vrat. b. Moſc. 2. Townl. Ven. duo Vindob.

φίλος pro vocandi caſu. Knight tamen p. 91. vult eſſe φίλος περ ὤν, ὃς φίλος εἶς.

107. Nobiles ſunt vſſ. ſequentes multorum vſu. κάτθανε καὶ Πάτροκλος. Variarunt quoque alii; vt notum illud Lucretii: *Ipſe Epicurus obit decurſo lumine vitae* etc. laudatum a Clarkio, quem vide. Verſum a Calliſthene coram Alexandro pronuntiatum recitat Plutarch. in Alex. p. 695 F. et a Callianacte medico ad aegrotum arceſſito Galenus in Hippocr. Epidem. VI. (p. 483. To. IX. Chart.)

108. οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε. Barnes: „γρ. οἷος μὲν ἐγὼν ἠύς τε μέγας τε." nec dixit, vbi. Nusquam equidem occurrere vidi. Videtur ipſe verſum variaſſe pro more ſuo.

109. θεὰ δέ με γείνατο. Cant. Vrat. A. b. Moſc. 2. Lipſ. Ven. pro vulgato δέ μ' ἐγείνατο.

110. 111. ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιὴ ἔσσεται, ἢ ἠώς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, ὁππότε τις etc. Non dubito, graſſatum in his eſſe acumen rhapſodi, qui per 111. forte et per 112. 113. explere voluit ſententiam elliptice expreſſam omiſſo ἔσται. cum ἐπὶ eſſet pro ἐπέσται, ἐπιγενήσεται, ἐπελεύσεται. ita nec mirum eſt, iſta: ἢ ἠώς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, inepta per ſe, expediri commode haud poſſe. Verum videamus conatus grammaticorum.

Appicta eſt ſtigme ⸖ „Ariſtarchus (adiungit Niciam Schol. Townl. et Victor.) hunc locum ita conſtituerat, vt interpungeret et ſcriberet: ἀλλ' ἔπι τοὶ καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ. ieiuna oratio! grammatica tamen ratio minus dura. ἔπι pro ἔπεστι. ſimile illis Od. Λ, 366 σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων. etſi haec ſenſu diuerſo dicta ſunt. Iunxere hoc

modo τοὶ καὶ ἐμοὶ, vt effet pro σοί. lectum quoque σοὶ in Harlei. et contenderunt effe acuendum ἐπί τοι καὶ ἐμοί. vt fit pro καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἔσεται. Videtur tamen magis confentaneum effe, fi τοὶ fit particula, *fane*, ἀλλά τοι ἐπέσσεται καὶ ἐμοὶ θάνατος. Male autem fcriptum in edd. κἀμοὶ, quae feriorum fcriptio effe folet.

Alia ratio eft, vt continuetur oratio, vti nunc editur, vsque ad ἔσσεται. Ita quoque Scholion Victor. et Townl. et addunt: ἄμεινον δὲ hoc, ὥςπερ ἔχει καὶ τὰ τῆς παραδόσεως.

Aliam difficultatem habent quae tam otiofe interponuntur: ἤ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ. Ariftarchus fcripferat ἢ δείλη. δειλινὴ ὥρα. idem Didymo vifum erat ἐν τῇ διορθώσει. et videntur recte emendaffe; legitur quoque fic in Mori. Vrat. A. et adoptauerat Ald. 2. Eft tamen δείλης recepta lectio codicum, etiam Veneti, Townl. Victor. et ex vtraque quidem interpunctione. Etiam verfum fic laudat Porphyr. ad K, 252. Apollonius et Suidas, vterque in ἠὼς, et Etymologus in δείλη p. 261. qui δείλης aduerbialiter dictum effe ait, vt, δείλης ἦλθον. Dicendum faltem erat effe pro ἐπὶ, κατὰ δείλης. Euftathius: ἢ δείλη. κατὰ δέ τινας δείλης. δείλης καιρὸς, ὥρα, ἢ ἐπὶ δείλης. Structuram tamen fic effe duram, nemo negabit. Dura tamen et altera ratio, fi fuppleas: εἰ ἢ ἠὼς — γένοιτο ἄν. aut fimile quid. Poterat molliri verfus non vna ratione; vt fufpicari liceat, aut ftudio duriorem rationem effe adoptatam, aut ab interpolatione incerta et claudicante vitium effe profectum.

De partibus diei ex fenfu aetatis prifcae, laudari folet hic verfus. ἠὼς ἐπὶ τῆς πρωΐας, ἕως ὥρας ἕκτης, ait Apollon. Lex. h. v. et Hefych. cum Suida.

112. ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. In Venetis αρῃ cum Schol. B. τῷ σιδήρῳ. τινὲς δὲ, αρῃ βλάβῃ. Male habet, quod a Villoifono omiffi funt accentus. Prius, cum per σίδηρος reddatur, pro Ἄρει acceptum effe debuit; fic enim faepe exponitur Ἄρης. Cafus tamen tertius Ἄρῃι effet, non Ἄρῃ. Ita tamen fta-

tuerunt veteres: Schol. Townl. et Victor. ἄρῃ τῷ σιδήρῳ. συνείληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρῃ. Erat quoque ἄρῃ in Lipſ. Harl. Vrat. b. d. Moſc. 2. Townl. et Victor. Euſtath. ἄρει et ἄρῃ, ἐκ τοῦ ἄρης. Intulit ex ed. Rom. ἄρει in edd. Henr. Stephanus; quae lectio grammaticae eſt conſentanea; at ἄρῃ auctoritate codd. et grammaticorum ſe tuetur. Melius tamen ſcribi puto Ἄρηι et pronuntiari per duas ſyllabas.

Alia lectio fuit ἀρῇ pro βλάβῃ accepta, ideoque ſcriptum ἀρῇ. Ita Schol. Townl. et Vict. τινὲς δὲ ἀρῇ, βλάβῃ, βέλους ἢ δόρατος. Etiam Schol. B. τινὲς δὲ ἀρῇ, βλάβῃ. Ita vero res redit ad obſeruata ad M, 334 peccare hoc in metrum, cum prior breuis ſit.

Supereſt tertia lectio edd. ante H. Stephanum, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρης ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. Eſt quoque in Cant. et vno Vindob. (in ceteris ἄρει et ἄρῃ) etiam in Schol. br. ita vero Ἄρης τις parum bene iungendum erat.

Hiatus tandem eſt in iſtis: ἐμεῖο ἄρει. niſi cum Bentleio emendes: ἐμεῖό γ' Ἄρει. Recreari facile ſententia poſſit extruſis mediis, vt ſit ἀλλ' — ἔσσεται, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖ' ἐκ θυμὸν ὄληται. Verum hoc eſt mutare, non probabiliter verba vitiis liberare. ἐμεῖο ſollenni vitio Barocc.

113. ἀπὸ νευρῆφιν. „γρ. ἀπαὶ" Barnes. Miror eum hoc non intuliſſe vt alibi fecit! ἀπὸ νευρῆφι cum iota paſſim ſcribitur; male. v. ad Θ, 300.

114. λύτο. priore breui ex ἐλέλυτο vt ſaepe iam vidimus. Opportune Clarke comparat λέκτο pro ἐλέλεκτο, priore breui: v. Exc. I ad lib. XVII p. 407.

116. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος. ἐρυσάμενος et h. l. Lipſ. cum al.

117. τύψε κατὰ κληῗδα. κληῖδα, vt aliis locis. Occupauit recentiores editiones vitium κληΐδα.

121. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν. Sch. A. „γρ. πτερόεντα προςηύδα." Sic Barocc. Vrat. A. b. Moſc. 2.

122. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο. Sch. A. et B. notant, etiam ἧσο legi, quod Sch. B. exponit δίαγε. ὕπαρχε. Sicque

legit Townl. cum Victor. Petitum puto ex Od. Σ, 104 Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων.

τὸ ἐνταυθοῖ περισπαστέον. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀττικοῦ. Sch. A. fic quoque B. Et Schol. ined. e Cod. Parif. prolatum a Ruhnken. praef. Hefych. p. VIII. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Τίμαρχος καὶ Ἀριστοτέλης, Ἐνταυθοῖ ὁμοίως τῷ ἐνταῦθα, περισπωμένως ἀνέγνωσαν." Sic putes ἐνταῦθοι illos fcripfiffe. Verum comparatur ἔνδον, ἐνδοῖ, πέδον, πεδοῖ. v. Euftath. ad Od. Σ. p. 1839, 56.

αἴ σ' ὠτειλὴν Venetus; et addit Sch. A. „οὕτως διὰ τοῦ — ην ἅπασαι." Receptum ergo pro vulgato ὠτειλῆς, quod minus doctum eft.

123. αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, „μηδεμίαν Φροντίδα ἔχοντες. οἱ μὴ κηδόμενοι." Sch. A. B. οὐ κηδόμενοι in Apollon. Lex. et Hefych. poffis ad funus trahere, etiam propter fequentia, *non curantes funus hominis:* quorfum et inf. X, 465 ἀκηδέστως. fed Homericus is vfus haud effe videtur. Sch. br. ἀΦρόντιστοι. Schol. Exc. οὐ κηδόμενοι. οἱ δὲ ἀνηλέες. ὡς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. add. Etymol. in ἀκηδής. Eft haec vox quoque ap. Apollon. Arg. III, 597. — ἀπολικμήσονται. obuio errore. Eft quoque in Hefych. λικμάζειν. At Apollon. ἀπολιχμήσονται. ἀπολείξουσι ficque alii.

124. ἀλλὰ Σκάμανδρος. Κάμανδρος Harl. vn. Vindob. vt alibi.

125. εἴσω ἁλός. — „quod εἴσω idem eft atque εἰς." Sch. A. B. quafi res noua fit! omiffum eft poft εἴσω, εἰς. ἁλὸς εἴσω Vrat. A.

126. 127. Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν Φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθὺς, ὅς κε Φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν. — Sunt plura Scholia ad h. l. etiam longum Porphyrii Scholion in Ven. B. feruatum; idem in Quaeft. Hom. legitur f. VIII. p. 92 et 93. ed. Barnes. Duplicem infere interpretandi et fcribendi rationem veteres. Errant inter vtrumque Schol. br. et Euftath. Videamus an aliquid diftincte et perfpicue ex iis tradi poffit.

Primo lectio variat: φρῖχ' ὑπαλύξει et φρῖχ' ὑπαΐξει· hanc habet Venetus: de qua statim videbimus; eamque intulerat Ald. 2. e qua propagauit H. Steph. Obtinet in codd. Cant. Mori. vn. Vindob. Philetas et Callistratus scribebant prius φρῖχ' ὑπαλύξει; quae eadem erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. et reducta est a Barnes. Legerat quoque sic Apollon. Lex. „φρῖκα. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος· μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξας." immo —ξει. In Hesychio nulla fit huius loci mentio, vt nec in Etymol. Vtramque lectionem notauit Eustath. et Harl. at miro modo illi grammatici veteres interpretabantur φρῖκα per ψῦχος, *frigus*, quod vt euitaret, satiatus carnibus in fundum maris se demittat piscis, et multo absurdius referebant eo, quod adipe saginatus piscis *frigus non sentit*.

Recte adeo monitum est: φρῖκα Homero dici primum *horrorem* maris moti: τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κῦμα, et tum ipsum *ventum*, mare turbare incipientem. Ita Ζεφύροιο φρὶξ Il. H, 63 vbi cf. Obss. et Βορέαο Ψ, 692. Porphyrius Simonideum laudat tanquam rem ante oculos ponens: ἐς ἅλα στίζουσα πνοά. De quo non habeo quod dicam. Adde φρῖκα mox pro ipsa maris superficie et pro ipso mari poni, vt Od. Δ, 402 prodit Proteus μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς.

Aristarchus ergo (et vt ex Porphyrio intelligo, iam ante eum Aristophanes, et forte hic nominandus erat, nam Aristarchus φρῖκ' ἐπαΐξει legisse infra dicetur) alteram praetulerat lectionem ὑπαΐξει, τὸ μέλαν κῦμα ὑποτροχάσεται, ὃς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δημὸν, πλεύζαντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νεκροῦ. Sententia quidem sic satis conuenit: natat cadauer in maris superficie, vt solet fieri, et ex interiore mari prodiens et emicans piscis illud adedit. Possis laudare B, 310 de dracone: βωμοῦ ὑπαΐξας. ὑφορμήσας.

Attamen vel ex hoc ipso versu, quem memoraui, intelligas vitium prosodicum ei lectioni subesse, quod grammaticos non sensisse mireris, nisi prosodiae eos incurio-

ſos fuiſſe ex innumeris locis conſtaret: in ἀΐσσω prior vbique eſt producta; neque vllo modo in hoc ac ſimilibus fieri poteſt, quod Erneſti ſibi perſuaſerat fieri poſſe, vt vocalis ante vocalem corripiatur.

Itaque nec admitti poteſt altera lectio, quam Ariſtarchi eſſe ait Schol. B. cum Townl. Vict. „Φρῖκ' ἐπαΐξει. ἄλλοι δὲ, ὑπαΐξει." Additur: οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος ἐξηγεῖται: τῶν δὲ ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρώσκων, ὅ ἐστι, κολυμβῶν, ἐπὶ τὴν Φρῖκα ἀΐξει, (non, ὑπαΐξει) ἵνα φάγῃ σε φερόμενον. δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν φερομένου τινὸς γεύεσθαι, ἄνω μετέωρον ἐπὶ τὴν Φρῖκα τῆς θαλάσσης ἐλθεῖν. Haec eadem ſunt in Townl. et Victor. Quae ſubiiciuntur, ad aliam lectionem et interpretationem ſpectant. Nec lectio e Chia in Scholio Townl. et Victor. enotata: ὑπαΐξαι. „ἡ δὲ Χῖα· μελαίνη Φριχ' ὑπαΐξαι. Fuiſſe puta ſcriptum: μελαίνῃ Φρίχ' ὑπαΐξαι (ſc. ἂν) pro Φρικί.

Relinquenda igitur omnino eſt lectio haec; etſi auctoritate idonea et bonis codd. ſubnixa, vt Veneto. Moſc. 2. vno Vindob. et retinenda altera ὑπαλύξει, circumſpicienda autem melior interpretatio, quam a Phileta in medium allata. Inſtitui ea poteſt modo duplici; aut vt piſcis, qui comederit, ὅς κε φάγησι, poſtquam ſe ſatiavit, cadauere in fluctu ſummo natante, ſe ſubmergat ὑπαλύξει Φρῖκα, ὑποδυόμενος. vt ſolent piſces modo ſumma aquarum petere, modo ima. Apparet ὑπαλύξει habere ſenſum alterius ὑπαΐξει, ſed eſſe exquiſitius, ὑπαΐξει autem eſſe interpretationem. Aut, vt piſcis e profundo verſus ſuperficiem tendat; ita piſcis θρώσκων κατὰ κῦμα, ſubſiliens, exiliens, in mari, emicat ſupra aquarum ſuperficiem, ὑπαλύσκει Φρῖκα μέλαιναν, atque ita cadauer, in maris ſuperficie ſupernatans, adedit.

Scholia breuia, vt ſaepe fit, miſcent diuerſa. Primo loco, etſi quid legerint, non apponitur, fuiſſe tamen ὑπαΐξει arbitror, priorem rationem ſequuntur: ἐφαλλόμενος καὶ νηχόμενός τις τῶν ἰχθύων κατὰ θάλασσαν, καὶ ἐμπλησθεὶς τῆς Λυκάονος πιμελῆς, πάλιν ὑπὸ τὴν μέλαιναν

Φρῖκα ὑπελεύσεται. Mox tamen idem: „ὑπαΐξει. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ ἰχθὺς οὐκ ἐπιπολῆς γενήσεται, ἀλλ' ἐπὶ τὴν Φρῖκα ἀΐξει. τὰ γὰρ νεοσφαγῆ τῶν σωμάτων ἄνωθεν ἐπιπλεῖ. (Fuit ἐπαΐξει, et οὖν pro οὐκ, et delendum ἀλλ'.) paullo post: ἀΐξει. ὑπονήξεται. ὑπεκκλινεῖ. iterum ad prius referendum.

Argutatur Porphyrius multa, quae aut refellere aut iterare nihil attinet. In eodem pro Phileta est Polycletus. Respicit quoque ad Philetae mirum acumen Schol. ad Z, 459 vbi εἴπῃσι explicatur per εἴποι ἄν. vt h. l. sit ὅς κε Φάγῃσι pro Φάγοι ἄν. item Schol. ad Δ, 191 et ad X, 505.

ὅς κε Φάγῃσι. Schol. A. „διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ. ὃς Φάγοι ἄν.“

At ὥς κε Φάγῃσι erat Aristophanis lectio; quod Schol. Victor. cum Schol. A. testatur eaque per H. Stephanum in edd. venerat ex ed. Rom. cum in Flor. Aldd. et hinc ductis esset ὅς κε, quod est in codd. Mori. Harl. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Schol. br. videntur pronuntiare, ὅς κε Φ. esse eadem vi, qua ὥς κε. „οὐ δεῖ τὸ, ὅς κε Φάγῃσιν· ἄρθρον ὑποτακτικὸν λαμβάνειν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ· ὥς κεν. ἐπίῤῥημα.“ Schol. A. laudat ex Odyssea: ὥς κεν τις τόδ' ἔχῃσι. voluit: ὅς κεν ἔχῃσι. Od. Δ, 756. nam Od. A, 396 non satis conuenit: τῶν κεν τις τόδ' ἔχῃσι.

ἀργέτα δημὸν iam vidimus Λ, 817 pro τὸν λευκὸν ἐπίπλουν.

Notandum adhuc in Veneto et aliis scribi θρώσκων, quod subtiliores voluere, quia est ex θρώσκω factum, et hoc pro θορίσκειν, a θορέω. v. Eustath.

Restat quaestio, quam pro suo quisque sensu diiudicet, an hi versus a prima manu profecti sint; deficit copula in θρώσκων τις, et, sensu vsuque edoctus facile agnoscas ingenium rhapsodorum, ea, quae simpliciter ac breuiter enuntiata sunt, locupletantium et ornantium, copia inani saepe et aliena. De tota Achillis oratione inde a vs. 126—135 equidem dubito. Nec tamen propter

hanc confeſſionem mihi iraſcatur ſcuerior aliquis: μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.

128. εἴσοκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς. ⟷ „quod τὴν Ἴλιον feminino genere vſurpat Homerus." notatiuncula ſaepe repetita. Grauius eſt, κιχείομεν Ἰλίου repugnare metro. Eſſe debuit κιχῶμεν ϝιλίου. aut, vt Bentl. corrigit, κιχείω ϝιλίου.

130. 1. — Ariſtophanes ſex verſus ſeqq. vsque ad 135 οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι — damnauerat, tanquam inſertos ab iis, qui cauſſas deſiderabant, cur Fluuius iraſceretur: atqui, inquit, aperte cauſſae declarantur inf. 146. 147." Haec diſerte Schol. Townlei. et Victor. at Schol. A. prioribus verbis corrupte; Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ποιημάτων Ἀριστοφάνη φησὶ στίχους ἐξηθετεθηκέναι. hoc corrig. στίχους ἓξ ἠθετηκέναι. priora non aſſequor. Scripſerat ille τὰ κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήματα. Porro Schol. A. obſeruant, τὸ δηθὰ non eſſe Homericum (ſcil. hoc ſenſu, ἐκ πολλοῦ χρόνου, nam communi vſu eſt διὰ πολλοῦ χρόνου, *diu*) — Suſpicatur quoque, et merito, Schol. A. Ariſtarchum πολέας ſcripſiſſe. — ὑμῖν ἀρκέσει, ἐπαρκέσει. βοηθήσει. proprie ἄρκιος φανήσεται.

135. νόσφιν ἐμεῖο ſcil. ἐμοῦ νόσφιν ὄντος Sch. B.

137. ὅπως παύσειε πόνοιο. Harl. Vrat. A. b. Moſc. 2. φόνοιο (vt 134) accommodatius: et praefert Bentl. cum Erneſtio, et merito. Occurrit ſimilis verſus inf. 249. vbi eadem eſt varietas.

138. λοιγὸν ἀλάλκοι. Euſtath. cum ed. Rom. ἀμύνῃ. Margo Steph. ἀμύνοι. Aliquoties hoc libro vox haec legitur cum hac varietate 250. 539. 548. Olim quoque lectum fuit ἀλάλκῃ vt recte ex Apollonio et Heſychio colligitur a Tollio.

140. Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο. vocem iam N, 643 lectam vidimus ad Θ, 85. Habetur in Sch. B. ζήτησις ad h. l. quomodo, cum catalogum ante quinque dies feciſſet (ſcil. poeta in rhapſodia ſecunda) et hic Aſteropaeus ante XI dies aduenifſet (inf. 156) eius non meminerit (in recenſu,) ſed Pyraechmen memorauerit B, 848 Paphlagonum

ducem. Scilicet hic primo loco dux fuit, Asteropaeus secundo, et in primum locum successit Pyraechme caeso (Π, 287.)" Lucem accipit haec crisis, si compares Obss. ad B, 848. vbi videbis fuisse quoque qui eo loco versum de Asteropaeo inculcarent. Eadem Schol. Townl. et Victor. ad h. v. repetunt. Inserit eadem Eustath. p. 1228, 30 sq. v. Obss. ad B, 848. Alia crisis est in Schol. Townl. ad 156. *εἰλήλουθα* ibi non esse *veni* aut *venio*, sed pro *ᾠχόμην. ἐξηρχόμην.* ante XI dies domo exibat, quinis diebus in itinere consumtis non nisi quinto vel sexto die Troiam peruenerat. Etsi nimia est subtilitas, delectat tamen acumen. Sufficit dicere: in pugnam induci a poeta Asteropaeum aliquem, e Paeonum ducibus antea aut non (potest enim is qui M, 102 memoratur, e Lyciis esse) aut obiter memoratum, Achilli adhuc ignotum, et non nisi ante vndecim dies inter Troianorum socios versantem.

141. Πηλεγόνος ex Πηλεγών, at Οὐκαλέγων, Πελάγων scribendum, quia Οὐκαλέγοντος, Πελάγοντος inde ducitur. Sch. A. Add. Eustath. p. 1228, 13 sq. Memoratur Pelegonus a Iustino VII pr. hist. tanquam priscis regibus Macedoniae annumeratus.

Ἄξιος multi. Sed recte monet Barnes, esse Ἀξιὸς scribendum, e canone grammaticorum, vt ab appellativo discernatur: de quo ibid. Eustath.

142. *καὶ Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν.* tolerandus forte hiatus in medii versus caesura. *Ἀκασσ.* Lips. Vrat. A.

143. *τῇ γάρ ῥα μίγη.* „In alio *τῇ γάρ ῥ' ἐμίγη*" Sch. A.

144. *τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν. τῷ ῥ' Ἀχ.* Barocc. Vrat. b. Mosc. 2.

146. *κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν.* — „quod *περὶ* deest ante *αἰζηῶν.*" Schol. A.

147. *τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρε. ἐδάϊζε.* Sic codd. Ven. Schol. B. br. Eustath. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob. et edd. praeter Romanam, e

qua Stephanus ἐδάϊξε intulerat; ſequitur tamen ἐλέαιρε. Sch. B. obſeruat, Pium frigere putaſſe adiecta οὐδ' ἐλέαιρεν, ſiue Achilli ſiue Fluuio tribuatur." Poteſt ſane frigere, ſi ad elegantiam Atticam ab Homerica ſimplicitate auocatus eſt animus. κατάρροον Townl. e more compoſita effingendi.

149. τὸν πρότερος προσέειπε. τὸν πρότερον προσέφη. Moſc. 2.

150. ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν. ἀντίον Moſc. 2.

151. Δυστήνων δέ τε παῖδες. verſus iam pronuntiatus ore Diomedis ad Glaucum ſup. Z, 127. Sunt omnino plura hic ex illo loco adumbrata. „γρ. ἀντιφέρονται. Barnes. ex ſuo commento, puto pro ἀντιόωσι.

154. εἴμ' ἐκ Παιονίης. eſt, *venio.* ſi eſſet ex εἰμὶ, ſcribendum erat εἴμ' ἐκ. Paullo ante τίη γενεὴν ἐρεείνεις; in ed. Ern. γενετὴν vitium eſt, non varietas.

155. Παίονας ἄνδρας ἄγων. „quod alius hic Paeonum dux memoratur, quam in Catalogo. Sch. A. „Scilicet Pyraechmes B, 848 ſq. Vidimus eandem ἀπορίαν ſup. notatam ad v. 140. Addit aliam Sch. B. quod nunc Paeonas *a longis haſtis* deſignauit, at ſup. B, 848 ἀγκυλοτόξους eos appellauerat. Forte, inquit, duo Paeonum erant agmina. De his iam actum eſt ad l. l. B, 848. Obſſ.

ἄνδρας ἔχων Ven. quod nusquam praeterea enotatum vidi.

156. ὅτ' ἐς ϝίλιον. Debuit eſſe ὅτε ϝίλιον. notarat quoque Bentl. Indoctius ὁ δ' ἐς Ἴλιον pars codd. et edd. Hemiſtichion vſſ. 155. 156. laudant grammatici, vt doceant, ἠὼς dici de toto die. Apollon. Lex. Suidas. Heſych. ἡ δὲ μὲν ἠὼς ἑνδεκάτη. in ἠώς. add. Schol. Odyſſ. B, 1. Emendanda lectio Etymol. in ἠώς, Ἠὼς δέ μοι ἐστὶ δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. Super hac vltima voce eſt criſis acuta Schol. Townl. Victor. de qua dictum ſup. ad 140.

157. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεή. ἐμὴ γενεὴ Vrat. A. Moſc. 2.

158. Ἀξιοῦ ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. Est hic versus, qui iam sup. B, 850 varie lectus occurrerat: Ἀξιοῦ, (non Ἀξίου) ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶῃ. Nunc Sch. A. Townl. Vict. etiam ad h. l. excidit; aut dicendum potius est, ab iis codd. versum exulasse. At Sch. B. monet, Eudoxum legisse sine ν. (non αἶαν, sed αἶα) Ἀξιοῦ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα *limpidissimus fons in Axium* aliis aquis receptis *turbidum exiens.*" Molestum est, turbatam esse scriptionem in versu recitato: excidit post Ἀξιοῦ, ὃς κ. et Αἶα erit cum apposito iungendum: Αἶα, κάλλιστον ὕδωρ, ἐπικίδναται. aut ἐπικίδναται actiue accipiendum.

Nunc altera est quaestio, an omnino hic versus a primo poeta profectus sit. Omissus est in Veneto, in Townl. Vrat. d. at in marg. Lips. et vnius Vindob. adscriptus est: et videtur ab h. l. cum non de amne, sed de deo quaeratur, aliena sententia et ex B, 850 confictus esse; turbat quoque ὃς — ὅς. Ἀξιὸς ὃς et h. l. emendat Bentleius.

159. τόνδ' ἐμὲ φασὶ γείνασθαι. Ascalonita plene legerat ἐμέ. at alii δέ με monente Schol. A. Scilicet illi non τόνδ' iunxerant, sed τὸν δ' ἐμὲ, et τὸν δέ με. hoc in Vrat. A. Itaque comparat Schol. A. Od. A, 215 μήτηρ μέν τ' ἐμὲ, aliis μέν τέ με, φασί. Et sane verius hoc τὸν δ' ἐμὲ vel τὸν δέ με. hoc erat in ed. Rom. et in Ven. Mosc. 2. illud τὸν δ' ἐμὲ Turn. at τόνδ' ἐμὲ iam in Flor. Aldd. H. Steph. et hinc ductis: et codd. Vrat. b. d.

160. γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα. Ven. γείνεσθαι c. Schol. ἐν ἄλλῳ, γείνασθαι. νῦν δ' αὖτε Harl. nec male.

161. ὣς φάτ' ἀπειλήσας. Narrationem insequentem impeditam esse, facile sentias; et notauit iam Eustathius; structura poetam excidisse, δούρασιν esse dictum, cum requireretur δούρατα ad ἀνέσχετο. Occurrebat Wolfius continuando sententiam et parenthesi includendo ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. v. praef. pr. ed. p. XVI. Verum oratio sic alio modo est impedita: satis enim apparet, nouam

fententiam procedere: καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν — τῷ δ' ἑτέρῳ. Video quoque nunc infpecta altera editione abiectum effe inuentum. Non infrequens eft illud in fcriptoribus, vt fentiant alia quam fcribunt; eftque δούρασιν fubintelligendum ἐμάχετο, ἠκόντισε. quod toties occurrit, et iam Δ, 490. 496. vel ἔβαλεν ex v. fequ. 164. Maior fcabrities eft in ὁ δ' — ὁ δ'. — verum faepe ea in poeta obuia.

ἀπειλήσας. νῦν αὐχήσας ἢ ὀργισθείς. Sch. br. prius recte. — „γρ. ἀνέσχεθε Barnes." fcil. aliis in locis.

162. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς ἥρως Ἀστεροπαῖος. Schol. A. cum Townl. et Victor. obferuat iterum, Ariftarchum fcripfiffe ἁμαρτή, ex ἁμαρτήδην; Maffilienfem tamen ἁμαρτῇ exhibere, hocque vfu effe receptum; repetit haec Euftathius. De hac voce et grammaticorum disputationibus collecta funt potiora fup. ad E, 656.

ἁμαρτῇ ed. Flor. fubfcripfit iota Ald. 1. Rom. neglexit hoc iterum Ald. 2. eamque fecuti, H. Stephanus, Clarke. A Turnebo editum eft ἁμαρτῇ. (non ὁμαρτῇ) Barnes per ftructuram turbatam in fraudem inductus audacter repofuit ὁμάρτει δούρασιν ἀμφοῖν, a multis propterea obiurgatus. adfcripfit more fuo: γρ. ὁμάρτει. ὁμαρτῇ et ἁμαρτῇ. mifcens variam lectionem et ariolationem, tanquam eodem loco haberet. Laudat idem ἁμάρτη e Barocc. et ἁμαρτή e Schol. Excerptis: vtroque loco fufpicor fcriptum fuiffe ἁμαρτή, quae Ariftarchea erat lectio. At ἁμαρτῇ, quae antiqua fuit forma, nunc reftituta eft, adftipulantibus Apollonii Lex. h. v. (in quo: ἁμαρτῇ. ἅμα. ὁμοῦ. — ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς. ad quem locum v. Excurfum IV. Tollii) et Venetis, cum Townl. Victor. ἁμαρτῆ fine iota eft in Cant. Harl. Mori. Vrat. A. b. Lipf. ἁμαρτῇ vn. Vindob. alter ὁμαρτῇ.

ἀμφίς. quod varium vfum habere, docent lexica; et faepe iam vidimus. h. l. effe videtur, vtrinque, vt Σ, 502 ἀμφὶς ἀρωγοί. Schol. B. tamen ἀμφίς, δίχα. vt N, 345. 706. E Maffiliotica recenfione laudat Schol. A. ἄμφω. forte fuit ἀμφοῖν.

163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦε. „περιδέξιος vna voce, vt ἀμφιδέξιος." Eft ὁ ἀμφοτέρωθεν δεξιός. Vox illuftrata in gloffis Hippocratis ab Erotiano in ἀμφιδέξιος, et in gloffis Galeni: quae ad Aphor. VII, 43 fpectant: meminit quoque eius Sextus Empir. p. 380 vbi v. Fabric. Apollon. Lex. h. v. οἱ μὲν, περισσῶς δεξιὸς περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. (fere vt ἀμφίγυος dictum effe videtur ap. Sophocl. Trach. 504) οἱ δὲ κατ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς τῇ δεξιᾷ, βάλλων. hi haud dubie mellus. Vt ex Schol. B. intelligo, fuere, qui πέρι δεξιὸς fcriberent; hi accepere etiam περισσῶς δεξιός. vti et Schol. Townl. Victor. τινὲς, ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος. μεγάλως δεξιός. ὡς περίεσσι γυναικῶν. (Od. Σ, 247) Eft hemiftichium: αἰεὶ περιδέξιος ἥρως, quod habetur inter fragmenta Callimachi, CCCIII. e Suida.

164. οὐδὲ διὰ πρὸ in aliis διαπρὸ vna voce vt alibi quoque.

165. ῥῆξε σάκος ⊱ „ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα." Reuocant nos Scholia ad Υ, 268 fq. vbi idem verfus iam erat lectus.

166. τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός. ⊱ „quod μὶν πῆχυν ἀρχαϊκῶς dictum eft pro τὸν πῆχυν αὐτοῦ."

ἐπιγράβδην. ὅσον ἐπικαταξύσαι, verfu adfcripto Apollon. Lex. h. v. Hefych. Etymol. Schol. br. ἐπιξεστικῶς, ἄχρι μόνου τοῦ δέρματος. Schol. Victor. ὡς ἐπιξέειν. De voc. cf. Δ, 139. Idem ἐπιλίγδην, Ρ, 599 ftrictim, ftringendo cutem. In Lipf. Vrat. b. fcriptum, vt folet, per υ. ἐπιγραύδην. Vrat. A. ἐπιγραύδων.

167. σύτο δ' αἷμα. Vrat. A. χύτο.

ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ. at praeceſſerat δόρυ. fuppleuit ergo in animo μελίη, αἰχμὴ, ἐγχείη. Notat quoque Euftath. et Schol. Exc. exemplum aliud apponunt. Od. Μ, 75. νεφέλη — τὸ μὲν (fc. νέφος.) Mox λιλαιομένη, tropo toties obuio, vide vel ad Λ, 373. Ο, 317. At ἰθυπτίωνα, τὴν εἰς εὐθὺ φερομένην Sch. A. vt in illo: τοῦ δ' ἰθὺς βέλος πέτετο (Ν, 99.) add. Υ, 99 de ipfius Achillis hafta.

et τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην versu adscripto Apollon. Lex. h. v. Similia Hesych. Sch. br. et Eustath. Nam ab Etymol. vtraque vox exulat. Credendum igitur est, antiquitus non modo πτέω, πτῆμι, sed et πτῖμι fuisse.

169. μελίην ἰθυπτίωνα ⊱ „quod Zenodotus ἰθυκτίωνα scripserat, a κτεδὼν, fibra ligni. διὰ τὸ κτεδόνας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις." Schol. A. At Schol. Townl. Vict. Ἀρίσταρχος ἰθυκτίωνα. ὅ ἐστιν, ἐπ' εὐθείας ἔχουσαν τὰς ἀκτεδόνας καὶ τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. Aristarchum itaque scripsisse tradit Schol. Townl. Victor. cum Eustathio: Ἀρίσταρχος δὲ, φασὶν, Ἰθυκτίωνα γράφει. τουτέστιν, ἐπ' εὐθείας ἔχουσαν τὰς κτιδόνας, ἤγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, ἃς οἱ ἰδιῶται ἶνας φασίν. ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ. Sunt ergo κτεδόνες vel κτιδόνες, et ἀκτεδόνες, ap. Theophrastum hist. Plant. V, 2 κτηδόνες venae lignorum, de quibus docte disputat H. Stephanus in Thes. Ind. h. v. Difficile tamen dictu est qua analogia ab hac voce ductum esse potuerit ἰθυκτίων, debuisse saltem esse ἰθυκτηδών. ἰθυκτηδῶνα.

172. μεσσοπαλὲς δ' ἄρ ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος. ⊱ „quod ὄχθη dicta est, quae mox κρημνὸς, quia omnia alta dicuntur ὄχθαι." Sch. A. Obseruatio saepe memorata, ὄχθην omnino esse τὸ ἐξέχον. cf. sup. ad 17.

μεσσοπαλὲς Venetus et Sch. vterque. οὕτως Ἀρίσταρχος. Addit alius: „ἄλλοι μεσσοπαγὲς — οὐκ εὖ. velle enim poetam dicere, ἕως μέσου παλλόμενον, ad declarandum Achillis robur." Atqui haec eadem vis inest alteri: si hasta terrae infigitur vsque ad mediam partem. Nihilque adeo habet alterutra lectio cur praeferatur. Contra μεσοπαλὲς ambiguum est, sitne hasta in media sui parte vibrata; et cur non hasta tota se moueat? mouet autem se potissimum in extrema seu infima parte, quae οὐρίαχος est, vt alibi vidimus: Π, 612. P, 528 ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη. Ceterum μεσσοπαλὲς agnoscit Apollon. Lex. ὅτι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι, κραδαίνεται. vtrumque Hesych. Schol. br. et Eustath. Mosc. 2. a m.

pr. Solum μεσσοπαγὲς Sch. br. μέχρι τοῦ ἡμίσεως καταπεπηγός.

Porro vis τοῦ ἔθηκε eſt notabilis. expectabatur ἔπηξεν ἕως τοῦ μέσου. aut ἧκε, ab ἵημι. pro hoc dictum ἔθηκε μεσσοπαγές. Erneſti ſenſerat inſolentiam vſus τοῦ θῆκε, at putabat eam ſic expedire, vt compararet alterum, quod *ſtare haſta* dicitur in corpore; ergo et eum, qui immittit, dici poſſe τιθέναι. Quod vix placere poteſt. τίθημι eſt Homericum, pro ποιοῦμαι.

„γρ. χάλκεον ἔγχος Barnes.

173. Πηλείδης δ᾽ ἄορ ὀξὺ — ξ quod, cum Ἀχιλλεὺς praeceſſiſſet, vſ. 169 nunc ſubiicitur Πηλείδης, tanquam de alio antea dixiſſet." Schol. A. Otioſi hominis obſeruatio!

174. ἆλτ᾽ ἐπί οἱ μεμαώς. Ita ſcribi volebat Schol. A. Alii, ſcilicet e ſchola Ariſtarchea, (cf. ad A, 368) ſcripſere, ἐπὶ οἷ, quod et edd. habent ante Clarkium. Poterat etiam ſcribi ἆλτ᾽ ἔπι. pro ἐπῆλτο vel ἐπιμεμαώς οἱ. Poſſunt rationes afferri pro vnoquoque.

176. ἐρύσσεσθαι μενεαίνων. Edd. ante Turnebum ἐρύσασθαι, quod ille correxit ἐρύσσασθαι, eaque erat lectio vulgata. At ἐρύσεσθαι Euſtath. Barocc. Cant. Mori. Moſc. 2. Vrat. b. et melius, dummodo ἐρύσσεσθαι ſcripſeris, quod exhibet Venetus; et expreſſum eſt in edd. Odyſſ. Φ, 125. vbi hic verſus iterum legitur.

177. τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ. Barnes edidit βίη, et addit: „γρ. βίῃ. hoc reduxit Clarke. Scilicet variat lectio: Barnes ſequutus eſt Cantabrigienſem Edit. et eſt βίη in ed. Flor. Ald. 2. ſic quoque cod. Harlei. At βίῃ eſt in Ald. 1. Rom. Turneb. Steph. cum Euſtath. et codd. Sane μεθιέναι abſolute dicitur, ergo et βίη μεθίησιν, h. e. λέλυται, vt μεθίησιν aliquis, remittit, deficit. ſi βίῃ adiicitur, deficit ille viribus, vel remittit, neceſſitate coactus, vt h. l. cum ſine ſucceſſu vires exſerit. Vſitatior eſt caſus ſecundus, μεθῆκε βίης, vt χόλου et alia. ſicque ſcribitur in iisdem verſibus Od. Φ, 125. 126 repetitis: τρὶς δὲ μεθῆκε βίης.

μεθέηκε Lipſ. debuit ergo eſſe: τρὶς μεθέηκε. Mox ἄξαι, ϝάξαι, v. ad Γ, 367.

179. ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. „πρὶν, λείπει τὸ ἐλθών" Sch. B. excidit membrum, πρὶν τοῦτο τελειοῦσθαι.

ἀλλὰ ἕ πρὶν Cant. quae eſt bona lectio, et miror Bentleium hinc facere ἀλλάγε. Nam duplici accuſatiuo iungitur ἀπαυρᾶν, vt Z, 17 ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα.

ἄορι. Ad h. v. notat Schol. Townl. Vict. „τῷ δόρατι. Φιλήτας· καί κεν Ἀθηναίης δολιχαόρου. ἀντὶ τοῦ, μέγα δόρυ ἐχούσης." quod fragmentis Philetae a Kayſero collectis erit adiiciendum.

181. γαστέρα γάρ μιν τύψε. „γρ. μιν ἔτυψε" Barnes. γαστέρι Moſc. 2. In verbis χύντο χαμαὶ χολάδες (h. e. τὰ ἔντερα) Clarke rem turpem conſulta verborum κακοφωνίᾳ expreſſam obſeruat.

182. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. „γρ. ὄσσ' ἐκάλυψεν." Barnes. ſicque Vrat. A.

182. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας. grauius quod alibi vſurpat: λὰξ ἐν στήθεσι βὰς Z, 65 et ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων Π, 503. Vide an lenior ſit oratio, ſi iungas: Ἀχιλλεὺς ἐνορούσας ἐξενάριξε τεύχεα στήθεσι, pro ἐκ τῶν στηθέων.

δ' ἄρ'. Barocc. γάρ. Clarke ſollenne ſuum appingit: „ἄρ' deinceps. vt facere ſolitus erat."

ἐνὶ. „γρ. ἐπί." Barnes.

ὀρούων. Vrat. d. et b. a m. ſec. duo Vindob.

183. καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. ⊱ „quod εὐχόμενος pro καυχώμενος" Sch. A. quaſi nouum hoc eſſet!

185. Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι. ⊱ „quod περ abvndat; vt in illo: φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον" (Od. P, 47) Schol. A. non abundat; ſed eſt καίπερ. licet ſis natus ex Fluuio deo.

Porro ad ἐκγεγαῶτι Schol. A. notat, ſic Ariſtarchum legere. Fuit ergo et alia lectio; haud dubie ἐκγεγαῶτα. eaque lectio eſt in Ald. 2. et in Lipſ. et vno Vindob. etiam Schol. A. notat Κρονίωνος παισὶν eſſe pro ἐκγόνοις.

quod ipſa res docet; nam Achilles a Peleo, is ab Aeaco, hicque a Ioue ortus.

186. Φῆϛθα σὺ μὲν Ποταμοῦ. Tyrannio Φήϛθα ſcripſerat, vt ſit praeſens; teſte Schol. B. Vict. Townl. (et habet hoc rationem, φημὶ, φὴς, φησί. contra pro ἔφης, φῆς. Ergo in praeſenti a φὴς, φήϛθα, et a φῆς, φῆϛθα.) At Schol. A. ſiue praeſens ſiue aoriſtus ſecundus ſit, ſcribendum eſſe contendit φῆϛθα. Additur tamen: „τούτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξει, τῷ σὺν ι γράφεσθαι τὸ η ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος.“ Ita eſſet in praeſenti φῇϛθα, quod non occurrit, ſed φὴς alii ſcripſere, non φῇς. Huius tamen iota nulla ratio idonea reddi poteſt; niſi quod praeſens ab aoriſto diſcernere voluere grammatici. v. Euſtath. ad Od. H, 239. p. 1578, 18. Hoc igitur ipſum velle putandus eſt Schol. A. φῂς in praeſenti. Ex Schol. Victor. et Townl. diſco, ipſum Tyrannionem iota addidiſſe Τυραννίων δὲ βαρύνει, ὡς ἐνεστῶτος χρόνου, καὶ μετὰ τοῦ ι γράφει. ſcripſit ergo φῄϛθα. Contra ſcripturam φὴς multis diſputat Etymologus h. v. Ad hanc controuerſiam ſpectat locus Apollonii Lex. in φῆϛθα, λέγεις. laudato verſu Od. Γ, 357. εὖ δὴ ταῦτά γε φῆϛθα. ἄνευ δὲ τοῦ ι γραπτέον. ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φῆϛθα λέγουσι. cf. ad A, 397. In edd. conſtanter legitur φῇϛθα.

187. αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι. ϛ appicta ſtigme, ſed excidit ſcholion; reſpexit, puto, notata ad vſ. 185 de παισίν. Et ſupplent Schol. Townl. et Victor. „Ποταμοῦ γένος. ἀλλὰ καὶ Αἴγινα Ἀσωποῦ. οὐκ εὐτελίζει οὖν τοὺς Ποταμούς· ἀλλὰ Δία προκρίνει. ἄλλως τε τὰ τῶν πατέρων ἀεὶ προκρίνει ὁ ποιητής.

γενεὴν Διὸς εὔχομαι εἶναι. Bentl. corrigit γενεῆς. vt Z, 211 ταύτης δὴ γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. item Υ, 241. Adde Τ, 105. Attamen nec minus Od. O, 225 ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος εὔχομαι εἶναι. eſt κατὰ γενεήν. vt (κατὰ) γένος. Ξ, 113 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι.

188. τίκτε μ' ἀνήρ. hoc verſu appoſito Heſych. probat τίκτειν etiam de maribus dici.

189. ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διός ἐστιν. Vrat. ὁ δ' ἄρ' ἐκ Διὸς Αἰακός ἐστι.

190. Ποταμῶν ἁλιμυρηέντων. Venetus B. legerat ἁλιμοιρηέντων. (quo ſpectat Moſc. 2. ἁλιμοιρεέντων) nec μύρεσθαι aptum eſſe cenſens, cum proprie ſit τὸ ἐπὶ μόρῳ τινὸς θρηνεῖν, reprehendit Ariſtarchum qui per υ ſcripſerat; δηλοῖ γὰρ, inquit, τοὺς τὴν ἰδίαν μοῖραν (ſcil. aquarum) εἰςβάλλοντας ἐν ἁλί. et comparatur inf. v. 219 οὐδέ τι — Conſentiunt tamen in ἁλιμυρηέντων, quod iterum occurrit Od. E, 460. ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, ceteri omnes; et μύρεσθαι eſſe fluere, ῥέειν nemo dubitet; vt eſt in Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Schol. br. Euſtath. Etiam Apollon. Arg. I, 913 ἐκ πέτρης ἁλιμύρεος. vbi cf. Schol.

191. κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται. Ariſtarchus ſine δ', vt modo vſ. 160 νῦν αὖτε. perpetua varietas. Barnes: „γρ. Διὸς γενεῆ." ſupplendum eſſe γενεῆς ποταμοῖο, quis non videat!

192. 3. καὶ γάρ σοι Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν. Varie interpungi poſſe obſeruant Schol. vtraque. poſſe enim χραισμεῖν et ad μέγας et ad δύναται referri; aut etiam, εἰ δύναταί τι, χραισμεῖν, pro χραισμείτω.

μέγας πάρα Ald. 2. εἰ δύναταί τοι Cant. τις Vrat. d.

194. τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει. Legebatur in edd. οὔτε. ſed οὐδὲ poſtulat ratio grammatica, cum ſequatur οὐδὲ vſ. 195. et exhibent codd. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. etiam Venetus. Etiam ap. Etymol. in Ἀχελώϊος eſt οὐδέ. In Apollon. de Syntaxi p. 96 eſt τῷ δ' οὐδὲ, ſicque Vrat. A.

Interpungunt τῷ, οὐδὲ, vt ſit δι' ὅ. atqui durior ſic oratio fit; et eſt τῷ pro ᾧ Διΐ. itaque ſuſtuli interpunctionem. Etiam Apollon. de Synt. l. c. τῷ per ᾧ reddit.

Ἀχελώϊος ϝισοφαρίζει. habet vitium in digamma peccans. Sup. I, 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζει. Niſi itaque totus qui ſequitur locus rhapſodi ſerioris eſt, probabile ſit fuiſſe ἀντιφερίζει, quod inf. 357. 411.

488. in fimili re obtinet, quodque iam Bentley in medium protulerat hic et fup. VI (Z) 101. Forte tamen nec hoc neceffe, fed feu fcribendum feu pronuntiando contrahendum Ἀχελῷος, quod ferius fine iota Ἀχελῶος fcribi coepit. Aeolum fuiffe Ἀχέλωιος narrant; forte verius, antiqua fcriptura O pro Ω. Dawes non modo Ἀχελώιον damnat hoc loco, verum omnino ex Homero et Hefiodo eiiciendum effe pronuntiat, etiam inf. Ω, 616. nec tale nomen fuiffe fluuii, fed Ἀχελωϝος, imperiofe pro viri ingenio: Mifc. crit. p. 175. 6. Eft tamen hoc frequens, nomina fluuiorum proprie effe adiectiuae formae, dum fubintelligitur ποταμός.

195. οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο κτλ. „quod Zenodotus verfum non habuit" Schol. A. Dicas, fic tamen et vff. fqq. abeffe debere, quae de Oceano proprie aliquo modo dicuntur; at Schol. Townl. et Victor. poft illa: τινὲς δὲ οὐ γράφουσι τὸν στίχον, θέλοντες ἐξ Ἀχελώου ῥεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν Ὠκεανῷ Ἀχελῷον φασί. Quod fane valde infolens effet; contra de Oceano faepius haec praedicata funt; et notantur hi verfus, propter notiones prifcorum hominum, quocunque tandem fenfu haec dicta funt, amnium, maris et omnium aquarum originem ex Oceano duci.

Nec minus tamen Acheloi notio aliqua effe debuit antiquiffima, qua ille inter nobiliffimos et praecipuos amnes haberetur, et, quoties omnino amnis declarandus effet, ille nominaretur: ita vt, quemadmodum ipfum elementum aquae per Oceanum, ita πᾶν πηγαῖον ὕδωρ per Acheloum defignaretur: quo vfu adductus Maro fimpliciter *Acheloia pocula* dicere potuit. Praeiuerant Graeci, vt exemplis docuit Macrobius V, 18. qui ex Ariftophanis Cocalo laudat: — ἤμουν ἄγριον βάρος· — ἔτειρε γάρ τοι μ' οἶνος οὐ μιγεὶς, πόμα, Ἀχελῴῳ. *euomui graue onus* ftomachi: *male enim me habebat vinum cum* aqua *non mixtum* feu vt Macrobius ipfe vertit: *grauabar vino cui* aqua *non fuiffet admixta*, id eft, mero. Difertus ad hanc rem locus eft ex antiquioribus petitus in Euftathio:

ὁ παλαιὸς λόγος πάνυ τὸν Ἀχελῶον σεμνύνει, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ Ἀχελῶον κληθῆναι. καθὰ καὶ Ὠκεανὸν, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. Φησὶ γοῦν τις· „Ἀχελῷον ῥάσατε.“ τουτέστι, τὴν γῆν ῥάνατε τῷ ὕδατι. leg. ῥάσσατε, quod etiam Od. Υ, 150 occurrit. Inde obuium eſt in poetis *Acheloum* poni pro *aqua* v. c. Eurip. Bacch. 625. Androm. 167. Ariſtoph. Lyſiſtr. 381.

Cauſſam cur Achelous tantam auctoritatem habuerit, inde repetitam videbis in Excerptis ap. Euſtath. et melius in Schol. Townl. et Victor. quia Achelous erat maximus amnium Epiri et Aetoliae, in quibus locis antiquiſſima Hellas fuit, circa Dodonam, a Sellis habitatam. Saepe eius mentio facta in reſponſis Iouis Dodonaei, et iuſſi, qui conſuluiſſent, θύειν Ἀχελῴῳ.“ Itaque nec mirum aras Acheloo poſitas memorari apud Pauſaniam. Fundus his eſt Ephorus, cuius locus ipſaque ſcriptoris verba, appoſuit Macrob. l. c. V, 18. quem vide: vbi, communi nomine Acheloum pro aqua dici Ephorus aſſerit, quod ex Dodonaeis oraculis profectum ſit σχεδὸν γὰρ ἐφ᾽ ἅπασιν αὐτοῖς προςάγειν. (omnibus oraculis adiicere) ὁ θεὸς εἴωθεν, Ἀχελῴῳ θύειν. — μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῶον προςαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς. Repetierunt hinc alii, in his Didymus περὶ τῆς τραγῳδουμένης λέξεως, ap. Macrob. eod. l. qui ex Ageſilao (mythicarum rerum ſcriptore) recitat: ὁ γοῦν Ἀγησίλαος διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῶος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος. ἔφη γάρ· „Ὠκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθὺν ἑαυτοῦ ἀδελφήν. τῶν δὲ γίνονται τριςχίλιοι ποταμοὶ (ex Heſiodi Theogonia) Ἀχελῶος δὲ αὐτῶν πρεςβύτατος, καὶ τετίμηται μάλιστα.“ Cum itaque tam celebre Acheloi eſſet nomen, potuit eum noſter poeta primo inter Amnes loco memorare. Aliam cauſſam attulit Euſtathius: non ignotus, inquit, fluuius Achilli Theſſalo eſſe potuit ex vicinis locis. Aliae de eo fabulae fuere, quas tempus obſcurauit: vt de eius aquis cum Inacho miſtis ap. Sophoclem, (v. Strab. VI p. 416 C.) de controuerſia

Acheloi cum Ioue exercita. Occurrit Acheloi memoria in antiquioribus fabulis de Sirenibus, quae ex eo et Melpomene natae feruntur, ignota de caussa: Apollod. I, 3. 4. v. Not. p. 37.

In Schol. A. B. br. alia mythica de Acheloo adposita sunt, e quibus apparet, fabulam inprimis in Heracliis fuisse tractatam, lyrice a Pindaro.

κρείων Ἀχελώϊος. respicit locum Pausan. VIII, 38 f. vbi tres Acheloos memorat, et hunc Acarnaniae et Aetoliae ait Homerum in Jliade *ποταμὸν τῶν πάντων ἄρχοντα* dicere.

οὐδὲ βαθυῤῥείταο. οὔτε Aristarchus legerat: Schol. A. debuit igitur ille etiam antec. versu *οὔτε* legere, non *οὐδέ*.

196. *ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ* — atqui Xanthus supra erat Iouis filius. De hac *ἀπορίᾳ* v. ad Φ, 2.

καὶ πᾶσα θάλασσα. ὅλη Schol. A. B. mare interius, mediterraneum. Vrat. A. *πᾶσαί τε θάλασσαι.*

Allusum est ad h. v. ab iis, qui Homerum, e quo omnes poetae riuulos duxere, cum Oceano compararunt: Dionys. Hal. de composit. s. 24. Quintil. X, 1, 46. *Hic enim* (Homerus) *quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium vim fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit.*

197. *καὶ Φρείατα μακρὰ νάουσιν.* h. e. *βαθέα.* vt contra B, 92 *ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης*, Schol. B. reddebat *μακρᾶς.*

νάουσι, *πιδύουσι.* Schol. Townl. et Vict. *νέουσι.* Cant.

199. *ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. σμαραγήσει* Barocc. Cant. Mori. Vrat. A.

200. *ἐκ κρημνοῖο.* ⊱ „quod *κρημνὸς* nunc, quae antea erat *ὄχθη*.“ Schol. A. vs. 171. 2.

ὄβριμον ἔγχος vnus Vindob. indocte.

201. *τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπε*, Flor. Ald. 1. *καταυτόθι* vna voce.

203. *ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες.* Argutantur grammatici in Scholiis vtrisque et in Eustath. et iterum ad 353.

(loco ceteroqui propter superstitiosas opiniones de anguillis notabili) in repèriendis caussis, cur discernantur anguillae a piscibus. Dicendum erat simpliciter poni genus cum aliqua specie, priore loco apposita, more et vsu. Schol. A. laudat: Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα. κατ' ἐξοχήν. vbi tamen indiuiduum cum toto ponitur.

Notatur quoque duplex forma, ἔγχελυς, υος. et ἐγχελίς, εως. quod ad Lexica est reiiciendum. Barnes: „γρ. ἐγχέλιες." debebat saltem scribere ἐγχέλεες. vnde ἐγχέλεις. v. Eustath. p. 1231, 33.

ἀμφεπένοντο. quod de cura et ministerio, quo occupati sumus aliqua in re, dicitur, vt sup. Δ, 200 in vulnerato Menelao, et Π, 28. nunc ad pisces transfertur occupatos in cibo parando, et de canibus Ψ, 184 vti πένεσθαι aliquoties de cibo parando, dictum vidimus. Ex Ven. B. praefixum video ἀμφενέμοντο. nec hoc male.

τὸν μὲν ἄρ'. Iterum Clarke: „vt fieri solet."

204. δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Monent Scholia A. B. δημὸν ἐπινεφρίδιον esse iungenda. Sensere igitur molestiam geminati participii ἐρεπτόμενοι κείροντες. Aiunt eadem et Sch. br. „ἐρεπτόμενοι καὶ κείροντες διλογεῖται." parum commode. E grammatica ratione esse potest ἐρεπτόμενοι κείροντες pro τῷ κείρειν. *deuorantes arrodendo.* Sed videtur accipiendum esse: ἀμφεπένοντο ἐρεπτόμενοι, δημὸν κείροντες. Sch. A. B. Townl. Eustath. κείροντες. ἀπλήστως ἐσθίοντες. ὅθεν ὁ κόρος. De voc. ἐρέπτεσθαι v. ad B, 776. Mirum errorem, cum δημὸς pro δῆμος acciperet, Ammonii p. 89. v. ad e. l. Valk. p. 144. κείραντες a m. pr. vn. Vindob.

205. ὁ βῆ ῥ' ἰέναι omissum ῥ' in vno Vindob. ἱπποκορυστὰς iam vidimus B, 1.

208. χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο. Melius esset χέρσ' ὕπο. nam δαμῆναι ὑπὸ χερσὶ sollenne est v. c. B, 860. 874. et ὑπὸ δουρί.

209. ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχον. ἔλετ' Ὀρσίλοχον Vrat. b.

210. Θρασίον τε. ex Eustath. pro Θράσιόν τε.

213. ἀνέρι εἰσάμενος. Sch. A. „γρ. καὶ, εἰδόμενος.“ Additur: τὸ δὲ βαθέης χωρὶς τοῦ δ'. Videtur δ' abfuiſſe aliis, minus bene.

βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης. Ita legitur verſus in edd. et codd. Ionicum erat δὲ φθέγξατο. Emendauit Casaub. δ' ἐκφθέγξατο, quod receptum a Barnes et Clarke, malim ſaltem βαθέης ἐκ φθέγξατο, per ſe non male; et firmatum nunc ab Erneſtio e cod. Lipſ. Sed totum verſum inſititium eſſe, arguit hoc, quod otioſus eſt, et quod in fine ingrata repetitio eſt: βαθυδίνης et δίνης.

214. πέρι μεν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις. περὶ ſcribere iubent A. B. non πέρι. eſſe enim pro περισσῶς. (Atqui hoc inuerſe ſe habet.) αἴσυλα ſunt iniuſta, nefaria. v. ad E, 403.

216. εἴ τοι. εἴ σοι vn. Vindob.

217. ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας. Probat γ' Sch. A. vnde patet fuiſſe quoque τ'.

πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε. Erat ῥέζειν illatum a Turnebo ex edit. Rom. Verum vbique ῥέζε in codd. obtinet; niſi quod in ῥέζειν et ῥέξαι ex codd. Vindob. notatur.

218. ἐρατεινὰ ῥέεθρα. ⟝ „ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον, πεφοίνικται γὰρ ὑπὸ τοῦ αἵματος“ — Sch. A. inepta obſeruatio! Aqua Scamandri natura erat pellucida, adſpectu iucunda, ἐρατεινή. In Vrat. A. pro eo αἰπεινὰ ῥέεθρα.

219. εἰς ἅλα δῖαν. μεγάλην Sch. B. Vidimus iam A, 141.

220. στεινόμενος νεκύεσσι. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως. ἀφιδήλως. ⟝ „quod στεινόμενος, pro στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν. Vrat. d. δεινομένος. vitioſe.

ἀϊδήλως. ὀλεθρίως. de voc. cf. ad B, 455.

221. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον. Sch. A. ψιλῶς· ἄσε· ἐστὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐῶ. Scilicet fuere qui ἅασον ſcriberent, ab ἄδω, ἑάδω. Vnde et Schol. B. πληρώθητι. ῥέσθητι. ἀπὸ τοῦ ἄσαι. Debuere ergo eſſe, qui ἄδω *ſatio*, etiam ἅδω ſcriberent, vnde ſcriptura variauit: ἄσα,

Maria

ἔασα et ἔασα, pro ἦσα et ἦσα. vt Ω, 557 ſcripſere ἐπεί με πρῶτον ἔασας. ap. Etymol. in ἐῢς et in ἔασας pro ἦσας, ab ἥδω. — Addit tamen Sch. B. „vel ἔασον τοῦ (f. τὸ) μιαίνειν τῷ φόνῳ τὰ ῥεύματα. Melius tamen ἔασον accipitur dictum abſolute, *omitte quod agis*, vt E, 517. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος vel αὐτοὺς, vt Π, 731 Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν. Sic Δ, 226. I, 697. Λ, 323 et al.

ἄγη μ' ἔχει. ἄγη, Apollon. Lex. θάμβος καὶ κατάπληξις. et Heſych. θάμβος, ἔκπληξις. add. Suidas, Schol. Sophocl. Oed. Tyr. 656. (670) Iterum occurrit Od. Γ, 227. Π, 243. at βασκανία eſt apud Herodot. VI, 61. notante Etymologo in h. v. in quo vitio obuio Ἡρωδιανῷ ſcriptum eſt: v. Valken. Diſſ. de Scholiis ined. p. 120 et ad ipſum Herodotum.

223. ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε. Κάμανδρε Harl. et h. l. vt alibi.

225. πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ. ἔλσαι, quod et ἔλσαι ſcribitur, fuit ϝέλσαι, a ϝέλω, ϝείλεω. Male ἐλάσαι Harl. Cant. et pro var. Euſtath. v. ad A, 409. et Excurſ. de digammo.

καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι. πειρηθῆναι abſolute, (κατ') ἀντιβίην Ἕκτορι· pro Ἕκτορος, vidimus iam A, 278 μήτε σὺ 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην.

226. Monent Schol. A. aut interpungi poſſe poſt ἀντιβίην, aut ſequentia iungi cum antecedentibus: ſi hoc, vt ſit λόγος διαπορητικὸς, πότερον αὐτὸς ἀνέλῃ με, ἢ ἐγὼ αὐτόν. (ſcilicet ſubintelligendum, vt alibi quoque, εἰ ἢ — ἢ —) Sin prius, erit affirmatiua oratio. (et ſcribendum ἤ κεν — ἤ κεν —)

228. καὶ τότ' Ἀπόλλωνα. Verſus ſequentes de Apolline parum tempeſtiue ſubiecti ſunt, et adducaris facile in ſuſpicionem, ſerius eos acceſſiſſe, vsque ad 233. Fac dici poſſe, mandata eſſe data Apollini a Ioue κατὰ τὸ σιωπώμενον, aut, quod Schol. B. ad vſ. 229 cenſet, contineri iuſſum illud in verbis Υ, 25. 26. nihil tamen facit ad rem inuocatio Apollinis h. l. nec eius aliquis eſt ef-

fectus. Lenz *(Ebene von Troia* p. 262) obſeruauerat, in Euſtathii interpretatione nullam occurrere memorationem verſuum 222—232. (occurrit vero p. 1234 extr. et 1235) itaque ſuſpicabatur eos verſus abfuiſſe ab eius codice; nec tamen deſiderati ſunt in vllo alio codice, nec in Schol. antiquis. Etſi verſus haud deſideres, ſi abfuerint. Male habet, quod verſus 232 ἦ καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν — quocunque te verteris, nullam bonam iuncturam praebet.

229. 230. οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος. Corruptum eſt εἰρύσαο, nam media correpta eſſe debet ab ἐρύω, traho, ϝερυω. At h. l. requiritur notio τοῦ Φυλάξαι, media longa: vt A, 216 χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι. a ῥύομαι, vel ἐρύομαι, ſeruo. obſeruo. v. Excurſ. IV ad lib. A. Eſt ergo ſcribendum εἴρυσο, ab εἰρύμην. v. ibid. p. 180.

230. ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε. duo Vindob. ὅ, τι et ὅτι. Poteſt eſſe ὅ τοι pro ὃς et pro καθ' ὅ.

231. Τρωσὶ παριστάμεναι. duo Vindob. παρεστάμεναι. εἰς ὅ κεν ἔλθῃ. Vrat. A. ἔλθοι.

232. δείελος ὀψὲ δύων. ⊱ „quod δείελος pro δείλη, vt ἕσπερος, ἑσπέρα.“ Sch. A. ſcilicet eſt adiectiuum, δείλη ἡμέρα. et ſubintelligendum δείελος ἥλιος. cf. ſup. ad 111.

ὀψὲ δύων, binis vocibus, vt E, 272 ὀψὲ δύοντα Βοώτην, alias eſſe ὀψιδύων, vt ὀψιμαθής. ὀψιτέλευτον. Sch. A. ex Herodiano ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου.“ Sch. B. Addit Apionem et Herodorum Euſtathius, p. 1235, 5. monentque omnes τὴν δύσιν ὀψίαν, Attice dici ſolitam δείλην, nunc eſſe δείελον. Hinc corr. Etymol. in δείελος.

σκιάσῃ δ' ἐ. ἄρουραν. „al. σκιάσει“ Clarke neſcio qui.

233. δουρὶ κλυτὸς et h. l. alii, vt ed. Rom. forte melius. v. ad B, 645.

234. κρημνοῦ ἀπαΐξας. Ita meliores, etiam Ven. ſicque edd. Rom. Turnebi, Steph. cum Flor. Aldd. habuiſſent ἀπαΐσσων, quod eſt in vno Vindob. ἐπαΐξας Barocc. Mori. ὑπαΐξας Harl. Lipſ. duo Vindob. Sane et hoc non

male. Turbas facit Barnes in sententia loci: non decere Achillem quod mendax sit, cum promisisset, se, quod iusserat Scamander, esse facturum; vultque adeo *a ripa eum abire:* nec satis expedit rem Ernesti. Enimuero Achilles in medium alueum se immittit, et aquis obrutus, vlmo in ripa arrepta vix enatat: ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας nunc demum per campum fugit, ἤϊξε πεδίοιο. Dicta Achillis igitur erant sarcastice accipienda.

236. Vulgo lectum: οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν. Enimuero e lege digammi ἔσαν ἄλις debuit esse. κατ' αυτον εσαν ϝαλις. Sicque laudat Eustath. p. 1232, 21. et habet Harl. Mosc. 2. Bentl. hic et inf. 344 tentabat κατ' αὐτὸ ϝαλις. At postea ad alterum transiit.

237. τοὺς ἔκβαλλε. In Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τοὺς ἐξῆγε. τοὺς δ' ἔβαλλε est in Schol. Eurip. Orest. 1384. cf. Schol. Sophocl. Trach. 13.

μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Ratio simplicissima ducitur a fragore amnium *e longinquo* audito. Nouam coniecturam proposuit nuper Boettiger, (v. *Teutsch. Mercur.* 1801. Ianuar. p. 68.) Scholia A. B. br. hinc ductum esse, vt post Homerum Fluuii fingerentur *tauriformes:* ταυρόμορφοι. Tum alius in Sch. B. ἐντεῦθεν ὁρμηθέντες τὸν Ἀχελῷον ἐταύρωσαν (non ἐσταύρωσαν) Ἡρακλεῖ ἀγωνιζόμενον. idque fecisse Archilochum. At Homerus, inquit, ausus est primus Fluuium cum heroe componere.

238. ζωοὺς δὲ σάω. vterque Venetus cum Sch. br. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Eustath. et ed. Rom. add. Lips. Harl. σάωσε Barocc. male. Antea edd. δ' ἐσάω. De voc. v. ad Π, 363. ζωοὺς δὲ σάω. hoc poeticum esse iam in Nota ad h. v. monui. Nam vere mergi debuere Troiani aquis increscentibus. Videntur sensisse rem ii e veteribus (ap. Eustath. p. 1233 extr.) qui magnos sinus in ripa fuisse dixere. Non magis probabile est, quod inf. 343 sq. flamma per campum omnia comburit, solo Achille incolumi: v. ad eum vs.

Omnino peruentum est in eum locum, quo de tota hac Scamandri cum Achille pugna aliquid monendum

eſt. Eſt haec carminis pars haud dubie e ſplendidiſſimis, Percellitur animus, ſpecie dei Fluuii et audaciae Achillis: mox diſcriminis, in quo ille verſatur, omninoque nouitate pugnae, qua variatur narratio, et poſt reliqua praelia nouiſſimo hoc Troianorum cum Achiuis congreſſu inauditam rerum ſpeciem menti, hoc eſt phantaſiae, obiicit. Hactenus non omnino aſpernanda eſt obſeruatio Scholii Townlei. et Victor. ad vſ. 18. *πᾶσαν ἰδέαν μάχης διελθὼν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τεῖχος, καὶ ἐν ταῖς ναυσὶ, καινόν τι ἐξεῦρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἐξόδῳ, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μονείδειαν περιϊστάμενος, ἀλλὰ καὶ καινὰς διαθέσεις ἐπειςφέρων τῇ ποιήσει. τετάρτην γὰρ ταύτην συνιστὰς μάχην ἐπὶ λήξει τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ μὴ ἀξιομάχους οἶδε βαρβάρους Ἀχιλλεῖ, καὶ ἄτοπον, εἰς ἀκατέργαστον λῆξαι τὴν ποίησιν, θεῶν τε μάχην παρειςάγει, καὶ τὸν ποταμὸν καθίστησιν, εὔλογον ἀφορμὴν λαβὼν τὴν ἀπὸ τῶν νεκρῶν στένωσιν.* Scilicet poeta non modo ſequitur id, quod omnibus amnibus commune eſt, qui praeſtructo alueo aquis ſubeuntibus ripas egrediuntur; verum habuit quoque aliquid quod naturae fluuiorum Troadis proprium eſt, qui, praecipites ex Idae iugis per imbres ingentem in molem augentur et plana loca inundant. Etſi autem torrentium verius loco habendi ſunt, ſaltem Simois, narrant tamen ii, qui haec loca adierunt, aequoris inſtar planitiem aquis obrui. Scamander quidem breui curſu vim aquarum minorem colligere videtur; at poeta iure ſuo omnia in maius, quam natura fluuii fert, augere potuit. Quid? quod aliqua fama fuiſſe, ſaltem ex Homerico carmine viguiſſe, videtur, de euento aliquo intra belli Troiani tempus, et de Achillis caſu in hac ipſa fluuiorum inundatione, quae tempore auctumnali ſolito accidere debuit: Colligas hoc e Scholio, quod adſcriptum vides Obſſ. ad 242. in quo ex Hellanico antiquiſſimo ſcriptore narratur Achilles aquis in immenſum auctis vix vlmi (*πτελέας*) ope quam prehenderat ſaluum euaſiſſe, ceteris Achiuis ad loca editiora profugientibus.

240. ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα. Cantabr. ἵστατο ῥεῦμα. Ita quoque Hellanicum putes legiſſe in loco ad 242 memorato.

242. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι. εἴα στηρίξασθαι, vn. Vindob. et Lipſ. vt referatur ad ῥόος, nec male, inquit Erneſii: ὁ ῥόος οὐκ εἴα αὐτὸν στηρίξασθαι. Eſt στηρίξασθαι in Dionyſ. Hal. de compoſit. ſ. 16. vbi locum laudat propter verba rei ſono quoque congrua.

ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσίν. „πτελέην. vt inf. 350 πτελέαι τε ἰτέαι τε. At ſuere qui πτελεὴν ſcriberent, ideoque etiam πτελεά. Ex Herodiano ἐν τῇ ιά τῆς καθόλου" Sch. A.

Ceterum eſt in Schol. B. et Leid. ap. Valken. ad Ammon. p. 248. fragmentum memorabile ex Hellanico ἐν β' Τρωϊκῶν, vbi de bello Troiano egerat: „ὑπὸ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ Ἴδῃ, φησὶν, ὅθεν καὶ ὁ Σκάμανδρος, (ſc. ῥεῖ. niſi adiiciendum eſt) τὸ ῥεῖθρον ὑπερβαλὼν (lego ὑπερβαλὸν *ſuperans* ſc. ripam), ὑπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος, τὸ ἔχεν κοῖλα χωρία (leg. τὸ ἔχον κοῖλα χωρίου. Mox ἐν deleo) ἐπῆλθεν. ἐν τῷ ῥοῖ τούτῳ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ, πρῶτος ἐνέτυχε, καὶ δείσας τὸν ῥοῦν, μή τί μιν καὶ πημήνῃ, ἐν πεδίῳ πτελέας πεφυκυίας λαβόμενος, ἐμετεώρισεν ἑαυτόν. οἱ δὲ ἄλλοι, προϊδόμενοι τὸν ῥοῦν, ἐτράποντο ὅπου ἐδύναντο ἕκαστος, ἄλλος ἄλλῃ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν ὀρῶν ὑπερέχοντα τοῦ πεδίου ἀνέβαινε. vel potius ἀνέβαινον. Apparet, id quod ſaepe factum eſt, poetica eſſe in rem et euentum mutata, ac ſi eſſent hiſtorica fide tradita: Scamandrum, imbribus auctum, inundaſſe planitiem, et Achillem vlmo prehenſa aquarum impetum ſuſtinuiſſe, ceteros ad edita loca ſe recepiſſe. Additur mox e Seruio ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν, (quem e recentioribus ſcriptoribus fuiſſe neceſſe eſt) accumulatis in alueo cadaueribus amne intercepto ac repreſſo exundaſſe aquas per campos. Vniuerſe quidem ſaepe accidere potuit ac debuit, vt in campo montibus Idaeis ſubiecto amnes imbribus aucti eluuie aquarum planitiem obruerent; potuit quoque fama acceptum eſſe, in Troiae op-

pugnatione ingentem aliquam aquarum eluuiem factam esse qua ipse Achilles in discrimen adductus esset, qua fama poeta in rem suam vteretur; quae tamen ipse appofuit, poetica sunt, non historica. Vastationem agri per similem Simoentis et Scamandri extra alueos enagantium diluuiem vidit Comes de Choiseul Gouffier (p. 19. *die Ebene von Troia)* Per quae omnia tanto maiores difficultates subortae nos premunt in castrorum Achiuorum ad littus campi Iliaci metatione.

244. κρημνὸν ἅπαντα διῶσε. „διέλυσε τὴν συνεχομένην ὑπὸ τῶν ῥιζῶν γῆν. nec esse δίωσε." Sch. A. B. διῶσε, κατέβαλε. Hesych. c. Schol. Exc.

245. γεφύρωσε δέ μιν αὐτόν. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ. γ. δὲ κέλευθον. (ex altero scil. loco, O, 357) Simplicior oratio vulgatae. Nec vero putandum, quod viros doctos facere vidimus, vlmum prolapsam ad alteram ripam pertinuisse, vt tanquam ponte vtraque ripa iungeretur. Sed ipsum amnem peruium Achilli ex loco intra alneum, nam in ipsum amnem desilierat, fecit quo stabat, vt in alteram ripam escendere posset.

246. ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας. ⊱ „quod duplex est lectio ἐκ λίμνης et ἐκ δίνης. haec est Aristarchi, habeturque in Ven. Harl. Mori. Mosc. 2. Norat quoque Eustath. p. 1235, 26. Vtraque est bona et accommodata: vorticosus amnis potest designari per δίνας, aut δίνην. At nec λίμνης habet quod displiceat, fluuio iam ripas egresso, πλημμυροῦντος ποταμοῦ. Est ἐν δίνης in Vrat. A. Nonnullos etiam ῥιπῆς scribere, notat Schol. Townl.

247. ἤϊξε πεδίοιο. ⊱ Scholion excidit, quod ad πεδίοιο spectare debuit: quod est pro διὰ πεδίου. Aliis verbis notatur: „γρ. πεδίονδε. et in alio, φέρεσθαι pro πέτεσθαι" quod non spreuerim.

248. οὐδ' ἔτ' ἔληγε. vt alibi variat οὐδ' ἔτ'. οὐ δ' ἔτ'. οὐ δέ τ' hoc melius. θεὸς μέγας Vrat. b. d. ἐπ' αὐτῷ. In hanc scripturam consentiunt Baroce. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. b. d. et sic legebatur in Flor. Aldd. ἐπ' αὐτὸν Turnebus intulit ex ed. Rom.

249. ἵνα μιν πχύσεις πόνοιο. „quod πόνοιο. recte dictum pro τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. Eſt autem Ariſtarchea lectio; nam Ariſtophanes Φόνοιο legerat; et, addit Schol. hoc recte: καὶ λόγον ἔχει. eſt ſaltem expeditior lectio; accommodatior tamen erat ſupra vſ. 137. vbi legebatur idem fere verſus. Placebat Φόνοιο Bentleio; at πόνοιο legitur quoque in Apollonii Lex. in ἀκροκελαινιόων.

ἀκροκελαινιόων. vocem recte laudat Schol. B. bene declarantem naturam amnis alti et concitati: κυμαινομένων γὰρ αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) μέλαινα ἡ ἐπιΦάνεια ὁρᾶται. Apollon. Lex. h. v. τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων Φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων, adſcripto verſu; ex quo emendandus eſt Heſychius h. v. add. Etymol. Suidas. Euſtath. Schol. br. Occurrit vox hoc vno loco.

250. δῖον Ἀχιλλῆα. praeceſſerat ἵνα μιν — nunc ſubiicitur Ἀχιλλῆα, tanquam per appoſitum. Erneſti hoc μιν durum et inſolens eſſe pronuntiat et malit μὲν ſcribere vel delere verſum ſequentem, qui nec ab Euſtathio lectus eſſe videtur, et abeſt a cod. Vindob. a pr. m. Me tamen non tam hoc male habet, cum hunc morem loquendi alibi quoque occurrere meminerim, quam hoc, quod tota verſus fabrica expreſſa eſt ex ſup. 138 ὅπως πχύσεις πόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. μὲν languet; coniecit tamen idem Bentl. In addendis Erneſti ipſe obſeruat, Od. Z, 48 occurrere etiam μιν — Ναυσικάαν.

Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Barnes: „γρ. ἀμύνοι“ ex vſ. 138.

251. Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. Debebat vtique ſcribi ἔπι, hic et ſup. O, 358. 9. nam eſt ἐΦ' ὅσον, ὅσον ἔπι. ſcil. ἐστί. γίγνεται, quod altero loco adiicitur altero verſu.

Alia lectio eſt ἐρωήν. quam Ald. 2. cum ſequacibus, etiam Turnebo, intulerat; item pro var. lect. Euſtathius, et codd. Lipſ. Venetus, cum cod. Alteri. Scholia excerpta: ἐΦ' ὅσον ἡ δουρὸς ἐρωή. ἤ, ὅσον ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν. ὅ Φησιν ἀλλαχόθι, δουρηνεκές. (K, 357) Bene haud dubie

et illa lectio se habet et vsitatior est, ὅσον τε, ὡς, ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν. At altera, ἐρωὴ, conuenit cum altero loco O, 358. 9. et tuetur se codd. Victor. et Townl. cum Schol. ἡ μεθ' ὁρμῆς βολή· (non βοή) modo suppleueris: ἀπέρουσεν ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον γίγνεται ἐρωὴ δουρός.

252. αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μελανόσσου θηρητῆρος. ℥. Nescio an vetus Scholion interciderit. Nunc notata sunt sequentia. In Veneto scriptum οἴματ', et hoc grammaticus probat, nec addita caussa; quam diu quaerebam, cum tandem alio loco in Eustathio reperiebam p. 1270, 48 quia ductum esse voluere ab ὁμῶ, ὁμοῦ γίνομαι. (Ξ, 209) Collegisse hoc videntur ex X, 308 οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, vbi legebant quoque οἴμησεν. Volebant quoque alterum inde ducere, ὁμόω, ὄμνυμι. (v. eund. ad Od. M, 304. p. 1723.) οἶμα λέοντος ἔχων iam vidimus Π, 752 pro ὅρμημα vt et hoc versu laudato οἴματα exponit ὁρμήματα Hesych. cum Schol. br. Infra ad X, 308 Schol. A. et nostro loco Eustathius p. 1235, 39 notat, Philetam legisse αἰετοῦ ὄμματ' ἔχων. quod alienum ab h. l.

Si meam caussam agerem, rescriberem haud cunctanter αἰετοῦ — μελανοστέου θηρητῆρος. vt pronuntietur quatuor syllabis μελανόστου. quod enim vulgatum est, prorsus abhorrens est: μέλανος, τοῦ θηρητῆρος. Doctum est ad h. v. Scholion, Porphyrii puto ζήτησις, quam pleniorem adscriptam videbis in Schol. B. ad Ω, 315 vbi eandem aquilam poeta memorare videtur, μόρφνον θηρητῆρα, appellat, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. a nigredine. Apponam potiora. Aristotelem μελανόττου legisse, τοῦ μέλανα ὀστᾶ ἔχοντος· vbi Aristoteles hoc professus sit, non additur; in loco Hist. An. IX, 32 nil occurrit. In Schol. Townl. et Vict. inf. ad 259 alieno loco lego: ὅτι μέλανα ὀστᾶ ἔχουσιν οἱ ἀετοί. ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ε̄ περὶ ζώων. Nihil tamen in libro V. hist. anim. reperio. Etiam Democritum dixisse, nigra esse aquilae ossa. hoc falsum esse, ὀστοῦν γὰρ μέλαν οὐδενὸς ζώου εὑρίσκεται. Additur: nec poetam dicere ὀστοῦν, sed ὀστέον, et eum agere de eo, qui est ὁ μέλας, ὁ θηρητὴρ, ὃν Ἀριστοτέ-

λῇς μὲν κράτιστον ἔφη, Ὅμηρος δὲ, ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. In Schol. B. aliud eſt, quod de Ariſtotele pronuntiatur: ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. Notum tamen et adſpectui facile obuium eſſe poteſt, etiam ſine disſectione, oſſa eſſe nigricantia. Fuere qui μελανόσσου legerent, μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Ariſtarchus μέλανός του pro τινός. hoc ieiune et perquam fatue; nec ſcribit poeta του, ſed τεῦ vel τέο. Repetit eadem fere ex antiquioribus Euſtathius p. 1235, 40. Perſiſtunt itaque in lectione μέλανος τοῦ θηρητῆρος, tanquam certum genus deſignetur, dictum, αἰετὸς μέλας, ὁ θηρητήρ. idem qui et morphnus appellatur, inf. Ω, 315 et Φασσοφόνος Ο, 238. vulgo μελαναίετος. Coniectura viri docti, μελανώτου probari nequit, cum eſſe deberet μελανονώτου.

255. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς Φεῦγε. ⸗ „quod ὕπαιθα pro ἔμπροσθεν. — Euſtath. οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου τοῦ Ποταμοῦ, καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος. κάλλιον δὲ ἐννοεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, καὶ ὑπαὶ τὸ ἰθὺ ἤγουν κατὰ ὀρθόν. coll. v. 303. De λιασθεὶς v. ſup. ad O, 520 ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη.

257. Recte laudat Schol. B. tanquam ornatu et ſede ſua locum inter pulcerrimos: ἀπὸ τοῦ ἁδροῦ ἐπὶ τὸ ἰσχνὸν ἔρχεται καὶ ἀνθηρόν, — et pro exemplo mirae ἐναργείας locum appoſuit Demetr. de Elocut. ſ. 215. Laudat verſum in ὀχετοὺς, τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Erotian. Lex. Hippocr.

258. ἀμ Φυτὰ, vulgg. ἄμΦυτα vt noua vox procudatur. ἂν Φ. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. Melius vtique ἂν vel ἀν Φυτὰ pro ἀνά. Pro ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. ὕδατι ῥόον ἢ. Euſtath. p. 1235, 49. et Barocc. Harl. Townl. Victor. vn. Vindob. — ἡγεμονεύῃ Harl. c. Ven. vt ſaepe poſt ὡς ὅτε. Sic quoque Euſtath. Vrat. d. Moſc. 2. et Vindob. ἡγεμονεύοι Vrat. A.

259. χερσὶ μάκελλαν ἔχων. μακελλὰν diſtinguunt a δίκελλα, qui ligo eſt duas cuſpides habens; at illa habet partem latam, palam, cum manubrio. Huc redeunt

notata a grammaticis in Scholiis; Apollon. Lex. Hefych. Polluc. — Legitur quoque ap. Hefiod. Ἔργ. 468.

ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Sch. B. *τὰ κωλύματα τῆς διώρυγος ἐκβάλλων.* Apollon. Lex. hoc verfu adfcripto *ἀμάρη. ἡ ὑδροῤῥόη. ὁ δ' Ἀπίων, ἐμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.* vnde et *ἀμάρα* fcribitur: v. Euftath. p. 1235, 56. Melius Schol. B. *παρὰ τὸ, τῇ ἄμῃ ῥεῖν ligone* effoffa terra. Vox ex Theocrito nota, et ex Callim. in Cer. 30. *ἀμάρην. αὔλακα* reddit Hefych. Plenior ceteris eft Etymol. h. v. Verbo, eft idem quod *ὀχετός.* *ἀμάρης δ' ἐξ ἐ. βάλλων* fcripfit Barnes. Quidni iungemus *ἐκβάλλων?* Porro *δ'* deeft ed. Flor. et Ald. 1. Rom. et codd. Cant. Mori. *ἀμάρης' ἐξ* Mofc. 2.

ἔχματα, κωλύματα exponit quoque Apollon. Lex. h. v. verfu adfcripto. Similiter Hefych. Etymol. Euftath. Vocem iam vidimus M, 260 vbi vide. add. Apollon. Arg. I, 1200. arborem *προςφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.*

260. *τοῦ μέν τε προρέοντος. προῤῥέοντος* nonnullos legiffe notat Euftath. Hos neceffe eft *εο* vna fyllaba extuliffe. Barnes hinc γρ. *προῤῥεῦντος. πρὸ ῥέοντος* fcriptum in Veneto. Atqui iam aliquoties *προρέων* vidimus: vt E, 598. M, 19. et hoc ipfo libro 366. *τοῦ μέν τοι* Vrat. d. non male cum vno Vindob. alterum eft pro *τοῦ τε μὲν πρ.*

260. 1. *ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται. ὑποχλοῦνται. ὑποκινοῦνται* Sch. B. *ὑποψηφῖδες* vna voce Townl. et Victor.

τὸ δὲ — κελαρύζει. μετὰ κελάδου ῥεῖ. Schol. A. *κελαρύζει. ἰδίωμα ψόφου* Apolloη. Lex. h. v. *ἠχεῖ. ψοφεῖ.* alii Hefych. Suidas, quem illuftrat Toup. Vidimus iam vocem Λ, 812. de fanguine ex vulnere ftridente.

262. *χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ.* Notio eft fatis conftituta, *κατωφερεῖ. κατάντει, decliui.* At pugnatur de origine, Sch. A. nonnullos ait fcribere *προάλεῖ,* vt fit ab *ἄλλομαι.* Sic ap. Quintum IV, 510 properabant *ὅππως τις προάλοιτο. alios anteiret.* Praeftare tamen, inquit, cum Afcalo.

nita ſcribere προαλεῖ ab ἀλίζεσθαι, ἀθροίζεσθαι, Sch. B. ab ἅλις. καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἅλις. Apollon. Lex. τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. ex eo Heſych. καταφερεῖ. καταβατῷ. Vocem adhibuit Apollon. Arg. loco e cod. emendato a Brunckio, III, 73. Iuno de Iaſone: καί μ' ἀναείρας αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Aliud eſt inf. Ψ, 420 ἀλὲν ὕδωρ, ἀθρόον. Apparet tamen ex hoc, vocem eſſe ductam ab antiquo ἄλημι, quod idem eſt, atque εἰλέω. de quo v. Excurſ. de Digammo. cf. ad E, 823.

φθάνει. Sch. A. ἐκτατέον τὸ α διὰ τὸ μέτρον. ὥςπερ καὶ Ἀρίσταρχος ἠξίου." Erant haec iam ex Euſtathio nota. In Townl. et Vict. „Ζηνόδοτος φθανεῖ, ὡς τὸ νοσεῖ." an pro futuro? Nullus dubito, lectum olim fuiſſe φθανέει. v. dicta ad I, 502 et de duplici verborum forma Excurſ. I ad P. p. 405 ſq.

265. ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε. Sch. A. „τινὲς ἀντὶ τοῦ διανοήσειεν. γράφεται καὶ οἰμήσειε. προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ. non additur, quis: ſed probabile fit, Ariſtarchum intelligi. At B. ait προκρίνει δὲ Ἀρίσταρχος τὴν διὰ του ι γραφήν. Alteruter locus itaque peccat. Cum Sch. A. ſentit Schol. Townl. et Victor. vt appareat pro ι eſſe reponendum ρ. Sane οἰμήσειε exquiſitius eſſet; legemus iterum X, 140. 308. 311. at poterat vox inſidere animo ſcribentis vel recitantis ex 252.

267. ἀθάνατοι φοβέουσι. „alii φοβέωσι." Clarke.

269. πλάζ' ὤμους καθύπερθεν. Sch. B. e vetere grammatico: „πλάζειν, τὸ στροφοδινεῖν καὶ οἱονεὶ σκοτίζειν (στροφοδινεῖν, Π, 792)" Accepit ergo πλάζω, quod proprie eſt, *facio aberrare*, quodque adeo h. l. eſt σφάλλειν, *de ſtatu deiicere* vti eſt *repello, depello* Il. P, 751. vbi agger ῥόον πλάζει, facitque vt ille ſe diffundat, eo ſenſu, quo ad mentem transfertur: vt Od. B, 396. Quod longe petitum eſt. Verum πλάζειν eſt etiam πελάζειν, *admouere*, et *admouere ſe*, adeoque κῦμα ἔπλαζε (πρὸς, ἐπὶ) μιν, καθύπερθε (κατ') ὤμους. (ὥςτε καὶ τοὺς ὤμους ἐπικλύζειν τοῦ Ἀχιλλέως. vt Schol. B.)

Vidimus iam M, 285 κῦμα προςπλάζον. pro προςπελάζον. Eustath. vtrumque affert: — ἤγουν εἰς τοὺς ὤμους ἐπέλαζεν, ἢ ἐπλάνα καὶ διεσάλευεν αὐτούς. ὅπερ ἀντιπαράκειται πρὸς τὸ τὴν κόνιν ὑπερέπτεσθαι (v. 271) p. 1234. 18. 30. Est quoque vtraque ratio in Schol. br. Miscent plura Schol. Townl. et Victor. πλάζε ὤμους. πλάσσεν, ἔπλησεν. ὡς καὶ· δύο ἔτι (l. δύο δ') ἤματα κύματι πηγῷ πελάζετο. (πλάζετο). ἀλλὰ καὶ· πλάζει πίνοντας. (Od. B, 396) καὶ· πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης (Od. A, 75) Video nunc vsum vocis illustratam esse a Wakefield Silu. P. IV p. 220.

Ceterum idem grammaticus B. monet, probabiliter haec a poeta dicta esse, quando de solo Achille cogitamus; at quid interea ceteris Achiuis factum, aquarum eluuie deprehensis? Occurri potest ex Hellanico sup. ad 242 adscripto, ceteros sibi fuga consuluisse.

271. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν. ὑπέρεπτε. ὑπήσθιε. ὑπέσυρεν. (Sch. br.) ὑπέσπα. Sch. B. ὑποκατήσθιεν Apollon. Lex. adscriptis verbis, vnde expleas Hesych. ὑπέρεπτε. ἤσθιε leg. ὑπήσθιε. cf. ibi Notam. Accommodatum verbum, ἐρέπτειν, vt sup. 204 de piscibus corpus arrodentibus. — ὑπερέπτετο δίειν corrupte verba adscripta sunt in Eustath. ad Il. B, p. 344 extr.

κονίην. „γρ. γαῖαν" Barn. ex Eustath.

ποδοῖσιν Lips.

272. ὤμωξεν ἰδὼν ἐς οὐρανὸν vbique in edd. expressum; mirum neminem digitis saltem metiri versum voluisse. haud dubie εἰς erat reddendum. Nunc video Bentleium notasse, etiam codd. hoc exhibere, ipsum Venetum.

273. 4. ὥς οὔ τις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἐμὲ ἐλεεινὸν, ἐλέους ἄξιον ὄντα. οὔ τις θεῶν ὑπέστη σαῶσαι. ὑποστῆναι nunc non est, vt alibi, ὑποσχέσθαι, promittere, recipere, sed ὑπομένειν, τλῆναι, sustinere, audere vel in animum admittere. vt bene notauit Eustath.

ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι. quam indigna res est, me miserum nunc in aquis perire! nam, dummodo ab

hac morte seruatus sim, mortem haud deprecor. Optime Schol. br. σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ. ἔπειτα δὲ, καὶ πάθοιμί τι· κατὰ τό· ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον Jl. P, 647. Alioqui possit et sic accipi: *ita vero*, si nemo mihi succurrit, *mihi grauius quid accidere possit*, h. e. mortis periculum instat.

Schol. B. addit: τὸν ἀκλεῆ δὲ θάνατον ὀδύρεται. καὶ Λεωνίδας, τὴν χεῖρα βληθεὶς, ἀποθνήσκων ὠδύρετο, ὅτι μὴ ἔχων τὴν χεῖρα τελευτᾷ. Quae alium quenquam de Leonida memorare haud memini. In Townl. et Victor. Scholion sic legitur: καὶ Λεωνίδας ὁ δ' ἄκων βληθείς. Corrige, καὶ Λεωνίδας Λάκων βληθεὶς etc.

276. ἀλλὰ φίλη μήτηρ. iterum ἀλλὰ pro εἰ μή. Parum suauiter excipiunt se ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν, ἥ μ' ἔφατο. Nec tamen hoc vnum huius supinae orationis exemplum habetur in Homero. Nisi tamen omnia me fallunt: interpolatus est locus per vss. 275—278. vt fere factum est in locis, in quibus fata Achillis diserte praedicta leguntur. Nam diuersis locis ea exponuntur. v. Obss. ad Σ, 9.

ψεύδεσσιν ἔθελγεν. Hesych. ἠπάτα. κατεπόνει. Idem ἔθαγεν. ἠπάτα quod Bentl. quoque corrigit ἔθελγε.

278. λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι. „γρ. λαιψηροῖσιν ὀλεῖσθαι vt αὐτὰρ ὀλεῖσθαι pro vulg. ἀλλ' ὀλέσθαι, Jl. O, 700." Barn. Debuit dicere, ita legi posse. λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Schol. Sophocl. Philoct. 334.

279. ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. erat vulgata lectio tum edd. tum plerorumque codd. (e codd. Vindob. certe nihil enotatum video) eaque etiam in edd. Dionis Or. XI. p. 368. Sententia satis aperta, vt sit dictum pro ἐτράφη. at grammatica ratio non satis expedita hic et altero loco Ψ, 348 Laomedontis equi, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. Vulgaris opinio est: τέτραφ' esse praeteritum a τρέφω, et actiuum habere vim passiuam: „τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει" Schol. A. Townl. et Vict. debet ergo constitui verbo vis, *nutritur, educatur;* ex ipsa Clarkii

praeceptione de praeteritis perfectis. Quod parum commode fieri vides. Praestaret sic dicere esse verbum novae formae *τετράφω*, et *τέτραφε* pro *ἐτέτραφε*, cum notione *adolescendi*.

In Ven. A. est *ενθαδε γ' ετραφ' αριστος.* cum Schol. *ἐν ἄλλῳ· ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος.* Ἄλλως· *παροξυντέον.* (scribendum *ἐτράφ'*) *τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν, ἐτράφη. καὶ μέμνηται αὐτοῦ* Ἡρωδιανὸς *ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς* Ξ (ad Il. Ξ, 21) *ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ· διχθαδί' ἢ μεθ' ὅμιλον.* (quae ille accipiebat *διχθαδί' ἢ μεθ' ὁ.* pro *διχθαδίη ἢ μ.* vt *η* esset elisum) *δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ' γράφειν ὃς ἐνθάδε, εἶτα ἐτράφετ' ἄριστος* (debuit scriptum esse: *ὃς ἐνθάδε γ', εἶτα ἐτράφ' ἄριστος.*) *οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ, τέτραφ' ἄριστος, ἀπὸ τούτων* (f. *ἀπὸ τοῦ ταῦ*) *ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος, καὶ προπαροξύνοντες.* Senserat itaque Schol. A. cum Herodiano *ἐτράφ'* esse pro *ἐτράφη*, cum Eta eliso: quod fieret durissime, nec eius rei exemplum in Homero idoneum esse puto.

Si veri speciem habent ea, quae disputata sunt ad B, 661. et E, 555. fuit verbum *τράφω*, alia forma pro *τρέφω*, actione immanenti, nutrio me, adolesco, cresco; estque adeo *γ' ἔτραφ'* scribendum pro *ἔτραφε*, adoleuit, viuit. Tale verbum fuisse, docet E, 555 *ἐτραφέτην*, tempore imperfecto. Est quoque *τράφω*, etsi actiue, ap. Pindarum. Firmat scriptionem Veneti A. ms. Mori.

E Townlei. video notatum *τ' ἐτράφ'* etsi Schol. interpretatur *τέτραφεν ἀντὶ τοῦ ἐτράφη.* potuit tamen hoc scriptum esse *τ' ἔτραφ'* quod rediret ad eandem rationem, quam paullo ante in Veneto A. reperiebamus. Nec me offenderet illud *τ'* in *ἐνθάδε τ'* appositum, cum id toties sine vi occurrat. Alterum tamen *ἐνθάδε γ'* habet exempla similia, vt E, 172 *ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ.*

Ex his sequitur de trinis locis, in quibus hoc *τέτραφε* occurrit, non vno loco posse statui. Inf. Ψ, 348 *οἱ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί*, aut erit *ἐνθάδε τ'* (vel *γ'*) *ἔτραφεν* (pro *ἐτράφησαν* vel *τετράφεν*), quod praeferen-

dum, vti habetur Od. K, 417. de quo egit Bergler. praefat.) aut legendum ἔτραφον. E, 555 ἐτραφέτην a τράφω imperfecto tempore. et B, 666 recte esse emendatum ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. v. ad vtrumque locum.

280. τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε. Mutatis sedibus ἀγαθὸν et ἀγαθὸς δέ κεν scribebatur inde a Steph. ex ed. Rom. et Eustath. Praestat tamen ἀγαθὸς priore loco, quod vim habet, et legebatur iam in edd. Flor. Aldd. Turn. tum in codd. quos noui omnibus.

281. νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. ⊱ „quod ex h. l. οἱ νεώτεροι accepere λευγαλέος pro δίυγρος. At esse ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. (de hoc v. veriora ad I, 119) Additur: καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα“ Od. B, 61. quod posset forte ad δίυγρος referri, est enim eo loco, imbecillus. Melius tamen Schol. Townl. et Victor. λευγαλέῳ, χαλεπῷ. οὐ διύγρῳ· ὡς Ἡσίοδος. τί γὰρ ἐπὶ τοῦ· λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα. In Hesiodo est Ἔργ. 754 λευγαλέη ποινή. et 525 ἐν ἤθεσι λευγαλέοισι. pro χαλεποῖς. Nostro loco θάνατος λευγαλέος est mors inhonesta, ingloria, ignobilis. Schol. br. recte, χαλεπῷ. ἀδόξῳ. Nimis argute infertur detestatio mortis aquis submersi, cum ἄταφος ille maneat, qui aqua mersus ab inferis exulat; sic Synes. Epist. IV, p. 165. iam a Barnes excitatus.

εἵμαρτο ὀλέσθαι Vrat. d. et vn. Vindob. interpolate vel oscitanter. Iteratur versus Od. E, 312 et Ω, 34.

282. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. ⊱ Stigme sine Scholio: quod haud dubie spectauit ad ἐρχθέντ', ab aliis cum aspero scriptum ἑρχθέντ'. ab ἔργω et ἕργω, εἴργω et εἵργω. ϝεϝεργω, ἐέργω. Schol. B. ἐρχθέντα. ψιλωτέον δὲ, ἔστι γὰρ παρὰ τὸ εἴργω. Ἀττικοὶ δὲ δασύνουσι (suo more, inprimis quoties digamma in vsu fuerat). Pleniora sunt in Victor. et Townl. ἐρχθέντα. παρὰ τὴν ἔραν. (inepte) κυρίως τὸ ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. ψιλωτέον δὲ etc. Schol. Aristoph. Acharn. 329 εἵρξας. ἀποκλείσας. δασέως. Ἀττικοί· τὸ μέντοι παρ' Ὁμήρῳ. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ πο-

ταμῷ, ψιλῶς. Addit, si sit πρῆξας, esse ἔρξας, δασέως. vt Od. Σ, 196. de quo suo loco.

Apollon. Lex. ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι πνιγέντα. e contexto. nam per se est, inclusus, deprehensus. atque hoc repetunt Hesych. Suidas, Etymol. p. 377, 45. Schol. br. Bentl. etiam alterum Hesychii locum, ἐρεθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα emendat ἐρχθέντα. quod iam fecerat Epist. ad Mill. p. 36. nec aliter videtur emendandum esse in Hesych. ἐραθέντι, ληφθέντι. corr. ἐρχθέντι.

In iisdem, Victor. et Townl. ἐν τῇ Μασσιλιωτικῇ· εἰρχθέντα.

ὡς παῖδα συφορβόν. Cur συφορβὸν prae aliis memoret, caussa est ex eo repetenda, quod in siluarum saltibus ad extremum vsque auctumnum sues pascuntur. Vnde Virgilianum: *vuidus hiberna venit de glande Menalcas.* Schol. B. καὶ παιδὶ συφορβῷ ἑαυτὸν εἰκάζει ὁ λέγων· ἐγὼ καλός τε μέγας τε. (sup. v. 108) Addunt his Schol. Townl. et Victor. σημειοῦνται δέ τινες, ὡς ἅπαξ εἰρημένον. scil. in Iliade.

283. ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα. ἡ διπλῆ· ὅτι ἀντὶ τοῦ, χειμῶνος διαπερῶντα ἐναύλους, διὰ τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐπιμήκεις. Schol. A.

ἔναυλος. Schol. B. Townl. Vict. χειμάῤῥους, διὰ στενοῦ τόπου καὶ περιμήκους ποιούμενος τὴν ῥύσιν. Sic et Schol. br. Eustath. Actum de hac voce ad Π, 71.

ἀποέρσῃ. repositum ex Eustath. Barocc. Mori. Harlei. Townl. Vrat. A. b. d. accedit Venetus. exquisitiore vsu, pro vulgato ἀποέρσει. sollenni varietate. Est tamen hoc in Etymol. in ἔρσαι, et Hesych. ἀποέρσει, ἀποστερήσῃ. (ergo hoc spectat ad alteram lectionem) ἀποπνίξει, eadem Eustath. addito περισύρων, f. παρασύρων, ad Γ, p. 497. extr. ἀποερσεῖ est in Lips.

Laborant in caussa syllabae in απο productae nec elisae reperienda. Clarke comparabat ἀποειπων T, 35 et pronuntiatum ait ἀπούρσει vel *apowersei.* ergo accedit tandem in hoc ad neglectum digamma; fuit enim haud dubie αποϝερσῃ, pronuntiatum αποϝϝερσῃ. etiam Bentl.

adſcripſit ἀποϝέρσῃ. Dawes omnino locum tentat audacius p. 185. ὅν ῥα κ' (vel ὅν κεν) ἔναυλος ἀποϝέρξει vt ſit ab ἀποϝεργω. Coniicit quoque ἀποϝερξεν. ἀποϝέργειν occurrere haud ſum immemor, v. c. Θ, 325. Atqui eſſe ἀποέρσῃ ab ἔῤῥειν ductum ſatis docet hoc, quod ab antiquioribus ſcriptum fuit ἀποέρρειν. quod Atticorum eſt, in aſperum mutantium digamma. ἔῤῥειν fuiſſe ϝερρειν, iam aliquoties vidimus: v. Excurſ. de Digammo h. v. Eſt ἔῤῥειν proprie fluere, diffluere, perire; tum etiam actiue pro φθείρειν, perdere. v. Etymol. in ἔῤῥω, et ἀπόερσεν. ab ἔῤῥω, ἔρσω. Lectum binis locis de ſubmerſis in aqua, inf. v. 329 vbi vide. et ſup. Z, 348 vbi v. Obſſ. Schol. B. ἀποέρσῃ. παρὰ τὴν ἔρσαν. (hoc perperam) κυρίως τὸ, ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. Schol. Exc. Cantabr. ἀποέρσει. ἀποπνίξει. ἀπὸ τοῦ ἔῤῥω, ἐρῶ, καὶ ἔρσω, ἀπόερσε γίνεται. Fuere tamen in Etymol. voc. ἔρσαι, qui ἀπὸ τοῦ εἴρω ducerent, et εἴργω confunderent.

285. δέμας δ' ἄνδρεσσιν εἴκτην. Vrat. b. ἔϊκτον.

286. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες. vn. Vindob. χερσί.

ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι. fide data firmarunt. Iam ſup. Z, 233. cf. Od. O, 435. Φ, 218.

287. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε. ⊱ „quod τοῖσι de duobus dictum." Sch. A.

288. μήτ' ἄρ τι λίην τρέμε. ἄρτι vna voce edd. ante Barnes. Occurrit quoque μήτ' ἔτι.

289. τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμέν. formula iam aliquoties obuia vt O, 254. Ω, 182. Et ſimiles verſus ſunt E, 828. Δ, 390. ἐπιτάῤῥοθοι Vrat. A. — εἰμὲν et ἐσμὲν lectum: Euſtath.

290. Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. — „ἀθετεῖται. quod abſurdum eſt, cum aliam formam adſciuiſſet, dicere, ἐγὼ — ita enim, quis ille ſit, non poterat Achilles noſſe." Sch. A. Poteſt addi: ſi ſe deos eſſe profiteri voluit Neptunus cum Athene: quorſum adſciuit formam hominis. Enimuero ſpecie diuina, ſi ſe obtulerit, adſpici deus ab homine impune nequit.

292. ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει. „λωφήσει. λήξει. παύσεται." Hoc vno Iliadis loco obuium; iterum Od. I, 460. ideoque grammaticis notatum. At aliis, vt Apollonio Arg. frequens. Argutantur grammatici, cum a λόφος ducunt et proprie de iumentis dici volunt.

293. αἴ κε πίθηαι. parum commode hoc adiectum esse aiebat Pius in Sch. B. quidni enim obsequeretur diis vtilia consulentibus! forte spectare ea ad v. 396. 397." At reponi potest: esse eam formulam vulgarem suadendi et consulendi.

294. μὴ παύειν χεῖρας cum ὑποθησόμεθα licet iungere. At A. et B. nouam esse orationem volunt, et παύειν pro imperatiuo habendum. — Cum ὁμοιΐου peccet in leges metricas, Bentl. et h. l. emendat ὁμοιΐόΦι πτολέμοιο v. I, 440. vbi et de sensu vocis dictum.

295. κατὰ Ἰλιόφι. De hoc adiecto φι v. Excurs. ad lib. VIII p. 523. Schol. Townl. et Victor. συνήθης καὶ Θηβαῖος ὁ σχηματισμός. Ex hoc loco apparet, et alibi vt sup. 104. recte sic emendasse Bentleium pro Ἰλίου. v. ad O, 66.

296. ὅς κε φύγησι· σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας. ξ quod Ἕκτορι dictum pro Ἕκτορος, et φύγησι pro φύγῃ. Tum quod ἴμεν pro imperandi modo. Sch. A. B. φύγοι in Victor. et Townl. ἀπηύρας Harl. Saltem deb. ἀπαύρας. v. ad A, 356.

297. δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι. Vidimus iam in Aristotelea lectione B, 15. ad q. l. vide.

300. πλῆθ' ὕδατος. pro ἔπληθε accepit Eustath. Melius est ἔπλητο pro ἐπέπλητο, vt πλῆτο. vt P, 499. monente Barnes. a πλέω, πλῆμι, vnde πίμπλημι.

301. δαὶ κταμένων diuisim cum Ven. scripsi: monente quoque antiquo grammatico A. B. T. Vulgo vna voce δαϊκταμένων.

302. πλῶον καὶ νέκυες. Apud Apollon. Lex. πλῶεν ἔπλεον. ex vitio: vix enim est var. lectio, cum ἔπλεον sit additum. Adscripsit Sch. B. ἀλλὰ τριταῖοι πλέουσι. (Scilicet corpora humana primo subsidunt in fundo; altero

die demum in fuperficie natant) poffe tamen fluminis impetum corpora fundo propellere." · Habemus *arma fluitantia*, etfi *ex aere*, vt Aen. I, 100. 101.

303. *οὐδέ μιν ἔσχεν.* „Ariftarchus ἴσχεν." Sch. A. quod eft quoque in Cant. Referebat ad h. v. gloffam Apollonii et Hefychii ἔσχεν. ἐπέσχε. Alberti. — πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος. „ἀνὰ· τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὕδατος ὁρμῶντος." Sch. B. Iunctura verborum fieri poteft haud vno modo. Veriorem puto effe: τοῦ δὲ, ἀΐσσοντος ἀν ἰθὺν, γούνατα ἐπήδα ὑψόσε, πρὸς ῥόον, prouti fluctus aduolueretur ei a tergo, κατὰ τὸ κῦμα, cum ipfe recta contenderet in loca editiora, vt effugeret aquas a tergo in eum fubeuntes inde ab alueo coortas et explicitas per campum. Nec effe poteft ἀΐσσοντος πρὸς ῥόον ἀν' ἰθὺν, non enim aduerfae in eum incurrebant vndae, nec ille iis obnitebatur.

305. τὸ ὂν μένος. τὸ ὂν, male τεὸν μένος Ald. 2. et hinc al. ἔληγε τὸ ὂν μένος iam vidimus. v. ad N, 424. Κάμανδρος hoc quoque loco Harl.

306. κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο. „ἐμετεώριζεν, ἢ ὥπλιζε κατὰ Ἀχιλλέως." Sch. B. Ita enim folent duplicem vim fubiicere grammatici ex etymo. Etiam Sch. br. a κόρυς κόρυσσεν. ὕψωσεν. galea. quafi effet quod κορυφοῦν.

307. ὑψόσ' ἀειρόμενος Scamander. ἀειρόμενον Vrat. b. cum κῦμα iunctum. Sup. B. 151 κονίη ἵστατ' ἀειρομένη.

308. Φίλε κασίγνητε. Φίλε priore longa, feu quod Φῖλε feu quod Φίλλε pronuntiatum. v. ad Δ, 155. Verfu argute vtitur Plato in Protagora p. 340 A.

310. ἐκπέρσει. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσι fc. τὸν ἄνδρα, Achillem. Schol. B. τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν μάχην.

Pro κατὰ μόθον fuit lectum κακὸν θεὸν tefte Schol. Townl. οἷον κακὸν ἐπίκουρον. An Scamander norat Neptunum adeffe Achilli?

ἐκπέρσει. ἐκπέρσαι Vrat. d. et vn. Vindob. a m. pr.

312. πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. τοὺς χειμάῤῥους ὡς στενὰς διώρυγας. Hinc Bentleius corrigit Hefych. γρόσυνον. τάραξον. leg. ὀρόθυνον.

313. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε. Paullo poſt ad vſ. 309 excitatur hemiſtichium in Schol. Victor. et Townl. π. δ' ὁ. ἐπῆρε.

314. ἵνα παύσομεν. Vindob. παύσομαι. alter παύσωμεν.

315. μέμονε δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι. μέμονε, προθυμεῖται. vt iam aliquoties, v. ad E, 482. nunc, cum vi, *animoſe audet*, μενεαίνει. μενοινᾷ.

317. οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που — ⊱ „ὅτι τὰ τεύχεα καλὰ, ἀντὶ, τὰ καλὰ τεύχεα. ὡς· οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα." Sch. A. Spectat eo, quod vulgari vſu dici ſolet τὰ καλὰ τεύχεα, vel τὰ τεύχεα, τὰ καλά. Euſtath. ergo Schol. Townl. et Victor. aiunt μετάθεσιν ἄρθρου eſſe. Alind monitum eſſet, quod grammatici haud innuunt, quod vſus articuli occurrit Homero haud familiaris. Dici poteſt, eſſe h. l. ἐκεῖνα τὰ τεύχεα καλὰ, quae quoque iam 301 memorata erant. Nullus tamen dubito, fuiſſe τι. οὔτε τι εἶδος, οὔτε τι τεύχεα καλὰ, τά που. Bentl. conii. δίνης. ex vſ. 246. puta.

318. νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Monent Scholia A. et Euſtath. cum Etymol. p. 477, 19. in ἰλύος mediam eſſe productam διὰ τὸ μέτρον. eſſe enim natura breuem, vt ἰσχὺς, ἰσχύος. Alterum hoc in Homero non occurrit, at in Pindaro et Tragicis. corripitur prius hoc vno loco. Sunt tamen alia eius formae quae breuia ſunt in Homericis, vt ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο ſup. 203. Sic κρατὺς Π, 181. θρῆνυς Ο, 729. στάχυς Ψ, 598. βότρυς. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν Σ, 562. cui tamen aduerſatur B, 89 βοτρυδὸν δὲ πετονται cum eſſe potuiſſet βοτρυδὸν αἵ δε πέτονται. Et ἰλύος media breui in aliis occurrit, vt ſtatim Apollon. I, 10. Etymologus ait Dorice id fieri, vt producatur media breuis in ἰλύος. Accedo Bentleio corrigenti ἰλύοφι, quomodo vidimus refingi ab eo Ἰλίοφι pro Ἰλίου quod ἀμέτρως occurrebat. Knight p. 46 interponebat digamma, ἰλυϝος.

319. εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας μυρίον. ⊱ „διπλῆ, ὅτι ἅπαξ τὸ χέραδος" Schol. A. manifeſte ſic conſtituit lectionem Venetus interpunctione, et

Schol. A. lectione. Nam Eustathio excepto, vulgo scribitur χεράδος, quod est a χεράς, quod et ipsum bene se habet alia forma. Similis controuersia est ap. Pindar. P. VI, 13. vbi vide notata (χεράδες ibi etiam Schol. Vict. cum Townl. ad h. l. agnoscit). Iam quod ad vim vocis attinet, Schol. A. addit: ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. Φησὶ γοῦν· (sup. 313. 4.) πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε Φιτρῶν καὶ λάων. Tenebimus haec ex pluribus argutiis in Schol. A. B. br. T. et V. Apollon. Hesych. Suid. Etymol. inprimis Eustath. Ad solam saxorum congeriem reuocabat vocem et ad ipsos fluuios Aristarchus; est quoque hac notione pro lapillis, quibus ara construitur, ap. Apollon. Arg. I, 1123. vbi v. Schol. Scilicet deriuarunt vocem ex χείρ, vti est χερμάδιος, χερμάδια, μεγάλα, Il. Π, 744 proprie, quae manu capi possunt, saxa. adde Philemonis glossam ap. Villois. ad Apollon. Lex.

Dixi esse formam duplicem. Legebatur vbique χεράδος, ab ἡ χεράς. Et Aristarchus χεράδας esse statuebat, vt λιθάδας. Schol. A. Itaque iungebatur: ἅλις χεράδος περιχεύσω. Atqui Homerus ἅλις absolute effert. Ap. Apollon. Lex. editur χεράδος. additur tamen, σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος. debuit ergo ille legere (τὸ) χέραδος. Schol. Pindari l. c. χερὰς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός.

εἰλύσω, pro εἰρήσω, χώσω. Od. Ξ, 136 ὀστέα δ' αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Fuere tamen qui scriberent ἰλύσω, ab ἰλύς, pro ἰλύϊ καλύψω, ἀποπάσω. v. Schol. Exc. Cantab. Vnde est in Apollon. et Hesych. ἰλύσω. ἰλύϊ περικαλύψω. v. dicta a Tollio p. 362. Agnoscit quoque vnus e Schol. A. Schol. Vict. Townl. In Harlei. εἰλύσσω. At υω est producta syllaba. v. ad Λ, 156.

περιχεύσας cod. Gotting. Pindari l. c.

320. μυρίον, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι. ⊱ „quod ἐπιστήσονται pro δυνήσονται. laudato loco ex Od. N, 207. Addit Sch. B. Il. Π, 142. vt Lat. nosse pro posse. De μυρίον v. ad Σ, 88.

321. ἀλλέξαι. „ἀνλέξαι Aristarchus" Sch. A. τόσσην οἱ alii ex more, vt supra.

ἄσιν. τὸν ἐν ὕδατι συρφετόν. Sch. A. τὴν ἰλὺν versu adscripto Apollon. Lex. et Hesych. facile hinc emendandus; altero loco, vbi ex ordine litterarum ἄσην legi potuit (quod et h. l. Lips. ms. habet) nam est ἄσις, ἄση, ἡ ἀκαθαρσία. vt Etymol. ἄσσην Vrat. A. De etymo multa argutantur Schol. add. Eustath. Sch. br. Etymol. καλύπτειν insolita structura h. l. pro sollenni τόσῃ ἄσει καλύψω αὐτόν. Notauit Eustath. ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. Iterum hic vsus occurrit X, 313.

322. αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα. αὐτοῦ οἱ καὶ μοῖρα recitat Etymol. in voc. αὖθι μένειν. οὐδέ τε margo Steph. Sed τι sollenne: I, 197. Ψ, 308 et al. Ceterum hos duo versus 322. 323 plus acuminis, quam pro Homerica simplicitate habentes, attextos esse a seriore rhapsodo suspicor. Praeclare dicta erant illa: humatione non indigebit corpus Achillis; nunc, ecce, addit aliquis: statuemus quoque ipsi tumulum, seu monumentum ex coeno.

323. οὐδέ τι μιν χρειὼ ἔσται τυμβοχοῆσ' — „quod τυμβοχοῆσ' ὅτε scribendum est; quod et Aristarchus (Ascalonitam addunt Sch. br. et οἱ πλείους) facit; esse enim pro τυμβοχοῆσαι. Sch. A. Probat hoc Eustath. add. Hesych. c. nota. τυμβοχοῆσαι occurrit quoque in fragm. ap. Apollon. Dysc. ed. a Reiz. ad Maitt. p. 425, l. 4. αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κατὰ τυμβοχόησα. pro κατά σου. διά σου. At Crates esse τυμβοχόης aiebat, vt οἰνοχόη. In Hesych. et Schol. Townl. Victor. vtrumque legitur et in Schol. br. e diuersis auctoribus. Ita est: οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεία χώσεως τάφου. Et habet hoc, quo se tueatur. Non meminerant grammatici vsum voc. χρειώ, cum plene sit: οὐδὲ ἔσται κατ' αὐτὸν ἡ χρειὼ τῆς τυμβοχόης. vt alias ἱκάνει. cf. ad I, 75. Edebatur τυμβοχοῆς.

ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί. θάπτουσιν Lips. Harl. Mosc. 2. de futuro tempore. At ὅτε cum subiunctiuo frequens in Homero.

324 sq. Recte miratur locum Schol. B. οὐ γὰρ μόνον τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ καὶ τῇ ἐννοίᾳ κατώρθωται.

325. μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι. μορμύρων potentius, quam ἀναζέων, πληθύων. Lectum iam fuit E, 599. ποταμὸν — ἀφρῷ μορμύροντα.

326. πορφύρεον δ' ἄρα — Sic Od. Λ, 242 sq. διιπετῆ ποταμὸν vidimus iam Π, 174.

327. κατὰ δ' ᾕρεε. καθῄρει. κατέβαλλε. κατεπόνει. κατελάμβανεν Schol. A. B.

328. δὲ μέγ' ἄϋσε. „γρ. δὴ μέγ'" Barnes.

περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ. Scriptura vtique vix est aeui Homerici. Bentl. em. περὶ δείσασα. Malim et ipse, πέρι tamen. Verum sic multa essent alia mutanda in Homero.

329. μή μιν ἀποέρσειε. Dicta satis multa de hac voce sup. ad vs. 283. In Schol. A. et Schol. Exc. Cantab. Κυπρίων ἡ λέξις. Dicendum erat, vocem antiquam in vsu mansisse apud Cyprios; et, quod suspicor, de submersis aqua.

330. προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν. accessit ὃν ex ed. Rom. omissum in Flor. et Aldd.

331. ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος. — „ἀθετεῖται, quoniam alienum est in matris verbis nomen a corporis vitio petitum; ὦ χωλέ." Schol. A. Eustath. Igitur ἀθετεῖν manifeste h. l. est, improbare; non vero, pro interpolato et spurio habere. Plutarcho tamen de aud. poet. p. 35 C. argutum hoc visum, nam inter laudes Homeri refert hoc, quod nec vitia nec virtutes corporis in praecipua laude posuit, sed ad animum omnia refert.

Κυλλοπόδιον. Scribit sic Aristarchus; recte e grammatica ratione: Contra quam alii vt Lips. κυλλοποδίον; cum sit ex ὁ Κυλλοποδίων, Σ, 371. Υ, 270. v. Etymol. Eustath.

332. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤΐσκομεν εἶναι. Schol. B. εἰκότως νομίζομεν, (ὑπονοοῦμεν Eustath.) ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῷ πυρί. quod friget. Potest esse εἶναι h. l. ab ἰέναι, quod et in Eustathio habetur:

ſic ſupra Υ, 355 ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. quae tamen cauſſa erat ſuſpicandi, fore vt Xanthus Vulcanum adoriretur, qui nondum in pugnam prodierat? Vellem veteres meliora dediſſe. ἄντα τινὸς εἶναι, στῆναι, poteſt ſane eſſe: alicui parem eſſe; ita vero eſſe debebat, ἤϊσκομεν σὲ ἄντα Ξάνθου εἶναι. Nunc vero eſt Ξάνθον εἶναι ἄντα σεῦ. quod ſaltem reddendum erit: eſſe Xanthum dignum te aduerſarium: ſic fere Schol. br. κατὰ σου γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστὴν ἡγούμεθα τὸν Ξάνθον. Sententia, quae requiritur, eſſe debet: auguramur te eſſe eum, cui cum Xantho congrediendum ſit pugna; cui conueniat haec pugna, ſeu, cui aſſignatus ſit pro aduerſario Xanthus. Suſpicor conſictum eſſe verſum ex Υ, 73 vbi dii ex aduerſo ſibi conſtituti enarrantur: ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς ſcil. ἔστη.

ἠΐσκομεν. Euſtath. εἴσκομεν. vnde Bentl. ſuſpicabatur ἐϝείσκομεν. Verbum eſt ἴσκω, Od. Δ, 279 ϝίσκω. ἐϝίσκω, vt Od. I, 321. Λ, 362 ϝεϝίσκω. vt Γ, 197. ἔγωγε ϝεϝίσκω. E, 181. et ſaepe. videtur ergo ϝηϝίσκω fuiſſe.

333. πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν. ἐνδείκνυε. ἐξάφαπτε. Schol. B. br. Euſtath. v. ſup. ad vſ. 99.

334. ἀργέσταο Νότοιο. Etiam h. l. fuit duplex ſcriptura: ἀργεστᾶο vt eſt quoque in ed. Rom. Euſtath, Moſc. 2. Etymol. et ἀργέσταο. quod in edd. receptum eſt pro epitheto Noti habendum; ſicque laudat Strabo lib. I. p. 51 A. quem exſcripſit Euſtath. De controuerſia v. ad Λ, 306. In Schol. A. „τοῦ λεγομένου λευκονότου.“ v. ibid.

335. εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν. „quod Zenodotus legerat ὄρσασα. accepit ita εἴσομαι pro γνώσομαι, et mox ſcripſit pro ἥ κεν, ἤ κεν ἀπὸ Τρ.“ Schol. A. debuit quoque κῆαι ſcribere, modo infinitiuo. Atqui εἴσομαι eſt πορευθήσομαι. ὀρέουσα recitatur in Vita Homeri.

ἐξ ἁλόθεν. Bentlei. hinc emendat Heſychium ἄλλοθεν, ἐκ τῆς θαλάσσης (p. 246 poſt ἄλλῃ πῃ ἁλὸς, pro ἄλλως).

336. ἤ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι. „Τρώων κεφαλὰς pro αὐτοὺς τοὺς Τρῶας. Schol. B. κῆαι recepta est lectio, etiam in edd. κῆαι vel κήαι. est autem κῆαι κεν, pro καύσει, vt Schol. br. id reddunt; in Townl. erat κῆε, in Vrat. b. κῆε. In Schol. A. monitum est κῆαι esse legendum, infinito modo: περισπαστέον τὸ κῆαι ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον.“ Addunt Schol. Townl. et Vict. οὐ γάρ ἐστιν εὐκτικὸν, ἀλλ' ἀπαρέμφατον. Nec tamen assequor, quomodo locum habeat post ἤ κεν infinitiuus.

337. φλέγμα κακὸν φορέουσα. „quod τὸ φλέγμα pro τὴν φλόγα dixit“ Schol. A. Eadem sunt in Apollon. Hesych. Etymol. Repugnat Pollux IX, f. 156. qui τὸ καῦμα esse vult. Etiam Eustath. τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν reddit.

338. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. ipsum inuolue flamma. quod alias ἐνίει πῦρ αὐτῷ. immitte flammam ei. Bene Schol. br. αὐτὸν περίβαλλε πολλῇ φλογί. Eustath. αὐτὸν pro σαυτόν. minus commode.

339. καὶ ἀρειῇ. ἀπειλῇ. Schol. B. vi oppositi h. l. v. ad P, 431. In ed. Rom. et Eustath. erat ἢ ἀρειῇ, quod commendabat Ernesti, receperat Wolf. damnauerat Heinrich Obss. p. 95. Supra Υ, 109 idem fere versus erat lectus: λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ. In prisco sermone καὶ pro ἢ poni, nemo dubitat; monent quoque Schol. Exc. Attamen h. l. καὶ proprie positum copulat.

340. μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ φθέγξομ' ἐγὼ ἰάχουσα. πρὶν — ἀλλ' ὁπόταν. sollenni dicendi more erat, μὴ πρὶν, πρὶν ἢ ὁπόταν.

ἀλλ' ὁπόταν δή. codd. passim, vt Ven. Vrat. b. d. etiam h. l. discretim scribunt ὁπότ' ἂν δή. Hoc leue, at graue est, quod vitium grammaticum loco insidet non animaduersum: ὁπόταν φθέγξομαι. Necessario legendum extruso ἐγὼν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξωμαι ἰάχουσα. Nam ὁπότε in oratione obliqua, et in conditionali aut optatiuum aut subiunctiuum postulat, hunc saepe cum ἄν. In Lips. erat aduerso metro: φθέγξωμ' ἐγὼ ἰ.

342. Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. in campum, versus fluuium direxit, aut, iaculatus est; iniecit, immisit pro telo. Eustathius: εὐστόχως ἠτοίμαζε, cum Schol. Exc. simpliciter κατεσκεύαζεν. ηὐτρέπιζεν Schol. br. nimis laxe. Deerat versus in Barocc.

343. πῦρ δαίετο. καῖε δὲ νεκρούς. Eustath. καῖε ἢ δαῖε. Vrat. A. b. Mosc. 2. δαῖε. nec caussa apparet, cur non vtrumque eodem modo pronuntiatum fuerit.

344. πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν. Primo vitium est in versu ex digammo: αυτον ϝαλις. quod facile tollas, vt sup. 236 reponendo κατ' αὐτὸν ἔσαν ϝαλις. At enim inesse apparet aliud vitium in κατ' αὐτόν, nam referendum est ad ἐν πεδίῳ. legendum itaque οἵ ῥα κατ' αὐτὸ ἅλις ἔσαν. adscripserat quoque Bentl. αὐτό. Sane ἐν πεδίῳ flamma saeuit vsque ad vs. 349. Totus tamen versus insititius esse videtur ex vs. 236.

Secundo ad h. v. est stigme ⟝ „ πρὸς τὸ ζητούμενον. quomodo Achilles non cremetur, aqua tamen efferuescente, et cadauera cremante. Respondet Aristarchus: quod primo exsiccabatur campus, tum flamma in amnem vertitur, quem Achilles iam deseruerat.“ Schol. A. Bene hoc se haberet, dummodo Achilles non dudum reliquisset alueum (ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀπορούσας ἤϊξε πεδίοιο vs. 246. 7) ita vt in medio campo fugeret, amne, qui in fluctus exsurgebat, eum persequente. Plura disputarunt veteres in Schol. B. ad 343. 365 et 269. Nolim equidem poetam veterem agitare. Dicendum est, ἀπίθανον hoc esse per se, non in eo loco, in quo dii interueniunt; per hos enim vbi res aguntur, prodigia et miracula incidere necesse est. Itaque combustionem campi nolim ad caussas certas reuocare; saltem dicere licet, poetam phantasma suum petiisse ab eo, quod interdum videri potuit euenire, vt gramina et arbusta igni fortuito exorto conflagrarent. Cum poeta semel Vulcanum aduocasset in auxilium, contra deum fluuium, praesentissimae sane erant suppetiae per ignem aquas in vaporem mutantem.

Argutias veterum in ratione reddenda, Iunonis, tanquam aeris, partes in hac narratione agentis, nolo attingere. Videat haec, qui volet, in Vita Homeri Plutarcho tributa; Heraclid. Allegor. Homer. Eustath. Manet tamen illud: poetam haud inscite Iunoni et Vulcano partes suas assignasse; nec mirum, tam procliues fuisse homines ad statuendum, physice non minus quam poetice haec esse narrata; vt ap. Plutarchum est de primo frigido p. 950 E.

345. πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. „quod πᾶν pro ὅλον. et quod primo loco siccatur campus, tum fluuius.“ Schol. A. respectu ad Schol. A, 344.

σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. κατείχετο. vt H, 248. Sic πῦρ ἔσχετο.

345. 6. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν αἶψ' ἂν ξηραίνῃ, χαίρει δέ μιν ὅςτις ἐθείρει. — Boreas ὀπωρινός, quia ἐν τῇ ὀπώρᾳ validior est, et laetatur agricola, quia vento ingruente superficies agri humore ita liberatur, vt retineatur eius pars sub solo, nec solis aestu in vapores resolutus dissipetur.“ Schol. A. quem hoc modo interpretor. Est autem ὀπώρα pro ratione et natura soli caelique Ionici de ea anni parte accipienda, quam nos per dies caniculares declaramus; eam praecesserat τὸ θέρος cum messe: v. Nota ad E, 5. 6. restat tum arbustorum vineaeque maturandae tempus iustum et idoneum. ἀλωὴ enim et h. l. de loco arboribus et vitibus consito est accipienda. v. ad E, 90. Sub illud tempus per totum Archipelagum aquilones spirant, quos per etesias vulgo declaratos intelligere necesse est; biduo enim post Caniculae exortum oriuntur, et constanter perflant diebus XL. vt e Plinio notum est, II, 47. quem etiam Barnes ad h. l. laudat. Vide de his ad Virgil. Aen. III. Excurs. II. Iterum ὀπωρινὸς Βορέης memoratur Od. E, 328.

νεοαρδέ' ἀλωήν. νεωστὶ πεποτισμένην. Apollon. Lex. h. v. At ibidem: „ἔνιοι δὲ νεοαλδέα, διὰ τοῦ Λ, νεοαυξητόν. ἀλδαίνειν γὰρ τὸ αὐξάνειν σημαίνει.“ Non mala lectio: nec tamen alibi memoratam vidi. At quaeritur de quo

genere irrigationis poeta accipiendus ſit. Vix de aqua per canaliculos ducta: ea enim opera data inducitur in ſolum, vt illud humeſcat. Videtur ergo imbribus merſum et oneratum ſolum eſſe eo anni tempore, quo calore ſolis recreandum erat.

ἀλωήν, ſcribitur hic quoque in Ald. 2. et ſequacibus et Cod. Vrat. b. Vide ad Υ, 496. et Euſtath. p. 1218, 97.

347. αἶψ' ἂν ξηράνῃ. Inuitus hanc lectionem recepi. Legebatur ἂψ ξηραίνῃ. Ariſtarchea lectio eſt ἀνξηράνῃ, docente Schol. A. Townl. et Victor. Melius ἂν ξηράνῃ eſt in codd. Ven. Townl. Vrat. b. d. Moſc. 2. nec aliter edd. Flor. Ald. Rom. Steph. donec a Barnes editum video αἶψ' ἂν ξηραίνῃ, nec monitum, vnde; niſi quod cod. Alteri ita legere videtur. Verum quidem eſt, ſi aoriſto vti voluiſſet Ionicus poeta, credas eum dicturum fuiſſe, ξηρήνῃ. vt ex λειαίνω eſt πᾶν δ' εὖ λειήνας Δ, 111. θερμήνῃ Ξ, 7. Eramque hactenus et ipſe pronus in alterum: ξηραίνῃ. At retudit impetum Scholion Townl. quod et Victor. eſt: „ἂν ξηράνῃ, μετὰ τοῦ ν. καὶ, θερμήνῃ μέν φησι (ſup. Ξ, 7.) ἀλλ' οὐ ξηρήνῃ, διὰ τὸ κακόφωνον· ὡς ψαρῶν καὶ ψῆρας.“ (v. ad Π, 583) Nolo equidem celare me valde ſuſpicari, eſſe has argutias grammaticorum ex ipſa codicis antiquioris ſcriptione natas; nam quale illud κακόφωνον ſit, mihi ſaltem non ſatis liquet.

Iam ſi ξηράνῃ admiſeris, ſuboritur altera quaeſtio, ſitne ἂν ξηράνῃ an ἀνξηράνῃ vna voce legendum. Vtrumque ferri poteſt, etſi Ariſtarchus probauit poſterius. Euſtathius: αἶψ' ἂν ξηράνῃ. ἤγουν ταχὺ ἀναξηράνῃ. Iungenda autem ſunt ἂν cum ὅτε, ὅταν. in comparatione autem obuium hoc ὡς ὅταν. In Vrat. A. eſt αἶψα ξηραίνῃ. Legitur quoque ſic ap. Galen. de temperam. I, 2. verſibus laudatis. hocque praeferrem equidem, tanquam ſimplicitati Homericae et proſodiae conuenientiſſimum, niſi veterum auctoritas obſtaret.

Grauius eſt, quod in Townl. et Vict. ſubiicitur: „Ἀριστοφάνης δὲ γράφει· αἶψ' ἐξεναίνειν.“ Legerat ille:

αἰψ' ἐξαναίνῃ, *ſiccet*, praeclare, vt vulgatum eius interpretamentum haberi queat.

χαίρει δέ μιν ὅςτις ἐθείρῃ. vulgg. ἐθείρει, cum Euſtathio; ἐθείρει, ὃς τὴν τοιαύτην ἀλωὴν συνήθως ἐργάζεται. At codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. A. b. Moſc. 2. cum cod. Alteri, Schol. br. et exc. Apollon. Lex. Heſych. ἐθείρῃ. Subiunctiui vſus in his ſaepe iam fuit notatus. Notionem vocis conſtituunt Apollon. ἐξ ἔθους κοσμῇ καὶ θεραπεύῃ. Schol. B. ὁ γεωργὸς, ὅςτις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν. Schol. br. ἐξ ἔθους ἐπιμελοῖτο. Schol. exc. τῆς ἐπιμελείας ἀξιώσῃ. Sic et Heſych. Idem mox: ἐθειρόμενον, κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον. ac ſi a caeſarie ἔθειρα ductum eſſet. Enimuero ductum eſſe patet ab ἔθειν, *frequentare* more et vſu, ſup. I, 536. Errat inter vtramque rationem Etymologus; add. Euſtath. Etiam Sch. B. ὁ γεωργὸς, ὅςτις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν. Sed recte monet Erneſti, etymologiam non nimis in talibus eſſe vrgendam. Tandem χαίρει δέ, μιν, Vrat. b. χαίρει γε μιν. Moſc. δὲ μὲν, ὅςτις. Eſt autem χαίρει, non χαίρῃ, quoniam interpoſitum eſt in medio; nec iunctum cum ὅταν.

348. ἄρα, *vt ſit. vt par erat.* Clarke.

349. ⸓ excidit Scholion: quod ad κῆεν forte ſpectauit. v. ad VII, 377, IX, 88.

350. πτελέαι τε καὶ ἰτέαι Bentl. em. πτελέαι καὶ ἰτέαι. quia probabile ſit, fuiſſe olim ϝιτεαι. v. de Digammo, hac voce.

ἠδὲ μυρῖκαι, obſeruante Barnes, media producta, vt et Z, 39. cum tamen ea correpta ſit Jl. K, 466. 467. et ſup. 18. Suſpicor pronuntiatum fuiſſe duplicato κ. μυρίκκαι, id quod ipſe tonus efficere debuit, ſi ita loqui malueris, vt et in τὰ περὶ 352. pronuntiatum ταππερι.

αἶδε μυρῖκαι Lipſ.

351. ἠδὲ κύπειρον. Sch. A. „αἱ ἐκ τῶν πόλεων· ἠδὲ κύπειρον." Corruptum hoc: fuit κύπαιρον, quod et in Schol. Townl. et Victor. legitur. Doricum eſt, quodque vulgari vſu in certis ſaltem locis haberi potuit, vnde in poetam Ionicum fuit illatum. Dores ει in αι mutabant;

idque in hac ipfa voce docent grammatici: Etymol. in *αἴγειρος*. cf. Koen. ad Gregor. p. 114, 87. et ipfe Euftath. ad Od. K, p. 1648, 7. ex Alcmane. τὸ κύπειρον, quod aliis ἡ et ὁ κύπειρος, iunci odorati paluftris genus effe editur, etiam in latinis fcriptoribus obuium, *cyperus*. Memoratur inter herbas pratenfes cum *loto* Od. Δ, 603. Etiam θρύον eft inter paluftres herbas ap. Theocritum, v. Hefych. h. v. et not. permutatum cum altero: τὰ θρία. Erneſti notat ad h. v. ex h. l. effe ductas defcriptiones poeticas Callimachi H. in Cer. Ouidii et aliorum, in quibus varietates arborum copiofe enarrant; luxuriofius tamen Ouidius. λωτός τε ἰδὲ edd. Flor. Ald. 1. Rom. male, cum hiatu; et fic quoque codd. Harl. Cant. Vindob. Heraclid. p. 40. qui ait hos verfus teftari, tempus aeftiuum tum fuiffe.

352. τὰ, ἃ πεφύκει ἅλις περὶ καλὰ ῥέεθρα. Bentl. coni. τὰ προτὶ κ.

353. (⸖) quod diftinxit ἐγχέλυας et ἰχθύας, Sch. A. quafi *anguillae* non effent inter ceteros pifces. Vidimus iam fup. 203. Multa funt in Euftath. ex Athenaeo. Videntur illae amni huic frequentes innataffe. Indagandum erit in iis locis, num res etiamnum ita fe habeat, an naturae viciffitudo fucceſſerit. Laudat vff. Athenaeus VII, 13 vbi anguillae imos amnes petere narrantur.

354. οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων. Laudat vocis κυβιστᾶν vfum h. l. Schol. B. cum ἀναπάλλεσθαι pifces foleant etiam fine flamma.

Vff. 353. 354. recitat Maximus Tyr. Diff. XXXII p. 132. To. II vbi philofophos totum locum ad elementorum discordiam referre narrat.

355. πνοιῇ — Ἡφαίστοιο. „In nonnullis ῥιπῇ.“ Schol. A.

356. καίετο δ' ἲς Ποταμοῖο, ἔπος δ' ἔφατ' ἐκ δ' ὀνόμαζε. Si verfus vere Homericus fuit, debuit effe καίετο Fις Ποταμοῖο. Mirum fuit acumen Ptolemaei Pindarionis in Schol. Victor. et Townl. memoratum, qui legerat: καί ἑ τόδ' ἲς ποταμοῖο ἔπος ἔφατ'. vt fit: καὶ ἲς ποταμοῖο

ἔφατό ἑ (πρὸς αὐτὸν) ἔπος τόδε. et habuit, qui sequerentur; nam τινὰς ita legisse, addunt eadem Scholia. ἶς Ποταμοῖο vt βίη Ἡρακλέος.

357. Ἥφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν. Eustathius: ἀντιφερίζειν, ἢ ἰσοφαρίζειν. et est hoc in Harl. Mosc. 2. vtrumque in Hesychio. At Apollon. Lex. ἀντιφερίζειν, ἐξισοῦσθαι. Importunum h. l. esse ἰσοφαρίζειν, docet digammi vsus, vt I, 390 γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζει. male inculcatum erat hoc vocabulum iam sup. vs. 194. et Z, 101.

358. οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην. Dictum pro πυρί σου. Male iungeres: σοὶ φλεγέθοντι (σὺν) πυρὶ, διὰ πυρός.

359. Τρῶας — ἄστεος ἐξελάσειε. Bentlei. coni. εἰςελάσειε. video quid voluerit; verum sic debebat esse ἄστυδ' ἔσω ἐλάσειε. vt aliquoties vidimus Ἴλιον εἴσω. Cogitandum de vrbe capta; etsi de tali casu non satis commodum est verbum illud; nam aut caeduntur aut in captiuis habentur oppidani, non fugantur. Parum quoque Scamandri personam tuetur poeta: qui tantopere studiosus ciuibus suae vrbis, nunc repente ait, nullam sibi curam eorum esse. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς scil. τί πρᾶγμά ἐστι;

361. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. „ἀνέζει. de aqua igne subiecto excandescente et ebulliente.“ Schol. B. br. Conueniunt grammatici: Hesych. ἀνὰ δ' ἔφλυεν. ἀνέβαλλε et, ἀνέφλυεν, ἀνέβλυζεν, ἀνέζει. Apollon. Lex. p. 135 ἀνέφλυε, ἀνέζει. τῶν δὲ πεποιημένων (supple ἡ λέξις) adscripto versu. et iterum p. 314. in ἔφλυε. In eodem tamen legitur quoque p. 138 ἔβλυε, τῶν πεποιημένων ἡ λέξις. quod et Hesychius exhibet. φλύω, τὸ ἀναδίδωμι. ἀναπέμπω. ἀναζέω, est apud Etymologum haud vno loco, laudato versu. φλύειν, ὅ ἐστι καχλάζειν. ἐκ τούτου ἀφρὸν ἀποβάλλειν, Schol. Aristoph. Vesp. 85. laudato versu nostro. Add. Suidas in παφλάζω.

ἂν δ' ἔφλυε Vrat. b. Nemo ἀνὰ δὲ φλύε.

Rem ipſam ornatius extulit Virgilius Aen. VII, 462 ſqq. *Fumidus atque alte ſpumis exuberat amnis* (ἀναφλύει), *Nec iam ſe capit vnda; volat vapor ater ad auras.* Copioſius quoque Quint. Cal. V, 379—385.

362. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον — ζεῖ „quod nouit poeta carnes elixas, nec tamen iis vtentes inducit heroes" Schol. A. Obſeruatio alibi quoque obuia: etiam in Polluce IX, ſ. 68. qui vſſ. hos recitat, et Athenaeus I. p. 25. Additur in Schol. Townl. ad vſ. 363 πῶς οὖν βοείους πόδας ἐσθίουσι μνηστῆρες; οὐ γὰρ ἂν ὤπτησαν πόδας. reſpicitur Od. Υ, 299. Sunt eadem in Athenaeo l. c. quid vero, inquies, ſi totum bouem aſſarunt?

Ordine mutato: ὡς δὲ λέβης ἔνδον ζεῖ eſt ap. Apollon. Lex. in λέβης.

ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. pro τοῦ πυρὸς ἐπείγοντος τὸ ζέειν τὴν κνίσσην· Similiter erat E, 902 ὑπὸς ἐπειγόμενος motu circumactus, κυκώμενος. In Virgilio eſt l. c. *virgea ſuggeritur coſtis vndantis aheni*, exultant aeſtu latices, *furit intus aquae vis.*

363. κνίσσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. Turbas in hoc verſu fecere veteres; nec eas ſatis compoſuere recentiores. Vulgata erat κνίσσῃ μελδόμενος, at Ald. 2. κνίσσην μ. quam iterum deſeruit Turnebus. Erat tamen κνίσην μελδόμενος Ariſtarchea lectio: Sic Venetus, et Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. (quod repetitur bis vel ter appoſitis aliis Scholiis etiam Ven. B. et Porphyr.) ἄλλοι δὲ κνίσης." Ita habemus lectionem triplicem: κνίσην. κνίσης. κνίσῃ. Vtinam conſtaret, ſintne lectiones variae, an emendationes. Qui κνίσης ſcripſere, debuere quoque ſcribere μελδομένης. vti quoque legitur κνίσῃ μελδομένῃ. Aut debuere illi ſupplere, μελδόμενος κνίσης ἕνεκα. Quod autem miraberis, eſt hoc, quod bonam lectionem κνίσην μελδόμενος, tam male interpretatus eſt Ariſtarchus. Nam in Schol. Ven. A. appoſitum eſt: „ſcilicet acceperat μελδόμενος, pro μέλδων, τήκων." Non viderat vir doctus, et qui eum ſequuntur, quam parum conueniant haec *lebes liquefaciens adipem feruet intus,*

Debebat saltem, si ita scribebat, meminisse, *lebetem* poni poetae pro *eo quod in lebete est*, adeoque μελδόμενος *passiue* h. l. accipiendum esse, et, si κνίσσα μέλδεται ἐν λέβητι, dici ipsum *lebetem liquescere* (κατὰ τὴν) κνίσσην, quae in eo est. Hactenus non improbo Aristarcheam lectionem, quin etiam doctiorem habeo, quam vulgatam κνίσσῃ, etsi haec eodem sensu dicta et accipienda est.

Laudatur in Sch. B. Hermogenes ἐν τῷ περὶ προβλημάτων, (quem librum alibi memoratum non reperio,) qui κνίσῃ μελδόμενος accipiebat κνίσῃ λιπαινόμενος *pinguefactus, vnctus.* E Schol. Townl. intelligo non recte laudari lectionem; nam is: Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ ε̄ προβλημάτων γράφει· κνίσῃ μελδομένου δὴ συὸς, τηκομένου τὴν κνίσσαν. Eustath. ex parte verum videbat, dum comparat illa: ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι et λήϊον ἀσταχύεσσι. conferendus idem ad Il. H, p. 668, 33.

Ex Ven. B. et ex Porphyrii Scholio inserto, quod in Quaest. Hom. 10. est, discimus fuisse qui κνίσῃ neutro genere scriberent, τὰ κνίσῃ. vt τὰ τεμένῃ. At recte monetur, apud Homerum nusquam τὸ κνῖσος, sed vbique τὴν κνίσην occurrere. Debuisset quoque in Homero scribi κνίσεα. non enim ille aliter, vt τείχεα. βέλεα. Potuit in aliquo libro excidere iota subscriptum; vt factum est in ed. Flor.

κνίσῃ. κνίσην, vna littera scribi in Veneto et aliis, sed perperam, iam vidimus ad A, 66. de vi et notione satis constat, et accurate actum est in Sch. B. add. Hesych. Etymol. e Porphyrio. est enim κνίσσα proprie ἡ ἐκ κρεῶν ἀναθυμίασις vt A, 317. Od. M, 369 tum τὸ λίπος vt Od. Σ, 118. (πᾶν τὸ πιμελὲς est in Sch. A. B.) tandem et ἐπίπλους vt Il. A, 460.

σῦν σίαλον iam vidimus I, 208.

Tandem μελδόμενος. vox hoc vno loco obuia. μέλδειν in Sch. B. Etymol. et copiosius in Porphyrio dicitur proprie esse τὰ μέλη ἔδειν, ἢ ἀλδαίνειν, et comparatur: μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν Od. Σ, 69. Interpretes

h. l. μελδόμενος modo passiue modo actiue accipere iam vidimus. Etiam Apollon. Lex μέλδειν. τήκειν. κνίσῃ μελδόμενος· ὅ ἐστι τήκων. nisi vltima ab alia manu sunt. τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος Eustath. et: τὰ λίπη τήκων, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ Schol. br. Porro Suidas: μέλδοντες. τήκοντες. ἕψοντες. „γέντα θεῶν μέλδοντες" ἕψοντες. (Est Callimacheum: v. fragm. CCCIX. γέντα sunt τὰ ἔντερα, τὰ μέλη. v. Suidam h. v.) καὶ· „κνίσσῃ μελδόμενος" ἀντὶ τοῦ, μέλδων τὰ κνίσσῃ. quod exponendum esset: μελδόμενος (κατὰ) τὰ κνίσῃ· sed veteres accepere pro μέλδων. Et per μέλδων. τήκων. exponitur quoque in Hesych. At Etymol. μελδόμενος. τηκόμενος.

ἁπαλητρεφέος vn. Vindob. quod notatu dignum esset, si e meliore codice.

364. πάντοθεν ἀμβολάδην scil. ζεῖ λέβης ἔνδον. ἀναβάλλων. ἀναζέων, vt Hesych. interpretatur; ab Eustathio iam monitum est eo sensu vocem in Herodoto quoque occurrere. Diuersa notio est, cum de cantu adhibetur. Remittit de hac voce Ernesti ad Callim. H. in Dian. 61. ἀμβολαδὶς τετύπτοντες Cyclopes, vbi ille contendit non *alternis* significare illud posse, sed *summa vi, elatis brachiis*, non innotuerat Pindar. Nem. X, 62 vbi victor erat bis Athenis ἀμβολάδαν, *alternis*, annuis ludis interiectis. Nec in loco Herodoti IV, 182 aliter, quam in Homero accipi potest, fons Ammonis alias tepidus aut frigidus ζέει ἀμβολάδην, feruet ebulliendo; etsi ambiguum manet sitne a temporis interuallis, an a motu ipso, τοῦ ἀναβάλλειν, emittere sursum, petitum. — ὑπὸ δὲ pro γάρ, ξύλα κάγκανα. iterum Od. Σ, 307. ξύλα ξηρά, ἐλαφρά, interpretatur Hesych. Plura dat Etymol. ductum ἀπὸ τοῦ καίνειν, ὅ ἐστι, τὸ κόπτειν. At Schol. br. κατάξηρα, παρὰ τὸ κῆαι. Occurrit quoque in Apollon. Rh. et Theocrito.

365. „Si omnia ardent, mirum est Achillem non cremari;" Sch. B. Vide ad v. 344.

366. οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. — „quod οὐδ' ἔθελε pro οὐκ ἠδύνατο. vt Od. Γ, 121." (et alibi)

Notant quoque Sch. br. Eustath. hic et ad H, 169. p. 673, 63. et ipse Apollon. Lex. p. 344. Vtuntur grammatici hoc versu quoties notionem τοῦ ἐθέλειν pro δύνασθαι declarare volunt, v. c. ad Aristoph. Au. 582 et al. Suidas in ἐθελήσει et οὐ θελήσει. Galenus ad Hippocr. περὶ ἄρθρων lib. III. l. 106.

ἠδ' ἔθελε. vn. Vindob.

προχέειν Harl. Mosc. 2. quod et alibi cum illo variat; et locum habebat sup. 219. recte quoque restitutum a Barnes H. in Apoll. 380.

368. πολλὰ λισσόμενος. Pronuntiatum arbitror πολλαλλισσόμενος. in vno Vindob. πολλά τε a m. sec. Male interpolauerat Barnes πολλὰ ἑ λισσόμενος. Bentl. em. πολλά γε λισσόμενος.

369. Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν. ἔχραε. ἐπέχραε, ἐπῆλθε. ἐφώρμησε. Sch. B. ἐπηνέχθη σφοδρῶς Sch. br. ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν Hesych. Eustath. vertit: *conatur*. Recte: χρᾶν antiquo vsu, *irruo*. ἐμὸν ῥόον ἐξ ἄλλων θεῶν, συμμάχων τοῖς Τρωσί. Et Apollon. Lex. p. 269 in ἐξ. notat h. l. ἐξ ἄλλων pro ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

372. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι. ἀποπαύομαι Lips. et vnus Vindob. ἐγὼν etiam hic grammaticis deberi censeo pro ἐγώ.

374. μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. pro ἐπαλεξήσειν Τρωσί, depellere a Troianis exitium. Mox μαλερὸν πῦρ v. ad I, 242. Ceterum versus hi 374. 5. 6. iam lecti erant sup. Υ, 315. 6. 7. Mirum vero in vs. 376 non aeque legi δαιομένῃ, δαίωσι δ' cum Harl. Mosc. 2. vt Υ, 317.

378. αὐτίκ' ἄρ' „*statim deinceps. statim proinde.*“ Clarke.

379. οὐ γὰρ ἔοικεν. Bentleio videbatur peccare in digamma, corrigenti οὐδὲ ϝεοικε, vt inf. 436. v. Excurs. de Digammo, vbi dixi fuisse vtrumque ϝϝοικε et ϝεϝοικε, non vero ϝεοικε.

380. στυφελίζειν. σκληρῶς τύπτειν καὶ βλάπτειν. Sch B. ταράσσειν. θλίβειν. κακοῦν Sch. br. *mulcare*, v. ad Il. A, 581. στυφελίξειν Cant. Vrat. A. d.

382. κατέσσυτο. Sch. br. „κατέσχετο. γράφεται καὶ κατέσσυτο· ἵν' ᾖ· τὰ (recte Barn. em. κατὰ) καλὰ ῥεῖθρα ὥρμησε."

383. 4. οἱ μὲν ἔπειτα παυσάσθην. Vulcanus et Xanthus. more passim notato iungendi pluralem et dualem.

385. ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα· ἐνέπεσεν ἄλλοις s. aliis quoque diis s. pro τοῖς ἄλλοις ceteris qui ad suppetias alterutri parti ferendas processerant. ἔρις βεβριθυῖα vsus insolens vocis: vsitatum βαρεῖα. δεινή, vt Sch. br. At in Sc. Herc. 160 Κὴρ καναχῆσι τε βεβριθυῖα vix defendi potest, sed est cum Guyeto leg. βεβρηχυῖα.

Initur tandem pugna deorum, quam superiore iam libro expectabamus et dilatam aegre ferebamus: v. ad Υ, 75. Si ex animo dicendum est, neque nunc eius vlla est necessitas nec vlus, etsi, si felicius res tractabatur, esse poterat; neque ea ad ipsum argumentum, ad praelium inter Achiuos et Troianos, vllam vim habet; putes pugnam deorum id tantum consilii habere, vt dii e praelio submoueantur, vtque Achilles sibi iterum soli relinquatur; tam otiosa tota est opera. Cur nunc tandem congrediantur dii, repente in medium progressi, cum nimis diu hi in vallo Herculis, illi in Callicolone consedissent, caussa nulla memoratur, nec memorari potest: nisi forte dicas, Mineruam et Neptunum ad confirmandum Achillem 284 sq. in medium progressos Marti suspiciones iniecisse. Totum ideo Episodium ab alia manu accessisse videtur, forte eadem, quae primam superioris libri particulam elaborauerat. Animum ad hoc tentandum admouebat pugna Scamandri cum Achille, quae fundum habet in ipso libri argumento. Monui haec de Episodio, quatenus cum ipsa narratione et summa carminis coniunctum esse debebat. At idem Episodium spectatum per se, carmen est haud omnino contemnendum, et habet

nonnulla magni ſpiritus, adumbratum haud dubie ad exempla antiquiora pugnae deorum in Titanomachiis: e quibus ſeruatum eſt egregius locus in Theogonia Heſiodea. Cum haec deorum pugna multa habeat notione et natura deorum indigna, cenſuras ac reprehenſiones adhibuere alii, alii excuſationes, allegoricam interpretationem, ſatis ineptam, inferendo; in his eſt Heraclides de Alleg. Hom. c. 52 ſqq. Alia paſſim in Scholiis occurrunt; et apud Euſtathium, inprimis p. 1249. cf. ſup. ad Υ, 68 ſq.

386. δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Sch. B. ἠωρεῖτο. ἢ ὥρμα. Sch. br. ἐκινεῖτο, ὥρμα. διάφορον ἔσχον τὴν γνώμην. Heſych. ἐφέρετο. ἔπνει. prius ad h. l. alterum ad Apollonii loca I, 1359. II, 902. Supra erat Σ, 510 δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. et ſup. Υ, 32 δίχα θυμὸν ἔχειν, de diuerſis partibus, quas ſequuntur. diſſidere. διχογνωμονεῖν. Apud Euſtath. redditur, δίχα φρονεῖν. διχονοεῖν. — δίχα δέ σφισιν ἐνὶ φ. praue edd. Flor. Aldd. Emendatum a Turnebo ex Rom.

387. σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ. Schol. br. Barocc. Mori. Vrat. A. b. cum Veneto πατάγῳ. At Schol. A. „γρ. ὁμάδῳ, quod in ceteris legitur, et in edd. vulgatum eſt, quodque retinendum cenſeo. Potuit irrepere πατάγῳ e vſ. 9. Vtrumque memorat Euſtath. Nusquam video σὺν δὲ πέσον.

388. ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός. ⊱ „quod Homerus nouit σάλπιγγα, heroes tamen ea vſos eſſe non dixit" Schol. Obſeruatio trita. Dictum nunc ἐσάλπιγξε pro περιήχησε, grauiore tamen voce. Schol. B. multa cumulat Euſtath. ἴαχε σάλπιγγος δίκην Schol. br. et ſic fere Demetrius de Elocut. ſ. 84 qui propterea vocem nimis exilem arbitratur. Verum eſt ſimpliciter, reſonuiſſe, remugiiſſe; quo verbo Virgilius vtitur de magno clamore et tumultu pugnantium. Non vero de tonitru agi putandum. Ariſtid. Quintil. de Muſica II, 84. etſi vocem ἐσάλπιγξε de caelo indecore dictum cenſet, vim tamen verborum ad phantaſiam mouendam agnoſcit, et augeri

rem per *μέγας* et *ἀμφί.* Apud Hesiod. Theog. 679 minus potenter *οὐρανὸς ἐπιστένει* et Terra *σμαραγεῖ.* Ingentia phantasmata huius loci praeter Aristidem et Demetrium agnoscit quoque Longin. s. 9, 6. sed idem attexens temere vss. 61—65 ex Il. Υ. idem recitat *μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε.* Vulgatum tuetur Apollon. Lex. in *ἄϊον, ἤκουον.* Versu vsum se esse narrat inter prodigia visa Dio Cass. LXXVIII, 30.

δ' ἐσάλπιγξεν ed. Rom. Vrat. A. cum Dione l. l. *ἄϊε δὲ Ζεύς.* potuit esse *αϝιε.* v. de Digammo. Noli vero eo descendere, vt putes *ἄϋε δὲ Ζεύς.* aut sit, vociferatus est, vt de Minerua et Marte vidimus Υ, 48. 51., aut vt sit, tonuit. nam media in *ἀΰω* est longa. Et audiit Iupiter in Olympo sedens, quia *οὐρανὸς ἐσάλπιγξε,* resonuerat clamore ad caelum perlato.

389. *ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ.* Quaestio fuit, quid sit quod Iupiter laetetur? v. Schol. A. B. et, qui multa inepte argutatur, ex antiquioribus puto, Eusiath. cum auctore Vitae Homer. et Dione Or. XXXVI To. II. p. 100. Respondendum erat, quia, sensu ab heroibus ad deos traducto, Iupiter gaudet tumultu bellico.

390. *ὅϑ' ὁρᾶτο ϑεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.* repetiit *ὁρᾶτο* ex ed. Rom. Stephanus. firmantque codd. cum Ven. *ὁρῶτο* erat in edd. Flor. Aldd. Turnebo. et Vrat. b. a pr. m. Alienus tamen optatiuus ab h. l. melius conueniret aliis locis, vt M, 333. Schol. A. laudat verba Menandri, ad illustrandam Iouis oblectationem ex contentione deorum: *καὶ Μένανδρός φησιν· οὐδέποτε ϑύων εὐξάμην ἄλλως σώζεσϑαι τὴν οἰκίαν, ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ.* quae pleniora exhibet, corrupta tamen, Schol. Townl. Vict. *καὶ τοῦτο ϑύων οὐδεπώποτ' ηὐξάμην ἐγὼ, τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν οἰκίαν. ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν ἔνδον παρ' αὐτῷ πρᾶγμα χρησιμώτατον.* Non vacat inquirere, an alibi iam versus lecti sint, astutiam cum stultitia prodentes.

391. *ἦρχε γὰρ Ἄρης.* Vrat. A. *δὲ Ἄ.*

392. *ῥινοτόρος* Mars, *ὁ διακόπτων τοὺς ῥινοὺς, τὰς ἀσπίδας.* Schol. A. B. br. Euſtath. ex antiquioribus. at vtroque modo, vt et clipei et corpora intelligantur, interpretatur Apollon. Lex. h. v.

393. *και ὀνείδειον Φάτο μῦθον.* ſcripſiſſe nonnullos *ὀνείδεον* notat Schol. Lipſ. Sicque ſcriptum in Mori. Vrat. d. et Euſtath. Vidimus vocem iam Α, 519 et al.

394. *τίπτ' αὖτ' ὦ κυνόμυια.* ,,quod voc. *κυνόμυια* ipſe poeta compoſuit: *ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδὴς, ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα*" Schol. A. Illuſtrant ſimili modo vocem ceteri Etymol. Heſych. Euſtath. Eosdem eſſe *κροτόνους* notant Victor. et Townl. qui alias *κρότωνες* in cute boum et canum ouis depoſitis naſcentes; vnde iidem habentur *κυνοραῖσταί.* Erneſti adſcripſit: ,, proprie inſectum, cuius mentio ſit in Exodo et Pſalmis (ſcil. verſ. gr.)" laudatque Philonem, cuius locus eſt claſſicus de Vita Moſis I. (p. 622) et Bochart. Hieroz. IV, 15.

Ceterum in hac voce ſcriptura variat: *κυνάμυια* eſt in Ven. hic et inf. 421. Townl. Vrat. d. in Apollon. Lex. Suida: *κυνάμυια, ἡ ἀναιδεστάτη.* erat quoque in edd. ante Steph. inf. 421. Egere de voce viri docti ad Heſych. qui vtrumque appoſuit, et Etymologus cum Euſtathio, qui mutatam vocalem *ο* in *α* aliis exemplis illuſtrat; etſi ſemper dubium manet, vtrum a ratione grammatica in his ſerius receſſum ſit, an ab deprauatione ad veriorem ſcripturam ſerius ſit proceſſum. Euſtath. memorat quoque nonnullos qui ſcriberent *κινάμυιαν τὴν κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μῦας τῶν ὀφθαλμῶν.* Hoc voluere Schol. Victor. et Townl. *ἡ κινοῦσα τὴν μυίαν* (leg. *τὸν μῦν*) *τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἠρεμαῖον ἔχουσα τὸ βλέμμα μέγα παρὰ τὴν δίαν.* vltima corrupta ſunt et ad *θάρσος ἄητον* 395 ſpectant, quod *μέγα, παρὰ τὴν αἶαν* interpretantur.

τίπτ' αὖτ'. Vita Homer. Cant. Mori. Harl. probante Bentl. vt vbique alibi. Sicque Ven. Townl. Moſc. 2. vn. Vindob. Vulgo *τίπτ' αὖ. ἔριδι ξυνελαύνεις, μάχῃ συνάγεις. εἰς μάχην.*

395. θάρσος ἄητον. Vox hoc vno loco lecta. Sch. B. μέγα παρὰ τὴν αἶαν. (mireris hoc a grammatico proficifci potuiffe. Non minus indocte ab ἄημι ducit Euftathius.) Sch. br. μέγιστον. Lipf. cum vno Vindob. legit ἀήττητον gloffema. Eft ἄητος idem quod ἄατος ex ἄτος, *cui noceri nequit*, adeoque *validus*, *ingens*, vnde ἀάατος factum: de quo fup. actum ad Ξ, 271. Recte adeo apud Apollon. p. 47 ὅταν δὲ λέγῃ· θάρσος ἄητον ἔχουσα τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν. ap. Hefych. ἄητον. πολὺ, μέγα. vt ἄατος. χαλεπὸς, δυςχερής. Sed adiicitur ἀκόρεστος, ἀχόρταστος, vt ἄητοι, ἀκόρεστοι. ἄπληστοι. fuere enim, qui ab ἄδω, *fatio*, ducerent. Eo fenfu dixit quoque Nicand. Ther. 783 ποηφάγος αἰὲν ἄητος *infatiabilis*, vbi et Schol. memorat: καὶ Ὅμηρος· ἄητος πολέμοιο. quod tamen non nifi ἄτον πολέμοιο in Homero effe memini. V. fup. E, 388. Et Σ, 410 erat πέλωρ αἴητον. vbi vide Obff.

396. ἢ οὐ vna fyllaba, vt iam vidimus O, 18 et al.

397. αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. πανόψιον hoc vno loco obuium interpretes veteres in diverfa duxit. Duxerunt modo ab ὄπτομαι, modo ab ὀψέ. Prius tuitus eft Ariftarchus: τὸ οἱονεὶ πανόρατον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανὲς, vt eft in Sch. A. accedentibus aliis: ita tamen vt modo pro epitheto πανόψιον ἔγχος haberent, modo aduerbiale, *in confpectu omnium*, *palam*. πάντων ὁρώντων. ἐν τῇ ὄψει πάντων. (vt ἐνωπῇ in Il. E, 374.) At, qui ab ὀψὲ ducebant, (κατὰ τὸ) πανόψιον, *poftremo*, *tandem*, τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, exponebant. Haec disputata videas a Schol. A. B. br. Euftath. Etymol. Hefych. et Apollon. Lex. et in notis ad vtrumque. Contortius in Sch. A. ἄλλως· — τὸ ὀπισθίδιον (τὸ ἔγχος) ἔχουσα ἀπὸ τοῦ στύρακος. Ex Euftathio Schol. Townl. Vict. difcimus, Antimachum emendaffe ὑπονόσφιον. ignorari tamen quo fenfu hoc dictum effe voluerit. (Non dubito eum accepiffe pro λαθραῖον, νοσφίδιον. νόσφι, ὑπόνοσφι; pofuiffe autem poetam Antimachum fimili in loco, vnde colligi poffet, eum Homericam vocem in fuum carmen transtuliffe. Bentl. em. πανίψιον ab ἵπτομαι.

Interpunxi poſt οὐτάμεναι, et poſt ἐλοῦσα deleui. οὐτάμεναι μ' ex Euſtath. Barnes. ἐμὲ erat inſertum Moſc. 2.

399. τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν. ἀποτινέμεν Vrat. b. ὅσσα ἔοργας. Iam ſic Γ, 57 et iterum inf. X, 347. Eſt et in Heſych. ὅσσα ἔοργας. ὅσα εἰργάσω.

400. ὣς εἰπὼν οὔτησε, percuſſit, κατ' αἰγίδα θ. In Veneto eſt ἀσπίδα. at Sch. A. γρ. κατ' αἰγίδα. Etiam Euſtath. prius legit, at alterum pro var. lect. Immo vero ἀσπίδα translatum eſt ex eodem verſu iam lecto Λ, 434. P, 43. αἰγίδα θυσσανόεσσαν. iam vidimus etiam varietatem θυσανόεσσαν E, 738. B, 448.

401. σμερδαλέην aegidem. ‡ „quod proprie de aegide σμερδαλέην. Sch. A." Sane conuenit, *terribilis aegis* καταπληκτικὴ. ἐκπλήσσουσα. At non apparet, quare proprie de ea dicatur.

ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός. τὴν οὐδὲ Vrat. A. ἣν Ariſtid. Or. in Mineru. T. I p. 10. δάμνησι Rom. Euſtath. et ipſe Ven. Ita erit ſubiunctiuus. Vulgatum δάμνησι. *penetrat, perforat*, alibi, τιτρώσκει.

402. τῇ μιν Ἄρης οὔτησε. τῇ. ἐκεῖ Sch. B.

403. λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ: λίθον εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη" ſiue caſu variatum a rhapſodo, ſiue ab aliquo qui deae nollet latam, magnam manum tribui. Atqui poeta, noſtram decori notionem haud animo tenens, ne id quidem dea indignum putavit, quod non haſta petit Martem, ſed ſaxum ingens e ſolo attollit et in deum iaculatur. Nec omnino cauſſam exputes, cur dea non armis ſuis vtatur, cum tamen haſtam manu teneat; niſi memineris, haſta vulnus illatum fuiſſe iam in ſimili pugna a Minerua in Diomedis curru ſtante ſup. E, 855 ſqq. Erat igitur res varianda.

405. οὖρον ἀρούρης. ὅραν χώρας. bene Sch. br. ὅριον γῆς Sch. B. add. Etymol. h. v. ὀροθέσιον gl. Vrat. A. v. ſup. M, 421. ἀμφ' οὔροισι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς Apollon. Lex. appoſito verſu, in quo legit τὸν πρότερον δ' ἄνδρες. —

407. ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισσε δὲ χαίτας. Plethrum esse C pedum et LX cubitorum adnotat Sch. A. At Schol. B. LXVI et cum duabus partibus cubiti: quod et in Eustath. legitur p. 1244, 12. hoc quidem paullo subtilius; siquidem cubitus exaequat apud Graecos pedem vnum cum dimidio: pes autem continet pedem vnum cum sex digitis mensurae nostrae quam Regiam vocamus. μέλαθρα miro errore cum vno Vindob. Lipf. ἐκόνισσε. Alii, vt Mosc. 2. ἐκόνισε. forte hoc melius a κονίω. at alterum ductum a κονίζω putandum. Vidimus iam Ξ, 145.

409. καί οἱ ἐπευχομένη — καί μιν ἐπευχ. Mori. Ven. Vrat. A. at Schol. A γρ. „καί οἱ“ et hoc minus vsitatum videtur mutatum in vulgarius.

410. οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω. οὐδέ πω δὴ ed. Rom. vitiose.

411. εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις. Iterum occurrit damnatum toties ἐγὼν pro ἐγώ. Tum μένος ἰσοφαρίζεις Barocc. Mori. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. Ven. sed Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἀντιφερίζεις.“ perpetua variatione. Vtrumque Eustath. memorat. vide sup. ad vs. 194.

412. μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις. Sch. A. τιμωρίας ἀποδοίης τῇ Ἥρᾳ. quo significatu ap. Heliod. Theog. 472 vbi Ἐριννῦς sunt Croni immanitas liberos deuorantis: si tamen versus est genuinus. Sch. B. τὰς κατάρας. sic et Eustath. Sch. Exc. Ἐρινύας Townl. et al. vt alibi quoque monui scribi, seu incuria seu antiquo more.

414. ἀμύνεις. Sch. A. „γρ. καὶ, ἀρήγεις.“ Hoc erat in Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2.

415. πάλιν τρέπεν Eustath. Harl. Lipf. Ven. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. vulgg. τράπεν. varietate iam notata, vt E, 676.

416. τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. ⊱ „quod qui Iliadem a diuerso auctore, quam Odysseam scriptam esse contendunt (οἱ χωρίζοντες) obseruant, in Iliade Marti, in Odyssea Vulcano functam

esse Venerem" Sch. A. cf. ad Σ, 382. Pro Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη scribitur Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Sch. A. sicque Harlei. Vrat. b. Mosc. 2.

417. *μόγις δ' ἐςαγείρετο θυμόν.* ἐςαγείρετο Ven. Townl. Schol. Townl. Victor. „ἐν παρατατικῷ δὲ τὸ συναγείρατο ὁ Ἀρίσταρχος" debuit scribere συναγείρετο. quod est imperfectum. Vulgo ἐςαγείρατο. de quo v. ad O, 240.

420. *Ἀτρυτώνη.* Iam B, 157 et al.

421. *καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα.* ξ Excidit Scholion quod tanto magis desidero, quia versus laborat hiatu: κυνάμυια ἄγει. Nisi putes fuisse Φέρει, quod Bentl. suspicatur. Sane Φέρει παῖδα nutrix Z, 389 et vulnerati Ξ, 429. 432 et al. Attamen totus hic locus 418—434 est tam ieiunus, vt vix potuerit a bono poeta proficisci; quod si ille serioris aeui fuit, non mirum est, occurrere et hoc et tot alia persona Mineruae parum digna.

κυνάμυια nunc vbique legitur, etiam in edd. ante ed. Steph. contra quam sup. 394. *καὶ δ' αὖτε. post* illa, quod in acie stat, *etiam* abducit.

422. *ἀλλὰ μέτελθε* sc. αὐτήν. μετέρχεσθαι, vt E, 456 et al. de hostili impetu, quo aggreditur illam: quod mox μετέσσυτο.

424. *καί ῥ ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα* — ξ „quod ἐπιεισαμένη est ἐπελθοῦσα. ἐφορμήσασα ab εἶμι. ὡς τὸ· ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος. (Est ex Od. T, 69. omissa clausula versus εἶσθα θύραζε. in qua tamen caussa loci memorati posita erat). Est quoque notatio in Sch. br. Hesych. Vidimus ἐπιείσομαι eadem diligentia notatum Il. Λ, 367. Y, 454. Tandem hiatus in ἐπιεισαμένη aut est defendendus exemplis aliis (sup. Exc. IV. ad XIX p. 767. 8.) aut, quod praefero, altera forma ἐπεεισαμένη scribendum, vt toties ἐείσατο pro εἴσατο occurrit. v. ad Δ, 138.

425. *τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα* — τὴν δ' αὐτοῦ Vrat. b.

426. κεῖντο ποτὶ χθονὶ — Ven. ἐπὶ cum Barocc. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et cum Heraclide p. 175. male cum hiatu. Pro κεῖντο Bentl. coniiciebat πλῆντο.

427. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε. „γρ. πτερόεντα προςηύδα" Sch. A. Sicque Lips. Vrat. A. b. Mosc. 2. vn. Vindob.

428. τοιοῦτοι νῦν πάντες. E Schol. A. B. colligo fuisse qui scriberent τοιοῦτοί νυν. quod h. l. facere necesse non est, cum νυν non sit corripiendum: vt est K, 105. Ψ, 485.

429. θωρηκτοῖσιν Barnes ait omnes edd. habere. At id non illatum nisi ab Ald. 2. nam Flor. Ald. 1. Rom. habent θωρηκτῆσιν cum libris Ven. Cant. Lips. add. Hesych. h. v. Et θωρηκτῆς alibi ap. poetam M, 317. O, 689. 739. et sup. 277. Esse tamen θωρηκτοῖσιν in Mori et Barocc. testatur Barnes. Versus deerat Vrat. b. nec nisi a m. rec. adscriptus.

430. ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες. — Excidit Schol. A. sed esse debuit idem cum Schol. B. notatur vox τλήμονες h. l. quod est εὔτολμοι. At tragici de *misero* ponunt. (cf. Not. Hesych. ad τλήμων. Eustath. Schol. exc.) Scilicet etiam τλῶ est καρτερῶ et κακοπαθῶ. prius autem cum audacia coniunctum est.

431. ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος. Ἄρη Ven. Ἄρη' Lips. quo ducere putatur Harl. et Townl. cum Mosc. 2. Ἄρηι. Ἀρη Vrat. d. et b. Eadem varietas est in aliis locis vt E, 757. vbi v. Obss. ἐπίκουρος. „ἐν ἄλλῳ ἐπίουρος" Sch. A. quod minus accommodatum.

433. Ἰλίου — πτολίεθρον. Sch. A. „γρ. Ἴλιον."

434. ὣς φάτο — Versus abest a Ven. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. et vno Vindob. In Cant. Townl. erat: ὣς ἔφατ'. ἡ δ' ἐγέλασσε. quod idem cod. Vindob. in margine habet.

436. Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν. „ἀφέσταμεν τῆς μάχης" Sch. A. οὐ πολεμοῦμεν. οὐ μιγνύμεθα Sch. B. Supra 391 ἔνθ' οἵγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν. Vrat. b. „διέσταμεν. γρ. ἀφέσταμεν."

437. αἴ κ' ἀμαχητὶ ἴομεν. pro ἴωμεν. v. Excurſ. III ad A. p. 176 extr.

439. Ἄρχε. Syneſium Epiſt. 116. ad h. l. reſpicecere, notat Barnes. add. Suidam in ἄρχε. vbi ad δικαιοῖ ſupple: poeta. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον. Φιλοφροσύνης δὲ, (ſc. ἄρχεσθαι) τὸν πρεσβύτην.

440. ἐπεὶ πρότερος γενόμην. πρῶτος Townl. καὶ πλείονα οἶδα. perpetuum attributum aetatis maturae: vt vidimus N, 355. itaque verſus aliquoties repetitur.

441. νηπύτι' ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Fuiſſe, qui ἄνοφον legerent, ſuſpicatus ſum ſup. ad Ξ, 25. ἔχες maniſeſte pro ἔχεις.

442. μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί. μέμνηαι. de forma agit Etymol. p. 484, 28. ἀμφὶς erat in Cant. Townl.

443. νῦν pro ναῦ ſphalma Ald. 2.

444. πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν. ξ— „quod cauſſam non addit, quare dii ſeruierint Laomedonti.“ Sch. A. At feriores tradidere; varie tamen: v. Euſtath. p. 1244. l. 44 ſq. ſiue quod Laomedontis ὕβριν experiri voluerant; ſiue quod Iupiter, quem vincire voluerant, hanc poenam iis inflixerat. cf. Apollod. II, 5, 9 p. 129 Not. p. 382. et ſup. ad A, 400. e Sch. br. quod h. l. Schol. Townl. recitat et Victor. Dubitarunt, πὰρ Διὸς ſitne e caelo, an, Iouis iuſſu. hoc haud dubie.

Quaeſtio fuit ad h. l. cur Neptunus μνησικακεῖ, non Apollo? ap. A. B. et br. Dicendum erat: fabularum non eſſe ſyſtema aliquod logicum; ſed e diuerſis farraginem.

445. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ „ὡμολογουμένῳ καὶ ὡρισμένῳ.“ Sch. A. B. br. add. Heſych. Euſtath. et mox: σημαίνων, Homerico vſu, ἐπιτάσσων, vt ſtatim A, 289. B, 805. ἐπί ῥ' ῥητῷ Cant. male. alii ἐπιῤῥητῷ, vt Townl. ἐπιρητῷ Vrat. d.

446. ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι. ξ— „quod haec (in quibus ſibi murum circa vrbem ductum, Apollini paſtionem boum tribuit) non conſentiunt cum iis quae ſupra dicta ſunt: τότ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.“ ſcil. Il. H, 452. quae

propter hanc ipfam offenfionem inter ἠθητημένα habita funt: (v. ad vf. 443) id quod per fe non magnam vim poteft habere; poteft enim idem poeta diuerfis certo confilio modis rem narrare; verum erant alia, quae locum illum in fufpicionem adducebant.

πόλιν περὶ τεῖχος. fic Ven. vterque, Vrat. A. b. Mofc. 2. et iam in edd. Flor. Aldd. πόλιν πέρι τ. mutauit in πόλιν καὶ τεῖχος Turnebus ex ed. Romana. Sch. A. notat, περὶ — ἔδειμα effe iungenda, adeoque non effe fcribendum πόλιν πέρι. vt editur quoque in Paufan. VII, 20. p. 574. vbi tres verfus appofiti funt, et in Cant. Mori. Harl. Ariftophanea habebat πόλει. quod erat in Vrat. d. et περὶ τεῖχος.

447. 448. Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας — Aliena huc advocant Sch. A. B. br. Euftath. quod Neptunus eft ἀσφάλιος et θεμελιοῦχος, et Apollo Νόμιος, itaque eum nunc oues pafcere. Mutuatus ex iis eft nonnulla Macrob. I, 17. Contra illud notabile, quod nunc *folus* Neptunus vrbem munit: vt iam ad 446 monitum.

448. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. iam aliquoties vidimus: v. ad I, 462.

450. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον. μισθοῖο τέλος, vel vt πολέμου, γάμου, θανάτου τέλος, vt μισθὸς fit perfoluenda merces, *perfolutio mercedis* vel vt τέλος fit dies dicta mercedi foluendae, vel vt μισθὸς fit ipfa μίσθωσις annua. Ad primum videntur ducere fqq. Horae πολυγηθέες refpectu ipfius operae mercenariae finiendae, vt Schol. br. et fpe mercedis accipiendae. Alioqui generali notione ita dici poterant, refpectu frugum prouentus. Ap. Euftath. multi fcribebant μισθοῖο τέλος πολυγηθέος. Sicque Vrat. b. ἐξέφερον ἐμήνυον.. ἐφανέρουν.

451. τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν — μετὰ βίας ἀφείλετο. Sch. br. μετὰ βίας ἔσχε παρ' ἑαυτῷ. Sch. B. Scilicet eft βιᾶσθαί τινά τι. (κατά τι quod et Euftath. monet,) *vim inferre aliqua in re,* nunc dicta mercede neganda.

Laomedon autem ἔκπαγλος, ἔκπαγλόν τι καὶ ἀεικὲς ποιησάμενος.

452. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. ἀπέπεμψεν Vrat. A. b.

453. 4. Suspicor hos versus serius accessisse, multoque magis vs. 455. Certe non bene conueniunt minae vtrique primum, tum alterutri, Apollini, factae, et quidem τοῦ ἀκρωτηριάζεσθαι, et iterum vtrique recidendarum aurium: quod genus ὕβρεως est et contumeliae.

453. σὺν μὲν ὅγ' ἠπείλησε. *vna cum hoc. praeterea.* Ernesti quidem συνδήσειν iungebat. Lectio melior quam vulg. σοὶ μὲν ὅγ'. vel vt Vrat. b. σοὶ μὲν ὅδ'. Tuentur σὺν μὲν ὅγ' Harlei. Townl. Mosc. 2. vnus Vindob. Lips. Ven.

πόδας καὶ χεῖρας δήσειν. Res dicta antiquis ἐξαγκωνίζεσθαι, manus in tergum religare.

454. περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Aristarchea lectio: docente Sch. A. Townl. Victor. additur: αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων, θηλυτεράων." Insolens haec lectio primo adspectu; habet tamen vsum doctum et exquisitiorem vulgata. Scilicet θῆλυς et θηλύτερος dictum etiam est de frugibus et de fertilitate. Sunt itaque *insulae fertiles.* Conuenit θῆλυς ἐέρση, et fragmentum Callimachi CCXCVI. θηλύτατον πεδίον ex Eustathio ad Odyss. Θ. Spectant porro ad h. l. ea, quae apud Etymologum in θηλυτεράων leguntur post vulgaria super γυναικῶν θηλυτεράων· de quibus v. dicta ad Θ, 520. pergit enim: ἢ οὖν κατωφερῶν (leg. καταφερῶν scil. πρὸς τὰ ἀφροδίσια v. Fragmenta Apollodori p. 1141. ita quoque in Diodoro lib. I, 88 esse debebat hircus τὸ ζῶον, — καταφερέστατον πρὸς τὰς συνουσίας) ἢ θαλλουσῶν, ἢ εὐκάρπων. καρπὸς γὰρ αὐτὸς ἄνθρωπος, οὗ βελτίων οὐδείς, οὗ βέλτιον οὐδέν. ὡς ἐπὶ τοῦ νήσων θηλυτεράων. Fatendum tamen alterum, τηλεδαπάων conuenientius esse, vt insulae longe dissitae, in quas ad vendendum abducantur. Est autem et hoc inter exempla vetustissimi mercatus inter ipsos Graecos, manciporum.

455. στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ. ⊱ „quod στεῦτο, κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο, διεβεβαιοῦτο. (paria habet Euſtath. cum Schol. br. Schol. B. κατὰ ψυχὴν ἔσπευδε.) reſpectu habito ad locum in Necyia improbatum, πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ ἀθετούμενα." Eſt locus Od. Λ, 583 στεῦτο δὲ διψάων. quod accepere, *ſtabat*. Sunt haec aliquoties a grammaticis inculcata: ad B, 597. (Catal. 104.) Γ, 83. I, 241. Σ, 191.

ἀποκοψέμεν. In Barocc. Ven. A. eſt ἀποκόψειν. At Schol. A. „γρ. ἀπολεψέμεν. et paullo poſt ad ſtigmen: καὶ ὅτι καταχρηστικῶς, ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ, κατακόψειν. In codice ergo grammatici fuit lectio haec, per ſe illa doctior, quia tropus ineſt, cum proprie λέπειν ſit de cortice vel libro detrahendo; v. A, 236. expreſſa quoque in cod. Lipſ. et in Schol. br. Etiam in Ven. B. etſi praeſcriptum legitur, ἀποκοψέμεν, Schol. tamen, λεψέμεν δὲ, τῷ σιδήρῳ τεμεῖν. Agnoſcit vtrumque Euſtath. ἀποκοψέμεν ἢ ἀπολεψέμεν. In Heſychio occurrit forte hinc deprauatum: ἀπολείψωμεν. ἀποδέρωμεν. λεῖψαι γὰρ, τὸ ἀποδεῖραι. (pro λέψαι. ἀπολέψωμεν, quod apertum eſt.) Supereſt tamen p. 1246, 37. in Euſtathio tertia lectio: „ἄλλοι δὲ, ἀπολουσέμεν, ἤτοι κολοβώσειν. λοῦσον γὰρ φασὶ τὸ κολοβὸν οἱ Κύπριοι. Sunt eadem in Heſychio in λοῦσον et in ἀποκολουσέμεναι mutandum in ἀπολουσέμεναι, vt iam monuere viri docti. Argutias ſuſpiçor eſſe has ortas ex vitioſa lectione, et confuſione vocum κολοὸς, κολούω. Necdum ſuppetit ratio ſatis idonea, vt expellamus lectionem receptam ἀποκοψέμεν. Verſum ſapere τὸ ἔμβλημα haud diffiteor. στεῦτο δ' ὅγ' non bene coaleſcit cum antecedentibus. Deberet ſaltem eſſe στεῦτο δέ γ', vel δέ τ'.

456. νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Bentl. malebat κεκτηότε. Sed firmat vulgatam vſus Homericus in Odyſſ. I, 501. T, 71. X, 477. et ſimilia τετληότι θυμῷ, τολμήεντι θυμῷ et alia.

457. μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν. ὑποστὰς, συνταξάμενος. ὑποσχόμενος. Sic I, 445 ὑποσταίη.

459. οὐδὲ μεθ' ἡμῶν πειρῷ. Harl. Lipf. Vrat. A. b. vii. Vindob. πειρᾶς.

460. ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς. πρόχνυ iam vidimus I, 566. σὺν αἰδοίης ἀλόχοισι. Barocc. Mori. ἀλόχησι.

463. εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίξω. Variat lectio, vt folet, quoties ζω et ξω occurrunt. πτολεμίξω erat in ed. Flor. at Ald. 1. ftatim edidit πολεμίζω. ed. Rom. πτολεμίζω, quod a Stephano eft receptum, et auctoritate fe tuetur Veneti. At πτολεμίξω exhibent Cant. Townl. πολεμίξω Barocc. Vrat. d. Futurum requirit fententia: fi pugnauero tecum. nam πολεμίζειν eft μάχεσθαι· nondum autem pugna inita erat inter Apollinem et Neptunum. Ap. Plutarch. de Confolat. p. 104 F. recitantur vff. 463—466. parum diligenter: eft ibi πτολεμίζειν. quia iungitur cum antec. Φησὶν οὕτω. Etiam Stobaeus de vita breui Serm. XCVIII. (al. 96) p. 409. Grot. laudat, τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν. vbi verfum expletum vides ad explendum fenfum, vt faepiffime in Stobaeo factum. Acute tamen Porfon ad Oreft. 659 obferuat hoc tanquam alterum exemplum vfus τοῦ δεῖ in Homero: apud quem χρὴ alias follenne eft: v. fup. ad I (IX), 337.

464. δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες — Vff. 464—6. praeclarus locus de vitae humanae fragilitate, recitatus a Plutarcho et Stobaeo, vt modo eft notatum; alienus tamen ab h. l. et, fi fufpicari licet, ex altero loco Z, 146—9 expreffus.

ἄλλοτε μέν τε. Plutarch. μέν τοι.

Mirum eft ad h. v. Scholion B. δειλῶν. ἀσθενῶν. Δειλὰς γάρ, ὁ Θρᾷξ, ἐφεῦρε πρῶτον τὸν εἰς φόνους κλῆρον. Paria Townl. Vict. et addunt: ὥς φησι Θεόκλυτος. repetiit quoque ex antiquis Euftath. p. 1246. extr.

465. ζαφλεγέες τελέθουσιν. Vox ζαφλεγὴς hoc vno loco occurrit; proprie eft valde ardens. Etymol. ζαφλεγὴς, τὸ πολύφλογον. ideoque lucidus; inde quoque confpicuus; porro autem ardens animo, ftudio, opera; ferociens, pollens, viribus.

Iam inter hos ſignificatus ex etymo ductos errant grammatici: Apollon. Lex. μεγάλως φλέγοντες. Sch. B. μεγαλόφρονες. addit Euſtath. καὶ λαμπροὶ καὶ ἀρίδηλοι. Sch. br. μεγάλως ἔνθερμοι. ἐνεργεῖς. δραστήριοι. ἢ λαμπροί. Sch. Exc. λαμπροί, καὶ μεγαλόφρονες καὶ αὐξανόμενοι. Heſych. σφόδρα λάμποντες. εὐθαλεῖς. μεγάλως πνέοντες. ἢ μεγαλοφεγγεῖς. Conuenit vox ζαμενής. it. ζαής.

Vt efficias aliquid, quod cogat ſenſum certum, videndum eſt de contrario ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. decidunt *folia arida, ſucco priuata, decidua;* ſic homines, *viribus cum vita euaneſcentibus*, moriuntur; vt eſt ἀκήριος, *imbellis, infirmus:* cf. H, 100. Contra *folia, vireſcentia et florida* ſunt ζαφλεγῆ, adeoque *homines vigore et robore valentes.* Similis ſententia, non eadem, eſt, quae ſup. Z, 146 Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει (adeoque homines φθινύθωσιν ἀκήριοι.) *vt folia decidunt, alia vere naſcuntur; ſic alia hominum progenies interit, alia in lucem prodit.*

ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες cum vi adiectum eſſe volunt: etſi terreſtres, mortales, non nectare et ambroſia veſcentes. Poteſt tamen antiqua copia eſſe adiectum pro οἱ ἄνδρες, vel βροτοί.

466. ἄλλοτε δὲ φθινύθουσι ſine αὖ Lipſ. Mori. vn. Vindob. quod recte ſe habet.

ἀκήριοι, οὐδέ τις ἀλκή. ap. Plutarch. ſuppletum memoriter. De voc. ἀκήριος v. ad E, 812.

467. πανσώμεσθα μάχης. πανώμεσθα Cant. Ven. Lipſ. Mori. Townl. Vrat. A. quo ſpectat Flor. πανόμεθα. duo Vindob. πανώμεθα. at Ald. 2. cum Rom. πανσώμεσθα induxit. πανσώμεθα Vrat. d. Vidimus iam H (VII) 290. et H, 29 νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.

468. αἴδετο γάρ ῥα. Barnes γρ. γὰρ δὴ — πάλιν ἐτράπετο, *retro ſe conuertit,* Clarke. *auertit ſe,* Virgil.

469. Sollenne eſt μιγῆναι τινὶ χερσὶ, πολέμῳ, ergo et παλάμαις. vel μιγῆναι ἐν μάχῃ, ἐν δαΐ, τινι vt Ξ, 386. 7. At h. l. μιγῆναι ἐν παλάμαις τινὸς, vel ἐμμιγῆναι.

470. πότνια θηρῶν forma a multis notata: vnde Horat. *potens ſiluarum*. Pind. P. IV, 380 πότνια ὀξυτάτων βελέων Venus. Laudatur a Schol. ex Anacreonte: δέσποιν' Ἄρτεμις θηρῶν.

471. Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον. — ἀθετεῖται tanquam otioſus Sch. A. v. inf. ad 511. ὀνείδειον μῦθον. De voc. v. ad A, 519. Iterum occurrit mox 480. vtroque loco paſſim per ῑ ſcribitur. De ſcriptura eſt ad h. l. Scholion A. — ἀγροτέρα Diana, quo nomine paſſim dicta occurrit et templa habuit, (v. Pauſan.) accipitur Diana venatrix, κυνηγετικὴ, θηρευτικὴ, vt ἀγρόται dicuntur pro venantibus. Proprie tamen eſt ἡ ὄρεια, vt eſt quoque ap. Heſych. vbi cf. Not. nam ἀγρὸς late ipſas ſiluas et montes declarat, vnde et ἀγρότεραι ἔλαφοι, 486. Schol. Vict. et Townl. „οὕτω δὲ (ἀγροτέρα) παρὰ Συρακουσίοις καὶ Ἀθηναίοις τιμᾶται. τῇ δ' ἀγροτέρᾳ παρήνεσα κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι. (Ex Ariſtoph. Equ. 657.) Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Vrat. b.

473. πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας. „πᾶσαν, πάντως. μέλεον εὖχος. ἄμοχθον καὶ ἄλυπον" Sch. B. μάταιον, Sch. br. quod inter plura eſt ap. Heſych. vt ſup. Π, 336.

474. νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως. ἀνεμώλιον. ἀνεμωλίως. ἀντὶ τοῦ ἀπράκτως. Sch. B. νηπύτιος correxit Barnes, temere.

475. 6. 7. — ἀθετοῦνται non enim Neptunum, patruum, prouocare poteſt in Olympo, inprimis deus non bellicoſus" Sch. A. Structuram ergo verborum putauit eſſe hanc: πολεμίζειν ἄντα Ποσειδάωνος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Enimuero iungenda ſunt: εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀ. θεοῖσι, ſcil. σὺ ηὔχου, tu praedicare ſolebas, te congreſſum eſſe cum Neptuno; ita eſſet πολεμίζειν pro πεπολεμηκέναι. Erit ergo lenius: gloriabaris, te velle contendere pugna cum Neptuno. Ita verba ſuppeditant haec:

Apollinem antea ſolitum eſſe in conſeſſu deorum praedicare congreſſum olim cum Neptuno factum. Sane, vnde hoc petitum ſit, aut quorſum pertineat, non conſtat. Suſpicari licet rhapſodum haec adumbraſſe ex Jl. A, 396 Πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα — quod et Schol. Vict. Townl. fecere.

477. πολεμίξειν Flor. Ald. 1. pro πολεμίζειν.

479 ſ— et 480. Aberat hic alter verſus 480 a Veneto A. et B. Inde Schol. A. B. Townl. Vict. repetendum eſſe aiunt ad ἀλλὰ χ. — ſcil. προςέφη vel ἔφη, et laudant Jl. A, 442. 3. vbi ἀγέμεν repetendum eſt ad ἑκατόμβην, ſublato vſ. ſequ. 444. — Διὸς κυδρὴ παράκοιτις Euſtath. et ed. Rom. cum vitio verſus.

480. νείκεσεν — ἐπέεσσι. Abeſſe verſum in Venetis iam vidimus; tum in ed. Flor. ed. Rom. cum Euſtath. (qui etiam, quod iam notauit Erneſti, vim et artificium poetae in eo ponit, quod Iunonis ira morae ſit impatiens) codd. Harl. Vict. Townl. c. Schol. Moſc. 2. Acceſſit verſus in ed. Ald. 1. ὀνειδίοις Vrat. A. b. d. qui verſum habent.

481. κύον ἀδδεὲς — v. ad Θ, 423. ἀντί' ἐμεῖο. Bentl. em. ἄντα γ' ἐμεῖο.

482. στήσεσθαι Barocc. Ven. Lipſ. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. Moſc. 2. Edd. Flor. Aldd. Rom. et reliquae ante Steph. qui στήσασθαι ex Euſtathio recepit. Bene monet Erneſti μέμονας cum futuro quoque legi H, 36. et Ξ, 88. 89 etſi latine eſt, *audes ſtare.*

χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι. actiue hoc accipit Sch. B. „ἐξ ἐναντίας τὸ ἐμὸν μένος φέρειν" vix bene. ἀντιφερίζειν Steph. in marg. ex v. 488. ſuſpicor; eſt quoque in Vrat. A. b. d. nam eſt ferre ſe obuiam alteri, occurrere pugnando: vt ſtatim A, 589 ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι, pro, ὥς τινα ἀντιφέρεσθαι αὐτῷ. add. E, 701.

483. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκε. pro λέαιναν. ſed hac voce Homerus haud vtitur, quod iam aliquoties

monitum. Diana autem *leaena* pro vastatrice, interfectrice feminarum (ἐν) γυναιξί. κατὰ γυναικῶν.

484. ἥν κ' ἐθέλῃσθα. *quamcunque volueris feminam.* Respicit adeo opinionem de mulieribus, subita morte extinctis, Dianae telis configi solitis. Fuere qui ad praesidem partuum Dianam Lucinam, hoc referrent: vt ex Sch. B. et Eustath. patet; Schol. B. Townl. et Vict. etiam addunt, quod in plenilunio quidem εὐτοκώτατοι sunt mulieres, at noctibus illunibus δύςτοκοι ἄγαν. ὥς φησι Χρύσιππος. — ἥν κ' et ἐθέλησθα Harl. Sane Jota subscriptum abest a pluribus.

485. — quod ἐναίρειν dictum pro φονεύειν, improprie: nam nulla sunt ἔναρα, spolia, occisarum ferarum. Sch. A. B. Eustath. Suid. et versu hoc laudato Hesych. in ἐναρίζειν cum Schol. Sophocl. Ai. 26. Ex notato iam ab aliis errore nonnullorum, qui primam notionem τοῦ ἐναίρειν et ἐναρίζειν esse statuebant *spoliare;* atqui erat proprie occidere; tum spoliare. Schol. Victor. tamen et Townl. φονεύειν ἢ σκυλεύειν. περιάπτεται γὰρ νεβρίδας. Ἀλκμάν· ἐπάμενχι (leg. ἐπάμμεναι, h. e. ἐφάπτεσθαι) πάρα δέρματα θηρῶν. σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἔναρα ἐπὶ ἀλόγων ζώων οὐκ ἐστί.

487. εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς. — εἰδῇς — „quod δαήμεναι pro δάηθι." Scilicet interpungitur post εἰ δ' ἐθέλεις, δάηθι. Sic Sch. A. B. et si in Sch. A. altera ratio proponitur, vt post δαήμεναι interpungatur, subintellecto ἄγε δάηθι, *experire*, vt Z, 150. ad q. l. vide. Clarke addit A, 135 et 340. Aut, vt cetera, ipsa deae actione explicantur. Hoc quoque Eustath. sequitur.

488. ὅσσον φερτέρη εἰμί. φέρτερος Vrat. A.

ὅτι μοι ἀντιφερίζεις v. ad 482. ὅτι nunc, *quandoquidem*: non incommodum esset ὅτε.

490. τόξα, „ἀντὶ βελῶν φησι" Sch. B. et Townl. quod alibi quidem saepissime, hic vix locum habet. Iidem tamen mox totum apparatum τοξείας intelligendum esse statuunt; Eustath. autem subsistit in pharetra. At-

qui arcus ſuſpenſus erat humeris vt A, 45 Apollo τόξ' ὤμοισιν ἔχων. et Diana ictibus percuſſa et, vt ſe ſubduceret iniuriae, ſe mouente, pharetra inclinata excidunt ſagittae. Nam nec pharetra illa percuti potuit, nec illa ὀϊστοὺς ea extraxiſſe dicitur. At inf. vſ. 503 τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα ſagittas eſſe neceſſe eſt. Et ad hunc verſum referenda ea, quae habet Suidas in καμπύλα τόξα, qui Homerum duo confudiſſe ait: συνέμιξε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν.

492. ἐντροπαλιζομένην. Sic quoque Ven. et Sch. A. οὕτως διὰ τοῦ ν. At Ven. B. ἐντροπαλιζομένη. ἐξ ἀποστροφῆς ἀνθισταμένης. legerat ergo ἐντροπαλιζομένης. de Diana euitante colaphos auerſa facie. Nam vt ipſa Iuno ſit ἐντροπαλιζομένη, locum non habet; notatur tamen haec lectio ἐντροπαλιζομένη etiam e codd. Cant. Harlei. Townl. Moſc. 2. Additur tamen in Schol. Townl. Vict. Ven. B. αἱ δὲ πλείους κατ' αἰτιατικήν. ἵν' ᾖ, ἐκτρέπουσα τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. Vocem vidimus Z, 496. vbi Andromache diſcedit ſaepe retro conuerſa ad abeuntem Hectorem. v. Obſſ. ad e. l. Similiter Λ, 546. et P, 109.

493. δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν, ὥςτε πέλεια. Suppeditant ὕπαιθα Cant. Townl. Vict. Vrat. d. cum Veneto, etſi Schol. A. agnoſcit alterum, quod vulgo legitur: δακρυόεσσα δ' ἔπειτα. Sane ὕπαιθα doctiorem eſſe lectionem, nemo dubitet; licet tamen ſuſpicari, ex aliis locis eam inſediſſe animo librarii vel rhapſodi, in quibus plerumque columba ὕπαιθα φεύγει, h. e. ὑποφεύγει, deſuper accipitre ingruente. Sic inf. X, 141 circo irruente in columbam ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. Similiter ὕπαιθα λιασθεὶς O, 520 et ſup. 255. Σ, 421 dictum de ſubeuntibus ad ſuſtentandum Vulcanum, pedibus haud valentem: αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Ita h. l. Diana vapulans ſubter manibus Iunonis ſe ſubducit et fugit, ὕπαιθα φύγεν, vt columba fugiens ὑπὸ ἴρηκος.

494. ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰςέπτατο πέτρην. Recte ſcribitur ὑπ' ἴρηκος. v. ad N, 62. 519 et al.

ἤ ῥά θ'. „quae ſcilicet." Clarke.

495. χηραμόν· οὐ δ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν. „quod ipſe poeta declarauit, quid ſit χήραμος, κοίλη πέτρα. Apollon. Lex. reddit: ἡ κατάδυσις. καὶ ἔστιν οἷος χωραμὸς, εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια. cf. Schol. B. Euſtath. additur tamen, dici proprie ſic luſtrum ſerpentis. cf. Heſych. Apud Apollon. Arg. IV, 1299 et 1452 dictum eſt quoque de nidis auium, et de cauerna formicarum in antro. Nec tamen vox ducta eſſe potuit a χωρέω; ſed a χέω, antiquiore, *capio*, vnde χειὰ, et ſcribitur quoque χειραμὸς, apud Etymologum. Apud Nicandrum ſunt τὰ χήραμα κοῖλα Ther. 55. vbi Schol. χήραμα δὲ τὰ κοιλώματα, παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χωρεῖν ἐν αὐτοῖς.

497. Λητὼ δὲ προςέειπε. Λητῶ correxerat Barnes, analogia nixus, quia ex όα. ſicque αἰδῶ eſſe ex αἰδόα. vt editum ſup. N, 122 et al. Hoc tamen ex αἰδὼς; at repugnat vſus in Λητὼ, όα, Λητώ. ſic et τὴν πειθὼ, τὴν Σαπφὼ, τὴν Ἐρατὼ, τὴν Ἐνυὼ, τὴν Γοργώ.

διάκτορος Ἀργειφόντης. eum iam vidimus B, 103.

498. ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μαχήσομαι. ἀργαλέον δὲ, pro γὰρ, et eſt γὰρ in Vrat. A. Mori. Ven. obuius tamen in Homericis vſus ille τοῦ δέ. μαχέσσομαι. Harlei. Moſc. 2. perpetua variatione.

499. πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς — Hoc vno loco occurrit vox πληκτίζεσθαι. redditur a Schol. B. μάχεσθαι. ὑβρίζειν (hoc ſpectat potius ad locum Ariſtoph. Eccleſ. 958) Schol. br. διαπληκτίζεσθαι, στασιάζειν. Euſtath. πληκτίζεσθαι, τὸ νῦν διαπληκτίζεσθαι, μάχεσθαι, ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς.

Cur Mercurius nolit cum Latona pugnare, multa ſunt veterum commenta in Schol. et Euſtath. Cauſſam idoneam nec ipſe video, niſi quod e diis ſupra Υ, 38 ſq. 67 ſq. memoratis nulli alii ſupererant, qui inter ſe pugnare poſſent.

500. ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα. Scribitur paſſim προφράσσα, vt in Lipſ. πρόφασσα edd. Flor. πρόφασσα Ald. 2. πρόφρασσα ex Rom. Stephanus. v. dicta ad K, 290.

501. εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι ꜫ „quod εὔχεσθαι pro εὖχου. καυχῶ" Sch. A. εἰ βούλει, καυχῶ ὡς ἐμὲ νικήσασα Sch. B. Bentl. em. σέ με vel σ' ἐμὲ νικῆσαι.

502. 3. τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. manifeſte τόξα ſylleptice dicta comprehendunt ſagittas. Sch. A. B. Suidas in καμπύλα τόξα. v. ad vſ. 490.

503. καμπύλα τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. πεπτεῶτ' repoſitum ex Ven. add. Harl. Eo alludit Vrat. b. πεπτηῶτ', quod aliquoties in Homero occurrit. Moſc. 2. πεπταῶτ'. Antea editum πεπτεότ' obuium in Sch. br. quod non damnandum erat per ſe, ſed alterum, pronuntiatum binis ſyllabis, πεπτῶτ', quod et erat in Lipſ. Vrat. A. binis Vindob. habet auctoritatem meliorum codicum. Ex πτέω, πτῆμι, erat πέπτα. πεπτὼς, ῶτος, πεπτεὼς, εότος et εῶτος. Tandem etiam πεπτηὼς, ηότος. et ηῶτος. vt alia ſimilia. Minus bene a πεπτωκὼς ducitur.

μετὰ στροφάλιγγι κονίης Sch. br. reddunt συστροφῇ. at Apollon. Lex. ὑποστροφῇ. gloſſa haud dubie hinc emendanda.

506. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. „ſcil. tanquam filia. Sch. B." videtur Diana tanquam valde iuuencula puella exhiberi. Verum res alio modo, quam ad ſenſum noſtrum, eſt diiudicanda ex more veterum. Tuebere ſic Aſcanium inſidentem gremio Didonis Aen. I, 717. IV, 84.

507. αμβροσιος ϝεανος ſcribi poteſt; nec tamen neceſſe. v. Excurſ. de Digammo ad T. p. 737. ἑανὸς media breui, *peplus*. v. ſup. ad Γ, 385. ἀμβρόσιος ſ. diuinus ſ. bene olens. v. ad Α, 529.

τὴν δὲ προτὶ οἷ εἷλε πατὴρ Κρονίδης. Edd. conſtanter προτὶ οἷ. ſcil. quia eſt *ſibi*. at οἱ encliticon, quando eſt pro αὐτῷ. προτὶ autem iungendum cum εἷλε, προςεῖλε, προςήγετο ἑαυτῷ. Haec puta innuere Scholion A. τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν (non — σαν) οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν, ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον μέρος λαμβάνεται. pro his Schol. Townl. Vict. ἐπεὶ εἰς σύνθετον παρελαμβάνετο. (leg. — νε-

ται) προςελάβετο ἑαυτῷ, τουτέστι, προςεπτύξατο. De οἷ αὐτῷ nemo dubitet. Aliter res ſe habebat E, 64. 800. Π, 48. προτὶ οἷ ſcriptum in Townl. et Vict.

508. εἶλε πατὴρ Κρονίδης καὶ ἀνείρετο ἡδὺ γελάσσας. ἀνείρετο cum codd. Harl. Cant. Ven. Vrat. A. b. d. vno Vindob. pro vulgari ἀνήρετο repoſitum, vt ſup. A, 513 et E, 756. εἴρετο pro ἤρετο. vbi vide. Norat quoque varietatem Barnes, nec addit vnde.

510. μαψιδίως, ὡςεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ. Abeſt versus a Ven. A. Lipſ. Vrat. b. d. Harl. Euſtath. Moſc. 2. binis Vindob. Idem cum 509 lectus iam erat ſup. E, 373. 4. vt iuſta ſit ſuſpicio, eum inde eſſe iteratum. ὡς εἴ τι Townl. ἐνωπὶ Vrat. A. v. ad E, l. c.

511. τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἐϋστέφανος κελαδεινή. ⊱ „ὅτι ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις. περιττὸν οὖν κἀκεῖ τὸ Ἄρτεμις ἀγροτέρη" Sch. A. Reſpiciunt haec vſ. 471 qui verſus ἀθετεῖται, quia ſatis eſſe viſum erat πότνια θηρῶν. vt h. l. εὐστέφανος κελαδεινή, non adiecto deae nomine. Vidimus iam κελαδεινὴν ſup. Π, 183 et Υ, 70. tanquam κυνηγετοῦσαν, διὰ τοὺς κελάδους ἢ θορύβους. εὐστέφανος autem communi dearum et feminarum nomine a diademate, στεφάνῃ. Sch. br. Heſych. στυφελίζειν iam ſup. v. 380 dictum ſic erat.

513. ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. Schol. A. πληθυντικῶς, νείκεα αἱ Ἀριστάρχου. et Schol. B. τινὲς δὲ καὶ νείκεα πληθυντικῶς γράφουσι. Sane occurrit hoc aliis quoque in locis, numero plurali, νείκε' ἐφῆπται. B, 15. A, 445 et al. Sic et κήδε' ἐφῆπται; mox κήδε' ἐφῆκε. κήδε' ἔθηκε. 524. 5. Attamen h. l. melius conueniunt ἔρις καὶ νεῖκος. Et ſic quoque Od. Υ, 267 μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται. Et ſup. M, 348 εἰδέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν. Contra B, 376 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.

Enimuero Ariſtarchea lectio ne ſic quidem ſe habuit, ἔρις καὶ νείκε' ἐφῆπται, ſed, ἔρις καὶ νείκε' ἐτύχθη quod ex Schol. Vict. et Townl. diſco, cum in ipſis codd.

esset νεῖκος ἐτύχθη. Agnoscunt tamen Scholia quoque alterum ἐφῆπται.

νεῖκος ἐφῆπται. Schol. Townl. Victor. ἀντὶ τοῦ, συνδέδεται, ἐπισυνδέδεται. ηὔξηται. an voluit: ἤρτηται? ἐπήρτηται? „γρ. ὑφῆπται et ἐφῆπτο" Barnes. est pro vulgari, ἐπῆλθε incidit.

515. αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν. — „quod Ἴλιος feminino genere etiam h. l." ἐδύσετο h. l. sine controuersia legitur; cum alias plerumque ἐδύσατο varietur. cf. ad Γ, 328.

516. μέμβλετο γάρ οἱ. μέμβλετο iam Τ, 343 vidimus. v. ad Δ, 11. μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος. Monent Schol. Townl. et Vict. interpungendum esse μ. γάρ οἱ, τ. alterum graecismus tuetur.

517. ὑπὲρ μόρον. ὑπέρμορον Cant. Mori. vt fere aliis locis variat. cf. ad B, 155.

519. οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. — „ὅτι σαφῶς χωόμενοι, συγχείμενοι." leg. συγχεόμενοι. Scilicet est haec obseruatio, quam iam N, 165. et Ξ, 406. vidimus, esse χώεσθαι interdum idem ac συγχεῖσθαι, συγκεχύσθαι. Adeoque h. l. victi sunt confusi, turbati, συγκεχυμένοι. quod melius quam, irati, respondet opposito: οἱ δὲ κυδιόωντες. — χωόμενοι, τοὶ δὲ. Bentl. em.

520. πὰρ Ζηνὶ Ven. et Mori. Sch. A. γρ. παρὰ πατρὶ, quod vulgo edebatur. Aliquoties facta est obuia haec dubitatio, num declarantia nomina, seu epitheta, cum aliis epithetis iungantur v. c. h. l. vt dicatur πατὴρ κελαινεφής. καδδίζον ex more multi.

521. αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους. αὐτός τ' Vrat. b. non bene.

522. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. „γρ. ἵκηται." Schol. A. Nec male, cum post ὅτε pro ὅτε κε saepe occurrat subiunctiuus. Ald. 2. ἱκάνοι. nescio an casu.

523. θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε. ἀνῆκε explicat Sch. A. ἐφῆκε. est *incitat*, (v. ad Ξ, 131 et al.) puto vehemente vento exorto. hactenus locum habeat e Sch. B. θεό-

πεμπτον πῦρ. non antem fulmine. Euſtath. de vrbe capta accipit.

524. πᾶσι δὲ θῆκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐΦῆκε. ⟦ At Scholion excidit. πᾶσι δὲ θῆκε πόνον. Lipſ. Ionice. vulgg. δ' ἔθηκε. Omiſſus verſus in vno Vindob.

525. ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδεα θῆκεν. Eſt hoc in Lipſ. pro vulg. κήδε' ἔθηκεν — Pro πόνον, Φόνον in Ven. Harl. Mori. Sane Φόνον καὶ κήδεα iuncta aliunde non memini; ſingula quidem occurrunt: πόλεμος καὶ κήδεα, et Φόνον τιθέναι. Achilles vere caedem facit; et variatur oratio. Comparationi tamen melius inſeruit alterum. Poteſt vtique in vtramque partem disputari. Totus verſus aberat a pr. m. in Townl.

526. ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου. ⟦ quod θείου ἐπὶ πύργου παρόσον θεοποιητόν ἐστι τὸ τεῖχος. Sch. A. B. θεόδμητον Euſtath.

ἑστήκει Ven. Vrat. A. Ionice; vulgg. εἱστήκει. v. ad Δ, 329. Σ, 557 et al.

527. ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον. Schol. Vict. et Townl. τινὲς, „Ἀχιλλέα Πηλείωνα" πρὸς ἐπίθετον ξενισθέντες· (ſcil. quia Aiacis epitheton eſt πελώριος) ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε· δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα. (Il. I, 328) ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῖ πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ (ſcil. πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς) διὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν." Obſeruata res de altero hoc ab aliis quoque, vt aliquoties ap. Euſtath.

528. Τρῶες ἄΦαρ κλονέοντο πεΦυζότες. „πεΦυζότες. ὅθεν ἀΦύζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδός Φησι." Sch. A. et B. Cum Φύζα iam aliquoties occurrerit, vt I, 2 et al. et πεΦυζότες ſup. Φ, 6. mirum nunc demum iſta notari. ἄΦαρ nunc eſt ῥαδίως.

530. ὀτρύνων Ven. et Schol. „ſic Ariſtarchus. Alii ὀτρυνέων." nil intereſt.

531. πεπταμένας πύλας. ἀνεῳγμένας v. ad P, 371. et quidem nunc πύλαι ipſae θύραι, quae vſ. 535 σανίδες, non apertura, vt plerumque dictum occurrebat — πυ-

λαωρούς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας Hefych. h. v. ad h. l. iidem qui πυλωροί.

533. ἐγγὺς ὅδε (fc. ἐστὶ) κλονέων. vt T, 140 ἐγὼ ὅδε et faepe. Vrat. A. κλονέει.

534. ἀλέντες. Sch. B. ἐκκλίναντες ἢ συστραφέντες. alterum hoc verum. συγκλεισθέντες. ἀθροισθέντες. Euftath. ad Π, 403. ἧστο ἀλείς, et ad E, 823. ἀλέντες et h. l. Flor. Ald. 1.

535. αὖτις ἐπ᾽ ἂψ θέμεναι. „in alio ἐπανθέμεναι" Sch. A. et mox additur effe Ariftarcheam lectionem οἷον, ἀναθεῖναι. τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις, ἐπ᾽ ἂψ θέμεναι. Obtinuit haec lectio communi vfu. In Etymol. p. 354 l. 25 ἐπάψ (vna voce) θέμεναι. πάλιν ἐπικλεῖσαι καὶ ἐπιθεῖναι. Ap. Sch. B. ad M, 122 laudatur αὖτις ἐπιθέμεναι.

σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας vel ἐπικεκλιμένας, κολλητάς, pro πύλαι vidimus iam I, 579. M, 121. et videbimus in Odyffea: B, 344 et al.

536. δείδια γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται. Ducit ab ἅλημι, ἀλῆναι, Schol. A. hic et ad Λ, 192 et laudat cum v. 534 quem modo vidimus, et inf. 607. plura loca: ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι (Π, 714) οἴμησέν τε ἀλείς (X, 308) οἵ δή τοι εἰς ἄστυ ἅλεν (X, 12) etiam ἐάλη (N, 408). Atqui in his omnibus peccat, cum ea comparet cum praefenti loco: nam in iftis eft ϝαλημι ϝαληναι συστρέφω. συστραφῆναι. At h. l. eft ἐς τεῖχος ἅληται ex ἅλλομαι Homero ἅλλομαι, quod ex compofitis patet, ἐπᾶλτο. ἐπάλμενος. ἀνεπᾶλτο. μετάλμενος, vt fuis locis vidimus: ad Θ, 85. Λ, 192 et al. Itaque et ἆλτο. Debuit adeo etiam effe h. l. ἄληται, non ἅληται, vt editum eft inde a Flor. Sic ἄλεται Λ, 192.

οὖλος ἀνὴρ — Sch. B. Etiam Callimachus οὔλου μῆτερ Ἄρηος, pro ὀλοθρευτικοῦ." nifi μητέρ' fuit. De voce v. ad B, 6.

537. ἀνεσχόν τε πύλας. relaxarunt, aperuerunt portam. Poteft et ab ἀνίημι effe, et ab ἀνέω, vnde N, 657 ἀνέσαντες erat.

538. *αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος.* ⊱ „quod Zenodotus verſum improbauit; ridiculum enim porta aperta lucem fieri. At φῶς pro σωτηρία· vt Z, 6." Sch. A. et B. cum Vict. Townl. Vix haec ignorare potuit Zenodotus; improbauit forte ambiguitatem. φάος pro σωτηρία dictum etiam Suidas notat hoc verſu adſcripto.

539. Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι. in alio ἀμύναι Sch. A. ſicque Cant. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Agnoſcunt tamen ἀλάλκοι quoque ab aliis ſcriptum Schol. Townl. Vict. vnus Vindob. ἀλάλκῃ a pr. m.

540. ἰθὺς πόλιος Apollon. in ἰθὺς p. 361 κατ' εὐθὺ (non εὐθὺς) τῆς πόλεως.

541. δίψῃ καρχαλέοι. ⊱ „quod δίψῃ pro ὑπὸ δίψης." Sch. A. δίψει Barocc. Vrat. A. quod ſerius in vſum venit, vt ex Euſtath. monuit Erneſti. Porro δίψῃ καρχαλέοι, ſic codd. Ven. A. B. cum Schol. Euſtath. Townl. binis Vindob. atque ita editum a Stephano ex ed. Rom. et Schol. br. antea legebatur vt in aliis codd. καρφαλέοι. quod a κάρφω, *arefacio*, bene dictum eſſe videtur h. l. de ſiti, quibus exſiccantur humores corporis: vt Od. N, 398. et Od. E, 369 ſunt paleae καρφαλέαι. et *aridum* de ſono ſup. Jl. N, 409. Attamen auctoritas librorum tuetur alterum. Etiam Apollon. Lex. καρχαλέοι, κατάξηροι his verbis laudatis; et ex eo Heſych. etſi in hoc quoque καρφαλέην et καρφαλέα occurrit. Iam καρχαλέος diuerſam vim habet, eſt enim idem quod καρχαρέος. κεχαραγμένος, ὀξὺς, vnde canis καρχαρόδους. et καρχαρέοι κύνες ap. Apollon. III, 1058. vbi variant alii καρχαλέοι eodem ſenſu; v. Etymol. h. v. et Northmore ad Tryphiod. 613. Ergo hanc ſenſu eodem pronuntiatione forte variatam lectionem δίψῃ καρχαλέοι retineo: quam et tuebatur Erneſti ex Euſtathio et antiquitate; etſi de cod. Lipſ. nil monuit. Bentl. aduocat Heſych. ἀρκαλέον. ξηρόν. et κερχαλέον. ξηρὸν, σκληρὸν. Schol. B. ξηραίνει γὰρ καὶ τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἡ δίψα ἡ πολλή.

κεκονιμένοι. γρ. κεκονισμένοι Barn. at κονίω iam vidimus N, 820. X, 405.

542. ὁ δὲ σφεδανῶν ἔφεπ' ἔγχεϊ. ⊱ „quod σφεδανῶν pro σφοδρῶς διώκων. Ἀτρείδης δὲ ἐπῴχετο Δαναοῖσι σπευδάνων." (Si eſt verſus Λ, 165 Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, valde eum interpolatum dixeris.) Sch. A. in quo plures grammatici firmant hoc σφεδανῶν, vt φονῶν a φονάω. σφοδρὸς ὑπάρχων. ὑπερρωμένος τῷ θυμῷ. vel κατεπείγων αὐτούς. Sunt ſimilia in Schol. Vict. et Townl. ſed corrupta. Etiam Apionem et Herodorum ſic legiſſe docet Euſtath. Firmantibus ergo Townl. a pr. m. et Veneto, recipiendum erat. At Sch. B. cum Sch. br. lectionem profitentur σφεδανὸν, σφοδρῶς, quae erat vulgata edd.; eadem eſt in Euſtath. qui pleroſque ſic legere ait, et in Lipſ. eſſe videtur; nam Erneſti: „atque hoc ſcripti et editi omnes ſequuntur recte." Lectionis ergo vetuſtati nunc nihil tribuens! Fuere et qui σφεδανὸν μέθεπ' interpolarent; vnde ſimili modo aliquem, qui metro veritus erat, σφεδανῶν reſinxiſſe, ſuſpicetur aliquis. Sane Apollon. Lex. σφεδανόν. ὁ μὲν Ἀπίων σκληρόν. ἔτι δὲ, μᾶλλον, ἐπιτεταμένον. At hoc iam Villoiſon. monuit ſpectare ad Π, 372 Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. Siue malis ad Λ, 165. ſupra adſcriptum: ad quem v. Obſſ. Vtrumque σφεδανὸν et σφεδανῶν eſt in gloſſis Heſych. illud: σφεδανόν. ἐπιτεταμένον. συντονώτατον. σφοδρόν. ὀξύ. hoc vero: σφεδανῶν. φονεύων. ἄλλως, κτείνων. τινὲς ἐπεσπευσμένον. ἄλλοι, σύνθετον εἶναι ἐκ τοῦ σφὲ καὶ δανὼν, ὅ ἐστι κτείνων. (hoc ineptum!) ἔστι δὲ ῥηματικόν. Conueniunt fere Schol. Leid. et Pariſ. ap. Ruhnken. praef. Heſych. p. IX. In vno Vindob. eſt σφεδανῶν ἐπ'. an ἕπετο? Inter haec fateor, ſi ſenſui obtemperare liceret, me praeferre σφεδανὸν ἔφεπ' pro σφεδανῶς, σφοδρῶς, quod et locis laudd. occurrit; vbi etiam σφεδανὸν ἕπετο et habere alterum pro commento grammatici, qui ſyllabam producendam eſſe putabat.

543. μενέαινε δὲ, προεθυμεῖτο. ſecundum Apollon. Lex. p. 452.

544. ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον. ⸗ „quod vrbem Jlium nomine regionis dixit Τροίην.“ Sch. A. B. Vict. Townl.

545. εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε, Φῶτ', — ita interpungebatur, atqui sic ponitur nude φῶτα, admodum ieiune. Clarke hoc sensit, et opinatur, φῶτα *virum inclitum* denotare. Velim doceri: quo loquendi vsu ac iure? Immo vero δῖον φῶτα iunge, et Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

547. ἐν μὲν οἱ. male Barnes em. ἐν μὲν ἑοῖ.

548. 9. 550. aberant a Townl. suppleta a seriore manu in margine. Errore librarii propter idem versuum 548. 551. caput: ἔστη.

548. θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι. Bene Barnes vidit insolenter hoc dictum esse, nec θανάτου χεῖρας alibi dictas, sed θανάτου κῆρα vel κῆρας. quod ille reponere ausus est: hoc forte nimis licenter; etsi emendatio admodum probabilis est. Clarke repugnans laudat tanquam similem locum A, 67 οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. At ibi non sunt χεῖρες λοιμοῦ. sed ἀφέξει χεῖρας ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ. Atqui h. l. sunt χεῖρες θανάτου.

549. Φηγῷ κεκλιμένος *ilici acclinis*. Sch. br. ἀντὶ τοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ Φηγοῦ καὶ περικεκλιμένος αὐτῇ. Miro in hac voce errore, de quo v. dicta ad E, 709. 356. O, 740. Π, 68.

550. ⸗ quod saepe πτολίπορθος Ὀδυσσεύς, epitheto otioso; semel h. l. de Achille πρὸς τοὺς χωρίζοντας h. e. propter eos qui Odysseam alium auctorem habere volunt; hi enim vti solent his ipsis. Nonnulli (qui contra illos disputabant) refinxerant Ἀχιλλέα Πηλείωνα. Similia tentari vidimus sup. vs. 527 pro Ἀχιλῆα πελώριον.

551. πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι, Sch. B. πορφύρω, διανοοῦμαι καὶ σκέπτομαι. Sch. br. in etymo haerens: κατὰ βάθος ἐμερίμνα καὶ διενοεῖτο. Semel h. l. in Jliade, aliquoties in Odyssea: Δ, 427. 572. K, 509. Ex his locis repetita est lectio Barocc. πόρφυρε κιόντι,

552. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Versus in digamma peccans: πρὸς ϝὸν μ. saepe interpositus; hoc quidem loco facile inseri potuit a rhapsodis, qui digamma ignorarunt. Actum de versu ad Λ, 403, vbi et de modis emendandi. Bentl. ad h. l. ϝεῖπεν ἑόν. Praefero ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη προτὶ ϝόν.

553. εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω. ἀπὸ κρ. vitium Ald. 2. pro ὑπό.

554. τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται. Vulgg. φοβέονται. „φοβέονται ἢ κλονέονται" Eustath. Habet hoc Barocc. Mori et Venetus. prius vidimus iam sup. 4 πρὸς πόλιν, ἧπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο. Et est φοβέοντο in Lipſ.

556. εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑπὸ κλονέεσθαι ἐάσω Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ. Vulgo edd. ὑποκλονέεσθαι. Suauius visum ὑπὸ seiungere, cum vsu cognitum sit hoc, vt E, 93 ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες. O, 637, ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. sic alibi: Λ, 121. et saepe ὑπὸ cum tertio casu, pro quo vsitatius casus alter ponitur.

557. ἄλλῃ. hic pro εἰς τόπον ἄλλον Sch. B.

558. φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον. „οὕτως, inquit, Sch. A. διὰ τοῦ λ', ἀντὶ Ἰλιακόν. At Crates Ἰδήϊον, τὸ Ἰδαῖον. Similia habet Sch. B. Townl. Vict. Digamma ergo Crates quoque ignorauit, quod in Ἰλήϊον est, non in Ἰδήϊον. Porro Sch. B. Ἰλήϊον, τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου. recte, pro, τὸ Ἴλειον. Paria Eustath. Sch. br. Vict. Townl. Hesych. Scilicet ab vrbe Ἴλιον ductum esse deberet Ἰλιήϊον. Occurrit autem vox hoc vno loco.

559. κατά τε ῥωπήϊα δύω. Post δύω distinguit Sch. B. ad 556 cum Eustathio. vt ἑσπέριος δ' ἂν sit apodosis; quo facto δὲ otiosum est. Aut, vt εἰ δ' ἂν sit optatiue dictum: quo facto ἂν abundat." Malim vel sic post δύω aposiopesin statuere, vt omissum sit: saluus sic euasurus essem, vesperi autem in vrbem redirem: 560. In edd. continuatur oratio vsque ad ἀπονεοίμην, et hoc recte,

Mutantur autem tempora: ἐάσω. φεύγω. καταδύω. ἀπονεοίμην.

560. ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα. Est δ' ἄρ' ἔπειτα in Vrat. A.

561. προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην. Variat προτὶ et ποτὶ hoc quoque loco. ἀπονέεσθαι alii, Clarke. nescio qui. ἀποψυχθεὶς τὸν ἱδρῶτα (πνεύμασιν aura).

562. Ἀλλὰ τίη — Vereor vt hic versus loco parum commodo interpositus sit ex aliis locis, in quibus iteratur: Λ, 407. P, 97. X, 122. 385. cum propter ellipsin in verbis μή μ' ἀ. sententia hiare videretur. Interpellat enim alieno loco, totum sententiarum ordinem qui recte procedit inde a 556 εἰ δ' ἂν ἐγὼ — ἀπονεοίμην· (δέδοικα) μή μ' ἀπαειρόμενον sqq.

563. ἀπαειρόμενον. ἀπαίροντα καὶ ἀποχωροῦντα bene Sch. B. Sch. br. Addit alius in Sch. B. petitum esse a navigantibus et malum tollentibus vt Od. B, 424. Sed hoc alienum. Est ἀπαείρεσθαι, *tollere, auferre se.* Melius sic aliqua saltem ex parte conueniret alterum, ibi laudatum (ex Od. Φ, 18) μῆλα μὲν ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν, ἀντὶ τοῦ· ἀείραντες ἀπήλασαν.

πόλιος. vbique lectum hoc Barnes in πόλεως mutaverat. Melius hoc tentauerat paullo post vs. 567.

565. οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται. Barocc. ἔσεται. forte iucundius ad aurem.

566. λίην γὰρ κρατερός. In codd. Vindob. λίαν et κρατερῶς sunt corruptelae.

567. εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλεος κατεναντίον ἔλθω. Mirae lectionis turbae in hoc versu.

Primo Schol. A. τοῦτο ὁμολογουμένως διαπορητικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρα κειμένου τοῦ συνδέσμου. Quae Schol. Vict. et Townl. sic efferunt: ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ὁ εἰ διαπορητικός ἐστιν, (quomodo de hoc dubitari potuit!) ἀντὶ τοῦ ἄρα κείμενος. (l. ἆρα) Prorsus corrupit Barnes e Schol. excerptis: νῦν ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ἀντὶ τοῦ ἄρα κεῖται τὸ κὲν, vltima de suo adiiciendo. Atqui εἰ δέ κεν dictum est, vt sup. 552 εἰ μέν κεν et 556 εἰ δ'

ἄν. reticuit tantum Agenor apodoſin: hoc melius factu erit. Recte Schol. br. ἐὰν δὲ αὐτῷ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως reddunt; forte reſpectu ad ſuperiora.

προπάροιθε πόλεος κατεναντίον. Edd. Flor. Aldd. expreſſum habent: πόληος κατεναντίον, corrupto metro. ſic quoque mſ. Lipſ. cum cod. Alteri. Ed. Rom. cum Euſtath. et ex eo Henr. Stephanus cum ceteris inde ductis: πόλιος quod non magis eſſe poteſt disſyllabum. Ita tamen Vrat. b. d. Townl. et Venetus cum vno Vindob. (in quo eſt εἰ δ' αὐτῷ πρὸ πάροιθε πόλϊος) et Vrat. A. προπάροιθεν πόλιος. Intulit tandem Barnes πόλεως e correctione, ſecundum parilem correctionem ſup. B, 811 factam, quam ibi poſthabui. Reſtitui quod illo quoque loco adoptaueram, πόλεος, vt disſyllabum ſit. quod et nunc in vno Vindob. legi video.

Veriorem tamen vel ſic lectionem arbitror fore: εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόληος ἐναντίος ἔλθω. Ita apparet ortus corruptelae ex inſerto κατ vt fieret κατεναντίος. Erat πόληος κατεναντίος in Lipſ. et vno Vindob.

κατέναντι expreſſum eſt ex Veneto, ſed Scholio praefixum eſt κατεναντίον.

568. καὶ γάρ θην τούτῳ. θὴν pro δή. vt iam monitum ſup. ad Θ (VIII) 448. K, 104. O, 288.

569. ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι ἔμμεναι. Ita editur et legitur, etiam in Veneto, et ex Apollon. Lex. p. 356. cum metri vitio. Scilicet aut μία eſt legendum, aut ἐν δέ τ' ἴα. quod iam Bentl. monuit. Idem vitium vidimus ſup. I, 319 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. vbi v. Obſſ.

570. αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Schol. A. — ἀθετεῖται. inſertus ab aliquo, quaſi oratione imperfecta relicta poſt: θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι," quem fontem multarum interpolationum paſſim ſuſpicatus ſum. Eadem habent, et melius eloquuntur Schol. Towni. et Vict. ἀθετεῖται, ὡς λύων τὸν ἐπιλογισμόν. κρέμασθαι γάρ τις νομίσας τὸν λόγον προςέθηκε τὸν στίχον.

571. Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν. ἀλεὶς, συστρέψας τὸ σῶμα, vt Schol. B. συστραφείς. cf. ſup. ad vſ. 534. Inf. X, 308 οἴμησέν τε ἀλεὶς, ὥς τ' αἰετός. Et leo ἐάλη τε χανών, Υ, 168. ἀλεὶς edd. Aldd. 2 et ſqq.

572. ὡρμᾶτο πτολεμίζειν. minus bene πολεμίζειν alii vt Townl.

573. ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο. Nunc πόρδαλις libri in his Harl. Townl. Vict. Vrat. d. Moſc. 2. et ipſe Venetus, cum Flor. Rom. At editi inde ab Ald. 2. πάρδαλις, quod Ariſtarcheum eſſe, meminimus ex Obſſ. ad Γ, 17. Ν, 103. Ρ, 20. et h. l. teſtantur iterum Schol. A. Townl. Vict. Ex veterum doctrina, pardalim feminam eſſe pugnaciorem, eamque πάρδαλιν, marem πόρδαλιν ſcribi, apparet h. l. πάρδαλιν eſſe ſcribendam. Quo etiam ducit h. l. Schol. Townl. et Vict.

Docte autem adiectum ἐκ ξυλόχοιο, quia ea habitatio propria pardo, docente Polluce V, 14.

574. ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον. Ald. 2. cum ſqq. ἐναντίη.

575. ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ. — „quod φοβεῖται dictum eſt pro φεύγει, et quod in nonnullis ſcribitur: ἐπεὶ κυνυλαγμόν. Nec tamen opus eſt voce compoſita; eſt enim ὑλαγμὸς per ſe canum; et κεν bene ſe habet“ Schol. A. et prudenter admodum Schol. B. Victor. Townl. Ἀρίσταρχος τινάς φησι γράφειν, κυνυλαγμόν. καὶ Στησίχορος ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι. φησὶ γάρ· ἀπειρέσιοι κυνυλαγμοί. (forte fuit, ſcriptura antiqua, ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῷ. in Schol. Vict. Townl. ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο. Ap. Euſtath. eſt — ίου — γμοῦ. putes ex ἀπειρεσίω κυνυλαγμῶ dorice. Locum habuit fragmentum in Συοθήραις, quas venationem apri Calydonii ſuſpicor fuiſſe. Addit Schol. B. ſe non videre, quid lucremur ex voce compoſita, nam latratus, ὑλαγμὸς iam per ſe eſt canum, vt hinnitus, χρεμετισμὸς, equorum. nec eſſe aliud compoſitum vocum in υγμος.“ Legerat hoc Scholion et exſcripſit Euſtathius. In Schol. Townl. et Vict.

praeterea habetur: τινάς φησιν Ἀρίσταρχος γράφειν κνυυλαγμὸν, οἷον, κυνῶν ὑλαγμόν. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος.

576. εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν — „ad discrimen (notiſſimum) inter οὐτάσαι et βαλεῖν, cominus vel eminus" Schol. A.

Schol. Townl. et Vict. „αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων· φθάμενός τις. nec male. Sic quoque in vno Vindob. κτάμενός μιν Vrat. b.

577. ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη — haud dubito ſcribendum eſſe ἀλλά γε. Peccatum aliquoties vidimus. v. ad A, 82. Recitatur verſus ab Aeliano H. An. XVII, 43 vbi editur ἤ ῥά γε.

578. πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι. Oppoſitum ſpectandum in eo, quod aut eminus telo transfigitur, aut irruit.

580. πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. Vrat. b. πρὶν πειρῆσαι Ἀχιλῆος.

581. ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθε σχέτο πάντοσ' ἐΐσην. In Lipſ. erat, ἀλλ' ὅγ' ἄρ, quod verum ſe putare ait Erneſti, et recepit Wolfius. Nil intereſt; et ſaepe ſic distrahi voces poſſunt; probum tamen et illud, ἀλλὰ γάρ.

πρόσθε σχέτο Harl. Vrat. A. b. Moſc. 2. Ionice. vulg. πρόσθ' ἔσχετο.

ἀσπίδα — πάντοσ' ἐΐσην. Etiam h. l. variat πάντοσε ἴσην. cf. ad Γ, 347.

Scholion B. ad h. v. „Φησὶν Ἡρακλέων, ἐν Ῥώμῃ ποτὲ τεθεᾶσθαι. ὁ δὲ βαλὼν, φησι, τὸ θωράκιον, ὃ περιέκειτο, ἑτέρῳ περιέθηκεν ὡπλισμένῳ καὶ ἀκμῆτι, ἵνα ἐπ αὐτὸν τραπῇ." Fateor me nec ſenſum ſatis perſpicere, nec quid locus ad poetam noſtrum faciat. In Schol. Townl. et Vict. pro τὸ θωράκιον eſt τὸ παλίον. nec magis accommodatum eſt ſi legas τὸ παλτόν.

582. ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο. (κατ' αὐτοῦ) κατεστοχάζετο. Schol. B.

583. ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσί. Alii, ἤδη, nunc, quod improbant Schol. A. B.

μάλ' ἔολπας. malit Bentl. μάλ' ἐέλπε' ἐνὶ φρεσι. (εϝελπε')

584. ἔολπας — πόλιν πέρσειν. Vrat. A. πέρσαι.

585. νηπύτι', ἦτ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ. Harlei. et Ven. ἢ μάλα πολλά. Attamen Schol. A. „γρ. ἢ τ' ἔτι πολλά.

τετεύξεαι Lipſ. Harlei. Vrat. d. vn. Vindob. perperam. Iam ſup. M, 345 ἐπεὶ τάχα τῇδε *τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.

ἄλγε' ἔτ' αὐτῇ. Vrat. b. ita in anteced. ſaltem erit ſcribendum ἦτε τι π.

ἐπ' αὐτῆς Lipſ.

586. ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν. Barnes edidit ἐν γάρ τοι ſine auctoritate. legitur tamen ſic in Townl. Lipſ. Vrat. d. vno Vindob. ἐν γάρ ῥ' οἱ Moſc. 2. Enimuero γάρ οἱ iam canino ſono producta eſſet, et fuit γάρ ϝοι.

Schol. A. Townl. Vict. „in plerisque ἄνδρες ἔνειμεν, nec improbandum."

587. οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν. Schol. A. „Ariſtarcheae, οἱ καὶ πρ. Additur tamen: ἔν τισι τῶν εἰκαιοτέρων· οἵ κε πρ. Atqui inter vulgares hos codd. eſt ipſe Venetus, qui idem exhibet; et praefero hoc ex ipſa re: οἵ εἰρυόμεσθά κεν.

Euſtath. obſeruat diuerſo ordine in aliis legi φίλων ἀλόχων τοκέων τε καὶ υἱῶν. Porro in Lipſ. eſt τεκέων.

588. Ἰλίου εἰρυόμεσθα. Corruptam vocem metrum arguit: nam ῥύω, ἐρύω, εἰρύω, penultimam habet productam. v. Excurſ. IV ad A. Scilicet ſcriptum fuit εἰρύμεσθα, ab εἴρυμι. εἴρυμαι. In Euſtath. legitur: εἰρυόμεσθα ἢ εἰρυσόμεσθα. hoc alterum, quod et vn. Vindob. exhibet, erat in Flor. et Ald. 1.

σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις. Nicias apud Schol. A. legerat: πότμον ἔφ' ἕψεις. Improbat Schol. hoc anaſtrophes genus; at probauerat: σπεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰτέμεν. Σ, 191. Iterum occurrit Ω, 470 ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν. Dictum vt πότμον ἐπισπεῖν. διώκειν.

καταλαβεῖν. Hesych. ἐΦέψει, καταλήψεται. cf. Eustath. Lat. mortem appetere.

590. (ἐκ) βαρείης χειρὸς ἀΦῆκε. Sch. A. et Eustath. „γρ. παχείης." Legitur quoque παχείης in Harl. Vrat. b. Mosc. 2. quatenus ab ipsa manu vis hastae emissae additur, praeferam prius.

592. ἀμΦὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο. ἀμΦὶ δέ οἱ κ. Vrat. d. et hoc Homericum est. Ex hoc versu est, quod ap. Aristot. Poet. c. 26, 18 (c. 25, 8) legitur recte emendatum, etiam a Bühlio ed. p. 276 καὶ χαλκέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, ὅθεν εἴρηται· κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο. Scilicet quia νεοτεύκτου proprie dicitur de opere ex aere facto; cum vice versa χάλκεος quoque de ferro adhibeatur.

594. θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα. „ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡΦαιστότευκτα ὅπλα. πρὸς τοὺς ἠθετημένους" Schol. A. Respicit puto vs. 365 — 368. Jl. T.

595. ὡρμήσατ' Ἀγήνορος. ὡρμήσατο (κατὰ) τοῦ Ἀγήνορος, loco secundo, deinceps.

596. οὐ δέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι. sc. Achillem. „ἐν ἄλλῳ ἔασεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων" Sch. A. οὐδ' ἔτ' Vrat. A.

ἔασσεν h. l. non modo Barnes sed etiam Eustath. et ed. Rom. cum Ald. 2.

598. ἡσύχιον. „ἡσύχιον. λάθρα. κρυΦῆ καὶ ἀθορύβως." Sch. B.

ἄρα. *deinceps*. Clarke. Sane contextus hoc non respuit. At ἄρα asseuerat; nil amplius; est quod δή.

δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι. Versum omittit vnus Vindob. et poterat abesse.

599. αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ. λαῷ Lips. vitio. ἀποέργαθεν. ἐχώριζεν. ἠΦόριζεν. pro ἀΦώριζεν. Hesych. notante Bentleio.

600. αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος. Sic e Veneto, Lips. Vrat. A. Et Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δέ· γάρ ῥ' ἐκ." scilicet metuentes metro. hocque in edd. erat.

601. ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν. διώκων Vrat. b. nec id male.

602. ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. ⊱ „quod noua hinc sententia procedit et antapodosis est τόφρα 606. Pronuntiatum putamus ὡς ὅττον π. v. ad A, 193 (διὰ) πεδίοιο πυροφόροιο. εὐθέτου πρὸς ἄροσιν. Sch. B. Scilicet tum non erat segete impeditus.

603. τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον τρέψας codd. Barocc. Ven. Cant. Mori. Townl. Vrat. A. Vindobb. sicque edd. Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. At Ald. 2. inuexerat στρέψας. Est tamen τρέψας αὐτὸν, insequendo fugientem versus Scamandrum, vt mox X, 16. Vtrumque agnoscunt Schol. Exc. Καμάνδρου Harl. cum vno Vindob. vt ceteris locis.

604. δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων. Ionica ratio esse debuit δ' ἄρα θέλγεν. δόλω γάρ. H. Stephanum maluisse improbat Clarke. At non is excogitauit lectionem; fuit enim ea in Flor. Aldd. Turneb. nec mutata in δ' ἄρ nisi ex ed. Rom. et Eustath. Consentientibus tamen codd. in his Ven.

606. τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ. ⊱ „quod πεφοβημένοι dicti pro φεύγοντες. (ἐν) ὁμίλῳ, τῷ πλήθει. ὁμιλαδὸν, non ὑπὸ τοῦ ὁμίλου vt alii in Scholiis, explicatur per seqq. ὡς εἶχε ποδῶν ἕκαστος ἐσάζετο, τῶν συμμάχων οὐ μεμνημένος, ἕκαστος δὲ τὸ καθ' ἑαυτοῦ σκοπῶν." Sch. A. B.

607. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων. ἀλέντων. nunc ab ἄλημι, vt sup. 534 ἐς τεῖχος — ἀλέντες. vbi vide. Schol. A. „παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Ῥιάνῳ· πύλαι δ' ἔμπληντο ἀλέντων." Scriptum ἀλέντων et h. l. a nonnullis ex Ald. 2. ἔμπληστο Mori. Barocc. et ipsum bene. nam est ex πλῆμι, πέπλημαι et ex πλήθω, πέπλησμαι. vnus Vindob. ἔπληστο.

608. πόλιος vbique legitur. Perperam mutauit, πόλεως Barnes.

609. μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους. Est μεῖναι ἐπαλλήλους in Vrat. b. d. ἐπ' ἀλλήλους in vno Vindob.

610. ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο. Sic Venetus cum Barocc. Mori. haud dubie accommodatius, quam ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο, quod vulgo lectum eſt. Agnoſcit tamen et hoc Sch. A. „γρ. ἀσπασίως."

Porro pro ἐσέχυντο eſt ἐπέχυντο in Vrat. A. quod et Barnes pro var. lect. memorat, neſcio vnde. forte ex O, 654. Π, 295. vbi tamen melius locum habebat. ἐκέχυντο, Vrat. d. et vn. Vindob. At ἐσέχυντο recte. vt M, 470 οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας.

ὅς τ' ἔθαν' Ionice fuit ὅς τε θάν'. Iuncta autem vides πεφεύγοι et ἔθανε.

611. ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν. „Ariſtarchus optatiue σαώσαι pro σαώσειαν" Sch. A. σάωσε, cum altero σάωσαν. at Schol. Townl. et Vict. εὐτικὸν τὸ σαώσαι, ἀντὶ τοῦ σαώσειεν. Supra adſcripto, Vrat. b. Barnes: „γρ. γοῦν' ἐσάωσαν" ingenii luſu.

τῶνδε vn. Vindob.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXI (Φ)

EXCVRSVS

de dialecto Homeri Ionica.

Paſſim in verborum augmentis tollendis paullo licentius verſatus eſſe videbor, vt v. c. ederem ὅς με κέλευε pro ὅς μ' ἐκέλευε. hoc enim poſtulare dixi Ionicam formam, de qua ſaepe monent veteres grammatici, nec tamen in pari ratione pariter vbique: firmatur tamen monitum vſu Herodoteo. Hactenus recte me facere arbitratus ſum, ſi, quoties bonus codex Ionicum praeberet, illud reponerem. Saepe tamen me ipſe tacite incuſaui inconſtantiae, quod non idem vel ſine codice feceram vbique, vt per totum carmen idem tenor et propoſitum ſeruetur. Codicum vtique aut nulla aut exigua in his eſt auctoritas; variant enim temere, et recentiſſimi ſaepe, veram rationem tenentes, verba augmento expuncto apponunt, contra vetuſtiores, importune ſaepe, et interdum aduerſante metro, augmentum inferciunt. Quid? quod ipſi antiquiores grammatici morem ſuum, cui adſueti erant, ſequnti, etiam hoc, vt alia, ad Atticum morem, refinxerunt, Ionici moris obliti. Eſt hoc illud, quod et noſtratibus patrii ſermonis ſatis gnaris accidere ſolet, vt ſequamur ſollennia, quae grammatica ſeuerior damnauit. Vt augmentum in dramaticis magis frequentaretur, neceſſitatem fecerat vſus Iamborum, qui ſine augmento verborum vix bene procedere poſſunt; itaque illud Tragicis viſum eſt tam proprium ac neceſſarium, vt viri docti in

Tragicis emendandis occupati illud quoque, quoties deesset, restituendum esse putarent, v. c. Brunk. ad Bacchas 1123 et al. adeo eius omissio abhorrere videbatur a sollenni more. In mentem etiam venit viris doctis, an praestet, vocali in fine vocis antecedentis elisa, potius statuere elisum esse augmentum vocis sequentis, et eius elisionem signo solito notare; v. c. τοῦτ' αὐτὸ 'χρῇζον. non αὐτὸ χρῇζον. etsi hoc ipsum scribi quoque poterat τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον· Sophocl. Trach. 408. Habeant se haec prout quisque statuerit, in Atticis; nos agimus de Ionica antiqua ratione, et cum maxime Homerica. Debebam forte statim in primis Jliadis versibus edere ἄλγεα θῆκε, vt scripsi vs. 15 καὶ λίσσετο, et in seq. libro X vs. 422 μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγεα θῆκε. et Υ, 497 ῥίμφα δὲ λεπτὰ γένοντο, vs. 94 ἦ κε δάμην. et sic centies.

Nec tamen, quod per se intelligitur, augmenta omnino exulant carmine nec exulare possunt; contra vero suspicari licet, a poetis primum, metro suadente, assumta esse augmenta, et inde in vulgarem quoque sermonem transiisse. An vero lege aliqua, et, quanam lege, in vulgari oratione modo adhibitum, modo neglectum fuerit augmentum, vix expediri potest, quandoquidem, quid librariorum licentia mutarit, non assequi possumus. In Hippocraticis scriptis plerumque augmentum est receptum: sed suspicari licet, seriorum hominum vsu id factum esse. Certe poetae, et Iones, et eorum exemplo Attici, praefigunt augmentum, etiam in iis, in quibus vulgo omittit prosaica oratio: v. c. ἐῳνοχόει Δ, 3 quod ᾠνοχόει alibi est, interposito quoque digammo pronuntiatum εϝωινοχοει, vt alia, quae in recensu signatarum digammo vocum vidimus; quandoquidem etiam aliae voces fuerunt, quibus ε praefixum est, vt κεῖνος, ἐκεῖνος· vnde apparet, procliues homines fuisse ad tale augmentum vocibus praefigendum. Hoc tamen in dubitationem voco, an statui possit, temere et pro lubitu veteres augmentum praemisisse vel omisisse; quod statuisse video viros doctos et iam olim grammaticum veterem

ad Catal. Nau. 315 (Il. B, 808) αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν. vbi alii αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν. legerant. contra ſtatuere licet, principio a poetis non admiſſum eſſe, niſi metro ſeu cogente ſeu ſuadente, forte auris quoque iudicio; in plurimis autem locis deberi illud librariis et grammaticis; forte quoque iis ipſis, qui primi ſcripto exararunt carmina Homerica; nam in multis ignorarunt iam illi priſcam Homericam rationem.

Ad hunc modum, puto, iudicare licet de innumeris varietatibus in toto hoc genere: quas recenſere nihil attinet. Ita miratus ſum in compoſitis cum praepoſitione augmentum non modo variare, metro ſeu ferente ſeu exigente: ἔκθορε, ἐξέθορε. ἔκφερον, ἐξέφερον. ἔκφυγεν, ἐξέφυγον. ἔκχεον, ἐξεχέοντο. παραδραμέτην, παρέδραμον. ἐπάλμενος, ἐπιάλμενος. ἐπεβήσετο, ἐπιβήσετο et alia, verum eſſe quoque verba, quae augmentum vbique habent in libris. Sic compoſita cum ἀμφὶ, cum expectes ſcriptum eſſe ἀμφικάλυψε, ἀμφινέμοντο, ἀμφιπένοντο, vbique ſcribi videas: ἀμφεκάλυψε, ἀμφενέμοντο, ἀμφεπένοντο; ſicque alia, ἀμφεμάχοντο, ἀμφέχυτο, et al. At in περὶ diligenter contrarium ſeruatur, vt περίβησαν, περίβαλλε. in quibus ipſa res disſuadebat, metro aduerſante augmentum inculcare.

Secundum haec fatendum eſt, in dialecto Homerica reſtituenda nondum omnes numeros nos eſſe aſſequutos; et ſupereſſe adhuc viro docto, cui otii ſatis obtigerit, largam ſegetem et meſſem ex opera ea in re collocanda expectandam; legendum eſt totum carmen animo ab omnibus aliis auocato et in vnam hanc rem intento, vt intelligat, an, vel inuitis grammaticis, certa aliqua ac perpetua per totum carmen ratio inferri poſſit; explorata ſunt ea, quae ipſum metrum et vſus poeticus ſuadet; at ſunt alia locorum comparatione exploranda, ad analogiam refingenda. an v. c. vbique ſit reſtituendum τὰ pro, ἃ etiam, vbi proſodia haud exigit, vt A, 300 τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοι ἐστὶ, quid ni τὰ, vt perpetuo apud Herodotum, vt: τὰ δέ οἱ παρέσχε, — τούτων ἐπιμνήσομαι.

Ex hoc genere eſt, Φ, vſ. 8 οὐδ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἀ. mutarunt meliores codd. in αἵ τ'. perperam vtique; nam ταί τε Ionicum eſt et antiquius. ἐὼν pro ὢν eſt non minus Homericum, quam Herodoteum; ſic quoque ἔωσι. ἔῃσι. erit ergo Od. T, 230 ſcribendum χρύσεοι ἐόντες, vt prior vox ſit diſſyllaba vt alibi; verſus autem 94 Od. H ἀθανάτους ὄντας ſerioris manus eſſe cenſendus eſt.

Haec tamen et ſimilia ex Ionica forma in Atticam et vulgarem mutata minus aegre ſunt ferenda, quam loca a ſerioribus per interpolationem inſerta. haec grauiora ſunt; illa leuiora. Nam eorum, qui primi litteris conſignarunt audita e rhapſodis, ingenia ipſa re et natura et vſu ferente procliuia eſſe debuere vt exprimerent ea iis ſonis ac verbis, quibus ipſi maxime eſſent aſſueti. Forte mirandum potius eſt hoc, quod alia nonnulla reliquerunt Ionice pronuntiata et ſcripta.

At ſupereſt aliud, quod ſibi perſuaſiſſe viros doctos video, vt dialectum Ionicam Homeri aeſtiment ex dialecto Ionica Herodotea, alteramque ex altera conſtituant, comparatione facta. Conuenit vtriusque ratio et vſus in nonnullis, vt in ipſo augmenti defectu; enimuero in aliis multis prorſus diuerſa inter ſe ſequuntur. Ita vnum eſt quod maxime mirationem facit, omiſſio τοῦ νῦ finalis in Herodoto; v. c. ὡς λέγουσι οἱ Αἰγύπτιοι. ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα. Atqui hoc νῦ in Homericis diligenter et vbique interpoſitum eſt in ſimili verborum poſitu. Dicas probabile eſſe, etiam in Homericis τὸ νῦ olim exulaſſe, nec niſi ſeriore opera illatum eſſe: vt in Hippocrate factum eſſe videmus, ſaltem in editis: eiecit tamen illud nuper eruditiſſimus Coray in libro de aere: qui Ioniſmum etiam in aliis reſtituit. At enim admitti hoc nequit, quandoquidem eo omiſſo hiatus exiſterent, hos autem eum ſollicite cauere, euictum dedi per declaratum digammi vſum ante haec obliteratum. Itaque Homerus vix pronuntiare potuit: μή σε, γέρον, κοίλῃσι ἐγὼ, aut τόξ' ὤμοισι ἔχων. Quid igitur in tali ambiguitate ſtatuendum erit? Veriſimile fit, illud N finale ab ipſis poe-

tis seu a rhapsodis esse profectum, nec tamen nisi in eiusmodi verborum positu, cum duo vocales se exciperent, vt hiatus molestiam tollerent. Quod si hoc admittimus, non tamen effectum est, vt Nῦ illud etiam appositum esse credamus in fine vocis ante consonam vocis sequentis ad producendam vocalem breuem, quam ipse iam tono productam esse apparet, v. c. ἔδδεισεν δὲ γέρων. de quo merito dubitare licet: v. Excurs. II. ad B, 718.

Sunt alia, in quibus ab Herodoteis Homerica differunt. In Herodoto composita cum κατὰ, μετὰ, ante vocalem adspiratam retinent τὸ Ταῦ, quod in Homero, vt et in vulgari oratione, in ϑ' abit; ita, κατίσταμαι, κατ-αιρέειν, κατελεῖν. κατήμενος. κατά περ. μετίσταμαι, μετίημι. Sic et ἀπό. ἐπί. ὑπό. ἀπηγέομαι. ἀπίεσϑαι. ἀπικνέομαι, ἀπικέσϑαι. ἀπιστάναι, et ἐπιέναι pro ἐφιέναι, (οὐδ' ἦν ὁ Λάκων ἐπίῃ τοι ἄρχειν αὐτῆς, ἡμεῖς ἐπήσομεν Herodot. VII, 161) ἐπέπω. ὑπίεσϑαι. ὑπίστασϑαι. ὑπηγέεσϑαι. Et ne credas scriptum fuisse spiritu leni ἐπικέσϑαι; memineris occurrere ἐπ' ἡμέρην, κατ' ἡμέρην, ἐπ' ἵππου. ἐπ' ἑωυτῆς. κατ' ὕδατος. Ita quoque οὐκ οἷοί τε. οὐκ ὁμοίως. ἀπ' οὗ, ἐπ' ὅσον — ἐπ' οἷσί περ. Et occurrunt simplicia ἥμενοι, etsi κατήμενος scriptum est. Incertus itaque teneor, cum in Homericis occurrat ὅρημι et ὅρημι, ὁρέω et ὁρέω, quod vulgo ὁράω, vtrum verius sit, vt Od. Ξ, 343 ἐν ὀφϑαλμοῖσιν ὅρηαι.

Tertium casum πόλι, Herodoto frequentatum, cum aliis, ignorat Homerus, sed πόλει, πόληι, etsi πόλιος occurrit, cum πόληος tamen et πόλεως. vidimus tamen μήτι Ψ, 315. 6. 8. Porro Herodoto vbique est ὦν, pro οὖν. κη pro πη. κως. κω. εἴκως. ὁκοῖος. ὁκότερος, ὁκόσος. quae et in Hippocrate leguntur, nusquam in Homero. nec in Homero ὅκε occurrit pro ὅτε. sane εἰςόκε habetur, sed est εἰς ὅ ἄν. neque δέκομαι, sed vulgare δέχομαι. Sane in his suspicari licet grammaticos antiquiora permutasse notioribus. Quis dixerit, annon antiquitus in Homero scriptum fuerit αὐτέων, αὐτέοις, αὐτέῃσι, non μέγεϑος, sed μέγαϑος, et similia.

Poſt haec omnia de iis ipſis, quae in Homero occurrunt et Ionica eſſe vulgo feruntur, quaeri poſſe arbitror, an non melius ſit, ea ad priſcum ſermonem referre, ex quo Ionica quoque fluxere, verum nec minus inde manarunt Dorica et Aeolica; et, ſi ſubtilius iudices, ſtatuendum eſt, ex priſco ſermone alia ſeruata eſſe a Doribus, Aeolibus et Ionibus communi vſu, alia modo ab his, modo ab illis vſu ſeruata, apud ceteros obſcurata, tandem vſu excidiſſe. ευ pro εο eſſe aiunt Ionum; vt in ἐμεῦ pro ἐμέο, ἐμοῦ. Ionum et Dorum eſſe hoc ait Apollonius Dyſcolus (in Excerptis e cod. Voſſ. editis ad calc. Maittaire de Dialect. p. 423 plenior locus datus e cod. Pariſ. Apollonii de pronomine iam a Kuſtero ad Suidam To. I. p. 284) quidni potiore iure dicimus: antiquam formam eam fuiſſe, ſeruatam ab Ionibus et Doribus, ſerius neglectam. Videmus quoque in verbis in εω ſollenne in Herodoto quoque et Hippocrate πονεύμενος, ἱκνεύμενος, ποιεύμενος; itidem in Homero, καλεύμενος, καλεῦντες, καλεῦντο (Μυρμίδονες δὲ καλεῦντο) nec minus tamen quoque καλέονται, (καὶ ἀθάνατοι καλέονται.) Seruetur igitur Homero ſuus ſermo, nec minus ſuus Herodoto; iſte quidem antiquior et carmini idoneus. nam eorum opinio, qui Homerum diuerſas dialectos aiunt miſcuiſſe, vix memoratu digna, dudum eſt exploſa; vide vel locum doctiſſ. Burgeſs praefat. ad Dawes p. XIX. multo magis ea, quae ad licentiam poeticam ea reuocat, quae diuerſi generis eſſe videntur.

Omnino de his ita ſtatuendum eſſe exiſtimo. Finxere ſermonem Graecorum antiqua carmina; eaque multas per aetates ore et vſu hominum fuere frequentata, antequam ſoluta oratio ſuccederet. Ea ipſa quae primo perſcripta fuere, ex carminibus erant hauſta; pleraque mythica, vt ex Heſiodo Acuſilaus ſua narratur exſcripſiſſe. Euenere itaque duo: alterum, vt omnis ſermo poeticus, epicorum vtique poetarum, ad carmina illa antiqua ſe componeret, alterum vt ipſa oratio ſermoni poetico per multum temporis eſſet ſimillima, nec niſi ſerius ſenſim

ab eo recederet. Iam prius illud manifestum fit comparatione poetarum epicorum, qui ad nos peruenere; omnium enim oratio proxime accedit ad Homericam, quandoquidem ex antiquioribus carminibus Homerica fuerant propitia aliqua fortuna feruata. Quotquot comparaui cyclicorum et gnomicorum poetarum fragmenta, vbique video orationem compofitam fuiffe ad exemplum Homericum; fragmenta Pifandri, Panyafis, Antimachi, non alia docent; hunc quidem, Antimachum, inquam, inter commentatores Homeri indocte relatum effe fufpicor propter hoc ipfum, quod verba Homerica religiofe feruata frequentare folitus erat, vnde intelligi poffet, quid ipfe legiffet. Occurrunt fane nonnulla, aut poetae cuique propria, aut minus emendate fcripta, aut perperam iis adfcripta; vt in Simonideis occurrunt nonnulla Dorica, in Theognide Attica et communia pedeftribus fcriptoribus; Alexandrini autem poetae iam coepere doctrinae oftentandae ftudio confundere fermonis genera et vfum. Quae fi animo reputamus: non tam Ionicum hunc fermonem poetarum effe appellandum, fed poeticum, ab antiquioribus propagatum, confentaneum effe videtur. Ipfo temporum decurfu multa mutata ac nouata effe facile expectes; maxime tamen per noua poefeos genera ftudiofius exculta; primo quidem *lyricum*, multoque magis *dramaticum:* cuius generis exempla cum non nifi Attica ad nos peruenerint, mirabimur ne omnem orationem dramaticam ad Atticam dialectum effe comparatam? cumque omnium litterarum fedes Athenis effet conftituta, Atticum fermonem, ad omnem elegantiam exculturn, tandem pro vnico exemplo fermonis Graeci venuftioris habitum effe?

Quanta autem fermonis mutatio ipfo vfu et ftudio intra non magnum temporis fpatium fuccedere poffit, etfi nos ipfi patrii fermonis noftri exemplo fatis fumus edocti, Attici tamen fermonis, vulgo dialectum Atticam appellare folent, exemplum vel maxime docet. Progreffus ille ab Ionico fermone, nam nulla alia vetus Attica

dialectus erat quam Ionica, quod ex ipſis rerum annalibus conſtat, quam diuerſam faciem induiſſe videri debet, vt tandem nouam prorſus indolem aſſumeret et pro noua ac diuerſa dialecto haberetur. Ita ſermonem lyricorum antiquiorem, quod et fragmenta declarant, in feriore Pindaro tandem in dialectum Doricam cum Aeolica mixtam abiiſſe videmus. Et ipſa oratio pedeſtris ex Ionica et Attica, quod Polybii exemplo primum nobis conſtat, in vulgarem aliquem ſermonem coaluit. Interea cum philoſophia primum exculta eſſet per poetas, et poetica dictione tot praeſtantiſſimi viri, Xenophanes, Parmenides, Empedocles περὶ φύσιος carmina condidiſſent, etſi hic Agrigentinus, et Parmenides Eleates; nam Xenophanes Colophonius fuit; ad proſam tandem conuerſi Heraclitus, Democritus, ab oratione poetica profecti vix initio multum ab ea abeſſe potuere. Hiſtoria autem, quae ab epicis poetis exordia ſua ſumſerat, ſenſim, ipſa orationis pedeſtris indole et neceſſitate adducta, ab antiquo poetico ſermone receſſit et proprium ſibi ſermonem elaborauit, qui iam Ionicus habetur, et aliquamdiu fuit proſaicae orationi proprio aliquo modo conſecratus; donec per hiſtoricos et oratores mox et philoſophos Socraticos orationis Atticae ſtudium increbuit maius et communius; ita Ionici ſermonis vſus ſenſim defecit et exſpirauit.

Ex iis quae dicta ſunt intelligitur, quomodo fieri potuerit, vt Herodotus, qui Dorica origine erat, vtpote Halicarnaſſenſis, Ionice tamen ſcripſerit. Erat enim ille ſermo ad pedeſtre genus ſcribendi iam vſu acceptus, accommodatus et frequentatus. Vtinam ſupereſſent plura ex ſcriptoribus (συγγραφεῦσιν) Anteherodoteis! ita facile appariturum eſſet, a poetico ſermone vsque ad Herodoteam orationem tranſitum nequaquam fuiſſe ſubitum et momentaneum, ſed colorem ſenſim eſſe mutatum, eoque Ionicam dialectum, quam vocant, ſuas vices ſubinde variaſſe. Quae ex Hecataeo Mileſio ſuperſunt, (v. c. ap. Schol. Il. O, 302 Demetr. de Elocut. ſ. 12.) et quae ex

Dionyſio Mileſio memorantur, propiora eſſe video Heſiodeis vel Homericis; Acuſilaus, etſi Argiuus, qui primus ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, ſi Heſiodum exſcripſit, vt exſcripſiſſe traditur, certe in mythicis, vix a ſermone epico multum recedere potuit. Longius recedere debuere philoſophi e ſchola Ionica, qui pedeſtri oratione vſi ſunt; id quod docent ea, quae ex Thalete, Anaximandro, Anaximene, Anaxagora, paſſim circumferuntur; etſi haud ignoro, ex paucis his fragmentis, quae ſuo feriorum quisque ſermone, ad ſententias tantum, non ad verba, recitat, parum tuto aliquid colligi poſſe. Heraclitum et Democritum Ionice ſcripſiſſe ſatis conſtat; etſi ſchola Pythagorea Dorico ſcribendi genere vſa eſſe dicitur.

Neque vero poſt Herodotum ſermo Ionicus manſit idem, ſed mutatus eſt in multis, quod Hippocrate, qui et ipſe, etſi Cous, tamen Ionice ſcripſit, cum Herodoto comparato, intelligitur; quem in dialecto tamen interpolatum eſſe iam monitum eſt; ex Cteſia quae laudantur a Photio, non Cteſiae, ſed Photii verbis exponuntur; ait tamen hic in principio, vbi de Indicis memorare orditur: Κτησίου τὰ Ἰνδικὰ ἐστιν ἐν ἑνὶ βιβλίῳ, ἐν οἷς μᾶλλον ἰωνίζει. Itaque in Aſſyriacis et Perſicis ab Ionica dialecto aliquantum receſſerat. Nec vero niſi temporum progreſſu, norma aliqua grammatica dialecti Ionicae conſtituta eſt, nec niſi ſecundum ſcriptores, eius dialecti principes, et a grammaticis, quibus dialectus Ionica non erat ſermo patrius; nec alios hos eſſe exiſtimo quam grammaticos Alexandrinos. Adſtrictiores inde his legibus fuerunt ii, qui ſerius Ionice ſcripſere, vt Aretaeus Cappadox, Hippocratis haud dubie imitator, et auctor libelli de dea Syria.

Sane quidem tota haec diſputatio profecta eſt a tam exilibus et tenuibus, vt verear ne ſint, qui me nimium grammaticis argutiis indulſiſſe dicant meamque λεπτολογίαν rideant; apparet tamen ex iis, quo deducta eſt diſputatio, ſatis grauis momenti res cum iis eſſe coniunctas, de quibus pro ſuo quisque ſtatuet ſeu lubitu ſeu iudicio.

IN LIBRVM XXII. (X) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Iam ab initio monebimus, Scholiorum Leidensium specimen hoc libro typis reddito editum extare opera Valkenarii A. 1747. quod primum expectationes mouebat melioris auxilii ad criticen Homericam, cui nunc successit Villoisoni industria; habeo quoque codicis Townleiani et Victoriani scholia: quibus inter se comparatis, manifestum fit, omnia haec scholia sic satis inter se conuenientia e communi fonte esse hausta ad lubitum et pro consilio eorum qui describerent. Vt haec clarius perspiciantur, adieci ad priores versus vbique nomina Scholiorum, vt hoc saltem exemplo declaratum darem, in duas fere classes redigi posse Scholia; meque adeo recte statuisse, cum per reliquum carmen, ne taedium et mihi et aliis crearem, satis esse putauerim, si Schol. A. et B. memorarem, cum Schol. Townl. et Victor. plerumque alterutrum et ipsa offerrent, similique modo Schol. Leid. et Schol. breuia: quae vtraque tantum Excerpta exhibent. Leidensia maxime ea, quae Schol. Ven. B. habet, sententias plerumque morales et prudentiae consilia captans, alieno loco ac tempore, cum verba et sententias poetae interpretari deberet, non super sententiis philosophari.

1. Ad primum versum in Leid. cod. et in Vict. appositum est Scholion, quod Schol. B. ad vs. 3. recitat, quodque iam sup. ad Π, 68. in Ven. A. excerptum legebatur; spectans ad vs. 3. κεκλιμένοι. dum putarunt es.

ſe idem ac περιεχόμενοι. Scholion eſt e Porphyrio petitum: cuius nomen in Leid. praefixum eſt.

πεφυζότες Sch. B. Leid. Townl. br. volunt non eſſe, *fugientes*, ſed habitum animi exprimi, *pauore conſternatos*, vt τεθηπότες, ἠΰτε νεβροὶ, vt Δ, 243 et al. Vocem iam vidimus Φ, 6. 528. 532. Ducunt eam grammatici a φύζω, πέφυζα.

2. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Sch. A. et B. T. Vict. Lipſ. duplicem fuiſſe lectionem docent, ἀπεψύχοντο et ἀνεψύχοντο, hanc Ariſtarcheam eſſe, at illam ἀπεψύχοντο elegantiorem, χαριεστέραν, firmatque id Townl. Vict. Mihi quidem, quid interſit, haud patet. Vtrumque enim in ipſo Homero occurrit ἕλκος ἀναψύχοντα Ε, 795. at Λ, 620 ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων et Φ, 561 ἱδρῶ ἀποψυχθείς. Obtinet ἀπεψύχοντο in codd. Etiam Heſych. Etymol. qui ἀνεψύχοντο ignorant. At in Moſc. 2. eſt Scholion ἀνεψύχοντο τῷ ἀνέμῳ. ἱδρῶ, vel κατὰ τὸν ἱδρῶτα, vel vt medium ſit, pro ἀπέψυχον, actiua vi.

De πίον priore correpta monet Euſtath. Scilicet ſunt duo πίω priore longa *do bibendum*, πίω, *bibo* priore breui. Idem πίοντο accipi poſſe ait: at ſic eſſet priore longa.

ἀκέοντό τε δίψαν. Schol. br. et Heſych. ἐθεραπεύοντο. ἰῶντο· vbi cf. Notam. Melius idem in voc. ἀκοστήσας. τίθησι δὲ τὸ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης. πίον ἀκέοντό τε δίψαν. Expreſſit hoc Pindar. P. IX, 180. ἀκεῖσθαι pro ſedare, placare ſup. Ν, 115. vbi v. Obſſ. Et Sch. A. T. δίψαν, Ἰακῶς. δίψος δὲ Ἀττικῶς quod iam ad Τ, 166 monitum erat.

3. κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν. Iterum Schol. A. cum Vict. errorem veterum grammaticorum repetit, reddendo περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν τειχῶν, ducentium vocem a κλείειν v. ſup. ad Π, 68. Ε, 356. Melius Sch. B. cum Townl. Vict. ἤτοι ἐπαναπαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενοι ταῖς ἐπάλξεσιν, ὡς Αὐτόχθων καὶ Ἐπαφρόδιτος, διὰ τὸν κόπον. Mox tamen in eodem Schol. B. ſubiiciuntur illa modo a

nobis damnata, quae etiam Eustath. sequitur cum Sch. br. — ἐπάλξεις, ἀπὸ μέρους πᾶν τεῖχος.

4. Etiam in κλίναντες errorem retinuerunt, vt in κεκλιμένοι. sic Sch. br. τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσι καλύψαντες.

5. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρα πέδησεν. ὀλοή. Ita editum erat vsque ad Barnes qui ὀλωή intulit, quod est quoque in Vrat. A. alii ὀλοιή, quod miror expressum esse in ed. Ven. At ὀλοή Townl. Lipf. Harl. Aberrant ὀλωῆ Par. G. I. ὀλοῆ Par. A. ὀλοή B. ignoratione τοῦ digamma. Vidimus iam ad A, 342 τοῖς ἄλλοις, ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. pronuntiatum ὀλοϝϝῃσι. Μοῖρ' ὀλοή (ολοϝη) lecta erat supra Π, 849. Φ, 83. Ergo et h. l. ολοϝϝη Μοῖρα pronuntiatum puta.

Μοῖρ' ἐπέδησε vulgg. at Hesych. πέδησεν. ὑποχείριον ἐποίησεν. Etiam Apollon. I, 1038 Μοῖρα — πέδησεν.

6. Ἰλίου προπάροιθεν v. ad O, 66.

ἡ διπλῆ πρὸς τὰς Σκαιάς. Sch. A. Exciderunt puto reliqua, quae in Sch. T. et Vat. Cant. Exc. habentur: ὅτι ἐν ἀριστερᾷ κεῖνται τοῦ τείχους αἱ πύλαι. καλοῦνται δὲ Δαρδάνιαι. cf. ad Γ, 145.

7. αὐτὰρ Πηλείωνα. vn. Vindob. αὐτὰρ ὁ Π.

8. Τίπτε με, Πηλέος υἱὲ — vtitur vss. 8. 9. 10. Clemens Alex. Strom. V, p. 719 probans poetae iudicium.

9. θεὸν ἄμβροτον. Barocc. et vn. Vind. ἄβροτον. ambigua pronuntiatio et scriptio, de qua, vt de aliis grammaticis subtilitatibus, in vtramque partem disputari potest.

10. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις. h. ἄγαν. concitate. Eadem verba lecta Δ, 32. ibi tamen explebantur altero versu adiecto, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. At nunc est simpliciter pro μαίνῃ. Tota oratio vim habebit, si per interrogationem efferuntur haec: οὐδέ νυ πώ με ἔγνως, ὡς θεός εἰμι; σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.

11. ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας. „quod πόνος h. l. non est *dolor*, sed, οὐ μέλει σοι τὸ περὶ τοὺς Τρῶας πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν. Schol. A. T. Vict.

noto vſu genitiui de quo Tollius monuit ad Apollon. Lex. p. 737. Schol. br. τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Iterum aliter Schol. T. ἦ ἄρα οὐ κεκόπωκας διώκων τοὺς Τρῶας; an pro nihilo habes laborem in fugandos Troianos iam impenſum, dum nullum inde fructum capis? Dubito tamen an his commentis opus ſit. πόνος Τρώων ſollenni notione accipi poteſt, aerumna, discrimen, in quo illi verſantur, πονοῦσι. Scilicet ſententia ipſa docet, Achillem non dolere poſſe Troianorum cladem, ſed videri eum prorſus oblitum eſſe et incurioſum fugae et cladis Troianorum, quibus ille inſtare debebat, non abstrahendum ſe praebere in diuerſa, vt vnum Agenorem inſequeretur, Troianis autem copiam dare fugae liberae. Eſt ergo πόνος Τρώων, quatenus ipſi πονοῦσι, laborant, vrgentur, in discrimine verſantur.

οὓς ἐφόβησας. καὶ ὅτι ἐφόβησας, εἰς φυγὴν ἔτρεψας αὐτούς. Schol. A.

12. οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν. Schol. B. ἐκεῖνοί, φησι, σου ἐνταῦθα ἀποκλιθέντος, πρὸς τὴν πόλιν συνεστράφησαν. conglobati incluſi ſunt: vt vidimus modo Φ, 534. 607. cf. ad Π, 403. Etiam Schol. br. συνεστράφησαν. ἔφυγον. at Schol. B. Townl. et Vict. turbant neſcio quid: εἰς ἄστυ ἄλεν. λείπει τὸ ἀφικόμενοι. (hoc quoque Schol. br. et Exc.) ἐπεὶ ἔδει εἶναι, τί ἄλεν. ἢ τὸ ἄλεν ἀντὶ τοῦ ἐξέκλιναν.

σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. σοῦ ὧδε ἀποκλίναντος, ἐκεῖνοι ἐσώθησαν. Schol. T. et Vict. in hoc additur ἐπλανήθης. Schol. br. ἐξέφυγες. ἐξέκλινας. ἢ ἐπλανήθης. Euſtath. εἴληπται δὲ καὶ τὸ λιασθῆναι οὐκ ἐπὶ τοῦ φυγεῖν συνήθως, ἀλλὰ, παρεκκλῖναι — ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλαγιάσας. De voc. λιασθῆναι v. Obſſ. ad Ο, 520. δεῦρ' ἐλιάσθης, ed. Rom. cum plerisque codd. Bentl. coni. λιασθείς. vt iunctura fiat verborum.

13. οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι. Ita legerat iam Flor. ed. Aldus ſtatim ed. 1. intulit οὐ γάρ με κτανέεις. Ald. 2. οὐ μέν με κτανέεις. Reditum eſt ad οὐ γάρ με κτανέεις a Turnebo et H. Steph. ex

auctoritate ed. Rom. At, οὐ μέν με κτενέεις legerat Eustathius, sicque Cant. Mori. Harlei. Lips. Leid. Ven. cum decem Paris. codd. quos inspexerat Tollius, et nostri tres Vrat. cum Mosc. 2. et binis Vindob. et reducendum id esse monuerat Ernesti, reduxitque Wolfius. οὐ μάν με κτανέεις est apud Cedrenum.

Ceterum versus nobilis est, quia eo vsus esse fertur Apollonius Tyanensis in Domitianum. v. Philostr. in Vita VIII, 5 p. 326 vbi legitur οὐ γάρ με κτενέεις, iterum p. 351 fine. repetunt hinc alii; apud Suidam est οὐ μέν με κτενέεις, quod tuemur.

ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι. οὔτι multi. μόρσιμος. φονεύσιμος. οὐχ ὑποκείμενος τῇ μοίρᾳ Schol. B. Leid. br.

15. ἔβλαψάς μ' Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων. Quaerunt grammatici, Ven. B. Vict. Townl. vnde Achilles Apollinem agnouerit. Dicunt: στοχάζεται ἢ ἀπὸ τοῦ· τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων (Π, 94) ἤ, ὅτι καὶ ἀπὸ Αἰνείου γινώσκει, ὅτι αὐτός ἐστι ὁ ἐμποδίζων παρὰ Ποσειδῶνος μαθών. (ex congressu cum Aenea Υ, 330. 347.) Pro altero hoc subiiciunt Schol. Townl. Vict. ἢ (ἀπὸ) τοῦ λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι. (quod ex matre audierat de se Achilles Φ, 277. 8.) ἢ ἀπὸ τῆς τοξικῆς σκευῆς. Inanis labor! Ex ipsis Apollinis verbis: vs. 9. 10. res satis apparebat: quod ille se deum professus erat, et Hectorem Achille insequente subduxerat; atqui Apollo vnus e diis erat, qui Troianos tuebatur.

ἔβλαψας possit sane vniuerse accipi, malo me affecisti; verum βλάψαι proprio aliquo sensu dicitur de hominibus mente captis et fascinatis: alias plene, βλάπτειν τὰς φρένας, occaecare, seu vi diuina, seu fraude, θέλγειν. vt O, 724 εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεύς. item Od. Ξ, 178.

ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε. corruptum esse digammo ignorato, apertum est. Emendauit iam Bentleius: βλάψας με, ϝεκαϝεργε.

θεῶν ὀλοώτατε πάντων. „ὀλέθρου παρασκευαστικὲ δηλονότι ἐμοί" Schol. B. Vict. T. Leid. Iidem cum Eu-

ſtathio: τινὲς, δολιώτατε, διὰ τὸ· δόλῳ γὰρ ἔθελγεν 'Α-πόλλων. (Φ, 604.) Vidimus tamen ſimilem compellationem iam in Menelai verbis Γ, 365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων. De impietate conqueſtus erat iam Plato de Rep. III, p. 391. A.

18. τοὺς δὲ σάωσας fuiſſe puto. Sicque Par. C. τὸν δ' ἐ. Par. D.

19. τίσιν. ἀντέκτισιν Apollon. Lex. cum iniuriam iniuria compenſamus. nam hoc vno loco legitur vox. Add. Heſych. Etymol.

20. ἦ σ' ἂν τισαίμην. Schol. T. et Vict. ἦ ſcribere iubent Leid. et iidem exponunt ἐτισάμην σε ἄν. Verſus eſt ap. Plutarch. de ſuperſtit. p. 170 F. Improbat Plato l. c.

22. σευάμενος, ὥςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφι. Inepte argutantur veteres ap. Sch. B. Leid. T. V. Euſtath. in ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφι, dum κέλητα eſſe volunt, et interpungunt ſic, vt σὺν ὄχεσφιν ὅς ῥα iungant. Ceterum ἀεθλοφόρος non eſt victor, ſed in certamine decurrens vt victoriam conſequatur, ex v. 23 et inf. 162. Sic et Callim. in Cer. 110 καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον. Notarat Tollius.

23. ὅς ῥα τε ῥεῖα θέῃσι. ⊱ „quod θέῃσι pro θέῃ. qua figura abundat Ibycus, et quod πεδίοιο eſt διὰ πεδίοιο.“ Sch. A. Mirum, haec notabilia viſa eſſe. „ὅς ῥά τε. *qui ſcilicet*“ Clarke. τιταινόμενος exprimit ἐναργῶς niſum currentis; protendit ille vel intendit ſe, τείνει ἑαυτὸν, dum ἐντεταμένως currit. vnde Ψ, 403 σφῶϊ τιταίνετον. Iterum Ψ, 517. 8 ἵππος ὅς ῥα ἄνακτα Ἕλκῃσι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. Eſt autem locus praeclare ἐναργὴς, idemque variatus, ſi compares cum Ζ, 507 ſq.

25. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. Nullus dubito ſcriptum fuiſſe hic et mox vſ. 33 et vſ. 37 τὸν δὲ γέρων. Inutilem quaeſtionem mouerant veteres, cur Priamus, qui certamen filii cum Menelao adſpicere non ſuſtinebat, (ſup. Γ, 306) nunc congreſſum eius

cum Achille profpectat: v. Schol. ad Γ, 306. et h. l. ad v. 38.

26 et 27. ⸖ appicta ftigme, in Scholiis tamen nihil notatum ad hos vſſ. 27. ὀπώρης eft κατ' ὀπώρης. Supra E, 50 erat ἀστὴρ ὀπωρινός hic idem Sirius. vn. Vindob. ὀπώρῃ. Ex Exc. Schol. Barnes nouam lectionem finxit πρὸ ὀπώρης. Sch. B. T. Vict. Leid. Sch. br. Exc. notant: ἔδει δὲ πρὸ ὀπώρας εἰπεῖν. Ignorarunt ergo ὀπώραν de media aeftate dici, qua fub mitiore caelo maturae fruges et poma leguntur, quae proprie Φθινοπωρινὴ ὥρα, abfolute dicta ὥρα. Sic Pollux ex hoc ipfo loco lib. I, f. 60.

ἀρίζηλοι, ἀρίδηλοι, vt iam vidimus N, 244. et al. primo loco B, 318.

εἶσιν, ἄνεισιν. ἀνατέλλει.

28. μετ' ἀστράσι. Mireris grammaticos fcribere ἄστρασι, et contendere pro ἄστροισι κατὰ μεταπλασμὸν dictum hoc effe. Sic Scholia; et Etymol. in ἔγκασι. Immo vero ab ἀστὴρ, ἀστράσιν vt a πατὴρ, πατράσιν. ab υἱς, υἱάσιν. ἀνδράσι.

νυκτὸς ἀμολγῷ. iam vidimus Λ, 175. Ait Euftathius dici de exeunte nocte. Videtur potius noctem nunc omnino defignare. Inf. 317 eadem verba dicta funt de Hefpero.

29. ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. ⸖ „quod τε abundat in ὅν τε." Schol. A. quafi hoc infolens fit! „Sidonius (Dionyfius) vna voce legebat Κυνωρίωνος" Mirum commentum! nec apparet cui bono? Schol. A. porro cum ceteris Schol. *Canem Orionis* recte memorari ait, cum et aliorum canes memorentur, vt Cerberus Plutonis, Orthrus (non Ὄρθος· v. ad Apollod. Not. p. 390) Ἄλκταινα Ἀλκταίωνος (leg. Ἀκταίωνος forte et Ἄλκαινα) Addunt Schol. A. B. br. eum, qui h. l. Orionis eft, dici ab aliis *Canem Erigones*, laudantque Eratofthenem; addunt Schol. B. et Leid. ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις. De Erigone carmen Eratofthenis fuiffe fatis conftat eo nomine infcriptum; κατάλογοι ἀστέρων. an fingularis libellus fuerit, non reperio. In cataſterifmis

Canis Orionis, non Erigones, memoratur, vt et Schol. ad Arat. 327. 450 cum aliis. vox ἑαυτοῦ vix ſana eſt. Fabulas de his expoſitas v. in Apollod. III, 14, 7. Notas p. 840 ſq. Add. Valken. ad Schol. Leid. p. 63 ſq.

30. λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. μὲν ὅδ' ἐστί. codd. ſuppeditant Barocc. Harl. Vrat b. Moſc. 2. Pariſ. B. F. H. Venetus, pro eo, quod edd. habent ὅγ'.

Verſus latine conuerſus extat ap. Chalcid. Comment. in Platon. Timaeum p. 218. *Iſte quidem clarus, ſed triſtia fata minatur.* hinc ille οὔλιος ἀστὴρ erat Λ, 62.

31. καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. „quod πυρετὸς vno hoc loco occurrit, et quod proprie dictus eſt de febri.“ cf. Schol. Sophocl. Oed. T. 27. ad πυρφόρον θεόν.“ non autem, vt nonnulli accipiunt, de aeris aeſtu.“ Vtrumque repetunt Schol. br. atqui, inquit, comparatio a noxa petita eſt: ſic quoque Euſtath.

Subiungunt Schol. A. καὶ ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ δειλαίοις. quid diſcriminis interſit, non ſtatim apparet. Dicitur tamen δείλαιος perpetuo de miſero; at δειλὸς etiam eſt infirmus, timidus, ignauus. An vero totus verſus interpretamenti loco a rhapſodo ſubiectus fuerit ſuperiori, haud dixero. πουλὺν eſt in cod. Pariſ. D.

32. ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμψε. Atqui arma, Schol. Townl. et Vict. inquiunt, aurea erant. Hoc tamen falſo poni, dictum eſt in Nota ad Jl. Σ, 609.

33. κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσίν. λάζετο Lipſ. vn. Vindob. Par. A. C. memoriae vitio, cum alibi λάζετο χερσὶν occurrat. κόψατο vi reciproca, ſe percuſſit, κατὰ τὴν κεφαλήν. vt alibi abſolute in planctu, κόπτεσθαι, percutere ſe, pectus; vt Lat. plangere, pro plangere ſe. Vtrumque vſu vulgato ſimpl. pro lugere. cf. ad Tibull. I, 7, 28.

34. ὑψόσ' ἀνασχόμενος. nunc idem quod alibi χεῖρας ἀνασχών. A, 450 et al. Quod geſtum addit precibus Priamus, bene a poeta adiectum eſſe innuunt grammatici.

36. ἑστήκει. vt conueniret cum aliis locis, fcriptum pro εἱστήκει. Ariftarchea lectio, iterum monente Schol. A. reperitur ea quoque in Harlei. Vrat. b. Veneto.

Memoratur in Schol. B. T. et Vict. ζήτησις· cur interea, quod Apollinem infequitur Achilles, nemo alius ex Achiuis Hectori inftat? Refpondetur, forte reliquos principes Achiuorum comitatos effe Achillem. En acumen! Μεγακλείδης δὲ Φησι, ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. praeclare vero! Simpliciter dicendum: apparere ex ipfa re, Hectorem ab Achille fugatum paullo longius ab acie iam tum progreffum effe verfus moenia.

37. τὸν δ' ὁ γέρων. fuit olim τὸν δὲ γέρων. vt fup. vf. 25 iam monitum eft. Peccatum eft in hac voce per totam fere Iliadem, ftatim A, 33. 462. Γ, 109. 181. 259.

38. Ἕκτορ, μή μοι μίμνε. Quaeritur iterum, cur Priamus nunc fuftineat adfpicere Hectoris mortem, non fuftinuerit videre Paridis pugnam fup. Γ, 306. De quaeftione hac in Sch. B. Leid. T. Vict. ad v. 38 propofita v. fupra ad 25. Ἕκτωρ alii et hic, cum Lipf.

39. πότμον ἐπίσπῃς. vidimus ad B, 359.

40. Πηλείωνι δαμείς. ⊱ „πρὸς τὸ σχῆμα." Sch. A. fcil. quod Πηλείωνι pro ὑπὸ Πηλείωνος.

41. σχέτλιος. εἴθε θεοῖσι Φίλος τοσσόνδε γένοιτο. ⊱ „Obferuant nonnulli a contrario effe ductum Φίλος — ὅσσον ἐμοί. h. e. ἐχθρός." Sch. A. B. conuenire, addit Sch. B. T. V. illud τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. I, 378. — Monet quoque Sch. A. fcribendum effe τοσσόνδε. de quo v. ad Υ, 357. 9.

42. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται. Ita vbique legitur; eft tamen vitiofa lectio, orta ex antiquiore fufpicor fcriptura; debuit exarari ἔδωνται. Et nunc video effe ἔδωνται in Par. B. In Sch. A. T. V. notatum eft, Ariftarchum ἔδοιεν legiffe; in Sch. B. τινὲς δὲ ἔδοιντο γράφουσιν εὐκτικῶς.

43. ᾗ κε μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. vt alibi ἀπὸ θυμοῦ εἶναι A, 562. vbi v. ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. Callimach. fragm. 301. cf. Toup. Ep. crit. p. 45.

ἔλθῃ Harl. Vrat. d. Mosc. 2.

44. ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. ευνιν, ἐστερημένον hoc tenendum e pluribus ap. Schol. B. L. et T. V. Sch. br. ita quoque Apollon. Lex. laudato altero loco Odyss. I, 524.

Etymon vocis male petit Schol. B. cum Sch. Leid. Sch. br. Eustath. ab εὐνὴ, εὐνάζεσθαι. Melius alii ab εἷς, ἑνὸς, ἑνὶς, εὖνις, ὁ μεμονωμένος, καὶ δασύνεται. Nec tamen sic occurrit; sed ἑ mutatum in εὖ vt εὔκηλος ex ἕκηλος Eustathius comparat: Vsum Homericum sequitur Apollon. Arg. IV, 501. Aeschyl. Pers. 289. Aiunt tamen grammatici, dici quoque εὖνιδα *vxorem*. Sic Etymol.

45. περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. Sch. Townl. τινὲς, θηλυτεράων, διὰ τὸ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ὑπὸ θηλειῶν βασιλεύεσθαι. ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνον ἐπωλοῦντο. ἢ εὐγείων. ἀλλ' οὔ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων." Od. Δ, 607. Est ergo hoc illud, quod Etymol. attingit p. 451, 6. ὡς ἐπὶ Νήσων θηλυτεράων. Verum de his iam dictum in simili loco et varietate lectionis ad Φ, 454.

46. καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε. Color orationis, qui sup. Γ, 236 Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν etc. in verbis Helenae.

47. εἰς ἄστυ ἀλέντων v. sup. ad 12. ἀλέντων alii et hic: sic Ald. 2.

48. τούς μοι. Sic Aristarchus. sic Vrat. A. b. et pro exemplo τοῦ τοὺς adscripsit Apollon. in voc. τούς. κρείουσα, βασιλικωτάτη καὶ ἐντιμοτάτη, ὡς τὸ, δῖα γυναικῶν. Sch. B. — Λαοθέη Barocc. Λαοδόκη Par. G.

49. ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα. ἔ— „quod ἂν vacat; alias ἀπολυσαίμεθα scripturus fuisset, si optatiue efferre voluisset." Sch. A. B. T. Itane pro soloeco habetur ἂν cum futuro positum? et iterum ad v. 66. In κεν tamen quod prorsus eandem vim cum ἂν habet, frequens ea iunctura est. Etiam h. l. vis τοῦ ἂν optatiua manifesta est; *redemturus sim, redimere haud detrectem.* εἰ μὲν ζώουσι suprascripto ζώωσι Cant. εἶτ' ἂν Par. I. μετὰ στρα-

τῷ, ἤ, μετὰ στρατὸν Eustath. pro ἐν στρατῷ. Et est μετὰ στρατὸν, in Par. L.

50. ἀπολυσόμεθ' in alio ἀπολύσομεν Sch. A. quod vsui vocis sollenni repugnat, v. A, 95.

51. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης. ε- „quod vna voce ὀνομάκλυτος est efferendum, pro ὀνομαστός. Additur, esse ὀνομάκλυτος, vt τοξόκλυτος; et sic Aristarchum quoque statuere; at Od. T, 183 esse ἐγὼ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων. (Sic Sch. A. B.) (Legitur in nostris edd. ὄνομα κλυτὸν Αἴθων).

Pergit: εἴπομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτου βιβλίοις, (ὅτι) ποτὲ τὸ κλυτὸς κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον φυλάσσει τὸν τόνον, καὶ ποτὲ ἀναδίδωσιν. factum hoc ad K, 109. si cum casu nominis compositum sit, retrahi tonum, δουρίκλυτος, at in aliis vt ἀγακλυτὸς, περικλυτὸς seruari in fine; excepto ναυσίκλυτος, quod ναυσικλυτὸς scribitur."

Haec de accentu; at alterum est: vtrum vna voce efferendum sit ὀνομάκλυτος. hoc affirmat quoque Schol. B. vt tamen appareat, fuisse alios, qui distinguerent ὄνομα κλυτός. quique ex neutro et masculino componi voces negassent. scil. ὄνομα et κλυτός. Ait enim: Ἀρίσταρχος ὑφ' ἕν, ὡς, πασιμέλουσα. (Od. M, 70) ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, ὄνομα κλυτὸς Αἴθων, κατὰ παράθεσιν. εἰ δὲ, φασὶν, οὐκ ἔστιν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί ἐστι τὸ Ἀστυάναξ καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ (in Fragmentis CLXV) καὶ περίκλυτος.

Iam Schol. Vict. et Townl. post haec, quae ex Schol. B. apposui, adiiciunt: „Ἀθηνόκριτός φησι, τὸν Ὅμηρον πρώην Ἄλτην καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπαινεῖν αὐτὸν ὀνομάκλυτος. (mirum iudicium!) κατὰ σύνθεσιν οὖν, ὡς· τοξόκλυτος. ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι. ὀνομάκλυτα γάρ ἐστι. haec vix sana. an fuit in Pindaro τοξοκλύτα pro — κλήτη? — Secundum haec non mirum, vocem etiam in lexicon relatam ab Apollonio, cum interpretatione τῷ ὀνόματι ἔνδοξος, item ab Hesychio, qui etiam obseruat, quod e Sch. A.

Sch. br. didicimus, diuifim ab aliis fcribi ὄνομα κλυτὸς, quod equidem amplecti malui, quam tricas grammaticorum et inconftantiam in accentu fequi: de quo cf. quoque Etymologum in βροτολοιγέ. In edd. erat fcriptum cum tono in vltima ὀνομακλυτός.

Porro αἱ ἀπὸ πόλεων. παιδὶ Φίλῃ (non Φίλῳ, vt vitiofe in Schol. A. fcriptum; nam de Laothoe agitur) et hanc lectionem praeferam. In Vict. et Townl. additur: Ἀριστοφάνης πολλά. quod quorfum fpectet, haud affequor. et accipiuntur haec praeeunte Euftathio et dispunguntur fic, vt πρόθεσις hoc verfu fit abfoluta: εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν fc. εἰσί. vt fit apodofis: ἄλγος etc. Dura ellipfis: quam tamen inter Attica retulit Gregor. de Dial. p. 66. Nec negari poteft, tam duras ellipfes et alibi occurrere. Huic tamen loco facile medearis, fi tota oratio continuetur nec interpungatur plene nifi poft v. 55.

Monent tandem ad h. v. 51. Schol. A. quod patres dotem dederunt filiabus: ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. I, 147. Scilicet alibi ἕδνα dat fponfus.

52. εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν, ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι; τοὶ τεκόμεσθα. λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς. Ita vulgo interpungitur.

εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, (quod antecedens eft: fequitur apodofis: καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα (fc. ἔσονται e fqq.) λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται. Venerat hoc quoque in animum grammatico in Sch. A. et Sch. Vict. Townl. vt fit fententia: καὶ ἀποθανόντες ἀνιασόμεθα. (etiam poft mortem dolebimus) ὁμοίως τῷ· (inf. vf. 389 fq.) εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀίδαο· αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. Atque ita interpunxi in carmine ipfo.

53. τοὶ τεκόμεσθα. ὁμοίως τῷ· Δάρδανος αὖ τέκετο. (Υ, 215) ἐπὶ ἀρσενικοῦ. Sch. A." it. Sch. Townl. Vict. Repetitur haec forma Od. Ψ, 61. Ω, 292. Mirum haec

nunc demum notari, cum iam vicies τέκετο ſic dictum occurrerit. Sic quoque τεκνοῦν de vtroque ſexu: vt ad Apollodor. obſeruatum. Potuiſſet et illud notari, eſſe hoc inter verba actiua et media forma promiſcue adhibita, τὸ τεκεῖν et τεκέσθαι. Sic inf. 485 eſt ὃν τέκομεν, σύ τ' ἐγώ τε, δυςάμμοροι.

54. Λαοῖσι δὲ. mirum omnes codd. in hoc conſentire ſine N.

55. Ἀχιλῆϊ δαμασθείς. „propter figuram, Ἀχιλῆϊ pro ὑπ' Ἀχιλλέως. vt Τρωσὶ δαμείς. Il. Σ, 461 et al.

56—78. Totum locum adſcripſit Plutarch. de Conſolat. p. 113 D.

56. ἀλλ' εἰςέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος. Sch. B. et T. V. τινὲς δὲ συμπαθέστερον γράφουσιν· ἐμὸν θάλος. Puto, ex v. 87. quid tamen in hoc ſit grauioris affectus, non aſſequor; quin tropica dictio ab h. l. eſt aliena.

Eſt in Sch. B. et T. V. aliud Scholion idque vetus: τεῖχος, τὴν πόλιν. Καλλίμαχος· — ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ παρῇν ἀμύντωρ. Non reperio in fragmentorum ſylloge.

57. Τρῶας καὶ Τρωάς. μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς. Τρωας ſcribit cum multis Townl. mſ. vt alibi Τρωϊὰς et Τροϊάς. Vrat. d. Τροιάς. Τρωϊάδας praefixum habent Schol. Vict. et Townl. ſicque recitat Plutarch. de Conſolat. l. c. Bentleius offenſus voce Τρωάς varia tentabat, in his: Τρῶας καὶ Τρώων ἀλόχους, μήδ' εὖχος ὀρέξῃς. vt inf. 343 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι. Lectae tamen iam aliquoties ſunt Τρωαί, vt Γ, 384. 420.

Notant Schol. A. B. diſtingui poſſe poſt Τρῶας καὶ Τρωάς. vt noua ſequatur ſententia; poſſe tamen et iungi cum ὄφρα ὀρέξῃς haud negat.

58. Πηλείδῃ αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Verſum recitat Apollon. Lex. in αἰών, vt doceat eſſe αἰῶνα τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

59. πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύςτηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον. Eſſe πρὸς δ' ἐμὲ ſcribendum, recte monent Schol. A. nam vim habet ἐμέ. ſicque legunt optimus quisque. At

πρὸς δέ με Schol. B. Eustath. Esse πρὸς h. l. praeterea, obuium est legenti.

ἔτι φρονέοντα. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ· τὸν ἔτι εὖ φρονοῦντα καὶ συμβουλεύοντα· ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα." Sequuntur prius Scholia br. tanquam qui mox insaniturus sit; probatque Clarke; et ἀστειότητα in eo quaerit Eustathius; qui idem (ex antiquioribus, nam eadem sunt in Schol. Vict. et Townl.) obseruat, in hoc versu octo orationis partes contineri. Hoc vero est inania captare. At alterum vtique melius. Addunt iis Schol. B. Townl. Vict. Excerpta: sic φρένας dici pro vita; et de Patroclo: ἄταρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. Ψ, 104.

ἔτι φρονέων vn. Vindob. Paris. A. et in marg. C. quod pro εὖ φρονέων ad Achillem referri possit.

ἔτι ζώοντ' ἐλέησον nonnulli ap. Schol. Townl. et Vict. Posterius hoc, ἐλέησον, codicum auctoritate recipiendum erat pro vulgato ἐλέαιρε, etsi nil refert. Ita enim Eustath. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. Townl. Vict. Ven. vn. Vindob. sex Paris. Plutarch. edd. l. c. et inf. vs. 82.

60. ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Schol. ἐξόδῳ τοῦ βίου. Sic et Schol. Townl. Vict. br. Eustath. Vi vocis tamen non potest esse, nisi ingressus, primordia, senectutis, et hinc omnino periphrasis τοῦ γήρως. Occurret iterum Ω, 487 et aliquoties in Odyssea.

„ὅν ῥα. quem vtique" Clarke.

60—68. Versus, cum in Plutarcho de Consolat. l. c. tum in Io. Stobensi leguntur Serm. CII, p. 558.

61. αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα. Versus est ap. Apollon. Lex. in αἶσα, τὸ πεπρωμένον. Pro αἴσῃ, δύῃ et φθίσῃ. aberrant Par. aliquot in φήσει.

πολλὰ ϝιδόντα emendabat Bentl. respectu digammi in ϝιδεῖν. Verum in compositis digamma saepe negligi, dictum est in Excursu IV ad T, p. 766. Creditur τὸ ἐπιδεῖν tantum in rebus grauioribus adhiberi, quod et in Platonis Gorgia et alibi fit; nec tamen hoc vbique, nec, puto, proprio aliquo vsu; sed si res ita fert.

62. υἷας τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας. Recte notant Schol. B. cum Vict. Townl. Leid. ἐναργῶς πέφρακε τὰ τῶν πορθήσεων. ſunt enim grauiſſimae res et ſententiae. Comparandus locus J, 587—590. adde loca de conditione captorum Jl. Z, 454 ſqq. et inf. X, 486 ſq. Recitantur verſus a Plutarcho et Stobaeo l. c. a Dione Chryſoſt. Or. XI p. 320. R. Sextus Empir. p. 710. recitat vſſ. 62 ſq. reſpicitque locum Ariſtot. Ethic. I, 10 ſub f.

ἑλκηθείσας τε γυναῖκας. In edd. erat ἑλκυσθείσας in ed. Rom. ἑλκυθείσας. Variant eodem modo codices, et ſunt cognata ἕλκεσθαι, ἑλκύεσθαι, ἑλκεῖσθαι, de captis qui abstrahuntur. Ita h. l. αἰχμαλωτιζομένας reddunt Schol. br. ἑλκομένας τε νυούς. Maior tamen eſt auctoritas ſcripturae ἑλκηθείσας Euſtath. Mori. Harl. Vrat. b. Pariſ. B. I. L. Lipſ. Leid. e quo probauit Valk. cum Erneſtio et Wolfio, qui recte repoſuit, cum inf. 336 ἑλκήσουσι editum legatur; actum iam de hac voce ad Z, 465 vbi ἑλκηθμὸς legebatur, et ad P, 558. Vnum illud quaeri poteſt, an non notio ſtupri h. l. accedere debeat: vt in eo verbo ſit aliis in locis. Alludunt receptae nunc lectioni Cant. Moſc. 2. ἑλκησθείσας.

63. καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. Male Scholia c. Euſtath. vocem a κέρας ducunt hoc quoque loco: quod a κείρειν formatum eſt: v. ad B, 861 ἐκπορθουμένους reddit Apollon. Lex. in κεράϊζε.

64. βαλλόμενα προτὶ γαίῃ. In Stobaeo l. c. προτὶ ἄστυ vitioſe.

65. ἑλκομένας τε νυούς, quod modo vidimus vſ. 62. „γρ. ὀλοῶν“ Barnes. haud dubie commentum viri docti; poſſe ſcilicet ita ſcribi. Verſum omittnnt codd. ap. Plutarch. l. c.

66. αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσι „quod πρώτῃσιν ἀντὶ τοῦ, ἄκραις. Occurrebat iam Θ, 411. — πρὸς τὸ, ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z, 40. Π, 371. vbi v. Obſſ.) Melius redditur ταῖς αὐλείαις, ταῖς ὑπὸ τὴν εἴσοδον, in Schol. B. et br. Apollon. Lex. πρώτῃσι

θύρησιν. ἐπ' ἄκραις θύραις. οἷον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Schol. Townl. acute obseruat, superiorem versum ansam dedisse fabulis apud Tragicos de Cassandra et Astyanacte, hunc autem narrationi de Priami morte ad aram Iouis Hercaei, et de abiecto eius corpore truncato.

Porro Schol. B. „περισσὸς ὁ ἄν. Ergo ἐρύουσιν ἂν vel ἐρύσουσιν ἂν non iungi posse putarunt? eodem iudicio, quo vs. 49. 50. ἀπολυσόμεθα ἄν. Atqui glossa Apollonii Lex. ἐρύουσι ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσι. quod etiam editur, in edd. Plutarchi l. c. Alioqui expeditum erat h. l. suspicari αὐτὸν δ' αὖ πύματον fuisse. In Par. F. erat αὐτὸν δὲ πύματον. nec hoc male. πύματόν τε Townl.

67. ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ. — Expressum erat in edd. ἐρύουσι, ἐπεί — in quo mirabar exulare vbique τὸ ν finale; postea vidi vitium ed. Stephanianae esse propagatum per reliquas edd. Quo exemplo incuriae humanae edocti vtinam demittamus supercilium criticum in exagitandis aliorum peccatis! Sed grauius est alterum. ἐρύουσι est lectio omnium edd. mutata in ed. Halensi a viro doctissimo ex iudicio Ernestii, qui ἐρύσουσι repererat in mss. Lips. aduocatis Schol. br. in quibus est ἐρύσουσι, ἑλκύσουσι, et quia vs. 61. 71 est futurum. Sane legitur ἐρύσουσι quoque in Vrat. A. vn. Vindob. Par. B. C. et ap. Dionem l. c. Enimuero repugnant antiquiores, in quibus est ἐρύουσι, cum obseruatione praesens positum esse pro futuro. Sic Ven. A. ὠμησταὶ ἐρύουσιν. ⸖ ἡ διπλῆ, ὅτι χρόνος ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ, ἐρύσουσιν. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· (ἐώλπει) νευρὴν ἐντανύειν, ἀντὶ τοῦ, ἐντανύσειν. (quod nunc vulgatum est) Od. Φ, 97. 127. Etiam Schol. B. Townl. Vict. τὸ δὲ ἐρύουσιν ἐνεστός ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Ergo nec in Schol. br. ἐρύουσιν, ἑλκύσουσι, eodem modo est accipiendum: cum simili glossa Apollonii et Hesychii, in ἐρύουσι. Vidimus autem hoc ipsum hemistichium sup. Λ, 454. vbi v. disputata, et cf. Obss. ad O, 351. cum Tollio ad Apollon. p. 304.

ὠμησταὶ scriptura est Aristarchi; Tyrannionis ὠμῆσταὶ prius tamen obtinuit. v. ad Λ, 454.

ἐπεί κε τις Barocc. ἐπεί με τις.

68. τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. „quod βαλεῖν et τύψαι opposita sunt; et quod τὰ ῥέθη omnia sunt membra, Aeolibus autem facies.“ Schol. A. B. Townl. Vict. Leid. breu. De his iam dicta satis multa Obss. ad Π, 856. Additur nunc in Scholiis Dionysium Thracem etiam h. l. ῥεθέων ἐκ ad notionem τοῦ προσώπου retulisse: διὰ γὰρ μυκτήρων ἢ στόματος ἐκπνέομεν. καί τοι γε τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· ψυχὴ δὲ κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο (Ξ, 518) Hoc est argutari plus quam satis est.

θυμὸν ἕληται. ἕλοιτο in aliis erat teste Schol. A. perpetua variatione in nostro carmine.

69. οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς. Ita in edd. lectum, et in codd. Grammatici tamen θυραωροὺς commendarunt, et plerosque ita scribere ait Eustathius. Venetus A. „Ἀρίσταρχος, θυραωροὺς, θυρακοφύλακας. Et Schol. B. „Ἡρωδιανὸς θυραωροὺς γράφει· πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεων φησι.“ Memorant alterum hoc Schol. Vict. Townl. Iam certissima haec est obseruatio, Homerum nusquam pronuntiare de aedibus priuatis, etsi πύλαι Olympi, Solis, Caeli, Tartari, Orci, vrbium, castrorum, toties dicuntur πύλαι. Etiam πυλαωροὺς ita dixit bis, Φ, 530. Ω, 681. Ex his locis mutari potuit et transferri in locum nostrum, tanquam notius. Si criticis rationibus ex vsu loquendi scriptori proprio nihil tribuere vellemus, quis tandem fundus solidus lectionis haberi potest?

Hoc vnum forte contra moneri potest: totum, qui sequitur, locum, etsi per se praestantissimum, vix a primo auctore profectum videri; sententiae enim iam finitae subiicitur alia sententia, quae animum ad alia abducit, νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικε. Video quoque, a Plutarcho, qui locum recitauit, de Consolat. l. c. versus 69—73 a

codd. abesse. Si itaque serioris rhapsodi fetus est: potuit ille etiam vocem seriore vsu adhibere.

70. οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πίοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ, κείσοντ' ἐν προθύροισι. Non περὶ θυμῷ sed πέρι, περισσῶς, ἐν θυμῷ vt saepe iam monitum est. In Etymol. recitatur vitiose: οὐκ ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἀλύσσουσι περὶ θυμῷ.

ἀλύσσοντες. vox semel obuia: cuius sensum e contexto sic satis assequi licet; scilicet rabiem canum declarari. At de etymo varia fuere commenta. Vulgari vsu erat λυσσᾷν; voluere ergo ἀλύσσειν esse ἄγαν λυσσᾷν. Ita ἄγαν λυσσῶντες in Schol. et aliis grammaticis redditur h. l. ἀλύσσοντες. accommodatius quam ἀδημονοῦντες. δυςφοροῦντες ap. Apollon. Lex. Sch. br. Hesych. Etymol. h. v. Eustath. e Lexico rhetorico pluribus aliis adiunctis. Analogiae saltem consuluissent, si ab ἀλύειν errare, etiam moerore animi et μελαγχολᾷν, duxerent ἀλύσσειν. Etsi omnia ista verba communem originem habere videntur, ἀλᾶσθαι. ἀλύειν. (ἀλύζειν, vnde et ἄλυσις, ἀλυσμὸς, in Hippocrate: v. glossas Galeni.) ἀλύσσειν. λύσσα. λυσσᾶσθαι. At praeterea alia inepta memorant Sch. B. A. T. V. Leid. Apollon. Lex. h. v. (quem em. Slothouw.) quae memorare nil attinet. Sufficit h. l. declarari saeuam et exasperatam canum indolem, sanguine gustato. ἀλύσσαντες Vrat. d. vitiose.

71. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικε. Laborant Sch. B. et T. V. in eo, quod hoc argumentum potius suadere possit Hectori vt iuuenis mori malit." At haec aliena sunt a sententia: quae quam commode hoc tempore tam diserte exponatur, non dicam; at illud manifestum sit, ad senem ea tantum spectare, et miserationem augere ex comparatione cum iuuenili corpore.

Notus est locus Tyrtaei hinc expressus; nisi forte noster ex Tyrtaeo; (seruatus a Lycurgo c. Leocr.) pluribus versibus. Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο — νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν, ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ· Ἀνδράσι μὲν

θνητὸς ἰδεῖν ἐρατός τε γυναιξὶ ζωὸς ἐών, καλός τ' ἐν προμάχοισι πεσών.

πάντ' ἐπέοικε. Ita ſcriptum quoque in Tyrtaeo πάντ ἐπέοικεν, ἐοικός ἐστι, πρέπει πάντως, κεῖσθαι. decet eum omnino, quouis modo, caeſum iacere. (Eſt ergo et in Tyrtaeo ſupplendum νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικε ſc. κεῖσθαι, θυμὸν ἀποπνείοντα.)

72. Ἄρηϊ' κταμένῳ. Ineptierunt et hic iunctim ſcribendo ἀρηϊκταμένῳ ap. Euſtath. ἄρει κτεινομένῳ Barocc. — ἄρηϊ. χαλκῷ etiam Euſtath. quidni *bello. pugna.* vel ἐν ἄρηϊ, vel ὑπὸ Ἄρηος.

73. ὅ ττι φανείη. Ita vulgo editum: ſicque Euſtath. φανήη alii, in his vn. Vindob. φανήῃ Lipſ. Vrat. d. Moſc. 2. Par. A. L. (ſuperſcr. ει) φανήῃ Ariſtarchea lectio, eſt in Veneto, Townl. cum Schol. A. — ἀντὶ τοῦ φανείη. non quaſi ex hoc factum ſit; nam eſt pro φανῇ, factum ex φανέῃ, φανήῃ. De qua forma iam aliquoties monitum eſt. v. ſup. ad E, 598. Ζ, 81 et al.

74. Noli poſt γένειον ſupplere ἐστί, ſed iunge haec tria: canes raptant et dehoneſtant, ἐνυβρίζουσι, canos, barbam et pudenda.

75. αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι. „αἰδῶ. τὰ αἰδοῖα" Sch. A. vt iam B, 262. Sch. B. T. Vict. αἰδώς ἐστιν ἡ ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος ὄψεως αἰσχύνη, puto, vt ſit, *pudor*, quem viri iniicit dignitas. At hoc non bene conueniret cum κάρη et γένειον, quibus alia pars corporis eſt ſubiicienda. Tyrtaeus αἰδῶ non aliter quam de pudendis accepit. αἰσχύνουσι Cant. Vrat. A. Par. D.

77. ἦ ῥ' ὁ γέρων. Corrigendum etiam hic ἦ ῥα γέρων. vt ſup. vſ. 25. 33. πολιὰς δ' ἄρ' — „*deinceps.*" Clarke. Sexcenties iam monitum, perperam tamen. ἄρα eſt quod ῥα particula aſſeueratiua, *vtique*, δή. ἕλκετο χερσί. χειρὶ Par. B.

79. ὁ, δάκρυα λείβων Par. G.

80. κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε. Ἐ— „quod ἀνιεμένη pro χαλῶσα. ἀναστέλλουσα. Et in Odyſſ. Β, 300 μνηστῆρας αἶγας ἀνιεμένους, ἀναδέροντας. ἔστιν οὖν,

ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα" Sch. A. B. Leid. V. T. At in iisdem intextum eſt aliud Scholion a ceteris ſeiungendum: fuerunt alii, qui κόλπον de gremio et veſtis parte, qua vterus tegitur, accepere, quam illa eleuauerit: quod longe diuerſo conſilio, vt pudorem maritis iniicerent, aliquando fecerant mulieres. ἀποκαλύπτει δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέλη. Adiiciunt Schol. Vict. et Townl. „ὡς· ἀπὸ κόλπου μητρὸς, Ἐλειθυίης ἦλυθε βουλομένης" (ita correxi ἦλθετο.) Obuerſatur animo verſus, neſcio vbi lectus.

ἀνίεσθαι duplici modo accipiunt, vel, detrahere, ſoluere, laxare; vel, attollere, ἀνατείνειν, ἀνέχειν, (ita eſt quoque ἐκδέρειν, Od. B, 300.) Apollon. Lex. ἀνιεμένη, ἀνέλκουσα, καὶ ἀνχαλῶσα, τὸν κόλπον, καὶ τὸν μαστὸν προφέρουσα. adſcripto verſu. ὅταν δὲ λέγῃ αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὔοντας ἐν αὐλῇ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδέροντας τὰς αἶγας. Conſentit Heſych. gloſſa in ἀνιεμένη, et in κόλπον ἀνιεμένη. Sufficit altera manu eam ſinum reduxiſſe a pectore, altera mammam ſublatam oſtendiſſe.

ἐνιεμένη. aberrat Pariſ. I.

μαζὸς nunc primum de mamma muliebri. v. ad Δ, 123.

82. τάδε τ' αἴδεο. Sch. B. reddit, ἀντὶ τοῦ· ἀπόδος τούτοις τὴν χάριν ὑπὲρ ὧν σοι ἐποίησαν. Immo vero reverentia matris quae te lactauit admitte preces. Sunt haec τὰ τροφεῖα, ἃ ἀπαιτεῖ ἡ μήτηρ τὸν υἱόν. Ad καί μ' ἐλέησον αὐτὴν notatum in Townl. Schol. τινὲς δὲ παρ' Ἴωσι λέγουσιν αὐτὴν τὴν μητέρα λέγεσθαι· τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν (B, 317) grammaticum acumen!

83. εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. λαθικηδέα μαζὸν epitheton ſuaue; quod facile expectes, a grammaticis notatum et a poetis frequentatum eſſe. λαθικαδέα οἶνον Alcaeus dixerat (Athen. X, p. 430 D.) Schol. A. τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἁπάντων. Apollon. autem Lex. λαθικηδέα, λανθάνειν ποιοῦν· (ſcr. ποιοῦντα) τὰς ἀνίας. Add. Heſych. Etymol. Sch. A. Suidas.

Eufiath. comparat τὸν πανσίλυπον. Et Schol. Towηl. in mentem reuocat Z, 251. quod illa ἠπιόδωρος μήτηρ erat. — Porro Sch. A. οὕτως διὰ τοῦ ει. εἴ ποτέ τοι. Fuit ergo etiam ἦ ποτέ τοι. Ceterum notatur iam a veteribus, Sch. A. B. duplicem effe iuncturam fequentium, aut καί μ' ἐλέησον αὐτήν. Εἴ ποτε — noua fententia; vt continuetur oratio vsque ad ἐπέσχον. τῶν μνῆσαι etc. aut eam, quae vulgo habetur. Turbata fcilicet eft oratio affectu matris.

ἐπέσχον. fuere qui ἀνέσχον male exhiberent, ap. Euftath. παρέσχον Par. B. et τι aberrant multi.

84. τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. ⊱ „quod φίλε τέκνον pro φίλον" quod male legitur in Lipf. et ed. Rom. Vrat. A. Par. A. B. C. E. Idem vitium infidet Quinto Cal. II, 608 ὤλεό μοι, φίλον τέκνον — et „quod ἄμυνε pro ἄμυνον" Sch. A. at pro ἀμύνου dictum ait Sch. B.

85. τείχεος ἐντὸς ἐών. Monente Schol. A. Ariftarchea lectio, quam et vterque Ven. habet, cum Barocc. Mori. Harl. Leid. Par. B. E. H. a fec. m. etfi Valk. eam admittere non audebat. Vulgaris lectio ἰὼν erat, minus accommodate. nam ita Homericum effet ἔσω. τοὶ δ' ἴσαν, εἴσω Od. Σ, 109 et al. quam et correxit Sch. B. cum Sch. Townl. Vict. μὴ δὲ diuifim effe fcribendum, diligenter monet Ernefti. Atqui id vbique facere licet, vbi opportunius eft.

μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ. Flor. Ald. 1. c. Par. L. τούτου. πρόθυμος Par. A.

86. εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ. κατακτενεῖ Harl. κατακτάνοι Par. H.

οὔ σ' ἔτ' Vrat. A. οὔτε σ' Par. C. Comparatur Virgil. Aen. IX, 485 fq.

87. φίλον θάλος. Pro hoc φίλον τέκος Ven. A. et Townl. Par. G. I. cum Scholio: γρ. θάλος. Noui equidem effe hoc doctius et videri alterum effe interpretamentum. At ab Hecubae affectu aliena funt ornamenta: Conueniebat θάλος Pindarico carmini, recte legitur Od. Z, 157. minus bene h. l. et fup. 56.

88. οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος. ⌐ „quod δῶρα dederunt filiabus, et πολύδωρος est πολύεδνος" (quod et msf. Mori. legit) Sch. A. Videbimus inf. 472. 473.

„ἄνευθε μέγα, μεγάλως ἄνευθεν καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἡμῶν." Schol. B. Eustath. ἄνευθε, χωρὶς, versibus adscriptis Apollon. Lex. h. v.

90. προςηυδήτην Par. B. pro προςαυδήτην.

91. πολλὰ λισσομένω. οὐ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον. ⌐ quod — (in οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον) transpositum δὲ pro, Ἕκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἔπειθον, πρὸς τό· οὐδ' ἵκετο. γήραος οὐδόν. (Od. O, 246) Scilicet is versus male acceptus fuit: cum esset e poetae sententia: *vel sic tamen.* οὐχ ἵκετο δὲ γ.

πολλὰ λισσομένω. male intruserat Barnes ἐ, πολλά ἐ λισσομένω. vt alibi quoque facere est ausus; sic Φ, 368. Bentl. quoque em. πολλα ϝε λισσομένω. At fuit pronuntiatum πολλαλλισσομένω.

93. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι. ⌐ „quod χειὰ ἡ κατάδυσις, de serpentis latibulo seu caverna a χεῖσθαι, pro χωρῆσαι vt Od. Σ, 17 οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους τόδε χείσεται· Sch. A. B. T. Leid. Vict. Etymol. Suid. Eustath. Quod in iisdem est, alterum etymum ἀπὸ τοῦ ὕδατος δίκην χεῖσθαι, ineptum, est quoque apud Apollon. Lex. qui καταδύσει (sic quoque Hesych. Etymol.) exponit: ad quem vide glossam Philemonis a Villoisono adscriptam. Quae de χειὰ et similibus verbis (quae Scholia ad 93. excitant B. T. V.) grammatice disputari possunt, docte collegit Valken. ad Theocr. Adoniaz. 9. p. 247 sqq. add. Toup. ad Suid. voc. περισπειραθεὶς P. III.

δράκων ὀρέστερος. agnoscit quoque Apollon. Lex. in χειά. At Schol. A. „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις, ὀρέστερον ἄνδρα, et pro μένῃσι, δοκεύῃ." Potest vtique ὀρέστερον ἄνδρα ferri; vt sit vir *agrestis.* Nolim tamen cum Valkenario ad Theocrit. l. c. hoc praeferre. Nam sic vis inest in epitheto nulla; at δράκων ὀρέστερος, (non nemorensis) ἀντὶ τοῦ ἄγριος, ὡς οἱ παλαιοὶ, apud Eustath. sic.

que Schol. br. ἀγριώτερα δὲ τὰ ἐν ἐρήμῳ γεννώμενα, iracundiora et ferociora iis, quae in locis cultis viuunt, aut ad ea non accedunt, quia propter feritatem non tolerantur. Tum ipse cibus in locis desertis ex formicis et scarabaeis, (κανθαρίδες sunt in Schol. B. T. V. Eusťath. κάνθαροι in Leid. et Sch. br.) acres et irritantes succos creare creduntur, secundum Aristotelem, cuius locum ἐν τῷ ς περὶ ζώων laudant Schol. B. Leid. Leguntur vtique similia in Hist. Anim. VIII, 29. Λύκοι ὀρέστεροι, feri, memorantur Od. K, 212.

μένῃσι. ὡς μένῃσι. Sollenne in Homero in comparatione: v. Excurs. I. ad lib. IX. p. 695. Respicit locum Aelianus de Nat. A. VI, 4. οὐκ ἦν δὲ ἄρα Ὅμηρος αὐτῶν (τῶν δρακόντων) τῆς τροφῆς ἀμαθής. λέγει γοῦν· ὅπως ἀναμένει περὶ τὸν φωλεὸν εἰλούμενος, προεμπλησθεὶς σιτίων πολλῶν φαρμακώδων καὶ κακῶν.

94. βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Priora extulit Virgilius: *serpens mala gramina pastus* Aen. II, 471. vbi v. Notam. add. alterum locum Ge. III, 437 sq. et Nicandr. Ther. 31 sq. Aelian. N. A. l. c. θανατηφόρους ῥίζας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πόας τὰς τοιαύτας. narratur quoque, fabulose, facere hoc serpentem studiose, antequam hominem aut bestiam aggrediatur.

95. σμερδαλέον δὲ δέδορκε. δέρκεται.

ἑλισσόμενος περὶ χειῇ. Aiunt Schol. B. T. V. facere hoc serpentem, si exasperatus sit; apricatur tamen ille eodem modo circum cauernam in spiras collectus. Vocem ἑλισσόμενος Toup. ad Suid. l. c. comparat cum περισπειραθεὶς, περιπλακεὶς, περιελιχθείς.

97. πύργῳ ἐπὶ προύχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας. poterat esse turris in muro prominens, πύργος προέχων. At grammatici B. T. V. contendunt esse dictum pro, τὸ προέχον τοῦ πύργου, et quidem in inferiore parte. Eusťath. ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ πύργου. ἔν τινι ἐξοχῇ τοῦ πύργου. (quae et dicta προβολή.) Forte est, in crepidine turris vel muri. Scriptura autem προὔχοντι haud dubie est

recentior; antiqui ſcripſere προέχοντι, et pronuntiarunt trinis ſyllabis. Porro ἐπὶ pro παρά. iidem.

100. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει. „ἀντὶ τοῦ, περιάψει. Schol. T. V. ἀνάψει. vt vice verſa, πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε pro ἀνέθηκε" (Od. Γ, 274) Schol. B. Addunt: Atticos dicere, Φορτίον ἀναθεῖναι pro ἐπιθεῖναι. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ, αὐξήσει. parum commode. Euſtath. poſt iſta comparat vocem καταχεύει. forte ex Ψ, 408.

πρῶτος, ἢ πρῶτον Euſtath.

ἐλεγχείη. ὄνειδος. μέμψις. αἰσχύνη. Heſych. Iterum occurrit Ψ, 342—408.

Verſus eſt valde nobilitatus. Sunt tria Ariſtotelis loca, in quibus inter characteres fortitudinis hoc refertur Hectoris dictum: Ethic. Nicom. III, 11. Eth. Magn. I, 21. Eth. Eudem. III, 1. a Clarke laudata. Bina loca Ciceronis, Epp. ad Attic. II, 5. VII, 1. et cum vſ. 105. ibid. XIII, 13. quo altero loco καταθήσει legitur.

101. ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι. In libris ſcriptis et edd. ἐκέλευε. Intulerat Turnebus ἐκέλευσε. neſcio qua auctoritate; idque probarunt Clarke, Erneſti, et inde Wolf. Sane et ipſum bene per ſe dictum, ex temporum conſequutione: *qui ſuaſit.* Bene tamen nec minus alterum: qui *mihi ſuadebat.* Ceterum Ioniſmus poſtulat ὅς με κέλευε.

Recte monent Schol. B. cum Townl. Vict. Leid. Euſtath. iungenda eſſe ἐκέλευεν ὑπὸ νύκτα, non ἡγήσασθαι ὑπὸ νύκτα. Nam conſilium datum erat a Polydamante ſub noctem praelio finito: Σ, 254 ſq. non autem, vt ſub noctem ducerentur copiae.

ἡγήσεσθαι Euſtath.

102. ὅτε τ' ὤρετο. „quando vtique. quando videlicet" Clarke. nimis acute. vnum idemque eſt ὅτε et ὅτε τε. vt tot in locis patet.

105. αἰδέομαι Τρῶας — Verſus iam lectus Z, 442 vbi et vide de epitheto Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους. recitatus quoque verſus a Cic. ad Att. XIII, 13 vt paullo ante di-

xi, et iam ante ad Z, 442. Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vind. Par. c. ed. Flor. Τρωϊάδας.

106. μή ποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο Schol. B. T. V. „ἀντὶ τοῦ ἥσσων. οὐ γὰρ κακὸς Ἕκτωρ." hoc volunt: non quaſi ſe ipſum κακὸν, ignauum, eſſe profiteatur; volunt itaque eſſe aliquem, inferiore, deteriore loco. Immo vero eſt κακώτερος ἐμοῦ, ſimpl. pro ἄλλος τις κακὸς ὤν. Euſtath. ὑπό τινος ἄλλου κακωτέρου, ὅ ἐστι, δυςγενοῦς ἢ δειλοῦ. Habet enim locum illud Pindaricum P. XI, 44 κακολόγοι οἱ πολῖται. ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.

ἐμοῖο vitioſe Barocc. vt paſſim vidimus erratum.

107. Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας. Apud Apollon. Lex. in θεόφιν expreſſum ἶφι βίηφι, vitio tamen calami, nam additum: οἷον τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πεισθείς.

108. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη. Schol. A. „αἱ κατὰ ἄνδρα, πολὺ κάλλιον." Quae hae ἐκδόσεις κατὰ ἄνδρα ſint, haud apparet; neque illae alibi memorantur, praeterquam h. l. et ad Ψ, 88. κατ' ἄνδρα et κατ' ἄνδρας eſt, viritim. Si dictum eſt eodem modo vt αἱ κατὰ πόλεις, exemplaria, quae per vrbes, ſeu omnino, ſeu in certis vrbibus, ſeruantur, eſſe poſſunt ea, quae a privatis habentur. Ita fere Villoiſon autumabat, eſſe exemplaria, quae ſinguli homines ſibi deſcribenda curarunt. Niſi forte per compendium ſcripturae obſcuratum erat αἱ κατὰ Ἀρίσταρχον.

109. ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι. Schol. A. „διχῶς. κατακτείναντα, καὶ κατακτείναντι. ſicque legerat Euſtath. Harlei. Moſc. 2. Par. H. Ita eſſet ἢ ἀντίον νέεσθαι Ἀχιλλῆϊ, κατακτείναντα ſcil. αὐτόν. Melius ſe habet vulgata, modo recte ſtruas verba, νέεσθαι (ἐμὲ) ἀποκτείναντα (τὸν) Ἀχιλῆα, ὡς ἀποκτεῖναι. vel νέεσθαι, ἀπονέεσθαι, κατακτείναντα Ἀχιλῆα ἄντην. prius praeſtat ſequi. Barnes: „γρ. ἢ ἄντην Ἀχιλῆα et mox ἢ κεν ὑπ' αὐτῷ." puto eſſe eius commenta.

110. ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος. — „quod κεν abundat, (immo iungenda ὀλέσθαι κεν) et

quod ambiguum eſt, ſitne ἐμοὶ αὐτῷ, an Homerico more pro ὑπ' αὐτοῦ" Schol. A. T. Vict. hoc alterum haud dubie vere.

Miror nusquam legi αὐτοῦ, κατ' αὐτοῦ τοῦ χώρου; πρὸ πόληος. illico, hic ante vrbem. At Harlei. Vrat. A. Moſc. 2. ſeptem Pariſienſes αὐτόν. nec male, αὐτὸν ὀλέσθαι. in Lipſ. αὐτὸν ἐλέσθαι, ſuperſcripto ο.

πρὸ πόληος Schol. A. ὑπὲρ τῆς πόλεως. ὑπὲρ αὐτῆς γὰρ ἀγωνίζεται.

111. εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι. Recte notant Schol. A. B. T. V. „orationem continuari et ſuſpendi vsque ad vſ. 121 ibique nec expleri, ſed manere ἀνανταπόδοτον, vel quod haec dubitanter apud ſe dicit, vel ἠθικῶς, quod hoc momento ita ſentit, mox autem conſilium abiicit." Sane quum in mentem veniret, Achillem ira efferueſcentem, occiſurum eſſe ſe inermem, ſententiam mutare debuit. Hoc ergo tono et geſtu recitator declarare potuit.

καταθείομαι ἢ καταθῶμαι Euſtath. ac ſi eſſet lectio varians. Edd. καταθείωμαι, quod correxit Turnebus ex ed. Rom. Poterat quoque corrigi καταθείωμ'. Et hoc eſt in Par. E.

μὲν poſt ἀσπίδα exciderat edd. Flor. Ald. 1. et ex mſ. Lipſ.

112. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας. vn. Vindob. ἐρύσας indocte.

113. αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω. Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἱκέτης. ὅθεν ἀνταῖος, ἱκέσιος, Ζεὺς παρὰ Ἱπποβότῳ." nomen mihi ignotum. Fuiſſe olim de voce iſta diſputatum, colligo ex Etymol. in ἀντία, et Heſych. in ἀνταῖος. Eſt hoc cognomen Rheae ap. Apollon. Arg. I, 1141 Ἀνταίη δαίμων. Nunc diſco, etiam Iovem ἀνταῖον fuiſſe.

ἀντίον. Vrat. A. Par. B. F.

116. ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή. Dixerat νῆας ἀρχεκάκους. E, 63.

117. 118. ἄμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσασθαι. „quod ἀμφὶς ἀποδάσασθαι est pro ἀμφιδάσασθαι; δίχα μερίσεσθαι“ Schol. A. Iterum variat lectio fic, vt neutrum habeat, cur alteri praeferatur. De vitio metrico, quod in plerisque regnat, quod ἀποδάσασθαι scribitur, nil moneo; verum de eo, quod ἀποδάσσασθαι et ἀποδάσσεσθαι legitur; alterum hoc vtique conuenit cum δωσέμεν, legiturque in Eustathio, vnde petiit Stephanus cum fequacibus, et in Ven. B. et eft lectio Ariftarchi fecundum Schol. A. At ἀποδάσσασθαι fcriptum erat in Ven. A. Harlei. et aliis, tum in edd. Flor. Aldd. et Lipf. mff. nec tamen in libris melioribus legitur, vt Ernefti ait, fed codicum auctoritas eft fere par: dici tantum poteft hoc, plura alia effe exempla, in quibus tempora variant: et iterum inf. 120. Vtrumlibet itaque pofueris, reponet alter alterum. In talibus optimum factu effe cenfeo, relinquere, quod femel receptum eft. Ipfum Venetum A. fufpiceris habuiffe ἀποδάσσεσθαι, quandoquidem per μερίσεσθαι reddit; nifi fcriptum erat μερίσασθαι.

ἄμα δ' ἀμφίς. iterum δὲ abundare ait Schol. A. quod verum non eft; copulat haud dubie. Erat in edd. ἄμα τ', contra codd. δ', quod Valken. repofuit. Ceterum ἀμφὶς malit aliquis accipere, *feorfum, praeter ifta*, adhuc alia, ἄλλα, ὅσα, vel pro ἅ, vel pro: ἄλλα ἐξ ὧν. vt ea fint ἀντὶ ποινῆς, vt Γ, 286 fqq. 459. Sic quoque cenfuit Schol. B. cum Townl. Vict. ἄμα τῇ προτέρᾳ ὑποσχέσει καὶ ἑτέρα, χωρὶς ὧν ἥρπασεν Ἀλέξανδρος. Similis erat difputatio Σ, 502. 510. At illi, qui pro ἀμφιδάσασθαι, δίχα μερίζεσθαι, dictum accipiebant, intellexere, fere vt Σ, 511 fqq. de omnibus vrbis fortunis in duas partes diuifis, vt alterum dimidium reddatur obfidentibus pro liberanda vrbe. Idque firmatur per vff. 120. 121. nifi hi verfus confecti funt ex l. c.

ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε. Schol. A. „γρ. ὅσα τε πτόλις.“ Sicque Vrat. A. b. d. Par. E. cum edd. ante Steph. qui intulit ὅσσα πτόλις ex Euftath. quod codd. habent Ven. Leid. Townl.

κεκεύθει. Par. D.

119. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι. primo Τρωσὶν pro παρὰ Τρώων. Schol. B. μετόπισθεν, μετὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα ὑπόσχεσιν. ὅρκον ἕλωμαι. Schol. A. „γρ. ὅρκον ὀμοῦμαι" minus bene. ὅρκον ἑλέσθαι παρά τινος, adigere sacramento.

γερούσιον ὅρκον. „σεμνόν. ἢ τὸν τοῖς γέρουσιν ὀφείλοντα προτείνεσθαι." Schol. B. T. V. quid ni: praeſtandum a ſenioribus. Contorte Schol. br. τὸν ἐπὶ τῶν ἐντίμων ὅρκον. ὃν ἐν τοῖς ἐντίμοις ἐξῆν ὀμόσαι. quaſi principes vrbis proprium ſibi iusiurandum habuerint. Euſtath. τὸν τοῖς γέρουσι πρέποντα. νέων γὰρ φρένες ἠερέθονται. (Γ, 108.) γερούσιον, οἶνον vidimus Δ, 259. debitum, deſtinatum ſenibus.

120. μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Tuentur omnes δάσασθαι, etſi poſt κατακρύψαι ſequi debebat δάσεσθαι. quod iam H. Stephanus monuit; v. ad vſ. 118 vbi ſaltem variabat lectio. Etiam Schol. Vict. Townl. μέλλοντός ἐστι. διὸ διὰ τοῦ σ. debuit eſſe διὰ τοῦ ε.

121. κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον — verſus abeſt a Veneto; et poteſt illatus videri ex Σ, 511. 512.

ἐντὸς ἐέργει. ἔεργε Vrat. b.

122. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; Schol. A. „οὕτως, χωρὶς τοῦ δ, ἀλλὰ τίη μοι. et Schol. Vict. Townl. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα. ἀρίστη ἀνάγνωσις ἥδε. (an ἢ δέ;) Non aſſequor, quae alia lectio hic fuerit. Verſus iam aliquoties lectus eſt, vt Λ, 407 et Obſſ.

123. μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών. Schol. A. ait nonnullos legere ἱκῶμαι, vt ſit ἱκετεύσω. nec tamen eſſe neceſſe (equidem nec video quomodo fieri poſſit grammatice) cum eandem vim habeat aoriſtus ſecundus ἵκωμαι vt λίπωμαι. Reddunt ἱκετεύσω quoque Schol. br.

Scilicet grauius eſt, quod eadem cum ceteris Scholiis monent, ἱκέσθαι h. l. ad ἱκετείαν ſpectare, vt Jl. Ξ, 260 τὴν ἱκόμην φεύγων. Minus bene additur, viciſſim Π, 574 eſſe ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε pro ἦλθε. Ex noſtro ver-

fu relatum est in glossas Apollonii Lex. et Hesychii in ἵκώμαι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἱκετεύω· μή μιν ἐγώ etc.

. ἐγὼν Vrat. A. „melius h. l.“ addit Ernesti. Equidem nec caussam video, cum nulla vocalis sequatur, nec omnino voculam probo.

. ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει. vn. Vindob. et Vrat. d. ἐλεήσῃ a m. sec.

124. οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με,* γυμνὸν ἐόντα. — „ὅτι αἰδέσεται, ὡς ἱκέτην προςδέξεται. αἰδεῖσθαι, Ἰ' ἱερῆα. A, 23.“ Schol. A. item B. T. V. μετὰ αἰδοῦς ἀποδέξεται. postremi etiam addunt: „καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. ἀντὶ τοῦ· ἱκέταις. (Od. O, 372. ex nonnullorum interpretatione. Saltem laudare poterant αἰδοῖοι ἱκέται Od. H, 165 et al. Hoc idem Schol. br. αἰδέσσεται, προςδέξεται ὡς ἱκέτην. οἱ γὰρ ἱκέται αἰδοῖοι. Propria sunt erga supplices αἰδεῖσθαι, vt Φ, 74 γουνοῦμαι σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Add. Ω, 503. 208. I, 504.

κτενέει. „γρ. κτανέει“ Barnes. ex vs. 13. sup.

125. αὔτως, ὥςτε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω. hiatum feram equidem in medii versus pausa: v. Exc. ad lib. O p. 135. si modo versus Homericus est, nec supplementum rhapsodi. Bentl. emendabat ratione satis expedita: ὥςτε γυναῖκ' ἐπειή κ' —

αὔτως Townl. vt alibi quoque scribitur.

126. 7. 8. οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι — Repetitur ter in Schol. A. B. tum in Vict. Townl. Leid. breu. Eustath. Hesych. in οὐ μέν πως νῦν. falsa interpretatio versuum petita a fabula *de natis e quercinis truncis hominibus*, aliena ab h. l. non enim est περὶ δρυὸς, sed ἀπὸ δρυός. Male quoque huc vocatur versus Od. T, 163 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Auctor interpretationis traditur in Schol. br. Didymus. Ad locum Odysseae, non ad hunc Iliadis, spectant verba Platonis in Apol. Socr. p. 34 D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς, οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. At loco nostro non esse potest nisi confabulatio facta a

quercu vel saxo, a stantibus supra quercu, ad inferius stantes, itaque confabulantes in loco tuto. Petita loquendi forma a vita agresti, cum v. c. ii, qui greges pascunt, aut vinitores vel frondatores, desuper de rupe vel arbore confabulantur, aut etiam, vt putatores in Virgilio praetereuntes conuiciantur; et h. l. expresse, iuvenis cum puella confabulatur, alter de alto, altera inferiore loco,* de via, praeteriens. Harmer, vir doctus (*Obss. on Passages of Scripture* To. IV p. 21) exponebat, *sub quercu vel antro*. At hoc esset ὑπό. Alio porro modo prouerbialis locutio accipienda est apud Hesiod. Theog. 35 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν, ἢ περὶ πέτρην; propius forte ad fabulam de ortu hominum, seu de habitatione in cauis arborum et rupium: quorsum has fabulas persequor, res a proposito alienas!

127. τῶ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Spectare ad h. l. videtur glossa Apollonii Lex. ὀαρίζειν. ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν. quod de confabulatione accipiendum esse patet. Et Hesych. ὀαρίζειν. ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὁμιλεῖν adscripto versu 128. Et: ὀαριζέμεναι, τὸ, γυναικώδεις προςδιαλέγεσθαι λόγους, Etymol. in ὄαροι. vbi diserte de his vocibus agitur, de quibus egi ad Z, 516. I, 327. Teneas modo, ab ὄαρ, ὄαρες, factum ὁ ὄαρος, et hinc ὀαρίζειν. non vero inuerse. ὀαριστύς, N, 291. Miro modo Schol. Townl. et Vict. ducunt ὄαρος ἀπὸ τοῦ ἄρειν τὸ ὄας, οὖς, admouent enim aurem inter se colloquentes.

128. παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. „πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. in παρθένος ἠΐθεός τε. cf. ad Υ, 371. 372. et inf. Ψ, 641. 2. Si in his, priore saltem loco, schema hoc aliquam vim forte habet: at in nostro hoc loco, non modo otiosum est et ludicrum, et prorsus alienum a persona et discrimine, in quo Hector versatur, verum impedit quoque verborum et sententiae cursum, Forte adscriptum primo fuit explendi sensus caussa ad vs. 127 ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε in margine ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. Inde alter expleuit versum; nisi omnino rhapsodi fetus est versus.

ἀλλήλοιϊν. Ita legunt Harl. Vrat. A. Lipſ. Leid. Venetus. add. Pariſ. H. ſicque iam editum erat in Ald. 2. et hinc profectis; deſeruit H. Stephanus et recepit iterum ἀλλήλοισιν, quod et in Heſych. reperitur.

129. βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν. Supra transitiue dictum erat θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι Υ, 134. et Φ, 394. Nunc igitur ſubſtituendum ἡμᾶς. Schol. B. εἰς ἔριν, ἢ μετ' ἔριδος συμβαλεῖν. βέλτερον αὖτ'. αὖτε nunc pro, poſt haec omnia; ergo pro οὖν.

129. 130. ὄττι τάχιστα εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. Schol. A. „ἐν ἄλλοις· ὄφρα τάχιστα. τοῦτο δὲ ἑκατέρωθι δύναται προσδίδοσθαι“ hoc et Schol. T. et V. monent: poſſe et iungi: ξυνελαυνέμεν ὄττι τάχιστα. At vulgaris ratio, multo magis, ſi ὄφρα legitur, conuenit cum altero loco N, 326. 7 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν. cf. Od. I, 16. 17. Et fateor, hoc me praeferre; etiam propter vſum τοῦ ὄφρα. v. Exc. III, ad lib. IV p. 667. ſuadet quoque hoc praeferre Dorvill. ad Charit. p. 354. Alterum ὄττι τάχιστα εἴδομεν, abſolute ſic poſitum, poſſit firmari ex Od. Γ, 18. modo verſus eſſent genuini. Conuenit forte ἴομεν Jl. I, 620. 1. et alibi.

εἴδομεν, μάθωμεν. Schol. br. εἴδομαι Par. E. a m. ſec.

εὖχος ὀρέξῃ. Euſtath. et Harlei. ὀρέξει. Lipſ. et Par. A. O. E. H. ὀρέξοι.

132. ἶσον Ἐνυαλίῳ. Schol. T. V. „fuere qui εἶσος ſcriberent ab εἴδω. ὅμοιος. vt εἰσάμενος, ὁμοιωθείς.“ num ſolum h. l. an omnino, non apparet.

κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. τῷ κινοῦντι τὴν περικεφαλαίαν. ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο. O, 609. Schol. A. T. V. br. Inf. X, 314 κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ Achilles incedens, Sup. Υ, 162 νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. Similis vox κορυθαιόλος, notante quoque Porphyr. Qu. Hom. 3.

133. σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Schol. Townl. et Vict. „οὗτος ὁ στίχος μετατιθέμενος Ἰωνικῶς γίνεται ἀπὸ μείζονος· σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. ἀλλ' ἡ σύνθεσις καὶ τὸν ἄῤῥενα τόνον τεθήλυκεν." Dicas: quorſum haec? Scilicet leg. Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος. Fit enim metrum Ionicum a maiore, ſi ſcripſeris: σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. quem pro Sotadeo laudat Hephaeſt. p. 8. extr. ex Sotadis Iliade. Pro commentario eſto Demetrius περὶ Ἑρμηνείας ſ. 189 Σύνθεσις δὲ — vbi hoc ipſum exemplum apponitur; et diſertius Hermogenes de formis orat. lib. I, 6. p. 289.

134. χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ. ἴκελος hoc quoque loco Euſtath. c. Rom. Flor. Aldd. et rel. Correxit Barnes. v. ad N, 53.

135. ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Notant Schol. Townl. Vict. ὑγρότερος ὁ στίχος ἐγένετο τῇ παραλληλίᾳ τῶν Φωνηέντων. Notantur haec ad poſterius hemiſtichium, forte in ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Fateor me τὸ ὑγρὸν in hoc verſu haud aſſequi; ſuſpicor Scholion aberraſſe a vſ. 133, ad quem ſpectare potuit.

πυρὸς αἰθομένοιο erat in edd. inde ab Ald. 2. ita hiatus inferebatur αἰθομένοιο ἤ, quem iam Bentl. tollebat reponendo αἰθομένου. Et habent hoc codd. optimi Cant. Harl. Ven. cum Vrat. A. b. d. Moſc. 2. nouem Pariſ. Medic. et Stobaeus Ecl. phyſ. I, 26. p. 540 (Cant. p. 57) vbi vſſ. 133. 4. 5. recitantur, inter opiniones de Solis natura.

136. Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος. Par. F. Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε, λάβε τρόμος.

137. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, Schol. B. ὀπίσω, ἀντὶ τοῦ κατὰ νάτου καὶ πυλῶν, ἐφ' ὧν ὁ Πρίαμος εἱστήκει. leg. κατὰ νώτου. καὶ πύλας, ἐφ' ὧν. reliquit a tergo portam. Eadem Schol. cum Townl. et Vict. Exc. et Leid. φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸν ἐρινεὸν, καὶ τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόλεως· (recte, ſi eum ab vrbe procurrere cogites) ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῶν ἀριστερῶν μερῶν ἀναστρέφει. vt hoc verum ſit, ponere neceſſe eſt,

eum iam ad ea loca rediisse in quibus fugauerat Troianas cateruas, et vnde ad persequendum Agenorem discesserat.

138. ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. *vsus* pedum celeritate; vt iam aliquoties. v. ad B, 588.

139. ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν. pro eo ἴρηξ Φ, 493. ἐλαφρότατος πετεηνῶν. ὤκιστος, τάχιστος. ἐλαφρότερος Par. A. F. πετεεινῶν Cant.

140. ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Medic. ἤμυσε. vitium tamen est; οἴμησε. ὥρμησε. οἰμᾷ, ὁρμᾷ Schol. br. Hesych. iterum inf. 308 οἴμησε δὲ ἀλεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. cf. de voce οἰμᾶν ad Π, 752. ῥηϊδίως, velociter, expedite, si nihil impedit. τρήρωνα πέλειαν sup. E, 778.

141. ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. ⟝ „quod est ἔμπροσθεν φεύγει Schol. A. T. V. ἐκ πλαγίου Schol. B. Vide dicta ad O, 525.

ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς ταρφέ' ἐπαΐσσει. ὀξὺ λεληκὼς est Lat. *clangens*. κλάζων. Debuit esse forma λήκω. vnde λήκέω. In Odyss. M, 85 occurrit λελακυῖα. In Par. F. erat ὀξὺ κεκληγώς.

142. ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει. τέ θ' ἑ Ald. 2. cum sequacibus. Repetiit τε ἑ Stephan. habet tamen in marg. δέ ἑ. Barnes. „γρ. ἑλέειν δέ τε."

143. ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ. ⟝ „quod τρέσε non τὴν πτόησιν notat, sed cum τῷ φεύγειν h. l. coniunctum est. — Mori τρέε. — „ὣς ἄρ' *vt dictum est*, v. 138." Clarke. — τρέπετο Par. C. et πέτατο Par. I. L.

144. τεῖχος ὑπὸ Τρώων. τείχη ὑπὸ Mori. et Barocc. τείχει Medic. Par. F. τείχεος Vrat. b.

145. οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεόν. Mira sunt quae Sch. B. cum Sch. T. V. adscripsit: σκοπιὰν καὶ ἐρινεὸν, οὐ τὸν ὄντα πρὸς τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου. Atqui de specula et caprifico iuxta Ili tumulum nil memini alibi dictum; nec eo vsque extendi potuit cursus. In Townl. et Vict. aliud absurdius: esse σκοπιὴν τὸ Αἰ-

συήτου μνῆμα. Jl. B, 793. quod multo remotius ab vrbe erat, et a loco, in quo tum pugnari debuit.

146. τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Monent Sch. A. B. T. post τείχεος αἰὲν ὑπὲκ esse interpungendum, esse quasi ὑπὸ τὸ τεῖχος, et ἐξ declarare ὡς ἂν μικρὸν ἔξω τοῦ τείχους ἐδίωκον. Verbo: alter subit murum, alter eum ab vrbe abducere studet.

κατ' ἀμαξιτὸν, vox hoc vno loco lecta. Sch. B. ἡ λεωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός. Similiter Sch. T. Tum Apollon. Lex. p. 105 et 389. et Hesych. ἁμάξεις διαπορευτὴ ὁδός. Scribitur ὑπ' ἐκ, ὑπὲκ, et ὑπεκκατ' vt in ed. Rom. cum edd. Flor. Aldd. haberent ὑπὲρ praue. etiam ὑπεκκαταμαξιτὸν in aliquot Par.

147. κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω. Loci qui sequitur elegantiam cum simplicitate, et numerorum suauitatem, recte praedicant veteres. cf. Eustath. p. 1263, 40. In voc. κρουνὸς argutantur omnes, etiam Eustath. ex etymo, si cum πηγὴ iunctum est, est scaturigo, quae si profluit est πηγή. κρουνῶ καλλιῤῥόω Townl. Par. H.

Est vero hic idem locus de fontibus Scamandri inter celebratissimos in narrationibus recentiorum, qui ea loca adiere, inde a Woodio; cum inter eos sint, qui ipsum calorem et frigus in fontibus deprehendisse sibi videantur, quod alii negant. Cum tamen ad poetam ea tantum spectent, quae eo tempore, quo ipse vixit, visa sunt, temporum autem decursus in his naturae phaenomenis multa mutare soleat, de his quidem in nostra commentatione argutari nihil attinet.

148. ἔνθα δὲ πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. „quod deest praepositio ἐκ vel ἀπὸ Σκαμάνδρου" Sch. A. T. Leid. Scilicet non Scamandri fontes hos esse voluere veteres, sed ex Scamandro tanquam riuos ductos. Obscura haec lucem foenerantur ex vetere Scholio in Sch. B. et Leid. vbi Porphyrii nomine insignitur, vnde discimus ζήτησιν fuisse, cum Scamandrum inter amnes ab Idaeis montibus ortos memorauerit poeta, (Jl. M, 19. 21) quomodo nunc ille sub moenia vrbis

oriri dici possit: *λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἐξ.* (in Sch. T. *ἀπὸ* est) *ἔστι γὰρ τὸ πλῆρες, ὅτι πηγαὶ δύο ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου ἀνιᾶσι κατὰ τὸ πεδίον. ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ Σκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ πεδίῳ πηγαί.* Obscurum tamen est vel sic, quomodo ex amne fontes duo ducti sint: nisi plura tenueris, quae in seqq. exponam sigillatim. Demetrius Scepsius fontes Scamandri vltra Jlium in Idae altioribus partibus haberi tradiderat; eum de altero amne, quem Simoentem appellamus, agere, in aperto est; potuere nomina aliquando permutari aut promiscue adhiberi, quandoquidem in inferioribus locis, haud longe a mari, vterque amnis vno alueo iuncti in mare exeunt, potuitque extremus ille alueus cum ostio Scamandri nomine communi impertiri. Iam cum Scamandri fontes ante Jlii aditum in conspicuo loco adeuntibus paterent, ad opinionem, (*ὑπόθεσιν*) deuentum est, vt ex Scamandro, vltra Jlium, fontibus suis scaturiente, abruptus meatu subterraneo alueus deferri crederetur subter vrbem ad eum locum, in quo fontes Scamandri nunc visuntur. Per haec aut similia lucem forte affundas variis veterum commentis. Sch. B. cum Leid. habet haec: *κρουνοὶ — νῦν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόῤῥοιαι. ὁ γὰρ Σκάμανδρος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης ῥεῖ, πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων. ὑπόγειος δὲ γενόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγάς, ἀφ' ὧν οἱ κρουνοί.* Ait grammaticus, ab oriente Idae, tribus stadiis ab Jlio, (vetere haud dubie?) fluere Scamandrum, subire solum et ab Occidente Jlii binis fontibus iterum prodire. Legerat haec Eustath. et pro III. stadiis memorat CCC. p. 1263, 39. Scilicet fuit aliud Scholion doctius, quam prius illud et in multis diuersum, quod ex cod. Townl. et Vict. adscribam: *„κρουνῶν ἐπὶ μεγάλων· κρουνοὶ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων μετὰ ψόφου καὶ κρούσεως νάοντες.* (Hoc Scholion spectauit ad Δ, 454) *αἱ δὲ ἀληθιναὶ πηγαὶ Σκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης πρὸ τ̄ σταδίων* (300 Stadiis) *τῆς Ἰλίου εἰσίν. ἴσως δὲ ὑπόγειος ἐξ Ἴδης ὧδε ὁρᾶται. ἀλλὰ καὶ πᾶς ἐν τῇ μ̄* (40 Stadiis) *ἀπὸ τῆς Ἴδης φησὶν* (quis?) *ἔχειν αὐτὸν τὰς πηγάς; ῥητέον*

οὖν, ὅτι νῦν φησὶ τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀπό. (vſ. 148. ἀναΐσσουσιν) ἀπὸ Σκαμάνδρου. οἱ δὲ τοπικώτερον ἱστοροῦντες, δύο λιβάδας εἶναι ἑτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἴδης πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Σκάμανδρον ἐμβάλλειν. Eſt haec doctrina iam in Strabone obvia lib. XIII. p. 898 C. D. 899 A. vbi et hi verſus 147 — 152 adſcripti ſunt: tradiderat is e Demetrii Scepſii fide, Scamandrum manare e Cotylo, qui Idae collis eſt, et quidem vno fonte; eoque nec calido. Videri itaque calidum fontem defeciſſe, frigidas autem aquas meatu ſubterraneo aliquantum progreſſas ante Jlium e terra prodire, aut iuxta Scamandrum eſſe ſcaturiginem, quae Scamandri nomine impertiatur: τὰ μὲν οὖν θερμὰ ἐκλελεῖφθαι εἰκός. τὸ δὲ ψυχρὸν κατὰ διάδυσιν (non διάδοσιν, etſi corrupta lectio in Euſtathio quoque habetur p. 1263, 36.) ὑπεκρέον ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου κατὰ τοῦτο ἀνατέλλειν τὸ χωρίον. ἢ καὶ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ τοῦτο τὸ ὕδωρ λέγεσθαι τοῦ Σκαμάνδρου πηγήν. Repètit ex his nonnulla cum ipſis verſibus lib. I p. 101 A.

Cum de fontibus Scamandri infra loca, in quibus vetus Jlium ſitum fuit, adhuc ſuperſtitibus, pluribus numero, miro conſenſu memorent omnes, qui haec loca adiere, inde a Lechevalerio, quem certamina haec recentiorum de ſitu locorum Troadis mouiſſe, in magni in litteras noſtras beneficii loco ponimus: mihi quidem probabile ſit, quod ſupra iam praemiſeram, Demetrium Scepſium Scamandrum appellaſſe eum, quem in Homero Simoentem nominari conſtat: forte ad morem iſtorum temporum, nominibus vulgo mutatis; aut forte errore inde orto, quod altero in loco (M, 19, 21.) inter amnes ex Ida ortos refertur Scamander; cum non viderent homines, etiam amnem ἐν ὑπωρείᾳ Idae ortum non minus recte inter fluuios ex Ida ortos memorari.

Ceterum haec attigere fere omnes, qui noſtra aetate aut Troadem adiere, aut de eorum narratis diſputavere: quae exponere ſingula, a conſilio alienum foret.

Ipſe vero locorum adſpectus in tabulis recentioribus propoſitus pro optimo eſt loci commentario.

In capite verſus δοιαὶ ἀναΐσσουσι. Lipſ. ἀνχΐσκουσι, et Euſtathius δοιαὶ ἀΐσσουσι recitat. Hic etiam p. 1263, 30 memorat duo ſimiles ſontes, περὶ τὴν Παννονικὴν γῆν, ἤγουν τὴν τῶν Βουλγάρων; porro Tearum, Thraciae fluvium in Hebrum exeuntem ex Herodoto IV, 90. Verum fontium miracula ſunt innumera.

Quod Scamandrum δινήεντα appellat, ſup. Φ, 603 βαθυδινήεντα, *vorticoſum*, iure ſuo feciſſe arbitror poetam epicum, quem omnia augere fas eſt ad mirationem rerum tanto maiorem. Καμάνδρου hoc quoque loco Harlei. vt alibi, et vn. Vindob.

149. ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει. Bentl. ſcribit γάρ ῥ' ὕδατι. Equidem delerem, ſi ſcriptum eſſet; cum antiquam ſcripturam cenſeam fuiſſe γὰρ ὕδατι, quae et eſt in codd. parte.

ὕδατι λιαρῷ. additum in Strabone l. l. ὅ ἐστι, θερμῷ. ſcilicet, cum alias *tepidum* notet vox: Diſertius hoc idem exponit grammaticus ap. Athenaeum lib. II p. 41 B. vbi et adſcripti ſunt verſus. Scribitur χλιαρῷ in Lipſ. Par. A. H. vt ſcribunt vulgo veteres. Vidimus tamen iam aliquoties λιαρός. primo loco Λ, 477.

Porro ῥέει Schol. B. ῥέει, ἀντὶ τοῦ περιῤῥέεται τῷ ὕδατι. de ſcaturigine, auctis aquis, in riuum collecta. Schol. T. ἢ ῥεῖται, ἢ ὕδωρ ῥεῖ. quorſum haec? eſt idem vſus qui Latine: aquae fluunt fontibus, et fons fluit aqua. Addunt eadem Scholia: aſſumendum eſſe χειμῶνι, propter oppoſitum θέρεϊ vſ. 152 Quod tamen neceſſe non eſſe videtur; nam per totum annum hic et ille fons eundem habitum, in diuerſa vtriusque natura, ſeruare poteſt. Addit Schol. T. et V. Φασὶ δὲ καὶ τὰς ἐν Ἴδῃ πηγὰς τοῦτο πάσχειν. vix ex fama certa.

151. ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει. ξ— „quod vi oppoſiti altera ſcaturigo calet *hieme*.“ de quo paullo ante vidimus. Ornati ſunt vſſ. 151. 2. pro ῥέει ὕδατι ψυχρῷ, vt paullo ante ὕδατι λιαρῷ.

προῤῥέει vitiose in codd. parte, et in ipso Apollon. Lex. in ἠ p. 393.

εἰκυῖα. Par. L εἰκεῖα.

152. ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. ⊱ fine Scholio. Ven. A. At Schol. Townl. Vict. ὑγρὸν ἐποίησε τὸν στίχον τῇ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶν Φωνηέντων παραλήψει. Similia ap. Gellium VII, 20. An forte illi Reuchliniana ratione haec pronuntiarunt? cf. paullo ante adscripta ad vs. 133. 135.

153. ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι. πλυνοὶ, πύελοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον, (*solia, labra*) ἢ βόθροι, ὅπου πλύνουσι. Hesych. cum Eustath. alterum spectat ad locum Od. Z, 86 et 92 πολλοὶ γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.

ἐγγὺς putes esse ἐγγὺς ἐπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν. At Schol. T. V. de ipsis πλυνοῖς inter se accipit: οὐ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀλλήλων.

154. εἵματα σιγαλόεντα. quae sint v. ad E, 226.

155. πλύνεσκον. *lauare solebant.* Clarke monente. Priore producta, cum πλυνοὶ vs. 153 priorem correptam habeant. Fuit ergo πλῦνω et futuro πλῦνῶ, aut verius duae vocis formae, altera longa, altera breui priore syllaba, vt de aliis vidimus: Excurs. ad P, p. 403.

156. πρὶν ἐλθεῖν. excidit puto particula, πρίν γ' ἐλθεῖν. est hoc perpetuum, vt E, 288 οὐ πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα.

157. τῇ ῥα παραδραμέτην. „ea vtique. ea, inquam“ Clarke. „γρ. πάρ' ἐδραμέτην“ Barn.

158. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. ⊱ „quod recte, ὑγιῶς, dixit διώκεσθαι τὸν Φεύγοντα.“ Similia monent Schol. B. T. V. Scilicet apud Homerum semper haec duo sunt relata; apud alios autem διώκειν est vrgere, studere, incumbere.

Ait Schol. A. subiici in nonnullis versum exilem

Φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο, δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς.

ἐσθλὸς Φεῦγε Par. D. et μέγ' ἀρείων Par. B. Vulgata est in Aristide To. II p. 293.

159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην. In edd. ante Turnebum scriptum: οὐχ' ἱ. pro οὐχί. Porro ἱρήϊον Vrat. b.

ἱερήϊον, victima. θῦμα. Atticis proprie dictam ouem tradunt Schol. B. T. V. Leid. Lipf. nostro loco simpliciter accipiendum de boue, non quidem, quod videtur statuere velle, cum iis quos laudat, Clarke, ac si omnis bos sit ἱερεῖον, sed quia bos pro praemio datus immolari solebat a victore.

Vtuntur h. v. Cicero ad Att. I, 1. extr. et Lucian. Eunuch. 3.

οὐδὲ βοείην. Ergo etiam βύρσα, corium bouinum, in certaminibus pro praemio propositum fuit. sic quoque Schol. B. Leid. Pro exemplo Schol. Townl. Vict. Oetaeos memorant: καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πενταετήριον ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδόασι. Ad quae tempora scholii auctor vixerit, scire aueo. Nec tamen minus probabile sit, per βοείην scutum pro praemio propositum intelligi.

160. ἀρνύσθην. Schol. B. T. V. ἄρνυσθαι, τὸ ἀντί τινος λαμβάνειν τι. et Eustath. ἀντικαταλλάσσεσθαι. quae aliena sunt ab h. l. in quo est, *consequi velle*, appetere. v. Obff. ad A, 159. Recte Schol. br. ὑπὲρ ἀγῶνος ἐσπούδαζον λαβεῖν. Sic E, 553 τιμὴν Ἀτρείδῃς ἀρνυμένω.

161. ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος. Eustath. laudat commode τὸν ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον ex Eurip. Or. 876. et ex Herodoto: θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον. lib. VII, 57. vbi cf. Valk. Recitat versum Schol. Thucyd. IV, 92. p. 291, 16.

162. ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι — ⸖ „ὅτι ὡς περὶ ἑτέρων λέγει τρεχόντων περὶ Ἕκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἕκτορος ἑνὸς ὄντος τούτων“ Schol. A.

Ceterum grauis animo suspicio insidet, totam comparationem et vſſ. 162—165 esse profectos a seriore rhapsodo: nam antegressa oratio variatur; nihil amplius; tum non bene respondet comparatum; vt equi curules currunt circa metam, magno praemio proposito: *sic ter* circa vrbem currebant Hector et Achilles: ὣς τὼ τρὶς

Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην. qui verſus omnino ambiguitate laborat: et effictus eſſe videtur exemplo Hectoris ter circa σῆμα Patrocli raptati ab Achille Ω, 16. Nihil deſiderari poterat in antiquo carmine his omiſſis; nam ſic ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο κάρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.

Memorata tamen eſt haec ternorum curſuum fuga, et mox raptati ter Hectoris caeſi circa vrbem, paſſim ab antiquis, ſeu Cyclici alicuius inuento, ſeu Tragicorum. cf. ad Virgil. Aen. I. Excurſ. XVIII. Ipſe Strabo, vbi recens Jlium ſitu ab antiquo Jlio diuerſo conditum fuiſſe contendit, hoc argumento vtitur lib. XIII. p. 895 A. οὐδ' ἡ τοῦ Ἕκτορος περιδρομὴ ἡ περὶ τὴν πόλιν ἔχει τὸ εὔλογον. οὐ γάρ ἐστι περίδρομος ἡ νῦν, διὰ τὴν συνεχῆ ῥάχιν· ἡ δὲ παλαιὰ ἔχει περιδρομήν.

περὶ τέρματα. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους (immo ταῦτα) τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται. ἐπεὶ, εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσι, εὐφυῶς κάμπτειν οὐ δύνανται. οὕτως Εὔβουλος. Quis hic ſit, alii doceant. Sed ſententia haec eſſe videtur: non *circum metam* eſſe περὶ τέρματα, ſed *propter metam*, victoriam, quippe extrema curriculi meta abſolui victoriam: (περὶ τέρματα. τὰ τέλη τῆς νίκης ait Schol. T. V.) Haec ne prorſus abſurda habeantur, reputandum eſt, grammaticos de *celete* haec accipienda eſſe ſtatuiſſe, qui ad metam ſubſiſtit, non curſum circa metam flectit. Suſpicor cauere voluiſſe Eubulum, ne circa vrbis ambitum factus eſſe curſus exiſtimaretur, vi comparationis περὶ τέρματα, ideoque hoc aliter expoſuiſſe, ne eſſet, flecti curſum circa metam: hoc metuentes debebant περὶ τέρμα accipere de curſu iam verſus metam tantum non peracto: quo temporis articulo equi concitatiore curſu rapiuntur. — περὶ τέρμασι. Medic.

163. τὸ δὲ μέγα. Male Barn. τὸ δὴ μ. mutarat. Idem „γρ. τροχόωσι." — μέγα τὸ δὲ Par. H. τὰ δὲ κεῖται μέγ' ἄεθλον vn. Vindob.

164. ἢ τρίπος, ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος. „quod ambiguum eſt, ſitne *mulier* ἀνδρὸς τεθνειῶτος an ἐπὶ τεθνειῶτι ἀνδρί· atque hoc vnice verum. Non enim alios nouit agones Homerus quam funebres." (ſcil. nondum ἀγῶνες στεφανῖται erant, ſed tantum χρηματῖται) Haec Sch. A. B. T. V.

Dicas quomodo tam inepte quaeri aut dubitari potuit! Scilicet ſcriptum olim fuit ſeiunctim ἀνδρὸς κατὰ τεθνειῶτος. vnde Sch. B. ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. ne in errorem ſimilem inducaris, mutaui interpunctionem vt pateat, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος iungenda eſſe cum ſuperioribus: ὡς — τρωχῶσι, ſic vt interpoſita ſint illa: τὸ δὲ μέγα — γυνή.

κατατεθνηῶτος Barocc. Mori. Cant. Harl. Lipſ. Vrat. b. d. Moſc. 2. Par. A. C. G. I. perpetua varietate v. ad Z, 71. H. Stephan. ait ſcribi quoque περὶ τεθνειῶτος. In capite verſus Ἵππος ἠὲ γυνή mirus error Moſc. 2.

165. πόλιν πέρι δινηθήτην. Ita ſcripturus eram vel ſine codice, qui noſſem grammaticorum pruritum compoſita procudendi. Sic tamen quoque legitur in Cant. Mori. Vrat. b. Harl. Ven. A. At vulgatum habet Ven. B.

Ad περιδινηθήτην argutatur Sch. B. T. δίκην τόρνου περιεστράφησαν, et addit, cum celeritatem tum curſum eadem linea factum per eam vocem exprimi. De curſu autem ipſo, an circa muros factus ſit aut fieri potuerit, nil memorant grammatici; pro eo inepta ζήτησις ſubiungitur: quae et a Sch. A. ad 202 affertur, a Sch. Leid. et Sch. breu. ad 201. et ab Euſtath. ad v. 208. p. 1266, 44. cur ποδώκης Achilles Hectorem non aſſequi potuerit. Quid reſpondeat, repetere, nil attinet: niſi forte hoc, quod Achilles exteriore, adeoque prolixiore, gyro currebat.

Quod itaque ad ipſam rem attinet: poteſt de ea in haud vnam partem disputari. Si ad verbum accipitur, et curſus circa vrbis murum, quantus quantus erat, factus eſſe ponitur: abſurda eſt narratio. Etſi enim vrbem, quam ſatis amplam poeta alioqui exhibet, (nolo com-

memorare, eius ambitum LX ſtadiorum edidiſſe veteres in Schol. B. et Leid. aut XXX in Schol. T. V. ad vſ. 208.) ad circuitum quantumuis exiguum reuocare volueris, res tamen eſt abſona; minuitur quoque et in contemtum adducitur vrbis notio. Nec ſatis eſt dicere, rem eſſe epice auctam; nam non mirationem facit, ſed ſtomachum mouet, id, quod primo auditu omnem probabilitatem egreditur. Non itaque poteſt Ariſtoteleum illud huc vocari: abſonum quidem eſſe, mirationem tamen facere, et eſſe τὸ abſonum in re et extra carmen. Niſi hoc admittere malis: poetam epicum ſequi ea, quae primo vtique auditu animum percellant, et deprecari accuratum animi iudicium, quod paullo acutior aliquis ſubſequenti tempore aliqua de re ſeu dicto inſtituat. Movet autem admirationem vel maxime, ſi audieris, ter circa vrbem fugam factam eſſe; vlteriora hoc primo animi impetu nec admitti, nec admittenda eſſe.

Quae cum ita ſint, viſum eſt ingenioſum illud commentum a Lechevalerio et Dalzelio, viris praeſtantiſſimis, in medium prolatum in *deſcriptione Troadis* amplectendum eſſe, quod ex ipſa re ducitur: non circa vrbem, ſed *praeter murum*, ante vrbem, cis et vltra, modo huc modo illuc curſum factum eſſe, et accommodanda eſſe ad hunc ſenſum verba; veram quoque eſſe rem, nam ſpatia curſus videmus deſcribi intra ſpeculam, caprificum et Scamandri fontes, in via publica, ante muros vſſ. 145. 147 atque ita accipiendum eſſe περὶ πόλιν. Ornaui ipſe hanc interpretationem in Notis ad verſionem germanicam libelli 1792 editam. Si tamen quis vſum loquendi et ſenſum ſuum conſuluerit, fatebitur, quisquis haec nullo praeiudicio facto legerit, non aliter quam *circa vrbem* actum curſum ſe intelligere poſſe, et h. l. et vſ. 168 et 251. (etſi forte vſſ. 173 et 230 attemperari poſſit.) Cauſſam huius ſenſus, quam diu haud deprehendere potui, aſſequutus ſum eſſe hanc, quod numerus *ter* adiicitur; nam περὶ πόλιν διώκεσθαι facile aliquis accipiet eſſe, prope, ad, vrbem; at ſi audieris, τρὶς πε-

ρὶ πόλιν διώκεσθαι, non nisi *circa* vrbem id factum intelliges. Ita, nec aliter, sententia se praebet, si legas: Ἕκτορα δ᾽ ἕλκεσθαι — τρὶς δ᾽ ἐρύσας περὶ σῆμα Ω, 16. Ipsa verba non aliud admittunt, si audieris διώκεσθαι, ἕλκεσθαι, ἐρύεσθαι περί. v. c. in Platonis verbis de Rep. III p. 391 B. τὰς τ᾽ αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τοῦ Πατρόκλου. Contra μάχεσθαι περὶ ἄστυ facilius admittit sensum, ante vrbem, passim, locis indefinitis. Videtur itaque hoc esse concedendum: aut primum carminis auctorem aut eius interpolatorem rhapsodum inter. posuisse aliquid, quod probari nequeat, saltem quod admodum ambigue dictum sit. De versus autem auctoritate dubitari posse professus sum ad vs. 162.

166. θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο. θεοὶ δ᾽ ἐς π. vt sit ἐσορῶντο Vrat. A. b. cum Par. C. G. K.

δέ ἐ Vrat. d.

Quaeras vbi constituti nunc contemplentur certamen. Schol. T. V. ἀπὸ τῆς Ἴδης ἑώρων. (potius ex Olympo in quem dii redierant sup. Φ, 518. 9.) ὅταν δὲ ἔλθῃ εἰς Ἴδην Ζεύς, ἐπὶ τῷ (f. ἐπὶ τὸ) ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὴν αἰγίδα παραγίνεται.

168. ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστυ. Inepte Sch. B. T. V. positum esse aiunt pro διώκοντα, cum absonum foret, Hectorem memorari non Achillem. Memorantur vss. 168. 169. ap. Platon. de Rep. III p. 388 C. qui verba Ioue indigna reprehendit; acerbe ea exagitant alii, vt Iustin. Apolog. II. pr. Athenag. Legat. 17. Pro περὶ τεῖχος est περὶ ἄστυ in Platone l. c.

Ceterum sequens locus et Iouis sermo gemelli sunt iis quae in Sarpedonis fatis nouissimis ab eodem pronuntiata legeramus Π, 431 sqq. vbi v. Obss. ad vs. 432. p. 215.

170. Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ — „quod deficit περὶ Ἕκτορος." Sch. A. B. Turn. ἐπιμήρι᾽ Ven. B. praefixum habet. Atqui est ἐπικαίειν. ἐπέκηε, mox supple ἄλλοτε μὲν Ἴδης ἐν κορυφῇσι. Erat enim Iouis ara in Ida; vnde nec mirum esse potest, Idam Ioui sacram fuis-

ſe et Iouem Idaeum dictum; alia in acropoli Pergamo. Simili pietatis in ſe laude cumulabat Aeneam Neptunus ſup. Υ, 298. 9.

βοῶν ἐπὶ μηρία ἔκηεν. ἐπέκηεν. latet notio ἐπὶ τῷ βωμῷ. Fuere itaque duae Iouis arae, altera in acropoli, altera in Ida.

178. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barn. Par. T. Pariter Π, 440.

179. 180. 181. Petiti ſunt verſus ex Jl. Π, 441. 2. 3. vbi de Sarpedone ſimilis eſt altercatio Iunonis et Iouis. Et v. 181 lectus quoque Δ, 29.

181. οὔτι multi pro οὔτοι.

182. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος. Quae ſequuntur, vix ſunt integra et ſana. Dubitare licet de tota hac ῥήσει de Iouis concilio, adumbrato ex aliis locis, vt Δ, pr. Θ, pr. et ſuper Sarpedone Π, 431 ſq. ſitne ea a prima manu, ſaltem hi verſus conſcripti ſunt ex aliis locis; verſus 183. 184. ex Jl. Θ, 39. 40. vbi eadem Iupiter profatur ad Mineruam; at ibi minas Iupiter fecerat; hoc autem loco nihil eſt, quod iratum Iouem et placatum arguat. 185. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις Δ, 37. ad Iunonem. et μηδέ τ' ἐρώει Jl. B, 179.

183. 184. θάρσει Τριτογένεια et πρόφρονι μυθέομαι. ※ ※ quod verſus hoc loco recte leguntur, minus bene in concilio deorum πρὸ τῆς κόλου μάχης (Jl. Θ, 39. 40.) Sic Sch. A. T. V. Mihi tamen multo melius ibi collocati eſſe videntur; cum Iupiter antea iratus ſe placatum eſſe diceret; at h. l. Iupiter a miſeratione exorſus eſt verba. Senſere hoc nonnulli e veteribus; quod colligas e Scholio B. (quod Porphyrii eſſe e cod. Leid. diſcimus) ὁ νοῦς ἀσαφής, ὅν τινα (em. τινες) ἀγνοήσαντες, ἠθέτησαν τὰ ἔπη. ἡ δὲ ἀσάφεια ἐκ τοῦ, πρόφρονι. hoc eos accepiſſe, οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. *non ſerio haec dico.* At enim πρὸ eſſe pro ὑπὲρ (quod verum eſt, ſed laudantur exempla parum idonea: Ω, 734. Θ, 57) et θυμῷ πρόφρονι, pro ὑπέρφρονι, non ſuperbe ac tyrannice ſe haec dicere. (Quid tamen in Iouis verbis erat quod in

eam partem interpretari posses?) Redeundum est ad alterum locum Θ, 39. 40. vbi videbis esse: animo in id inclinato, peruicaciter. quod bene perspexerat Ern. in altero loco Θ, 23 vbi Iupiter ὅτε — πρόφρων ἐθέλοιμι. *si me lubido capiat, si pro imperio velim agere.* Ex eo huc traductum esse censeo non satis commode.

183. Θάρσει, Τριτογένεια. Τριττογένεια et Τριττογένεια aberrationes edd. Τριττογ. etiam in Cant. De voc. vide ad Δ, 515.

185. μηδέ τ' ἐρώει. ὑποχώρει. ἐνδίδου. Sch. A. Hesych. Vidimus iam B, 179.

186. ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. ὤτρυνε vulgg. Pars codd. ὄτρυνε, in his Vrat. d. μένος Cant. Versus idem Δ, 73.

188. Ἕκτορα δ' ἀσπερχές. Nouam rem narrat Sch. A. ad h. v. notabile esse, quod *solus* Homerus pugna caesum, *reliqui omnes* Hectorem ex insidiis ab Achille interfectum narrant." Ex horum itaque scriptis suam narrationem concinnauit Dictys lib. III, 15.

In ἀσπερχὲς κλονέων, in ἀ. μενεαίνων aberrarant Par. G. I.

189. ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι — Ornata comparatio; pro simplici oratione: ὡς νεβρὸς οὐ λανθάνει κύνα, ὡς Ἕκτωρ οὐ λῆθεν Ἀχιλλέα.

190. διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας. (⊱) „ὅτι (ἀντὶ τοῦ·) δι' ἀγκέων καὶ βησσῶν, vt διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα" (Il. K, 298) Sch. A. B. T. V. Sch. br. Eadem Scholia B. T. V. partes montium vocabulis propriis designant. Pro ὄρσας est ὄρτασ' in vno Vindob.

191. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. ὑποπεσὼν Sch. B. T. Est πτήσσειν et πτώσσειν de auibus proprie et animantibus aliis prae metu se contrahentibus capite demisso, vt bene Ernesti obseruauit; verbum certatim a bonis scriptoribus vsurpatum; vnde etiam Latini, inprimis Cicero, contractionem animi et similia dixerunt. πτῆξε lectum erat supra Ξ, 40. transitiue; sed de lectione dubitari vidimus.

192. θέει ἔμπεδον. ἀνενδότως. fine remiffione. Sch. B. T. V. narrant, alios accipere: expreffis in folo veftigiis. Mirum acumen!

ὄφρα κεν εὕροι Lipf. Vrat. b. Par. A. pro εὕρῃ. ἄρῃ. Par. B. vitio calami.

194. ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων. ξ— „quod *Dardania* porta nunc eft quae fupra Σκαιαὶ πύλαι." Sch. A. At Sch. T. V. τὰς Δαρδανίας πύλας ἀνατολικὰς θέλουσι, Σκαιὰς δὲ πρὸς δυσμὴν νευούσας.

ὁρμήσατο Lipf. forte pro ὁρμήσαιτο, ait Ern. ficque eft in Par. A. et vno Vindob.

195. ἀντίον ἀΐξασθαι εὐδμήτους ὑπὸ πύργους. Vn. Vind. et Vrat. d. ἀντίος. ὑπὸ πύργους receptum ex codd. Mori. Harlei. Vrat. A. d. Par. G. H. I. cum Veneto. pro vulgato ἐπὶ π. Melius erat, eum fuccedere muris, quam accedere. Conueniunt autem haec fere cum calliditate Vlyffis in Dolone a caftris Troianorum intercludendo: αἰεί μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν. K, 347.

197. τοσσάκι μὶν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς. ξ— „quod προπάροιθεν et de loco poteft accipi, εἰς τοὔμπροσθεν, et de tempore πρότερον φθάσας, quod et verum (ὃ καὶ ὑγιές) — porro, πρὸς τὸ παραφθὰς, ὅτι κακῶς ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. (perperam dictum hoc; v. ad H, 144.) Recte Euftath. παραφθὰς, προφθάσας. vocem recepit Barnes, cum antea vbique legeretur παραστάς. Ait quidem ille in optimis edd. legi παραφθὰς, quod in margine Bafileenfium, fed in nulla ed. editum vidi. In codd. autem bonis occurrit:; Ven. Towni. et ceteris; παραστὰς tamen in Lipf. Par. A. C. L et cod. Altorf.

ἀποστρέψασκε. Schol. Townl. Vict. ἀπεστρέψασκε, καὶ παρετρέψασκε διχῶς. debuit lectum effe ἀπετρέψασκε. nec male hoc.

198. πέτετ' αἰεί. „οὕτως διὰ τοῦ ε." Sch. A. Fuit ergo etiam πέτατ' αἰεί.

Deleui γ' quod poft πεδίον irrepferat iam in Ald. 2. aberat in Flor. Ald. 1. Rom. et exulat a Codd. et Euftath.

199. 200. 201. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ. — „ ἀθετοῦνται tres verſus, quod et compoſitione et ſententia exiles ſunt. Declarant enim, curſum effectu carere, nec praeteriri poſſe alterum; quod contrarium eſt illis v. 162 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι" Sch. A. Vltima non video quam commode memorentur. Verum criſis per ſe fundum idoneum habet; nam in v. 199 deeſt ſubiectum, ſaltem τις, et in vſ. 200 οὐδ' ὃ διώκειν, idem dicitur, quod iam in anteced. verſu dictum erat. Etſi comparatio per ſe non eſt abſurda. nam aliquamdiu nec Achilles Hectorem aſſequi, nec hic illum effugere potuit. At dubito Homero dictum eſſe διώκειν pro καταλαβεῖν, καταμάρπτειν, κιχάνειν. Non attenderunt ad vſum τοῦ διώκειν Homero proprium, de quo iam ſupra vſ. 158 monitum fuit, Sch. B. Townl. Vict. nec, qui veteres memorat, Euſtathius.

Ceterum negari nequit, interpoſita comparatione totius loci ſententiam et iuncturam turbari. Per ſe enim bene iuncta ſunt illa: τοσσάκι μὲν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί· λαοῖσι δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς, οὐδ' ἔα — Male contra cohaerent illa ὡς ὃ τὸν οὐ δ. et πῶς δέ κεν etc. Video quoque Bentleium hos tres verſus 202. 3. 4. ſignaſſe tanquam eximendos. Legerat tamen locum Virgilius, eumque expreſſit Aen. XII, 908 ſqq.

200. οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται. Turneb. ὁ τοῦ δ. vitio operarum.

201. ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι. Ven. ὡς ῥα τὸν, cum Medic. Vrat. b. Par. B. F. G. I. Attamen Schol. A. ἐν ἄλλοις· ὡς ὁ τόν. In Par. A. D. erat οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται repetitum. In Schol. Townl. Vict. notatur: ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν εἴρηκε. „ γρ. οὐ δύναται, vt in vn. Vindob. et οὐ δύνατ' ἀμμάρψαι" Barnes.

202. πῶς δέ κεν Ἕκτωρ Κῆρας ὑπεξέφερε θανάτοιο. ⸖ „ πρὸς τὸ ζητούμενον, quomodo ποδώκης Achilles non

infequitur Hectorem?" quod iam vidimus ad 165. Scilicet, quia Apollo ei adfuit.

πῶς δέ κεν — ὑπεξέφυγεν. Ita legebatur. Alii acceperunt verba ἀορίστως, (atque adeo fcribere debuere πώς,) ἐξέφυγε δ' ἄν πως ὁ Ἕκτωρ τὰς κῆρας, εἰ μὴ πύματον συνήντησεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων." Schol. A. ita vero fententia contraria ei, quae requirebatur, exiftit: nam Apollo addit nouum vigorem; Hectori. Tum praeter omnem morem ab initio fententiae πώς ita poneretur.

Eadem Schol. A. ἀξιοῦσι τοῦτον τὸν στίχον καθ' αὑτὸν ἀναγινώσκεσθαι, ἐπεὶ ἐρωτητικός ἐστι, φασίν. Sic et nos vulgo facimus. Solet per interrogationem efferri, quod proprie affirmatiuum erat: οὐ δέ κεν Ἕκτωρ. Ita tamen prorfus turbatur fententiarum iunctura: „nec hic effugere, nec alter affequi poterat; quomodo enim Hector effugere potuiffet, nifi Apollo vltima vice ei fuccurriffet et vires fubminiftraffet?"

Saltem itaque feiungendae erant fententiae et diftinguendae, etfi fic hiantes: vt poft οὐδ' ὃς ἀλύξαι prorfus noua fit fententia; et iterum fiat tertia vf. 205. λαοῖσι δ' ἀνένευε.

Verum latet fraus in voc. ὑπεξέφυγε quod prorfus fententiam iugulat; non enim *effugit* mortem, fed *mortem* tantum *distulit* Apollinis vltima vice fuccurrentis Hectori opera. Legendum erat cum Ariftarcho ὑπεξέφερε. ἐκφέρειν, ὑπεκφέρειν, *proferre, prorogare, differre.* Cum Achilles, tantopere pedum celeritate praeftans, hac arte vteretur, vt femper interiore gyro curreret, et Hectorem a muris prohiberet, *quomodo differre, aliquamdiu faltem, mortem potuiffet Hector, nifi Apollo eum confirmaffet.* Vulgarior vfus loquendi toties obuius τοῦ ἐκφυγεῖν θάνατον, et κῆρα, et ὑπεκφυγεῖν θανάτοιο κῆρα, vt E, 22. Π, 687 facile expulit alterum exquifitius dictum. Alibi vtique ὑπεκφέρειν, eft ὑπεξάγειν, fubducere e discrimine, vt vidimus O, 628. E, 318. Cum loco noftro, multo magis, quam cum Θ, 268 ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, conuenit gloffa Hefychii: ὑπεξέφερε,

προέτεινε, προεβάλλετο. Aristarchea lectio memoratur non modo in Schol. A. sed et in Schol. Vict. Townl. „γράφεται ὑπεξέφερεν. ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ· ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται" O, 628. quae tamen vix bene conueniunt. Praefixa ea quoque est Schol. br. verum cum interpretatione: ὑπεξέφερεν. ὑπεξέφυγεν. ὠλίσθηνε. et iterum: πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφερε θανάτοιο. καὶ τὰ ἑξῆς. πῶς δέ, φησιν, ὁ Ἕκτωρ ἠδύνατο διαφυγεῖν τὸν Ἀχιλλέα, εἰ μὴ ὑστάτην βοήθειαν παρέχων αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων ποδώκη ἐποίησεν. Saltem apparet vel sic, vulgarem lectionem venisse in locum exquisitioris vocis.

204. ἐγγύθεν — λαιψηρά τε γοῦνα; posse interpungi post γοῦνα, aut continuari sententiam vsque ad ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, pronuntiat Schol. A. alterum hoc vix tolerabile!

205. λαοῖσι δ' ἀνένευε. Barocc. Harlei. et Mosc. 2. pro var. lect. Mori. Vrat. d. Par. A. G. I. duo Vindob. ἄλλοισιν δέ. Megaclides apud Schol. A. T. V. figmentum, πλάσμα, hoc dixerat esse; quomodo enim tot millia hominum nutu auertisset a pugna?" In Schol. T. V. est: πῶς γὰρ τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα εἰσίν; quae quid huc faciant, non assequor. Quaestio ipsa est inutilis. Mirationem facit res, non vero fidem et probabilitatem egreditur.

Ceterum ad h. v. respicere putandus est Aristoteles de Poet. c. 24. et 25. priore loco, vt doceat, discrimen esse inter narrationem epicam et drama in apponendo τὸ θαυμάσιον, etiamsi ἄλογον est: μᾶλλον δὲ ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸν πράττοντα. ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν Ἕκτορος δίωξιν ἐπὶ σκηνῆς ὄντα γελοῖα ἂν φανείη, οἱ μὲν ἑστῶτες καὶ μὴ διώκοντες, ὁ δὲ ἀνανεύων. ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι λανθάνει. et in altero loco, vbi docet, posse aliquid peccari, quia falsum sit per se; bene tamen se habere, quia habet vim poeticam, dum verbi caussa facit admirationem: παράδειγμα ἡ τοῦ Ἕκτορος δίωξις. Scilicet ἄλογον

est etiam hoc, quod cursus tam longus circa vrbem ter factus esse narratur.

ἀνένευε. ἀνένευσε Vrat. d.

206. *οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα.* Legebatur *οὐδ' εἴα ἕμεναι*, quae Turnebo debetur: nam in Rom. per incuriam operarum expressum erat *οὐδ' ἔα ἕ-μεναι*, et in Ald. 2. *οὐδ' εἴα ἱέμεναι*, (quod et est in vno Vindob. in altero *οὐκ ἔα*) vnde fecit Turnebus *οὐδ' εἴα ἕμεναι*, quod tamen etiam Eustathium legisse video p. 1266, 48 et ex Harlei. laudat Bentl. At in *οὐδ' ἔα ἱέμεναι* consentiunt codices omnes, cum edd. Flor. Ald. 1. eamque exhibuit Valk. probauit Ernesti, qui erroris fontem bene detexit, et reposuit Wolf. *ἔα* puta esse pro *εἴαε*.

ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι. ἐφιέμεναι. ἐφιέναι. alias esset *ἐπὶ Ἕκτορα*. De hiatu *ἐπὶ Ἕκτορι* nil monet Bentleius. Posse eum h. l. ferri bene sentio. si tamen ille ex vero Homero exulat, dicendum est etiam hunc versum expletivum esse et serius accessisse.

207. *μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.* *ἄροιτο ἐλὼν* Cant. et *ἔλθῃ* Vrat. b. Par. F. Vulgatum est in Plutarchi Pompeio p. 634. E vbi exploditur Achillis vanitas et cum ea comparatur multo maior vanitas Pompeii cum malignitate coniuncta. De iunctura *τοῦ μὴ* cum optatiuo v. Excurs. II ad lib. VII. p. 406.

208. *ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο.* „Notant hoc nonnulli tanquam expeditu difficile, cum paullo post dicatur: *τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο δῖον.* inf. 251." Schol. A. T. V. Adde quod iam sup. vs. 165 hoc idem dictum erat. Si tamen, quod ad e. l. suspicatus sum, vterque versus, cum ipsa terna circa murum fuga serius illatus est: bene haec conueniunt; fuga fit ante vrbem inter caprificum et Scamandri fontes: nunc igitur quarta vice eundem ad locum peruenerant; cum Hector substitit et ad pugnam se accinxit.

At veteres etiam ad alteram narrationem de cursu circa muros facto accommodare versum studuerunt. Dio-

cles quid sibi voluerit, non satis liquet: Διοκλῆς φησιν, ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους τοῦτον ποιοῦσι τέταρτον. Schol. A. T. V. Leid. Quis de hoc dubitet? forte ille nodum quaesiuit in scirpo, quod alibi tantum de trinis cursibus narretur, vnde nunc memoretur quartus?

Quae de ambitu murorum Ilii in Scholiis adscripta sunt, φασὶ δὲ τὸν παλαιὸν περίβολον Τροίας τριάκοντα σταδίων εἶναι, apposui iam supra ad vs. 165. Alia ἀπορία veterum, ab Eustathio p. 1266, 44. exposita, cur Achilles ὁ ποδώκης Hectorem assequi nequierit, memorata est iam sup. ad vs. 165.

209. καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Locus praeclarus et vnicus, nisi iam alter de exercitus vtriusque Achiuorum et Troianorum fatis praecessisset Θ, 69 sq. iisdem fere versibus appositus, ita vt quaeri possit, annon hic ex illo effictus aut huc translatus sit. Accedunt tamen nunc noua ornamenta: ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο, quod sublimitatem habet ex ipsa re, etsi sensu conuenit cum altero: ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην. tum sensum animi percutit horrore quodam: λίπε δ' Ἕκτορα Φοῖβος Ἀπόλλων. nunc conclamatum esse de Hectore sentimus.

Plutarchus vss. 210—213 apposuit, de aud. poet. p. 165 F. 17 A. narratque praeterea, τραγῳδίαν ὁ Αἰσχύλος ὅλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράψας ψυχοστασίαν. καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διὸς, ἔνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἠῶ, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱέων μαχομένων. Transtulerat ille phantasma poeticum ad aliam pugnam, Hectoris cum Memnone. Subiecit Ernesti in Nota ad h. v. haec: „E mente veterum vnicuique erant sua fata; quae si contraria essent, vt h. l. Hectoris et Achillis, apud Virgilium Aeneae et Turni, minora vincebantur a maioribus. vide P. Burmann. ad Ouid. Ep. I, 28. Virgil. Aen. IX, 136. XII, 725.“ Comparationem vtriusque loci Homerici, et Virgiliani, ex Macrobio lib. V, 13 apposuit Clarke. Quod per se facile se ho-

minum animis offerebat, fatale saepe hoc esse, vt alter alteri interdum ne fortiori quidem, succumbat, versum est in phantasma trutinationis, quatenus de re dubia et incerta deliberatur tandemque aliquid constituitur. Vnde sup. Π, 658 γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.

Κῆρας Fata interpretatus est Virgil. XII, 726. *et fata imponit diuersa duorum.* Aeschylus Κῆρας in Ψυχὰς mutarat: v. mox ad vs. 210.

In Quinto oeconomia carminis in Memnonis et Achillis pugna aliter est instructa, satis quidem ingeniose. Adstant Iouis iussu Achilli et Memnoni pugnantibus duae Κῆρες, Parcae, Fata, lib. II, 508. tandem vs. 559 Ἔρις ἴθυνε τάλαντα ὑσμίνης ἀλεγεινά, τὰ δ' οὐκέτι ἶσα πέλοντο. In eundem modum accepisse nonnullos etiam Homericum δύο κῆρε, vt sint δύο Κῆρε, *Parcae*, apparet ex Schol. Townl. Vict. Κῆρας, τὰς Μοίρας, γελᾷ δὲ τὸν μῦθον ὁ Ζωΐλος. ποδαπαὶ γὰρ αἱ Μοῖραι, ἐν ταῖς πλάστιγξι καθήμεναι ἢ ἑστηκυῖαι; Similes tamen duas figuras lancibus impositas videbis in patera antiquissima ap. Winckelm. *Monim. ined.* tab. 133 et Lanzi (*Saggio de Lingua Etrusca*) To. II. tab. XII, 4. Homerica in ea expressa putabat Winckelmann, ita tamen argumentum haud conuenit. Sedet enim Mercurius tenens libram, cuius lancibus insistunt duae icunculae, obscura forma, seu Κῆρας, Parcas, seu Ψυχὰς, referentes: adscripta sunt antiquis litteris graecis, saltem Italicis, Etruscas esse volunt, nomina: *Turms* (Hermes) *Achle* (Achilles) et alteri lanci *Efas* (ex ηϝως, Ἠώς) h. e. Memnon, seu vt ille Efas seu Eas nominatus sit, seu vt habeatur pro Ἠοῦς scil. παῖς. Adstat Apollo (*Aplu*) deus Achilli infestus, tanquam libripendem increpans. Manifestum sit, fabulam Aeschyli esse expressam, et icunculas τὰς Ψυχὰς esse Achillis et Memnonis: id quod etiam vidit Lanzius, vir doctissimus, p. 224. Incertum autem manet illud: Aeschylus ne primus haec excogitauerit, an ille antiquiora sequutus sit, quae iam in Graecia transmarina ante ipsum nota erant.

ἐν δὲ τίθει fuiſſe haud dubito; ſicque Moſc. 2.

210. τὴν μὲν Ἀχιλῆος. ⁒ „quod hinc Aeſchyli ψυχοστασία ducta eſt, ac ſi Iupiter animas ponderet, non mortes.“ ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἱστάντος οὐ θανατηφόρους μοίρας.“ Sic Schol. A. B. T. V. Euſtath. p. 1266, 38 et p. 699, 31. cum Plutarcho de aud. poet. l. c. Reprehendunt quoque illa Schol. B. T. V. οὐ τὰς ψυχὰς, ὡς φαύλως ἐξεδέξατο Αἰσχύλος· ἐπάγει γάρ· τὴν μέν. (τὴν μὲν ſcil. κῆρα genere feminino) τὸ κέαρ δὲ λέγεται οὐδετέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς.“ Enimuero tantopere ignarus linguae patriae haud fuit Aeſchylus, vt τὸ κῆρ et ἡ κὴρ ab eo confunderetur. ſed, quod non viderunt, Κῆρες Aeſchylo ſunt habitae *Vitae* a fato morti deſtinatae; iam autem ψυχὴ pro Vita frequentatur; potuitque ille ψυχὰς pro Κηρσὶν adhibere. Eadem iam ſup. ad Θ, 70 vidimus.

212. τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Maximus Tyr. (29) Diſſ. X p. 181. ed. R. ἀνδροφόνοιο recitat; vbi etiam ψυχὰς, non κῆρας, memorat.

ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. κατὰ τὸ μέσον Schol. Townl. Vict. Excerpta: „Χρύσιππος ῥῦμα γράφει. τὴν γὰρ ῥοπὴν τοῦ ζυγοῦ ῥύμην καλεῖσθαι.“ Debuit ergo ſcribere ἕλκε δὲ, ῥῦμα λαβών.

ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. Vrat. d. cum vno Vindob. immutato ordine αἴσιμον Ἕκτορος.

213. ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο. verſum vere ſublimem iam antea mirabamur ad v. 209.

λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων. Mirum eſt, hic vbique λίπε legi in libris; editum quoque ſic in Plutarcho, qui de aud. poet. p. 15 A. recitat vſſ. 210—213.

215. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. μετηύδα. Par. K. ſollenni varietate.

216. νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα. ⁒ „quod Zenodotus νῶϊν legerat, quod eſſet ἡμῖν vel ἡμῶν. at νῶϊ eſt ἡμᾶς vel ἡμεῖς.“ Schol. A. Aliquoties hoc nomine exagitatum vidimus hominem. cf. ad Θ, 352. 377. Scripſerat autem ille νῶϊν ἔολπα.

217. Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας. Cant. Ἀχαιοῖσιν ποτὶ ν.

218. Ἕκτορα δῃώσαντε. Edd. δηϊώσαντε. ſane ſic ſcriptum antiquis litteris. at ſi nobis conſtare volumus, vſui communi in minoribus litteris eſt obtemperandum; ſicque ſcribitur in plerisque codd. Harl. Moſc. 2. Townl. Leid. Ven. ſex Pariſ.

μάχης ἄτόν περ ἐόντα. Erneſti ait in ed. Stephan. legi δῃώσαντε μάχῃ. In ed. Poetar. principum non occurrit ea lectio.

ἆτον, ἀκόρεστον. Barocc. Mori. Vrat. b. ἄατον. v. ad E, 388.

219. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γένεσθαι. οὔ οἱ non οὐχ οἱ· de quo v. et Excurſ. VII ad lib. I. p. 185. ſic ſtatim B, 392 οὔ οἱ ἔπειτα. E, 53. O, 496. οὔ τοι Vrat. d. cum vno Vind.

πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι. Barnes ediderat πεφευγμένον, contra codd. quod fecerat quoque Z, 488. ad quem loc. v. Obſſ. At fuere plures formae: φεύγω, φυγέω. πεφύγω.

ἄμμε. mirum codices paucis exceptis, in his Townl. et vno Vindob. obſidere fere ἄμμι. ſic Cant. Mori. Med. Vrat. b. d. Par. A. C. F. ipſe Venetus: ad quem tamen Schol. A. „γρ. ἄμμε, quod haud dubie verum eſt; namque πεφυγμένον εἶναι eſt idem quod φεύγειν τινά. Et ſup. Z, 488 μοῖραν πεφυγμένον ἔμμεναι.

220. οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων. πάθῃ Mori. Barocc. Lipſ. Vrat. d. Moſc. 2. vn. Vindob. Par. A. B. C. F. perpetua varietate. Et vtrumque in Homericis obuium poſt εἴ κεν. v. Excurſ. III ad A. p. 74.

πάθοι ἢ κάμοι. Euſtath. Si varia eſt lectio, miror non alibi eam memorari. eſt ergo interpretatio, eaque ſatis docta. κακὰ παθεῖν, ἄλγεα παθεῖν, in Homericis ſaepe occurrunt. At h. l. πολλὰ παθεῖν accedit ad vſum Atticorum: τί παθὼν τοῦτο ἐποίησε; ergo et h. l. *etſi multa fecerit*, tentauerit, molitus ſit, nil intentatum reliquerit

ad flectendum Iouem. Nam non conuenit: *multas aerumnas perpeſſus.*

221. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διός. προκυλινδόμενος πρὸ Διός, h. e. ἱκετεύων. Schol. B. T. V. breu. vt iterum Od. P, 524. 5. τοῖς ποσίν. πρὸ ποδῶν Διός. In iisdem: „τινὲς δὲ προασπίζων τοῦ Διός, et addunt: ἐπειδὴ εἶπε· τῇ μάλ' ἐπισείων. (Jl. O, 230. vbi Iupiter Apollinem aegide inſtruit vt Achiuos in fugam agat.) Non videntur illi προασπίζων pro interpretatione τοῦ προπροκυλινδόμενος poſuiſſe, quod abſurdum eſſet; ſed innuiſſe Apollinem ſupplicantem Ioui, vt iterum ſe aegide inſtruat.

Non dubito antiquitus pronuntiatum et ſcriptum fuiſſe ſeorſum πρὸ πρὸ κυλινδόμενος. vti etiam προπρὸ ſcriptum occurrit: vt in Apollonio aliquoties; v. c. Argonaut. lib. III, 453 προπρὸ δ' ἄρ ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα. vbi Schol. ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· προπρὸ κυλινδόμενος. Dionyſius tamen de Compoſit. ſ. 15 (p. 25 Hudſ.) vim quaeſiuit in decompoſitis; ſic et Etymol. Vno quoque ductu exhibet vocem Heſych.

222. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι, καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι· Vrat. A. τὸν δέ τ' ἐγώ τοι. etiam bene. ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν Par. B. mollius.

224. ὁ δὲ πείθετο. Ionice cum codd. Par. A. C.

225. στῇ δ' ἄρ. „ἄρ' vt iuſſerat Minerua vſ. 222." Clarke.

227. Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας — verſus frequentatus hac in re: vt N, 45. vbi v. Obſſ.

228. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. μετηύδα Par. K. vt modo vſ. 215.

229. ἠθεῖ' ἦ μάλα δή σε. „quod ἠθεῖον maiorem natu appellat iunior" Schol. A. cum ceteris Schol. et Euſtath. cf. ad Z, 518 vnde apparet, Hectorem natu maiorem fuiſſe inter Priami filios.

βιάζεται. Cant. *βιάζετο* male.

231. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν. versus iteratus ex Λ, 348 vt ibi, ita h. l. στέομεν Lips. Harlei. Vrat. b. Mosc. 2. Par. A. B. C. F. H. Etiam ἀλλ' ἄγε et ἀλλά γε variat.

Schol. B. T. V. et ad vs. 247. Leid. „ἄτοπον, θεὸν οὖσαν πλανᾷν τὸν Ἕκτορα. ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κἀκεῖνος ἐπέθετο (sic est leg. pro ἐπείθετο) Πατρόκλῳ. insidiose Apollo Patroclum aggressus erat Π, 788. De censura ipsa v. Notam ad vs. 214. Poeta non cogitavit nisi de finiendo cursu mirabili aliqua ratione, et de adducendo vtroque heroe ad pugnam.

232. τὴν δ' αὖτε. τὸν δ' Vrat. A. tanquam Deiphobum.

235. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι. Henr. Stephanus ex ed. Rom. et Eustath. receperat τιμήσεσθαι, quod iterum eiectum est et τιμήσασθαι repetitum a Valken. et Wolfio, Ernestio probante. Per se in simili positu vtrumque in Homero frequentatur tempus, et ferri potest; vt modo supra vidimus. At h. l. codicum omnium auctoritas τιμήσασθαι tuetur.

Schol. B. T. V. Leid. br. notant desiderari σε. Omittitur id et alibi. Poterat h. l. legi, νῦν σ' ἔτι.

νοέω, animo propositum, decretum, habeo: vt Ω, 560 νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι.

236. ὃς ἔτλης, ἐμεῦ ἕνεκ', — Facile intelligitur ὃς produci ante vocalem geminato sibilo; vt mireris referri versum inter ἀκεφάλους a Grammaticis et ab ipso Valkenario. Emendarat H. Stephanus: ὡς ἔτλης, ex ed. Rom. et Eustath. cui etiam Townlei. annumerandum esse video. Ernesti dubitabat, sitne ex antiqua scribendi ratione ὃς pro ὡς propagatum. Equidem nullo modo dubito, ὅς, *qui*, esse. Constanter autem optimi codd. ὃς exhibent.

243. μηδέ τι δούρων ἔστω φειδωλή. Codd. et edd. in μηδέ τι consentiunt. Itaque dimittendum erat vulgatum: μηδ' ἔτι. post Valkenarium. φειδωλὴ pro φειδὼ illustrat Eustath. ex adiectiuo φειδωλὸς, quod et agnoscit Hesych. cum Etymol.

244. ἵνα εἴδομεν, εἴ κεν. In multis ἵνα εἴδωμεν cum vitio metri. Vſum Homericum iam aliquoties vidimus: v. Excurſ. II ad lib. VII, p. 404.

245. 246. εἴ κεν Ἀχιλλεὺς — φέρηται — ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμείη. Schol. A. monet „ἢ eſſe ſcribendum: ἀδύνατον γὰρ τῷ η συνδέσμῳ ἑπόμενον αὐτὸν ὀξύνεσθαι." fateor me haec non aſſequi. hoc video, voluiſſe veteres vltima haec ſeiungere a ſuperioribus interpungendo poſt γλαφυρᾶς. vt nunc ſit: ἤ κεν. ſane tua haſta ſic occubiturus eſt. Medic. εἴ κεν σῷ etiam altero loco. Expectabam, veteres offenſos permutatione modorum, maluiſſe δάμηται. Verum vſu Homerico haud raro haec occurrit variatio: v. Excurſ. III. ad lib. I. et Exc. II. ad lib. V.

247. ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη. „κερδοσύνῃ. in aliis κερδοσύνῃς" Sch. A. vt ſolet poeta plurali in ſimilibus vocibus vti. Occurrit tamen alterum etiam in Odyſſea. At in καὶ iam veteres laborarunt. Schol. A. ita tuetur, vt ſit ἀλλὰ καί, Sch. B. cum Sch. T. V. „ vel abundare ait, quod et in Euſtath. eſt, vel φαμένη pro ἔφατο." Poteſt non vno modo mutari; verum aut totus verſus eſt inſititius aut eſt male cuſus. Saltem ἅμα ſcriptum malim, quod alibi adiectum.

250. οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι. ξ— „quod aperte φοβήσομαι eſt pro φεύξομαι." Πηλέως Barocc. Cant.

251. τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον. ξ— „quod δίον eſt pro ἐδιώχθην. (ſic et Apollon. Lex. in δίον verſu adſcripto) Nec vero repugnat τὸ τρὶς τῷ τέταρτον, nam quartus curſus nondum erat abſolutus. Sch. A. cf. ad 208. et de trinis curſibus, ad vſ. 165. Additur porro: „γρ. καὶ δίες. καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαριέστεραι." Sch. A. Quantum aſſequi licet, meliores codices deteriorem lectionem habuere; δίειν enim eſt *fugere*, (et hinc *timere*, vt E, 566. I, 433.) At *fugare* eſt δίεσθαι, proprie, *facere vt alter fugiat.* — Sch. B. Vict. T. Leid. Sch. br. δίον. ἔδεισα vel ἐδιώχθην. vt ἀπὸ στρατοῖο δίεσθαι

(voluit ἀπὸ σταθμοῖο. M, 304 vel ἀπὸ μεγάροιο Od. Υ, 343) vel φοβηθεὶς ἔφυγον. Argutatur alia Eustath.

252. νῦν αὖ τέ με θυμὸς ἀνῆκε. Vrat. b. Par. C. νῦν δ' αὖτε.

253. στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην. σεῖο ἕλοιμι. Talis hiatus in Homericis suspiciones mouere, iam saepe vidimus. Bentl. ϝέλοιμι scribit; atqui id verbum non habet digamma. Si arte factum dixeris, vt recitatio requiescat in media versus parte: ferendum id esse arbitror: quod iam professus sum in Excursu ad lib. XV p. 136. Suspicor tamen hos quoque tres versus 251. 2. 3. ab iis esse insitos, qui semel intulerant ternos cursus circa vrbem. cf. ad vs. 162. 165. Sententia ipsa obvia iam fuit βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ Ξ, 81. vbi v. Obss. add. P, 504—6. Od. Ξ, 183. 4. O, 299. et cf. Il. H, 77. 81. Ψ, 724.

στῆναι ἀντία Vrat. b.

ἤ κεν ἁλοίην. Erat ἀλοίμην male in Flor. et Aldd. Ex Rom. recepit Turnebus ἁλοίην quod codd. habent. „γρ. ἑλοίμην Barnes. e glossa, nescio vnde. Ita tamen Vrat. d. Par. E. Ex aliis locis et ex similibus, vt paullo post 257 δῴη, expectes ἁλῴην. Ita in omnibus locis modo laudatis et I, 588 ὧν ἄστυ ἁλῴη. nec tamen e codicibus laudatum vidi aliud quam vulgatum, nisi quod in Vindob. est ἀλοίμην et ἁλοίμην.

254. ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. — „ὅτι (ἐπιδώμεθα) ἐπιμαρτυρώμεθα." Sch. A. Et ἑαυτοῖς μάρτυρας ἢ ἀναδόχους (sponsores) ἢ ἐπόπτας ποιήσωμεν πρὸς τὸ ἰδεῖν. ἢ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέψωμεν. οὗ εἰσιν οἱ θεοί. ἢ ἐπικαλεσώμεθα αὐτούς. Sch. B. Leid. V. T. (in quibus post οἱ θεοὶ interponuntur verba: ἢ μαρτυροποιησώμεθα. τοὺς γὰρ μάρτυρας Ἀττικοὶ δῆρυς φασί. Monstrum vocis δῆρυς, in Schol. Vict. δήους scriptum, corruptum puto esse ex ἵστορας) et Sch. br. Vides grammaticos fluctuantes: primo quod ponitur loco, est verum, ab ἐπιδίδωμι. διδόναι et ἐπιδιδόναι μάρτυρα. quod et h. l. suppletur e vs. seq. δόσθαι θεοὺς μάρτυρας ἐπὶ πράγματί τινι. Alterum est ex

etymo, ἰδέσθαι. et tertium eſt ex alio loco ductum K, 463 vbi variat lectio ἐπιβωσόμεθα et ἐπιδωσόμεθα. v. ad e. l. Etiam h. l. Vrat. d. cum vno Vindob. ἐπιδωσόμεθ' οἱ γὰρ — ἐπιδώμεθα. ἐπιδῶμεν eſt in Apollon. Lex. et Heſych. ἐπιδώμεθα. ἐπιδῶμεν θεούς. adiectum quoque ἴδωμεν. correctum. ἢ δῶμεν. At περιδόσθαι de ſponſione videbimus lib. ſeq. Ψ, 485.

Bentl. adſcripſerat θεοὺς πιστώμεθα. ſagaciter, non vere. haerebat in voce quam ab ἰδέσθαι ducebat: vnde quoque tentabat ἐϕορώμεθα, ne eſſet επϝιδώμεθα.

255. μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. ⊱ „quod μάρτυροι pro μάρτυρες. Iterata obſeruatiuncula: v. ad H, 76.

ἁρμονιάων. Sch. A. B. ἁρμονιῶν. ἀϕ' οὗ δηλοῖ τὸ, ὁμολογιῶν καὶ συνθηκῶν. συμβόλων. hoc et Sch. T. add. Euſtath. Apollon. Lex. ἁρμονιάων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν. adſcripto hoc verſu. ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν· Od. E, 248. cf. Heſych. in ἁρμονίας. Ceterum vox illa hoc vno loco, ſenſu tropico, occurrit; nam praeterea nec ἁρμόζειν nec alia inde vox ducta in Homericis habetur.

256. οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ. Ad voc. ἔκπαγλον ex iis, quae ſunt ap. Grammaticos, nihil huc ſpectat; poſſet eſſe σε ἔκπαγλον, vt erat Φ, 452 Laomedon ἔκπαγλος qui violenta facit. v. Not. ad A, 146 ſed eum verbo melius iungitur, et ἀεικίζειν vel αἰκίζειν ἔκπαγλον, *immaniter, immanium hominum more.*

Notabile, quod Hector et nunc, et olim H, 76 ſq. ſepulturae honorem tanto cum ſtudio flagitans, eo tamen priuatur.

257. αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην. ⊱ „ὅτι καμμονίη, νίκη, οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν καταμαχούντων καὶ πυκτευόντων τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι." Sch. A. Conuenit Apollon. Lex. et Sch. T. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην (vt recte emendatum pro δίκην) δὶς δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Alter locus eſt Ψ, 661. vbi de pugilatu, ad quem maxime Sch. A. ſpectat. Plutarchus inter voces, adiuncta notione notabiles de aud.

poet. p. 22 D. recitat: καμμονίην δὲ, νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. At alii argutati sunt in etymo, et de monomachia interpretari voluere, vt sit ἡ καταμονὰς l. κατὰ μόνας μάχη. Hoc est quod Schol. B. cum Schol. breu. interpretatur τὴν μονομερῆ νίκην. Sic et Hesych. vbi v. Notas. Eam vocem esse obscuram, profitetur Eustath. p. 1268, 7. Ex vtroque, sed turbate, consarcinatum est Scholion in Etymol. Expedita res est καμμονίην bene h. l. pro victoria poni, vt opponatur τῇ φυγῇ. cf. ad Hesych.

δώσει Vrat. d. et vn. Vindob. pro δῴη.

258. ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κε σε συλήσω. Par. K. ἐπεὶ ἄν.

259. ὡς δὲ σὺ ῥέζειν. ῥέξειν Barocc. Mori. Lipf. Vrat. A. b. Par. A. B. C. D. L. ῥέξῃς. Par. F. ῥέζε Par. H. At Schol. A. ὡς δὲ σὺ ῥέζειν. (⟩—) ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέζε.

261. Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας. Sch. A. cum T. V. „δασυντέον" h. e. vltimam vocem esse scribendam ait συνῆμοσύνας, prisco more. Addit interpretationem, συνθήκας· (quam et Hesych. habet cum Sch. Leid. plura videbis ap. Apollon. in συνώμεθα.) σύμβολα καὶ κοινοβουλίας. Sch. B. cf. Eustath. Ab ἱέναι esse ἧσω, ἧμων, ἡμοσύνη, patet. Sic et μεθημοσύνη. Similia sunt in Etymol.

In Cant. erat ἄλας τε συνημοσύνας τε, vnde Bentl. faciebat ἅλας τε. (quia molae salsae vsus in foedere erat?)

μεθημοσύνας cum gl. συνθήκας Vrat. A.

ἄλαστε. Schol. B. T. V. Schol. br. Eustath. ἄλαστόν φησι. τὸν ἀνεπίληστα κακὰ δεδορκότα leg. δεδρακότα. ἀλαστεῖν iam vidimus, M, 163 et ἄλαστον πένθος inf. Ω, 105 et aliquoties in Odyssea. Suidas miscet diuersa: dum ait: ἄλαστε, ἀνεπίλαστε. τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.

262. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. Monent omnes, ductam hinc esse notam fabulam Aesopiam; et ad 263. notum prouerbium hinc prouenisse, sic amare amatores, vt lupum agnam. οὕτω φιλοῦσι λύκοι τοὺς ἄρνας, ὡς φιλέουσιν ἀντεραστaί. In Sch. T. V. etiam versus habetur: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι νέον, ὡς φιλέουσιν ἐρα-

σταὶ τὴν ἐρωμένην. Vltimum puto adiectum ex interpretatione, et fuiſſe: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι· νέον ὥς φιλέουσιν ἐρασταί. Alio modo vſſ. 262. 3. recitat et adhibet Maximus Tyr. Diſſ. VI p. 92 de auro omnes amicitias intercludente.

263. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. Pro ἄρνες, ἄνδρες exhibent Barocc. Mori. Schol. Ariſtoph. Pac. 1076.

λύκοι τε καὶ ἄρνες peccat in digamma; v. Excurſ. III. ad XIX p. 734. etſi alibi quoque in hac voce offenditur; vt Od. I, 226 ἐρίφους τε καὶ ἄρνας. cum fuiſſet ἐρίφους ἄρνας τε. I, 444 ὕστατος ἀρνειὸς, pro ὕστατα ϝαρνειός. 463 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ. cum eſſet πρῶτος ϝαρνειοῦ λυόμην. K, 527 ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν contracte vna ſyllaba οἶν. Ita promta eſt medicina Od. A, 25. Δ, 85. Similiter et h. l. lectum eſſe debuit λύκοι καὶ ἄρνες.

265. ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι. „ἀντὶ τοῦ φιλῆσαι ἀλλήλους" Sch. A. T. εἰς φιλίαν ἐλθεῖν Sch. br. Cum φίλημι h. l. ſit priore correpta, ſupra autem Υ, 304 et alibi prima producta; manifeſtum ſit, duplicem fuiſſe ſtirpem, alteram priore producta, alteram correpta, vnde φιλέω et alia prodierunt; nec cum Clarkio ad futurum recurri poteſt. cf. ad E, 117 et K, 280. Apparet adeo etiam φίλημι priore producta et correpta frequentari in Homericis.

οὔτε τι νῶϊν. Barocc. Vrat. d. Par. C. D. vn. Vindob. οὐδέ τι quod praeferam. οὐδ' ἔτι Vrat. b. οὐδέ τε Med.

266. ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα. „ὅτι ὅρκια ἔσσονται. οὐκ ἔσσεται" Sch. A. Verba ὅρκια ἔσσονται, turpem faciunt hiatum. Medicina tamen ad manum eſt. Sollenne quidem eſt poetae τὰ ὅρκια; occurrit tamen quoque Δ, 158 οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον. Fuit forte et h. l. ὅρκιον ἐσσεῖται. quod iam Bentleius ſuſpicatus eſt. Occurrit ἐσσεῖται B, 393 et N, 317.

πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα. *non conueniet inter nos, antequam alteruter proſtratus.*

fuerit. Possit aliquis subiicere: ergo tum, cum alteruter ceciderit, erit locus pactioni? Possis quoque putare: esse nouam sententiam ordiendam cum πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε. antequam id fiat, (potius, quam vt id fiat) *alterutrum nostrum cadere necesse est.* Videntur simile quid sensisse Sch. A. B. T. Leid. εἰς τοῦτο ἡ διάνοια καταστρέφει. Et similis locus erat πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν A, 29. ad q. l. vide. Nec tamen h. l. talis interpretatio succedit, quia est οὐ πρὶν, πρίν γ' ἢ ἆσαι: nam in eum sensum scriptum esse deberet πρίν γε ἕτερός γε πεσὼν ἄσει Ἄρην. Itaque dicendum est: ex populari sermone poni aliquid, *quod fieri nequeat*, ad declarandum cum vi hoc, *nunquam* aliquid futurum esse aut euenturum esse; vt sit: nec vnquam amicitia inter nos iungetur.

267. Versum iam aliquoties vidimus. v. E, 289.

268. παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. „Hoc hemistichium apte vsurpat Cic. ad Att. I, 15.“ *Ern.* Quam varia sit ars pugnandi, tenere licet ex aliis locis, vt de Hectore εὖ οἶδα μάχας etc. H, 237—241. Rem illustraui ad B, 823 μάχης εὖ εἰδότε πάσης. quae h. l. et sup. O, 642 παντοίη ἀρετὴ est omne genus virtutem et pugnandi artem exserendi; sic enim vox adhibetur: vt Od. Z, 234 et Ψ, 161 τέχνην παντοίην de auri fabro dixit, μῆτιν παντοίην Il. Ψ, 314. οἴμας παντοίας varia carmina, Od. X, 347. et ἱπποσύναι παντοῖαι inf. Ψ, 307. 8.

269. Versus iteratus ex E, 602 et al.

270. οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις. οὔ τοι ἐσθ'. vulgg. edd. Flor. Aldd. et hinc ductae cum parte codd. sine ἔτ' quae tamen est in codd. Mori. Barocc. Leid. Townl. Ven. Vrat. A. et in ed. Rom. quam restituit Barnes.

ἄφαρ, ταχέως versu adscripto Apollon. Lex. h. v.

271. ἔγχει ἐμῷ δαμάα. δαμάσῃ Barocc. Mori. „γρ. ἔγχε' ἐμῷ“ Barnes.

νῦν δ' ἀθρόα abest δ' a Barocc. Par. C.

272. οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων. Harlei. θυίων. Aberat versus a Par. L. κήδεα ἑτάρων. ὑπὲρ ἑταίρων.

275. ἕζετο. Cant. ἅζετο quod ludificari poteſt. χάλκεον ἔγχος. in alio. μείλινον ἔγχος. Sch. A.

279. 280. οὐδ' ἄρα πώ τι — ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον. ἠείδης. Conueniunt in hanc ſcripturam partim codices, et ita lectum erat in edd. Flor. Aldd. Turn. mutatum e Rom. ed. ab H. Stephano in ἠείδεις. repetiit antiquum Valken. qui copioſe disputat, vt doceat Atticum hoc eſſe. Fac tamen hoc ita eſſe; quid tandem Attica ad Homerum? Saltem dicendum erat, Ionicam veterem rationem hanc fuiſſe. Sane quid Homerica aetate pronuntiatum fuerit, ignoramus. Cum litteris conſignaretur Ilias, ſcriptum eſt ηεδες. Mox cum diphthongi vſus inualuiſſet, Attici ε in fine in η mutarunt, apud alios ει frequentatum. Si itaque in Homero Attica forma reperitur, eam deducere neceſſe eſt ab exemplis, quae Athenis confecta ſunt. Ita de hac doctrina ſtatuendum eſſe apparet, cuius ceteroqui vſus nullus eſt alius. Ab εἴδω ductum erat vulgare ᾔδειν, ἤδειν. vnde ἠείδειν, Attice ᾔδην, ἤδην et ἠείδην. de quo locus iam a Valk. laudatus eſt ex Heraclide Alexandrino ap. Euſtath. Od. Ψ, p. 1813. Quid igitur Atticorum more habitum fuerit, ſatis tenemus; quae autem vera ſit ratio in Homericis, nullo modo conſtitui poteſt; variat quoque lectio in optimis codd. Sic h. l. Venetus A. et B. et cum aliis ἠείδεις. Sic Sch. br. Euſtath. Eadem varietas eſt aliis in locis. cf. Obſſ. ad A, 70. vbi cum ſemel η probatum ſit in ᾔδη, nec h. l. recedere ab eo vſu ſatius viſum eſt: cf. ad Γ, 215. 388. Ceterum ἠείδει ſcriptnm et editum quoque in Apollon. Arg. II, 824. et IV, 1700. docente quoque Etymologo hac voce qui praeterea laudat οὐδέ τις ἄλλος ἠείδει δμώων. pro quo οὐδέ τις αὐτὸν legitur Od. I, 205, 6. Tandem cum ϝείδω olim fuiſſe conſtet: ἐκ Διὸς ϝηείδης, in metrum peccare viſum erat Bentleio. Varie idem tentabat: ἐκ Διόθεν ϝήδεις. ἐκ Διὸς ἐϝείδεις. ἔκ τευ ἐϝείδεις. Immo vero, ſi ad antiquam normam ſcriptura ſe habuit, fuit ηϝειδης. Nam vidimus ex ϝειδω εϝεισαμην, adeoque etiam εϝειδειν vnde fieri debuit ηϝειδειν.

In Par. D. erat ἤ εἴδεις. in K. ἤ ἴδης.

ἤ τοι ἔφης γε. si nobis constare volumus, scribendum est ἤτοι *sane*.

281. ἀρτιεπής non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praeeunte Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl. — ἀλλὰ ὁ λάλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ δόρυ (*qui paratam iam ad emittendum hastam dolo auertit*) Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥςτε πιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἄρτιος εἰς τὸ εἰπεῖν. ἀρτιεπής non potest esse nisi ὁ εἰπὼν τὰ ἄρτια, *apta, consentanea:* vt αἰσχροεπής, παυροεπής et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi 29. ἄρτια βάζειν vidimus supra Ξ, 92 et qui vera dicit, ἀρτιεπής est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidiose, fraudulenter, sicque h. l.

ἐπίκλοπος μύθων. Varia cumulant grammatici. Sch. A. ἠσκηκὼς λόγοις ἀπατᾶν. (ad sensum bene; sic et alii, vt Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, nondum apparet) οἱ δὲ ἐπιθυμητής. κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὀρέγεσθαι καὶ ἐπίκλοπος ἔκλετο τόξων (Od. Φ, 397 vbi Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contexto Odysseae. ἤ ἀσκῶν, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι. ὡς τὸ· μὴ κλέπτε νόῳ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτειν clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι, vt est ap. Etymol. Casus secundus tamen alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλοπος τόξων, (*qui insidiatur arcui*) si quidem ἐπίκλοπος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur *per verba*, verbis. Apollon. Lex. ἤ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephani: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, etsi probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide an melius sit accipere ἐπίκλοποι, *callidum, peritum*, seu

τέξαν seu μύθων, vt ἔμπειρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, vt μύθων sit pro διὰ μύθων, vel μύθων ἕνεκα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοπος ἔπλεο μῦθον. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοπος· παραλογιστικὸς, ἀπατεὼν, διὰ λόγων κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyss. Λ, 363 et N, 291 κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, nullo cum adiecto.

282. ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Primo ὑποδδείσας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένεός τ' ἀλκῆς τε Barnes. inutili opera, etsi est quoque in Vrat. A. λαθοίμην msf. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Rediit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον δόρυ (ἐν τοῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ἰθὺς μεμαῶτα vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82, vbi vs. 283. 4. excitantur.

285. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι. Legitur ἄλευε in Lips. vno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium nouit, ἀλεύεσθαι. ἀλέασθαι. Et sane ἀλεύω per se habet vim actiuam, facio alios euitare, auerto, propulso vt Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἴ τοι ἔδωκε θεός. Vrat. d. ἤτοι.

286. χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὡς δὴ dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpungendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴθε, et μιν πᾶν pro ὅλον ἔγχος. Vidimus ὡς εὐκτικὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἔρις ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σῷ ἐνὶ χροῒ Cant. nec male.

287. καί κεν. „ἐν ἄλλῳ καί σφιν.“ Sch. A.

288. σεῖο καταφθιμένοιο. Pro hoc κατακταμένοιο Par. K.

290. καὶ βάλε Πηλείδαο κατὰ σάκος. Legit καὶ μάλα Vrat. d. μέγα σάκος Par. C.

οὐ δ' ἀφάμαρτε. ſcribere iubet Sch. T. et V. οὐκ ἀφάμαρτε δέ. Saltem δὲ delendum.

291. τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ. ⊱ „quod χώσατο pro συνεχύθη" Sch. A. V. T. Euſtath. Sic accipiebant χώσατο N, 165. vbi v. plura. ἀπεπλάγχθη Vrat. d. Par. L. vt alibi alii.

292. „ὅττι ῥα. *quod ſcilicet.*" Clarke.

293. οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος. Fuit ad h. l. ζήτησις· in Sch. B. Leid. et in Townl. ad 300. cum Hector alibi duas haſtas habeat (πάλλων ὀξέα δοῦρα Z, 104. Λ, 212.) vbi nunc alteram reliquerit. Λύσις· ſcilicet alteram in curſu abiecerat." Acute! quaſi, ſi duas haſtas ante multos dies habuerat, easdem etiam nunc eum tenuiſſe neceſſe ſit. οὐ δ' diſtincte: pro οὐ γὰρ — Sch. br. nec vero.

294. Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα. ⊱ „quod ſemel dixit λευκάσπιδα" Sch. A. Eadem Sch. B. Apollon. Lex. h. v. Addit Euſtath. apud Sophoclem. Ἀργείους λευκάσπιδας dici. Intelligo autem eum qui ſplendentem clipeum tenet.

ἐκάλει. αἱ τῶν πόλεων, ἐβόα. Sch. T. Vict. Sane parum intereſt; miror tamen ab aliis lectionem haud memoratam eſſe.

297. θάνατόνδε κάλεσσαν. Sic ſcriberem vel ſine codice. Sic tamen Ven. Par. C. E. I. Harlei. vn. ap. Barnes. et vn. Vindob. At δ' ἐκάλεσσαν vulgg.

298. Δηΐφοβον γὰρ — Excidit Scholion Ven. A. γὰρ ὧδ' ἐφάμην Vrat. A.

299. ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. Vnde tandem compertum hoc habere potuit Hector, Mineruam fraudis auctorem eſſe? Hoc poeta ſcire potuit; non Hector. Suſpicor verſum adſutum eſſe ab aliquo rhapſodo.

301. οὐδ' ἀλέῃ. Huc ſpectat Heſych. ἀλέῃ. ἄλυξις. ὅ ἐστιν, ἔκκλισις· quae et in Schol. A. B. T. V. Leid. br. leguntur. Alibi pro eo erat ἀλεωρή. Par. K. ἀλέειν.

ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν Ζηνί τε — Erat τό τε in Barocc. Mori. Townl. Vict. cum Schol. πάροιθέ γε. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις, πάλαι τό γε φίλτερον. φέρτερον Vrat. A. ſed φίλτερον eſt idem quod φίλον, ſollenni vſu Homeri.

In vſſ. ſeqq. facile haeſeris, ſi arguteris. τό γε nihil aliud eſſe poteſt, quam quod mors inſtat; ſiue ex θάνατος repetas τὸ θανεῖν, ſiue alio, et duriore modo, cum Schol. Excerptis ex ἀλέῃ, τὸ ἀλεαίνειν, vel ἀλέην εἶναι· ergo: inſtat mihi mors, neque eam effugere poſſum, dudum enim hoc *placuit*, *decretum* erat, Ioui et Apollini, qui antea me tuebantur; nunc autem Parca me aſſequitur. Dices Μοῖραν eſſe idem illud Iouis placitum fatale; nam Iupiter decernere dicitur idem illud, quod fatale eſt. Iam ſi eum amabant, quomodo hoc ipſis φίλτερον, ſeu φίλον, eſſe poterat, vt periret? Enimvero ad ſententiam tantum illa ſpectant: iam dudum Iovi et Apollini, qui antea me tutabantur, hoc conſtitutum fuit, vt nunc occumberem; itaque nunc fatalis hora inſtat. Alioqui valde ſuſpicari licet verſus 301. 2. 3. a rhapſodis eſſe aſſutos.

Video nunc, etiam acutiſſimum virum Knight p. 79 in his vſſ. haeſiſſe; verum alia de cauſſa; diſplicuit ei τό· γάρ ῥα, et mutauit οὐδ' ἀλέῃ γάρ. ἦ ῥα πάλαι.

302. Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ ἑκηβόλῳ. peccabat in metrum υἱεῖ ϝεκηβόλῳ. Legitur diſerte υἷι in Cant. Lipſ. Townl. Par. A. B. C. D. E. K.

302. 303. οἵ με πάρος γε πρόφρονές εἰρύαται. Harl. πάρος περ. εἰρύαται erat lectio edd. inde a Flor. et Rom. Clarke e Schol. br. notatum videns εἰρύατο, εἰρύοντο, ἔσωζον, melius in hoc temporum rationem ſeruari aiebat; idque recepit Wolf. ſane conſentiunt quoque multi codd. in εἰρύατο, Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Moſc. 2. vn. Vindob. ſex Par. ipſe Venetus. In Townl.

εἰρύσατο erat. Enimuero Clarke, vir doctiſſ. non meminerat vſum Homericum vocis πάρος cum praeſenti; quem iam A, 553 vidimus, καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Σ, 386. 426 πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις. O, 256 ὅς σε πάρος γε ῥύομαι. Sicque ſaepe, vt M, 546. Ξ, 131. P, 720. Υ, 123. 4. vſu fere eo, qui in Latinis eſt voc. *dudum*. Vnde manifeſtum fit, εἰρύατο grammatici correctionem eſſe parum tempeſtiuam.

Verum alterum vitium inhaeret voci, idque proſodicum: ab ἐρύω, εἰρύω, ſeruo, tueor, media eſt natura longa, v. Excurſ. IV ad lib. I. Neceſſe itaque eſt reſtituere veram lectionem πρόφρονες εἴρυνται.

νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει. Par. K. κιχάνοι.

304. μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην. „quod ἀσπουδὶ χωρὶς μόγου καὶ κακοπαθείας" Schol. A. δίχα ταλαιπωρίας Schol. ceteri. et ſcribitur ἀσπουδὶ in Ven. A. et B. et Par. L. Vulgo ἀσπουδεὶ, de quo iam vidimus ad Θ, 512. Vis vocis h. l. eſt, non ignaue, ſed, ſtrenue, fortiter.

305. ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Mirum acumen grammatici Schol. B. et Leid. V. T. λείπει τὸ ἀγαθόν· ὡς Ἀλκμάν· μέγα γείτονι γείτων. (quod fere Pindar. Nem. VII, 128 τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι γείτονι; χάρμα πάντων ἐπάξιον.) ἢ κακὸν τὸ εἰς πολεμίους. ὡς· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. (Δ, 161) καὶ· ἔπαθον μεγάλα. (Pindar. Ol. II, 40. 41). Quidni dicamus μέγα τι eſſe ſimpliciter magnum aliquod et ſtrenuum facinus. vt ap. Virgil. IX, 186 aut pugnam aut aliquid iam dudum inuadere magnum Mens agitat mihi.

μέγα τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Iam B, 119 αἰσχρὸν γὰρ τοῦτό γ' ἐστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, (ὥςτε πυθέσθαι αὐτό) cf. Od. Λ, 76. Φ, 255. Ω. 432. Conuenit alterum: ἧτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται Jl. Γ, 287. ad q. l. v. Obſſ. καὶ ὀψιγόνοισι recitat Cyrill. in Iulian. p. 336.

304. 5. verſus ſententiis ſublimes; quibus vſus eſt Polybius de Cleomene Spartano praeclaro in loco, lib.

V, 38. adhibuit quoque verſus, quod Erneſti monuit, Cicero ad Att. X, 1. et ad Diu. XIII, 15.

306. εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ. recte, εἰρύσσατο, non εἰρύσατο. a ϝερυω, traho. v. Excurſ. IV ad lib. I. Vrat. b. εἰρύατο. Et τὸν δ' ἄρχ φωνήσας Vrat. d.

307. τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο. Schol. B. T. V. ἀπὸ τελαμῶνος ἤρτηται. „γρ. τέταται“ Barnes. ὑπαὶ et h. l. alii.

τό οἱ. ſeu τὸ οἷ vt alii. Barnes: τὸ οἷ. ἔγκλισιν ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου οὐκ ἐπαινῶ· ὅτι δὲ τὸ κάλλιον ἐκτείνεται διὰ τὸ περισπώμενον οἷ. ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσι, τόῤῥ' οἷ. „vnde haec ſumſerit; non appoſuit. Inepta vero haec mutatio; nam τό οἱ eſt ex τό ϝοι. pronuntiatum aſperatione geminata, τοϝϝοι. Clarke iam appoſuerat: pronuntiatur, vt opinor, τοwwοἱ. Erneſti „commentum hoc Clarkianum vix probari poſſe“ ait. Scilicet digammi nullam notionem iuſtam habebat. De τόῤῥα ſatis multa dicta, ſup. ad Π, 228. vt et de οἷ paſſim.

308. οἴμησεν δὲ ἀλεὶς. „ὅτι κἀκεῖ γραπτέον· αἰετοῦ οἴματ' ἔχων. οὐχ, ὡς Φιλήτας, ὄμματα“ Schol. A. T. V. Reſpicit Φ, 252. ad quem locum v. Obſſ. ibique de οἰμᾶν dicta; quod et lectum ſup. vſ. 140. idem ſane, quod ὁρμᾶν, vnde οἴμημα. οἶμα, Π, 752.

ὥρμησεν pro var. lect. e Seruio ad Virgil. Aen. IX, 562 excitat Barnes.

De ἀλεὶς, in multis hic quoque ἀλεὶς, quod corpus collectum notat, v. ad E, 823. Φ, 571.

309. ὅςτ' εἶσι πεδίονδε διὰ νεφέων Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἀπὸ νεφέων.“ Debuit ſaltem eſſe πεδίονδέ τ' ἀπὸ ν.

310. ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. ἄρνα ἀμαλὴν eſſe pro ἁπαλὴν, νέαν, docent Sch. br. Apollon. Lex. Heſych. Ait Etymologus vocem eſſe Macedonum; alia argutantur Schol. B. T. V. Leid. Euſtath. e quo lectionem extudit Barnes variantem, ἄρνα μαλὴν et καλήν. ἀμαλὴν adſpirate Lipſ. et ἁπαλὴν ſubſtituunt Vindob. et al.

πτῶκα iam vidimus P, 676.

ἁρπάξων lectum iam erat in Flor. Ald. 1. Rom. Irrepſerat in Ald. 2. ἁρπάζων, quod et ipſum ferri poteſt, et legitur in Cant. Lipſ. Vrat. A. d. Townl. Par. K. L. Repetiit ἁρπάξων Turnebus; idque firmant codd. in his Leid. Ven. cum Apollon. Lex. in ἀμαλήν.

313. ἀγρίου, πρόσθεν δέ. producta media in ἀγρίου moleſtiam facit, etiam Bentleio, qui emendat ἀγριόφι, vt Ἰλιόφι. v. ſup. O, 66. Barnes contra etiam ad artem poetae hoc referebat: cum enim Achillis iram pene efferatam per dactylos exprimeret, repente interpoſuiſſe eum ſpondeum, vt nec prudentiam Achilli defuiſſe declararet. Hoc tandem eſt ſapere! Alioqui enim, ait, poterat Homerus ſcribere: Ἀγρίου, ἔμπροσθεν. Enimuero ita ſcribere non poterat, quia vocem ἔμπροσθεν Homerica aetas ignorat.

πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε. tegendi cauſſa praetendit. Vſum hunc τοῦ καλύπτειν, adhibere aliquid quod tegat, vidimus ſup. Φ, 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

315. κόρυθι τετραφάλῳ quatuor φάλους, conos, ergo et totidem criſtas habente: v. ad E, 743.

καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι. „αἱ πλείονες, δειναὶ δὲ." Schol. A. T. V. quod nunc non occurrit in libris. Harlei. περὶ σείοντο.

316. χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος. aberat verſus a Vrat. d. Par. I.

317. οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι. Expreſſit et ornauit haec Apollon. II, 40 ſq. de Polluce contra Amycum prodeunte in pugnam.

ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. vidimus paullo ſupra vſ. 28.

318. Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. „ὅτι νῦν τὸν ἕσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ τὸν Ἑωσφόρον φαάντατον. καὶ οὐ δεῖ, ὡς μαχόμενον, λαμβάνειν." Schol. A. Exſcripſit partem Suidas in Ἕσπερος. Reſpicit locum Od. N, 93 εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείας. Inf.

Ψ, 226 ἦμος δ' Ἑωςφόρος εἶσι, φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Schol. B. T. V. Leid. de stella Veneris modo hespero modo lucifero multa apponunt, nunc vulgata; quae et Eustath. habet. Praestat memorare versum Callimachi Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον in fragm. LII p. 434. Schol. Townl. et Vict. addunt: τὸν Ἕσπερον Πέρσαι μὲν Τῆρων, Ἕλληνες δὲ Ἀπόλλωνα φασί.

Cum eruditum hoc Scholion valde me pupugisset, consului Collegam litterarum cum aliarum, tum Orientis doctissimum, *Tho. Chr. Tychsen*, a quo edoctus sum, vocem Τηρων vix aliam esse posse quam Persicum *Tir*, cui notio est, 1. nitoris ac splendoris, 2. tum ita appellatur planeta Mercurius, tandem 3. est Genius mensis Iunii, qui idem in tutela habet pecudum greges. Hactenus comparari ille possit cum Apolline *Nomio*. Sufficit tamen ad nominis caussam prima significatio splendoris.

ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. Scholia eadem in hac voce haerent, ἵσταται, cum Veneris sidus inter erraticas stellas sit; reddit igitur, ἀνθίσταται, ἀνατέλλει, aut cum, si ille sub vesperam oritur, ortus eius sub crepusculum notari nequeat, μετέωρον ἱστάμενον ἐν τῷ δύνοντι τοῦ οὐρανοῦ μέρει. nimis sollicite! ἵσταται, stat, simpliciter pro, est, locum habet.

319. ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν — neutraliter. potest subintelligi ἀπέλαμπε τι, vel φῶς. Vulgare est ὡς αἰχμὴ ἀπέλαμπε, sic actiue, emittere radios, lucem. Sic Λ, 65. 66 Hector πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ', ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

ἐπέλαμπ' Par. I.

321. ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. Schol. B. T. V. ὅπου χωρήσειεν ἡ αἰχμή. καὶ ἀλλαχοῦ· πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, οὔτησε — Il. Δ, 468 φυλάσσεται γὰρ τὰ τοῦ Πατρόκλου ὅπλα τρῶσαι. nimis argute; noluisse Achillem arma Patrocli hastae ictu foedare.

322. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, sequitur: φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες. ⊱ „quod sic so-

let loqui, *ἄλλο τόσον*, quoties de toto pars aliqua exigua decedit; vt: *οἱ δή τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω προςέκειτο.* Σ, 378. Schol. A. B. V. T. L. Eustath. Suidas in *ἄλλο τόσον*. Allata iam erant eadem ad locum Σ, 378. adde inf. Ψ, 454. 455 *ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμα τέτυκτο.*

Vt quod mihi verum videtur ex grammatica ratione, statim praemittam: explenda est oratio: *τὰ τεύχη ἔχε* (occupabant, tegebant) *χρόα αὐτοῦ* (*κατὰ*) *ἄλλο* (*μέρος*) *τόσον* (pro *ἐπὶ τόσον*). Iam debebat sequi: *ἐφ' ὅσον μὴ κληῖδες ἔχουσιν αὐχένα ἀπ' ὤμων.* seiungunt, *ἀπέχουσι*, h. in interuallo inter iugulum et humerum. Inuertit orationem poeta, et deflexit: *φαίνετο δὲ, ᾗ κληῖδες ἔχουσι.* eodem modo vt in laudato loco Σ, 378.

Ernesti accepit: *totum quantum quantum corpus.* non animaduertens, nec esse *τόσον ὅσον χρόα*, nec *ἄλλον τόσον χρόα*, sed *ἄλλο*.

Sententiam, per se expeditam, bene exponunt veteres: *τοῦ μὲν Ἕκτορος λοιπὸν σῶμα ὑπὸ τῶν ὅπλων κατεκάλυπτο.* Schol. br. et *τὸ μὲν ἄλλο σῶμα* (*τὸ μὲν πλεῖον σῶμα* Schol. B. Leid.) *καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαίνετο ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα.* Sch. A. B. V. T. L. At iidem tricantur in grammatica ratione. Schol. V. T. Excerpta „*τὸ μὲν ἄλλο σῶμα κατείχετο κρυπτόμενον.* Schol. B. *ἐσκέπετο, ἐκεῖνος δὲ ὁ τόπος ἐφαίνετο,* (vel vt Sch. Townl. *τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔσκεπον, τὰ τεύχη, ἐκεῖνον δὲ τὸν τόπον, ἔφαινον.*) *ὅπου αἱ κληῖδες τῆς λαυκανίης τὸν αὐχένα συνέχουσι* (leg. *διέχουσι*) *οἱ δὲ γλωσσογράφοι, τόσον ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα.*" haec quis tandem assequatur! Ita tamen Hesych. *ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ, ὅλον σῶμα.* et Suidas: *ἄλλο τόσον Ὅμηρος· τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. οὕτως εἴωθε λέγειν· ἄλλο τόσον· ἐπειδὰν ἀπολίπῃ τι τοῦ ὅλου μικρόν. ἀτελές.* Scilicet haec glossa spectat ad alterum locum Ψ, 454 *ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν.* vbi *σῶμα* suppleri poterat, etsi nec ibi *ἄλλο τόσον* iungi potest, sed est explendum: *ὃς κατὰ τὸ μὲν ἄλλο* (*σῶμα*)

ἦν Φοῖνιξ ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον μὴ λευκὸν σῆμα ἐτέτυκτο ἐν μετώπῳ. v. Obſſ. ad e. l.

Tandem pro τοῦ δὲ, alii τοῦδε. et Vrat. b. τεύχεα vt contracte pronuntietur.

323. τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε. hoc illud eſt, quod miror poetam in vſus ſuos non apertius et ſignificantius vertiſſe; conſpectu armorum Patrocli Achillis iram inflammari neceſſe erat. Hoc eſt, quod Schol. V. T. notant: ἐμφαίνει δὲ, ὅσον ἐρέθισμα ἐνεποίει Ἀχιλλεῖ ἡ θέα αὐτοῦ (leg. αὐτῶν, τῶν ὅπλων).

324. φαίνετο δ', ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι. φαίνετο δὲ (ὁ χροῦς, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ, μερίδι, ἐφ') ᾗ κληῗδες ἀπέχουσιν αὐχένα ἀπ' ὤμων, (κατὰ τῆς) λαυκανίης. haec erat grammatica ratio, pro qua ſenſum omnino apponunt Scholia. Apponam ſaltem Schol. br. καθ' ὃ μέρος αἱ κατακλεῖδες συνάπτουσι διείργουσαι τὸν αὐχένα ἀπὸ τῶν ὤμων.

κληῗδες, κλεῖδες, κατακλεῖδες, αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι διατάσεις τῶν νευρῶν, καὶ συνέχουσαι τὸν αὐχένα. Schol. B. L. de his cf. ad Θ, 325. 328.

Porro Schol. A. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων· φαῖνεν δὲ (in Townl. V. qui eadem fere recitant, eſt φαῖνον δὲ,) κληῗδες. ἵν' ᾖ ἐπὶ τῶν τευχέων. (vt τεύχεα ſubiectum ſint) τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει φαίνεσθαι. (pro quo, ἔφαινε.) Ita vero legere quoque debuere λαυκανίην. niſi λαυκανίης μέρος, χώραν, ſubſtituerunt. In vno Vindob. mirùm eſt vitium: τεύχε ἔχουσι.

325. λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. λαυκανίης ex ed. Rom. recepit Turnebus. Addicunt codd. Townl. Ven. cum in Flor. Aldd. eſſet λευκανίης ſcriptum vſitatiore more, quem etiam ſequuntur codd. vt Cant. Vrat. A. b. Moſc. 2. Par. E. Variat quoque lectio in Polluce II, ſ. 206. Heſych. Etymol. At Apollon. Lex. λαυκανίη, ὁ λαιμός. ὁ φάρυγξ. et videtur ea ſcriptio eſſe antiquior, altera communior: ita in Apollonio Arg. II, 192 conſtanter λευκανίη ſcribitur.

λαυκανίην Mori. Barocc. Par. D.

Per oppofita *λαυκανίην*, h. e. *στόμαχον*, et *ἀσφάραγον*, *βρόγχον*, apertum fit Homerum discernere duas gutturis partes diuerfas, alteram qua cibus potusque defertur, gulam; alteram, faucem, qua fpiritus ducitur. In Schol. B. Leid. et plenius in Schol. br. adfcriptus eft locus Praxagorae, nobilis medici, *ἐν τῇ Ἀνατομῇ*, dignus, quem apponam, ad defignandas gutturis interioris partes: „*μετὰ δὲ τὴν τῆς γλώττης θέσιν, ὑπέρκειται κατὰ τὸ ἔσχατον τοῦ οὐρανοῦ* (palati) *ἡ κιονίς*. (vua) *μετὰ δὲ ταῦτα, φάρυγξ καὶ στόμαχος. ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου, ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὀπισθίου, προςπεφυκὼς τοῖς τοῦ τραχήλου σπονδύλοις. καὶ ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα, ὁ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. μεταξὺ δὲ φάρυγγος τὸ στόμα.* Additur: *Ποσειδώνιος δέ φησι, κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς σκέπεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωττίδος τὸν βρόγχον.* Nonnulla ex his illuftrantur a Foefio in Oecon. Hippocr. in *φάρυγξ* et *στόμαχος*. plura ap. Plutarch. Sympof. Qu. VII, 1. cf. ad Γ, 292. P, 47.

ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος dictum, fic, quia Homericum eft, *ὀλέσαι ψυχήν*, *θυμόν*, vitam *perdere*, pro ea priuari. Sic *ψυχὰς ὀλέσαντες* N, 763 *θυμὸν ὀλέσσαντες* et alia. cf. ad E, 250. Euftathius memorat fumtum hinc effe Euripideum: *Ἕκτορος δ' ἀπόλλυται ψυχή*. refpexitne Hecubam 21? Erneſti autem putabat Liuium hinc fumfiffe de elephanto dictum XXVII, 49. *ea celerrima via mortis*, quod ei in mentem tum veniebat.

326. *τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.* Iungenda: *ἐπιμεμαὼς οἱ ἔλασεν* (*αὐτόν*). Monet Schol. Townl. Vict. effe h. l. *ὀρθοτονητέον*, *ἐπὶ οἷ*. Ariftarchea ea eft doctrina, de quo paffim eft monitum, et modo fupra Φ, 174. cf. ad T, 384. A, 368. N, 64. „*τῇ ῥα*. ea inquam." Clarke.

μεμαώς. Harl. Lipf. cum aliis, Vrat. A. Mofc. 2. Ven. et feptem Parif. *μεμαῶτ'*. aberrat *μεμεῶτ'* Vindob. Erneſti ait, male. quid ni et hoc fieri potuit in pugna?

327. *ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.* Corrigit et hic *ἀντικρὺς* Bentleius.

328. οὔτ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε. „ἀσφάραγον, φάρυγγα" Apollon. Lex. ὁ γαργαρεών, Schol. B. Leid. esse βρόγχον, ait Plutarch. Sympos. VII, 1. p. 698. Movit enim disputationem hic locus de ea gutturis parte, quae incolumis mansit, ita vt vocis iter et loquela superesset. Reprehensus ibi erat Plato, qui τὰ πολλὰ διεξιέναι διὰ τοῦ πλεύμονος dixit, quasi per pulmonem potus cibusue transire posset; tum *Protogenes* grammaticus pronuntiat Homerum primum perspexisse, ὅτι τῆς μὲν τροφῆς ὁ στόμαχος ἀγγεῖόν ἐστι, τοῦ δὲ πνεύματος βράγχος, ὃν ἀσφάραγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρισφαράγους ὀνομάζειν εἰώθασι. itaque Hectoris, inquit, *iugulum* poeta ait esse percussum, quippe quo recipitur cibus et potus, Ω, 641. 2. non vero *guttur* seu *fauces*, quibus aer recipitur, et sonus emittitur. Reponitur ab iis, qui aderant, non conuenire alterum locum Odyss. I, 373 vbi φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Dicendum erat, poetas vocibus his non vbique proprie vti, sed cognata permutare. Respexit haec Hippocrates aut quisquis auctor est libri περὶ σαρκῶν (p. 43 ed. Foes.) εἶδον δὲ ἤδη, οἳ σφάξαντες ἑωυτοὺς ἀπέταμον τὸν φάρυγγα (atque is est ἀσφάραγος) πάντα πάσι, οὗτοι ζῶσι μὲν, φθέγγονται δὲ οὐδὲν, εἰ μή τις συλλάβῃ τὸν φάρυγγα. οὗτοι δὲ φθέγγονται. Ex Plutarcho locum latine vertit Gellius XVII, 11. et de Platonis asserto disputat quoque Galenus de placit. Hippocr. et Plat. VIII, 9. Breuiora ac disertiora sunt in loco classico Pollucis II, 4. f. 206. Ὅμηρος μέντοι τὸν στόμαχον καὶ λαιμὸν καὶ λευκανίαν καλεῖ, καὶ φησι ψυχῆς ὤκιστον ὄλεθρον εἶναι, ὅτι διαιρεθεὶς (scil. ὁ λαιμὸς) ἀπόλλυσι τὴν ὁδὸν τῆς τροφῆς. τὸν δὲ βρόγχον ἀσφάραγον καλῶν, καὶ φωνῆς ὄντα πορείαν ἐπιστάμενος, ἄτμητον ἐπὶ Ἕκτορι τετήρηκεν· ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν. Similia sunt ap. Apollon. Lex. in σφαραγεῦντο.

Monet Eustathius fuisse veteres, qui scriberent: οὐδ' ἄρ' ἀπὸ σφαράγου. Sane et σφάραγος et ἀσφάραγος pronuntiatum fuit: v. Etymol. Hesych.

Clarke nihil notauit, nisi suum sollenne: „οὐδ' ἄρ'. *vt ex tali vulnere fieri verisimillimum est*“ hoc vero est παραφράζειν. non verborum vim declarare. Est: nec vero nec sane. οὐδὲ δή.

μελίῃ χαλκοβαρείῃ scriptum est in Etymol. in ἀσφάραγος. vt Achilles sit subiectum.

329. ὄφρα τί μιν προτιείποι. — „ἀθετεῖται versus, quia ridiculum est, si Achilles noluit hasta fauces resecare, eo consilio, vt Hector eum alloqueretur. Qui tamen defendunt, aiunt, id quod casu factum est, nunc pro caussa efferri. Simili modo, inquit, damnantur illa: εὖθ' ὅδε δειπνήσει, ὁ δὲ παύσατο θεῖος ἀοιδός. Od. P, 359.“ Schol. A. Addit Schol. Townl. Vict. duo alia exempla Od. M, 427 ἦλθε δ' ἔπι νότος ὦκα — ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. et I, 154. 5 ὦρσαν δὲ Νύμφαι — αἶγας, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. Priorem locum Eustathius quoque excitat; idem hastae vitam et mentem tribui monet. Verbo: dicendum erat, ὄφρα h. l. non esse pro ἵνα, sed, *eo modo euenisse id quod subiicitur;* non caussam, sed consequens declarat; Ictum autem ab Achille ita esse illatum, vt, declinante caput Hectore, non totum guttur abscinderetur.

προτιείπῃ Vrat. A. Mosc. 2. Par. C.

331. Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης. sic codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. At Ald. 2. intulerat ἔφησθα.

ἀτάρ που. at tu. enimuero tu forte putasti. Eustath. reddit per δή. Schol. Townl. Vict. ἄφαρ legisse videtur; nam ἄφαρ, adscriptum est, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, κούφως, ἀφρόνως. ἴσως, ἐπεὶ ἔλεγεν· τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς — φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρί. Π, 860. 1. De hac voce v. ad P, 417.

332. σῶς ἔσσεσθ'. Multi ἔσεσθαι. debebant saltem σῶος ἔσσεσθ' scribere. Verum σῶος Homero non frequentatum est. Contra σῶς aliquoties occurrit; σῶς ἔσεσθαι, σώζεσθαι· v. ad N, 773. Schol. Vict. et Townl. σῶς. τινὲς ἐκ τοῦ σόος. ἀλλ' ἔδει σοῦς. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οο εἰς ω συναλείφει. Quae sequun-

tur, ſunt corrupta: ἐπὶ νηῶν δέ τινες. ἐπὶ νεάς τε καί εἰσιν αὗται ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νεῶν. Debuit in his eſſe appoſitum ex Alcaeo: ἐπινῶν δέ. nam conſtat νοέω fuiſſe quoque νῶ, vnde νώσομαι, νώσῃ, et alia: de quibus monitum a Bentleio ad Callimach. in Iou. 87 τά κεν ἰοῖ νώσῃ. quod indoctior aliquis pro ἐπὶ νεῶν acceperat.

ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Schol. T. V. οὐδὲν ψιλῶς. ἵνα παρέλκῃ τὸ δέν. δύναται δὲ καὶ δασέως. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Sic intellige, poſſe οὐδὲν ſcribi et οὐδέν, οὐδὲ ἕν. eſſe porro ἐμέ ὀπίζεο pro ἐμοῦ.

333. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων. Schol. B. T. V. ἀμείνων σοῦ δηλονότι, non Πατρόκλου." ἀοσσητήρ, βοηθός. Apollon. Lex. Vidimus iam O, 254. 735.

334. μετόπισθε λελείμμην, μετόπισθε ſeu τοπικῶς in caſtris, ſeu χρονικῶς, μετὰ ταῦτα. Schol. B. V. T.

335. 336. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Schol. A. „οἱ περὶ Ἀντίμαχον, ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον, ἑλκήσουσι, κακῶς." leg. iunctim ἑλκήσουσι κακῶς. Ita ille legerat pro ἀϊκῶς, vulgatiori vocabulo. Schol. B. ἀϊκῶς, ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ τὸ αἰκιστικῶς, (ſic et Apollon. Lex. h. v. adſcripto verſu. in Schol. br. eſt ὑβριστικῶς) γίνεται αἰκῶς et ἀϊκῶς. Schol. V. et T. quorum verba ſunt: οἱ μὲν δισυλλαβῶς αὐτὸ προφέρονται, οἱ δὲ συνεστάλθαι φασί. περισπᾶται δέ. ἐστὶ γὰρ ἐκ τοῦ, αἰκέως πεπονθώς. ὃ σημαίνει τὸ αἰκιστικῶς, καὶ χαλεπῶς. ἄλλως· ἀϊκῶς. Ἀντίμαχος, κακῶς. Si vero quaeritur, quomodo Antimachus, ſi modo is fuit Thebaidis auctor, ita legere potuerit; probabiliorem rationem eius rei haud reperio, quam vt illum Homericis verbis in carmine ſuo vſum eſſe ſuſpicer. Villoiſon, V. C. Proleg. p. XXIV verba grammatici ſic acceperat, vt Antimachum ſcripſiſſe putaret ἑλκύσουσι. κακῶς. vt hoc adiectum ſit tanquam nota grammatici: cf. ſup. ad Δ, 439. Ceterum haud dubie ἀεικής, indignus, fuit prius altero ἀϊκής et αἰκής, a quo αἰκία, αἰκίζεσθαι, cf. ad 266. Habet tamen etiam hic ἀεικῶς ſcriptum cum Barocc. Mori. Vrat. A. d. vn. Vindob.

ἑλκύσουσ' Mori. Barocc. Vrat. A. Parif. octo. De forma voc. altera ἑλκήσουσ' v. fup. ad 62.

τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί, κτερέουσι Mori. Harl. Mofc. 2. Par. G.

337. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων — „ὀλίγον τὸ δρᾶν ἔχων," Schol. B. T. V. viribus iam deficiens. Vidimus iam O, 246. Π, 843.

339. μή με ἔα. vitiofum eft. fuit haud dubie μή μ' εἴα vel μή μ' ἐάα; dummodo disfyllabum hoc fit. cf. ad VIII, 414. Bentl. μή ἔμ' ἔα. vel μή μ' ἐάα. Mf. Par. E. μή μ' ἔα. Pro δέδεξο vf. 340. vn. Vindob. δέχεσθαι.

341. δῶρα, τά τοι δώσουσι. τά σοι. Lipf. Par. A. B.

342. σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. Apollon. Lex. h. v. notat, obferuatam effe hanc vocem ab Ariftarcho, καὶ σεσημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν. Tum adfcribitur hic verfus cum Jl. Γ, 23.

ὄφρα πυρός με. — „quod etiam ii, qui in ipfa patria exfpirauerant, cremati funt" Schol. A. Dicerem faltem, patere hinc, etiam apud Troianos fuiffe morem corpora cremandi. Verum grammaticus videtur refpicere alia loca, in quibus Achiui cremant corpora, vt offa mortuorum in patriam reportent. Ceterum iisdem verbis vfus erat Hector, cum ad pugnam Achiuorum fortiffimum prouocaret H, 79. 80.

343. ὄφρα πυρός με — λελάχωσι θανόντα — „quod λελάχωσι eft λαχεῖν ποιήσωσι. vid. ibid. H, 80.

344. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδών. „ἐν ἄλλῳ· τὸν δ' ἀπαμειβόμενος." Schol. A.

345. μή με, κύον. Mori. Barocc. Vrat. d. Leid. κύων. perpetua varietate, vt in Ἕκτορ et Ἕκτωρ v. c. fup. 38.

346. αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνήη. Ita, ἀνήη ex libris, vfu et ratione grammatica, quam vidimus B, 34. cf. ad F, 598. ad Ξ, 81. Ita vtique Ven. A. B. ἀνήη Harl. Vrat. A. Mofc. 2. Par. F. I. Vulgatum erat ἀνείη, quod etiam eft in Townl. Vict. Euftathius: ἀνείη, ἤγουν ἀναπείσοι. Norat tamen alteram lectionem p.

1073, 28. et Hesychius vtrumque habet: ἀνείη, ἀφῇ. ἀνῇ. Et, ἀνήῃ, ἀναπείσῃ. ἀφῇ.

Supra Σ, 175 Hectorem arguebat Iris minatum esse, suffixurum se esse caput Patrocli palo. Expectabam, hoc ab Achille furente ira nunc memorari.

347. ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷα μ' ἔοργας. ὤμ' ἀποταμνόμενον grauius vocabulum desiderari, aut esse dictum pro ἀποσπαράσσοντα, notant grammatici. ἀποτεμνόμενον legunt Mori. Barocc. Lips.

ὦμ' est in Eustath. et ed. Rom. Vrat. b. d. Mosc. 2.

κρέα ἔδμεναι. non est hiatus, sed κρέα est pro κρέαα ex κρέατα. nisi praestat κρεῖ' ἔδμεναι. Schol. A. T. V. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ Τυραννίων (ergone κρεᾶ pro κρεάα?) ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρεάα εἶπεν.

Ceterum hanc barbariem ista aetate ignotam haud fuisse, et hic locus arguit et sup. Δ, 34. 35. et inf. Hecubae verba Ω, 212. 213. Nota est Tydei crudelitas in Melanippum in pugna ad Thebas: v. Apollod. III, 6, 8. cf. Eustath.

οἷα μ' ἔοργας. h. κατὰ τοῖα οἷα. pro iis quae male in me consuluisti. ὅσσα μ' Vrat. d. vn. Vindob.

ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς — ὣς pro οὕτως. Minus bene per exclamationem dictum accipias, ὥς, ὅσον!

349. οὐδ' εἴ κεν δέκακίς τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα. Cum FEIKOΣI olim fuerit, necesse est scriptum fuisse δέκακις καὶ ϝεικοσ. omisso τε quod et abest a libris, vt Par. D. Similem locum vidimus Λ, 25.

⸓ σημειοῦνταί τινες, πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα. εἰκοσαπλᾶ." Schol. A. Repetunt haec alii in iisdem Scholiis, et addunt, obseruandum esse, quod ν interponitur in εἰκοσιν - ήριτα. et quod est πρὸς εἴκοσι ἐρίζοντα, ὅ ἐστιν ἐξισούμενα, εἰκοσάκις. Similia sunt in Schol. V. T. Leid. breu. At in Apollonio Lex. posita est vox et versus sine interpretatione; siue e more glossographorum, nude interdum voces notabiles, per se perspicuas, apponendi, siue quod illa excidit; est

ea vtique in Hefych. h. v. Difertiffimus locus eft Etymologi.

Notant porro, quod *vel*, noua fententia procedere poteft inde a vf. 348 vel 349 οὐδ' εἴ κεν ad vf. 352 οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ, *vel*, vt haec fuperioribus adiungantur, et noua fententia procedat: οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν — Neutrum fatis placet, fed adiuncta funt fuperioribus ὧς οὐκ ἔσθ' — οὐδ' εἴ κεν, continuata oratione, repetita affeueratione, οὐδ' ὧς σέ γε. ex affectu dicentis.

350. ἄποινα στήσωσι. παραστήσωσι, ἢ ἰσόσταθμά σοι κομίσωσι Schol. B. Alterum verius, appendendo pretio. ἀποστήσωνται fic vidimus N, 745. στήσονθ' Par. F.

ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. Vitium ὑπόσχονται in multis: Barocc. Vrat. A.

οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πρίαμος. „quod hyperbolice dixit haec; Aefchylus tamen vere pari auri pondere redemtum Hectoris corpus exhibuit ἐν Φρυξίν." Sic Schol. A. ἐν Ἕκτορος λύτροις Schol. T. V. Scilicet duplex fabulae nomen fuiffe conftat.

ἐρύσασθαι. Schol. B. ἀντιστῆσαι. Schol. V. T. πρὸς χρυσὸν ἀντιστῆσαι recte. Eft enim ἐρύσασθαι idem quod ἕλκειν, ἕλκεσθαι, de libra et lancibus. Plenius Schol. br. σταθμήσασθαι et ζυγοστατῆσαι. Porphyr. Qu. Hom. 25 addit: ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν ζυγόν. Hinc eft in Theogn. 77 πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος. Non intellecta vox in Philoftr. Apollon. II, 26.

ἐρίσασθαι vitium Lipf. Vrat. b.

ἀνώγοι. Ed. Rom. Schol. br. Vrat. d. Par. D. E. F. H. K. ἀνώγει. Lipf. Par. A. vn. Vindob. ἀνώγῃ. Sane poft εἴ κεν vtrumque in Homero habetur; refpondet tamen ἀνώγῃ ceteris, στήσωσι et ὑπόσχωνται.

354. ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. Scholion tamen excidit; refpexit id haud dubie verba κατὰ πάντα δάσονται pro καταδάσονται πάντα. Redditur in Schol. B. κατέδονται. Nam δάζεσθαι, καταδάζεσθαι, μερίζεσθαι, et inde idem quod καταδάπτεσθαι. Docent Etymol. Hefych. cf. Schol. Exc. ad Ψ, 21. Ali-

quoties occurrit in Odyſſea. v. c. Σ, 86 *μήδεα τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.* *πάντα.* Euſtath. *ὅλον* ex vſu poetae.

355. *τὸν δὲ καταθνήσκων.* Vrat. d. *τόσσα δ' ὀλιγοδρανέων.* Saltem deb. eſſe: *τὸν δ' ὀλιγοδρανέων* vt ſup. 337 eſtque id in vno Vindob. *ἀποθνήσκων* tamen etiam Apollon. Lex. in voc. *καταθνήσκω.* p. 386 *κατὰ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπό.* adſcripto verſu.

356. *ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν.* ⊱ „quod in *προτιόσσομαι ἀπὸ τῶν ὄσσων ἡ μεταφορά.* (quae et in Suida leguntur.) *προβλέπω τῷ νῷ. ἀντὶ τοῦ, προέβλεπον.* (*προορώμην* Schol. T. V. *προορῶ* Schol. br. mutato tempore. Euſtath. *δηλοῖ τὸ προςβλέπω. ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι.* ad h. l. et alibi aliquoties. At Schol. B. et Leid. *προςφθέγγομαι. παρὰ τὴν ὄσσαν. ἢ προορῶμαι.* Heſych. *προτιόσσεται. προορᾶται. προςδέχεται. προςαγορεύεται.* et iterum *προςδοκᾷ.* At prius non recte fieri, obſeruant Schol. T. V. „*ἀλλ' οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ὄσσα ἐπὶ θνητῆς φωνῆς.*

Sunt igitur duo in hac voce, quae dubitationem faciunt, prius, ſitne ab *ὄσσα*, *vox*, an a *τὼ ὄσσε*, *oculi*, alterum, eſt *προτὶ*, quod videntur accipere dictum pro *πρό.* Quod ad prius attinet, analogia quidem videtur admittere, *ὄσσομαι, φωνῶ*, ab *ὄσσα*, vox, et *προτιόσσομαι*, alloquor, *προςαγορεύομαι*, et eſt quoque hoc creditum a nonnullis grammaticis. Verum repugnat, quod *ὄσσομαι*, ſimplex, hoc ſignificatu non occurrit, nec *ὄσσα* eſt alia vox, quam ominoſa, omen. Alterum, quod ſi *προτιόσσομαι*, ab *τὼ ὄσσε*, redditur, praeuideo, *προτὶ* videtur dictum eſſe pro *πρὸ*, perperam ſumitur: *ὄσσομαι* eſt *video mente*, Od. B, 152 *ὄσσοντο δ' ὄλεθρον. πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχον, τουτέστι προςεδόκων* — v. Heſych. h. v. et *προτιόσσομαι* eſt, mente intueor, tanquam poſitum ante oculos animo video; eodem modo quo *ἐπιόσσομαι* ſup. P, 381 *ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων.* vbi v. Obſſ. Et hoc firmat vſus Odyſſ. E, 389 *πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.* intuebatur animus, tanquam

praesens, exitium, praesagiebat, Ξ, 219. itaque sic quoque accipitur pro animo respicere, Odyss. H, 31. Ψ, 365. Quod ergo προτιόσσομαι reddi bene potest praeuideo, non fit vi praepositi προτι, sed ex ipsa re, quod quae praeuidemus, animo quasi intuemur. Ernesti: „forma haec, inquit, orationis hebraismo similis est: praesensi, me tibi non persuasurum, quod peterem.“ Dicam potius, esse orationem nondum satis ad grammaticam rationem compositam: cum deberet esse: εὖ γινώσκων σε, προτιοσσόμην, ὅτι οὐκ ἔμελλον πείσειν σέ. vel προτιόσσομαι, ὅτι οὐ μέλλω πείσειν σέ. Etiam Schol. A. ἤλλακται γὰρ ὁ χρόνος.

„γρ. πρό τε ὄσσομαι“ Barnes. commentum viri docti parum prosodicum.

οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλον πείσειν. οὐκ εἰκὸς ἦν. Vrat. d. cum vno Vindob. οὐ γὰρ ἔμελλον.

357. ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός. Vincit lectio ἐν φρεσὶ auctoritate codd. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. Par. A. C. F. Vindob. 1. 2. Ven. etsi per se nulla re praestat altera ἔνδοθι; quod et ipsum Homericum esse meminimus statim ex A, 243 σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις et sup. X, 242 ἀλλ᾽ ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.

358. 9. 360. Versus nobiles inter loca de praesagiis morientium et vi animi praesentiendi futura in discessu a corpore: de qua v. ad Π, 854. p. 278 in simili loco de Patroclo. Vtuntur inuento multi. Sic Machaon moriens vaticinatur Eurypylo in Quinto VI, 426. cf. Iacobs ad Tzetzae Posthom. 385. adde praeclarum locum Diodori XVIII pr. Ernesti laudat Latina, Virgil. Aen. IV, 607 sqq. X, 739 sq. ex h. l. ductum. (Silius Ital. II, 696. parum ad rem facit.) Add. Cic. de Diu. I, 30 et ibi Dauis.

358. Φράζεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι. μήνιμα, μῆνις, (v. Hesych. h. v. cum nota) et hinc irae caussa. Sic iterum Od. Λ, 73 iisdem verbis, Schol. B.

et br. τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιος. Vrat. b. et al. μήνυμα; male.

359. 360. ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε. Ex h. l. petitus eſt vnus ex variis modis, quibus narrata eſt facta eſſe Achillis mors a Cyclicis et Tragicis; et receptum hinc inter vulgata, a Paride ſagitta percuſſum eſſe Achillem, Apollinis ſeu opera ſeu iuſſu: vnde alii ipſum Apollinem ſeu Paridis telum direxiſſe, ſeu ſuum telum immiſiſſe narrant; vnde ſplendidus locus eſt Horat. IV, 6. pr. et Virgil. Aen. VI, 57 *Phoebe — Dardana qui Paridis direxti tela manusque corpus in Aeacidae.* Ap. Quintum III, pr. in pugna ipſe Apollo Achillis talum pedis ſagitta traiicit vſ. 62. Conuenit Hygin. f. 107. *Hectore ſepulto, cum Achilles circa moenia Troianorum vagaretur ac diceret, ſe ſolum Troiam expugnaſſe, Apollo iratus, Parin ſe ſimulans, talum, quem mortalem habuiſſe dicitur, ſagitta percuſſit et occidit.* Primus auctor huius narrandi modi fuiſſe videtur Arctinus in Aethiopide: Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν (πύλην) εἰςπεσὼν, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος, Proclo inde referente. Cauſſa igitur irae Apollinis fuit, quod Achilles Hectorem proſtrauerat et diris modis corpus eius foedauerat; quod ipſius Iouis iram in Achillem concitauerat: Ω, 112 ſqq. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσί. Variarunt tamen poetae cauſſas quoque irae Apollinis in Achillem: Schol. Townl. et Vict. aiunt, nonnullos hanc memorare, quod, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς Τένεδον ἀνεῖλε τοῦ Ἀπόλλωνος. lege τὸν Τέννην, Cycni creditum filium, vere Apollinis, Tenedi inſulae conditorem: v. Schol. Lycophr. 232. 233. forte ex perdita Euripidis fabula, Τέννης inſcripta. Pro Tennis morte, Cycni patris caedem memorat Ouidius ex aliis Met. XII, 580 quam Apollo vltus ſit ſagitta Paridis in Achillem directa. Ceterum ex Apollinis in Achillem ira et vltione nexa erat iterum alia narratio: Neoptolemum, patris caedem vlturum, ad-

iisse Delphos, vt eos diriperet, ibique periisse: v. Schol. Pindari VII, Nem. 58.

ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε. Schol. Townl. Vict. ἤματι τῷ· τῇ ἑξῆς μετὰ τὰς ταφὰς ἀνῃρέθη. „αὐτίκα γάρ σοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος" Σ, 96. Fuere igitur, qui narrarent, Achillem altero statim post Hectorem caesum die occubuisse. Vulgo tamen interponuntur *pugnae* cum *Penthesilea* et cum *Memnone*, qui Antilochum Nestoris f. ceciderat, vt ap. Quintum lib. I. II. auctore nimirum Arctino in Aethiopide, quod ex Proclo didicimus: *Biblioth. d. alt. Kunst* T. I. p. 33. *Troilum* addidere Sophistae Dares c. 23. Dictys IV, 9. ex antiquioribus haud dubie: si compares Lycophron. 307. et Schol. adde Tzetzam Posthom. 351 sq. cf. Exc. XVII. de Troilo ad Aen. I.

Vidimus variasse poetas in *caussa* et *auctore* mortis Achillis, tum et *de tempore;* variarunt quoque *in loco:* Arctinus simpliciter narrasse videtur, Achillem intra vrbis portam irrumpentem a Paride et Apolline esse interemtum: prorsus vt in Homero: ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσι. Alii in Apollinis Thymbraei templo, seu Polyxenae amore captum, seu fraude Priami, Polyxena promissa, ad pactionem illectum, ex insidiis caesum esse; eaque vulgaris narratio ap. Schol. Lycophr. 269. Dictyn, Daretem et al. Pleraque horum commentorum a Tragicis profecta esse manifestum fit; forte in his hoc quoque, quod fata Achillis et Hectoris omni modo aequare voluere; ita Achillis corpus praedam canibus proiicere voluit Paris apud Daretem c. 34. illudere cadaueri Troiani ap. Dictyn IV, 12. Et Schol. Vict. Townl. sup. ad 358 μή ὁ ἐμὸς θάνατος τὴν ἐκ θεῶν μῆνιν ἐπί σε ἐρεθίσῃ, ἐπεὶ καὶ αὐτόν σε δεήσει ὑπὸ Τρώων ἑλκυσθῆναι.

360. ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσι. Schol. Pind. Nem. VII, 58 ἐπὶ Σ.

362. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόςδε βεβήκει. „σημειοῦνταί τινες, ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Ἅδου ἡ ψυχὴ, καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς" Schol. A. Sci-

licet non vbique tam disertae expositioni mythicae locus est, cuius modi erat Odyss. Ω, pr.

Versus 362. 363. iam lecti erant de Patroclo sup. Π, 856. 857. ad quos v. Obss. Versus inter eos esse quos Plato improbat, de Rep. III pr. propter falsas rerum inferarum notiones, iam ibi vidimus; pariaque Plutarch. de aud. poet. p. 17. vbi ad verba: ἐκ ῥεθέων in codd. affertur, ἐκ σπλάγχνων ἢ μελῶν (de voc. ῥέθος v. ad Π, 856) Vulgata legitur quoque ap. Dionem Or. XXI, p. 508. R.

363. λιποῦσ' ἀνδροτῆτα. in scripturam consentiunt omnes codd. et edd. praeter Turneb. et Barnes c. Clarkio, qui ἀδροτῆτα tuentur. v. ad Π, 857 et inf. Ω, 6.

364. τεθνειῶτα. Etiam h. l. τεθνηῶτα multi, Lips. Cant. Mori. Paris. sex. vt toties alibi. v. ad Z, 71.

προςηύδα. μετηύδα Par. P.

365. τέθναθι. quia post τεθνειῶτα subiungitur nunc τέθναθι, mirum in modum argutantur viri docti. Scaliger, qui contulit h. l. cum Virgilio Aen. X, 743. 744. „*nunc morere; at de me diuum pater atque hominum rex viderit*" non decuit, inquit, Achillem verbum τέθναθι, cum exspirasset Hector. Clarke contra „vim aliquam praeteriti habere hanc vocem pronuntiat, laudatis locis O, 494 sq. P, 404. quae ea vis sit, equidem nullo modo eruere potui. Enimuero, cum Achilles verba haec pronuntiaret, putandus est Hector nondum exspirasse, sed extremum spiritum duxisse. Quid ni enim poeta haec ita narrare potuit, vt prius morte memorata verba morientis subiungeret; quod vulgo ita efferres: cum his dictis Hector exspirauit?"

κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. Par. L. τεύξομαι. at hoc requireret κηρός.

365. 6. ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Clarke: „quandocunque erit futurum, vt." Graeca hanc vim habent: quando Iupiter voluerit (ὁππότε δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ κεν τελέσαι) id quod fatale est, ad exitum perducere.

ἐθέλῃ. Vrat. A. ἐθέλει. ſicque Par. I. at Par. K. ἐθέλοι.

368. καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ'. Lipſ. Moſc. 2. vn. Vindob. καὶ τό δ'.

370. οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. Comparat Homerica cum Herodoteis de Maſiſtio caeſo Valkenar. ad Herod. IX, 25. mirantur ibi virum μεγάθεος ἕνεκα καὶ κάλλεος.

θηήσαντο, ἐθαύμασαν. Schol. B. recte, ex vocis vſu ſaepe obſeruato; vt ſup. H, 444. K, 524. Τ, 682. et aliquoties in Odyſſ. cf. ad Ω, 418. Proprium eſſe vſum Homero ait Schol. Apollonii I, 436.

θειήσαντο aberrant codd. rec. οἳ καί ἑ θηήσαντο praefixum Schol. B. male.

Hectorem dignitate corporis inſignem celebrarunt veteres, referente Euſtathio, et laudante narrationem ap. Plutarch. (in Arato p. 1028 E.)

371. οὐδ' ἄρα δή τις ἀνουτητί γε παρέστη. Scriptum ἀνουτητὶ per iota in codd. et edd. temere mutatum in ἀνουτητεὶ a Barnes, vt diphthongo tutior ſit proſodia. Dictum autem hoc, ſenſu actiuo: οὐ χωρὶς τοῦ ἐπιτρώσκειν. Schol. br. εἰ μὴ ἔτρωσεν αὐτόν. Schol. T. V. In Lipſ. eſt ἀουτητὶ, vt ſup. Σ, 536 erat ἄουτος. Barnes laudat e cod. Mori adſcriptum epigramma: Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας etc. quod eſt quoque in Anthol. Stephani p. 8. Brunck. Anal. To. III. p. 144. XI.

οὐκ ἄρα γέ τις Par. F.

373. ὢ πόποι, ἦ μάλα δή — More ſuo Plutarch. de ira cohib. p. 453 B. verſum in alium ſenſum vocat, de eo, qui placatiore eſt animo. Schol. A. „σαρκαστικὸς ὁ λόγος — et comparat locum alterum: ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ — ſup. Π, 745.

374. ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ. Ita edd. (ait Ern.) ἐνέπρηθεν Barocc. Harl. Vrat. A. Moſc. 2. Par. G. H. I. K. et defendit Erneſti, eſſe enim: quo tempore incendere parabat naues, Il. I, 585 τοὶ δ' ἐπὶ πύργον βαῖ-

νον κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ. De πυρὶ κηλέῳ v. ad Θ, 217.

375. ὣς ἄρα τις εἴπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς. ℰ— „quod inter dicendum vulnerarunt: ita vt idem ſit atque: ὣς ἅμα τις ἔλεγε καὶ οὔτησασκε Schol. A. Similia Schol. B. V. T. Leid. qui et addunt: τὸ ὁμοιοτέλευτον latere h. l. quia non ſit in fine verſus. In Vict. adſcriptum verſui: ἀθετεῖται.

In Schol. Leid. adſcriptus eſt locus τοῦ Ξεναχηρείμ, qui miratur neminem hunc locum ἠθετηκέναι, in quo non modo ſummae crudelitatis ἔμφασις ſit, verum ſit quoque verſus εὐτέλεια καὶ ἀσθένεια. Lectus tamen ille eſt quoque Dioni Or. XI. p. 180 D. (p. 348. R.) cf. Or. XXI. p. 275 C. D. (p. 508. R.)

376. ἐξενάριξε. Vitium Ald. 2. ἐξενάρηξε. Notatur verſus ab Apollon. in ἐναρίζει, quod καταχρηστικῶς dictum eſt κατενάριξεν, quod proprie eſt ſpoliauit, pro ἀνεῖλεν. vnde emendatur Heſych. h. v.

377. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν. Barnes: „γρ. πτερόεντα προσηύδα." Legitur ſic in Mori. vno Vindob. Eadem varietas ſaepe iam obuia facta.

378. ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ℰ— „quod Zenodotus pro his effinxit (ἀντὶ τούτου πεποίηκεν) Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. Atqui, ait Schol. A. Agamemnon huic pugnae haud interfuit; ex vulnere enim aeger in caſtris retinebatur."

At alia eſt lectio: ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος. quae erat in Flor. Ald. 1. Rom. repetiit hanc Valken. „quia verſus vulgatus hoc quidem in loco minus conuenit Achilli" quid interſit, equidem haud video; adſtipulatur tamen Erneſti. Dixeris tamen, Achilli totum agmen, non ſolum duces fuiſſe appellandos. Atqui qui duces compellat, compellat et milites. Et eſt ſimilis locus de Menelao, eodem cum verſu P, 248. inf. Ψ, 456. 7. Vulgatam tuentur codd. Ven. Townl. cum

aliis bonis codd. et potuit in mentem venire altera lectio, quia is versus aliquoties legitur B, 110. O, 733.

379. ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. ξ„quod in 379—384 caussam praemisit, cum esse deberet: εἴδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν — ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. Notant similia Schol. B. T. V. Leid. Comparat quoque T. V. πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι etc. τῷ σε χρή. Jl. H, 328. Obuia res est etiam in Latinorum periodo.

In Schol. A. subiunguntur haec: ὁ δὲ Διονύσιος (Thrax, puta) διστάζει, μὴ πρὸς τὴν ἀπόλειψιν τοῦ χρόνου. παρασκευάζει γὰρ τὸ· ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ, 2.) καὶ· ἐπὶ τὸν ὃς βέβλητο (leg. ἐπίτονος βέβλητο Od. M, 423) τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. Obscura sunt priora; videtur delendum μὴ, nam ille potuit ambigere ad defectum morae s. temporis, χρόνου, cum syllaba breuis sit prima in ἐπειδή. quod addit παρασκευάζει γὰρ, dictum apparet eo sensu, de quo iam alibi monui, cum διασκευασταὶ memorabantur, esse non concinnare carmen, sed mutare, interpolare: vt h. l. ex falsa opinione, peccare in metrum ἐπειδή.

Scilicet, cum apertum sit, pronuntiatum fuisse ἐππειδὴ antiquitus, grammatici tamen haeserunt et versum cum similibus inter ἀκεφάλους retulerunt; qua de opinione aliquoties iam dixi: multa de iis sunt ap. Eustath. Barnes etiam ad h. l. Schol. T. V. br. σημειωτέον, ὅτι καὶ ἀκεφάλοις χρῆται ὁ ποιητής. ὥςτε οὐ δεῖ περισπᾷν τὸ φίλε κασίγνητε. Eadem Eustathius afferens οἱ παλαιοὶ φασίν. addit. Occurrit autem hoc Δ, 155. vbi v. Obss. et E, 359. Videbimus hoc ἐππειδὴ inf. Ψ, 2. in Odyssea aliquoties: Δ, 13. Θ, 452. Φ, 25.

δαμάασθαι Cant.

Laudat versum Plutarchus de sui laude p. 542 E. quod minus molesta illa est, si refertur res ad fortunam vel deum, vt h. l. et A, 128. v. ibid. p. 541 C.

380. ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν.* alii ἔρδεσκεν. de quo v. ad I, 546. Eustathius p. 1274, 44 ἔῤῥεξεν ἢ ἔρδεσκεν. ἔῤῥεξεν est quoque in Mori. Barocc. Harl. legebatur quoque K, 49. notante Bentl.

ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. Eustath. οἱ ἄλλοι, alii illi, οἱ ἑτερογενεῖς δηλαδὴ ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς. ὃ δὴ ὁμοίως ἔχει πρὸς τό· ἰχθύες οἱ ἄλλοι. τὸ πρὸ ὀλίγων γραφέν. Erat tamen ibi ἰχθύες ἄλλοι, Φ, 22. sed erat ibi interpretatio τῶν παλαιῶν, οἱ ἄλλοι, ἀλλοφυεῖς· p. 1221, 33.

381. εἰδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν. εἰδ' ἄγετε. v. ad VI, 376. σὺν τεύχεσι, pro, ὁπλισθέντες. Locus expressus a Virgilio Aen. XI, 17 sqq.

382. ὄφρα κέ τι γνῶμεν. ὄφρα γνῶμεν ἂν (κατά) τι. „γρ. ὄφρα κ' ἔτι" Barnes. forte ex Eustathio p. 1274, l. 62. sicque Cant. Mori.

383. ἢ καταλείψουσι πόλιν. (εἰ ἢ) Vrat. b. καταλήψουσι. Vrat. d. καταλείψωσι.

πόλιν ἄκρην. non videtur ipsa Acropolis Pergamus designari, sed omnino vrbs Ilium, quandoquidem et ipsa fuit in alto sita. Nihil de hoc video monitum; vt nec de nexu sequentium.

385. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; versus iam aliquoties lectus. v. sup. X, 122. Si in poeta nostro artis aliquam calliditatem suspicari liceret, dicerem haec eximio cum artificio esse tractata. Haud dubie enim ars imperatoria hoc requirebat, vt, caeso promacho Hectore, iniectis tantis terroribus, e vestigio vrbem ipsam adoriretur Achilles. Nec tamen hoc praefinito carminis argumento comprehensum erat. Prolusum quoque dudum ac saepe erat, fatale esse, ne ab Achille Troia caperetur. Nauigabat itaque in medio duorum scopulorum poeta: si Achilles ne quidem in animum hoc admiserat, posse nunc Troiam capi, hebes ille et tardus videri debebat; sin tentaret, turbabantur calculi. Inuentum itaque erat faustum, incidisse quidem in illud consilium, sed auocari se passum summo animi maerore ex amici morte, et properare ad iusta ei persoluenda. Be-

ne Schol. T. V. ἐνταῦθα ἀνακύπτει τὸ δεξιὸν τῆς οἰκονομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου ταφῆς ἐξιέναι τὸν Ἀχιλλέα. cf. Schol. B. Eustath.

At vero alterum Scholion T. V. haud assequor: οἱ περὶ Ἡρόδικον φασὶ προφασίζεσθαι αὐτὸν τὸν περὶ τὰς Σκαιὰς πόλεμον.

pro φίλος διελέξατο θυμὸς est φίλα in Par. D.

386. νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος. repositum ἄκλαυτος pro vulgato ἄκλαυστος auctoritate codd. Lips. Vrat. d. yn. Vindob. Ven. ed. Rom. Eustathii, et Pollucis II, 64 qui vocem ex Homero laudat. Scilicet emollitum videtur id, quod vulgo durius ad aurem — αυστ.

387. 388. ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωοῖσι μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. Schol. A. „ὅτι· ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω." forte erat „ὅτι γράφεται· ζ. vel ὅτι ἐν ἄλλοις· ζ. nam fuit diuersa lectio, quae etiam reperitur in Vrat. A. et b. et in Eustathio, qui tamen et alterum norat; Barnes illam etiam vulgatae praetulit, et Valkenaer in locum vulgatae reposuit. Hoc vero est nouare praeter necessitatem, et, si semel temere feceris, cur in aliis locis hoc idem pari iure facias. Nihil prorsus seu sensu seu vi seu elegantia interest, vtrum eligas; tantum studio nouandi et nouitate placere potest altera lectio. Conuenit quoque versus aliis locis: Ψ, 47 ὄφρα ζωοῖσι μετείω. Od. Ξ, 487 οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. Od. K, 52 ἦ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην. quod alterum hemistichium, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ etiam alibi occurrit I, 606 et K, 90 non potest pro argumento suspicionis esse. Contra vero insurgere potest aliquis in altero versu, et monere primum, inutile esse τὸ ἐν, cum τὸ μετεῖναι τινι omnibus locis iungatur, et deberet esse ζωὸς Ἀργείοις μετείω· secundo quod friget: donec inter Arginos interero viuus: quasi res aliter se habitura sit, si inter alios, quam Argiuos, vixerit.

ὀρώρει Par. G. H. I.

389. εἰ δὲ θανόντων μὲν καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο. καταλήθηντ' Vrat. d. καταλήθοιντ'. Esset saltem καταλήθοιντ',

390. αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι. recte sic Cant. Harl. Venetus. Par. F. H. vulgg. κἀκεῖθι ex feriore vsu.

Laudantur versus a Synesio Epist. 123. et 124. notante Barnes; item in Charitone lib. V. extr. et vs. 390 Plutarch. non posse suauiter viui. p. 1104 D. De interpretationis difficultate v. Notas. Si sententia est, in inferis memoriam aliquorum deleri, vt alias Lethe pota omnia vitae pristinae obliuioni traduntur, expeditior esset sententia, si legeretur εἰ δὲ θανόντες περ κ. vt tamen nihil inde ad interpretationem proficias.

391. νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες Παιήονα. Fuit quaestio: quomodo in Apollinem, Troianis studiosum, Achiuis infestum, cani potuerit nunc hymnus: Schol. B. Leid. Vict. Townl. Atqui promta erat responsio: Paean, Παιὰν, factum est nomen genericum: quod iam ad A, 473 vidimus. Nec aliter Virgilium statuisse, apparet ex eo, quod ipse *paeana* sic dixit omnino de cantu Aen. X, 738 et VI, 659.

Grammatici tamen multa comminiscuntur: placare Achiuos Apollinem, vt Troiani Mineruam (sup. lib. VI, 87 sq.) aut esse hymnum victoris, inuentum ab Apolline occiso dracone (Pythone); Sch. T. ἄλλως, παιήονα. τὸν ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ᾀδόμενον, ἢ ἐπὶ τὸ μὴ γενέσθαι (adde κακά.) Schol. Excerpt. aiunt proprie sic appellari cantum post victoriam, et esse paeanas duo, alterum ante pugnam Marti, alterum post victoriam Apollini cani solitum. Παιᾶνες μὲν κῶμος καὶ εὐφημίαι ἦσαν, δύο ὄντες. Ἐνυάλιος, ὅτε ἦρχον, ὅςτε πρὸ τῆς μάχης ἐγένετο, καὶ ἕτερος ὅτε ἐνίκων. δύο δὲ Παιᾶνας ᾖδον οἱ παλαιοὶ, τὸν μὲν πρὸ τῆς μάχης, τῷ Ἄρει, τὸν δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. τοῦτον δὲ μετὰ τὴν νίκην τῷ Ἀπόλλωνι ᾖδεν Ἀχιλλεύς. Commenta grammaticorum!

In Vict. et Townl. Scholion adscriptum est, quod non grauabor exscribere: ὅτι οὐ μόνον συμποτικὴ καὶ μετ' ὀρχήσεως ἡ πάλαι μουσικὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους (καὶ εἰς θριάμβους addunt Schol. Excerpta) ἐπιτηδεία. ἥτις καὶ μέχρι τῶν Πυθαγορείων ἐθαυμάζετο, καλουμένη κάθαρσις.

περὶ δὲ τὴν εἰαρινὴν εἰς ταὐτὸν συνιόντες ἤκουον ἑνὸς, ὃς (ἐν) μέσοις καθήμενος, ᾖδε, λύριον ἔχων, ταῖς ἠρεμαίοις ἁρμονίαις. Ἀχιλλεὺς δὲ μόνος καὶ Πάρις οἶδε παρ' Ὁμήρῳ, ὁ μὲν ὑπὸ Χείρωνος, τοῦ καὶ Ὀρφέα παιδεύσαντος, ὁ δὲ ἐν Ἴδῃ τραφεὶς, οὗ διέτριψαν οἱ Ἰδαῖοι (non Ἰουδαῖοι) Δάκτυλοι, μουσικώτεροι γεγονότες, καὶ πολλὰ εἰς τήνδε τὴν τέχνην * * ὧν ἕνα κρινέεντα φασίν· (est κρίνον genus saltationis ap. Athen. III, p. 114 F. e quo Eustath. p. 1018, 17. et Hesych. h. v.) ὃς πρῶτος Μούσαις ἔθυσεν. (non conuenit cum Pausan. IX, 29) οὗ ἀπόγονος Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος. (leg. ὁ Ἀντισσαῖος. erat ille ex Lesbi Antissa, al. ex Methymna) ἐπὶ δὲ τοῦ· ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι (Od. Ξ, 464) οὐκ ἀποδοκιμάζων τὸ ᾄδειν φησὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μάλα. (v. ap. Athen. III p. 179 F.) τὸ δὲ· ἁπαλὸν γελάσαι, (ibid. vs. 465.) ὅ ἐστι καὶ ᾆσαι * * ἡ δὲ ἁπαλὴ ὄρχησις μόθων (Pollux IV, 101) καὶ βαυκισμὸς, (ibid. 100) καὶ σχεδισμὸς (nec ibi nec alibi memoratur, sed videtur esse σχεδιασμὸς, ex tempore.) ἅπαντα τοῖς μαλακοῖς δέδοται.

393. 394. ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον, ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο. — ἀθετοῦνται, quod Achille indigna est oratio; nam ipse dixerat: ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν ἡμέτερος θεράπων Π, 243 Schol. A. add. Eustath. indigna Achille oratio visa, non, vt nos iudicabimus, quia gloriabundi hominis est, sed quia in istis versibus Hectorem se multo inferiorem, ne quidem Patroclo parem iudicauerat; responderant alii apud Eustath. p. 1275, 22. pronuntiari hoc carmen in contumeliam Troianorum audientium haec: in quo omnino plura commenta de hoc cantico cumulantur. Est inter ea hoc: quod duo hos versus nonnulli pro ipsis Paeanis verbis ex tempore ab Achille compositi habuere, forte repetitis a choro incedentium, et per interualla. Erat quoque adscriptum in Vrat. A. οὗτός ἐστιν ὁ Παιάν. Quod ad ἀθέτησιν attinet, apparet, non esse eam aliam, quam, quod improbant grammatici haec, tanquam Achilli indecora; non

autem, quia acceperant, non antiqua ac genuina haec esse. Bentleius totum locum 391—394 pro insititio habebat; recte vtique, si ex iudicii elegantia haec diiudicare licet. Mihi suspecti fiunt, quia ingenium festiuius, quam pro Homeri simplicitate et austeritate, prodere videntur. Excitantur versus a Dione Or. II p. 92. ed. R. Per parodiam haec dicta a Timone in Lacydem in compotatione v. ap. Eusth. l. c. (ex Athen. X, p. 438 A.)

Apud Virgil. Aen. XI, 14 expressa verba sunt ab Aenea, ita tamen, vt non canentis, sed dicentis sint: *sic incipiens hortatur ouantes: Maxima res effecta viri; timor omnis abesto Quod superest.* Quintus quoque recitare verba facit Troia capta conuiuantes Achivos lib. XIV, 117 δόρπεον, ἀλλήλοισι διηνεκέως ἐνέποντες· ἠνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος. ἠράμεθ' εὐρὺ κῦδος ὁμῶς δηΐοισι μέγα πτολίεθρον ἑλόντες. Verterat Homerica Abronus Silo ap. Senecam Suas. c. 2. *Ite, agite, o Danai, magnum Paeana canentes, Ite triumphantes, belli mora concidit Hector.*

395. ἀεικέα μήδετο ἔργα. Homericum, pro ἀεικές τι εἰς Ἕκτορα ἐμήδετο, εἰργάζετο. Iterum Ψ, 176. „γρ. μήσατο" Barnes.

Totus, qui sequitur locus 395 ad 411 a Dionys. Halic. de struct. orat. s. 18 adscriptus est, vt doceat, quam εὐγενῶς et δεινῶς τὰ πάθη reddita sint.

396. ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ⟜ quod τένοντας dixit tendines a crure ad talum protensos Schol. A. „γρ. τένοντας" Barnes. Sane sic Vrat. d. vn. Vindob. et Dionys. l. c. ἀμφοτέρω — τένοντα Lips. Par. C.

397. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης Schol. Vict. Townl. μετόπισθε ποδῶν ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν μέρους, τοῦ κατὰ τὴν πτέρναν, ὡς ἐπὶ τὸ σφυρόν. ὥστε ὅλην λύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Λεπτίνης δὲ (quis hic fuerit, haud reperio) κακῶς φησιν ἐκ πτέρνης τοῦ ἅρματος. ἐκ σφυρῶν ἐκ πτέρνης praefixum est Schol. B. (et idem notatum ex Par. E. F.) cum verbis: ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς πτέρ-

νης ἐτρύπησεν, ὥςτε ὑπολύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Etiam Schol. br. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ σφυροῖ ἕως πτέρνης. An legerant: ἐκ σφυροῦ ἐς πτέρνην? Ceterum miratur Vesalius in Epist. ad Ioach. Rolants p. 65. loco a viro docto mihi indicato, ἀκρίβειαν Homeri anatomicam.

In Schol. A. B. br. inserta est ζήτησις, similis ei, quae ad Ω, 15 apposita legitur, cur Hectorem caesum raptat et αἰκίζεται Achilles, qui tamen Eetionem ne spoliauerat quidem (Z, 417). Sane vindictae studio propter ea, quae in Patroclum meditatus erat sup. Σ, 176 (ita vero necesse est, non modo meditatum ea esse Hectorem, sed et palam pronuntiasse vt ab Achiuis audirentur.) Alio modo excusant Achillem: e Callimacho constare, fuisse Thessalis morem patrium, raptare caedis suorum auctores circa sepulcrum; memorant quoque exemplum Simonis alicuius, qui primus id instituerit. Eadem leguntur in Schol. Leid. vbi ἅψασθαι τοῦ νόμου πρῶτον est leg. ἄρξασθαι.

βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας „γρ. ἐξ ἧπτεν. Cant. βοέους. δ' abest ab Harlei.

Ceterum miror, a grammaticis non memorari, quod alias legitur, in religandis pedibus Hectoris Achillem vsum esse eodem balteo, quem Hector pro munere acceperat ab Aiace, cui vicissim gladium dederat, quo Aiax se transfixit: (sup. Z, 303. 4. 5.) ita vtrique exitiosum fuit munus amicitiae et honoris pignus. Locus class. est Sophocl. Ai. 1028 sqq. (1049)

598. κάρη δ' ἑλκέσθαι ἔασεν. male ἔασσε Barnes et h. l. ἔασσευεν Par. E. saltem ἔσευεν.

400. μάστιξεν δ' ἐλάαν. sic vbique legitur; Barnes tamen exhibet μάστιξέν ῥ', nec tamen primus, sed Stephanus, nescio vnde. Esse tamen ῥ in Par. F. I. K. video, μάστιζεν in Par. D. In Par. B. aberat vs. 399. sed librarii incuria.

τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. ἀέκοντε rescripsi e more Homerico pro ἄκοντε. monente dudum Bentleio, et adstipulante Harl. Mori. Cant. Par. K.

Versus aliquoties iteratus, primo E, 366.

401. τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο. Ignorasse poetam Hectorem ter circum Jliacos raptatum muros hinc patet; et monitum a multis. v. ad Virgil. Aen. I, 487. ter fugerat circa vrbem; sup. X, 65. ter eius corpus circa Patrocli tumulum fuit raptatum Ω, 17. at nunc in castra ex curru Achillis religatum trahitur.

κονίσαλος vno sibilo et h. l. multi.

402. ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι πίτναντο. Valde variat lectio; primo in excusis: πίμπλαντο Flor. Ald. 1. Rom. cum Eustath. (Etiam Schol. Ven. A. ἔν τισι, πίμπλαντο. Agnoscit quoque Vict. Townl. Vrat. A. cum gl. τοῦ κονιορτοῦ. et Vrat. d. Par. E. F. L. Vindob. Alteri.) tum πίπναντο Ald. 2. corrupte, pro πίτναντο. Turnebus induxit πίλναντο, (ex Eustathio, qui pro var. lect. memorat: ἢ πίλναντο, τουτέστιν, ἐπέλαζον τῷ κονισσάλῳ) quod retinuere editiones sequentes: est illud in Vrat. b. donec, quod Ernesti praetulerat, reduxit Wolf. πίτναντο, nunc e Cod. Ven. iterum eum dedisse video πίλναντο. Iam hoc doctum esse voc. non nego; fuit enim πελάω, πιλνάω, πίλνημι, admoueo. Supra T, 93 οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται h. e. πελάζει. Apollon. IV, 952 ἢ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει. Verum minus commodum est hoc loco, quod deest casus γῇ, πέδῳ; supplent quoque Sch. br. τῇ γῇ προσεπελάζοντο. Nec conuenit cum nostro locus Hesiod. Θ. 702 ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο. nam ibi est *inuicem*. repetere autem κονισσάλῳ vix licet. Etsi sic facere video Eustathium: ἢ πίλναντο τουτέστιν ἐπέλαζον τῷ κονισσάλῳ. Inf. Ψ, 368 ἅρματα — χθονὶ πίλνατο. Ita magis conueniret πίμπλαντο· sc. κονισσάλου· vt et Eustath. facit: πίμπλαντο τοῦ τοιούτου κονισσάλου. quod tamen ex interpolatione venisse apertum est. Apud Synes. Laud. Caluit. p. 82 C. D. Dio Chrys. reprehenditur, quod Homeri loca excitauerit, quae nus-

quam reperiantur; in his de Hectore: ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι πεφόρηντο. commodam lectionem esse censet Valkenar. suspicatur tamen fuisse πεφόρυντο, *foedabantur* comae. Verum recte monet Ernesti πεφόρηντο ap. Synes. nihil aliud esse, quam interpretamentum. Coniecerat quoque Valk. ἀμφὶ δὲ χαίτας — πεπάλακτο. venerat quoque in animum πεπάλυντο. Haberent haec quoque locum per se; sed necessaria non sunt, cum aliam lectionem habeamus antiqua auctoritate satis firmatam, et ab Ernestio vindicatam, cuius nota ad h. v. est omnium optima per totam Jliadem, πίτναντο· hanc in suo cod. repererat Aldus, eaque est in cod. Lips. Townl. Par. C. vno Vindob. eget tantum interprete. Iam sup. Φ, 7 vidimus, id, quod πετάω est, fuisse quoque πιτνάω. πίτνημι, et habere notionem *pandendi, explicandi;* cf. ad Pindar. Nem. V, 20 vbi asserui πίτναν τε χεῖρας. comae πίτναντο ἀμφὶ, tracto et succusso capite spargebantur quaqua versus. Ernesti comparat vs. 315 περισσείοντο de crista galeae, iactabantur. Schol. Townl. Vict. πίτναντο. ἐξεπετάννυντο. διὰ τοῦ τ. τινὲς δὲ, πίδναντο. haud dubie pro πίλναντο. Schol. Ven. B. non πίλναντο, sed πίτναντο legerat, nam Scholion est: ἐξεπετάννυντο καὶ πρὸς γῆν ἡπλῶντο. Habemus quoque vocis glossema in Hesiodi Sc. Herc. 291 οἱ δ᾽ ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον καὶ ἔπιπλον ἀλωήν. fuit ἔπιτνον ἀλωῇ. Eo ducit cum codd. ap. Graeu. locus corruptus in Etymol. ἔπιτνον Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ἀλωὴν ἔῤῥιπτον, ἐξέτεινον, ἥπλουν, ἐπὶ τῷ ξηρανθῆναι. ἔψυγον. Quod insertum est Etymologo, ἐπλήρουν, ad aliam interpretationem spectat. Ceterum coma Hectoris promissa, forte ex hoc ipso loco, fuit nobilitata: cf. Eustath. Et Lycophroni 1133 τοὺς νυμφίους τοὺς Ἑκτορείοις ἠγλαϊσμένους κόμαις.

403. τότε δὲ Ζεὺς δυςμενέεσσι. ἐν ἄλλῳ· Ζεὺς τερπικέραυνος

χάριεν· Flor. Ald. 1. quod a χαρίεν diuersum esse docent Grammatici, vt χαρίεν sit τὸ μετέχον χάριτος, χάριεν, χαριέντως, pro aduerbio. Versum recitat Apol-

lon. de Syntaxi p. 159 vbi disputat de vſu τοῦ ἑὸς, et docet ἑῷ ἐν πατρίδι γαίῃ eſſe idem ac ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τοῦ Ἕκτορος. Ceterum fuit et hic ζήτησις· cur Iupiter hanc permiſerit αἰκίαν, cum paratus eſſet ad vitam ſeruandam ſup. vſ. 174. 5. 6. Scilicet fato fuit prohibitus δῶκεν, ἀντὶ τοῦ· οὐκ ἤμυνεν.

405. ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο. „γρ. κεκόνιστο.“ Barnes. ſicque Vrat. d. vn. Vindob. Schol. Pind. N. I, 100. v. ad Φ, 541.

405. 6. ἡ δέ νυ μήτηρ — Fuit et hic quaeſtio, ἀπορία et λύσις, cur Hecuba deliquium non patiatur, quod patitur Andromache. Soluitur ex eo, quod haec inopinato atroci ſpectaculo percutitur. Eſt ea ζήτησις inſerta in Schol. Leid. Sch. Ven. A. inf. ad 431. Excerpta ex iis habent Scholia cetera, et repetunt ad 431. 466. λιπαρὰ, (λαμπρὰ, λευκὴ,) κάλυπτρα eſt quae κρήδεμνον alibi.

408. Quaerunt ſubtilitatem in ᾤμωξεν πατὴρ et κώκυσε μήτηρ· hoc eſſe feminarum, illud virorum. Sch. B. T. Leid.

409. κωκυτῷ δ' εἴχοντο. κ. ᾤχοντο. Mori. Comparat Schol. Thucyd. VII, 71. l. 66. Thucydidea: οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυςανασχετοῦντες etc.

410. τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος. Laborant veteres in eo, quod ſubſtituant ad τῷ. Sch. A. B. „τοιούτῳ θρήνῳ ὅμοιον.“ Etiam Euſtath. ſuppletur ὅμοιον ἦν τὸ θρηνῴδημα, ἤ τι τοιοῦτο. Potius τὸ πρᾶγμα, χρῆμα, ſubſtituendum eſt. Fuere qui ſcriberent ὡς ἵ ἅπασα. Nam Sch. A. „Τινὲς περιέργως διὰ μόνου τοῦ ι γράφοντες, ἀποδιδόασιν, ὡς αὐτῇ ἅπασα.“ Vix haec aſſequaris niſi ex Etymol. in μὶν teneas, habitum fuiſſe pro prototypo pronomine ἐγὼ, σὺ, ἵ, vnde μὶν, νίν. vt adeo probabile ſit, non ὧς αὐτῇ, ſed αὐτὴ ἅπασα Ἴλιος ab iis conſtitutum fuiſſe. At recte in Sch. A. adiicitur, poetam nec ἵ nec σφεῖς noſſe, et eſſe ὡςεὶ, vt Odyſſ. K, 419. 420 vbi ſocii ad Vlyſſem a Circe venientem Σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφὲς, ὧς ἐχάρημεν, Ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. Eadem fere habet Schol. Townl. Vict. τινὲς

δὲ τὸ ὡςεὶ διὰ τῆς ἰ γράφουσι, καὶ δασύνουσι (itane ὡς ἵ?) ἀντωνυμίαν ἐκδεχόμενοι τρίτου προςώπου, ἀντὶ τοῦ ὡς αὐτή. ἀλλ' οὐ χρῆται αὐτῇ (scil. τῇ ἀντωνυμίᾳ ἵ) ὁ ποιητής. Additur ex Sophoclis Oenomao: ἡ μὲν ὡςεὶ θάσσονα, (an θάσσουσα?) ἡ δὲ ὡςεὶ τέξον (an τέξουσα?) παῖδα· misere corrupta! Tum ex Thucydide comparantur illa: οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ πόλει ἀλισκομένῃ ἐῴκεσαν. ὡς εἰ distraxit Barnes: recte ex prisca ratione. vulgo ὡςεί. Locus Virgil. Aen. IV, 669 sq. comparatus iam a Macrob. IV, 6. μάλιστ' αἰεὶ ἦν Par. A.

411. Ἴλιος ὀφρυόεσσα. ⊱ „quod ἡ Ἴλιος. v. ad Δ, 46.

ὀφρυόεσσα, hoc vno loco occurrit, alibi est αἰπεινή, ἠνεμόεσσα. *Troia alta* Virgilio. Schol. Vict. Townl. ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη. Suidas: ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος. add. Schol. br. Eustath. Hesych. ὀφρὺς pro cliuo montis Υ, 151 legitur, loco tamen vix Homerico.

πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. μύχοιτο Vrat. b. σμύχοιτο, καταφλέγοιτο, Schol. Ven. Leid. σμύχεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον αὔξεσθαι τὸ πῦρ τρεπόμενον ἐς φλόγα, Schol. B. Sup. Jl. I, 689 κατὰ δὲ σμύξαι πυρὶ νῆας. sic enim a poeta ponitur, cum proprie de igni latente, serpente, ac per fumum tandem se prodente dictum sit: quod docta nota exposuit Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. 6. p. 351.

σμώχοιτο vel σμωχοῖτο scripserat Aristarchus, docente Schol. A. Nam fuisse σμώχειν vel σμωχεῖν. Apud Hesych. est ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς, respectu loci Aristophanei, diserte laudati a Suida, in Pace, vbi nunc pro σμήχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν editum quoque est vs. 1308 in Brunck. σμώχετ'. σμῶξαι, πλῆξαι memorat Eustath. p. 1277, 9 Repositum quoque est κατασμώξαιο pro καταρμώξαιο in Nicand. Alexiph. 332 vbi redditur per κατάτριψον. Apud eund. σώχειν et κατασώχειν occurrit eodem sensu; vt et apud Herodot. IV, 75. vt viri docti iure suspicentur esse vnum idemque σμώχειν et σώχειν.

σμήχοιτο edd. Flor. Aldd. Turneb. vsque ad Stephanum, qui ex edit. Rom. σμήχοιτο correxit. add. Par. A. K. Erat quoque hoc in Schol. br. et apud Macrob. IV, 6. qui tamen, vt recte Ernesti monet, cum graeca in eo serius edita sint, dare variam lectionem non potest.

Satis apertum est, omnia haec verba ducta esse a communi stirpe σμάω, σμῆσαι, atterere; differre tantum vsu inter se certo: σμύχεσθαι proprie de igni dictum nostro loco vnice est probandum. Etiam Apollon. Lex. σμύχοιτο, ἀφανίζοιτο. sic quoque Hesych. Schol. B. Leid.

κατ' ἄκρης. vna voce κατάκρης Rom. Eustath. Vrat. b. al.

412. γέροντα μόγις ἔχον. vulg. μόλις. at μόγις Mori. Vrat. b. Ven. Par. G. H. I. idque retinendum, nam ea forma seruata est ceteris locis I, 355. Φ, 417.

ἀσχαλόωντα. ἀδημονοῦντα. Suidas. δυςανασχετοῦντα, λυπούμενον Schol. br.

413. πυλάων Δαρδανιάων. esse easdem, quae Scaeae, ex h. l. patere videtur. v. ad E, 789.

414. πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον· „ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν συρφετὸν τῆς γῆς (corrige hinc σύμφυτον τῆς γῆς e Cod. Leid. a Valkenario editum) ἔστι δὲ καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος, ἡ δὲ γῆ νεκρός. Similia dat Schol. Leid. At Schol. Vict. et Townl. εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν. εἰ δὲ γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός. Vix aliquid quod sibi constet, hinc efficias. Ludere saltem licet:

εἰμὶ νεκρός. νεκρὸς δὲ κόπρος. γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν.
εἰ δέ τε γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός.

Postrema non satis percipio. Videtur pentameter ab alio adiectus esse priori versui. *si autem corpus terra est:* videtur sequi debuisse: *animus non corpus est, sed deus:* εἰ δέ τε γῆ νεκρὸς, οὐ νοῦς νεκρὸς, ἀλλὰ θεός. Videbunt me doctiores, an alibi versus legantur. Per κόνιν interpretatur κόπρον Apollon. Lex. et Hesych. Eadem ite-

rum occurrit Ω, 164. aliter quam ſup. Σ, 575 et Ω, 640 et in Odyſſ. aliquoties.

πάντας δὲ λιτάνευε. antiqua forma et ratio cum Vrat. b Vulg. δ' ἐλλιτάνευε. et δ' ἐλιτάνευε. ſic Townl. Lipſ. Cant. Vrat. d. vt alibi quoque.

414. 5. memorat Plato de Rep. III p. 388 B. vbi Priamum appellat ἐγγὺς θεῶν γεγονότα, ita exprimens τὸν θεουδῆ. vt inf. Ω, 217 et al.

415. ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. „οὐ κοινῶς, ἀλλ' ἰδίως" Schol. Townl. Vict. Apollon. Lex. reddit ἐπ' ὀνόματος verius ἐξ ὀνόματος. ſicque Heſych. cum Schol. br.

416. καί μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενοί περ. Ariſtarcheam eſſe lectionem docent Schol. A. T. V. *quamuis ſolliciti de me, licet mei ſtudio hoc agentes.* ſicque Euſtath.

Attamen κηδόμενόν περ nec minus accommodatum, modo περ videas eſſe, *quippe*, vti ſaepe accipiendum eſt: *quippe valde afflictum, contriſtatum animo.* etſi Schol. Townl. ait, περ πλεονάζειν. Eſt autem altera haec lectio codd. omnium meliorum; itaque haud potui refugere, quin reciperem. Ingenioſe verſu utitur Maximus Tyr. Diſſ. VI, p. 196. vbi numen a bellis gerendis auocat: quos tamen ad noſtram vsque aetatem obſurduiſſe nouimus: σχέσθε — ἐάσατε κηδόμενόν περ σώζειν ὑμᾶς, καὶ μὴ περιορᾶν ὑπ' ἀλλήλων κακουμένους.

417. ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. latere in ἱκέσθαι notionem τοῦ ἱκετεῦσαι etiam ad h. l. monent grammatici. v. ſup. ad vſ. 123.

418. λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν. Vulgo lectum erat in edd. λίσσομαι. nec male hoc, ſollenni vſu Homerico pro futuro. Vſitatum ei tamen et alterum, ſubiunctiuus omiſſo ἵνα. vt inf. 450 (ἵνα) ἴδωμαι. monuit iam Erneſti Iam autem codd. mirus conſenſus eſt in λίσσωμ'. Nec videntur editores principes aliud voluiſſe; ſed vitio operarum illatum eſſe in Flor. Rom. Aldd. λίσσομ' ἀνέρα. quod tamen vitium codd. quoque obſidet Vrat. b. d. et quinque Pariſ. cum Vin.

dobb. primus emendauit λίσσομαι Turnebus, forte ex Eustath. p. 1277, 53.

ὀμβριμοεργὸν scribunt multi, Mori. Barocc. forte et Lips. Par. C. D. F. itidem vt ὄμβριμος vidimus. Cur ὄβριμος praeferendum iudicem, dixi ad Γ, 357.

419. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ. Offendit permutatio modorum, possis itaque probare ἐλεήσει, ex Par. C. D. nec minus tamen offendit ἤν, ἐὰν, cum indicatiuo. Erit itaque emendandum: εἴ πως vt in altero loco H, 39. vbi v. Obss. Alioqui variatio temporum frequens est in Homericis in ipsa oratione copulata.

420. καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται. Eustath. ἤγουν καὶ δὴ τῷ γε πατήρ. Harlei. καί γε νυ τῷδε. Vrat. b. d. καὶ δέ νυ τῷ γε.

422. ἄλγεα θῆκε scripsi Ionice cum Townl. pro vulg. ἄλγε' ἔθηκε. In Eustath. vtrumque ponitur.

423. τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας. ἀπέκτειν Flor. Aldd. Rom. et reliquae vitiose vsque ad Turnebum, qui primus correxit. ἐπέκτεινε Eustath.

τηλεθάοντας. putes scribendum esse τηλεθόωντας vt Z, 148 ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φέρει. et sic saepe. Vidimus tamen καλὸν τηλεθάον P, 55. necdum canonem satis certum de his teneo. „γρ. τηλεθόωντας“ Barnes.

424. ὧν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι. Memorat Schol. Sophocl. 1075 et περὶ supplet. Licet nec minus supplere ἕνεκα.

425. οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω. Apollon. Lex. ad h. l. cum Hesych. κατοίσεται, κατάξει.

426. ὡς ἔφελε θανέειν. Vitiose ed. Rom. ὄφελλε et Eustath. ὤφελε.

427. τῷ κε κορεσσάμεθα. Vrat. A. κορεσσόμεθα „γρ. τῷ κεκορεσσάμεθα“ Barnes: ex ingenio.

428. μήτηρ ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός. Schol. A. pronior est in alteram interpunctionem, ἥ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

Notant grammatici ad h. l. et ad Apollon. I, 286, formam vocis decompositae ex δύςμορος, et ἄμμορος. v. Etymol. et Hesych. in δυςάμμορος. est, *valde infelix.*

429. ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται. Schol. A. „γρ. γέροντες“ quod erat eodem in versu T, 338.

430. ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. Schol. B. πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς. ἢ, οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. (h. e. vocem hoc sensu frequentatam esse Aetolis, ab aliis Graecis relictam.) Etiam Schol. T. V. οἰκτροῦ κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἀθρόου. Schol. br. ἐλεεινοῦ. οἰκτροῦ. De voce v. ad Σ, 316. ἐξῆρχε de praeeunte iam vidimus sic Σ, 51. 316. 605. alias de chorago.

431. ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα. τί, πρὸς τί βείομαι, sensum habere, *quorsum viuam*, ex apposito videtur apparere, *te mortuo.* etsi apertum est βέω, βείω, esse proprie idem quod βάω, incedo, tum vitae instituto vtor, viuo. Apponam summatim, quae e Scholiis colligere licet, etsi pleraque iam apposita sunt supra ad O, 194.

Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ἔτι βιώσω, ὅ ἐστι, ζώσω. Tum in iisdem Scholion Porphyrii, quod et est in Schol. Leid. εἰς τί βιώσομαι; τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ γῆν. subiungit multa a re aliena; ad rem facit hoc vnum, quod Z, 113 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον legitur: Sub finem, aliunde puto, indocte certe, adiectum: τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνω.

Porro in iisdem Sch. A. βείομαι. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, βήομαι, βηώσομαι. At Sch. B. c. Sch. Leid. τὸ δὲ βείομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι γράφει. ἵν' ᾖ πῶς βιώσομαι καὶ ζήσομαι, σοῦ θανόντος. Scripsit ergo ille βίομαι. τί νυ βίομαι quod Mori et Cant. habent; et Vrat. A. d. Par. E. (superscr. ει.) F. et τίνι βίομαι Par. A. et C. a m. sec. cum a pr. m. esset τί νυ βείομαι. τίνι βείομαι Par. D. I. Hesych. in τί νυ βίομαι; iam laudatus a Barnes et Bentl. τί νυ μέλλω βιοῦν. ὅ ἐστι ζῆν. Ita tamen haud apparet, quomodo βι produci possit. Contra Towul. Vict. Schol. τί νυ βείομαι. οὕτως Ἀρίσταρχος.

πῶς ζήσομαι. Hactenus nondum exploratum eſt, quae Ariſtarchea lectio fuerit.

De ſenſu vocis dubitatio vix eſſe poteſt: τί, πρὸς τί, *quorſum miſera ego viuam!* τί δὴ βιώσομαι, ζήσομαι. Sch. br. Euſtath. nec dubitari poteſt fuiſſe formam antiquam βέω, βείω, βείομαι, quae et idem ſignificauit quod βάω, βαίνω, vt Z, 113, et *viuo:* vti h. l. et aliis locis.

Adiuncta ſunt in Sch. B. Leid. commenta alia: τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἀποβήσομαι; πῶς φροντισθήσομαι. ὡς τὸ, οὔτι βέομαι Διὸς, ἤτοι οὐ φροντίζω. O, 194.

Ariſtarchus ſcribebat quoque αἰνὰ τεκοῦσα, vt eſſet idem quod δυςαριστοτόκεια ſup. Σ, 54. Thetis de Achille. Sic Sch. B. Leid. T. V. Tandem pro τέκνον; ἐγὼ δειλὴ Sch. br. Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν.

432. σεῦ ἀποτεθνειῶτος. „ἀποτεθνηῶτος." Barnes. ſicque Vrat. b. Par. A. B. C. F. I. v. ad Z, 71. κατατεθνηῶτος Lipſ.

433. εὐχωλή, καύχησις. δόξα. at Euſtath. pro εὐχὴ malit accipere; contorte.

434. οἵ σε θεὸν ὥς, δειδέχατ'. Latius Sch. A. B. T. καθ' ἑκάστην οὖν ἡμέραν, φησὶν, ὡς θεῷ σωτῆρι σοὶ ηὔχοντο. quod in poetae verbis non eſt. Etiam Ern. „δειδέχατ' (non δείδεχατ') verte *colebant.* Alibi in hac ſententia verbum τίειν vſurpat: τῖον δέ μιν ἶσα θεοῖσι." Bene haec; ſed quo iure δέχεσθαι eſſe poteſt τίειν. Cum hoc δέχεσθαι ſit proprie excipere adeuntem, verbis, manu, poculo, vt I, 224 et al. videtur maxime de redeunte e pugna victore Hectore eſſe cogitandum: *ciues eum excipiebant tanquam deum:* vt 394. ei vt deo precari dicebantur. plusquamperfectum δεδεγμένοι ἦσαν, aperte pro imperf. ἐδέχοντο, poſt πελέσκεο. ἥ σε θεὸν ὥς Lipſ.

435. ἦ γὰρ καί σφιν Barocc. et recepit Valk. et cum eo Wolf. praeſtatque hoc haud dubie, abſolute dictum. Erat quoque in Mori. Par. A. Vulgo κε eſt. ἦ γάρ κε. *eſſes ſi adhuc viueres.* quod minus commodum eſt. Abeſt omnino κε et καὶ a Vrat. A.

436. νῦν δ' αὖ Lipſ. Vrat. A. Par. A. C. quod alias additum demunt alii.

440. ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε. — „quod Andromache in tanto tumultu ἀσυμπαθὴς domi manſit. — Scilicet fuit haec ζήτησις vel ἀπορία. Ariſtarchus reſpondit: poetam ἀπεσχέσθαι (non ἀπεσχίσθαι) νῦν τοῦ προςώπου, cum Andromache iam partes ſuas egiſſet ſupra in congreſſu cum Hectore: Z, 394 ſq. Sic intellige Schol. A. et V., T. Euſtath. — Inf. ad 447. Sch. A. B. et Sch. br. eam viri obiurgatione percuſſam (Z, 490) domi ſe continuiſſe putarunt. De poetae copia in ſimilium caſuum variatione non cogitant.

441. δίπλακα μαρμαρέην. Ita edd. At codd. Mori. Barocc. Harlei. Lipſ. Vrat. b. Moſc. 2. Townl. Ven. vterque, octo Pariſ. cum Euſtath. πορφυρέην. Vincit itaque auctoritate haec altera lectio: etſi Schol. V. T. „γρ. καὶ μαρμαρέην. Et probabile ſit μαρμαρέην eſſe interpretationem τοῦ πορφυρέην, quod h. l. non de colore, ſed de nitore, etiam de candore, ſit accipiendum. Similis variatio in ſimili loco Γ, 125, 6. erat; Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ad q. l. vide. Etiam h. l. Sch. A. T. Exc. δίπλακα. διπλοΐδα, ἣν οἷόν τε διπλῆν περιβαλέσθαι. De veſte *duplici* Erneſti ad Salmaſ. de Pallio p. 396 ablegat.

θρόνα hoc vno loco occurrunt. Redduntur per ἄνθη ab Apollon. Lex. h. v. At Sch. A. et T. τὰ βαπτὰ ἔρια — *lana tincta coloribus.* ἄλλως· ἄνθη ποικίλα ἐξ ὧν βάπτουσι, *flores et herbae, quibus tingitur lana.* Videtur ſimpliciter declaraſſe flores, ipſa textura, coloribus variis, expreſſos. Nota vox e Theocr. Id. II, 59 de herbis quibus in magica re mulier vtitur. et Nicand. Theriac. 493 θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νούσων, vbi de antipharmacis agit. At Theocr. Schol. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ, φάρμακα, (venena an colores?) ὥς φησι Κλείταρχος. Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. (quod qua auctoritate

aut ratione dixerit, haud apparet) παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Haec late prosequitur Eustath. πολύθρονον. πολυφάρμακον. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. adscripto versu Suidas. Optime Sch. br. ἄνθη. ποικίλματα. et Hesych. θρόνα, ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. vbi v. Not. et ad τρόνα. in quo tamen paullo ante spuria erat glossa: θρόνα: ἄνθη, ἀπὸ τοῦ ὀρᾶν ἄνω. et paullo post Θρόνον — ἐκπεποικιλμένον. — In Sch. B. legitur et praefixum est θρόκ, quod vnde defendi possit, non video; estque id in Par. L. a pr. m. Idem Sch. B. ἐνέπασσε. δηλοῖ δὲ κατὰ Κυπρίους τὸ ποικίλλειν. (potest hoc ita se habere; nec tamen Homerus e Cypro petiisse putandus est) ἀφ' οὗ καὶ παστός. Similia ap. Eustath. Sch. br. Pleniora habet Apollon. in ἔπασσεν et ex eo Hesychius in πάσσε. — ἐπὶ δὲ τοῦ, ἐποίκιλλεν. πολλοὺς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ἀφ' οὗ καὶ παστὸν λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως. Similia sunt in Schol. br. ad Il. Γ, 126. at in Sch. A. B. est παστὸς, ὁ γαμικὸς θάλαμος. qua de re v. Not. Tollii ad Apollon. Lex. p. 537. Etiam Sch. A. ad locum in quo versamur: πάσσειν Κύπριοι τὸ ποικίλλειν· ἀφ' οὗ παστὸς ὁ θάλαμος.

ἔπασσε. Peccatur passim ὄπασσε.

Ceterum hic versus vna cum Γ, 125. 126. est inter praecipua loca de artium incrementis, quae illa aetate iam fuisse necesse est, si textura tam exquisitae artis a Troianis mulieribus elaborari potuit. Signa, (figurae) pugnantium et florum ornamenta intexi telae vix possunt sine delineatione; requiritur quoque protypus coloribus pictus, ad quem in tela ipsa signa reddantur. Fuisse tamen artis pingendi primordia multo seriorum temporum traduntur. Sane Phrygum et Babyloniorum peritia figuras intexendi celebratissima est. Et potuit per Dorum barbariem post occupatam Peloponnesum artium non modo progressus sisti, sed ipsa elementa obscurari.

442—4. Augeri per haec τὸ πάθος bene obseruans Sch. A. B. T. Leid.

443. ἀμφὶ πυρί. Mosc. 2. ἀμφὶ πυρήν.

444. ἐκ νοστήσαντι. vulgg. vna voce, ἐκνοστήσαντι.

445. νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν. De formula v. ad B, 38. Debuit esse scriptum: οὐδὲ νόησε.

447. κωκυτοῦ δ' ἤκουσε — κωκυτὸς, ὁ θρῆνος Apollon. versu adscripto. Bentl. ad h. vs. refert glossam κλυτοιμωγεῖς. ἀκουσταὶ θρήνου ap. Hesych. et emendat καὶ οἰμωγῆς ἤκουσε θρήνου.

448. τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα. Etiam h. l. Bentl. cum viris doctis της δε ϝελιχθη. sed v. ad A, 530. non autem nunc est συνεστράφη, sed membra concussa sunt ἐσείσθησαν· dictum fere vt si ἔγχος σειόμενον ἐλέλικτο, N, 558. τρόμῳ περιεσείσθη Townl. Sch. Emendabat Bentl. τῆς δὲ λελύατο γυῖα. vt N, 85 γυῖα λέλυντο.

χειρὸς δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς. κερκὶς, radius, quo stamina dirimuntur et trama inseritur.

450. Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. ἕπεσθον (ἵνα) ἴδωμαι. Eustathius haeret, sitne ἴδωμαι an ἴδωμι, vt scribit, et editum est in Rom. ed. ἴδωμι ait esse pro ἴδοιμι, vt τύχωμι, pro τύχοιμι. v. Obss. ad H, 243. ἴδωμαι tamen frequentatum et alibi: nisi quod similem dubitationem iam vidimus sup. Σ, 63.

Verum totus versus facit molestias propter duplex peccatum in digamma: ἕπεσθον ϝιδωμ' et ὅτιν' ϝεργα. nisi ex ipsa re pateret, versum esse serius excusum, cum rhapsodus Helenam ex lib. Γ, 143 meminisset, quae prodibat οὐκ οἴη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο; nisi hoc, inquam, ita se haberet, liceret forte caussam erroris et medelam reperire. Ad prius Bentl. iam adscripserat: ἕπεσθε ϝιδοιμ', ad alterum nihil ei succurrebat. poterat tolerari ἴδωμ' ἅτε ἔργα τ.

Ceterum lectio variat aut corrumpitur in libris. In Vict. et in Townl. a pr. m. erat ὅτιν. at Scholio praefixum ὅττι ἔργα. ἄμεινον, ἅτι, ἀντὶ τοῦ· ἅτινα. ὅτινα Par. F. In Vrat. A. Par. B. vno Vindob. ὅτι ἔργα. Vrat. b. et Par. E. ἅτιν'. In Schol. Exc. erat ὅτινα. γρ. ἅτινα. Enimuero ὅτινα per se non habet quod offendat, vidi-

mus iam O, 492 ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε. Add. Od. Θ, 204. O, 394.

452. ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. Quod fupra Agamemnon de fe: κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει.

νέρθε δὲ γυῖα πήγνυται. Schol. B. Leid. Excerpta. Vict. Townl. laudat e Callimacho: ἐκόλλησαν γὰρ ἀνίῃ γούνατα. In oculos incurrit effe ἀνίαι legendum, quod et Vict. Townl. offerunt. Emendauerat quoque Valk. ex Callim. H. in L. P. 83. 84. ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι γώνατα.

454. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος. quod iam Polydamas dixerat Σ, 272 αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. vbi v. Obff. εἴη ἔπος ἐμεῦ Vrat. b. „γρ. ἦεν pro εἴη." Barnes. Apud Suidam ex Callimacho memoratur: ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. cf. Toup. Ep. Crit. p. 45.

πεδίονδε δίηται. Vrat. d. πεδίοιο δίηται, omiffo διὰ, quod aliquoties iam vidimus. v. c. fup. 23. 26. Φ, 247.

457. καὶ δή μοι καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. recte Euftath. ait, ἀγηνορίης pro θρασύτητος. ἀλεγεινῆς Schol. T. V. exponit λυπηράν. puto, exitiofam effe. καταπαύσει Vrat. A. vn. Vindob.

458. — ἐνὶ πληθύι μένεν ἀνδρῶν. perperam fcribitur πληθύϊ, cum nulla diaerefis locum habeat, fed vox fit disfyllaba. In Edd. inde a Flor. erat ἐνὶ πληθύϊ μέν' ἀνδρῶν, (eftque ita etiam ex Veneto a Villoif. expreffum) ac fi media effet producta; quod fecus eft; vt iam fup. I, 637 vidimus: πληθύος ἐκ Δαναῶν. Iam Euftath. p. 1279, 28 recitat: ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μένεν ἀνδρῶν. quod recte recepit Barnes, fed retinuit diaerefin, quam et Clarke feruat, et adftruit ex Od. Π, 105 εἰ δ' αὖ με πληθύϊ δαμασαίατο. atqui et hic eft πληθύι. Bentl. fcribebat πληθυῖ. Cant. Mori. πλήθει.

459. τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. in vltimis eft hiatus, nam εἴκω cedo, non habet digamma. v. Excurf. de digammo ad T. p. 742. Sed totus verfus expletiuus eft fententiae breuiter et cum vi enuntiatae fuperiore verfu.

461. παλλομένη κραδίην. Mofc. 2. κραδίῃ.

464. 465. ταχέες δέ μιν ἵπποι ἕλκον ἀκηδέστως. Optime Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς, et apponit ex Ω, 417 ἤ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο ἕλκον ἀκηδέστως. Hesych. reddit ἀνηλεῶς, ἀφροντίστως. et Schol. br. ἀφροντίστως, ἀμελῶς. quod etiam pro ἀνηλεῶς reponere volebat Alberti ad e. l. reuocare eum poterat vel Etymol. in ἀκηδής, quam vocem vidimus fup. Φ, 123.

ἕλκον. „γρ. εἷλκον" Barnes. Ionicam rationem in hac voce aliquoties vidimus Homero probatam.

466. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν. Schol. B. „Andromache deliquium animi patitur ex repentino adfpectu; aliter Hecuba." Vide de hoc fup. ad vf. 406.

467. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε. Schol. B. V. T. cum Suida, ἐξέπνευσε. oppofitum ἀναπνεῦσαι.

468. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα. „αἱ Ἀριστάρχου, βάλε δ', αἱ δὲ κοιναὶ, χέε." Sch. A. T. V. Eſt βάλε in Lipf. Par. A. C.

Nobis expedita videtur effe fententia: retro prolapfae, reclini, fupinae, feminae capite reclinato, et ipfo lapfu fuccuffo, excidit capitis ornatus. At veteres, qui forte norant, ea ornamenta alligata effe, difficultatem in his repererunt: vt et inter ἀπορίας feu ζητήματα effet, quomodo mulier deficiens, et deliquium paffa, *abiicere* et amouere a fe, χέειν, poffit redimicula capitis. Ait itaque grammaticus in Sch. A. melius fuiffe, fi recepto demum ab ea fpiritu poeta paullo poft vf. 476 dixiffet ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, ἀμβλήδην γοόωσα, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα.

Tum in Sch. B. et Sch. T. V. Leid. alius grammaticus haec dicta ait ex communi poetae vfu, quo per duo verba effert ea, quae vna voce dici debebant; vt: αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς ἀντὶ τοῦ, ἔρξας τελευτήσῃς. Od. A, 293. Simili modo interpretatur loca Jl. Φ, 537. B, 4. K, 67. effe adeo haec dicta pro, χέασα τῆλε ἐκάπυσσε. Alii acceperant dicta vt θρέψασα τεκοῦσά τε, (Od. M, 134) cum poeta immutato tempore et ordine res narrat; voluere effe haec immutato or-

dine dicta, cum esse deberent: ἧριπε δ' ἐξοπίσω, τῆλε δὲ ἀπὸ κρατὸς χέε, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.

Porro in Sch. A. V. et T. duae obseruationes propositae sunt satis subtiles: prima, quod, cum in Hecuba vna tantum κάλυπτρα memorata esset, v. 406. in Andromache nominantur plura; spectare hoc ad miserationem, εἰς μνήμην ἄγει τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας, ὅπως τῇ μεταβολῇ αὐξήσῃ τὸν οἶκτον — Tum: ἐπὶ δὲ ταύτης, ὡς ἂν νέας, καὶ μάλιστα γυναικὸς τοῦ μᾶλλον εὐδοκιμοῦντος, ἐπεξεργασίᾳ χρῆται. Altera obseruatione, quae et in Sch. Leid. est, laudatur verecundia poetae, quod in feminae lapsu lectorem ad capitis ornamenta auocauit. An poeta de hoc cogitauerit, nolim equidem fidem interponere; obseruatio tamen est arguta.

De voc. σιγαλόεντα h. e. λιπαρὰ, λαμπρὰ v. ad E, 226.

469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Habet versum et nomina recitat Pollux V, 95 inter ornamenta muliebria; nihil tamen illustrat. ἄμπυκα. Vox ad equorum ornamenta migrauit; vnde χρυσάμπυκες ἵπποι E, 358 et al. Nunc hoc vno loco ἄμπυξ occurrit; videamus de ea antiquiores: Apollon. Lex. ἄμπυξ, ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι. χρυσάμπυκας ἵππους φησίν. ὅταν δὲ λέγῃ (non, λέγει) „Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε," κόσμον τινὰ ἔοικε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, (ergo iam tum ornatus ille capitis exoleuerat) οὐ μὲν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως. Eadem fere Sch. A. B. Leid. br. ἄμπυξ δὲ δεσμὸς τριχῶν καὶ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως Ὅμηρος. Suidas. add. Hesych. c. Notis. Eustath. Etymol. nec plura discas ex aliis: vt e Sch. Theocr. I, 33. Schol. Pindari Ol. VII, 118. Minus proba dat Sch. Eurip. Hec. 464. Nuper ἄμπυκα cum ceteris illustrauit Boettiger ad Pict. Vas. I, 2 p. 87.

κεκρύφαλος qui fuerit ex Sch. br. Hesych. Suid. Erotian. Lex. Hippocrat. Etymol. in κροκύφαντος, non satis apparet; nec placet inutilia ex etymo repetere. ἄμπυκα

καὶ κρύφαλον ſcriptum erat in Schol. Pind. J. II, 2. κεκρύφαλον ἠδὲ editur in eodem ad Ol. V, 15. ſed τ' et ibi cod. Gott.

πλεκτὴν ἀναδέσμην. Apollon. Lex. οἱ μὲν διάδημα. οἱ δὲ μίτραν. πλὴν, κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. addit, occurrere ſemel hoc vno loco. Ex eo ſua habet Heſych. In Sch. T. V. A. B. Leid. haec habentur: ἀναδέσμη λέγεται σειρὰ, ἣν περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦνται. καλεῖται δ' ὑπ' ἐνίων καλαυδάκη. videtur in hac *calantica* latere. κρήδεμνον δὲ πάλιν τὸ μαφόριον. Hoc et aliud ſerioris Graeciae nomen, κούφια, v. ap. Euſtath. Proſequatur haec qui volet euoluendo gloſſaria.

Scripſi τ' ἠδὲ, quod iam Turneb. ediderat, nam vitioſe vbique legitur τε ἰδὲ cum hiatu; etiam in Ven. Harl. Apollon. p. 125. et miror a Valk. eſſe reuocatum. τε ἠδὲ erat in Par. L. at τ' ἠδὲ diſerte in cod. Alteri. Scribitur quoque τ' ἠδὲ in Sch. Pind. Ol. V, 15 et Ol. VII, 118. vbi Lacheſis χρυσάμπυξ. Vulgatum τε ἰδὲ eſt quoque in Schol. Lycophr. 757.

470. κρήδεμνον. Vidimus iam Ξ, 184. Redditur per ὠμοφόριον in Sch. Leid.

Obſeruat Schol. A. eſſe θ' pro τε. οὕτως ἅπασαι. An igitur fuere libri, in quibus ſcriptum aliter? an δ'?

χρυσέη Ἀφροδίτη. χρυσῆ Townl.

472. μυρία ἕδνα. „γρ. μυρί' ἔεδνα" Barnes.

473. ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν. γαλόῳ eſſe ſcribendum, cum J, et accentu in penultima, diligenter monent Sch. A. B. V. T. (fuit quoque ea doctrina Herodori et Apionis ap. Euſtathium;) pluralem adeo conuenire cum datiuo ſingularis numeri: quem Γ, 122 vidimus: ad q. l. cf. dicta. Et ſunt γαλόῳ αἱ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφαὶ, εἰνατέρες autem αἱ γυναῖκες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν.

ἔσταν habent codd. ſicque editum inde ab Ald. 2. Antea erat ἦσαν in Flor. Ald. 1. Rom. Euſtath. in quo ἔσαν, quod et eſt in Vrat. A. d. ἦσαν Par. L.

474. αἳ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι. μετὰ σφίσιν, non μετά σφισιν scribendum esse, monent Sch. A. et T. V. cf. ad Δ, 2. μετὰ σφῆς Lipſ. Porro ἀτυζομένην ἀπολέσθαι. videtur dictum esse pro δεδοικυῖαν *metuentem, ne moreretur*. qui vſus vocis insolens eſt; ſenſerat hoc Lennep. ad Coluth. p. 146. qui eo quoque deuenit, vt coniectaret ἀτυζόμεναι ſcil. feminae ei adſiantes. ἀτυζομένην ex vſu communi eſt *conſternatam, prae dolore mente captam*, ὥςτε ἀπολέσθαι, ita *vt periculum mortis eſſet*, Sch. B. V. T. Leid. Exc. ταρασσομένην. ἄτῃ συνεχομένην. Addunt ἢ ἑαυτὴν ἀποῤῥίψαι τοῦ τείχους θέλουσαν. quae in verbo non habentur.

ἀπολέσθαι. Euſtath. γρ. ὀλέσθαι.

475. ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. „Ariſtarchus legerat ἔμπνυτο. ἔμπνους ἐγένετο. vt de Sarpedone, αὖθις δ' ἐμπνύνθη E, 697." Schol. A. B. his addunt Schol. V. T. Leid. ἐν ἑαυτῇ τὸ πνεῦμα συνῆξεν. Et Heſych. ἔμπνυτο, ἀνεβίωσε. Recte praelata eſt altera lectio de ea, quae e deliquio ſe recepit, ἄμπνυτο, ex ſollenni vſu τοῦ ἀναπνέειν. v. ad E, 697. Verſus iterum legitur Od. E, 458. Ω, 348.

ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. In edd. Flor. Ald. 1. Rom. Turn. erat θυμὸν ἀ. quod tanquam exquiſitius dictum praeferebat Valken. et, ſi recte video, Erneſti. θυμὸς receperat Ald. 2. eamque ſequutus eſt Stephanus cum ſeqq. Recte vero: nam ſic verſus legitur in ceteris locis, quae modo laudaui, et Jl. Δ, 152 ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. Eſt porro elegantia illa θυμὸν ἀγέρθη longius arceſſita; facitque ingratum ſonum ἐς φρένα θυμόν. Tum vero auctoritas codd. quos noui omnium ſimplicius illud θυμὸς tuetur; etiam Apollon. Lex. p. 32. θυμὸς ἀγέρθη, συνελέγη.

ἡ δ' ἐπεὶ οὖν. Vrat. d. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν.

476. ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν. ἀμβλήδην hoc vno loco lectum. Apollon. Lex. οἷον ἀναβολήδην. ἀπὸ προοιμίου. verſu hoc adſcripto, ἀμβλήδην γοόωσα κατὰ δμωῇσιν ἔειπε. Vbi κατὰ vitioſum eſt. at δμωῇσιν et.

iam a Dionyſ. Hal. de compoſ. ſ. 15 p. 92. Reisk. legi, iam notatum eſt a Barnes, etiam a Tollio: adde Cod. Lipſ. Par. A. C. recte quoque eſt iudicatum, propter glores et fratrias circumſtantes Τρωῇσιν eſſe accommodatius.

Verum vt ad ἀμβλήδην redeamus, quam varie id a grammaticis in Scholiis et in Gloſſariis exponatur, declaratum v. in Nota ad Heſych. h. v. Reddunt fere omnes ἐκ προοιμίου· ſcilicet, quia ἀναβάλλεσθαι de initio cantus facto et de proludendo dicitur: cf. Euſtath. Erit igitur h. l. illa *principio a gemitu facto* dixit. Si tamen reputes, ἀναβάλλειν, ἀναβολὴν, ἀμβολὴν, de iaculando, et ſurſum emittendo, interdum per interualla, et ſup. Φ, 364 ἀναβολάδην de ebulliente adipe eſſe dictum: facile iudices, magis conſentaneam loco eſſe interpretationem: ex alto petito gemitu, aut, ſingultim; vt Dan. Heinſius reddebat, ἀναβάλλουσα τὸν γόον, vtque Schol. br. ἀναφέρουσα τὸ πνεῦμα ἀθρόως.

477. ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ. repoſitum a Stephano: antea edd. γινόμεθ'. Sequutus ille eſt exemplum aliorum locorum: K, 71. Υ, 128. „γρ. γεινάμεθ' et γινόμεθ'" Barnes. γεινάμεθ' etiam eſt in Par. E. ſed vitioſum eſt.

Lamenta haec Andromaches veri affectus plena comparari poſſunt cum rhetorico fuco Libanii in Progymnaſmate p. 141. ed. Morell. To. I. et p. 1011. Vol. IV. Reisk.

Leguntur vſſ. ſqq. apud Strabon. XIII p. 876. in loco tamen luxato, vt doceatur, inter tractus, qui Troiae accenſentur, fuiſſe Lyrneſſum, tum quoque Theben, quae ſub Mynete erat.

478. Πριάμου κατὰ δῶμα. Schol. A. T. V. αἱ κοινότεραι· ἐνὶ οἴκῳ.

479. Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσσῃ. v. ad Z, 396. ὑποπλάκῳ etiam loco noſtro ed. Ald. 2. cum Romana. at ὑπὸ Πλάκῳ iam habetur in Flor. Ald. 1. retractum a Turnebo: ſicque diſerte Harlei. Θήβηφι vn. Vindob.

480. ὅ με τρέφε τυτθὸν ἐοῦσαν. Ionicum erat in Lipſ. Par. A. C. pro vulg. ὁ μ' ἔτρεφε. τυτθὸν puta eſſe ὁ καὶ ἡ τυτθός. vt inf. quoque vſ. 494. Schol. V. T. ἀντὶ τοῦ τυτθὴν, ὡς· θερμὸς ἀϋτμή.

481. δύσμορος αἰνόμορον. Moſc. 2. δύσμορον αἰνέμορον. ſic et Harlei. adſcripto altero pro var. lect. —ος. Et iam olim aberratum fuiſſe docet Schol. A.

ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι. Par. A. ὤφειλε. Par. E. ὡς μὴ ὄφελεν τεκέεσθαι.

482. νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους. Barnes interpoſuerat ρ, vt metro caueret: σὺ μέν ῥ' Ἀΐδαο. perperam vtique; ſic tamen quoque codd. Harl. Mori. Moſc. 2. Ven. quatuor Pariſ.

ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Townl. ὑποκεύθεο. perperam.

483. αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις. Repoſuit ἐνὶ e Rom. Turnebus et Steph. ſicque codd. In Flor. Aldd. erat ἐν.

484. πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, Ὃν τέκομεν — fuere olim qui αὔτως cum τέκομεν iungerent, ματαίως. quod vidit Sch. A. Iungendum enim eſſe νήπιος αὔτως pro ὡς-αὔτως· quod Sch. A. reddit, *ſic vt ante erat* Sch. B. *ille infans vt ego vidua*. Vtrumque in Sch. T. V. Vidimus tamen iam alibi vocem αὔτως apponi ἠθικῶς. καὶ ἄφρονα αὔτως Γ, 220 et παῖδ' ἀταλάφρονα, νήπιον οὕτως, Z, 400. de hoc ipſo Aſtyanacte, vidimus, *ſic, prorſus, tenellum;* vt iterum Ω, 726. πάϊς δέ τε Cant. Par. D. δέ γε Par. C.

Ceterum vulgo interpungitur plene poſt δυσάμμοροι. ita πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως. ſupplendum eſt ἐστι quod eſt ieiunum. Vim habet oratio, ſi iunguntur ſeqq. vt illa πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, quod ad hunc attinet, οὔτε νυ τούτῳ — οὔτε σοι οὗτος.

487 ad 499. ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε. — „ἀθετοῦνται στίχοι ιγ. ὅτι ἀδιάθετοι (Sch. B. et T. V. τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι.) Abſurdum enim eſt, inquit Sch. A. Aſtyanactem vagum errare et amicos patris potum rogare, Priamo adhuc ſuperſtite et patrueli-

bus et matre? et quis ei, vtpote heredi, erepturus esset τὸ τέμενος? Omnino haec, pergit Schol. A. communia sunt omnium orphanorum, non Astyanacti propria." Iniqua prior reprehensionis pars, nam de vrbe capta cogitat Andromache; post vrbis excidium omnia ista mala metuenda erant puero. Sch. B. et T. V. versus notam loquacitatis habere aiunt. Similia e suis grammaticis apposuit Eustath. Est nunc ἀθετῆσαι simpliciter *improbare*, nam a codd. abfuisse, aut interpolationis suspectos versus nemo dixit. Versus per se non contemnendos esse nemo neget, concedit quoque Sch. B. mores feminae praeclare esse adumbratos. Sollenne enim esse mulieribus, vt in magno luctu disertiores sint in malis recensendis quae miserationem faciant. Post haec omnia tamen fateor, notas inesse exornationis, quae serius accessit, sententiis parum cohaerentibus, modo generaliter enuntiatis, modo puero regio non conuenientibus. Iunctura tandem versibus his exclusis erit felicior: οὔτε σοὶ οὗτος (500) Ἀστυάναξ ὃς πρὶν μὲν — Iudicabit de his pro suo quisque ingenio. Eustath. tantum nouem versus inde a 490 qui prorsus γνωμικοὶ sunt, damnat.

487. ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε Φύγῃ. ἢν γὰρ δὴ Ven. A. πόλεμόν τε Lipf. Par. A. K. et ed. Rom. vn. Vind. Vrat. d. Par. G. I. ἤνπερ γὰρ δὴ π. Par. K. Bentleius videtur plures variorum interpolationes agnouisse; sane vix vnius hominis fetus versus omnes esse videntur. Φύγοι Barocc. Mori.

488. αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω. Par. E. αἰεὶ δή τ.

489. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας. ξ— cum —. sed excidit Scholion, quod spectauit, puto, ad ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας. Schol. B. „τῶν ὅρων ἀΦαιρήσονται, alii ἀΦαιρήσουσι." Schol. T. br. Hesych.

Confundit Apollon. Lex. ἀπούρας, vt A, 356, cum ἀπουρίσας. κυρίως μὲν, ἀΦορίσας· hemistichio adscripto. Scilicet ex Etymol. (add. Eustath.) apparet, fuisse qui ἀπούρας contractum esse putarent ex ἀπουρίσας. At est

οὖρος pro ὅρος, ὁρίζω, οὐρίζω. ἀπουρήσουσιν Harl. Mosc. 2. Par. B. H.

Porro pro ἄλλοι γάρ οἱ Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἄλλῃ τοι τούτῳ.“ An forte Scholion ad v. 488 spectauit: vbi αἰεί τοι τούτῳ est? Imitatur hunc locum et aerumnas has ad mulieres viduatas viro et filiis transtulit Quintus VII, 276 sq. Quod melius exsequutus erat Homer. sup. Il. Z, 454 sq. breuius Tecmessa in Sophocl. Ai. 510 sqq.

490. ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι. „ἔρημον τῶν ἀμφηλικιωτῶν“ Sch. A. B. T. (adde Sch. br.) Addunt tamen: alios seiungere πᾶν, vt sit πᾶν ἦμαρ τὸν ὀρφανικὸν παῖδα τίθησιν ἀφήλικα. quod vix placebit. Eusthathius ex antiquioribus: παναφῆλιξ δὲ παῖς, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλασμένος. ἢ πάντη ἀφῆλιξ, οἷα, τῇ ἀφηλικιότητι προςτεθέντων καὶ τῶν τῆς ὀρφανίας κακῶν. Praeiuit Apollon. Lex. παναφήλικα. πάντων τῶν ἀφηλίκων, ὁμηλίκων, ἀπεληλασμένον. Paria sunt ap. Hesych. Si hos, et ad eos dicta, cum Polluce et Phrynicho, dictisque ad eosdem, comparaueris, apparet, veteres in vsu vocis admodum variasse, vt et ἀμφήλικες et ἀφήλικες scriberent; tum ἀφῆλιξ iis esset et is, qui ephebis excessit, et impuber, qui ad pubertatem accedit.

491. πάντα δ' ὑπεμμήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί. Antiqua scriptura est ὑπεμνήμυκε. vitiosa forte, constans tamen, non modo in edd. verum et in codd. et in grammaticis. Sensum vocis ex contexto constituerunt; vocem autem modo a μύειν et μύζειν duxerunt, modo ab μνημύειν, μνημύνειν, et μηνύειν, modo ab ἠμύειν; hoc postremum vtique recte: Sch. A. et Sch. br. „ὑπεμνήμυκε. κατημέμυκε, κατεστύγνακε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ κατανένευκεν ἐκδέχεται. (debuit adeo ab ἠμύειν ducere) οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρὸς (putarunt ergo hi a μνήμη, forte a μνημύω, μνημύνω, duci posse) Postrema etiam habent Sch. B. T. V. Leid. Aliter tamen constituunt subiectum, πάντα αὐτὸν τὰ δεινὰ εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυςφορεῖν. Pergunt tamen: ἤ, πάντα αὐτῷ καταπέπτωκε καὶ κατακέκλειται. παρὰ τὸ ἠμύω,

ἠμύσω, ἤμυκα, ἐμήμυκα, καὶ περισσὸν τὸ νῦ. Haec vtique meliora, dum ducunt a verbo ἠμύειν, ficque alii, etiam Euftathius. add. Apollon. in ἐμνήμυκε et ὑπεμνήμυκε, (vbi ἐν ἀθετουμένοις στίχοις versum haberi ait; v. sup. ad 489) cum iis quae expofita funt in Excurfu VII. ad Apollon. a doctiffimo Tollio. Iidem tamen ipfi, qui ab ἠμύω ducendam vocem effe viderunt, feruant τὸ ν. Scilicet vident viri docti omnino effe ab ἠμύω ἤμυκα et ἐμήμυκα (quod Atticum effe volebat Euftathius; hoc eft, vt accuratius dici puto, prifcum loquendi morem ab Atticis feruatum) de ceteris autem difcedunt in partes; alii ἠμύμυκα inde factum effe volunt, alii ἐμμήμυκα, antiquiores ἐμνήμυκα. Obuium eft fufpicari vitio ita fcriptum effe, aut duplicato μ, fuccurrere metro veteres voluiffe: v. Euftath. et Etymol. potuit tamen etiam pronuntiatio ita inflecti, vt μμ mutaretur in μν. Quo fit, vt verifimiliorem fcripturam ὑπεμμήμυκε ab omni parte firmatam credere nondum liceat. Fuiffe quoque, qui pro ἠμύω in vfu fuiffe putarent μνημύω, patet ex Hefychii gloffa: μνημύει. σκυθρωπάζει. μνήμυκεν, ὑποπτήσσει. δυςχεραίνει. Ex eo numero videtur fuiffe librarius cod. Harlei. et Mofc. 2. Par. H. in quibus eft ὑπομνήμυκε. In Schol. V. et T. praefixum eft ὑπεμήνυκε. Aliae aberrationes funt Par. C. ὑπεμνύμηκε Par. F. ὑπεμίμνηκε et Par. D. ὑπερμνήμυκε. E Vindobonenfibus nil video notatum; debent ergo confentire in ὑπεμνήμυκε.

Nunc poft tot disputationes doctorum virorum, inprimis Tollii l. l. Toupii Epift. crit. p. 73. et Emendat. ad Hefych. (To. IV. p. 373. ad calc. Emendatt. in Suidam) nec haeremus amplius in hac voce, nec nunc differtos effe neceffe eft in expofitione. Monebo tantum verbo: Barnes parum feliciter non modo coniecerat, verum et in poetam intulerat ὑπεμνήμευκε, contractum ex ὑπεμνημόνευκε, prouocando ad Hefych. ἐμνήμυνεν, εἰς ὑπόμνησιν ἤνεγκε, quod emendabat ἐμνημόνευκε. Kufterus ὑπεμμέμυκε olim lectum effe cenfebat, Lennep. ad Coluth. p. 146 coni. πάντα δ' ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε. (eft ta-

men in ipso Colutho 331 γοερκὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί.) At Toup. l. c. ὑπεμμήμυκε emendat, vel ἀπεμήμυκε, vt hoc tamen efferretur duplicato μ. Prius iure receperat Wolf. cf. praef. pr. ed. p. XXXIII.

De voce ἠμύειν, quae cum πτήσσειν, ὑποπτήσσειν, conuenit, vide dicta ad B, 148. Θ, 308. T, 405. "Ορφανος (κατὰ) πάντα ὑπημύει, *oculis est deiectis.*

δεδάκρυνται δὲ παρειαί. Aristarchus παρειά. Schol. A. V. T. οὐδετέρως. Sicque legebat Ven. B. et Harl. Mosc. 2. Par. H.

δεδάκρυντο ap. Apollon. Lex. in ὑπεμνήμυκεν.

492. δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους. Sch. A. notatu dignum duxit, ἐς esse pro πρός. vt in illo: εἰς 'Αγαμέμνονα δῖον. Vt vltima in πάϊς producatur, Barnes em. πρός perperam, vt iam Clarke monuit.

494. τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε. „quod κοτύλη et ὁ κότυλος genus poculi est. Iterum occurrit πύρνον καὶ κοτύλην (Od. P, 12. et O, 311.)“ Sch. A. Scilicet pro mensura serius haberi coepit: de qua v. Pollux et Eustath. qui sua ex Athenaeo petiit. Nam is de κοτύλη disputat XI p. 478 D. sq. Fuere tamen quoque qui τὸ κοῖλον χειρὸς, volam, intelligerent: Sch. B. V. T. L. cf. Etymol. h. v. Eustath. et Sch. B. ad Ψ, 34. Ex h. l. patet, exigui vasis genus esse debuisse.

κοτύλην τυτθὸν aut pro τυτθήν, vt sup. 480 sicque Eustath. aut τυτθὸν ἐπέσχε, *paullulum* admouet ori. Sic I, 485 καὶ οἶνον ἐπισχών.

495. χείλεα μέν τε δίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. ὑπερῴην. palatum h. l. esse, τὸν οὐρανὸν, οὐρανίσκον, τὸ ἄνω τοῦ στόματος, dubium non est. De voce loca praecipua sunt Polluc. II, 98. Etymol. et Hesych. Nec neglexerunt Scholia cum Suida et Eustathio. μέν τε δίην' Ionicum dedi e Vrat. d. vulg. τ' ἐδίην'. Versu scite vtitur Lucian. Merc. cond. 20, item Maximus Tyr. Diss. V p. 74.

496. τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. ἀμφιθαλὴς semel obuium in Homero: „ὁ ἐπ' ἀμφοτέ-

ροις τοῖς γονεῦσι θάλλων. ἤ, ἐφ᾽ ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσι." Apollon. Lex. et ex eo Hesych. add. Etymol. Similia Sch. B. br. Eustath. vt Lat. patrimi et matrimi.

497. χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. πεπληγὼς pro πλήσσων, et ἐνίσσων pro ἐπιπλήσσων. κακολογῶν. „γρ. ἐνίπτων. Sch. Exc. ἐνίσπων, Cant. Vrat. A. b. ὀνειδίοισι edd. vsque ad Turnebum, hoc quoque loco, item codd. Harl. Lipf. v. ad Π, 628.

498. 499. "Ἐῤῥ᾽ οὕτως et δακρυόεις. versus tam inepti sunt, vt ipse Eustathius ferre eos nequeat: τὸ δὲ ἔῤῥε inquit καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος εὐτελὴς τῇ διανοίᾳ, καὶ εὖ περίγραπτος.

ἔῤῥ᾽ οὕτως sc. ὡς ἔχεις. Nusquam reperio, quod serior saltem vsus ferebat ἔῤῥ᾽ οὗτος. Habet tamen codex Alteri, qui est ex recentissimis.

οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν. Vrat. d. μετὰ δαίνυται. nec hoc male.

499. ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα. Vrat. A. πρός. Etiam Barnes malit substituere πρός. Vidimus modo notatum ad vf. 492.

500. ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός. Vrat. d. ἐπὶ γούνατα.

501. μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Non assequuntur priscum vsum loquendi, quem nos e sacris Hebraeorum litteris tenemus, quo omnino lautus victus declaratur, Schol. B. T. V. qui a poeta doceri aiunt, quomodo nutriendi sint pueri: quod sane isto modo fieret pessime. Melius addunt, declaratum sic esse τὸ ἁβροδίαιτον τοῦ βασιλικοῦ καὶ μονογενοῦς παιδός.

ἔδεσκε et mox 503 εὕδεσκε *comedere solebat* et *dormire solebat*. Clarke.

502. αὐτὰρ ὅτ᾽ ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων. „γρ. ἕλῃ." Barnes. νήπι᾽ ἀχεύων Par. G. I. Notat Apollon. Lex. cum aliis: νηπιαχεύων esse παραγωγὸν ex νηπίαχος, οἷον νηπιευόμενος.

503. εὕδεσκ᾽ ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. εὕδεσκεν λέκτροισιν. Mosc. 2. et Eustath. ἐν ἀγκαλίδεσσι pro ἀγκάλαις dictum notat Apollon. Lex. h. v. p. 18.

504. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. „θαλέων. παντοδαπῶν τριΦῶν καὶ ἐδεσμάτων." Schol. B. ἡδυσμάτων Schol. T. V. ad fenfum bene. propius ad etymon, πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐμπλησθεὶς Schol. br. et τῶν πρὸς θάλλειν ἐπιτηδείων Apollon. Lex. et Hefych. τῶν θάλλειν ποιούντων — ἡδέων. Altera interpretatio eft παιγνίων, fumta ex antecedentibus, non ex vocis vi. Ducunt θαλέων plerumque a τὸ θάλος, quod eft βλάστημα. Et Euftath. τὰ θάλεα, τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια, ἀγαθά. follennior vtique vfus de plantis. Exiftimo fuiffe voc. ὁ, ἡ, θαλής, τὸ θαλές. vnde fup. vf. 496 erat ἀμφιθαλής, floridum. inde τὰ θαλέα, res lautae, opiparae.

ἐμπλησάμενος κῆρ. κῆρ pro ventriculo Hemfierhuf. accipiebat. Immo vero eft Homericus vfus follennis, pro ἑαυτὸν dicere κῆρ, θυμὸν, ἦτορ; et fimilia.

εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. „γρ. ἐν" Barnes.

505. νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι ϛ „eft pro πάθοι ἄν: πρὸς τὸ, ἰχθὺς ὥς κε φάγῃσι." Schol. A. Refpicitur ad Φ, 127. et Scholion ad e. l. fcribebatur ibi ὅς κε φάγῃσι pro ὅς κε φάγοι ἄν.

φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών. ἀφαμαρτὼν πατρὸς, χωρισθεὶς, vt Schol. br. Supra Z, 411 Andromache de fe ad Hectorem: ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι.

506. 507. Verfus iidem fere lecti fup. Z, 402. 3. fed opportuniore loco; repetiti hinc, fi quid video. Video quoque Dan. Heinfium ad Hefiod. p. 97. fic fenfiffe et Bentleium vncis verfum 506 inclufiffe. Tentabat ille quoque: Ἀστυάνακτ' ὄν, vt feruaretur iunctura: fed v. ad H, 138. Plato tamen verfum legerat, nam recitat in Cratylo p. 392 D. nifi quod variat lectio: ἔρυτο πόλιν.

Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι. Mori et Barocc. πάντες. in hoc tamen adfcriptum: γρ. Τρῶες.

509. 510. νῦν δέ σε μὲν — αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Schol. B. T. V. εὔστροφοι καὶ ποικίλαι. Schol. br. σκώληκες εὐκίνητοι. Porphyr. Qu. Hom. 3. verfu laudato

κίόλαι οὖν εὐλαὶ, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι ταχέως λέγονται. de voc. vide ad Δ, 186.

ἐπεί κε κύνες κορέσωνται. Lipf. verfu ab alia manu adfcripto, κορέσονται, vt legunt Harl. Vrat. d, Mofc. 2. Parif. fex.

510. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. vn. Vindob. κέοντο.

512. 513. 514. ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι. Euftath. „δυςκόλως πέφρασται ταῦτα. δηλοῖ δέ· ἀλλ' ἔστω σοι κλέος ἡ τῶν ἱματίων καῦσις, ἔμπροσθεν τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ. Scilicet inuerfa eft oratio pro vulgari more loquendi: καταφλέξω ὡς αὐτὰ σοὶ εἶναι κλέος πρὸς Τρ. καὶ Τρ. ἐπεὶ σὺ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς· quo ipfo fit, vt, quod apponitur, illa fint οὐδέν σοι ὄφελος. cremauit veftes pretiofas ipfi deftinatas, quarum ne quidem ad funebrem apparatum vfus erit, cum corpus abstractum fit; cremabuntur autem faltem in eius honorem in confpectu omnium.

512. ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Sch. T. V. „ἀλλ' ἤτοι. ἀλλὰ ὄντως σοι. ἤ, ἐγὼ μὲν φλέξω, σοὶ δὲ οὐκ ὄφελος. διὸ ψιλωτέον τὸ οὐδὲν, (non effe fcribendum ait οὐδ' ἓν) ὡς περισσοῦ ὄντος τοῦ ἐν· ὃ καὶ ἄμεινον. inanis fubtilitas!

πυρὶ κηλέῳ v. ad Θ, 217.

513. οὐδὲν σοί γ' ὄφελος. Par. οὐδέ νυ σοί γ'. ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, vt ἐντίθεσθαι, fic ἐγκεῖσθαι. Schol. V. T. „κείσεαι. κήσεαι. κήσῃ. ἐνετίθετο γὰρ τὰ ὀστᾶ τοῖς ἱματίοις, ὡς ἀπὸ (f. ἐπὶ) Λαέρτου (Od. B, 99 et al.) καὶ Ἕκτορος δῆλον (Jl. Ω, 793. 6.) ἔστι δὲ γυναικεῖον, ὡς τότε ὠφελίμου οὔσης τῆς ἐσθῆτος, εἰ συνέκειτο αὐτοῖς. (leg. συνεκαίετο) Ergo grammatici ἐν κείσεαι αὐτοῖς acceperunt pro ἐγκαυθήσῃ αὐτοῖς. fuit enim κέω, κείω, κάω, καίω. κειάμενοι πυρὰ πολλά. v. ad H, 333.

515. ἐπὶ δὲ στενάχοντο. recte, Ionice. Lipf. cum al. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο.

IN LIBRVM XXIII. (Ψ) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Scholia Cod. Ven. A. multo parcius per vltimos libros ſunt adſperſa. In libris X, Ψ, Ω, nulla quoque ſunt ſub finem adſcripta nomina grammaticorum, e quibus ſigna et notae ſint petitae. Ad ſupplendum hunc defectum in manibus habeo Scholia Victoriana.

1. *ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν.* ⟝ „quod hinc apparet, *στενάχων* eſſe ſcribendum, non *στεναχῶν*. (quaſi a *στεναχὴ στεναχέω* formandum ſit) alias non eſſe poſſet *στενάχοντο*. Sch. A. V. Debuit Scholion ſup. Π, 489. aut Σ, 318. reſpicere; nihil tamen ad ea loca monitum.

κατὰ πτόλιν. „*πόλιν· Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ Κωμικῷ ἐν Σωσίππῳ.* Sch. A. Sch. Exc. et ex antiquis Euſtath. Mirum nunc demum hoc Scholion apponi, et a Salaminiis *τὸ πτόλις* pro *πόλις* repeti, apud quos forte ille vſus *τοῦ πτόλις* vulgaris fuit e priſca aetate. Rem ſic accipiendam cenſeo; manſiſſe antiquam poetarum formam *πτόλιν* in vſu communi apud Cyprios. Fabulam *Soſippum* ignorabamus. In Schol. Vict. nomen Comici adiicitur: *παρὰ Κωμικῷ Ἀλεξανδρίδῃ.* hunc viri docti volunt Anaxandridem eſſe ſcribendum. Nomen fabulae in recenſu ap. Fabric. non reperitur.

2. *ἐπειδὴ νῆάς τε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.* Et hunc verſum inter *ἀκεφάλους* retulerunt: notatum quoque a Clarkio. At fuit pronuntiatum Ε*ππειδη*. cf. ad X, 379 et poterat ita ſcribi eodem iure, quo *ἔδδεισεν ἔλλαβε*

ἔῤῥεξε aliquoties et alia similia; docet hoc ipse tonus recitantis, nec esse video cur in hoc ἐπειδὴ haereamus. Bentl. quoque scribebat ἐπ πειδή.

ἐπειδὴ δ' εἰς νῆας recitare Hephaestionem aiebat Paw, contra quem disputata Doruilliano more v. in Vanno Crit. p. 510.

νῆας pro loco, dictas notant A. B. V. Scilicet est statio nauium, Naustathmus. Etiam illud ad hunc demum versum notatum, Hellespontum dici mare ad Sigeum.

3. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο. Ionicum esse debuit ἄρα σκίδναντο. — „ἄρ' *vt par fuit*" Clarke.

4. οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι. Sch. A. B. V. ἀφ' ἑαυτοῦ χωρίζεσθαι. l. vacare volunt ἀπὸ, vt in ἀπητίμησεν. (N, 113.) Scilicet sic erit ἀπ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι, vt antea, ἐσκίδναντο. l. scribendum esse ἄπο.

5. ὅγε οἷς. „γρ. ὅγ' ἑοῖς" Barnes ignarus digammi.

6. Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Vox iam aliquoties lecta vt Δ, 257 et al. Attamen Schol. Vict. „καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ πρὸς Αἰγεῖς χρησμῷ· ἵππον Θεσσαλικήν." Est hoc oraculum ap. Paroemiographos (Zenob. I, 48) Suid. in Αἰγιεῖς, Steph. Byz. vnde distichon est ap. Strabon. X p. 689 (449) vbi corrige quod ibi legitur ἵππον Θεσσαλικόν.

7. μὴ δήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους. „quod μὴ δή πω dictum pro μηδέ πω" „μὴ δή πω. *nequaquam quaeso.*" Clarke. Potest ita reddi. at in verbis haec sunt: μήπω *ne forte*. δή, *vtique*. Schol. Vict. μηδέ πω. ὡς τὸ, εἰς κόρκκας· (hoc alienum est; non imprecatur Achilles, sed precatur) Λοκροὶ δὲ οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ χρῶνται τῷ η ἀντὶ τοῦ ε. „ὑπ' ὄχεσφι pro τοὺς ὑπὸ τοῖς ὀχήμασιν ἵππους" Sch. A. Quidni ὑπολυώμεθα iungamus? vt alibi ὑπολύειν, etiam inf. 513 ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους. — De υ modo producta modo correpta in λυώμεθα 7. 11. 27. notatum quoque antiquis. v. Eustath. Etymol. in θύω. v. sup. ad A, 314. et Exc. I. ad XVII, p. 407. Versus 7 omissus Vrat. d.

8. αὐτοῖς ἵπποισι — ὅτι λείπει ἡ σύν. B. V. Sch. br. Eustath. Schol. Vict. addit: λείπει ἡ σὺν, ὡς τὸ αὐτῷ γέρω... Leg. ὡς τὸ, αὐτῷ γαρυτῷ. Od. Φ, 54. ἵπποις καὶ ἀνδράσι Schol. Aristoph. Ran. 228.

9. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. „quod ὃ γὰρ, ἀντὶ τοῦ, τὸ γὰρ, aut vacat γάρ." Sch. A. Prius verum: sic enim et sup. Π, 457. 675. Et sic Apollon. Lex. in ὅ. Vitiose τὸ γὰρ legitur ap. Stobaeum Serm. CXXI. p. 613 vbi versus insertus.

10. αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. Clarke vrget vim reciprocam: *nos ipsi satiauerimus*, et laudat X, 33 et ad N, 45. Addit Ernesti, non ad solam satietatem respici, sed etiam ad quandam dulcedinem quae in ipso luctu sentitur; Ouid. Trist. IV, 3, 37 *Est quaedam flere voluptas.* add. inf. 108. Eodem spectat, quod Sch. B. laudat Aeschylum dicentem, ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι. Habet sane locum vtrumque; nam Od. O, 399 κήδεσι ταρπώμεθα — μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. Enimuero et alterum habet locum, vt sup. X, 427 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε. Vocem vidimus iam I, 701 τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο. Et de lamentis iterum inf. 98. et Ω, 513. et aliquoties in Odyssea. cf. Eustath. Spectat ad h. v. glossa Hesychii τερπώμεθα. ἐμπλησθῶμεν. si legeris τεταρπώμεσθα.

13. οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν — Ex his Apollon. I, 1059 Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν. et ibid. IV, 1535. 6. et secundum eos Virgil. Aen. XI, 188 sq.

14. μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. hoc adiecto occurrere poetam reprehensioni, quod milites flent, ait Sch. A. Atqui sunt lamenta Myrmidonum sollennia ista quae ad luctum illa aetate spectabant. vt mox Achillem videmus ἐξάρχειν γόου; et disertius inf. Ω. super Hectore. Schol. Vict. „ἡ καὶ αὐτὴ ἀνακαλουμένη, ἡ θεία δύναμις ἐμπνεύσασα συμπάθειαν αὐτοῖς. Eustath. alio modo Thetidem adhibitam esse vult, vt ratio reddatur, vnde

tanta lacrimarum copia suppetierit, vt et in arenam defluerent. Non meminerat priscum loquendi morem hyperbolicum; vt Π, 3. quem nec Virgil. adspernatus est: *Spargitur et tellus lacrimis, sparguntur et arma.* Aen, XI, 191.

Loquendi forma γόου ἵμερος in superioribus libris non occurrebat; nunc aliquoties hoc et vltimo libro, et in Odyssea. est animi procliuitas ad flendum. Commotio animi redditur per ἵμερον. Inf. Ω, 507. Ern. ait esse ἵμερον γόου desiderium triste, mouens tristitiam et lacrimas, ἵμερον γοερόν. At Homero est vere *desiderium flendi* h. e. impetus quo lacrimae erumpunt, animo commoto. Hinc altera parte est τεταρπόμενος γόοιο. vt Ω, 513 et sup. Ψ, 10. Thetidis autem mentio vix satis opportuna, cum non ipsa adsit. v. Notam.

Post ista omnia fatendum est versum habere magnam similitudinem cum eo versuum genere, qui explendae et dilatandae sententiae caussa interpositi sunt.

15. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα ἀνδρῶν. ⸓ quod δεύοντο τεύχεα, vt σπάρτα λέλυνται neutrum plurale cum verbo plurali: B, 135. Absurde autem nonnulli arma lacrimari acceperant; iubent adeo Sch. A. B. distinguere post τεύχεα. Repetit ea Eustath.

16. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα Φόβοιο. ⸓ quod τοῖον dictum est αὐξητικῶς Sch. A. (addit Sch. B. καὶ θαυμαστικῶς μετ' ἐμφάσεως, ἵν' ᾖ, τὸν μέγαν καὶ περιβόητον) non, vt Glossographi acceperunt, ἀγαθόν. A. B. Sch. Exc. Vict. Satis sero notatur vsus, toties obuius factus, statim Jl. Δ, 390. vbi iam Ernesti docuerat, esse pro caussali: *nam magnum* aut simile quid. Sic saepe, v. c. K, 145. Sic et inf. 280. Quod glossographi per ἀγαθὸν exposuere, (vt et ap. Hesych. est τοῖον. τοιοῦτον, οὕτως ἀγαθὸν) spectavit ad Od. Δ, 206 τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, vbi Eustath. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, τοίου γὰρ πατρὸς, οἱ γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ φασίν. ὡς τὰ παλαιὰ σχόλια λέγει.

μήστωρα Φόβοιο. μήσασθαι φυγὴν πολεμίοις δυνάμενον Sch. B. saepe iam vidimus; ad Δ, 328. Θ, 108.

17. τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο iam vidimus Σ, 51. et ἀδινοῦ γόοιο, ἀθρόου. οἰκτροῦ, Sch. br. νῦν πυκνοῦ. συνεχοῦς θρήνου v. ad Σ, 316.

18. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. „quod ambiguum est, fintne manus Achillis, an Patrocli ipfius." Sch. A. B. V. Euftath. Probabilius prius, vt iam Σ, 317 dictum, vbi idem verfus lectus erat; etiam monitum, quod ἀνδροφόνους fcripfit Ariftarchus, alii ἀνδροφόνου — ἑταίρου.

χεῖρας ἀπ' vitium Ald. 3.

20. πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω. τελέω pro futuro. Schol. Vict. τελέω. ὅσον οὔπω, τελέσω. eo adducta res erat, vt effici poffent — τοι quod codd. habent, e Rom. recepit Stephanus, pro σοι. VII. 19. 20. legentur infra 179. 180. opportuniore loco.

21. Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. ὠμῶς ἀπομερίσασθαι Sch. B. v. ad X, 354. Vix tamen verfus eft Homericus: δευρ' ϝερυσας.

22. ἀποδειροτομήσω Vrat. d. quod etiam locum tuetur pro — σειν.

24. ἀεικέα μήδετο ἔργα. Laudat Plutarch. de aud. poet. p. 19 C. quod per epitheta poeta ipfe facinus improbat.

μήδετο. Schol. B. interpretatur μήσατο ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο. ἐποίει. Declarat tamen ipfa interpretatio, μήδετο ab ipfo effe lectum. Etfi Barnes γρ. μήσατο fcil. aliis locis, vt K, 289. At μήδετο et inf. 176. nec aliter ap. Plutarch. l. l. p. 19. Quidnam τὸ ἀεικὲς fit, fuit ζήτημα. v. Sch. B. V. et Euftath. fimpliciter dicam, quod infepultum corpus apud feretrum humi profternitur. VII. 24. 25 recitat Plutarch. de aud. poet.

26. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος. ἀφωπλίζοντο. ἀφῃροῦντο. Apollon. Lex. et Hefych. Sch. br. adiiciunt τὰ ὅπλα. ἕκαστος. „γρ. ἕκαστοι" Sch. A. ficque Harl. Cant. Townl. Vict. Vrat. A. duo Vindob. et fic edd. Fl. Aldd. donec e Romana Turneb. recepit ἕκαστος. Inf. 56 ἀφοπλίσαντες ἕκαστοι non variat.

27. λύον δ' ὑψηχέας ἵππους. „ γρ. λύοντο δὲ μώνυχας ἵππους" Sch. A. Et sic Mori. Barocc. Cant. Townl. Vrat. A. edd. Flor. Aldd. Turn. quod sollennioris vsus est in Homericis, donec ex ed. Rom. alterum recepit Stephanus. ὑψηχέες ἵπποι vno praeterea loco memorantur Il. E, 772 ad q. l. vide.

28. καδδ' ἴζον Flor. Ald. 1. Rom. κάδδιζον Ald. 2. reduxit prius Turneb.

παρὰ νηΐ. Schol. Vict. λείπει· καὶ σκηνῇ. ὡς· παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ (A, 329) — nimis subtiliter: sedere poterant sub dio ante nauem et tentorium.

29. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. — „ ὅτι τάφον τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γενόμενον" Schol. A. qui proprie τὸ περίδειπνον, vt exponit Apollon. Lex. et ex eo Hesych. in τάφος, et Sch. br. Repugnarunt alii ap. Eustath. et in Nota Villois. ad e. l. Apollonii, qui contendunt esse simpliciter h. l. δόρπον, δαῖτα et recte. Τάφος enim proprie dictum epulum non praebebatur nisi iustis persolutis, vt inf. Ω, 801. 2. 3 et Od. Δ, 309. 310 Aegistho caeso: quem loc. laudat et comparat Γ, 258. Schol. Vict. Mirum est, quod adiicit: Κύπριοι δὲ τάφον τὸν φόνον. πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα. ὅ ἐστι, φόνῳ. Versus est Od. Ω, 87. at ibi locum vix habet caedes. Multa argutatur Sch. B. δαίνυ, παρεσκεύαζεν vt I, 70 vidimus.

30. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. ὀρέχθεον. Vocem antiquatam grammatici ex etymo et contextu constituere studuerunt. Ita tres fere sectas discernas, quas attigere quoque Schol. br.

Sch. A. κατὰ μίμησιν ἤχου τραχέος πεποίηται τὸ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ, ἔστενον ἀναιρούμενοι. Hesych. ἐστέναχον. ἐμυκῶντο. ἐβρύχοντο. Apollon. Lex. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις adiecto hemistichio. Visum itaque est esse verbum ad merum sonum factum. Conuenit Sch. B. V. ἀπεστείνοντο ἀναιρούμενοι· τὸ γὰρ ἴδιωμα μέμνηται (μιμεῖται) τῆς φωνῆς, ἣν προΐενται ἀναιρούμενοι οἱ βόες. add. Sch. br. Sequitur haec Schol. Apollonii Arg. I, 275.

In Apollon. l. c. porro: τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ὀρούειν συνεσχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι, τὸ μετὰ θορύβου τὴν σφαγὴν ὑπομένειν. Putes ita ſaltem ἀπὸ τοῦ ὀρέγεσθαι duci debere. proprie *extendere ſe*, (tum communi vſu, appetere, ſcil. quia apprehendendae rei cauſſa extendimus nos) Iam ſiue ab hoc ſiue ab ὀρέγεσθαι ductus manſit ſignificatus τοῦ ὀρεχθεῖν, vti et eſt apud Schol. br. et Euſtath. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ, ὅτι τὸ ὀρέχθεον ἀντὶ τοῦ ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο, ἤτοι ἐξετείνοντο, et vt poeta ſolet, ἐτανύοντο. Schol. Vict. ἢ ἐξετείνοντο ἀποθνήσκοντες. ὡς τὸ· κεῖτο μέγας μεγαλωστί. Videtur hinc ὀρεχθεῖν adhibitum pro, *cupere*, ap. Apollon. Arg. I, 275 et II, 49 vt ſenſus docet, et Schol. ad alterum locum declarat, ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει. ἐν ὀρέξει ἦν. vnde et ὀρεκτεῖν, ἐπιθυμεῖν, eſt ap. Heſych. Ita proprie de animo dictum eſt agitato, de corde palpitante, vt apud Suidam exponitur: ὀρεχθεῖν, κινεῖν, ταράττεσθαι, adſcripto Ariſtoph. Nub. 1371 quam vocis acceptionem illuſtrat et Aeſchyli fragmentum ex Niobe apud Strabonem lib. XII extr. de quo paullo poſt dicam.

Tandem Schol. B. et Schol. br. οἱ δὲ, διεκόπτοντο. ἀπὸ τούτου καὶ ἐρεγμὸς, ὁ ἀποκεκομμένος κύαμος· quae Euſtathius quoque e veteribus repetit. Scilicet apparet fuiſſe, qui aut ſcriberent ἐρέχθεον, aut ὀρέχθεον eodem modo dictum acciperent, ab ἐρείκω, σχίζω, ductum. Eo adduxerat eos verſus: δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, ſeu vt ſcripſerant, ἐρεχθῶν, Od. E, 83 et 157. Apion ἐριχθῶν, διακόπτων legerat; nam ibi fuit quoque lectum ὀρέχθων, vt laudantur verba a Schol. Apollonii Arg. I, 275 monente, accipi quoque vocem pro τραχύνεσθαι. Itaque in Etymologico, loco turbato, in ἐρεχθῶν, vbi Ariſtarchea interpretatio ſupra memorata, eſſe στεναγμοῦ καὶ ποίας φωνῆς, apponitur, ſubiiciuntur verba: οὕτω διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος, videlicet quia alii ὀρεχθῶν et ἐριχθῶν legerant; apponitur quoque paullo poſt Apionis lectio ἐριχθῶν. Eſt quoque ap. Heſych. ἐρέχθων, διακόπτων.

Iam ſi de iudicio interponendo quaeritur, fatendum eſt, notionem τοῦ *mugire* eſſe quidem admodum accommodatam, grammatice tamen et etymologice declarari haud poſſe. Verbum quidem eſt ſoni cognati, ῥοχθεῖν, de ſtrepitu fluctuum et maris; expectabam quoque veterum aliquem id eſſe comparaturum aut adeo legere malle ἐρόχθεον. et eſt quoque Euſtathius, qui illud comparat cum Theocriteo, mox memorando. Altera interpretatio ὀρέχθεον, ὠρέγοντο, conuenit cum etymo, analogia, et ſequente mox τανύοντα· πολλοὶ μὲν βόες ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, διὰ σιδήρου, σὺν σιδήρῳ. extendebantur, iacebant extenta, verbo, πολλοὶ δὲ ὕες τανύοντο εὑόμενοι διὰ φλογός. Ducta hinc altera ſignificatio, de motu, moveri, et ex motu turbari, vt ap. Ariſtoph. l. c. et Theocr. XI, 43 de motu maris alluentis ad littus, τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χερσὸν ὀρεχθεῖν, vel dorice ὀρεχθῆν. nam, vt ſit mugire, infertur ex contexto; comparat quoque Euſtath. ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα, qui id quoque admittit; infertur quoque in verſum Aeſchyli ex Niobe a Valkenario ad Hippol. p. 245. et Toupio emendatum, πᾶν δέ κ' ὠρεχθεῖ πέδον, ταράττεται. vbi quid ſibi velit Toupii Ἴδη — τέρπουσι, non aſſequor. De fragmento autem Ariſtiae ap. Athenaeum II, 19, p. 60 μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον nihil tuto licet pronuntiare; quod et vidit Schweigh. ad e. l. Dictum eodem ſenſu ἐρέχθειν et ἐρεχθεῖν, vnde leniore pronuntiatione videtur factum eſſe ἐρέθειν, ἐρεθίζειν. quo ſenſu eſt Od. E, 83 et 157. ſupra laudd. et inf. Ψ, 317 νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. quo Heſychii gloſſa ſpectat, ἐρεχθομένη. σαλευομένη. ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Hymn. in Apoll. 358 (in Pyth. 180) ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι κεῖτο. Quod ap. Euſtath. laudatur, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει, videtur memoriter eſſe repetitum pro ὑλάκτει ex Od. Υ, 13.

βόες ἀργοί. haerent grammatici in epitheto. non poſſunt eſſe ταχεῖς; nam boues ſunt εἰλίποδες. non λευκοί, nam diis inferis nigrae, non candidae, victimae caedun-

tur, ait Sch. B. cum Eustath. e vet. et Sch. Exc. et Schol. Vict. Nisi sit accipiendum de pecudibus excoriatis et adipe candentibus; vt ἀργῶντες βόες ap. Pindar. Frag. CXL. aut quia non Patroclo, verum ad epulas Myrmidonum mactabantur. Haec recte, arbitror. In Schol. Vict. additur: aut pro aduerbio haberi posse: ἢ ἀργῶς· ὅ ἐστι, ταχέως. ὡς· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν (inf. 287) τινὲς δὲ, ἀργοὶ, συνεχεῖς. ταχεῖς ἀδιάλειπτον. ἢ, ἀργῷ σιδήρῳ, τῷ πολιῷ. Porro: σιδήρῳ. τινὲς ἀθετοῦσιν, ὡς οὐκ ὄντος σιδήρου τότε. τί οὖν φησί· πολιόν τε σίδηρον· (I, 366) ἀμφὶ σιδήρῳ et cum ὀρέχθεον et cum σφαζόμενοι iungi videas. ἀμφὶ vt Θ, 86 κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί, A, 303 et similia.

31. αἶγες. οὐκ ἔτι ὀρέχθεον, ἀλλ' ἐμήκαζον. Sch. A. V. Ceterum vss. 31. 32. 33. iam lecti fere sup. I, 462—4.

32. ἀργιόδοντες ὕες ab ὗς, alia forma fuit ὗς ex ὑΐς.

33. εὑόμενοι τανύοντο. Schol. B. V. τὸ εὕειν ἐστὶ τὸ ἀποκαίειν τὰς τρίχας. quod alienum ab h. l. etsi per se recte. Sic εὗσέ τε μίστυλλέν τε. Alii ibid. ἀντὶ τοῦ· τὴν πημελὴν ἐτήκοντο. Optime Schol. br. ἀντὶ τοῦ· τεινόμενοι ἐφλέγοντο.

34. πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα. ∫— „quod κοτυλήρυτον scribendum, non κοτυλήῤῥυτον. (vt est in Ven. B. Vrat. A. Lips. item in ed. Nicandri Ther. 538. apud Apollon. Lex. Athen. XI p. 479 A. etsi Aristarcheam interpretationem afferunt) sicque ductum non ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι, *haurire*. Aristarchus exposuerat πολὺ, ὥςτε κοτύλῃ ἀρύσασθαι. Sch. A. Eodem modo Sch. B. Vict. br. Apollon. Hesych. vt sit δαψιλές. Nec vero infusum fuisse corpori sanguinem, sed circa illud effusum. Idem Schol. B. et V. de κοτύλῃ diserte agunt, quam iam vidimus X, 494.

36. εἰς Ἀγαμέμνονα esse pro πρὸς omnes notant.

37. σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ. ∫— „quod σπουδῇ, μετὰ πολλῆς κακοπαθείας.“ Sch. A. item Sch. B. V. Sch. br. quod tamen saepe iam vidimus; sta-

tim B, 99. et quod ad ἑταίρου χωόμενον κῆρ deest περὶ et χωόμενον, pro συγχεόμενον. Sch. A. συγκεχυμένον καὶ λυπούμενον Sch. B. Scilicet sic exposuere vocem χώεσθαι et sup. v. c. Π, 553 quatenus omnino magnus animi motus et affectus iram adiunctam habet.

παρπεπιθόντες Barnes acuerat; quod et facere iubet Sch. B. et Etymol. cum vbique esset editum παρπεπίθοντες; variat scriptura in Apollon. et Hesych. edd. Aiunt παρπεπίθοντες esse παραπείσαντες, at παραπεπιθόντες, παρκλογισάμενοι, vt Od. Ξ, 291. At hoc fundo idoneo caret: vtrumque est aliquem de sententia deducere seu monito et consilio seu fraude. Verum ad Il. Ξ, 208. iam monitum est, esse diuersas grammaticorum opiniones, cum alii πεπιθῶν pro πιθῶν dictum accipiant, alii nouum verbum πεπίθω, πεπίθων, eodem significatu quam πείθω. quibus equidem adstipulor; est quoque πεπιθέω. Potest etiam ab hoc ipso Aoristus πεπιθῶν deduci. Reliqui tamen quod semel receptum erat.

38. ἴξον. „γρ. ἶξον." Barnes. perpetua varietas. ἴζον Ald. 2. vitiose. deb. ἶκον.

39. κέλευσαν sc. οἱ βασιλεῖς Aristarchea fuit lectio: probata Herodiano. Sch. A. B. Vict. Estque ea in Venetis, Harlei. Mori. Cant. Mosc. 2. Vrat. b. Vulgg. κέλευθεν Agamemnon: quae fuerat quoque in cod. Vict. κέλευε, temere, ed. Turneb. vnde forte Barnes: „γρ. κέλευεν."

40. στῆναι male Ald. 2. c. sequ.

εἰ πεπίθοιεν vim in εἰ quaerit Sch. B. V. παρασκευάζοντας declarare, etsi vix sperent se esse effecturos. At ex vsu Homerico εἰ est pro ἵνα, ὅπως, vt etiam Eustath. recte monet.

42. αὐτὰρ ὅγ' ἠπρνεῖτο στερεῶς. Mori στεῤῥῶς, quod Homericum non esse Barnes monet. στυγερῶς, quod et eod. Alteri habebat, induxerat Ald. 2. eiectum ab H. Stephano: nec tamen spernendum esse putabat Ernesti. Alterum στερεῶς tamen frequentatum poetae I, 506 στερεῶς ἀποείπῃ. αὐτὰρ ὁ ἠρν. Vrat. b. d.

45. σῆμά τε χεῦαι, reduxi hoc e codd. Cant. Harl Ven. Mosc. 2. Vrat. A. et edd. ante Ald. 2. quae χεῦσαι induxerat.

46. οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπεὶ οὔτι με δ." Vrat. d. οὐδέ με δ. idem κείρεσθαι. Stobaeus περὶ πένθους, vbi vſ. recitat et vn. Vindob.

48. Ἀλλ' ἦτοι νῦν μεν. ordo e Barocc. Harl. Ven. Townl. Mosc. 2. Vrat. d. b. et vno Vindob. vulgo incomte μὲν νῦν.

στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί. Sch. A. Vict. „οὕτως, πειθώμεθα, οὐ, τερπώμεθα." ſiue quod ita quoque lectum ſit, ſiue vt pro obſeruatione ſit, quia Achilles inuitus cibum ſumit: vt Schol. B. V. vti dixerat πειθώμεθα νυκτὶ, ingruenti Θ, 502. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι Η, 282. 293. vbi v. Not. Et Neſtor inf. 644 γήραϊ λυγρῷ. Barnes comparat Ouidianum: *et queror, inuiſi cum venit hora cibi.* e Ponto I, 11, 7.

Ita vero στυγερῇ πειθώμεθα δαιτὶ ſi verum eſt, Achilles cibum ſumſit, quod antea tam peruicaciter renuerat facere, antequam Patroclo iuſta perſoluta eſſent: T, 209. 305. Non hoc conuenit ingenio Achillis, quale poeta per totum carmen oſtenderat, in eoque peccaſſe dicendus; etſi dicas, exſatiatam ſaltem fuiſſe iram, Hectore caeſo et ipſam naturam cibum deſideraſſe. Vereor vt et h. l. lectum olim fuerit, στυγερῇ πειθώμεθα νυκτί. ita conuenit ἠῶθεν δὲ — et 55 δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστος. In toto loco interpolationis veſtigia videbimus.

49. ἠῶθεν δ' ὄτρυνον ἄναξ — haec non Homerica eſſe, apparet, digammo vitiato. Emendauit Bentl. ὄτρυνε Ϝάναξ.

50. παρὰ δὲ σχεῖν, ὡς ἐπιεικές. παρασχεῖν, ὡς ἁρμόζει καὶ καθῆκόν ἐστι. Schol. B. V. De ſtructura impedita nemo monet. Videtur verſus 51 ſerius inſertus eſſe, et ſubſtitiſſe carmen in ὡς ἐπιεικές. Vt nunc eſt, ſupplendum eſt τὸν νεκρὸν, ἔχοντα αὐτά. vel αὐτό. In alia oratione eſſet, ἃ ἐπιεικές ἐστιν ἔχοντα νεκρὸν νέεσθαι.

52. ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ. Barocc. Townl. ἐπιφλέγει. quod etiam bene ſe haberet.

53. θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν. ſunt breuiter dicta: ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὄψεως ἡμῶν γένηται. Schol. A. B. V. Barnes cum hebraiſmo comparat. Scilicet eſt ex oratione minus ſubtiliter elaborata pro vt comburat et ex conſpectu remoueat.

λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Barocc. Townl. τρέπωνται.

54. τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. nec h. l. Ionicum occurrit, ἠδὲ πίθοντο.

55. ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι δαίνυντο. Si ἕκαστοι, non videtur commune epulum fuiſſe ab Agamemnone praebitum, nec Achilles cibum guſtauit. Schol. B. et V. obſeruant, antea Myrmidones iam ab Achille cibo ſatiatos eſſe vſ. 29. nunc Achiuorum exercitum epulari.

ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι. cum vitio metri ex digammo Ϝεκαστοι. Bentlei. hoc animaduertit et occurrit ſcribendo ἐφοπλίσσαντο Ϝεκαστοι, verſu ſequenti δαίνυντ', eiecto, tanquam inſititio. Et ſane ἐφοπλίσαι non minus occurrit, quam ἐφοπλίσασθαι, δόρπον. vt Θ, 503. I, 66.

56. 57. Verſus lecti iam A, 468. 9. et aliquoties.

58. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν. ἕ— „ὅτι σύνηθες ἦν, ἀναλύειν. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἐπὶ τῶν μνηστήρων.“ Schol. A. quaſi vero hoc aliter fieri poſſit, quam vt a conuiuio ſurgant et ad ſuam quisque domum ſe conferat. Verſus aliquoties legitur in Odyſſea, vt A, 424 et iam ſup. Jl. A, 606 de diis e Iouis epulis diſcedentibus. Excidit forte aliquid praeterea monitum a grammatico.

59. Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ — Aeſchines aduerſ. Timarch. p. 151. ed. Reisk. exponens ea, quae ſequuntur, ad pyram Patrocli eueniſſe narrauit.

61. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον. vulgatum eſt, ἐπ' ἠϊόνος, nec male hoc dictum. ἀπ' ἠϊόνος Vrat. A. ἐπ' ἠϊόνας Vrat. b. d. et ipſe Venetus. Od. Z, 138 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας.

Suſpicari licet, fuiſſe ἐπ' ἠϊόνα κλ. mutatum metri metu.

κλύζεσκον. „alluere ſolebant" Clarke. κλύζεσκεν Harlei. ἐκλύζεσκον Lipſ. τινὲς, ἐπέκλυζον" Schol. Vict. — ἐν καθαρῷ, vidimus iam Θ, 490. K, 199. vbi appoſitum erat, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. nunc ſimpliciter vel in loco ſolitario, non in caſtris et tentorio, vel ſub dio. Poteſt ſane locus καθαρὸς eſſe modis multis. Schol. br. accipiunt de loco fluctibus alluentibus purgato a ſordibus. Erneſti, in terra, ſine ſtrato.

62. εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε. Schol. B. τὸ εὖτε ἀντὶ τοῦ, ὁπηνίκα. Iungitur ſic cum antecedentibus: iacuit ille — cum ſomnus eum oppreſſit; noua ſuccedente ſententia vſ. 65 ἦλθε δ' ἐπί. Nam minus commoda eſſet iunctura, ſi poſt κλύζεσκον finiretur prior ſententia; tum nouam exorſus poeta pergeret: εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε — apodoſi: ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχή. ponitur autem εὖτε vtroque modo, in protheſi et in apodoſi.

λύων μελεδήματα θυμοῦ. h. e. φροντίδας. Notata vox gloſſographis. Heſych. φροντίδες. μέριμναι. Apollon. μεριμνήματα, ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. conuenit Etymol. Sic et μελεδῶναι, et μελεδῶνες. Melius dixeris eſſe terminationem τοῦ μελεδέω ex μελέδη. Vox occurrit quoque Od. Δ, 650. et ap. Apollon. III, 4. 471. 751. λυσιμέριμνος ſomnus in Hymn. Orph. 5. notante Clarke.

63. νήδυμος ἀμφιχυθείς. ⊱ „quod aperte νήδυμος eſt, non ἥδυμος." Sch. A. V. Euſtath. ſpectat ad controverſiam aliquoties memoratam. v. ad B, 2. ἀμφὶ χυθεὶς Vrat. b.

64. προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ⊱ „ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον." Sch. A. vt ſexcenties. „γρ. Ἕκτορ' ἐπαΐσσων. Ἕκτορ' ἔπ' ἀΐσσων" Barnes. vt ſit ἐφ' Ἕκτορα ἀΐσσων. alterum eſt Ἕκτορι ἐπαΐσσων.

65. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο. ⊱ „ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς, ὁ Πατροκλῆς" Sch. A. B. quaſi hoc inauditum eſſet a Πατροκλῆς formari Πατροκλῆος! et cur

demum hoc loco fuit monitum? porro „quod δειλοῖο pro δειλαίου" Sch. A. B. V. hoc idem iam vidimus P, 670.

Adiiciunt Scholia A. B. V. cum iis Eustathius, Antisthenem hinc statuisse, animas retinere figuram corporum, ἐντεῦθεν Ἀντισθένης ὁμοσχήμονάς φησι τὰς ψυχὰς τοῖς περιέχουσι σώμασιν εἶναι. (debebat tamen simul docere, vnde non modo os, sed et vnde vestitus v. 67 superesset.) Χρύσιππος δὲ, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος σφαιροειδεῖς γενέσθαι δογματίζει. tropico, vt probabile sit, sensu dictum hoc a Chrysippo de anima, vt de Sapiente alias dictum, intra se omnia sita habente quae eius naturam constituunt, vt ap. Antonin. Imp. XI, 12 σφαῖρα ψυχῆς αὐτοειδής. Ad sensum autem statuit rudior aetas, corpore flamma consumto superesse eius εἴδωλον, animam, quae prius corpori inclusa erat, corpusque, antequam crematum esset, circumuolabat, et corpore combusto in infera loca descendebat. Locum qui sequitur παραφράζει Aeschines in Timarch. p. 151. R. et apposuit Stobaeus Ecl. phys. p. 132. Cant. P. I. p. 1030.

66. καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα. Non est Homericum καλ' ϝεικυια. Emendauit Bentl. καὶ ὄμματα ϝειοικυῖα. Sic sup. Σ, 418 ζωῇσι νεήνυσι εἰοικυῖαι. (ϝειϝοικυιαι)

68. στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. e more somniorum. v. ad B, 20. Versum omittit Vrat. d.

69. λελασμένος. ἀντὶ τοῦ ἐπιλέληςαι Sch. B. τὸ ᾶ vnde proficiscatur in Ionico scriptore, v. iam ad E, 834 dictum. ἐμοῖο male et h. l. Barocc. Vrat. b. Interrogationem addidit Barnes, notante Clarkio.

70. ζώοντος ἀκήδεις. Monet Sch. A. non esse ἀκηδεῖς, sed ἀκήδεις pro ἠκήδεις. Ita vero malim scriptum ἀκήδεες. Barnes quoque hoc apposuit pro var. lect.

71. θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. „quod deest ἵνα vel ὅπως, vt sit ἵνα περήσω." Sch. A. et Eustath. At versus hiatum habet, θάπτε με ὅττι τάχιστα. Etsi nec aliter ille memoratur a Charit. lib. IV. pr. Stobaeus Ecl. I, p. 132. Possis scribere θαπτέμεν', ὅττι τάχιστα. infinitiuus pro imperatiuo: nisi malis Bent.

leium sequi, qui ἵνα excidisse monet, et fuisse: θάπτε μ', ἵν' ὅττι τάχιστα. Lenior tamen esset oratio: θάψον μ' ὅττι τάχιστα. Disiunxi ὅττι τάχιστα cum prauo grammaticorum more in vnam vocem coaluissent. „γρ. θάπτε με, ὄφρα" Barnes. ex eius commento.

περῆσαι vt iungantur πύλας 'Αΐδαο περῆσαι τῆλε με εἴργουσι, (quod graece fieri non posse, bene obseruat Clarke) erat in edd. ante Stephan. qui ex ed. Rom. recepit περήσω, quod codd. tuentur.

Porphyrii ad h. v. est ζήτημα· quomodo Patroclus nunc dicere possit, se non admitti in loca infera, quia ἄταφος sit, cum alio loco, in Odyss. Ω pr. procorum insepultorum animae deducantur in Orcum. (Laudandus erat multo magis locus de Elpenoris anima ex Orco euocata, quamuis ille inhumatus iaceret Od. Λ, 51 sq. in primis in iis quae ad loca infera, terrarum extremas partes, Occidentem et Oceanum spectant, ita vt nihil possit vnum poni, quod omnibus locis accommodatum sit.) Respondet ille, haec Homerum e *sua* persona narrare, at Patrocli vmbram visam esse ista dicere *Achilli*. Sch. B. Poterat probabilior λύσις afferri: diuersis locis sequi poetam diuersa mythorum commenta: quod saepe facit. Alioqui potest aliquis locum inter ea referre, in quibus Odyssea recedit ab Iliade.

72. τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων. τῆλε με ϝειργουσι, aut, ex Homerico more, adscripserat Bentl. τηλε μ' εϝεργουσι. Sic Od. Λ, 502 οἵ κεῖνον βιόωνται ἐέργουσί τ' ἀπὸ τιμῆς. v. sup. ad Γ, 77 et Excurs. de Digammo p. 750. Schol. Vict. iubet scribere ἀπολύτως, τῆλε μὲ — καμόντων vt iam Γ, 278.

73. οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσι. Σ— „quod, qui insepulti sunt, arcentur ab aditu fluminis nec admittuntur in erebum" Sch. A.

οὐδέ μέ πω Harl.

ποταμοῖο ἐῶσι hiatu displicent: quem tamen Bentl. iam sustulit: ὑπὲρ ποταμοῖ' εἰῶσι. vt B, 132 καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα. et al. Vulgata est ap. Stobaeum Ecl. I p. 132.

vbi excitantur vss. 72. 74. 5. 6. melius collocati in Heeren edit. p. 1030. 32.

74. ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Etiam haec vox, ἀλάλημαι, in Odyssea frequentata, hoc vno loco legitur in Iliade, pro πεπλάνημαι. ex ἄλημι, vt copiose docet Etymologus h. v. ex h. l. ἀνὰ idem quod ἐπί.

αὔτως „γρ. αὔτως" Barnes. vt variat scriptura aliis locis. per ὡςαύτως interpretatur perperam Porphyrius ad K, 165.

Est autem chorographia locorum inferorum haec: Interius est Hades, Ἄδου δῶμα, cuius sunt πύλαι. Ante domum est amnis, adituris domum traiiciendus. cis amnem vagantur recens defunctorum animae, nondum cremato corpore: quo facto loca intrant, (ergo, traiecto amne) nec amplius redeunt, 75. 76. Nomen amnis haud apponitur: nec tamen dubito, de Oceano haec esse accipienda; etsi non conueniunt inter se loca Odyss. Ω, 11. et K, 513. 45. nec satis clara est locorum ὑποτύπωσις ex his locis.

75. καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι. omissum esse ἵνα, monent Schol. A. et Vict. vt sit pro ἵνα ὀλοφύρωμαι. idem in Schol. br. et ex veteribus ap. Eustath. legitur, vt dictum sit de lamentis peregre abeuntium, manu, puta, prehensa. Nil tamen apertius, quam ὀλοφύρομαι esse interpositum, da manum, precor. proprie, precor lamentando.

75. 76. οὐ γάρ ἔτ' αὖτις νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο. Schol. A. recte obseruat, apud Tragicos etiam post sepulturam animas ad loca supera redire." Adeo sibi non constabat superstitio. νίσομαι quoque scriptum fuisse, notat Eustathius, et esse futurum a νίω· vel ab νίσσω. Est quoque νίσομαι in Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Nihil de his certo statui posse, iam supra professus sum ad I, 381. Variat vbique scriptura; νέομαι, νείομαι, νείσομαι, νίσομαι, νίσσομαι. potest νίσσομαι esse praesens pro futuro. νείομαι Harlei. Mosc. a.

ἐξ ἀίδαο ἐπὴν — hiatus, facile tollendus, quod iam Bentl. egerat: ἐξ ἀΐδεω ἐπειὴ vel ἐξ ἀΐδα' ἐπειή.

ἐπήν με πυρὸς λελάχητε. λαχεῖν καὶ τυχεῖν ποιήσητε. v. ad H, 80. Male Vrat. d. λελάχηται.

77. οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε — ita legitur quoque in edd. Plutarchi de amic. multitud. p. 94 F. At Schol. A. „γρ. οὐ γὰρ ἔτι ζ. et ἄλλως· ἐν τισι τῶν πολιτικῶν, (in codd qui in vrbibus feruantur) οὐ γὰρ ἔτι." ficque excitatur verfus ab Aefchine in Timarch. p. 30. Reisk. p. 152 nam ibi recitatur locus a vf. 77—92. multis tamen variatis et interpolatis: de quibus v. in feqq. ita vt hic locus effe poffit pro exemplo, quam incerta et varia lectio Homeri effe debuerit ante criticos Alexandrinos. Locum iam memorarunt Clarke et Taylor. Aefchinis locum cum vff. 77. 78. laudat Hermogenes Method. eloqu. 30 pro exemplo χρήσεως ἐπῶν ἐν πεζῷ λόγῳ. vbi etiam οὐ γὰρ ἔτι legitur.

Ceterum haec eadem Aefchines paullo ante fic παραφράζει· ὅτι οὐκέτι περὶ τῶν μεγίστων, ὥςπερ τὸ πρότερον, καθεζόμενοι μετ' ἀλλήλων μόνοι ἄποθεν τῶν ἄλλων φίλων βουλευσόμεθα.

78. 79. ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ (non κῆρ, quod effet κέαρ, cor,) ἀμφέχανε στυγερή. In Townl. legitur ἀμφέλαχε. Schol. br. reddunt, περιέχανε, κατέπιεν. Schol. B. κατέφαγε καὶ κατέπιε. Schol. Vict. κατέπιεν. ἀμήχανος γὰρ περὶ πάντας ὄλεθρος. ἀντὶ τοῦ, καταπίει. Ponitur antecedens pro effectu, fignum pro re. χαίνει enim qui devorat, deglutit. Ap. Hefych. redditur ἀμφεκάλυψε, nimis laxe.

ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ. Schol. A. et Vict. notant, dictum hoc effe, quod fata nouiffima pendent a natalibus: ὅθεν καὶ Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτιος Χαλδαῖον τὸν Ὅμηρόν φησι· quatenus Chaldaeorum placitum fuum facit. Habemus h. l. Zenodotum diuerfum ab Alexandrino: quem eundem neceffe eft cum Zenodoto Mallote fupra memorato ad N, 731. v. Obff.

80. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ. Vrat. d. εἰ δέ σοι. Dici haec a Patroclo, vt Achilles eius amorem retineat, mox enim et ipsum ad inferos esse descensurum, censent Schol. B. et Vict.

81. τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Incidimus in vocem dubiam et obscuram: etsi vulgo redditur *nobilium*, εὐηγενέων, per se, non abhorrente sententia; vt conueniat quodammodo cum epitheto μεγάθυμοι, μεγαλήτορες, quod *generosi* redditur, etsi proprie ad fortitudinem animi spectat. Verum forma grammatica offendit; si enim a γένος ducitur, sunt εὐγενεῖς, nec apparet vnde τὸ η interpositum duci possit. Multo magis suspecta sit vox ex eo, quod εὐγενὴς in Homero non occurrit. Laborarunt itaque in hoc grammatici. Schol. A. „ἐν τῷ Ῥιάνου καὶ Ἀριστοφάνους, εὐηφενέων, διὰ τοῦ φ, εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις. Potest voc. placere; memorant quoque eam lectionem Schol. B. V. Exc. addunt tamen: εὐηγενέων, τῶν καλοὺς ἀγροὺς ἐχόντων (quasi a γαῖα duci posset) ἢ γένη. Schol. br. εὖ διαγόντων. (quasi ab ἀγινέω ductum sit) εὐγενῶν. Quod vulgo legitur, εὐηγενέων (vitiose Vrat. b. εὐγενέων, saltem est ἠϋγενέων) vides memorari ab omnibus et in eo acquieuere grammatici Ven. A. B. cum codd. tum Apollon. Lex. εὐηγενέων, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ η. agnoscit quoque Hesych. item Etymol. qui etiam εὐηγενὴς comparat cum εὐηγεσία Odyss. T, 114. Adhibitam quoque vocem videmus in Theocriteis XXVII, 42 ἐξ εὐηγενέων. Auctoritas antiquior lectionis est Aeschinis, qui, vt modo dictum est, h. l. recitat, et eandem vocem habet.

Apud eundem versus interponitur post 81. καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα — ἀπολέσθαι μαρνάμενον δηΐοις Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Sequitur: ἄλλο δέ τοι ἐρέω.

τείχει ὕπο „γρ. τείχει ὑπὸ Τρ. et τείχε' ὑπὸ" Barnes.

82. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι αἴ κε πίθηαι. ἐφήσομαι, ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι. inf. ad Ω, 117. εἴ κε

Mori. Barocc. Versum Aeschines sic recitat: ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.

83. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ. Schol. A. accipit τιθήμεναι pro imperatiuo pronuntiatum; cum tamen satis commode ab ἐφίσομαι pendere possit; potuisse quoque τιθέμεναι, τιθέμμεναι scribi, obseruat Eustathius miraturque poëtam (dicere voluit grammaticos) non hoc maluisse. τιθήμεναι puta esse a τιθέω. Est tamen etiam τιθέμεναι in Mori, Mosc. 2. Vict. et erat in edd. Luciani, qui hos vss. recitat in Parasito 47. et ludicro modo θεράποντα parasitum interpretatur. τιθείμεναι est in Eustath., Cant. a m. sec. Nimis subtile est, quod τιθέναι vocabulum Laconicum esse pro θάπτειν disputat Barnes. e. Schol. Excerpt. (et Vict.) esse enim vocem communis vsus, vt ponere corpus, patet ex ipsa re; sic et προτιθέναι. Legit quoque τιθήμεναι Aeschines, qui seqq. sic recitat post ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,

ἀλλ' ἵνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κεκεύθῃ
χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ·
ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισι
εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα —

Idem παραφράζει antea vss. sic: ἐπισκήπτει μὲν γὰρ αὐτῷ, προειπὼν, ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνος ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, εἴπως εἴη δυνατὸν, προδιοικήσασθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥςπερ καὶ ἐτράφησαν καὶ ἐβίωσαν ἐν τῷ αὐτῷ, οὕτω καὶ τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὀστᾶ ἐν τῇ αὐτῇ σορῷ κείσεται.

84. ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφην περ Cant. Vrat. A. d. vn. Vindob. Townl. Venetus, ex interpolatione manifesta; requiritur pluralis. ὡς ἐτράφημεν ἐφ' ὑμ. pro ἐν Schol. Platon. in Phaed. p. 10. vbi ille docet ὁμοῦ et de loco et de tempore adhiberi. vnde particula est ap. Suid. in ὁμοῦ. In Aeschinis codice haec sic legebantur: ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ. habes iterum exemplum grammaticae minus doctae in Homericis, et hoc quidem loco, caussam iustam suspicionis, correcta esse plura a grammaticis. V.

Excurf. ad h. l. Refpondent autem fibi: ἀλλ', ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν — ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν. vf. 91.

86. αὐτέ με τυτθὸν ἐόντα — de hoc Patrocli facinore caefi inter lufum Clefonymi et fuga ad Peleum v. Schol. ad Jl. M pr. cf. Nota ad Λ, 764 et omnino Apollod. III, 13 f. Etiam Schol. A. Amphidamantis filium Κλεισώνυμον a Pherecyde edi narrat; at Schol. B. Λύσανδρον, et caefum effe παρ' Ὀθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῇ, quae vix ab antiquiore fcriptore tradita funt; recitat tamen quoque Euftath. et infuper, aliis Aeanem puerum nomen habere Αἰάνην. Verum licet dare pleniora e Schol. Victor. παῖδα γὰρ ἀνεῖλεν, ὃν μὲν Κλεισόνυμον, οἱ δὲ ἑανῆ (leg. Αἰάνην) οἱ δὲ Λύσανδρον καλεῖσθαι (λέγουσι.) ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρὰ Ὀθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῇ, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Ἀστρολογισταῖς. Videndum an hoc nomen tragoediae fuerit. Legitur in iisdem Scholiis paullo poft: οἱ νεώτεροι φασὶ (fugiffe Patroclum) διὰ τὸν Εὐρυτίωνος φόνον.

86. ἤγαγεν ὑμέτερόνδ'. Vrat. A. ἤγαγεν ὑμέτερον δῶμ' vitiofe.

ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς. pro διὰ τήν. „γρ. ἀλεγεινῆς." Barnes, Steph. in marg.

87. παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος. Harlei. Ἰφιδάμαντος, perperam; nam alterum nomen conftanter ab aliis memoratur.

88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. — „quod femel tantum lufum talorum memorauit:" Schol. A. Idem addit: αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα. (funt codd. priuatorum opp. αἱ κατὰ πόλεις) „ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσσας (vel ἐρίσας, antiquo more non ἐρύσας) καί ἐστιν Ἰωνικώτερον, „ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτος" εἰσὶ μανίαι καὶ κυδοιμοί. Ἀνακρέων. Euftathius quoque: ὅτι οἱ πλείους ἀστραγάλῃσι γράφουσι. et Schol. Vict. αἱ πλείους, ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσσας. καί ἐστιν Ἰωνικὸν τὸ, ἀστραγάλη. Sane apud Hefych. ἀστραγάλας, τὰς πονηρὰς κύνας. κακοηθεῖς κύνες. videri poffunt grammatici ad infauftum iactum hoc retuliffe. De ludo ipfo difertus eft ad h. l. Euftath.

νήπιος, οὐκ ἐθέλων. Vrat. d. νήπιον ad παῖδα. quod et Clarke laudat, nescio vnde.

90. ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως. ita vsus Homericus fert, et bonorum codd. auctoritas, cui et alibi parere debebam; sicque Barocc. Ven. Norat tamen alteram lectionem Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἔτρεφέ τ', quod et ap. Aeschinem legitur. In Lucian. l. c. in Paraf. 47. et Gregor. de dialect. p. 189. editum: ἔτρεφεν ἐνδυκέως. ἐτρέφετ' Townl. et al. Aliud vitium ἔτρεφ' ἐνδυκέως Ernesti profert ex edd. et ex cod. Luciani: saepe illud obuium cum similibus, vt statim 95. ταῦτ' ἕκαστα, ms. Lips. talia tamen enotare piget. ἐνδυκέως primo nunc occurrit in Iliade; aliquoties in Odyssea: vt Η, 256 ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε. h. e. ἐπιμελῶς, φιλοφρόνως. vt Schol. br. Eustath. Hesych. Etymol. etsi etymum incertum est.

καί σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, pro, esse iussit. Schol. B. Vict. qui addit σὴ παράκοιτις κέκλημαι (Δ, 60. 61).

91. ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. ⊱ „quod semel nunc dicta occurrit σορός" Schol. A. Notat quoque vocem Apollon. Lex. dictam h. l. e vulgari vsu; quo scilicet, cum esset omnino arca, de arca sepulcrali proprie dici coepit. cf. ad Hesych. h. v. vbi est: σορὸς, μνῆμα. θήκη. Remittit quoque Bentl. ad alterum Hesychii locum ὁμὴ νῶϊ. ἡ αὐτὴ ἡμᾶς τοὺς δύο. quod ad h. l. spectare et hinc emendandum esse videtur, νῶϊν, ἡμῖν δυσὶ, vel ἡμῶν τῶν δύο.

92. χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ. ⊱ — ἀθετεῖται. (hic tandem sensum laciniae adiectae habuere grammatici!) quod perperam ἀμφιφορεὺς additur, cum iam σορὸς memorata esset, quae alibi λάρναξ est, loculus, capulus: inf. Ω, 795. Apud Aeschinem versus locum habebat opportuniorem, vt supra ad vs. 83 vidimus; nec nostro loco est adscriptus; ita σορὸς non proprie, sed generice, erit dictum. At h. l. versus haud dubie est eiiciendus. Etiam Schol. A. „ἐκ τῆς δευτέρας Νεκυΐας (Odyss. Ω, 74) φησὶν, (leg. φασίν) αὐτὸν μετενηνέχθαι." Schol. Vict. ἐν πάσαις δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος. καὶ

Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς Νεκυΐας αὐτὸν ἐσπᾶσθαί φησι· δῶκε δὲ μήτηρ χρύσεον ἀμφιφορῆα. ἀλλ' ἐκεῖ εὐλόγως πρὸς (f. τὴν χρείαν excidit) τῆς ταφῆς. Scilicet, quod interpolationis cauſſas praebuit, hoc eſt, quod inf. 243 in ipſa humatione aurea phiala diſerte memoratur: ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ, in Ω, 74 autem χρύσεος ἀμφιφορεύς· videbatur itaque ille et h. l. requiri. Multis autem fabulis celebrata eſt iſta amphora, a Baccho Thetidi pro munere data, ex eo ipſo loco, et ex Schol. A. br. ad h. l. et Euſtath. Dionyſus a Vulcano hoſpitio exceptus, pro munere hoſpitali ab eo vas aureum acceperat, quod Dionyſus, vbi Lycurgi minas fugiens apud Thetidem latuerat, (v. Il. Z, 136 ſqq.) ei dono dederat. Debebat tantum cautior eſſe interpolator in iungendo capulo et vaſe, et ſcribere: ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι χρύσεος ὁ ἀμφιφορεύς, vt, ex more ſollenni, vas conditum ſit in arca; χρύσεος eſt binis ſyllabis pronuntiandum. In Schol. A. et br. haec adduntur: ἱστορεῖ Στησίχορος. Probabile ſit, ipſos Cyclicos, qui de morte Achillis egerunt, haec paſſim recoluiſſe: itaque in Poſthomericis Tzetzae occurrunt praecepta Achillis moribundi 419 ſqq. et narratur ipſa cura oſſium in arca reponendorum a Quinto III, 727 ſqq. inde ap. Lycophr. 273 Achilles caeſus dicitur κρατῆρα Βάκχου δέξασθαι add. Sch. ad e. l. Non autem inſolens hoc, cineri condendo vas quodcunque eſſe arreptum, multo magis ſi pretioſum et affabre factum in penu extaret.

ἀφιφορεὺς edd. Fl. Ald. Emendatum a Turnebo ex Romana.

94. ἠθείη κεφαλή. — „quod compellatio eſt maioris natu a iuniore: (de quo v. ad Z, 518) quo ipſo patere, ait Sch. A. Achillem minorem natu fuiſſe (v. Il. Λ, 785. 6.) Chamaeleon ſcripſerat ὦ θείη κεφαλή, quod Sch. A. et Vict. aiunt ridiculum eſſe de mortuo. Eadem repetit Euſtath. et Schol. Exc. Forte non omnes ei adſtipulabuntur; etſi alia de ratione, quam Barnes. Apud Heſych. eſt ἠθείη. ὡραία. Accuratius quoque, vt moni-

tum est in ceteris locis, scriberetur ἠϑείη cum Iota subscripto ex ἠιϑείη.

τίπτε με Barocc. Mosc. 2.

96. ὡς σὺ κελεύεις. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ὥς με κελεύεις“ sicque vn. Vindob.

97. 98. ἀλλά μοι ἆσσον στῆϑι, μίνυνϑά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπώμεσϑα γόοιο. „Deest ἵνα ad τεταρπώμεσϑα“ Sch. A. hoc bene; addit ἀλλήλους et ad ἀμφιβαλόντε et ad τεταρπώμεσϑα adiungi posse.“ prius bene; vix alterum. Possit et μίνυνϑά περ ad στῆϑι retrahi. In Eustath. est ἀμφιβαλόντες. λέγει δὲ ἀμφιβαλεῖν, τὸ περιπλακῆναι. Sic quoque ἀμφιβαλόντες mſ. Lipſ. et forte rectius, addit Ern. quia versus sequens a vocali incipit. Adde Harl. Cant. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. Vrat. d. cod. Vict. In Schol. B. pro interpretatione est ἀμφιχυϑέντες, περιλαβόντες. In Sch. Exc. ἀμφιχυϑέντε vt Od. Π, 214 ἀμφιχυϑεὶς πατέρ' ἐσϑλόν. At Schol. Vict. ἀμφιβαλόντες. ἀμφιχυϑέντες. ἀμφιχυϑεὶς πατέρ' ἐσϑλόν. Vix definias, vtrum praestet.

98. ὀλοοῖο τεταρπώμεσϑα γόοιο. „ἐν ἄλλῳ. κρυεροῖο“ Sch. A.

99. ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσι, exple ὠρέξατο κατ' αὐτοῦ σὺν χ. extendit se manibus, h. e. extendit manus. χεῖρας ὤρεξεν. ἐπεϑύμησεν. Schol. Vict. v. sup. ad Δ, 307. occurrit quoque in Hesiodo Theog. 178 πάϊς ὠρέξατο χειρὶ σκαιῇ.

100. 101. ψυχὴ δὲ κατὰ χϑονὸς, ἠΰτε καπνὸς, ᾤχετο τετριγυῖα. Schol. B. διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἀφανὲς, καὶ πνευματῶδες. Addunt Schol. Vict. ἢ πρὸς τὴν κίνησιν. Ζωΐλος δέ φησιν, ὅτι ἀλλ' ὁ καπνὸς ἄνω φέρεται, satis subtiliter, quod hic *anima abit ad inferos*, κατὰ χϑονός, at fumus sursum fertur.

τετριγυῖα. ἐλεεινὰ βοῶσα ὡς ἐπὶ τῶν νεοσσῶν. Schol. B. Vict. De pullis passerum vidimus vocem a serpente prehensis B, 314. Conuenit multo magis locus alter Od. Ω, 6 — 9 in quo comparatio fit animarum stridentium cum pipientium vespertilionum strepitu, ὡς δ' ὅτε νυκτε-

ρίδες — τρίζουσαι ποτέονται — cf. Euſtath. ad h. l. τρίζουσα, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσα. Vocem paſſim ſuam faciunt ſcriptores: e Philoſtrato exempla iam appoſuit Hemſterh. ad Lucian. Necyom. 11 pr. Nota apud Etymol. in κεκριγυῖα non ad h. l. ſpectat ſed ad Od. Ω, 9.

Verſſ. 100. 101 et 103. 104. recitat et, tanquam animorum virtutem corrumpentes, delendos cenſet Plato de Rep. III, pr.

102. χερσί τε συμπλατάγησε. ἐπὶ τῇ παραδόξῳ Φαντασίᾳ τὰς χεῖρας συνέκρουσε Schol. B. συνεκρότησεν Apollon. Lex. add. Euſtath. Schol. br. Apud Heſych. συμπατάγησαν eodem modo exponitur, vnde ſuſpicio nata eſt, lectum eſſe etiam συμπατάγησεν h. l. Sieque legitur in mſ. Lipſ. etiam in Cant. Mori. Vrat. A. b. et olim in Oppian. Hal. II, 194. eiectum a Schneidero, cuius nota videnda. Apud Sext. Empir. p. 450. vbi vſſ. 101. 102. recitantur, eſt vulgatum συμπλατάγησε.

χερσί τε. „γρ. δὲ“ Barnes.

ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε. Apollon. Lex. ὀλοφυδνὸν, ὀλοφυρτικόν. Schol. br. ἐλεεινόν. οἰκτρόν. θρηνῶδες. magis ad rem ipſam, quam Schol. B. V. τὸ μετὰ τίλσεως τριχῶν γενόμενον, vel, vt Schol. Vict. ὁ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν οἶκτος. „ὦλοψας δὲ ἄτηΦι.“ Cumulant ſimilia, cum lamentis coniuncta, Heſych. Etymol. ſed declarantur haec ex etymo, quod fuit ὀλόπτειν, τίλλειν. notum ex Callimacho in Dian. 76 λασίης ἐδράξαο χαίτης ὦλοψας δὲ βίηφι. vbi v. Not. quem locum puta laudari a Schol. Vict. et inde corrige.

103. ὢ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστί. Lipſ. Vrat. A. τι „quod non ſpreuerim“ addit Erneſti, memor verſus: *ſunt aliquid Manes.* Ita vero verſus corrumpitur. Recitat vſſ. 103. 4 Plato, vt dictum ad vſ. 100.

104. ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ Φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. — „quod Homerus ſtatuit, animas *inſepultorum* intelligentiam, τὴν Φρόνησιν, ſeruare“ (ſcilicet, cum contra in ipſo Orco facultatem τοῦ πεπνύσθαι, iudicandi et diſſerendi, haud retineant?) Exemplum quoque eſt Elpeno.

ris ἀτάφου, Vlyſſi ad quaeſita reſpondentis Od. Λ, 51 ſqq. Achilles tamen hoc aliter ſe habere crediderat. (Miratur enim, quod in Hade eſt ψυχὴ καὶ εἴδωλον, etſi φρένας non habet, et quod Patroclus ei adſiſtit lamentando et mandata dando.) In iisdem Schol. A. „ἐμφρόνως καὶ συνετῶς διείλεκται πάντα ὁ Πάτροκλος. ἐνσέσειcται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος. ἐκεῖ γὰρ τὰς ψυχὰς εἴδωλα σκιώδη, φρονήσεως ἀμέτοχα, ὑπέθετο.“ ſcilicet repugnare videntur verba: ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. ſi φρόνησις haud ineſſet, non potuiſſet Patrocli vmbra iſta dicere. Verum peccatum in acceptione vocis φρένες, quae h. l. ſunt praecordia, ſanguinis receptaculum, adeoque virium fons et cauſſa: Ad hoc redit quoque mox ipſe grammaticus, ἢ φρένας λέγει, οὐ τὸ διανοητικὸν, ἀλλὰ μέρος τι τὸ ἐντὸς τῶν σωμάτων. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· „ ἐν δὲ φρένες ἦπαρ ἔχουσι“ (Od. I, 301. vbi eſt ὅθι φρένες) καὶ πάλιν· „ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται“ (add. ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Il. Π, 481.) ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα. Conſentiunt ex parte Schol. B. V. et Exc. mutua correctione indigentia; Schol. V. addunt: „γράφεται δὲ καὶ, πᾶσαι.“ ergo pro πάμπαν. φρένες οὐκ ἔνι πᾶσαι.

Reputanda ſunt hominum antiquorum et rudiorum iudicia non niſi a ſenſibus ducta, de quibus iam ſupra monitum ad vſ. 65. quaecunque ſunt, ſunt φανερά; quae perierunt, ſunt ἀφανῆ, adeoque ἀειδῆ h. e. omnino non ſunt, quia non cadunt ſub ſenſus, non cerni poſſunt. Inde in perſonam mutatum hoc, et in locum; vterque dictus, ὁ Ἀϊδής, ſerius pronuntiatus Ἅδης. Iam de hoc Hade fabulandi materies erat copioſa, et, quod facile expectes, phantaſiae potius, quam iudicio, accommodata. In Odyſſea bene inter ſe cohaerent dicta Λ, 217 ſqq. carnes et oſſa conſumta eſſe rogo; animam disſolutam et disſipatam. Iidem tamen, qui hoc credunt, perſuadent ſibi eſſe locum aliquem, quem non cernunt, in inferis, ſub terra, vltra Oceanum, et ſic porro, in quem ſit mortuorum deſcenſus, ſine corpore, qui adeo eſſe

nequeunt, nisi vmbrae et εἴδωλα sine corpore, ergo et sine viribus, sine loquela; at repleta sanguine corpora iterum vires recipiunt, recordantur, loquelam exferunt: cf. Od. Λ, 146. Supra opinio erat, ante crematum corpus extare εἴδωλον prorsus simile, etiam vestitu: 65 sqq. Nunc Achilles mirabundus, tanquam qui non hoc persuadere sibi potuerit, exclamat: vere in inferis adhuc superesse Patroclum, et quidem ψυχὴν καὶ εἴδωλον. Nisi ibi vss. 66. 67. aliunde inserti sunt, dissidet nunc Achillis iudicium: qui Patroclum *etsi nondum sepultum* iam in inferis esse credit; in iis autem persuasum habet, esse ψυχὴν καὶ εἴδωλον; vmbram et spectrum, simulacrum, etsi hoc φρένας non habens, seu vt omnino corpus intelligat, seu praecordia, in quibus sanguis et sensus esse creditur: quae illi inesse negat. Haec, etsi iudicio parum subtili concepta, petita sunt ex ipsa re et ex verbis; quae pro se quisque ad componenda haec iudicia excogitauerit aut cogitare possit, non ad poetae interpretationem spectant, sed ad legentis iudicium de ipsa re.

106. ψυχὴ ἐφεστήκει lectio Aristarchea, a Veneto seruata, et a Schol. A. firmata; eaque Ionica. Vulgg. ἐφειστήκει. perpetua varietate vt Δ, 434.

107. καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. Neglectum digammi in μοι ἕκαστα vsui Homerico aduersatur, et versum arguit esse serioris commatis, rhapsodi vtique, forte vna cum vss. 66. 67. etsi ille iam ab Apollonio Lex. lectus fuit, in quo est ἔικτο, ὡμοιοῦτο. Bentl. tentabat: καί μοι πάντ' ἐπέτελλεν, vel καί με ἄκαστ' ἐπέτελλεν.

ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. θέσκελον, θείως, eximie. Schol. B. ἀληθῶς. Eustath. p. 1288, 8 θαυμαστῶς πάνυ. sic et Schol. br. Supra vs. 67 πάντα — εἰκυῖα.

108. πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Sic iterum vs. 153 et Ω, 507. et aliquoties in Odyssea. γόου ἵμερον ὦρσε sup. vs. 10. In Eustathio occurrit ἐφ' ἵμερον ὦρσε. quod et in Aristot. Rhet. I, 11. legitur. Sane vtrumque accommodatum: alterum ὑπῶρσε, ὑπεκίνησε tamen melius.

110. ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Schol. Vict. „Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ νέκυν." vides grammatici iudicium parum subtile; quid tandem Attica dialectus ad Homerum? Tum tono producitur vltima; et iam aliquoties hoc idem videramus, v. c. Σ, 180. P, 394.

111. οὐρῆας τ' ὤτρυνε. ⊱ „quod nunc manifestum fit, οὐρῆας esse mulos." Scilicet respicitur Il. A, 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, quod erant qui mallent, custodes, interpretari. v. ad e. l. τ' post ὤτρυνε deesse multis exemplaribus, notant Schol. A. Vict. Nil refert: tamen τε ante καὶ sollenne est: οὐρῆας τε — καὶ ἀνέρας.

ἀξέμεν ὕλην. Ambigunt, quod mireris, veteres, sitne παρὰ τὸ ἄγω, ἄγνυμι, an ἀπὸ τοῦ ἄγειν, φέρειν, in Schol. br. Eustath. At prius fuisset ϝαξέμεν, et alterum est aperte verum. ἀξέμεν' Vrat. A. Lips.

112. πάντοθεν ἐκ κλισιῶν. κλισιέων Cant. et vn. Vindob. et Eustath. vnde Stephanus in marg.

113. Μηριόνης θεράπων — otiosa est quaestio in Schol. A. Vict. et Eustath. p. 1291 extr. cur Merioni potissimum negotium hoc mandatum fuerit; nec minus inanis solutio: (in Schol. A. ad vs. 123)" quia Creta, vnde is oriundus erat, montosa et siluestris est.

ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος. Laudat versum Apollon. Lex. h. v. ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην. cum alias sit nomen proprium. Paria sunt apud Moeridem p. 33. Piers. v. sup. ad Θ, 114. ἀνδρείου Schol. br.

114. πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. trinis syllabis πελέκεας, ac si esset πελέκεις. monitum iam ab aliis.

116. πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. Versus nobilissimus artificio et structura, celebratus quoque a Demetr. Phal. §. 226. et Quintil. Arist. p. 212. Meibom.

κάταντες laudat ex Homero Schol. Theocr. I, 12.

πάραντα. Schol. B. cum Schol. Vict. et Exc. μήτε ἀνωφερῆ, μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα. nec tamen, quasi hoc πάραντα sit, nam hoc esse debet, *in transuersum*, τὰ παρατετραμμένα. Schol. br. τὰ κρημνώδη καὶ γή-

λοφα. δόχμια reddunt τὰ ἐκ πλαγίου. Etiam Apollon. Lex. δόχμια, πλάγια, appofito verfu: a δόχμη vel cum Ariftarcho δοχμή· de quo v. collecta ab Euftath. p. 1291, 42. Explicant quoque voces fingulas Hefych. et Etymol. cum Schol. br. et Exc.

117. ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προςέβαν πολυπίδακος Ἴδης. Pro ἀλλ' ὅτε Schol. br. ἄλλοτε, ἀλλαχοῦ τῶν. ποδῶν τιθεμένων. minus commode. κνημούς. κρημνοὺς pro var. lect. memorat Euftath. p. 1291, 34. ficque Harlei. Sunt tamen haud dubie accommodatiores h. l. κνημοί, quos iam aliquoties vidimus memoratos inde a B, 821. Schol. br. κνημοὺς, τὰς προβάσεις τῶν ὀρῶν, iuga continuata. τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας ap. Euftath.

πολυπίδακος Ἴδης. nunc conftanter legitur in edd. et codd. etiam in Veneto; adduntque Scholia, legi fic ab Ariftarcho, ab aliis πολυπιδάκου, quod Townlei. cum Victor. exhibet. v. ad Υ, 59.

118. αὐτίκ' ἄρα. „ftatim deinceps“ Clarke.

119. 120. ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτον. „quod dicta funt inuerfe pro πίπτουσαι ἐκτύπουν, κτύπον παρεῖχον“ Schol. A. V. fic et Euftath.

τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνων. „Sic Ariftarchus, διαπλήσσοντες pro διακόπτοντες“ Schol. A. B. V. br. Exc. διακόπτοντες πρὸς τὴν συμμετρίαν. aut cum Euftath. εἰς μικρὰ τέμνοντες. Apollon. Lex. διασχίζοντες, cum Hefych. ad quem v. Nota. Et Euftathius ait Paufaniam (in Lexico, puta) hoc vocare κατακορμίσαι, bene a κόρμος. Atque haec lectio eft vulgata edd. et codd. (nam Ald. 2 vitium eft διαπλήσοντες) aduocatur in Schol. A. et V. ex Od. K, 440 τῷ (ἄορι) οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν, h. e. ἀποκόψας. vbi nunc vulgatum eft ἀποτμήξας. Itaque Achiui magnarum arborum truncos, vt absportari poffent, fiffos aut fectos et detruncatos religant in fafces.

Fuit tamen et alia lectio, eaque doctior: διαπλίσσοντες. Schol. A. „ἄλλοι δὲ, διαπλίσσοντες, διὰ τοῦ ι.“ hanc eandem innuunt, etfi vitiofe διαπλήσσοντες fcribunt,

Schol. B. V. adiecta interpretatione, *ἀντὶ τοῦ, τοῖς ποσὶ διαβάντες*. Etiam Apollon. Lex. *εἰ δὲ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἔσται, διαβαίνοντες*. Eſt autem Od. Z, 318 de mulabus: *εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν*. cf. de hac voce Etymol. in *εὐπλίσσοντο*. leg. *εὖ πλίσσοντο. καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον*. Et *διαπέπλιχε, διαβέβηκε*, Heſych. vbi cf. Nota. Iam *διαβάντες* egregie accommodatum eſt ad niſum, quo quis facit aliquid, exprimendum; intendit aliquis ictum vel iactum *εὖ διαβὰς*, gradu firmato; vt M, 458. et h. l. religarunt adſtrictis funibus, *εὖ διαβάντες*. Iam autem hoc ipſum eſt *διαπλίσσοντες*. Male enim in loco Odyſſeae laudato vertitur: *currebant et pulcre alternabant pedes;* quaſi ſit *πλίσσειν* idem quod *πλέκειν*, vt et ap. Heſych. eſt *διαπλήσσειν, διαπλέκειν*. f. *διαπλίσσειν*. immo vero, *firmabant* pedes, firmiter ponebant greſſus, *ὥςτε μὴ σφαλῆναι*. Atque hunc ipſum vſum docent loca a viris doctis operoſe congeſta, omnium diligentiſſime a Stephano in Lex. Potuit ab initio *πλήσσειν* eſſe *ποσὶ*, quod de ſaltantibus in vſu manſit, cf. ad Σ, 571. tum vero *πλίσσειν* de firmo greſſu et inceſſu receptum eſt; itaque *ἀμφιπλίσσειν* de ſtatu recto, cum vtrique talo aliquis inſiſtit, v. Pollux II, 172 vnde *πόδες περίπλικτοι* ap. Theocr. XVIII, 8 ſi admittuntur, non ſunt diuaricati, ſed firmiter vtrinque impacti, inſiſtentes, *ἀμφιπλίξ*. et *διαπλίσσειν, διαπλίξαι, διαβῆναι*, de ſtatu corporis, qualis eſt v. c. Amphionis et Zethi religantium tauri cornua funibus. Primarius locus eſt Schol. Ariſtoph. Acharn. 217. e quo reliqui grammatici hauſere, in his Gregor. p. 258. cum nota Koenii.

Fuit tertia lectio ab Euſtathio memorata: *ἕτεροι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαπλήσσοντες, „διαῤῥήσσοντες“ γράφουσιν*. mera interpolatio, nec ſententiae idonea; repoſuit tamen in margine H. Stephanus.

Tandem et quarto loco lectio occurrit *διαπρήσσοντες*, quae eſſe poſſet, rem ſtrenue peragentes, nam vt ſit *διαπράσσειν τὴν ὁδὸν*, vt B, 785 *μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο*, non conuenit cum actu vinciendi, *ἔκδεον*. Pro-

babile tamen fit merum esse vitium librarii; etsi Schol. Exc. καὶ τὸ διαπρήσσοντες, τοῖς ποσὶ διαβάντες. Et Hesych. διαπρήσσοντες, διατέμνοντες, καὶ διαπερῶντες. orta ex eo, quod etiam τέμνειν dicitur de incessu, τέμνειν τὴν ὁδὸν, τὸ πεδίον. vnde ibid. διαπρήσσουσα, διατέμνουσα, διασχίζουσα, scil. Il. A, 483 de naui.

121. ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο. διέκοπτον ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος. ἢ διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν. Sic Schol. A. B. V. similia Eustath. Praestat posterius, vt Latinis: carpere viam, progrediendo. Disertius quoque in hunc sensum exponit Etymologus. h. v. et Schol. Exc. Vnde Hesych. vno verbo: δατεῦντο, ἐπορεύοντο, hemistichio adscripto.

122. ἐλδόμενοι πεδίοιο. Putare possis, vsu Homerico omisso τῷ διὰ explenda haec esse per ἐλδόμενοι διελθεῖν διὰ πεδίου· vt ἔρχεσθαι, διαπρήσσειν, πεδίοιο. Redditur tamen simpliciter ἔλδεσθαι cupere, appetere, festinare ad planitiem. Schol. A. τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστι· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ ἐλδόμενοι πεδίοιο· vt dicat εἰς τὸ πεδίον αὐτὰς ἐπείγεσθαι ἀπὸ τῶν ῥωπῶν, non autem τὰ τοῦ πεδίου ῥωπήϊα. Spectat ad h. v. Suidae glossa: διὰ ῥωπήϊα, τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια.

125. κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ. ἐφεξῆς παρὰ τὸ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ τὴν σχέσιν ἔχειν. Schol. A. B. V. Exc. v. ad Λ, 667. ἄρ' „vbi scilicet“ Clarke.

126. ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς φράσσατο. Est nunc φράζεσθαι meditari animo, designare, vt in Odyssea; φράζεσθαι θάνατον. Vsitatius πέφραδε vs. 318. μέγα ἠρίον. Vox alibi satis obuia, v. c. Apollon. I, 1165 et Schol. occurrit hoc vno loco, vnde apparet fuisse ϝήριον. μέγα ϝήριον. ἠρίον, τάφος Apollon. Lex. h. v. cum Schol. br. Hesych. Etymol. in ἠρία ab ἔρα. Ex digammo tamen suspicor, ductum fuisse ab ἦρ, ἦρα φέρειν. ἠδέ οἱ αὐτῷ. hoc poetam de suo memorare, obseruat Schol. Vict.

127. παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. iterum inf. vs. 683. παρακάμβαλον, Cant. Harl. Mosc. 2. nisi fuit male lectum. περικάμβαλον Vrat. A.

129. αὐτίκα — κέλευσε. Mori. Barocc. κέλευε. Vrat. b. μετηύδα.

130. χαλκὸν ζώννυσθαι. χαλκὸν ἢ χαλκῷ. Eustath. ad idem vtrumque redit. ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν. Cant. ζεῦξαι θ' ὑπό.

Schol. Vict. ad h. v. (quod ad totum locum, inprimis ad 132. 3. spectat) Ἀριστοτέλης φησί, τοὺς πρυλεῖς Ἀχιλλέως, (f. Ἀχιλλέα εἰς Ἀχαιοὺς) τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς τὸν νόμον (morem) εἰς Κύπρον κομίσαι. τῶν γὰρ βασιλέων κηδευομένων αὐτὸς προηγεῖται πυῤῥιχίζων ὁ στρατός.

131. οἱ δ' ὤρνυντο. Lipf. οἱ δ' ὄτρυνον.

καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον. Schol. B. V. pro εἰς τὰ τεύχη. ἔδυνον, ἔδυσαν. Apollon. Lex. Scilicet est ἐνδύνειν τεύχεσι. vt K, 254 ὣς εἰπόντ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. Sollenne ἐνδύσασθαι τεύχη. cf. inf. ad 622.

132. ⟜ excidit Scholion, vt et ad 134 ⟜. At Schol. B. monent ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι esse ἀνέβησαν εἰς δίφρους. ἐν δ' ἔβαν vn. Vindob. παραιβάται. Schol. Vict. ὧδε μόνον αὐτοὺς ὠνόμασεν· ἐκεῖ δὲ σημαίνει· Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός. Λ, 104. Scilicet, vox παραβάτης hoc vno loco occurrit; res ipsa saepe: vt loco ex Λ.

παραβάται Lipf. Mosc. 2. nec male. ipso tono syllaba producitur; et saepe τὸ παραὶ grammaticis remisimus.

133. μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Schol. Vict. πρὸς τὸ σχῆμα. (puta stigmen factam:) quia νέφος pro πλῆθος.

135. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. ⟜ „quod πάντα νέκυν pro ὅλον. πρὸς τὸ· πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι (B, 809. Θ, 58. ad q. l. vide.)

καταείνυον. κατεκάλυπτον, ἐσκέπαζον, τουτέστι, πολλὰς τρίχας κατέβαλλον, ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρὸν, in honorem mortui, vt alibi; τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sch. A. et ex parte Sch. br. et Exc. laudata memoriter ex Π, 457. 675. X, 389. Od. Ω, 189. 295. iunctim cum Od. Δ, 196. 198.

Porro Sch. A. ſcriptum eſſe ait cum aſpero εἵνυον. ergo κατεείνυον, eſſe enim ἑνύω ab ἕω, τὸ ἐνδύω. Forte hoc retinuere grammatici ex digamma. nam vox ἕω, induo, fuit ϝεω. ϝεννυω.

Addit tandem idem cum Vict. eſſe in nonnullis κατείλυον f. καταϝειλυον. et eſt in Vrat. A. καταειλύον. involuerunt.

Ariſtarchus ſcripſerat καταείνυσαν. At Ven. B. cum Schol. ſeruant καταείνυον. ἀντὶ τοῦ, περιεκάλυπτον. Etiam Apollon. Lex. καταείνυον. κατεκάλυπτον verſu adſcripto. Sic et Heſych. Suidas. Etymol. Euſtath. In Moſc. 2. et Vict. ſimpliciter pro gloſſa, περιεκάλυπτον. „γρ. καταέννυον." Barnes variando ſcilicet.

136. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε. ὄπιθε δὲ Lipſ. recte. κάρη σχέθε Cant. Townl. Schol. Vict. ἔθος φησὶ (f. Ἀριστοτέλης vt vſ. 130) παρὰ κλινδίοις τοῦτο. ſuit puto παρὰ τοῖς Λινδίοις.

137. πέμπ' Ἄϊδός δε. Fuere qui ſcriberent Ἄιδος δῶ. (Sicque Vrat. b. d. vn. Vindob.) quos improbarat Herodianus ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου Sch. A. B.

138. οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι. Vrat. d. vn. Vindob. et Venetus ἵκοντο. quod nolis recipere, cum hiatum inferat. Etiam Schol. A. „γρ. ἵκανον."

139. αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην. „quod nonnulli τὸ μενοεικὲς reddiderunt per πολύ. (ſic Schol. br. per πολλήν.) eſſe tamen τὸ μένει ἐοικός, τὸ ἀρεστόν. vnde vult μενοεικέα ὕλην eſſe τὴν ἱκανὴν Schol. A. Argutantur Schol. B. V. τὴν ἀρεσκομένην Ἀχιλλεῖ, ἤ, τὴν πρέπουσαν τῇ πυρᾷ. Miror nunc demum grammaticos haeſiſſe, cum aliquoties iam, primoque loco I, 90 μενοεικέα δαῖτα legerimus, dapes, quibus ſatiamur, ideoque ἱκανάς. Additur in Schol. Vict. φησὶ γοῦν παρά τε σχεῖν ὡς ἐπιεικές. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ζώντων. κυρίως γὰρ ἂν εἴποι τις μενοεικὲς τὸ τῷ τε μένει ἀρεστὸν, καὶ καταθύμιον. Eſt autem μενοεικέα νήεον ὕλην dictum pro aduerbio, κατὰ τὸ μενοεικές. ἀρκούντως. ἱκανῶς. cf. Euſtath. *affatim.*

νήεον, ἐσώρευον quae glossa quoque est in Suida ἐσώρευον ὕλην. vidimus iam vocem I, 137. Eustathius legerat νήνεον, sicque Mosc. 2. nil refert. Sic H, 428 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήεον.

140. ἄλλ' ἐνόησε. Nusquam Ionicum ἄλλο νόησε.

142. τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. Notatur ritus vouendi comam fluuiis patriis: et nunc quidem, quod pater filii comam consecrat: res per se nota: cf. Paus. I, 37 p. 90. Super caussa argutantur grammatici. Schol. B. V. quia κουροτρόφοι habentur amnes, διὰ τὸ αὐξητικὸν τὸ ὑγρὸν εἶναι. ὅτι δὲ αὐξητικόν ἐστι, καὶ παῖδες πρώτῃ τροφῇ χρῶνται τῷ ὑγρῷ. Locupletior est Schol. Vict. καὶ τοῖς γαμοῦσι δὲ λουτρὸν ἐξ αὐτῆς ἐκόμιζον, γονὴν οἰωνιζόμενοι. καὶ τοῖς πρὸ γάμου τελευτῶσιν ἡ λουτροφόρος κάλπις ἐτίθετο. (in tumulis puellarum) ὅτι δὲ τὸ ὑγρὸν αὔξει, καὶ παῖδες πρώτῃ τροφῇ χρῶνται τῷ ὑγρῷ. τινὲς δὲ τρόφιμον φασὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τοὺς βουλιμῶνας (βουλιμιῶντας) πίνοντας κορέννυσθαι. Simpliciter dicendum erat: fuisse habitum genus ἀπαρχῶν comas resciffas; vt in victimis consecrandis pili de vertice. Add. Schol. br. et A. item Eustath. qui alia attexuit p. 1292, 54 ex Athenaeo petita XII, p. 528. Congessit alia Barnes. In Schol. A. subtexuntur haec: quae partim cum Schol. br. conueniunt: ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, μετὰ τὸ παρακμάσαι τῆς νεότητος τὰς κόμας ἀποκείρειν τοῖς ποταμοῖς. τούτους γὰρ ἐνόμιζον τῶν ἀνατροφῶν αἰτίους εἶναι. διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν (quod amnes τῶν ἀνατροφῶν αἴτιοι sint) καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ ἐκόμιζον, (in Schol. br. καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὕδωρ ἐκόμιζον. forte fuit: καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς πλοκάμους ἐκόμιζον.) τέκνων τε γενέσεως καὶ παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι. διόπερ καὶ τὰς Ἀχιλλέως κόμας Πηλεὺς τούτῳ (τῷ Σπερχειῷ puta) καθιέρωσεν. ἦν γὰρ ἐκ Φαρσάλου τῆς Θετταλίας. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Ἀργολικοῖς συγγραφεῦσι. miror de rebus Pelei prouocari ad scriptores Argolicos: illustrari tamen potest forte ex Pausan. II, 29. Erat autem Achilles πρωτοκόμης, vt eum appellat Schol. Pind. P. IV, 145. Et tenendum ex Schol.

Vict. Σπερχειῷ. ὡς συγγενεῖ. Πολυδώραν γὰρ εἶχε τὴν Πηλέως θυγατέρα. (v. Apollod. III, 13, 1. et Not. p. 788.) ἢ, ὅτι ἀπὸ Φθίου Σπερχειοῦ. Φθίῳ. (vltima videntur ab alio esse adiecta) δῆλον δὲ, ὅτι ἐν Τροίᾳ (excidit τεθνήξεσθαι, θανεῖν, aut similis vox) ἤκουσε διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ λόγιον.

143. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Vrat. b. vitiose ὀχθήρας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

144. Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς. ἄλλως, ἀντὶ τοῦ μάτην. Sic reddunt omnes, etiam Eustath. Schol. Aristoph. Acharn. 114. idque vsu inualuisse apud Atticos. Doctum est de hoc τοῦ ἄλλως vsu Scholion h. l. in Ven. A. quod lectum iam est in Etymol. h. v. Iterum hac notione Od. Ξ, 124 ἀλλ' ἄλλως ψεύδονται. Alioqui notio vulgaris *aliter* defendi poterat, alio modo, non ita, vt nunc fit, vt saepe Latini poetae: aliter, non sic, sperabam reducem. Supra Λ, 391 ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο — ὀξὺ βέλος πέλεται.

146. σοί τε κόμην κερέειν. Schol. Vict. καὶ Ἀντίμαχός φησι τῷ Κηφισσῷ κατὰ τὴν Λιλαίαν τεθυκέναι καὶ κόμην. poetane de se professus erat?

147. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν. oues mares. ἀῤῥενικὰ, vt glossa Mosc 2. de voce v. Toup. ad Hesych. To. III p. 249. Schol. Theocr. III, 4. vbi τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, τράγον, illustrat, τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα. τὸν τέλειον. ἢ ἡμιτομίαν. (hoc ab alio additum, qui nugatus est, τὸν ἐνόρχαν scribendo) καὶ Ὅμηρος· „πενταετῆ δ' ἔνορχα." ita scripti. Emendatum in cdd. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι. Amnibus caedi mares aiunt, propter idem τὸ γόνιμον aquarum h. e. vim fertilitatis quam illi habent, saltem in agris fecundandis. Sic Eustath. et Schol. B. pleniora dant Schol. Vict. ἔνορχα τοῖς ποταμοῖς καὶ Ποσειδῶνι δὲ, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὴν γένεσιν εἶναι· „ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν." σκεπτέον δὲ, μὴ μῆλα νῦν τοὺς ταύρους φησί.

τούτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἱέρευον. „ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, (ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι Il. Λ, 727.)

παρ' αὐτόθι. „in alio παραυτίκα" Schol. A. παρ' αὐθι Vrat. b. παρ' αὐτόφι Lipſ. Townl. vn. Vindob. vt ſup. N, 42. vbi v. Obſſ. quod et h. l. reponi poſſit.

149. ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέρων. haud dubie hoc in numero tot aliorum ſimilium locorum, ſerioris grammaticae eſt habendum, pro eo quod erat: ὡς ἠρᾶτο γέρων.

150. 151. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε — leguntur ap. Platon. de Rep. III, p. 391 A. Sophoclem expreſſiſſe Homerum, alio tamen modo, cum Teucer Euryſacem puerum comas tenentem ſupplicem ad Aiacis corpus aſſidere iubet, obſeruat Euſtath. ſcilicet Ai. 1190 ſqq.

153. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Vrat. d. ἐφ'. Vide modo ad vſ. 108.

154. καί νυ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. excitat verſum et emphaſin in vſu particularum quaerit Demetr. Phaler. ſ. 433.

155. Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς. ⸖ „quod πρὸς aſſumendum eſt." Schol. A. Puta eum legiſſe Ἀγαμέμνονα, vt aliquoties εἶπε cum quarto caſu iunctum vidimus. Legit quoque ſic diſerte Vrat. b.

156. σοὶ γάρ τε μάλιστα. „in alio σοὶ μέν τε μ." Schol. A. ſicque legerat Euſtath. Vrat. b. d. Moſc. 2. vn. Vindob.

157. λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται. ⸖ „quod πρὸς τὸ νοητὸν dictum; πείσονται λαός. Vrat. A. πείσωνται.

γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι. Subintelligi ὕστερον docent Schol. A. et Vict. in poſterum licebit lamentari quantum lubet; nunc autem νῦν δέ. Niſi hoc modo placet, poſſunt verba ſic conſtitui, vt ſe offerunt: eſt etiam lamentandi modus aliquis, ſatietas aliqua: vti πάντων μὲν κόρος ἐστί — N, 636 ſq. cf. Δ, 103. et inf. Ω, 227 ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον ἕντο. Ergo lamentorum ſatis eſt; ſat datum luctui. De ἆσαι v. ad E, 203. μὲν ἔστι ſcripſi, pro μέν ἐστι, ex monito Schol. Vict. „ἐπαγγελλικῶς προσενεκτέον τὸ ἔστι. ὡς· ἔστιν δ' ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκός·

159. δεῖπνον ἄνωχϑι ὅπλεσϑαι lecta iam T, 172. de ἄνωχϑι K, 67.

τάδ' ἀμφὶ πονησόμεϑ'. grammaticorum more alii iunctim ἀμφιπονησόμεϑ'. recte disiunxit Barnes.

160. οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς. ὅτι τινὲς ἐβάρυναν, ὥςτε εἶναι γενικήν. ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ᾖ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω — Schol. A. ſpectat ad voc. κήδεος, ſitne a τὸ κῆδος, an ſit κηδεὸς, adiectiuum verbale, κηδεὸς, *lugendus.* Ii, qui ſcribunt ὀξυτόνως, κηδεὸς, ductum eſſe volunt a verbo κηδεύω, et laudant plura ſimilia, a φωλεύω φωλεὸς, a σωρεύω σωρεὸς et ſic porro. a λοχεύω λοχεός. ἐκ λοχεοῖο πάϊς (Heſiod. Θ. 178) repetitur haec obſeruatiuncula centies ap. Etymol. et al. Adde h. l. Euſtath. Atqui haec ſunt ſubſtantiua, cum h. l. ſit adiectiuum. Cur autem hoc a κηδεύω ducendum ſit, non aſſequor; et cur non maluerint κήδεος eſſe idem quod ὁ κήδειος, dignus cura, cuius cura habetur. Nec minus tamen bene alii eo deuenerunt, vt pro genitiuo haberent a κήδεος, vt ſit pro διὰ κήδεός ἐστι, pro ἐν κήδει. etſi Sch. A. in verbis ſupra adſcriptis improbauit. Paria ſunt in ceteris Scholiis, quae conueniunt fere in hoc, vt reddant φροντίδος ἄξιος Sch. B. κηδεύσιμος. Apollon. Lex. qui cum Heſychio et Sch. br. vtro modo ſcripſerit, non apparet, ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκώς, laudato hemiſtichio. Etymol. κηδεὸς, ὁ φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιος, καὶ κηδεύσεως, τουτέστι ταφῆς. Similia Heſych. Euſtath. Sch. br. Hinc Suidas κηδεὸς, ὁ νεκρός.

παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων. Sch. A. monet ſeruare παρὰ tonum, quia iungenda ſunt παραμενόντων.

οἵ τ' ἀγοὶ — τε abundare putabat Dionyſius (Thrax), ἀγοὺς autem eſſe τοὺς ἡγεμόνας. At ταγοὺς Ariſtarchus, cui adſtipulari pleroſque omnes ait Sch. A. et ſubiicit: διὸ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. ſicque ſcriptum in Veneto, Sch. br. Sunt et alii codd. Mori, Moſc. 2. in quibus ταγοί. Ex Harlei. ταγοὶ laudat Clarke, at Bentl. οἵ τ'

ἀγοί, item ed. Rom. cum Euftath. Turneb. Steph. add. Suidam in h. v. „ταγὸς, ὁ ἡγεμών. verfu adfcripto.

Barnes iure reiecit, et monet aduerfus hanc lectionem, quod prior in ταγὸς eft longa, nec alibi occurrit vox in Homero, at ἀγὸς faepius. Corripi tamen in ταγὸς priorem ap. Ariftoph. Equit. 159 ὦ τῶν Ἀθηναίων ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων, vbi quoque Schol. aduocant vf. Homericum, notat Ernefti; fi modo Atticorum vfum licet transferre in Homerum. Atqui producitur prior apud ipfos Atticos, Tragicos. Nondum tum Ariftophanem liberauerat ab hoc mendo Brunck. qui dedit ὦ τῶν Ἀθηνῶν τάγε. Apollon. Lex. agnofcit ἀγὸς, ignorat ταγός. Hefych. vtrumque habet. Suidas ταγὸς cum hoc ipfo verfu οἱ ταγοὶ notauit.

Omnibus his comparatis Ariftarchi crifin parum acutam et ἀγοὶ retinendum effe apparet. Bentl. adfcripferat f. ϝαγος. Puto, quia meminerat Laconum βαγὸς ex Hefychio natum ex Digammo.

161. τόδ' Vrat. A.

163. κηδεμόνες δὲ παραῦθι μένον. Sch. A. „οἱ μάλιστα ἀνιώμενοι, διὰ τοῦτο φροντίζοντες." Immo funt qui funus curant, κηδείαν habent fibi mandatam ἡγεμόνες Vrat. A. quia ante erant ii ipfi οἱ ἀγοί.

παραῦθι Mori.

164. πυρὴν ἑκατόμποδον. e Rom. cum Euftath. recepit Turn. Steph. et hinc recentiores. Nec eft in codd. nifi a m. fec. in Cant. et Lipf. etfi illud videtur ipfa ratio poftulare: cum fit *centum pedum* rogus ab omni latere. Obfidet tamen codd. Mofc. 2. Vrat. b. ἑκατόμπεδον, etiam Ven. (fic et ap. Pindar. J. VI, 32) etfi Schol. A. ἑκατὸν ποδῶν ἔχουσαν πλευρὰν ἑκάστην, habet; et quidem ap. Sch. B. ἐξ ἑκάστου μέρους. Similia funt in Schol. br. quibus praefixum ἑκατόμπεδον. Poteft ipfa pronuntiatio corrupiffe vocem; etfi ne hoc quidem neceffe eft fumere; fed pro ποῦς fuit quoque πέδη, πέζα. Certe ἑκατόμπεδον eo fenfu dictum effe, vt effet ἑκατὸν ποδῶν, docet Parthenonis Athenis nomen ἑκατόμπεδος·

quod laudant Etymol. Suidas. Hesych. vbi v. Not. Itaque ἑκατόμπεδον reuocaui.

166. Versum iam vidimus I, 462.

169. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. ⌐ „quod δρατὰ pro δαρτὰ positum." Addit Sch. A. πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε δρετὰ ex δέρω. Eodem spectat Schol. Vict. ταυτὶ δέδραται. Ἀριστοφάνης. ἐν ἐνίοις γράφεται δρατά. immo, δρετά. δρατὰ, ἐκδεδαρμένα Sch. br. Hesych. Etymol. Laudat versum Schol. Aristoph. Pac. 1039 ad δέδραται. In Vrat. b. vitio σώματ' ἀνήει. — νήει, ἐνήεε, περὶ αὐτὸν ἐσώρευεν Sch. B.

170. ἐν δὲ τίθει μέλιτος. ἐν δ' ἐτίθει. ed. Rom. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. Adipis vsus ad flammam augendam; Mellis in inferiis frequentatus vsus; nec constat qua de caussa.

171. πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους. ⌐ „πίσυρας· κατὰ πλευρὰς ἕνα. οἰκεῖος δὲ τῶν νεκρῶν ὁ ἴσος ἀριθμός. διὰ τοῦτο τῷ Ποσειδῶνι πέντε θύουσι." Sch. A. quam subtiliter haec! quibus nullum fundum subesse credo.

172. στεναχίζων edd. ante Steph. tum codd. Ven. Vrat. d. Cant. Mori. quod et alibi praelatum fuit vulgato στοναχίζων quod Stephanus intulit, nescio vnde. v. ad Σ, 124.

πυρὶ Vrat. b. d. perpetuo errore pro πυρῇ.

174. τῶν ἐννέα βάλε πυρὶ indocte Vrat. A.

176. κακὰ δὲ Φρεσὶ μήδετο ἔργα referunt ad indignationem poetae damnantis hoc elogio atrox Achillis factum; sic Sch. B. Eustath. Bene haec ad sensus nostros. An vero poeta ita senserit, dubito. Verba Homerico more tantum hoc declarant: rem Troianis captiuis perniciosam eum exsequutum esse, eos interemisse. Sic κακὰ, κακὰ ἔργα, et ea μήδεσθαι sexcenties, vt vel Dammii Lexicon docere potest: sup. Φ, 19 insilit in alueum Scamandri Achilles ense stricto, κακὰ δὲ Φρεσὶ μήδετο ἔργα. add. Φ, 413. Π, 478 et al. „γρ. μήσατο vt sup. 24. Barnes. An vero versum a rhapsodo insertum suspicari liceat, indicent alii.

177. πυρὸς μένος σιδήρεον ἐνῆκεν, ὄφρα νέμοιτο, ἐσθίοι αὐτά. Ornata ignis accensi notio. μένος h. l. ἰσχὺς, vis ignis, et σιδήρεος στερεός pro, firmus. validus.

179. 180. Iidem vſſ. ſupra 19. 20. lecti, recte nunc leguntur loco ſuo.

179. Χαῖρε. „ἀντὶ τοῦ ἥδου, ὅτι σοι τὰ πρὸς ἡδονὴν ἀπεπλήρωσα.“ Sch. B. ἥδου quoque Sch. br. vt, quae offeruntur, grata ſint Manibus. Non male curioſus fuit grammaticus de propria vi vocis χαῖρε in compellando mortuo. Si diis nuncupatur χαῖρε, eſt: eſto propitius.

180. Notat Sch. B. in alio legi: πάντα γὰρ ἤδη τοι τετελεσμένα, ὥςπερ ὑπέστην, male illato hiatu. Eam lectionem exhibent Cant. Townl.

181. 2. δώδεκα μὲν Τρώων — υἱέας, τοὺς — Monet Sch. A. iungenda eſſe haec et τοὺς eſſe τούτους. δώδεκα μὲν Τρώων υἱοὺς τούτους. Scilicet eſt pronuntiatione adiuuandum: hos duodecim iuuenes, quod ad eos attinet, hos flamma conſumet.

183. πυρὶ δαπτέμεν ἀλλὰ κύνεσσι. ⊱ „ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν“ Sch. A. ſcilicet ad κύνεσσιν. Malim monitum eſſe, vocem hanc proprie ad canes ſpectare, minus proprie de igni dictam.

186. ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ. ⊱ „quod nomen μύρον ignorauit, (quippe quo primus vſus eſſe fertur Archilochus) conficiendi tamen vnguenti rationem norat; nam τὸ ῥοδινὸν μύρον declarauit per ῥοδόεν ἔλαιον“ Schol. A. Vict. de quo v. Athenaeum XV p. 688 C. vbi δροσόεντι ἐλαίῳ eſt. Eſt quoque ῥοδόεντι. ῥοδινῷ cum hemiſtichio in Apollon. Lex. Vim et effectum eius eo refert Sch. B. et Euſtath. vt corpus indurauerit: ἰσχυροποίησε τὸ σῶμα. Videtur magis conuenire naturae vnguenti, vt tubera, liuores, tumores, leniendo diſſoluat et tollat. Fuit autem vnguentum roſaceum inter antiſeptica habitum; itaque eo quoque inunxerunt ſigna lignea, ξόανα, aduerſus aeris humorisque iniuriam: v. Pauſan. IX extr. Ad τὸ στερεὸν tamen ambroſiae vim traxerunt alii, vt in Achille, cuius corpus inuulnerabile ex hoc erat; etſi alii

tantum τὸ ἀθάνατον per ambrofiam parari narrarunt, vt de ipfo Achille Apollon. IV, 869—872. quod idem in Metanirae puero Ceres tentabat in Hymno in Cer. 236 fq. vbi v. Mitfch.

187. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. „ἀποδρύφοι. Ἀποσπᾷ καὶ ἀποσύροι" Sch. br. In Apollon. Lex. ἀποδρύψει, καταξύσει.

191. μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ. „σκληροποιήσειε. ξηράνῃ." Sch. B. Similia Sch. br. Etymol. Hefych. (vbi σκήλῃεν eft emendandum ex h. l. σκήλῃ.) Euftath. σκήλει Townl. fcribe σκήλει', quod et in Schol. Vict. eft, σκήλειεν, εὐκτικῶς. et in Veneto. quod et ipfum locum habet, cum, quod toties vidimus, μὴ, pro legentis fenfu et pronuntiandi modo, et prohibentis et auerfantis ac deprecantis, et metuentis, vim habere poffit. v. Excurf. II. ad lib. VII. (H.) Etiam Schol. B. V. μή πως, πρὸ τοῦ ἀπολυθῆναι τοῖς οἰκείοις, τὸ σῶμα σκελετῶδες ποιήσειεν. οἱ δὲ, τὸν περὶ τοῖς μέλεσι χρόα. quod vtique fieri folet in corporibus ex pugna infepultis: quo Archilochium fpectat fragmentum: ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων, ap. Plutarch. Sympof. III, 10. p. 658 B. vbi hic quoque Homericus verfus recitatur de vi folis, vbi etiam σκήλῃ editur.

192. οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνειῶτος. numeros verfus reftitutos debemus Barnefio ex Barocc. Mori. Adde nunc Venetum et alios: cum aliis, etiam bonis codd. vt Townl. infideat οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίατο. Simile vitium emendauerat Barnes Γ, 449 ἐφοίτα. pro φοίτα. cum contra toties augmentum infertum fit, vbi haud requirebatur.

τεθνειῶτος. Etiam h. l. τεθνηῶτος Ariftarchea fcriptione Cant. Lipf. cf. ad Z, 464.

Nota quoque illa aetate nondum fuiffe vfum diftinctum vocum ἅπτεσθαι, ἐνάπτεσθαι, incendi igni, et καίεσθαι de re quae crematur; nam h. l. πυρὴ ἐκαίετο.

194. 5. δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ. „ὡς Θρᾳξί. Θρᾴκη γὰρ Τροίας πλησίον" Schol. B. Saltem no-

tandum, quod Zephyrus inter ventos vehementiores numeratur hic et alibi.

Βορέης in capite verſus pronuntiari Βοῤῥῆς obuium eſt: cf. ad I, 5. Veteres tamen anapaeſtum in prima ſede adhibitum putarunt.

καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά. „ὑπέσχετο ἢ ὑπίσχετο" Euſtath. et eſt alterum hoc in Lipſ.

Vt hiatus tollatur inter ὑπέσχετο et ἱερὰ Bentleius ſuadet leg. ὑπέσχετ' ἄρ' ἱερὰ, at h. l. in θέσει et pauſa hiatum ferre haud recuſo: v. ſup. Excurſ. ad lib. XV.

197. ἐλθέμεν. ὄφρα — Schol. A. „γρ. ἐλθεῖν." ſicque Harl Moſc. 2. Vrat. A. Townl. ed. Flor. quam deſeruit ſtatim Ald. 1. Centies hic infinitiuus variat, vix digna res relatu. Iterum vſ. 209 ἐλθεῖν ἀρᾶται.

ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρόν. vt comburerent (venti) corpus. ergo φλεγέθεσθαι pro φλεγέθειν. Barnes: „γρ. φλεγεθοίατο νεκροί. non male." Sicque Venetus. ſane quidem grammatice recte, pro φλεγέθοιντο vt comburantur; at h. l. vnus tantum eſt νεκρός. Ex Schol. Vict. diſco, etiam φλεγεθοίατο νεκρὸς lectum fuiſſe; nam legitur in eo: φλεγεθοίατο. Εὐφορίων κακῶς τῷ ῥήματι ἑνικῶς χρῆται.

Pro πυρὶ, πυρῇ Harl. Moſc. 2. vt 216.

198. ὕλη τε σεύαιτο κηήμεναι. *vt ipſa concitet ſe ad ardendum*, vt confeſtim exardeſcat materies, lignorum ſtrues. Lectio ὕλη τ' ἐσσεύαιτο eſt in libris etiam optimis, Ven. Townl. Vict. ἐσσεύατο Vrat. d. et ſuperſcriptum οι in Moſc. 2. cum gloſſa, ὁρμὴν λάβοι. Scilicet voluere eſſe aequatum τῷ φλεγεθοίατο. In Flor. et Ald. 1. ὕλη τε σεύαιτο, pro qua intulit ἐσσεύαιτο Ald. 2. et ſequaces, donec Henr. Stephanus recepit τ' ἐσσεύοιτο ex ed. Rom. Iam ſup. P, 463 de his vidimus, ubi repoſui ὅτε σεύαιτο διώκειν, cum ſimilis occurreret varietas; et ita quoque h. l. reponendum fuit: ὕλη τε σεύαιτο. Sicque ab aliis legi profitetur Schol. A. ſicque Euſtathius legerat; ὕλη τε σεύαιτο, ἤγουν ὁρμηθείη. κατασπευθείη, καήμεναι. et Schol. br. σεύαιτο, ὁρμὴν λάβοι. ἐπειχθῇ.

Etsi autem ferri poterat, quoties ἐσσεύετο, ἐσσεύοντο scriptum occurrit, (quamquam σ geminari potest pronuntiatione, non scriptione et antiquiores credere licet scripsisse Jl. B, 808 ἐπὶ τεύχεα δὲ σεύοντο, Λ, 167 παρ' ἐρινεὸν σεύοντο, sicque 419. 548. I, 80 et alibi) non tamen sine vitio grammatico scribi potest cum augmento in optatiuo vel coniunctiuo: ἐσσεύοιτο, ἐσσεύαιτο, nam necesse est esse σευαίμην.

Porro fuit olim lectum quoque ὕλην, vt ex Scholiis etsi turbatis intelligas: ἀντὶ τοῦ, ὁρμήσειάν οἱ ἄνεμοι καίειν τὴν ὕλην. ita vero debuit quoque legi ὕλην τε σεύαιτο καήμεναι, et hoc accipi pro καίειν, quod esse deberet καιέμεναι, non καήμεναι, quod est καῆναι. Praestat itaque ὕλη, vt subiectum sit, eaque σεύαιτο, ὁρμὴν λάβοι, τοῦ καῆναι. ἀπὸ δὲ τῶν ἐμψύχων μετῆκται, ait Schol. A.

ὠκέα δ' Ἶρις peccat in digamma δ ϝιρις. Remedium iam reperit Bentl. ὦκα δὲ ϝιρις.

199. μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν „Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἀνέμους ἦλθεν. ὡς Ἀρχίλοχος. μετέρχομαι σύμβουλον.“ addit ἐς σύμβουλον Schol. Vict. voluit ergo grammaticus iungi μετῆλθε. si vero ad Archilochi exemplum id fieri voluit, casus quartus quoque erat iungendus, μετῆλθεν ἀνέμους. ita vero alius exibat sensus, vt esset, insequi, persequi. μετέρχεσθαί τινα. vt Z, 280 ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. at h. l. est, accedere, adire. Est tamen disiunctum μετ' ἄγγελος in melioribus libris Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. Ven. et Vict. Narrat quoque Eustath. quaedam exemplaria hoc exhibere; disiunxi quoque μετ' ἄγγελος iam sup. O, 144. Ἶρις ἥ τε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. vbi est μέτεστι. Legebatur ibi iunctim μετάγγελος, vt etiam h. l. vulgatum erat, sensu forte expeditiore, quam si μετῆλθεν ἀνέμοις iungitur, nouo vsu, pro προςῆλθεν. Apud Eustath. est: ὅτ' ἄγγελος μετ' ἀνέμοισι, ἤγουν ἐπ' ἀνέμους, καὶ εἰς ἀνέμους, ἦλθεν ἡ Ἶρις. Sane alia quoque verba cum praepositione composita, quae per se quartum casum postulat, cum tertio casu iunguntur; et ex ipso με-

τά. Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, E, 554. tum ἦλθεν ἀνέμοις per ſe ſollenni dictum vſu. licet quoque μετὰ accipere abſolute dictum pro μεταξύ.

200. οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυςαέος ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο. Schol. A. B. V. δυςαέος. οὐκ ἀεὶ, ἀλλὰ χειμῶνος. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει. Od. H, 119. Scilicet, cum vulgo *lenis* Zephyrus habeatur. Aliter tamen hoc ſe habere poteſt pro diuerſis terrarum plagis; et diverſam naturam Zephyri eſſe in Aſiae occidentalis plaga littorali, in Ionia et Troade, obſeruatum eſt a Wood. Coray, vir doctiſſ. ad Hippocr. de aere p. LXXVIII confundi pronuntiat Zephyrum cum Libe et Argeſte, ab eodem quidem terrarum latere ſtantibus. Omnino tamen non haerendum eſt in particula δυς; eſt enim δυςαής, valde ſtans, ſi concitatus eſt; mox eſt κελαδεινὸς, quod et de auſtro dictum. Schol. A. σφοδρὸν πνεῦμα ἔχοντος. Apollon. Lex. δυςχέος. δυςπνόου. Βορέαο δυςαέος. vt ille videri poſſit, legiſſe h. l. οἱ μὲν ἄρα Βορέαο δυςαέος. cf. Villoiſ. et Toll. Sane Boreas alias pro principe ventorum habetur; prole quoque ille inſignis; poteſt tamen nec minus eſſe interpolatio.

Ceterum in h. l. habemus exemplum figmenti poetici ab imitatione profecti, ſaltem ad commune exemplum aliquod adumbrati. Miſſa Iris ad Ventos, offendit eos conuiuantes. Ita quoties aliquis accedit ad deos, in conviuio ſedentes eos deprehendit, inuitatur ad aſſidendum et epulandum: Ita O, 84 Iuno in Olympum rediens. Translatum hoc nunc ad Ventos; ita ad Aeolum Od. K, 8. 60. porro, quod, vt alias iuſſa deorum, nunc Achillis preces ab Iride perferuntur ad Ventos; tertio, quod Iris iter ad Oceanum praetexit, vt ſolet fieri, quoties dii abſentes a coetu declarandi ſunt, vt A, 423. Ξ, 200.

201. θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη. Vrat. d. ὑπέστη.

202. βηλῷ ἔπι λιθέῳ. ad antrum reuocarunt veteres apud Euſtath. Laudatur hemiſtichium in Etymol. voc. βηλὸς, οὐδῷ ἐπὶ λιθέῳ. Barn. ἔπι habet in nota, Viſſ. 200. 1. 2. aberant a Vrat. b.

203. κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. Barnes: „γρ. κάλεόν τε μιν.“ ſicque Townl. Vrat. d. εἰς ἓ acui, non εἴς ἕ ſcribi, voluere veteres quoque, Etymologus et Apollon. Lex. in ε, pro εἰς ἑαυτὸν ἕκαστος. cf. ſup. ad Δ, 497. Imitationem loci in Callimacho in Dian. 168 notavit Erneſti. Mirum eſt, quod ſomniat Schol. Vict. cur omnes aſſurrexerint Iridi venienti: ἔστι γὰρ ἐρωμένη Ζεφύρου. ἀφ' ὧν καὶ τὸν ἔρωτά (f. excidit τῶν ἄλλων ἀνέμων) φασι· ἴσως δὲ ἀκροθόρακες ἐόντες ἐρῶσιν αὐτῆς. (ἀφροδισιαστά, a θορός ſemen.)

204. ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον. Townl. Vrat. A. εἶπέ τε. Vrat. b. ἀνήρατο· vitio.

205. οὐχ ἕδος. vidimus iam Λ, 647. pro οὐ τὸ ἕζεσθαι (πάρεστι) οὐχ ἑδραστέον Schol. B. Apollon. Lex. in ἕδος. ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον, adſcripto hoc verſu. Comparat Euſtathius Sophocleum: οὐχ ἕδρας ἀκμή.

εἶμι γὰρ αὖτις. Ven. A. αὖθι cum Vrat. d. Debebat ſaltem eſſe αὖθις. Schol. A. „γρ. αὖτις.“

206. Αἰθιόπων ἐς γαῖαν. Schol. A. „ἐς δῆμον· ὡς αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων.“ Sic quoque Schol. Vict.

Schol. B. deos nunc apud Aethiopes πανηγυρίζειν ait, quia conſilia de Achille nunc exitum habent: nimis ſubtiliter! niſi ſit commentum Iridis. Similia ſunt apud Euſtathium.

ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας. Moſc. 2. ῥέξουσ'.

Maniſeſtum autem h. l. eſt et notabile exemplum, mythi veteris in formulam poeticam mutati; longe enim aliter debuit eſſe comparatus mythus, cum primo eſſet repertus et adhibitus; etſi nunc liquido aſſeuerari quicquam de eo nequit; ingenioſe nuper ad temporis computum antiquiorum Aegyptiorum eum reuocauit Dornedden; verum h. l. inſeruit mythus praetexendae cauſſae, cur moram facere haud poſſit Iris, ſe in eo eſſe, vt ad Aethiopes proficiſcatur, vt interſit epulis ſacrorum, quae ibi parentur diis, quos eo profectos eſſe illa innuit. De ſacro hoc Aethiopum v. A, 423.

207. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Sch. br. μεταλάβω αὐτῶν. fc. μετὰ τοῖς ἀθανάτοις vel μετὰ τῶν ἀθανάτων, δαίσομαι (δαῖτα ἐκ, κατὰ τῶν) ἱρῶν.

208. Ζέφυρον κελαδεινὸν, τὸν δυςαῆ dixerat vſ. 194.

209. καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά. ὑπίσχετο Lipſ. male illato hiatu. ὑπίσχεται. ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται. Hefych. Suid. an vero ex h. l. non definiam cum Erneſtio.

212. ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο. ἀπεβήσατο Barocc. Harl. et Lipſ. a pr. m. Vrat. b. perpetua variatione. v. ſup. ad Γ, 262.

214. πόντον ἵκανον ἀήμεναι. τὸν Θράκιον πόντον, vſ. 230. καὶ Ἑλλήςποντον. ἀήμεναι. „γρ. ἀήμενοι" Barn. quod ſane occurrit in Odyſſ. Z, 131. et commodum eſſet. At Od. Γ, 176 ὦρτο δ' ἔπι λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. In Hefych. vtrumque reperitur: ἀήμεναι, πνεῦσαι et ἀήμενοι, πνέοντες. ſic quoque in Apollon. Lex. p. 46.

215. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ὕπο Barn. vt 202.

216. τοὶ δ' ὀρέοντο. ἐρέοντο. ὀρέωντο vitia Vrat. b. d. ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. edd. πυρὶ, reſtituit iſtud Barnes ex Euſtath. Mori. Cant. add. Ven. Atqui iam Rom. ed. habet πυρῇ.

217. φλόγ' ἔβαλλον. Schol. B. τῷ πνεύματι ἔβαλλον. notabilis vſus voc. βάλλειν, quem notatum non video, recte tamen redditus, *flammam iactare;* ἀναβάλλειν. ἱέναι. ῥιπίζειν. ἔβαλλον φυσῶντες, pro ἐφύσων. φλόγα βάλλον non reperi.

219. ἔχων δέπας. Sch. A. in alio ἑλὼν δ. Et ſic legitur in Barocc. Harl. Mori. Moſc. 2. Vrat. d. et in Veneto. Schol. A. ἑλών. ἐν ἄλλῳ, ἔχων. ἀμφικύπελλον v. A, 584.

220. δεῦε δὲ γαῖαν. χεῦε vitium edd. ante Turnebum. ἀφυσσάμενος Harl. Moſc. 2. Vrat. d.

221. ψυχὴν κικλήσκων. ⊱ „quod verſus duodecim ſyllabarum eſt et ſpondeis conſtat." Sch. A. et quidem poſt verſum dactylicum. Nec tamen aut in hoc grauitatis aut in illo celeritatis cauſſam in ſententia elicias.

222. ὡς δὲ πατὴρ — Sch. B. αὔξησιν notat in eo, quod non modo filius sed νυμφίος memoratur, e quo nepotes fuscepturus erat pater. Laudat locum Plutarch. de consolat. ad Apollon. p. 117 D. sed assuto versu Ἄῤῥητον ex Il. P, 37.

223. νυμφίον esse maritum vxore nuper ducta per se manifestum sit. Sed Sch. A. B. vocant huc Od. H, 65 νυμφίον ἐν μεγάροις, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα. Schol. br. νυμφίου, ἤτοι νεογάμου. ἢ ἡλικίαν ἔχοντος γαμήλιον. Adde Hesych. qui et versum laudat: νυμφίου, ὅς ῥα θανὼν —

224. ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. versus duplici hiatu contaminatus; nisi medelam admiseris, alteram facillimam, iam a Bentleio allatam ἑτάρου ὠδύρετο (vel ἑτάροι' ὠδύρετο) altero loco idem inserebat ἄρ', ὀδύρετ' ἄρ, ὀστέα καίων. nisi hoc loco ferri potest hiatus, quia est in thesi.

225. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν. Schol. B. βαρεῖα καὶ μογερὰ κίνησις διὰ τοῦ ἑρπύζειν δηλοῦται. Conuenit Vict. Notant vocem, iterum in Odyssea, et ap. Apollon. Rhod. obuiam, Apollon. Lex. et Hesych. de cuius loco v. Toup. Vol. III, p. 263. συγκεκυφὼς, καὶ ἠρέμα παραγενόμενος Schol. br.

ἀδινὰ στεναχίζων. De ἀδινὰ v. sup. ad vs. 17 et Σ, 51. 316. Bentl. ad h. l. retrahit Hesychii glossam: ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκτῳ legens. melius tamen ibi emendatum ὄγκῳ.

στεναχίζων vbique legitur. Induxerat στοναχίζων, vt alibi, H. Stephanus ex edit. Rom. et Eustath. Vide modo vs. 172.

πυρκαϊὰν passim legitur: vt Vrat. Mosc.

226. ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι, φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. „quod ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν (quidni ἀγγέλλων?) τοῦτο δέ ἐστι· προσημαίνων — δι' ἐπιτολῆς (non δι' ἐπιστολῆς) Etiam Schol. br. ἀπαγγέλλων. et Apollon. Lex. σημαίνων cum Hesych. in ἐρέω. Atqui hoc iam vidimus B, 48. 49. vbi Ἠὼς Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Simile est illud Od. N, 93. 94 εὖτ' ἀστὴρ ὑπέρ-

ειχε Φαάντατος, ὅς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων Φάος Ἠοῦς ἠριγενείης. Contrahi autem εω vna syllaba, obuium est. At δ' omisso, ἦμος ἑωςΦόρος laudant Schol. ad Θ, 1 et X, 318. Planeta Venus, Lucifer, prodit εἶσι ἐρέων Φῶς, diem; at veteres ap. Schol. Vict. ἐπὶ ad εἶσι retulere, ac si esset: ἔπεισι γαῖαν, ἐρέων Φῶς. Nam, ἡ ἐπὶ aiunt, πρὸς τὸ εἶσιν οὐκ ἀναστρέΦεται δὲ, διὰ τὸ μεταξὺ τεθεῖσθαι. ἕτερον γὰρ μέρος λόγου.

227. ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Non Ἠὼς, nunc enim non est dea, quae spargitur, sed dies, lux. Vidimus quoque iam Θ, 1. μεθ' ὃν κίδναται, etsi aliis locis frequentatur σκίδναται. quo apparet, in ἅλα vltimam breuem ante σκ in longam transituram fuisse.

ὑπεὶρ ante ἅλα non dubito esse grammaticum commentum, et ὑπὲρ fuisse olim scriptum, cuius vltima ipso tono producitur. In Hesychio vtrumque in numeros est relatum.

228. τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαρκίνετο. Schol. Vict. „καὶ ἐπεὶ οὖν· Φλὸξ ἐμαράνθη, γραπτέον" respicit locum I, 212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ Φλὸξ ἐμαράνθη. vbi dissidium de lectione v. in Obss.

229. ἔβαν οἶκόν δε νέεσθαι. Barocc. Mori. οἶκόν δε ἕκαστος, cum altero supra adscripto.

230. Θρηΐκιον κατὰ πόντον. notatus locus propter sedem Ventorum in Thracia saepe memoratam poetis; (itaque mare versus Hellespontum traiiciunt.) Barnes memorat Schol. in Apollon. Rh. I, 826. Porro Schol. Vict. obseruant, haec repugnare narratis in Odyssea de Aeoli imperio in ventos: εἰ οὖν αὐτεξούσιοι οἱ ἄνεμοι, τετεράτευται τὰ περὶ τοῦ Αἰόλου.

οἴδματι θύων iam lectum Φ, 232.

232. κλίνθη κεκμηώς. κεκμηκώς. Harl. Mori. Vrat. A.

233. οἱ δ' ἀμΦ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο. Expleuit hiatum Bentl. legendo: ἀμΦ' Ἀτρείωνας ἀολλέες. Ita quoque mox vs. 236. leg. Ἀτρεΐδαί τε.

234. τῶν μιν — δοῦπος ἔγειρεν. Vrat. A. ἔγερθεν, adſcripto „γρ. ἔγειρεν" pro correctione puta.

236. Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι. videtur fuiſſe Ἀτρεῖδαι, mutatum, cum ſemel peccatum eſſet Ἀτρείωνα vſ. 233 et video quoque legi Ἀτρεῖδαι in Harl. Moſc. 2. et ſic ſe habet verſus idem alibi, vt inf. vſ. 658.

237. αἴθοπα οἶνον iam ſaepe, et primo A, 462 videramus.

238. πᾶσαν ὁπόσσον. Townl. ὅσον. Sic ſaltem ὅσον περ erat ſcribendum; eſt autem pro κατὰ τόσον, καθ' ὁπόσον.

239. ὀστέα λέγωμεν. Schol. Vict. τοῖς ἄλλοις τὸ σβέσαι ἐπιτάσσει· συμπεριλαμβάνει δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν ὀστεολογίαν.

240. ἀριφραδέα. Apollon. Lex. μεγάλως φανερά. Sch. br. εὐεπίσημα. εὔγνωστα. Ceterum locus notabilis de oſſibus legendis.

243. δίπλακι δημῷ. omento duplicato v. de hoc ad A, 461 δίπτυχα ποιήσαντες et de voc. δίπλαξ ad Γ, 126. Schol. A. B. V. δημῷ τὰ ὀστᾶ καλύπτει, πρὸς τὸ, λιπαινόμενα μὴ εὔσεπτα εἶναι.

244. θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κεύθωμαι. — „quia θείομεν pro θείωμεν" Sch. A. Atqui hoc iam A, 143 videramus!

Alia fuit στιγμῆς appoſitae ad h. v. cauſſa: „ὅτι κατὰ συγκοπὴν κλεύθωμαι, ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, οἷον πορεύωμαι." Atque ſic legebat ipſe Ven. A. Sch. br. Ἄϊδι κλεύθωμαι. εἰς ᾅδου τὴν κέλευσιν, ὅ ἐστι, τὴν ὁδὸν ποιήσομαι. συγκέκοπται δὲ ἀπὸ τοῦ κελεύθομαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαι. In Schol. Vict. autem etiam additur: τινὲς δὲ, κεύθωμαι. οὐκ εὖ. Eſt etiam apud Heſych. κλεύθωμαι, κελεύθωμαι. παραγένωμαι, ὁδεύω. et paullo poſt κλεύσομαι. et κλευσόμεθα. Etiam Etymol. in κλεύθομαι. em. κλεύθωμαι. At Euſtath. prorſus ignorauit, et cum edd. habet κεύθωμαι. ſic et codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Townl. Nec quicquam apertius quam κεύθεσθαι Ἄϊδι, *orco, vt ſepulcro, tumulo.* Barnes inuentum pu-

tabat κλ. propter antecedentem breuem in ἀΐδι et propterea intulerat ἀΐδῃ, recte eiectum a Clarkio. Bentl. coni. κεκύθωμαι. forte memor verſus Od. Z, 303. ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή. Eſt ſane magnus formularum loquendi numerus de morte, et nonnullae paullo audaciores et φορτικαί, vt cum Manes ſepulcro condi dicuntur, et ſimilia, maxime in epigrammatibus; nec tamen apparet, quid tantopere offenderit, Achillem condi, abscondi, Orco.

αὐτὸς ἐγὼν Sch. A. ἐν ἄλλῳ· αὐτὸς ἰών. quod ſaepe hoc modo adiicitur aliis verbis. Dubito ſaltem, an ν in ἐγὼν antiquum ſatis ſit.

ἄϊδος κεύθωμαι Moſc. 2.

245. τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα. ⊱ „quod πονέεσθαι eſt ἐνεργεῖν.“ Sch. A. quod tamen aliquoties iam videramus, vt B, 409. J, 12.

οὐ μάλα πολλόν, μέγαν. vt: πολλὸς γάρ τις ἔκειτο. H, 156. Sch. B.

246. ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. Sch. B. V. bene: ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ, μικρὸν καὶ σύμμετρον. Tum Apollon. Lex. et ex eo Heſych. ἐπιεικέα, ἐγχωροῦντα, πρέποντα. Poteſt tamen de τοῖον quaeri, ſitne adiectiuum, ἐπιεικέα τοῖον pro, ἐπιεικῶς τοῖον, quod in vſu Atticorum mox habitum; hoc eſt, quod Erneſti innuit, et Caſaub. ad Polyb. I, 14 laudat, vel disiunctiue, ἐπιεικέα, *modicum*, τοῖον, *magnitudine fere hac*, δεικτικῶς cum geſtu pronuntiatum; an aduerbium ſit, vt X, 241 τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, κατὰ τοῖον, τοίως, et alibi. vt ſit, ἐπιεικέα τοῖον, τοίως, οὕτως. Parum tamen intereſt. Ambiguitatem ſenſit Erneſti.

247. εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι ſc. μέμνησθε. „γρ. τιθείμεναι et τιθέμμεναι“ Barnes. petitum ex vſ. 83. οἵ κεν ἐμεῖο. ſolito errore ἐμοῖο Barocc. Vrat. d.

248. ἐμεῖο δεύτεροι — λίπησθε. Schol. A. B. V. δεύτεροι, ὕστεροι. vt δεύτατος, ὕστατος· T, 51. λίπεσθε Vrat. d.

249. οἱ δ' ἐπίθοντο. nusquam notatum οἱ δὲ πίθοντο.

251. *βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη.* Schol. A. „*ἐν ἄλλῳ. κάππεσεν ὕλη.*

252. *κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ ἄλλεγον.* hiatum tollit Bentleius: *ἑτάρου εἰνηέος.* possis quoque substituere *ἑτάροι' ἐννηέος.* Apud Hesych. est *ἐννηὴς* post *ἐνηής.* etsi hoc loco ferri possit hiatus in tono remisso. Est autem *ἐνηὴς* iam sup. 96. P, 204. et iterum inf. 648. *ἐνηείη* P, 670 ad q. vs. vide. Ad nostrum locum spectat Apollon. Lex. *ἐνηέος, προςηνοῦς. προςφιλοῦς.* Schol. br. *προςηνοῦς.*

253. *ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν.* Ambiguum, inprimis si distinxeris post *φιάλην*, vtrum hic et vs. 243 phiala inuoluta fuerit adipe, an cinis, in phiala reponendus. Probabilius hoc, nam spectatur in apparatu hoc *τὸ ἄσηπτον καὶ ἄθρυπτον τῶν ὀστῶν.* Haec *phiala* sup. vs. 92 ad quem vide Obss. et Od. Ω, 74 est *ἀμφιφορεύς.*

ἄλλεγον. in capite versus. Mori *σύλλεγον.*

254. *ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.* Scilicet interea, dum tumulus esset confectus, reposuere vrnam in tentorio *ἑανῷ λιτὶ*, tenui linteo. de voce *ἑανὸς* dictum satis ad Σ, 352 vbi idem versus legebatur; de prosodia ad Γ, 385 et disertius in Exc. III ad XIX p. 737 de *λιτὶ* v. ad Θ, 441. Schol. A. et ex parte Vict. apponunt iterum h. l. doctrinam de *λιτὶ*, per metaplasmum dicto pro *λιτῷ*, et de accentu *λιτὶ*, vt *φωτί. ὡς καὶ Ἀρίσταρχος.* de quibus iam actum ad Θ, 441. vbi vidimus ex Herodiano ea esse petita.

ἐς κλισίην δὲ θέντες Vrat. A. cum metri vitio.

255. *τορνώσαντο δὲ σῆμα.* Schol. A. cum Schol. br. *κύκλῳ περιέγραψαν.* Schol. B. V. *ὡς ὁ ζωγράφος προϋπογράφει πρῶτον, οὕτως καὶ οὗτοι προδιέγραψαν τὸ σχῆμα τοῦ τάφου. τὸ δὲ τορνογράφειν, κυκλοτερῆ δείκνυσι τὸν τάφον.* Apollon. Lex. *τορνώσαντες ἐπέγραψαν.* vitiose pro *περιέγραψαν.* et mox *τόρνωσαν δὲ σῆμα.* vbi Toll. suspicatur fuisse olim *τόρνωσαν δέ τε σῆμα.* quod et in Etymol. h. v. legitur p. 762. Est tamen quoque *τορνώσεται* Od. E, 249.

Euſtathius etiam; τορνώσασθαι δὲ κυρίως τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τόρνου. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς περιγράψαι. Atque in hoc erat ſubſiſtendum; nam nihil aliud eſt τορνώσαντο σῆμα, quam, deſcripſerunt locum, quem tumulus occuparet; aream, intra quam terra aggeſta accumulanda eſſet; itaque θεμείλια προβάλοντο, linea ducta, foſſa, humo egeſta, fundamenta iecerunt; eaque circa rogum, quem in media area fuiſſe puta; ſic vidimus quoque factum in κοινοταφίῳ ſup. H, 433. Scholiaſtes Pindari voce et hemiſtichio τορνώσαντο δὲ σῆμα vtitur ad illuſtrandum ſenſum τοῦ ἀμφιβάλλεται Olymp. I, 13. ἢ περιγράφεται καὶ περιλαμβάνεται.

θεμείλια τε προβάλοντο, πρὸ τῆς πυρᾶς ἔβαλον. ὅ ἐστι, κύκλῳ τῆς πυρᾶς. Schol. B. Euſtath. προθέσθαι, hoc eſt, θέσθαι πρὸ τῆς πυρᾶς ποιήσασθαι.

256. εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. — „quod χυτὴ γαῖα non omnis terra eſt, ſed, quae mortuo iniicitur. Schol. A. br. Euſtath. vidimus iam Z, 464. Ξ, 114. Per ſe tamen eſt *terra egeſta*, quae vrnae ſeu cadaueri mox iniicitur. Comparat ὑγρὰν κόνιν Euripidis Schol. Phoen. 1655. hoc eſt νεοσκαφῆ.

ἔχευσαν Lipſ. a m. pr. Schol. Eurip. l. c. ἔχευεν.

Ceterum, vt haec cum iis, quae Odyſſ. extr. de Achillis ſepultura memorantur, conueniant, cogitandum eſt, temporarium tantum tumulum fuiſſe, moxque poſt Achillis mortem, cinerem Patrocli cum Achillis cinere coniunctum in eadem vrna, nouo tumulo exſtructo, conditum eſſe.

257. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε. Sequitur episodium de ludis funebribus in honorem Patrocli ab Achille inſtitutis: quod vtrum aliquando ſingulare carmen fuerit, an partem Πατροκλείας conſtituerit, tum in corpus Ἰλιακῆς ποιήσεως inſertum et coagmentatum, an principio a primo ſecundoue auctore Jliados pro parte carminis epici deſignatum, quis pronuntiare auſit? Ariolari licet multa; quod recte ſtatui poſſit, nihil video.

nisi quod a primo auctore vix totum carmen proficisci potuit; est enim color eius saepe ab Homerico diuersus; occurrunt multa ingenii imitantis, et aliena vestigia legentis; sunt multi hiatus. Ceterum multorum epicorum imitationi propositum fuisse hoc episodium nota res est.

258. καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. Verba singula satis definita sunt: ἀγὼν est et locus, et consessus spectantium, vt toties in hoc libro et sup. H, 298. epitheton εὐρὺς proprie ad locum spectat; at ἱζάνειν ad consessum reuocat, καθιστάναι ἀγῶνα, vt Eustathius reddit, ipsum certamen designat. Schol. B. supplet εἰς vt sit ἵζανε λαὸν εἰς ἀγῶνα. vt sit locus in quo certamina fiunt, vt inf. 273. ἄεθλα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. Schol. Vict. ἵζανε. καθεσθῆναι ἐποίησε τὸ πολὺ πλῆθος· ἢ εἰς εὐρύχωρον τόπον. ἵνα λιπῇ ἡ, εἰς. Hoc sane omnium primum erat circumspiciendum, vt locus ludis habendis et spectandis aptaretur; et facit omnino mirationem, vnde tantum campi spatium in castris suppetierit, vt cursus curules fieri possent. Debuit autem locus ludorum esse diuersus a coenotaphio sup. H, 435. intra fossam et vallum, circa rogum et tumulum Patrocli, qui mox Achillis quoque corpus accepit; atqui is in littore extructus esse et olim creditus est et nunc creditur, et sup. 125. 126 diserte memoratur; add. Odyss. Ω, 82. Infra vs. 451 locum inter sedilia excelsiorem, περιωπὴν, memorari videbimus, vnde prospectus esset.

259. 260. 261. — habent notam obeli in Veneto, excidit tamen Scholion: quod supplebo ex Vict. „καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτηται τοῦτο vel ταῦτα." Et recte damnantur versus; iterantur enim otiose eadem, quae mox sigillatim memorantur. Enimuero alii non minus recte statuere versus hos tres esse a primo auctore profectos, et adiectos esse sequentes 262 ἱππεῦσι μεν vsque ad 271. fabricatos ex iis quae infra de praemiis distributis memorantur vs. 512. 513 et in seqq.

259. νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα. τοῦ τόπου ἔνθα ἦσαν (al νῆες) Schol. B. nam in nauibus non seruabantur haec

omnia, fed in tentoriis, in caſtris. Φησὶ γοῦν· οἰσέμεναι κλισίηθεν, inf. 564.

261. πολιόν τε σίδηρον. Euſtath. reddit τὸν ἔντιμον, παρὰ τὴν πολιὰν (albedinem canitiei v. Etymol.) ἢ πολιτικόν. At enim eſt ſplendidum, candidum. ſic σίδηρος αἴθων. I, 366.

263. θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν. ⊱ „ἡ διπλῆ, πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, quod ambiguum eſt, ſitne ἀμύμονα ad γυναῖκα, an ad ἔργα referendum" Schol. A. etiam Euſtath. Facile dubitatio poteſt tolli, ſi memineris disputata ad I, 128 et T, 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, vel, vt olim ſcriptum fuit ἔργα ἰδυίας, et vt hoc quoque loco legendum eſt ἔργα ϝιδυιας. artium muliebrium peritas. Infra 704. 5 γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε, quae πολλὰ ἐπίστατο ἔργα.

At ineſt verſui vitium aliud ex hiatu γυναῖκα ἄγεσθαι. Fuit γυναῖκ' ἀγαγέσθαι, vt Bentl. emendauit, aut, quod equidem malim, γυναῖκα τ' ἄγεσθαι, nam reſpondet καὶ τρίποδα. Nam pluralis γυναῖκας nunc non locum habet; ἀμύμον' ἔργα Flor. ſed emendatum ſtatim Ald. 1.

Porro Sch. A. monet, ad τρίποδα non ἄγεσθαι repeti, ſed ex eo φέρεσθαι elici; perpetuo enim Homeri vſu alia ἄγεσθαι, inanima φέρεσθαι.

264. καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον. Melius vna voce quod et Schol. Vict. facere iubent, ſcribitur, quam quod, etiam Euſtathius, dirimunt δύω καὶ εἰκοσίμετρον quod repugnat grammaticae rationi. Dicerem fuiſſe δύω καὶ εἴκοσι μέτρων. Obſtat O, 678 vbi δυωκαιεικοσίπηχυ occurrit. „γρ. δυοκαιεειχ." Barnes. quod et Bentl. malebat. ὠτόεντα Lipſ. Sic ſaltem deberet eſſe οὐατόεντα quod ex Callimacho laudatur: cf. Euſtath.

266. ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. ἑξέτε' Schol. A. et Vict. cumque iis Euſtath. Schol. br. notant, Aſcalonitam ἑξέτε', alios ἐξέτε' ſcribere; καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. Sicque Ammon. p. 137. Aliter tamen vſus edd. ſuaſit facere. Conf. ad B, 765 οἰέτεας. Nota-

tur porro τὸ βρέφος pro ἔμβρυον ab Eustath. Sch. br. et Vict. et Hesych. Simili modo adhibuit vocem pro σκύμνος Callimach. v. Etymol. Contra ἔμβρυον pro βρέφος in Odyss. I, 245.

267. αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα. ⸓ quod τριτάτῳ pro τρίτῳ, et quod ἄπυρος λέβης ὁ ἀνχθηματικὸς, diuersus ab eo qui in igni reponitur: ἕτερον τοῦ ἐμπυριβήτου. Sch. A. cf. Sch. br. Apollon. Lex. in ἀπύρους τρίποδας. v. Dicta ad I, 122.

268. τέσσαρα μέτρα κεχανδότα Sch. B. ἀντὶ τοῦ, χανδάνοντα. Scilicet pro κεχαδότα a χαδεῖν. v. sup. ad Δ, 24.

λευκὸν ἔτ' αὔτως. „γρ. ἔτ' αὔτως et ἔθ' αὔτως" Barnes. Scilicet ἔτ' αὔτως recte ed. Flor. Ald. 1. At Rom. Ald. 2. et hinc Turn. Steph. corrupte ἔτ' αὔτως scripsere, cum deberent saltem ἔθ' scribere. Perpetui errores in h. v. cf. ad B, 138.

„λευκὸν δὲ τὸν κενόν. Schol. B. leg. καινόν.

269. δύο χρυσοῖο τάλαντα. ⸓ quod τάλαντον olim minoris pretii fuit quam seriori tempore. Adduntur plura in Sch. A. B. V. quae cum non ad doctrinam poeticam sed ad antiquitatis studium spectent, et tractata sint ab omnibus fere, qui rem antiquariam, inprimisque numariam, attigerunt, omitto, et ad hos relego, inprimis ad Arbuthnot. Accessere nunc Paucton. Grosse.

δύο. δύω alii hoc quoque loco, vt Vrat. b. d. Diversam talenti aestimationem in ipsis Homericis deprehendere licet comparatione locorum facta, I, 122. 264 et Odyss. Θ, 393.

270. πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. ⸓ „quod φιάλην dixit, οὐ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ποτήριον, sed γένος τι λέβητος ἐκπέταλον, (patulum) ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν. διὸ ἀμφίθετον. Ad ἔχειν adde ἕδραν, quod et in Suida habetur. Cur lebetem esse statuat, non video; sufficit esse vas patulum, pateram vel patinam. Schol. B. et V. notant plures interpretationes: οἱ μὲν ἐξ ἀμφοῖν μέροιν αἰρομένην. (ergo per ansas vtrinque appositas) οἱ δὲ πανταχόθεν ἱσταμένην. ἀγγεῖον

δὲ λεβητῶδες ἦν, δύο ἔχον ὦτα ἀμφοτέρωθεν, δι' ὧν ἐβαστάζετο. Cumulantur pari modo plura apud Etymol. Suidam, Hesych. Vides et in hoc grammaticos etymo coniectantes, quae ab antiquioribus haud erant tradita. Meminisse debebant, quod supra lectum est δέπας ἀμφικύπελλον, vs. 219 et A, 584. vbi v. Obss. quod est vas fundum habens in medio, ideoque cauum duplex, et duas oras summas, quarum vtraque pro basi esse potest, si apponitur: disertius Nestoris poculum Λ, 634 δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, ὑπῆσαν. vbi cf. Eustath. p. 870, 50 Ita quoque Apollon. Lex. οἷον (οἱονεὶ) καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα. (eadem in Schol. br.) laudato versu inf. Ψ, 616 ἀμφίθετος φιάλη. Ex Eustathio p. 1299, 54 qui antiquiora Scholia exscripsit, discimus, hanc interpretationem esse Aristarchi, reliqua esse petita e Dionysio Thrace; Ibi quoque fuere, qui ἀμφιθέουσαν redderent, κυκλοτερὲς ἔχουσαν σχῆμα. alia ibi adiecta ex Didymo et Herodiano: tam seria res habita est veteribus haec φιάλη ἀμφίθετος. Enimuero omnis haec Eustathii doctrina sublata est Athenaeo XI p. 501. vbi et memoratur contraria ceteris opinio Apollodori grammatici περὶ κρατῆρος. quam vide in Fragmentis Apollodori p. 1166.

ἀπύρωτον, idem quod ἄπυρον vs. 267 sicque Apollon. Lex.

271. μῦθον ἐν 'Αργείοισιν ἔειπεν. Lips. ἔθηκεν e superiore versu.

272. 'Ατρείδη τε καὶ ἄλλοι. „γρ. 'Ατρεΐδαί τε vt infra vs. 658." Barnes, h. e. ipse ita scribi posse arbitratus. Melius vtique sic: cf. paullo ante ad vs. 236. Doctior tamen lectio est in Lips. 'Ατρείδα, quam pro vera habeo, etiam sup. 236 correxit quoque sic Bentleius.

καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί. Schol. A. „γρ. καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. sicque erat in Cant. Mosc. 2. Vrat. b. sicque variat lectio et alibi.

273. ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. „ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ δεδεγμένα, ἀντὶ τοῦ, προςδεχόμενα.

κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων" Schol. A. manent, expectant, vos; vobis seruantur. Apollon. Lex. h. v. δεδεγμένα. ἀναμένοντα, προςδεχόμενα. sic quoque ex antiquis Eustath.

Aliud Scholion A. „διχῶς Ἀρίσταρχος, δεδεγμένα, καὶ δεδεχμένα" hoc est, in ἐκδόσεσιν Aristarchi duplex fuit lectio. Vict. Schol. διχῶς, εἰ μὲν διὰ τοῦ γ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιδεδειγμένα. εἰ δὲ διὰ τοῦ χ, ἀντὶ τοῦ, ἐκδεχόμενα ὡς ἐπὶ ἐμψύχων. Atqui etiam a δέχομαι est δέδεγμαι, non, δέδεχμαι. At si δεδειγμένα scriptum fuit, esse poterat a δείκνυμι, proposita, monstrata. Atque ita assequor, cur alii ἱππεῦσι scripserint; nam Schol. A. „τινὲς δὲ γράφουσιν· ἱππεῦσι τάδ' ἄεθλα. nam tertius casus tum requiritur.

274. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί. ἐπὶ ἄλλῳ. hiatus, vix a vitio profectus. Potes mederi ἐπί γ' ἄλλῳ. Schol. Vict. „συσταλτέον τό νυν. ἀντὶ γὰρ τοῦ δή." Hoc quorsum spectet, non assequor. Excidisse videtur aliquid, et fuit forte lectum, εἰ μέντοι νυν ἐπ' ἄλλῳ. Totus hic locus serius illatus esse videri potest a rhapsodo, cui ipsius Achillis equi in mentem venerant. Est paullulum ἀπροςδιόνυσος tota haec Achillis oratio: haud dubie enim is, qui praemia proponit, non ipse certamen inire potest. Conf. ad 278. Mox τὰ πρῶτα sc. ἆθλα. πρωτεῖα.

276. ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. — „quod περιβάλλετον est dualis; vtebantur enim bigis, συνωρίδι, et περιβάλλετον pro ὑπερβάλλουσι" Schol. A. cum Eustath. et Sch. br. Etiam Hesych. περιβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι. Scilicet vt toties περὶ et πέρι. vt statim A, 417 ὀϊζυροὶ περὶ πάντων. B, 831 et saepe.

277. Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτούς. Pro his est Π. πόρ' αὐτὸς in Vrat. A.

278. πατρὶ ἐμῷ. Iterum alius hiatus in hac ῥήσει, et tertius in Πηλῆϊ ὁ δ'. Etsi huic medetur Bentl. Πηλῆ' ὅγε δ'.

280. τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο. ſed ſine Scholio. Reſpexit forte hoc voc. τοίου quod in comparatione *ſignificanter* adhibitum etiam h. l. obſervat Euſtathius: πολλαχοῦ γὰρ τῇ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα. Saepe de hoc monitum. Remittit Erneſti ad Callim. in Del. 27. recte idem monet poſt ἡνιόχοιο eſſe interpungendum. Compara P, 164 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος etc. Niſi notauit grammaticus variam lectionem κλέος ἐσθλὸν, quam Venetus A. et cum eo codd. Mori, Barocc. et Euſtath. habuit, parum commodam; non enim κλέος tali periphraſi inſeruit, ſed σθένος ἡνιόχου, ſolita eſt periphraſis, vt et Erneſti accipit, vt μένος πυρὸς et ſimilia. Potuit quoque in Schol. A. notatum eſſe, quod Schol. Vict. habet: λαβόμενος μικρᾶς ἀφορμῆς (Achilles) πάλιν ἐπὶ τὴν μνήμην ἔρχεται τοῦ φίλου.

281. ἠπίου, ὅς σφῶϊν vbique legitur, non σφῷϊ. ὃς κατέχευεν ἔλαιον σφῶϊν, h. e. αὐτοῖν. At porro Sch. A. ἐγκλιτικῶς τήν σφωϊν, ἀντωνυμίαν, ἀναγνωστέον. (voluit ergo ὅς σφωϊν. nam et ſic ſcribi pronomen duale volebant: v. Apollon. de Syntaxi p. 168. v. ſup. Θ, 402. Sch. A. legerat ὁ pro ὅς. (vt eſt quoque in Cant.) Comparat ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο A, 73. vbi v. Obſſ. Schol. Vict. δι' ἑνὸς σ, (ὁ σφῶϊν) ὡς τό· ὅ σφιν ἐϋφρονέων. ἐγκλιτικὸν δέ, σφωϊν. ἐστὶ γὰρ τρίτου προςώπου.

ὑγρὸν ἔλαιον. epitheton paſſim illuſtratum; optime, vi oppoſiti: ſunt enim alia vnguenta craſſiora, alia liquidiora. Apollon. h. v. p. 666. ex Heliodoro, vt ſcribitur: ἤτοι, διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν, καὶ ἀνίεναι, τὸ σῶμα (vt ipſum corpus vngendo fiat ὑγρὸν, mobile, flexile) ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον. Eadem partim ſunt in Heſychio, aliis adiectis, vt et in Schol. br. in quibus hoc quoque legitur, quod non congelaſcit oleum; ſaltem non tam facile, vt liquores alii. Similia in Etymol. quae ex Gellio illuſtrari monuit iam Barnes lib. XVII, 8. Euſtathius: ὑγρὸν, τὸ μὴ ταχὺ ἱκμαζόμενον, ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις, καὶ κωλύον τὴν κραυ-

ῥωσιν. h. e. ne res aliqua indurescat, vt corium, exarescat et frangatur; nam hoc est κραυρόν. v. Timaei Lex. h. v. Occurrit ὑγρὸν ἔλαιον aliquoties in Odyssea, inprimis memorabili loco H, 107. Argutatur in hoc epitheto Plutarch. Sympos. Qu. VI, qu. 9.

Cur oleo h. l. Patroclus inunxerit iubas equorum, varias rationes affert Schol. A. cum simplicissima sit, factum hoc, vt iuba niteret. Laudant Schol. B. V. et Eusrath. Xenophontem iubentem caput equi et προκόμιον aqua delibuere: de re equestri c. 5. s. 6. Illustrat morem Aelian. H. An. XVI, 24. vbi et hic locus et alter ex Simonide apponitur de mulieribus indolem equinam habentibus. In Schol. Vict. adiiciuntur haec: τρίτον δὲ κοτύλης (tertiam partem heminae) ἐλαίου τὸ πᾶν ἀνθρώπου τέγγει σῶμα.

282. χαιτάων κατέχευε. κατάχευε Turnebi sola; et ex vitio. λοέσσας ὕδατι λευκῷ. puro, limpido, vt iam dictum supra.

283. τὸν τώ γ' ἑσταότες πενθείετον. iunguntur dualis et pluralis, iunctura non per se noua et inaudita; verum tamen, quod iam Ernesti suspicatus est, ς potuit ad producendam syllabam inseri, cum esset ἑσταότε πενθείετον. In Lips. et Mosc. 2. est ἑσταῶτε. in Townl. est ποθείετον pro πενθείετον. ita legi posset: τὴν τώ γ' ἑστηῶτε ποθείετον. In Mori. Harl. Mosc. 2. scribitur πενθήετον.

283. 284. οὔδει δέ σφι χαῖται ἐρηρέδαται. Harlei. ἐρηράδαται. quod ductum videri potest a ῥάζω, ῥαίνω, *imbuo, adspergo*; et forte amplectaris, si appositum esset κόνει, puluere. At recte iuba in humum profusa, capite ad terram demisso, dicitur οὔδει ἐρείδεσθαι.

Apollon. Lex. ἐρηρέδαται. ἐρηρισμέναι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος. leg. ἐρηρεισμέναι. quod et Etymol. habet, et interpretatur πελάζονται, (at ἐρήρισται esset ab ἐρίζω.) item Hesych. et Schol. br. Ab ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι, ἐρήρεισται et ἐρήρεινται, durissimum pronuntiatu, mollitum est ἐρηρείαται, vel ἐρηρέαται, quod et in mss.

Lipſ. legitur, et ab Ionibus interpoſita littera ἐρηρέδαται. Iterum occurrit haec forma inf. vſ. 329 et Od. H, 95 et 86. Alia ſimilia verba appoſuit Euſtath. p. 1301, 1.

285. 6. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε, κατὰ στρατὸν ὅςτις Ἀχαιῶν ἵπποισί τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Interpunxi poſt στέλλεσθε. Iungenda enim ſunt: ὅςτις κατὰ στρατὸν πέποιθε. Minus bene στέλλεσθε κατὰ στρατόν. Etiam Schol. A. τὸ, κατὰ στρατὸν, ἑκατέροις δύναται προςδίδοσθαι· βέλτιον δὲ τοῖς ἑξῆς.

στέλλεσθε, παρασκευάζεσθε. ὁρμᾶτε Schol. br.

ἀλλ' ἄγε δὴ στέλλεσθε mſ. Lipſ. nec male, inquit Erneſti. ſic quoque vn. Vindob.

ἵπποισί τε πέποιθε. vim ineſſe verbo ait Barnes. At enim eſt ſollennis vſus pro ἔχει. qui habet, qui vtitur. Argutari paſſim ſic interpretes videas.

287. ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν. Ϝ „quod ταχέες pro ταχέως dictum, vt in illo: λῦσε δ' ἀγορὴν λαιψηρήν." T, 276. Schol. A. etiam Euſtath. quod neceſſe non eſt. Porro ἄγερθεν Ven. A. B. addunt Scholia, eſſe hanc lectionem Ariſtarcheam: quam deteriorem cenſet Erneſtius; contrarium tuente Toupio ad Suidam T. I. p. 171. vtraque ſane bona, per ſe, et, ſi dixeris, alteram conuenire cum ſequente ὦρτο, ὦρτο, ergo ἐγέρθησαν· dixeris contra, neceſſe fuiſſe ante omnia, vt currus e diuerſis locis adducti conuenirent. Agnoſcit ἄγερθεν, συνηθροίσθησαν, Heſychius, et Euſtath. cum ed. Rom. vnde erat receptum in ed. Turnebi, Steph. et reliquas: cum ἔγερθεν eſſet lectum in Flor. et Aldd. quod reuocauit Barnes ex mſ. Mori. Accedunt codd. Townl. Harl. Lipſ. Vrat. a. Varietatem memini et alibi occurrere. Praetuli tamen ἄγερθεν, quia antecedentia docent, currus ante omnia e locis ſuis adducendos fuiſſe, nec iam tum adſtitiſſe, cum Achilles certamen indiceret.

288. ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ. Turbata ratio digammi μὲν ϝάναξ. Praeclare Bentl. medetur πολὺ πρώτιστα ϝάναξ ſagacius quam Dawes πρῶτός γε ϝάναξ. Lo-

cus qui ſequitur ante oculos fuiſſe videtur Sophocli in Electra 683 ſqq. praeclaro loco.

289. Eumelus ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο. ὡς Θετταλικὰς ἵππους ἔχων καὶ ὑπ' Ἀπόλλωνος τραφείσας Schol. Vict. tamen et ille excellebat τέχνῃ ἱππικῇ Schol. B. V.

290. 291. Diomedes iungit equos currui. Oblitus erat poeta, eum graui vulnere fuiſſe affectum T, 49. Dicendum: hoc eſſe ἔξω τοῦ δράματος. aut, celeriter eum eſſe ſanatum; et hoc Schol. Vict. affert.

291. ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν. „γρ. ὑπ' ἄγε vt 294." Barnes. Τρωοὺς vulgo ſcribitur cum iota ſubſcripto: ita vero erit ex Τρώϊος, Τρῷος, Τρῴους. Eſt quoque Τρωΐους in Vict. et Townl. At Τρωοὺς (Schol. A. V. ὡς πολλοὺς, pronuntiari aiunt) eſt a Τρὼς, vnde Τρωὸς ducitur. Haec ſunt, quae docere videntur Schol. et Euſtath. Sine iota quoque Ven.

οὕς ποτ' ἀπηύρα. Schol. Vict. ὡς τὸ· οὕς ποτ' ἔδωκας ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Od. X, 290. 1.

293. τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης ὦρτο. Vrat. A. ὑπ'. verum ἐπὶ de ceteris quoque, qui ſurgunt.

295. Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονίην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον. ⊱ „ὅτι ἐντεῦθεν παρῴδηται τὰ ὀνόματα τῶν Ἕκτορος ἵππων· Αἴθων καὶ Πόδαργος. non enim quadrigis vſos induxit Homerus." Schol. A. Spectant haec ad Θ, 185. vbi v. Obſſ.

τὸν ἰόν τε e Flor. memoratur; eſt tamen in ea ἑόν τε.

296. τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος. ⊱ „quod ambiguum eſt, vtrum ſit nomen viri, Anchiſiades an Echepolus: hoc tamen veriſimilius." Schol. A. Mireris, dubitari potuiſſe. De Anchiſe Troiano nemo cogitabit; fuit Anchiſes ſeu Anchiſius Sicyonius. Moſc. 2. Ἀγχισειάδης. ferrem, Ἀγχεισιάδης. Sunt plura a Schol. et Euſtath. inepte ad h. v. monita.

τὴν, ἐκείνην τὴν Αἴθην.

297. ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ⊱ „quod Ἴλιος eſt femininum" Schol. A. ſaepe recocta animaduerſio!

δῶρ' ἵνα μή οἱ ἕποιτ'. δῶρα pro δῶρον, paullo durius! Excitat versus 297 et 299 Plutarch. de aud. poet. p. 32 F. et an vitios. pr. p. 498. et cum Aristotele probat Agamemnonem bonum equum praeferentem homini ignauo. Notant hoc quoque Schol. B. et V. κρείττονα δὲ ἡγήσατο πολεμιστὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων. Victor. praeterea adiicit: Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῳ Γενεαλογιῶν κύριον ἤκουσε τὸ, Ἐχέπωλος, οὕτως· „Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσης. τοῦ δὲ, Ἐχέπωλος." καὶ Φερεκύδης ἐν τῷ Γ. „Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ᾤκει Κλεωναῖσι, κατασχήσαντος Ἀτρέος. τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης. τοῦ δὲ Ἐχέπωλος."

299. μέγα — ἄφενος. Lips. ἄφενον. vitiose. ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι. mendose alii εὐρυχώρῳ. de voce v. ad B, 498. aut est simpliciter εὐρεῖα vrbs, aut in planitie sita, latum campum habens; hoc sane probabilius, et ex re et ex pastione equorum.

300. τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. Schol. A. „in alio: τὴν τόθ' ὑπό." forte hoc voluit addere Ald. 1. in qua est τὴν πόθ'.

μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. reddunt: *cursus cupidam* ex Eustathio: πάνυ ἐφιεμένην δραμεῖν. Voc. ἰσχανᾶν est proprie ἴσχειν, ἔχειν, *continere*, κατέχειν, et hinc *resistere*, κωλύειν, ἐρητύειν, vt M, 38 ἐελμένοι ἰσχανόωντο. vbi v. Obss. T, 234. O, 723. quo fit, vt et sit ἀντέχειν, *persistere* peruicaciter aliqua in re, vti vidimus de muscà mordente P, 572 ἰσχανάα δακέειν. ergo etiam, persistere in appetendo, cupide appetere; h. l. procliuem esse, imminere, ferri in cursum. Od. Θ, 288 adit Venerem Mars ἰσχανόων φιλότητος. ad quem locum Scholion est in Etymol. ἰσχανόων. Contra apud Quintum VI, 139 est: puerum ἰσχανόωντα γάλακτος, lacte priuatum, pro ἰσχανοώμενον. proprie, qui se abstinet aliqua re, ergo etiam, si priuatus, per necessitatem. Recedunt ab his Schol. br. „ἰσχανόωσαν. ἐξεχομένην. ἐκτεινομένην. ἤ, ἐπιθυμοῦσαν. ἂν ᾖ ἄνευ τοῦ σ. voluit adeo esse ἰχανόωσαν. hoc Etymologus quoque memorat: γρ. καὶ ἰχανόων. παρὰ

τὸ λίαν ἔχεσθαι. Ineptiae grammaticae! Nihil de his Scholia vetera, nec Apollonius in Lexico. Suidas tamen, post alia: ἰσχανόω δὲ τὸ ἐπιθυμῶ, γενικῇ.

303. Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. recepi Πυλοιγενέες vt Il. B, 54. vbi v. Obss. diserta auctoritate veterum, cod. Ven. et Schol. Vrat. d. cum Etymol. et Eustath. qui et docent, esse dictum pro Πυλογενὴς fieri Πυλοιγενὴς, vt ὀλοοίτροχος, ὁδοιπόρος, et alia. Nihil tamen est per se quod in Πυληγενὴς damnes; nam et hic est modus componendarum vocum: v. Etymol. p. 461. in θῶ. Sic ab ἔλαφος, ἐλαφηβόλος. ἑκατηβόλος. Seruant quoque hoc alii codd. et edd. excepta Romana, e qua in marg. adscripsit H. Stephanus. Πυλυιγενέες. est quoque notatum ex vno Vindob. Occurrit et in Hymn. in Apoll. 398. 424. In Apollonii Lex. Hesych. Suida nil de hac voce monetur.

Schol. A. et Vict. τινὲς γράφουσι παλαιγενέες. αμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. inf. 445. pergunt: ὠκύποδες δὲ ἐπὶ νεότητος. ὡς Πρίαμος ἐυμελίης.

304. ὠκύποδες φέρον ἅρμα. ⸖ „ὅτι κοινότερον κέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ, ὠκύποδες. ἐπιφέρει γάρ. βάρδιστοι θέειν Schol. A. Scilicet ὠκύποδες est proprium ac perpetuum equorum, etsi comparatiue alii aliis esse possunt celeriores tardioresque. Fatendum tamen, non bono cum dilectu ita epitheton esse appositum. Nec tamen mutandum, sed notandum esse dixerim. At Bentl. coni. λευκόποδες.

305. μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ. Schol. A. notat, diuersimode posse interpungi et iungi, εἰς ἀγαθὰ φρονέων, pro εὐνοῶν. aut μυθεῖτο εἰς ἀγαθά. Hoc equidem praeferam cum ipso grammatico, ἔλεγεν ἐπ' ἀγαθῷ. Sup. I, 102 ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Non aeque bene dicitur φρονεῖν εἰς ἀγαθὸν, sed φρονεῖν ἀγαθά. Sequuntur tamen hoc Schol. br. εἰς ἀγαθὰ σωφρονίζων, Eustath. Schol. B. Vict. ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸν σωφρονίζων.

306. 307. *νέον περ ἐόντ' ἐφίλησεν Ζεύς τε Ποσειδάων τε καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν.* 𝔈 „quod Zenodotus fcribit *ἐδίδαξαν*, vt per fyllepfin vtrique, Ioui et Neptuno, tribuatur, quod vni conuenit; vt Jl. E, 760. 1. Venus et Apollo *ἀνέντες. τέρπονται.* At Ariftarchus *ἐδίδαξεν* de vno Neptuno; nam is equefter eft, *ἵππειος.*" Schol. A. Et Victor. *ἐδίδαξεν. οὕτως, ἑνικῶς. ἐπὶ μόνου Ποσειδῶνος.* Manifeftum fit, Ariftarcheam feu lectionem, feu verius correctionem, redolere grammaticam fubtilitatem; alteram effe follennis vfus in vita, qui nec poetam dedecet; ad Neptunum proprie fpectare *τὴν ἱπποσύνης διδαχὴν*, nemo poterat ignorare.

Ceterum nihil monent veteres de hac Neftoris oratione, fenili forte ingenio accommodata, ad faftidium tamen producta; et funt nonnulla ab Homerico more aliena. Ita rhetorica funt, quae de prudentia, *μῆτις*, praedicantur vf. 315 fq.

308. *τῷ καί σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα χρεώ.* Legebatur *κέν σε*, quod importunum effe ipfe fenfus docebat; laetabar cum mox vidiffem *καὶ* legi in Harl. Mofc. 2. Vrat. a. b. vno Vindob. Lipf. Ven. Townl.

χρεὼ recte, vt aliis locis, primum Jl. I, 75. Cant. Vrat. A. *χρεών*.

309. *οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν.* Vidit iam Bentleius digamma enecari in *τέρμαθ' ϝελισσέμεν*, et debere reponi *τέρμα ϝελισσέμεν.* vt inf. 462 *ἴδον περὶ τέρμα βαλοῦσας.* In Vrat. b. d. et Townl. eft *περὶ τέρματ' ἐλισσέμεν.* vt et alibi fine afpero fcribi folet. Vrat. A. *ἑλισσέμεν'.* Eft autem *ἑλίσσειν* fcil. *τοὺς ἵππους, τὸ ἅρμα*, proprie *κάμπτειν.*

310. *τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.* Schol. B. notat, effe pro *τῷ τοι οἴω*, per fynaloephen dictum, Homero tamen alias haud frequentatam; forte nec neceffariam; poteft enim locum habere *τῷ τε* pro *τῷ, διὸ*, quare, vt bene reddit Euftath. Townl. *τώ τ' οἴω.* vt fint *τὼ ἵππω.* Lipf. Harl. Mofc. 2. vn. Vindob. *τῷ κ' οἴω.* pro *καί.*

λοίγι' ἔσεσθαι. Eustath. λοίγια vocat τὸ τῆς νίκης ἐκπεσεῖν. οἷα, τοῖς Φιλοτίμοις ὀλέθριον.

311. τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι. „, quod hoc solo loco ἀφάρτεροι occurrit ab ἄφαρ, ταχέως." Schol. A. παρὰ τὸ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως. οἱ εὐθεῖς καὶ ταχύτατοι. Schol. B. V. Illud ἄφαρ saepe vidimus, A, 349 ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο. *statim.* Similiter in vocis explicatione occupantur Apollon. Lex. Hesych. Etymol. qui etiam Alexandrinorum ἀφαρεὶ hinc illustrat. adde Eustath. et Porphyr. in Schol. ad K, 165. Oppositi h. l. ἀφάρτεροι et βραδύτεροι, seu βάρδιστοι. In Vrat. b. erat ἀφέρτεροι. vt in Hesych. legitur ἀφερτέρους.

τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν. „ γρ. ἵπποι δέ τοι, et τῶν δέ τοι ἵπποι ἔασιν ἀφερέτεροι ἢ τὸ πάρος περ" Barnes. Cur non adscripsit, ita perperam in ἀφάρτεροι legi ap. Suidam?

οὐδὲ μὲν αὐτοί. vn. Vindob. οὔ γε.

312. πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι. Barnes, μητίσσασθαι, non bene: quod iam Clarke monuit. Est a μητίω, priore producta, (cf. Exc. I ad Jl. P, p. 406.) Vidimus iam alibi, primo loco K, 48.

313. 314. μῆτιν παντοίην Ernesti: „non, *consilium omnigenum*, quod nihili est, nec sensum hic habet; sed παντοῖον dicitur in laudem, *valde bonum*, intelligit consilium, quod ipsi daturus erat" hic sui ipse dissimilis vir prudentissimus, ex re, non ex sermonis ratione, argutatur. τὸ παντοῖον vbique est, *varium, omnigenum*; etsi potest interdum reddi per, *omne, summum.* Supra X, 268 Achilles ad Hectorem: παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. et Od. N, 45 θεοὶ ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην. omne genus rerum, quibus quis excellit; pro quo est παντοίας ἀρετὰς Jl. O, 652 et Od. Δ, 725. Ita quoque μῆτις παντοίη est idem ac μήτιες παντοῖαι, consilia varia, modi, artes, flectendi ac regendi cursus.

314. ἵνα μή σε παρεκφύγῃσιν ἄεθλα· Etsi quinto quoque loco propositum erat praemium, ita vt nemo omnino sine praemio discedere posset, erat tamen prae-

mium loco primo propositum, quod vnusquisque appetebat. De hoc multa sunt ap. Eustath. p. 1302, extr. e quibus fluxere nonnulla in Schol. B. V. nam fuit hoc inter ἄπορα habitum: quod tamen res et vsus loquendi facile soluere poterat.

315. *μῆτί τοι δρυτόμος.* Male *μήτει* editum in Themist. XVI p. 207. vltima producta in *μῆτι* quia est ex *μήτιι.* Notatum quoque ab Eustath. et a prosodicis; etiam ab eo, qui nuper euulgatus est ab Hermanno Gr. Gr. p. 432. Sententiam illustrant Barnes et Clarke locis aliis, in quibus est Clemens Alex. Strom. VI, p. 738. qui laudat Musaei versum: *ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ἐστί.* Ipse Clemens in nostris verss. recitat: *μῆτι τοι δρυτόμος περιγίνεται.* memoriae lapsu ex vs. 318. Sunt loca alia Quinti Calabri et Oppiani, quae qui varias versiones cognoscere amat, collecta videat ab H. Stephano in Virtutum Encomiis p. 22 sqq.

ἠὲ βίηφι. ad hanc vocem spectat Scholion Vict. *τῇ δὲ ἐπαγωγῇ πρῶτος Ὅμηρος χρῆται.*

316. *ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.* Vrat. A. *ἐπὶ.* Bentl. ad h. v. refert Hesychii glossam *ἔνοπι πόντῳ,* et corrigit p. 1244. Alb. Vocem videramus iam A, 350.

317. *νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι.* Schol. A. „*ἐρεχθομένην, ἐρεθομένην* (v. sup. ad vs. 30.) *ὅ ἐστιν, ἐρεθιζομένην.* vt, *θυμὸν ἐρεχθεύων,* pro *ἐρεθίσας*" voluit puto: *στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων* laudare Od. E, 83. 157. Repetunt similia Schol. B. respicit puto, h. l. Etymologus: *ἐρεχθομένη, ἡ σαλευομένη καὶ ἐλαυνομένη, καὶ ἐνοχλουμένη, ὁμοίως.* Eadem Hesych. subiectis: *ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη.* Alio modo vox adhibita est Hymn. in Apoll. 358 nec locus noster ibi respici potuit.

Porro Schol. A. B. V. „*γράφεται καὶ, ἐεργομένην,* hoc est, *συνεχομένην, κωλυομένην.* In Schol. br. debuit eadem lectio praefixa fuisse, pro qua nunc exhibetur: *ἐρεχθομένην, βαρουμένην.* Accommodatius tamen est, vt gubernator regat nauem a ventis vexatam et iactatam, quam nauem *μαλακίᾳ* oppressam.

318. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο. Spectat ad h. l. glossa Hesychii, in qua redditur, περιττεύει. Exciderat versus in Vrat. b.

319. 320. ἄλλος μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Lectum vulgo: ἀλλ' ὃς, sic iunctura laborat, et πεποιθὼς supplendum esset εἴη vel ἐστί. Sensit quoque Schol. B. et ii senscre qui ap. Eustath. scripsere πέποιθε. „πεποιθὼς, ἤγουν πέποιθε κατά τινας." At Schol. A. „aspirandum esse monet ὅς. (quo apparet, fuisse quoque lectum sine adspiratione ἄλλος.) ἔστι γὰρ ἄρθρον. sic Ascalonita; Antigonus autem ὡς legebat οὐ παραδεχόμενος τὸ ἄρθρον." Nec tamen apparet, quomodo ὡς locum opportune habuerit. Cum nulla sit mutatio, sed melior litterarum distinctio, non dubitaui ἄλλος reponere; video quoque Bentleium ita statuisse. Videtur id quoque praefixum habuisse Schol. Vict. „ἀλλ' ὃς μὲν — τινὲς μὲν δασύνοντες, ὡς ἄρθρον. ἀντὶ τοῦ ἡ μὲν, ὡς ὅσης ἄλκιμος ἐξεφαάνθη." leg. ἀντὶ τοῦ ἡμέν. ὡς· (ἔνθ' ὅγε δειλὸς ἀνὴρ) ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Si tamen licet sensum meum aperte testari, vss. 319. 320. 321. auctarium mihi esse videntur rhapsodi.

ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται. ne vitium habeat versus, legendum est πολλὰ ϝελίσσεται cum Bentleio. Restat tamen vel sic alterum ἐπὶ πολλὸν vel πολλὰ ἑλίσσεται. Homericum erat ἑλίσσεται πολλά. non, ἐπὶ πολλά.

321. οὐδὲ κατίσχει. durum post ἵπποι πλανόωνται. οὐδὲ αὐτὸς κατίσχει αὐτούς. pro οὐδὲ κατίσχονται. Schol. B. τὴν ἧτταν ἐκτήσαντο. suppleuit ergo, οὐδὲ κατίσχει αὐτὸς τὴν νίκην.

322. ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ. Nimis vage Schol. br. ἢ συνετὸς ἢ τεχνοῦργος. Eustath. κέρδεα δὲ εἶπεν, οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, ὅσον τὰς ἁπλῶς, κερδαλέας, ὅ ἐστιν, ἐπωφελεῖς, ἐπινοίας. Scilicet pro ista aetate, quae vitia et virtutes nondum subtiliter satis distinguere norat, κέρδος late patet, nec modo fraudem, sed et consilia callida, prudentia, idonea, declarat. Recte Schol. B. V. τέχνης

.βουλεύμασι. Inf. 515 κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε, παρα-φθάμενος. loco noſtro, κέρδεα εἰδὼς, κερδαλέος, eſt is, cui μῆτις ineſt.

ἐλαύνων ὠκέας ἵππους. monent grammatici, ambiguum eſſe, vtrum ſuperioribus vel ſequentibus adiungatur. Nec facile definias; bene enim fit vtrumque.

323. αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν. Schol. B. T. recte: κάμπτει ἐγγὺς τοῦ καμπτῆρος, ἵνα μὴ ἐξαγώνιος αὐτῷ γένηται ὁ δρόμος.

οὐδέ ἑ λήθει. etiam haec duplicem iuncturam admittunt: poteſt ſuppleri οὐδέ ἑ λήθει ſc. τὸ τέρμα, ita minus bene conueniunt ſequentia. Melius ergo iunges: οὐδὲ ἑ λήθει, ὅπως τανύσῃ. Iam autem locus ſententiam poſtulat: *bene nouit, quomodo habenas equorum adducat, ne citius curſu deficiant, euagando.* Sicque video verti latine: „neque eum latet, quo pacto primum adducat bubulis loris, ſed continet perpetuo." Ita tamen τανύειν ἵππους ἱμᾶσι (pro τανύειν τοὺς ἱμάντας τῶν ἵππων) contrario ſenſu accipitur quam Homericus vſus fert; nam ſecundum hunc τανύειν ἵππους vbique de *incitato* curſu, non de adductis habenis dicitur. Sic ſup. Π, 375 τανύοντες δὲ μώνυχες ἵπποι, vt ἐπιτεταμένως currerent. et 475 ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν, ἐνετανύσθησαν ἵπποι ῥητῆρσιν, intentis habenis et ipſi incitati. Inde τείνεται, τέτατο, ὁ δρόμος. Inf. 475 τάτο δρόμος. σύντονος ἐγένετο. ἐκτείνονται γὰρ ἐν τῷ δρόμῳ οἱ ἵπποι. add. vſ. 403. 518. Dicendum itaque erit, aut contrario ſenſu nunc illa poni, aut omnino dicta eſſe pro aurigari, ἡνιοχεῖσθαι, non latet eum, bene nouit, memor eſt, quomodo aurigetur, ab initio curſus ſtatim regat equos, ſcil. ne euagentur, fere vt Euſtath. οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν, πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους τὸ πρῶτον, ἤγουν, πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. aut, ſi retineas proprium vocum ſenſum, interpretatio ita eſt inſtituenda: „nec incuria ſua committit, vt primo ſtatim curſu frenis laxatis admittat, concitet equos, ἀλλ' ἔχει, κατέχει — hoc equidem praeferam.

Post haec omnia suspicor, vs. 324 ὅπως τὸ πρῶτον. supplendae sententiae caussa in οὐδέ ἑ λήθει (quod bene suppleri poterat ex τέρμ' ὁρόων) serius rhapsodi ingenio accessisse, quo liberata reliqua bene procedunt.

324. ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ. Barocc. cum Veneto τὸν πρῶτον. sine sensu idoneo; τὸν πρῶτον ἵππον? Forte fuit τοι. quod diserte habet Mosc. 2.

325. καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει. προὔχοντα, nunc, τὸν προελαύνοντα, προέχοντα τοὺς ἵππους. illustrat Eustathius.

326. σῆμα δέ τοι ἐρέω. aberat versus a Vrat. b. μάλ' ἀριφραδὲς, Lips. ἀρίδηλες. praue aduerso metro; etiamsi ἀρίδηλον scribendum dicas.

327. ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης. Schol. A. monet ad hunc quoque versum, cum Eustathio esse asperandum αὗον, v. ad M, 137. αὗον, τὸ ξηρὸν, versu adscripto, Erotian. Lex. Hippocr.

ὄργυι', Mosc. 2. ὀργυῖ'. alii ὀργυί'. Scilicet de tono disputatur inter grammaticos, sitne ὄργυια, ex antiqua forma ὀρόγυια, an ὀργυιὰ, quod vulgari vsu probatum: quae ad nos nil spectant; v. Eustath. Etymol. h. v. Schol. de mensura ipsa v. ad Hesych.

„In nonnullis: ὄργυι' ἐνὶ γαίῃ.“ Schol. A.

328. ξύλον αὖον — ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. Ex Aristotele Poet. c 25. (in loco aliunde illato) et in Sophist. Elench. I, 4. discimus, fuisse olim, qui ad h. l. offenderent, contra quos Hippias Thasius λύσιν attulerat, κατὰ προςῳδίαν· το μεν ου καταπυθεται ομβρῳ. „desideratur explicita rei expositio, quae huiusmodi esse debuit: versatam esse disputationem in voce ου, antiquissima aetate O, postea OT, scripta; cum accentus nondum adscriberentur, pronuntiari poterat et οὐ et οὗ. neque in alium modum accipi posse video verba de Soph. El. c. 21. ὡς δὲ λυτέον, δῆλον. οὐ γὰρ ταυτὸ σημαίνει τὸ μὲν ὀξύτερον (scil. οὐ pronuntiatum οὔ) τὸ δὲ βαρύτερον ῥηθὲν (οὗ.) Nihil enim horum ad accentus adscriptos referri potest: quod videtur fugisse viros

doctos; in his Tyrwhittum ad Poet. l. c. qui repugnare videbat hoc, quod *οὐ* nusquam cum accentu ſcribitur; atqui etiamnum pronuntiatur ὀξυτόνως, ac ſi eſſet *οὔ*. Videtur autem τὸ *οὐ* improbatum eſſe: quidni enim per pluuiam non putreſcat lignum? occurriſſe Hippiam dicendo: eſſe pronuntiandum *οὗ*, eo loco, quo; vbi; τὸ μὲν οὗ καταπύθεται ὄμβρῳ. quae ieiuna eſſe, facile ſenties. ſi enim computruit lignum, non terra illud potuit extare; aut ſi cum Alexandro Aphrodiſ. ad h. l. Elench. Soph. accipias *οὗ*, *qua parte* putreſcit. At lignum, truncus arboris, quae exaruerat, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, quia erat ex ilice vel picea, quae ſaltem non tam facile putreſcit. Laudat Schol. B. Theophraſtum. Θεόφραστός φησι, τὰ τοιαῦτα ξύλα κατορυσσόμενα ἢ ἐν λίμναις βρεχόμενα, μὴ σήπεσθαι· ἐὰν δὲ ἐν θαλάσσῃ ᾖ, σήπεται. Recte. Locus eſt hiſt. Plant. V, 5 p. 109 Heinſ.

Ceterum hic locus vna cum altero, διδόμεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι (Il. B, 15. v. Obſſ.) eſt pro exemplo τῆς προσῳδίας, antiquo ſenſu, h. e. accentus ſeruati in pronuntiando ab antiquiore inde aetate, nec tamen ſcripti ſeu appicti. v. ad E, 656. cf. Scriptores de accentibus, inprimis Foſter p. 176.

329. λᾶε — ἐρηρέδαται. ἠρεισμένοι εἰσί. iam vſ. 284.

330. ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Non ſunt συμβολαί, quatenus duae viae συμβάλλονται, ſed, vbi via συνέχεται, anguſtatur. Schol. A. ἐν τῷ μέσῳ καὶ στενωτάτῳ τῆς ὁδοῦ. Circa metam erat via anguſtior, cum reliqua eſſent campi planities aperta. Miſcent et cumulant vtrumque Schol. B. V. Leid. Euſtath. nam adſcribunt et, συμπτώσεις, et, ταῖς ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν ἐγκλειομέναις. Etſi nec, cur hoc ſtatuere neceſſe ſit, eſſe cauſſam idoneam video; nam ξυνοχαὶ ὁδοῦ eſſe poteſt ille locus, in quo via a dextra parte metae flexu facto transit in alteram, eoque citerior viae pars iungitur cum altera vlteriore. Circumcirca erat λεῖον πεδίον inf. 359. Nec vero cum hac συνοχῇ ὁδοῦ confundendus erat στεινωπός, vſ. 416. στένος τι, στεῖνος ὁδοῦ

κοίλης, h. ὁδὸς κοίλη, χάραδρα, ſulcus per torrentem in ſolo factus, vſſ. 420. 1. qui in altera parte curſus fuit: cf. inf. ad vſ. 419. Erat tamen in eo quoque ſpatii tantum, vt Antilochus praeterire poſſet Menelaum.

ἀμφὶς, Schol. A. ait ſignificare τὸ πέρας. forte τὸ πέραν. Schol. B. Leid. ἀμφὶς, χωρὶς, ἤγουν, ἐκτὸς τῆς στενώσεως. Schol. Vict. ἀμφὶς, μετὰ τὴν ἀποστένωσιν. οἱ δὲ, χωρὶς, μετὰ τὴν τελευτήν. non aſſequor vltima. Schol. br. ὁμαλὸς δέ ἐστιν ὁ μετ' αὐτὸ ἱππόδρομος turbat Euſtath. p. 1304. Non video, cur non ſit, circumcirca, ad vtramque metae partem, cis et vltra. Inf. Ω, 488 περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες.

331. ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος. etiam hic, vt alibi, Ariſtarchea lectione, κατατεθνηῶτος, Cant. Mori. Lipſ. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Z, 71. Ceterum notabile eſt in hoc verſu, quod tumulum antiquioris aetatis arguere dicitur truncus arboris. Tumulos lapidibus, columellis, cippis inſignitos ex antiquitate bene nouimus; at truncum arboris inter duo ſaxa non memini vsquam in tota antiquitate pro monimento ſepulcrali memorari. Nunc video Euſtathium hoc ipſum ab antiquis ex h. l. notatum memorare p. 1304, 19.

332. ἤ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. Interpolationem loci arguit hiatus: etſi illi Bentl. occurrebat emendando τέτυκτο παρὰ πρ. Poterat quoque hiatus defendi, quia eſt in tono quieſcente. Iam autem habemus diſertum teſtem interpolationis grammaticum veterem ap. Euſtath. qui ab Ariſtarcho lectum eſſe pro hoc et ſequente verſu memorat:

ἢ τόγε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Simulque addit: σκίρον τὴν ῥίζαν λέγεσθαι. παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι. Idem Scholium nunc video ſeruatum eſſe in Schol. Vict. vt mirer Venetis codd. illud excidiſſe: nam ibi: Ἀρίσταρχος γράφει·

ἠὲ σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

σκίρον δὲ τὴν ῥίζαν· διὰ τὸ ἐσκιάσθαι. τὸ σκιάδιον Ἀττικοὶ σκίρον λέγουσι. Etymum ſane ad alium ſignificatum vo-

cis ſpectat; at idem voc. plures habet ſignificatus, quod lexica docent; in his eſt quoque λατύπη, ſcrupus, lapillus; vn de forte medicorum σκίρος ſeu σκίῤῥος, tumor durus, ſcirrhus. nunc quoque diſcimus pro nodo arboris et radice dictum eſſe. σκίροϛ etiam σκεῖρος, σκῦρος ſcriptum; vnde ap. Pindar. P. V, 124 σκυρωτὰ ὁδός. Illuſtrant vocem, inprimis e Suida, viri docti, Hemſterh. ad Polluc. p. 1364. Toup. ad Suid. To. III p. 148 et Mazoch. ad tab. Heracleenſ. p. 232. fere paria afferendo.

Apparet adeo veterem lectionem et doctiorem et hiatu liberam fuiſſe. Mature tamen ea relicta eſt; nam non modo e codd. exulat, verum etiam Apollon. Lex. p. 479 νύσσα habet: quae, caſu recto, hoc vno loco in Homericis occurrit; Ionibus debuit eſſe νύσση. De νύσσῃ in ſtadio v. inf. 758.

333. καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. τέρματ' ἔθηκε nunc eſt ſimpliciter ὥρισε, conſtituit, voluit eſſe, ἐσήμηνε, vt inf. 358. At Euſtathius ait idem fore, ſi τέρμα τέθεικε, ponit, poſitum habet. ποδώκης Cant.

334. τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Poſſit accipi τῷ, quare. τῷ σὺ, μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν, vel τῷ σὺ μάλ', ἐγχρίμψας, ἐλάαν. vt ſit: quare tu, vbi ad metam adueneris, appropinquaueris, age equos admodum prope, iuxta, metam. Non enim nunc ἐγχρίμψαι poteſt eſſe illidere, attingere, ferire, vt alias. At Euſtath. cum ed. Rom. ὤ, vt ſaepe vidimus haec variare: vt iam E, 662. Voc. χρίμπτειν ſcriptura variare, aliquoties iam vidimus; itaque h. l. ἐγχρίμψας aliis eſt ἐγχρίψας, vt Harl. Cant. Mori. Moſc. 2. Vrat. A. Lipſ. Erneſti laudat loca H, 272. N, 146. in quibus eſt ἐγχριμφθείς. inf. 338 ἐγχριμφθήτω. Occurrunt quoque per μ, χρίμψαι et ἐγχρίμψαι in Apollon. Rh. Ceterum expreſſit locum Sophocles in praeclara narratione de Oreſtis aurigatione El. 722. κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.

335. *αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν. κλινθῆναι μέμνησο, κλίθητι, ἦκα ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τοῖν ἵπποιν.* vt ipſe ſtans in bigis inclinet corpus, ſe, in ſiniſtram equorum partem; quod, ſi recte haec perſpicio, ea ſit de cauſſa, quia equo dextro habenas immittit, vt aequilibrium teneat, ne currus euertatur. In Schol. br. eſt *συγκαμφθῆναι* redditum; ſaltem in obliquum.

Laudantur vſſ. 335—340. a Platone in Ione p. 537. et vſſ. 335. 6. 7 a Xenoph. in Sympoſ. 4, 6. In vtroque cum varietate. In Platone eſt: *κλινθῆναι δὲ καὶ αὐτὸς ἐϋξέστῳ ἐπὶ δίφρῳ.* In Xenophonte autem *αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.* Vides quam neceſſe fuerit, ſemel conſtitui lectionem a grammaticis, etſi, quae vera principis poetae fuerit, nemo auſit pronuntiare. In noſtris libris eſt *ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ.* non vt viminibus contextum currum ſtatuamus, ſed eſt pro *εὔτυκτος, εὐεργής.* vt quoque in locis Heſiodi Scut. 63. 307. 436 a Barnes laudatis.

336. *ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν.* Diſertum eſt Scholion B. et Vict. *κλιθῆναι ἠρέμα, πρὸς τὸ μήτε στρέψαι* (leg. *τρέψαι*) *τὸν δίφρον, ἀλλὰ καὶ κουφισθῆναι τὸν δεξιὸν, καὶ περιδραμεῖν. ὁ δὲ ἀριστερὸς σχολαίτερος ἀνύει.* At Schol. A. moleſtiam facit: *καλῶς ἡ συνήθεια στίζει ἐπὶ τὸ τοῖιν. τὸν γὰρ ἵππον δεῖν φησιν αὐτὸν ἐπ' ἀριστερὸν κλιθῆναι.* Non haec aſſequeris, niſi animaduerteris eum legiſſe, quod a Platone recitatur, *αὐτὸν δὲ κλινθῆναι.* quod ad equum retulit grammaticus; etſi ita *τοῖιν* prorſus otioſum erat, niſi legebat *ἐπ' ἀριστερὰ τοῖον*, tantillum. vt ſup. 246 *τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον.*

ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον. Mirum eſt, Apollonium adſcripſiſſe hunc verſum, vt doceat eſſe *ἀτάρ. δή.* Sane *ἀτὰρ* eſſe quoque *δή*, nemo dubitet; quid igitur notabile in hoc! At enim alienum quoque id ab h. l. eſt enim nunc, vt alibi ſaepe, *ἀλλὰ, αὐτὰρ, ἀτὰρ δή.* enimuero.

337. *κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τε οἱ ἡνία χερσίν.* „quod *εἶξαι* pro *χαλάσαι*" Schol. A. et Sch. br. quae

addunt, ἐπιδοῦναι. In Xenoph. l. c. κένσαι ὁμοκλήσαντ', vt κελεύω fubintelligatur.

338. ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμΦθήτω. non vt impingat, nec vt tangat, fed vt quam proxime, quantum fieri poteft, admoueatur. Lipf. ἐνύσσῃ, vt legebatur quoque in Hefychio. ἐγχριΦθήτω codd. vt Vrat. b. et al. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in Ald. 2. recte. et eft quoque fic editum in Platone l. c. Maximo Tyr. XXIV p. 474. cf. paullo ante ad vf. 334.

339. ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου ποιητοῖο. Iterum antiquo more, aut vt futurum fit pro coniunctiuo, aut vt ε pro η fuerit habitum, pro δοάσσηται, nam eft pro ὡς Φαντασθῇ, νομισθῇ, vt bene reddunt Schol. B. V. cf. Excurf. ad h. v.

Vocem δοάζεσθαι iam aliquoties vidimus pro δοκεῖν, vt N, 458 δοάσσατο κέρδιον εἶναι. In Euftath. recitatur διόσσεται. cafu puto.

ἄκρον ἱκέσθαι. fupple ἱκέσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. Conftituendum eft ante omnia fubiectum: ἡ πλήμνη κύκλου ποιητοῦ, h. e. τοῦ τροχοῦ, quam iam vidimus E, 726. modiolus axem ambiens, adeoque ipfe axis. is igitur tam prope eft admouendus metae, vt videri poffit impingere in ipfam metam, ἱκέσθαι, ἐΦικέσθαι, ἄκρον fcil. τῆς νύσσης, τοῦ καμπτῆρος. Bene Euftathius: τουτέστιν, ὡς ἂν τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, τὸ κατὰ τὸν τροχὸν, (τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη τροχοῦ) δόξῃ ἐγγίσαι ἄκρᾳ τῇ νύσσῃ, περὶ ἣν ὁ λίθος.

Miro modo reddit haec Schol. br. ὥς τε τὴν ἔξωθεν περιΦέρειαν τοῦ τροχοῦ δόξαι ψαύειν τῆς χοινικίδος. τοῦτο δὲ πάσχειν δοκεῖ ὁ παρὰ τὸν καμπτῆρα τροχός. Legerat ille πλήμνῃ, et iunxerat: τὸ ἄκρον κύκλου (h. e. τροχοῦ) δοάσσεται ἱκέσθαι, pro ἐΦικέσθαι, τῇ πλήμνῃ.

Plato in Ione l. c. legerat: ὡς μή τοι πλήμνη γε. qui fic legerant, accipere debuere ἐγχρίμπεσθαι follenni vfu pro illidi, impingere, ἐνερείδεσθαι vt E, 662. de hafta offi illifa. At iam ante vf. 334 vidimus effe admoueri,

propius accedere, nec attingere, προςπελάζειν. At illa lectio non respondet ceteris.

πλήμη scriptum in Lips. vno Vindob.

340. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν. ἀπολαῦσαι. addit Eustath. οὐκ εἰς ἀγαθὸν, ἀλλ' εἰς κάκωσιν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ· ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, (A, 410) καὶ τῶν ὁμοίων. Aliquoties iam vidimus ἐπαυρεῖν, pro ψαύειν, proprie γεύασθαι, Λ, 572. N, 649. attingere, offendere, illidere. Apollon. Lex. in ἐπαυρεῖν. — καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν versu hoc adscripto.

λίθου. nunc vnus, supra duo erant, λᾶε vs 329. verum alterutri e binis impingere poterat, non vtrique simul.

341. μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς. τρώσῃς ἀντὶ τοῦ, βλάψῃς. Ἰωνικῶς. Eustath. ex antiquioribus, vt in Odyss. Φ, 293 οἶνός σε τρώει. Dicta sunt plura de hac voce ad M, 66. vbi de fossa: στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, scil. τοὺς ἵππους. non animaduersum hoc in Herodoto I, 174 οἱ ἐργαζόμενοι in saxis caedendis laeduntur puluere fauces et oculos obstruente: ἐφαίνοντο τιτρώσκεσθαι οἱ ἐργαζόμενοι.

τρώσεις Vrat. d.

342. ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ. huc spectat Scholion Apollonii Lex. h. v. ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος. idem tamen aliam lectionem apponit p. 41 in ἀεικίσωσιν. ὁ δὲ Νέστωρ, inquit, Φησίν· ἀεικίη δέ σοι αὐτῷ ἔσσεται. legerat itaque ἀεικίη, alibi non memoratum; nisi memoriae errore hoc scripsit. Vocem iam vidimus X, 100 et eodem sensu ἔλεγχος Λ, 314 vnde homines probris digni, ipsi probra sunt, κάκ' ἐλέγχεα, B, 235 et al. Potest autem duplex institui iunctura, vel ἄξῃς, χάρμα δὲ ἔσσεται, mutato tempore, pro μήπως ᾖς, vel εἴῃς. vel quod melius vt sit noua sententia χάρμα δὲ — ἔσσεται. pro τοῦτο δὲ ἔσται χάρμα.

343. Φρονέων πεΦυλαγμένος εἶναι. prudenter caue. πεΦύλαξο. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, ἔσο. ἢ λείπει τὸ, σπεῦδε. Eustath. legerat ἔσσεαι.

344. εἰ γὰρ — παρεξελάσησθα scil. τοὺς ἵππους. παρεξέλθῃς. vt vs. 345.

345. ὅς κέ σ᾽ ἕλῃσι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθοι. Schol. A. notat esse dictum pro ὃς ἂν ἕλῃ σε. quorsum hoc, toties iam obuium, nunc demum notatum sit, haud assequor.

παρέλθοι. vulgo παρέλθῃ. haud male, et conuenienter alteri ἕλῃ. attamen variata sic saepe vidimus et nunc auctoritas vincit Cant. Mori. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. Lips. Ven. Eustath.

Sensum bene reddunt Schol. B. V. οὐδείς, μετὰ σε, ὁρμῶν καταλάβοι σε, εἰ δὲ καταλάβοι, ἀλλ᾽ οὐ παρέλθοι. παρελεύσεται.

346. Ἀρείων. equus Adrasti, et antea Herculis, qui eum iunctum habuit currui, cum pugnabat cum Cycno, (v. Scut. Herc. 120.) cum ante Copreo datus fuisset a Neptuno. Disertum de eo est Scholion e *Cyclicis* in Sch. A. B. br. e quo et ex Pausan. VIII, 25 p. 650. notabilia alia petenda sunt: cf. Not. ad Apollodor. III, 6, 8 p. 634. Schol. Vict. nimis acute: ἴσως, ἐπεὶ ἐν Σικυῶνι γέγονεν ὁ Ἀρείων, εὖ ἐδόκει ἡ Αἴθη (vs. 295) ἀπόγονος εἶναι. Idem reliqua sic concinnauit ad vs. 347 ὃς ἐκ θεόφιν. Ὅμηρος μὲν ἁπλῶς, ὅτι θειοτέρας ἦν φύσεως. οἱ δὲ νεώτεροι Ποσειδῶνος καὶ Ἁρπυίας αὐτὸν γενεαλογοῦσιν. οἱ δὲ ἐν τῷ Κύκλῳ, Ποσειδῶνος καὶ Ἐρινύος. καὶ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοπρεῖ τῷ Ἁλιαρτίῳ δίδωσιν· ὁ δὲ Κοπρεὺς Ἡρακλεῖ· καὶ (οὗτος) Κύκνον ἀνεῖλεν ἐν Παγάσαις ἐπ᾽ αὐτοῦ μαχόμενος, ἔπειτα αὐτὸν δίδωσιν Ἀδράστῳ.

Ἀρίονα passim scribi iam Eustath. notauit. Sic quoque editum in Pausan. et al. sicque h. l. Ven. Lips. Vrat. d.

οὐδ᾽ εἴ κεν ἐλαύνοι. nusquam ἐλαύνῃ. v. Excurs. III ad A.

348. οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. vetus erat lectio edd. Eustathiique. E codd. Barocc. Mori. enotatum ἔτραφεν nihil additum a Barnes de τ. At in Ven. manifeste est γ᾽. ἔτραφεν pro ἐτράφησαν. Schol. Vict. τρά-

φεν. additum tamen: τῷ τέτραφεν ἐπὶ παθητικοῦ χρῆται, ὡς ἐκεῖ· (Φ, 279) ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. In Schol. Venetis nihil ad h. l. notatum. At sup. ad Φ, 279 de voce est disputatum, vbi erat ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. quod veteres ἐνθάδε τ' ἐτράφ' scripserant, et pro ἐτράφη dictum esse volebant. Erit ergo etiam h. l. οἱ ἐνθάδε τ' ἔτραφεν ἐσθλοί, pro ἐτράφησαν. ἐνθάδε γε τράφεν vn. Vindob. In Townl. est τε τράφεν, quod magis Ionicum est: οἱ ἐνθάδε τε τράφεν ἐσθλοί, pro ἐτράφησαν. Et conuenit cum illo B, 661. de Tlepolemo, ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. In aliis variae sunt corruptelae.

ἑκάστου πείρατα est vel summa rei cuiusque, vel praecipua capita. Nam vtroque modo τὸ πέρας occurrit dictum. (v. ad I, 56) tandem simpl. ipsam rem, de qua agitur, antiquo loquendi more, περιφράζεται. vt ὀλέθρου πείρατα. Potest ergo et h. l. sic accipi, si quis ita statuere maluerit.

352—357. absunt a Vrat. b.

354. μετὰ τόνδε λάχε suppeditauit Lips. Townl. Vulgg. τόνδ' ἔλαχε. Εὔμηλος Ald. 1. 2. recte.

355. δουρικλειτὸς Μενέλαος. Metri incuria et h. l. editum erat ante Barnes: δουρικλυτός. quod et codd. habent, in his Venetus.

357. λάχ' ἐλαυνέμεν. „γρ. τάχ' pro τάχα." Barnesii inane acumen.

358. στὰν δὲ μεταστοιχεί. „ quod est pro ἐπὶ στίχου. putes hoc accipiendum esse, eadem serie; nec aliter credas bigas statui potuisse, quam eadem serie; nam, si alius currus post alium stetit, nimis disparem fuisse dicas conditionem certantium. Est quoque is perpetuus mos certaminum curulium, quantum memini, obseruatus quoque in circensibus; nec aliter recte fieri posse videtur. Video quidem posse memorari quae in Pausania de carceribus hippodromi Olympiaci memorat VI, 20 p. 503. vbi ait ἄφεσιν τῶν ἵππων habere formam prorae nauis, et narrat diuersa loca forte assignata esse

curribus; vnde mox prodeunt repagulis remiſſis; verum, vbi iam procurrendi locus erat eadem linea conſtituti erant: — ἔς τ' ἂν ἐξισωθῶσιν ἀλλήλοις κατὰ τῆς πρώρας τὸ ἔμβολον. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ ἤδη καθέστηκεν ἐπίδειξις ἐπιστήμης τε ἡνιόχων καὶ ἵππων ὠκύτητος. Grammatici tamen veteres contrarium ſtatuerunt, voce μετὰ in μεταστοιχεὶ, arbitror, forte quoque, quia τριστοιχεὶ ita dictum occurrere meminerant K, 473 tribus ordinibus ac feriebus, inducti, et diuerſis ordinibus, στίχοις, ſietiſſe currus contenderunt; ſic Veneti, Victor. Euſtath. p. 1305, 25. Schol. br. κατὰ στοῖχον. ἐφεξῆς. quod poſſis putare eſſe, eadem ſerie; alioqui dixiſſet κατὰ στοίχους. Addit quoque Schol. A. verſum non bene repeti inf. 757. de ſtadio. Itaque appictum verſui ſignum ※

τριστοιχὶ ſcribit Venetus cum Vrat. b. Supra tamen K, 473 τριστοιχεὶ exhibuerat. μεταστοιχεῖ Lipſ.

σήμηνε δὲ τέρμαθ'. σήμαινε Townl. Vrat. A. b. De ipſo curſu, conſtitutus ne fuerit ſecundum littus, an a littore verſus vrbem v. ad vſ. 365. 374.

360. ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Suſpicor verſum rhapſodicum eſſe ſupplementum; arguit quoque hiatus; etſi Bentl. explet legendo Φοίνιχ' ἀμοπάονα ex Jl. Θ, 276. vt fecerat quoque P, 610.

361. ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. Iota ſubſcriptum requiri et proparoxytonum eſſe, μεμνέῳτο, monent Schol. A. B. V. Etymol. Euſtath. pro μεμνέοιτο. Addit Schol. A. „ſic et Aſcalonitam ſtatuere; apud Xenophontem tamen Cyrop. lib. I eſſe ſine ε, μεμνῷτο, in verbis: ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο. lege τῶν θεῶν. Locus etiam ab Etymol. excitatus in μεμνέῳτο eſt Cyrop. I, 6, 3. vbi, eiecto Zeunii, μεμνῆτο, recte reſtituit μεμνῷτο Schneider, quem v. in nota. Fuit ſcilicet forma haud vna a μνάω, μέμνω, vnde Od. Ξ, 168 μεμνώμεθα, et μεμνέω. Narrat porro Schol. A. alibi eſſe μεμνῆται vt apud Ariſtophanem ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆταί μου. (haud dubie ſcripſerat grammaticus

μεμνῆτο, aut, si recte lego: ὑποκειμένου τοῦ ι· μεμνῆτο, vt etiam nunc legitur; vtque est apud Suidam in μεμνῆτο ex eo ipso Herodiani loco, e quo nostrum Scholion ductum esse apparet, ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ. Volunt autem esse μεμνήμην μεμνῆτο, aut μεμνῷτο, perf. opt. pass. Eundem locum ante oculos habuit Etymol. qui et addit: Κράτης, μεμνοῖτο — Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι, μεμναίατο. In Harl. μεμνόῳτο erat, quod et ipsum analogiam habet, et Mosc. 2. μεμνόωτο.

Porro pro δρόμου, quae et ipsa Herodiani videtur fuisse scriptura, lectum quoque est δρόμους, Aristarchea scriptura, vt ex alio Scholio A. intelligitur; est quoque haec lectio in Etymol. l. c. In codd. est δρόμου. Nata quoque hinc alia loci interpretatio: non vno cursu, seu, si mauis diaulo, reditu inde a meta ad carceres facto, sed saepius iterato cursu, vt in Olympiis XII absolui certamen: quod repugnat ceteris: de quibus ex antiquis tradit Eustathius. Occurrit autem apud Homerum casus vterque iunctus τῷ μνᾶσθαι et μιμνήσκεσθαι.

Sensus τοῦ μεμνέῳτο δρόμου recte redditus a Sch. B. ἐπιμελοῖτο. et Etymol. ὅπως ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο τὸν δρόμον, ὅπως μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα πανουργήσῃ. quibus paria leguntur in Sch. br.

Corruperat autem versum Barnes, edidit enim ὡς μεμνέῳτο δρόμοιο ἀλήθειαν τ' ἀποείποι· quod ipsi rotundius videbatur; intulerat simul hiatum; doctius quidem factum erat alterum, quod ἀλήθειαν reposuit, cum Iones in his α breue non mutent in η. Constanter tamen in Homero pluribus locis ἀληθείην legitur, nusquam ἀλήθειαν. Sunt porro alia similia quae per η efferuntur, vt ἔγχεια ἐγχείη et ἐγχείην.

ἀποείποι nunc simpl. εἴποι. Monuit Eustath. contra quam aliis locis. v. ad I, 309. ἀποείπῃ Mosc. 2.

362. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν. receptum οἱ δ' ἄρα ex Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. A. B. etsi parum refert, pro

vulgato: οἱ δ' ἅμα, quod et Schol. A. agnofcit, „γρ. οἱ δ' ἅμα."

ἐφ' ἵπποιϊν ed. Rom. cum Euftath. accedentibus Harl. Mori. Townl. Mofc. 2. Ven. B. quod nec Ernefti fpernebat, *in fuis quisque bigis.* habet tamen ftudium nimis curiofum. Corrupte ap. Ammon. de diff. voc. p. 18. ἐφίππιοι.

Ceterum locus qui fequitur eft ex luculentiffimis. Comparandus eft nobiliffimus locus Sophoclis El. 712 fqq. qui cum Homero certauit.

363. πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν. aut vitium fubeft in ἱμᾶσιν, priore producta, quae alibi corripitur, aut recitandum et fcribendum ἱμμᾶσι, vt iam fupra fuadebam ad Θ, 544. Bentleius emend. πεπλήγοντο δ' ἱμᾶσιν. Nusquam tamen vidi πεπλήγοντο vel πεπλήγετο aliter occurrere, quam vi reciproca: *pulfarunt fibi pectus, femora.*

364. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. — „quod διὰ deeft ante πεδίοιο." faepe iam monitum: ftatim B, 785.

365. νόσφι νεῶν. Fuit quaeftio inter veteres: defignatumne fuerit ftadium, feu hippodromus hic, fecundum littus, inde a Sigeo verfus Rhoeteum; an a littore verfus campum: ap. Schol. B. Vict. Leid. plenius apud Euftath. ad vf. 358. p. 1305, 43. fi fecundum littus, non bene videtur conuenire νόσφι νεῶν, τῶν πρὸς αἰγιαλῷ, nifi eft, remotius a littore ftadium fuiffe; ita vero non congruit vf. 374 ἐφ' ἁλός. Praeferenda ergo videtur altera fententia, quae Ariftarchi fuit: κατὰ μέντοι 'Αρίσταρχον δρόμος ἐγένετο ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους (vallo caftrorum) ἄχρι τῆς θαλάσσης. καὶ τῶν ἐκεῖ κλισιῶν πενταστα-δίῳ διαστήματι. adiecit hoc διαστήματι ε̄ σταδίων etiam Schol. Vict.

ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη. verfum recitat Apollon. Lex. vt doceat κόνιν etiam effe κονίην.

366. κονίη ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος. Barnes malebat ὡσεὶ νέφος. ἵστατο non effe *furgebat*, fed, *ftabat*, vertendum, monet Ernefti, quod de denfitate pul-

veris aliusue rei dicitur: vt Aen. XII, 401 *puluere caelum stare vident.*

367. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Ita vbique scribitur. At Apollon. Lex. ῥώοντο. ὁρμὴν ἐλάμβανον. χαῖται δὲ ῥώοντο. Occurrebat iam eadem vox Σ, 411 ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο, item Υ, 37. cf. ad Ω, 616 Vrat. A. ἐρώοντο. Est autem ῥώεσθαι, cum impetu moveri; et de Ioue iam vidimus Α, 529 χαῖται ἐπεῤῥώοντο.

μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. de ambiguitate sensus in hac formula, μετὰ, σὺν, ἅμα, monui ad Μ, 207. praestare puto hoc, vt sit, *vento ferente*, quo ventus fert *flatu suo*. In Schol. br. additur ἀνέμου δίκην, vix bene. ab Eusťath. ἐν πνοαῖς. melius Apollon. in μετὰ, — ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο (ad vulgarem rationem) μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Sic quoque Suidas in μετά.

368. ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο. Versus expressi a Virgilio Ge. III, 108. 9. *iamque humiles, iamque elati sublime videntur Aera per vacuum ferri atque assurgere in auras.* Omnino autem in describendis certaminibus, maxime cursus, graeci latinique poetae Homerica passim expressere.

De voce πίλνατο, pro qua aberratur πίδνατο, v. sup. ad Χ, 402.

369. τοὶ δ' ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροις. Eusťathius ἐλατῆρες praefert Δωρικῶς. quod vnde ipsi in mentem venerit, haud assequor. Scripserat puto: τοίδε ἐλατῆρες. ἀρέσκει μάλιστα γράφειν· τοὶ δ' ἐλατῆρες διοριστικῶς, *divisim* τοὶ δὲ, non τοίδ'. In Cant. est τῇ δ'.

370. ἕστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου. Offendit θυμος ϝεκαστου. Bentl. em. θυμὸς ἁπάντων. malim credere ordinem verborum esse mutandum, ἐν δίφροις, θυμὸς δὲ πάτασσε ϝεκάστου. Formulam vidimus Η, 216 Ἕκτορι δ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε. Et Ν, 282. Vulgata tamen lectio expressa quoque est ap. Dionem Or. XXXII, p. 692. R. vbi vss. 368—372 recitantur.

Pro ἕστασαν passim scriptum ἕστασαν. vt et alibi v. M, 55.

372. οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. ⊱ „quod διὰ supplendum" Schol. A. vt modo vs. 364.

οἱ δὲ πέτοντο Townl. Vrat. b. vn. Vindob. vulg. οἱ δ' ἐπέτοντο. At in versu inf. 449 repetito etiam τοὶ δὲ πέτοντο legitur.

373. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον extremam cursus partem; hic quidem altera hippodromi parte circumactam post metam. Simpliciter de extrema stadii parte a linea ad terminum inf. 768.

374. ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. Ex hoc manifestum fit curriculum inde a mari versus interiora campi designatum fuisse; flexo enim circa metam cursu reuertuntur versus mare, et absoluitur cursus vno missu. Firmatur sic Aristarchi sententia. v. modo ad vs. 365. Alii tamen, plures missus et plura curricula facta esse volebant, decepti, puto, voce ἂψ, vt esset, *iterum:* ii quoque scripserant ἀφ' ἁλός. quod et legitur in Harl. Townl. Mosc. 2. Eustath. p. 1306, 1. et p. 1305, 43. Ii autem qui cursum secundum mare factum esse aiebant, praesidium quaerebant in ἐφ' ἁλός. quod tamen h. l. pro ἂψ ἐπὶ τὴν ἅλα accipiendum est; nec insolito more. v. c. ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων. Schol. Vict. ἐφ' ἁλός. οὕτως Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ πλείους· ἀφ' ἁλός.

ἀρετή γε ἑκάστου Vrat. b. ἀρετή τε.

375. τάθη δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα. plene interpunxi ante ὦκα. Post flexum circa metam, et in reditu ad carceres cursus cum maxime intenditur. Et nunc, cum hoc factum esset, Eumeli equi anteuerterunt omnes alios.

376. ἔκφερον ἵπποι. ἐξέφερον ἑαυτούς. Iterum inf. 759 Aiax cursu ἔκφερεν. Eustath. ἐκφέρειν ἀλλαχοῦ μὲν — ἐνταῦθα δὲ τὸ προτρέχειν, ἢ καὶ ὑπερφέρειν (an ὑπεκφέρειν?) τῶν ἄλλων. ex serie ceterorum se anteferre, antecellere, emicare.

377. τὰς δὲ μέτ' ἐξέφερον. sine dubitatione scripsi, vt sit μετὰ δὲ τὰς, ταύτας, ἐξέφερον. disiunctim quoque

ſcriptum erat in Veneto. At vulgo vna voce μετεξέφερον, nouum decompoſitum vt fingerent grammatici, feriori aeuo accommodate, non Homerico; etſi Euſtath. ad Ioniſmum hoc refert, comparando Herodoteum μετεξέτεροι. Schol. A. ſcribit quidem disiunctim, τὰς δὲ μετ', verùm μέτ' accentu ſignari vetat, quia interpoſitum ſit, δέ.

378. οὐδέ τι πολλόν. Townl. Vrat. b. οὐδ' ἔτι. nec hoc male.

379. αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην. Verſus hos pro exemplo ἐναργείας laudat Demetr. de Elocut. ſ. 216. vbi ed. Ald. exhibet δίφρῳ pro δίφρου.

380. πνοιῇ δ' ſcil. τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους. Tum Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο. pro ὤμω θέρμοντο. retractum ad μετάφρενον θέρμετο. Euſtathius addit, ὤμω θέρμετο, dualis cum ſingulari verbi δωρικώτερον dictum eſſe poſſe.

382. καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Ita lectum inde ab Ald. 2. conſentientibus codd. etiam Veneto. At ed. Flor. Ald. 1. Rom. ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφ. nec hoc inſuauiter; ſicque Lipſ. forte hoc mutatum ex vſ. 527 τῷ καί μιν παρέλασσ' οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν. Inflexit verſum Fauorinus apud Gellium II, 26. *ſed tu, mi* Fronto, quod in verſu Homerico eſt, id facis, καί νυ κεν ἢ παρέλασσας ἢ ἀμφήριστον ἔθηκας.

ἀμφήριστον. Schol. B. ἀμφισβητήσιμον. Schol. Vict. ἀμφισβητούμενον. Plura cumulat Heſych. ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον. παρὰ τὸ ἄμφω καὶ ἐρῶ, τὸ λέγω, ῥῆμα. immo vero, ab ἐρίζω. Alio loco p. 307 idem ἐξ ἀμφοτέρων ἐριστόν, ἐπίμαχον. Etymol. ἀμφίβολον ἢ ἄνισον et mox ἀμφίλογον ἢ ἔπισον. ſimilia in Suida. Verum de hoc non laboramus; notum enim voc. ex Callimacho in Iou. pr. ſed quaeritur: ſitne τὸν an τὸ ἀμφήριστον. Schol. br. τὸν ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον. Apollon. Lex. τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον. Euſtath. accepit τὸ, nam ſubſtituit ἔλασμα, quod longe petitum eſt; ſaltem eſſe debet τοῦτο,

εἰ παρελάσσειεν ἂν ἢ μή. cf. 527. Doctius tamen erit dictum τὸν, ἐκεῖνον, ἀμφήριστον ἔθηκεν, ipſum fecit talem, de quo ambigi poſſet. Atque ſic acceperat Virgilius Aen. V, 325 *transeat elapſus prior ambiguumque relinquat.* Sic ap. Suidam h. v. πολίτης ἀμφήριστος.

383. εἰ μὴ Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Cauſſa, cur Apollo iraſceretur Diomedi, repetitur ex eo, quod Apollo ſtudebat equabus Admeti, quas ipſe pauerat, cum Admeto ſeruiret. cf. B, 766 ſqq. Schol. A. B. br. V. Notat porro Schol. B. σεμνοποιῆσαι θέλων τὸν ἀγῶνα, καὶ θεοὺς συνφιλονεικοῦντας εἰςάγει. et Schol. Vict. ad εἰ μή. συναγωνιῶν αὐτοῖς ποιεῖ τοὺς θεατάς. κατὰ Πίνδαρον· πολλοὶ δὲ καὶ μέμνανται, εἴ τι πολιανθῇ." leg. καλὸν εἴ τι πονασθῇ. Ol. VI, 16. 17.

385. τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο. „quod χωομένοιο pro συγκεχυμένου dictum eſt" Schol. A. V. Addunt Schol. B. καὶ λυπουμένου ἐπὶ τῇ συντυχίᾳ. de vſu hoc vocis χώεσθαι iam aliquoties vidimus monuiſſe grammaticos, et modo Ψ, 37.

„γρ. σύτο" pro χύτο. Barnes: viri docti commentum!

387. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. impediti ſunt, retardati in curſu: ſic βλάπτεσθαι aliquoties, vt Π, 331. alibi adduntur genua: βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα H, 271. Senſu hoc occurrit in libro hoc inf. 461. 571. 774. 782. ſimili ſenſu dictum ἅρμα πεδῆσαι inf. 585. ita eſt fere quod σφάλλειν. cf. ad Z, 39. Alter vſus τοῦ βλάπτεσθαι (κατὰ) τὸν νοῦν, τὰς φρένας. vidimus ad Z, 39.

ἐβλάφθησαν primus, quantum video, emendauit H. Stephanus; ſicque codd. meliores. Legebatur in edd. antiquioribus metro corrupto ἐβλάβησαν. quod et codd. nonnulli exhibent, in his Lipſ.

οἱ δέ οἱ ἐβλ. dictum pro ἐκεῖνοι δὲ αὐτῷ ἐβλάφθησαν. quod ipſum ſe offert. Barnes edidit οἱ δὲ οἱ — „γρ. δέ οἱ male. δ' ἑοὶ melius." immo deterius, digammo et metro violato.

Aliter comparata ſunt, quae in Schol. A. memorantur, quae ſic accipe: Aſcalonitam accepiſſe verba vt *οἱ* eſſent pro *ἑοὶ* ſui; ſcribere ergo debuit *οἱ δὲ οἱ*, *ſui equi*, pronomine poſſeſſiuo; atque in hac ſecta fuit quoque Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 158. hoc eodem verſu adſcripto. At Ariſtarchus acceperat, et recte ex vſu Homerico, *οἱ* pro *ſibi*, et *ἐγκλιτικῶς* ſcripſerat *δέ οἱ*. ita eſt, *illi autem ipſi* impediti ſunt *οἱ δέ οἱ. ἐκεῖναι δὲ αὐτῷ ἐβλάφθησαν.* quod idem reddidit *οἱ δὲ αὐτοῦ ἵπποι.* Sequuntur Ariſtarchum Schol. B. V. ſicque iterum inf. vſ. 500 *οἱ δέ οἱ ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην.*

Schol. Vict. *οἱ δέ οἱ ἵπποι.* Schol. Vict. *ἐτάχυνε τὴν ἐπαγγελίαν, μιμούμενος ψόφον ἁρμάτων κλωμένων.* haec quo referam, non habeo. An ad vſ. 392 ſpectant?

pro *θέοντες* recitat Schol. Pindari *θέουσαι.* ad Ol. I, 33. vbi *ἀκέντητοι* equi currunt. Barnes refellit hoc, cum fuerint *ἄρσενες ἵπποι* vſ. 377.

388. *οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων.* Vox *ἐλεφαίρεσθαι* hoc vno Iliadis loco, et altero Od. T, 565 de ſomniis obuia. Redditur a Schol. B. *παραλόγως καὶ ἀλόγως βλάψας αὐτόν.* Schol. Vict. *μετὰ παραλογίας γράψας* (em. *βλάψας*) Schol. br. *δι' ἀπάτης βλάψας.* Apollon. Lex. *ἀντὶ τοῦ, βλάψας.* Idem: *ἐλεφαίρονται, βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι.* Heſych. *βλάψας. διαψευσάμενος.* At in Etymologo *ἐλεφαίρετο* (non — *ατο*) reſpicit Heſiod. Theog. 330 vbi ſimpliciter pro *βλάπτειν* dictum, nam leo Nemaeus *ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων.* Ibidem et ap. Euſtath. miro modo vox ducitur ab *ἐλπίς*, voluere puto, *ἔλπω, ἔλφω, ἐλέφω*, factum eſſe.

390. *μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.* Euſtath. *ἵπποιϊν* vt vſ. 362.

391. *ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα βεβήκει.* vulg. *κοτέουσ' ἐβεβήκει.* Ionicum nobis praebet Cant. Harl. Moſc. 2. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. et ita ſcribi teſtatur Schol. A.

ἡ δὲ κατ' Ἀ. Mori.

392. ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν. Hic peccatur in digamma et metrum. ἄγω frango vbique eſt ϝαγω. cf. ad Γ, 367 et Exc. de Digammo ad T. p. 730. ergo ἵππειον δε ϝοι ϝηξε. Bentleius adſcripſerat: ἵππειον δ' ἐϝᾶξε. voluit, puto ſcribere: ἵππειον δ' οἱ εϝαξε, quod et Knight ſuppeditat p. 81. Ita tamen erit δ' ϝοι εϝαξε. De ϝεαξε non eſt dubitandum. Si plene diſtinguitur poſt βεβήκει, poterat nunc noua ſurgere ſententia: ἵππειον ϝοι εϝαξε. Alioqui facilis eſſet transpoſitio: ἵππειον δὲ θεὰ ϝαξε ζυγόν. Etiam ἵππιον δε ϝοι εϝαξε θεα ζυγον ſcribi poterat. In Euſtathio eſt: ἵππειον γάρ οἱ ἦξεν ὅ ἐστιν ἔαξε, ζυγόν. Vrat. A. Ι. δέ οἱ ῥῆξε. ex interpolatione.

Ad ſeqq. cf. Sophocleum nobilem locum hinc expreſſum de Oreſte curru excuſſo El. 745 ſqq.

393. αἱ δέ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. χωρὶς καὶ ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ, bene Schol. br. Laudat verſum Apollon. Lex. in ἀμφὶς, ſed ſcribit οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δρ.

ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. Sch. B. συνεῤῥύη, συνέπεσεν. addit κατειλήθη Schol. Vict. vt illud: λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς, Od. I, 433. Plenius Scholion eſt ap. Suidam. Plura quoque coaceruata ſunt in Etymol. h. v. — Apollon. Lex. ἐλύσθη. παρεχύθη καὶ ἔπεσε. vnde corrig. in Heſych. παρελύθη, συνειλήθη, ἔπεσε, συνεποδίσθη. In eod. ſunt notata quoque vitioſe ſcripta ἐλίσθη et ἠλύσθη. Etiam ἐλύθη Vrat. b. Conuenit de notione τοῦ ἐλύεσθαι, ab ἐλύω, εἰλύω, voluo. Mirationem mihi facit, quod cum ϝελω, ϝειλεω et ſic cetera hinc ducta fuerint, et ϝειλύω ſollenne ſit, v. ad E, 186 et ſaepe alibi, ſcriptum tamen eſſe ἐλύω. etiam inf. Ω, 510 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. Add. Od. I, 433 λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς. Il. Ω, 510. Poſſis hactenus aliquid tribuere Etymologo, qui vocem ab ἐλεύθω duxit; niſi commentum grammatici hoc eſſet; forte tamen et hoc inter notas ſerioris auctoris horum librorum vel locorum referas. Mox 395 recitatur ab Ariſtide T. II, p. 257. Iebb.

396. *θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι.* Induxit duplex λ Stephanus ex ed. Rom. in qua *θρυλλίφθη* operarum vitio, et ex Eustathio. Alii *θρυλίχθη*, etiam Cant. Ven. A. B. Apollon. alii ap. Eustath. Cum tamen *θρυλέω* primam habeat breuem, vt in Theocr. II, 142. quem etiam Ernesti memorauit, recte geminari τὸ λ apparet: *μὴ μακρὰ, φίλα, θρυλέοιμι, σελάνα.* Etsi vel sic, vt in aliis, duplex prosodia esse potuit: *θρῦλω*, et *θρῦλέω.* ergo et *θρῦλισσω.*

In notione vocis constituenda conueniunt: cum *θρυλίζειν* vel *θρυλλίζειν*, etiam *θρυλλίσσειν*, omnino sit *ὀχλίζειν, ταράσσειν, θορυβοῦν*, reddunt in Homero *θρυλλίχθη, ἐθραύσθη*, tanquam synonymum τοῦ *ἐδρύφθη.* in Schol. A. *περιεθραύσθη.* Schol. br. *συνετρίβη. ἐθραύσθη*, Grammatici inter *ὀνοματοποιηθέντα* esse volunt. At Sch. B. ex sono factum declarare *τὴν ταραχὴν τοῦ θραυσθέντος προςώπου.* Apollon. Lex. *ὁ μὲν Ἀπίων συνεθραύσθη. Θρυλίχθη δὲ πρόςωπον. ἔνιοι δὲ παρεσύρθη. τινὲς δὲ ἐδρύφθη.* Similia sunt in ceteris glossis Hesych. vbi v. Not. Etymol. Schol. Eustath. Videtur *θρύω* idem esse quod *τρύω*, attero, vnde *τρύχω* et alia. et concinit *θράω, θραύω.*

Porro pro *μέτωπον* legerunt *πρόςωπον* Sch. B. Apollon. Lex. Photius Lex. Ms. At *μέτωπον* agnoscit Ven. A. Etymol.

397. *θαλερὴ φωνή.* Sch. A. *ἡ σύντονος καὶ μεγάλη.* v. ad P, 696.

398. *Τυδείδης δὲ παρατρέψας* vt iterum 423 *ἐκτὸς ὁδοῦ.* praeteruectus currum fractum Eumeli: Schol. Vict. *ἵνα παρελάσῃ, τὸν ἐντὸς ἔχων δρόμον ὀρθότερον, καὶ φθάσῃ ἐπὶ τὸν καμπτῆρα.* (atqui haec fiunt iam in reditu inde a meta) *ὁ δὲ Μενέλαος ἐξωτέρω τὸν ἀσφαλέστερον ἤλαυνε δρόμον.*

399. *τῶν ἄθλων* Lips. vitio pro *τῶν ἄλλων.*

400. *καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.* Cum alias sit *κῦδος διδόναι, ὀπάζειν, ἐγγυαλίζειν, ὀρέγειν*; nunc h. v. et 106 est *ἐπιτιθέναι κῦδος.* fere vt *ἐπορέξαι κῦδος* E, 225. *ἔδωκε* Lips. et vn. Vindob.

403. ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον. ⸗ „quod recte σφῶϊ ſine ν ponitur“ Sch. A. *vos duo;* contra σφῶϊν 408 *vobis duobus.* σφῶϊ pro ὑμᾶς accipit Sch. B. Euſtath. vt ſit ὑμᾶς αὐτοὺς τείνετε (Sch. br. ἐπείγετε) πρὸς (εἰς) δρόμον. (Sollennius eſſet medium τιταίνεσθον) Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ, τιταίνεσθε. At Sch. A. inf. ad 408 ἀντὶ τοῦ, ἐμβῆτε ὑμεῖς. Scilicet eſſet plena oratio, ἔμβητον τῇ ὁδῷ, βῆτον ἐν ὁδῷ, ὅττι τάχιστα, καὶ τιταίνετον ὑμᾶς, intendite vos ad curſum. Spectant haec ad disputationem ſup. ad M, 366. A, 8. et 574.

ὀττιτάχιστα vna voce induxerat Barnes, cum antea diuiſis vocibus, vt par erat, ſcriberetur.

405. — 406. — „ἀθετοῦνται οἱ δύο. quomodo enim noſſe poterat, a Minerua id factum eſſe? At Sch. B. ſuſpicari hoc Antilochum tanquam virum prudentem; vti inf. 782 Aiax: ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Si quid eſt, quod verſus in ſuſpicionem adducat, dixerim hoc: quod ſpeciem habent interpretamenti ac ſupplendi verſus antecedentis: ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω. qui illi κεῖνοι ſint, interpretari neceſſe haud erat; etſi nec omnino ineptum eſt, quod adiicitur.

κῦδος ἔθηκε. ἔδωκε et h. l. vt vſ. 400. vn. Vindob.

408. μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ. ⸗ „quod σφῶϊν nunc eſt ὑμῖν vel ὑμῶν· (duali)“ at vſ. 403 σφῶϊ ὑμεῖς. Schol. A.

καταχεύῃ. Harl. καταθείῃ. Comparat Erneſti vſ. 100. X. Πουλυδάμας μοι πρῶτον ἐλεγχείην ἀναθήσει. vbi quoque alii καταχεύοι. At vſus τοῦ καταχέειν hoc ſenſu obuius eſt, etiam in Odyſſ. Λ, 432 καταχέειν αἶσχος, X, 463 ὄνειδος, Ξ, 38 ἐλεγχείην. et additur plerumque caſus tertius, perſonae; vt in iisdem locis.

409. τίη λείπεσθε, φέριστοι; Schol. Ariſtoph. Nub. 752 τίη. τί δή. παράλληλα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ. τίη, τί δή, λείπεσθαι ἄριστοι; memoriter.

411. οὐ σφῶϊν κομιδὴ — ἔσσεται. ⸗ πρὸς τὸ σφῶϊ, ὅτι οὐχ ὑμῖν.“ Schol. A. non quaſi hic ita legerit, ſed reſpectu ad vſ. 403 habito, vbi σφῶϊ male ita acceptum

erat a grammaticorum parte. σφῶϊν eſt vobis, et σφῶϊ vos, duali.

Pro κομιδὴ fuit in nonnullis βιοτὴ, Schol. A.

περὶ Νέστορι Lipſ. male pro παρά.

412. αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ. ed. Flor. Vrat. A. κατακτανεῖ, vt ſup. Z, 409 κατακτανέουσι. Sic variare vidimus κτανέει et κτενέει X, 13.

413. αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον. „ὅτι ἔδει, ἀποκηδησάντων ὑμῶν. ἤ, ἀποκηδήσαντε ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς" Schol. A. Eſt ἀποκηδεῖν proprie curam deponere, tum idem quod ἀκηδεῖν ſup. vſ. 70 et Ξ, 427. ſicque Euſtath. et Etymologus in ἀπότριχες. Schol. B. br. ἀφροντιστήσαντες. ἀμελήσαντες. Schol. Vict. ἀφροντίσαντες. Apollon. Lex. ἀποκηδήσαντες, ἀπακηδιάσαντες. f. ἀκηδιάσαντες. plurali enim efferre ſolent. ſic et ἀκηδήσαντες legitur in Heſych. Suida. ſic quoque ed. Flor. Vrat. A. cf. Toll. ad Apollon. l. c.

414. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον. „Ariſtarchus: ἐφαμαρτεῖτον" Schol. A. Vict. Vt lectionis cauſſam aſſequaris, adeunda ſunt diſputata de ἁμαρτῇ et ὁμαρτῇ. v. ad E, 656. M, 400. voluit ſcilicet ille vocem eſſe ἁμαρτεῖν, ab ἁμαρτῇ. ab ἄρω, ἀρτέω, iungo, apto, ἐφαμαρτεῖν, inſequor.

415. 6. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω, στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει. poteſt duplici modo accipi et interpungi: vel vt τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, ſynonyma iungatur, et ταῦτα παραδύμεναι, pro τοῦτο, τὸ παραδῦναι. Et hoc Homerico more recte. Vel vt iungantur: ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι· ἠδὲ νοήσω παραδύμεναι.

παραδύμεναι. παρεισδῦναι, ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν, καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γίνεσθαι, vt Euſtath.

οὐδὲ μελήσει Townl. vn. Vindob. ἐγὼν grammaticorum commentum eſſe, pro ἐγώ, ſaepe monitum.

417. ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. ſimplici ὑποδείσαντες multi. ſic vtique antiqui ſcripſerant, relicta geminatione iis qui recitarent. Verſus repetitur inf. 446.

419. στεῖνος ὁδοῦ κοίλης. anguſtius ſpatium viae erat, quia via intra torrentis alueum ducebat. Sup. M, 66 foſſa valli erat στεῖνος curribus exitioſum. Nihil autem cum meta commune habebat haec intra torrentis veſtigia via; nam metam dudum a tergo reliquerant: ſup. 374. et 462. Eſſe τὸ στεῖνος ex τὸ στένος, notant grammatici et comparant τὸ μάκρος apud Ariſtophanem: addit verba Schol. Vict. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους. ex Auib. 1131.

420. ῥωχμὸς ἔην γαίης. „ῥωχμὸς, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος" Sch. A. et Sch. br. ἔκρηξίς τις ἦν ἀνωτέρω τοῦ καλυπτῆρος (l. καμπτῆρος) ἐν δεξιᾷ Μενέλαος ἦγεν. Sch. B. Leid. χάσμα ἐκ ῥύακος γεγενημένον. Apollon. Lex. ῥωχμὸς, ῥῆξις, ῥαγὰς, οἷον ῥηγμὸς, ἐκκοπὴ ὕδατος, vbi v. Villoiſ. et Toll. v. Heſych. (in quo et ῥωγμὸς) Etymol. et Euſtath. Erat autem ipſa via intra hoc, cauum, ſeu alueum torrentis; non vero cauum erat iuxta viam. Ceterum ῥωγμὸς quod in ed. Ern. legitur, ſcribebat Herodianus ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ'.

ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ. ἀλὲν eſt Heſychio συναθροισθέν. in quo tamen aſperatur vox ἀλὲν, quod etiam Ald. 2. inuexerat. v. ad E, 823.

421. ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο. Schol. Vict. „Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδοῦ. Et: χῶρον ἅπαντα Ἀριστοφάνης χῶρον ἔνερθεν.

422. τῇ ῥ' εἶχεν. h. ἤλαυνεν. Ariſtarchus ᾗ ῥ' εἶχεν. Sch. A. Vict. τῇ ῥ' ἦρχεν Townl.

ἁματροχίας ἀλεείνων. De voce hac, ἁματροχία, Porphyrius in Schol. ad h. l. (quod et extat in Quaeſt. Hom. 4.) multa diſputat contra Callimachum, (v. Fragm. CXXXV.) qui dixit pro ἴχνος, rotarum orbita. At ea eſt ἁρματροχία inf. 505 memorata. Contra ἁματροχία, ὁμοδρομία, vt h. l. eſt; idem notat αἰὲν ὁμοστιχάει O, 635. ſicque in verbis Eumaei Od. O, 450 ἁματροχόωντα θύραζε. vbi etiam ὁμοτροχόωντα lectum eſt. Valde diſerti in hac voce poſt Kuſterum ad Suidam fuere viri docti laudd. ad Heſych. in his Valk. ad Ammon. p. 11. Accentum in vltima collocant multi ἁματροχιὰ, ſicque in edd. receptum; laudatur pro eo φυταλιὰ, plus tamen

rationis habet — χία. Pluralis autem h. l. pro sing. ἁματροχίαν. ἁματροχίας iam Apollon. interpretatur τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν. esse τροχοὺς τοὺς δρόμους docuere alii, in his Porphyr. l. c. Etymol. etsi et alterum bene locum habere potest; cauet enim Menelaus τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις.

423. 424. Turbat sensum Schol. B. V. quasi Antilochus extra viam in ῥωχμὸν se commiserit; enimuero, vt modo dictum, via ferebat per cauum illud a torrente factum; et Antilochus inflexo sinistra paullulum cursu currebat, ἐδίωκε (τοὺς ἵππους.)

Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας. Ἀντίλοχον δὲ, Ald. 2. vitium. Eustathius angustam viam inter duo ῥωχμοὺς esse statuit, p. 1309, 15. 32. quod poetae verbis et sententiis non minus aduersatur.

424. ὀλίγον δὲ παρακλίνας „in alio παρακλινθείς" Schol. A. παρεκλίνας Lips. in quo Ernesti latere putabat παρεκκλίνας.

426. Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἱππάζεσθαι hoc vno loco occurrit, et est simpliciter, currum agitare. At apud recentiores alio sensu, pro equitare. v. Pollux et Suidas.

ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Schol. B. ἄνω ἔχε, μὴ ἐπίκεισο, immo vero, retine. cohibe.

427. τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις. Townl. εὐρυτέρῃ πελάσσεις, videri potest ortum esse vitium a compendio scripturae: τοῦ παρ. nisi fuit περ. εὐρυτέρῃ περ ἐλάσσεις. quod et in Veneto est. Praestat tamen ad sensum vulgata. παρελάσσῃς Mori. nec male. παρελάσσαις Lips. Fuit quoque lectum παρελάσαι. (παρελάσσαι) Nam Schol. Vict. παρελάσαι. λείπει τὸ ἔσται. ὅταν παρέλθῃς τὸ στενὸν, ἔσται ταχέως εὐρυτέρα, ὥστε παρελάσαι. εὐρυτέρῃ. ἐν εὐρυτέρᾳ ὁδῷ παρελάσεις.

στεινωπὸς γὰρ ὁδός. Mori στεινωπός περ. laudat hemistichium Apollon. Lex. in στεινωπὸν ad Od. M, 234 τόπον στενόν. Nota vox ex Sophocl. Oed. R. et sup. vs.

416 et iam H, 143. Apparet autem fuiſſe ὁ et ἡ στενωπός.

428. ἅρματι κύρσας. συμβαλὼν, συμπεσὼν, Schol. br. συῤῥάξας Schol. B. Eſt pro ἐγκύρσας, συγκύρσας, vt vſ. 435 προςκρούσας.

430. ὡς οὐκ ἀίοντι ἐοικώς. προςποιούμενος μὴ ἀκούειν. Schol. B. Vict. Apud Heſychium apparet aliquem legiſſe οὐκ ἀίων τι ἐοικὸς, h. e. πρέπον.

κέντρῳ ἐπισπέρχων ſcil. τοὺς ἵππους. σπεύδων.

431. ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται. ⊱ „πρὸς τὸ σχῆμα, quod οὖρα πέλονται, non, πέλεται" Schol. A.

οὖρα, τὰ ὁρμήματα. Schol. B. V. δίσκου ὁρμὴ, ἄφεσις. Schol. br. Etiam Heſych. οὖρα, ὁρμήματα. Idem tamen in ὅσσα δίσκου οὖρα. ὅσσα δίσκου οὖρια. voluit τὰ ὅρια pro ὅροι. vt et Etymol. accepit p. 642, 37. Eosdem ſenſus discordes vidimus ſup. ad K, 351 ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται. et Od. Θ, 124 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, τόσσον ὑπεκπροθέων. Infra 523 ſunt δίςκουρα. ϝουρα ſcribit Bentl. At v. Excurſ. ad T. p. 764.

δίσκου κατωμαδίοιο. Schol. B. Vict. τοῦ κατὰ τῶν ὤμων Φερομένου (emiſſi, Schol. Vict. βαλλομένου) ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ῥίπτουσι. ſcilicet, reducta in humerum manu, κατωμαδόν. diſcus enim ad humerum adductus, colligendarum virium cauſſa, proiicitur.

432. ὅν τ' αἰζηὸς ἀΦῆκεν ἀνήρ. Clarke: „ὅν τ', quem ſcilicet." At hoc non neceſſe: ὅντε eſt ὅν, nec quicquam aliud.

πειρώμενος ἥβης. Schol. br. ἀκμῆς, bene. Barnes laudat O, 359 σθένεος πειρώμενος. add. Od. Φ, 282. et abſolute πειρώμενος Jl. Π, 590.

433. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω. αἱ δ' — Ἀτρεΐδεω. Bentl. emendat οἱ δ' ex vſ. 446. οἱ δὲ ἄνακτος. Atqui Menelai bigarum altera equa erat ἡ Αἴθη, alter ὁ Πόδαργος. Nec aliter quam αἱ δ' recitat Apollon. Lex. in ἠρώησαν. ἀνεχώρησαν. verſu laudato.

434. αὐτὸς γὰρ ἑκών. manifestum vitium γαρ ϝεκων Bentl. corrigit τε ϝεκων. fuit puto αὐτὸς δὲ ἑκών. μεθέηκεν ἐλαύνειν. e sollenni more expectabas ἐλαύνων.

436. δίφρους τ' ἀνατρέψειαν Vrat. A. Ernesti: „quod pronuntiandum (immo scribendum) ἀντρέψειαν. eaque est vera lectio. Currus non ἀναστρέφονται, sed ἀνατρέπονται, cum confringuntur e concursu. Sic igitur post haec locus hic exprimendus erit.“ Sane malim et ipse ἀντρέψειαν legi; et sexcenties ita esse permutatas voces στρέψαι et τρέψαι fuit notatum. Nusquam tamen scriptura variat; et videntur verba ipso vsu promiscua fuisse. Etiam Hesych. ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν et altero loco ἀνατρέπειν, ἀναστρέφειν habet. Supra P, 58 de planta virenti e solo euulsa expectabas ἐκτρέπεσθαι; est tamen, ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, sine vlla varietate.

436. 7. κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν. Remittit Clarke ad N, 508. vbi est ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. hoc tamen saepe iam vidimus, vt Δ, 482. et al. pro ἐμπεσεῖν τῇ κόνιϊ, vel κόνει.

439. οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος. vt Γ, 365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et X, 15 de Apolline θεῶν ὀλοώτατε πάντων. dictum pro κακοῦργος. qui gaudet malis alienis. Abest versus a Vrat. b.

440. ἔρρε. De h. v. ad Θ, 164.

φάμεν „ἔφαμεν.“ Sch. A. non recte habuimus te pro homine prudente, οὐκ ἐτύμως, cum nunc tam stolide agas et nos vtrumque in summum discrimen adducas.

441. ἀλλ' οὐ μὰν — „Videtur prouerbii loco dictum in eos, qui non facile, non sine graui labore ac difficultate consequi possent quod peterent etc.“ Ern. Non memor vir doctus eorum quae inf. 581 memorantur. Sane Eustath. qui ipsi videtur hoc innuere: Πρὸς τὸν μὴ δίχα ὅρκου ἀποισόμενον, ὃ θέλῃ, ῥηθήσεται· ἀλλ' οὐ μάν. At hoc Eustathio familiare est, vt Homerica dicta et formas in vulgarem vsum vertat, et doceat quo-

modo aliquis etiamnum aliquo dicto vel ſententia vti poſſit; nec id pro interpretatione eſt habendum.

ἄτερ ὅρκου οἴσῃ. interponit Vrat. b. ὅρκου γ' οἴσῃ. vn. Vindob. οἴσει et οὐ μέν.

444. Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γυῖα καμόντα. Φθήσονται, quod tuentur codd. legitur inde ab H. Stephano. At Sch. br. Φθίσονται. Sicque erat editum in Flor. Aldd. Turn. mutatum a Stephano ex ed. Rom. et Euſtathio, qui Φθήσονται laudat et a Φθῶ, vel Φθῆμι, pro Φθάνω, deducit, vt ſit dictum velut Φθάνουσι καμόντες, anteuertunt alios, deficiendo *prius*, *deficient*: πόδες καὶ γοῦνα Φθήσονται καμόντα τούτοισι (πρὶν) ἢ ὑμῖν. Sic quoque Ern. conſtituit. Euſtath. paria iam attulerat p. 886, 47. ad Λ, 820. vbi eſt ἢ ἤδη Φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες. Fatendum tamen, ſenſui non minus accommodatum eſſe Φθίσονται, grauiore verbo iracundiae conſentaneo, *peribunt*, *deficient*, vires. Legitur hoc quoque in Vrat. b. Φθίσσονται Vrat. A. Φθίσονται etiam vn. Vindob. Et Φθήσονται eodem ſenſu acceptum eſſe video. Nam Heſych. Φθήσονται, διαΦθαρήσονται. Et fuit etiam Φθέω. Φθῶ. Φθείρω.

445. ἄμΦω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. Schol. B. στέρονται. ἐνδεεῖς εἰσὶ καὶ χρείαν ἔχουσιν ἥβης. Schol. Vict. „στέρονται. οἱ δὲ γλωσσογράΦοι, μέμΦονται. De his iam memoratum eſt ad Λ, 704.

446. 447. Sunt merae repetitiones vſſ. 416. 417. et videntur inde huc eſſe translati; praeter neceſſitatem. ὑποδδείσαντες etiam hic in aliis non minus bene ὑποδείσαντες ſcribitur.

448. ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. de conſeſſu ſpectantium v. ſup. 258.

449. τοὶ δὲ πέτοντο. Barocc. Vrat. b. d. οἱ δὲ vt ſup. in eodem vſ. 372.

450. Cur Idomeneus prae reliquis omnibus has partes in carmine habeat, ratio idonea quaeritur. Ait Schol. B. V. ἀγωνιᾷ διὰ τὸν Φίλον ſcil. Merionen, qui eſt inter certantes.

452. τοῖο δ', ἄνευθεν ἐόντος, non χωρὶς, sed μακρὰν ἀπόντος ἡνιόχου, vt Schol. B. recte, cum Schol. Vict.

454. ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον Φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μ. ⟶ „quod sic loqui amat Homerus, τὸ ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ· τὸ παρὰ μικρόν. ἀντὶ τοῦ, ὃς τὸ μὲν λοιπὸν σῶμα" Schol. A. τὸ ἄλλο ὅλον σῶμα etiam Schol. br. At Schol. B. post ἀντὶ τοῦ ὅλον, (excidit παρὰ μικρὸν) addit: οὕτω γάρ Φησι πρὸς τὰ παρ' ὀλίγον τετελεσμένα. (pleniora dat Eustath. p. 1310, 12.)

Iam autem porro Schol. B. „οἱ δὲ γλωσσογράφοι; ἀντὶ τοῦ, σῶμα." Sic quoque Schol. Vict. Eustath. p. 1310, 18. et Hesych. ex interpretatione. Similia vidimus sup. X, 322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. vbi iam declaratum est, ellipticam esse orationem pro: ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον οὐ. h. e. πλὴν ἤ.

Apollon. Lex. in Φοίνιξ — σημαίνει καὶ τὸν πυῤῥὸν τῷ χρώματι· „τὸ μὲν ἄλλο δέμας Φοίνιξ ἦν." vt altervtrum pro glossemate habendum sit. Φοινικοῦς est ap. Suidam.

Tandem Chamaeleon obseruat in Schol. B. V. tales equos (qui fului sint fronte candida) esse optimos; etiam in Eustathio. ὃς τὸ μὲν, vn. Vindob. ὥς.

455. λευκὸν σῆμα τέτυκτο. „Ἰξίων Ἀρίσταρχος" Schol. A. Sicque Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. pro vulgato: σῆμ' ἐτέτυκτο.

ἠΰτε μήνη. μήνης Vrat. d. vn. Vindob.

458. οἷος ἐγὼ ἵππους αὐγάζομαι, ἠὲ καὶ ὑμεῖς," αὐγάζομαι hoc vno loco legitur; itaque grammatici exponunt, Apollon. Lex. ὁρῶ. Schol. br. Etymol. θεωρῶ. Hesych. βλέπω. Ab aliis verbum satis est frequentatum.

459. ἄλλοι μὲν δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. ⟶ „πρὸς τὸ παροίτεροι. ὅτι τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον" Schol. B. „παροίτεροι παρὰ τὸ πάρος, ἵν' ᾖ οἱ πρότεροι. καὶ πλεονάζει τὸ ῑ, ὡς ἐν τῷ, μυχοίτατος. (Od. Φ, 146.) οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πάροιθεν, τοπικῶς. Similia Eustath. Petiit hinc παροίτατος pro πρότερος Apollon. Arg. I, 910. vbi Schol. aduocat h. v. Infra 498 est:

γνώσεσθε — οἱ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν. Et ſpectat huc gloſſa Apollonii Lex. h. v. et Heſychii: μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες. vnde Schol. br. μᾶλλον ἔμπροσθεν, ſine vltima voce. Eſt quoque diſertum Scholion in Etymologo. Nihil tamen tritius eſſe videtur, quam voces ſpatium loci et temporis deſignantes inter ſe permutari et permutari poſſe ac debere.

460. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. Φαίνεται. vid. ad P, 213. Barnes: „γρ. μ' ἰνδάλλεται“ perperam.

αἱ δέ που αὐτοῦ. Moſc. 2. αἱ δέ που αὐταί. Vrat. A. οἱ δέ που αὐτοί.

461. αἳ κεῖσέ γε Φέρτεραι ἦσαν. „Zenodotus et Ariſtophanes: αἱ κεῖθί γε Φ. καί ἐστιν ἀναλογώτερον“ Schol. A. vt ſit, *ibi. inibi.* At κεῖσέ γε forte doctius, *illuc*, vsque ad. huc vsque. adhuc. Conſentit Schol. Vict. ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, πορευόμεναι. ἔστι δὲ ὡς τὸ· τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν. (Δ, 455) ἀντὶ τοῦ, τηλόθι. καὶ, Κύπρονδε (Λ, 21. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.)

462. ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας· νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν, πάντῃ δέ μοι ὄσσε πανταίνετον — Si ita interpunxeris, expedita eſt oratio, ἤτοι γὰρ τὰς, h. ταύτας, — νῦν δὲ οὔπῃ δύναμαι ἰδεῖν (αὐτάς). Sicque admodum ſe commendat lectio Aldd. 1. 2. τὰ πρῶτα. Aliter tamen interpunxere alii: nam Schol. A. ait abundare δὲ, in νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι. Neceſſe eſt, vt τὰς acceperint pro ἃς πρῶτα ἴδον, νῦν οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. Et ſic Schol. A. alterum reddit: ἃς τὸ πρῶτον ἴδον καμπτούσας, νῦν οὐ δύναμαι ἰδεῖν. Omittunt quoque δ' et ſcribunt: νῦν οὔπω δύναμαι, Turneb. et Stephanus.

πρῶτα δ' ἴδον Lipſ. perperam. πρῶτον ἴδον Vrat. A. qui etiam: περὶ τέρμα μολούσας.

463. νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. Ita iam ed. Rom. et Euſtath. non οὔπω, quod ceteras edd. inſedit, et Schol. br. νῦν δ' οὔπω, νῦν δ' οὐδαμῶς, ipſumque Ven. A. B. Vict. At Schol. A. οὕτως διὰ τοῦ η. νῦν δ' οὔπῃ. Ἀριστοφάνης. idem habet alterum Schol. A. praefixum,

idemque praeferunt Schol. B. Vict. τὸ γάρ πῃ τὴν εἰς τόπον δηλοῖ σχέσιν. *nuspiam. nullibi.* Habent quoque οὔπῃ codd. Harl. Townl. Mosc. 2.

464. πάντῃ δέ μοι ὄσσε Τρωϊκὸν ἂν πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι. Scripsi ἂν πεδίον, vt alibi quoque vt E, 87. 96. vid. ad Θ, 441.

παπταίνετον. Schol. A. „αἱ Ἀριστάρχου.“ Quid igitur alii legerunt? an παπταίνουσ'? Immo vero, quod me docet Schol. Townl. παπταίνεται. Atqui, si recte memini, nusquam alibi medium occurrit in Homericis.

εἰσορόωντε Vrat. A. vt ad ὄσσε referatur.

465. ἠὲ τὸν ἡνίοχον Φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη — ἠὲ molestum est, *seu*. Itaque Eustath. alterum ἢ desiderabat, et Bentl. cum etiam hiatum animaduerteret post ἡνία, coniiciebat: ἠὲ τὸν ἡνίοχον Φύγον ἡνί', ἢ οὐδὲ δυνάσθη. cui medelae praeferam ipsum naeuum versus; inprimis cum in θέσει occurrat hiatus. Facile autem alterum ἢ animo suppleas: seu aliud malum ei accidit.

Φύγεν ἡνία Barocc. Vrat. d.

οὐδ' ἐδυνάσθη Lips. Townl. vn. Vindob.

466. εὖ σχεθέειν, τοὺς ἵππους, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξαι. ἀπέτυχε τοῦ ἑλίξαι καὶ συστρέψαι τοὺς ἵππους. Sch. B. V.

467. σὺν δ' ἅρματα ἆξαι. Schol. A. „γρ. κατὰ δ' ἅρματα ἆξαι. sicque Harl. Townl. Mosc. 2.

VII. 467. 468. inuerso ordine leguntur in Vrat. d.

468. αἱ δ' ἐξηρώησαν. Schol. B. ἔξω τοῦ δρόμου ὥρμησαν, κουφισθεῖσαι τοῦ ἡνιόχου. Apollon. Lex. ἐξηρώησαν. ἐξώρμησαν. vnde emendatum in Hesychio ἐξήρησαν iam a Bentleio.

ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν. Eustathius: ἀντὶ τοῦ, προεθυμήθησαν, ἢ καὶ, ἐθυμώθησαν αἱ ἵπποι. ita vero θυμὸς ἔλαβε μένος. equi sunt efferati; verum et alterum vsum habet: τὸ μένος, λαμβάνει, ἀναλαμβάνει, κατέλαβε, θυμὸν, ira inuadit animum, vt X, 312 μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου. et sic saepe μένος pro ira, furore vt de

Achille A, 103 μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο.

469. ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες. al. ὔμμες cum Townl.

471. Αἰτωλὸς γενεὴν — ἀθετεῖται (ὁ στίχος) ὡς ληρώδης, addit Schol. Vict. quia τὸ ἐπεξηγεῖσθαι poetae conuenit, non autem perfonae herois loquentis, aut, vt Schol. B. V. aiunt, quia abfurdum eft, fub finem carminis declarari, cuias Diomedes fit: διασαφεῖν ἐθέλει τὸν προγνωσθέντα Διομήδην.

472. Τυδέος ἱπποδάμου υἱός. ἱππουάχου Vrat. A. et ἱπποδάμοιο παῖς Lipf. quod cum Erneftio praeferam.

473. τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν. Cant. ἐνένιπτεν, perpetua variatione, de qua Erneſti quoque monuit ad O, 546. ἐνέειπεν Townl. Vrat. A. ἐνένιπεν Vrat. d. et b. vitio follenni.

Ceterum quod Aiaci Oilei f. repente mores tantopere afperos tribuit poeta, mirationem facit; nam per totum carmen mores et indolem Aiacis aut omnino non attigerat, aut eum animo concordem alteri Aiaci et fagittando eximium exhibuerat; infra in curfu vincitur, quia Minerua Vlyffi fauet. Ex hoc tamen ductum videtur in Odyffea, quod Minerua inter alios Achiuos, quibus irafcebatur, Aiaci potiffimum infefta eft; nam Caffandrae illatum ftuprum feriorum inuentum effe videtur. Nec magis cauffa apparet indignationis erga Idomeneum; non enim ftudio aliquo praecipuo Eumelum amplexus effe alibi narratur, nec eum cognatione attigiffe. Non autem probatur in poeta, quicquid ille fine cauffa probabili comminifcitur. Facilius contra ex h. l. conftitui poterat Aiacis ingenium in proteruia quam in naufragio retinet. Schol. Vict. πρόγλωσσος ἀεὶ καὶ θρασὺς Αἴας. καὶ νῦν τὸ ἴδιον νόσημα φυσικῶς ἑτέρῳ ἐπιτίθησι. διὸ ἐπὶ τῆς γλώσσης κολάζεται νῦν τε καὶ ἐν τῷ ναυαγίῳ. Memorantur eadem a Schol. A. et B. alio loco, ad vf. 479. Et ad vf. 476, quaeftionem attingit Schol. B. his verbis: ἀγροικώδης μὲν ἡ λοιδορία· ἀλλὰ μιμεῖται διαθέσεις τῶν θεατῶν. (hocne eft: ingenia fpectantium qui variis ftu-

diis distrahuntur? an, qui diuersis moribus sunt?) δέδοκται γὰρ τὸ ποιητῇ, πᾶν εἶδος ἔργων καὶ λόγων διαγράψαι.

474. Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; Schol. A. λαβρεύεαι. πολυλογεῖς. ἢ προγλωσσεύῃ, assumto in notionem τῶ πάρος, vt et in Apollon. Lex. vbi Apioni tribuitur interpretatio et in Hesychio. add. Eustath. Vim vocis melius declarant Schol. B. et Vict. λάβρως, καὶ οὐ μετὰ σκέψεως (Vict. μετ' ἐπιστάσεως) λαλεῖς. Apud Nicandr. Alexiph. 160 est λαβράζεσθαι, vbi v. Schol. Supplendum est, λαβρεύεσθαι ἔπεσι impetuosum, praecipitem esse, dictis. De λάβρος v. ad B, 148. generalior notio redditur in Schol. br. προπετεύεις.

πάρος secundum ea, quae memorata sunt, est πρὸ, πρὸ τῶν ἄλλων: praecipitanter. Redditur in versione: continuo. Ita πάρος λαβρεύεαι esset dictum, vt: πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις Σ, 425. et A, 553 καὶ λίην σε πάρος γ' οὐκ εἴρομαι. Hoc sensu accepere, qui legerunt λαβρεύεο, vt apud Plutarch. de aud. poet. p. 35 B. quo loco ille morem obiurgandi probat, dum non corporis, sed animi vitia exprobrantur; vt iterum mox vs. 483. Quod pro β scribitur passim υ, λαυρεύεαι, vix dignum memoratu.

αἱ δέ τ' ἄνευθεν. Townl. αἱ δ' ἔτ' ἄνευθεν.

475. ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται. ,,ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου· καὶ ὅτι δίωνται, ὡς λάβωνται." Schol. A. Non assequor, quomodo δίωνται legi potuerit. Suspicor Scholion translatum esse ex P, 110 vbi eadem narrata sunt. Legitur tamen δίωνται in Cant. quoque.

Ferri poterat δίονται, quandoquidem vbique variant δίω et δίημι. δίενται, δίονται. et δίω idem esse quod διώκω, identidem notatur: v. sup. ad M, 276. Σ, 162. Etiam ad h. l. Schol. A. eadem obseruat, et addit: τρὶς περὶ ἄστυ δίον, X, 251. et κνώδαλον, ὅττι δίοιτο, ita legerat Od. P, 317. Attexta hinc alia de δίημι. vnde δίενται h. l. quod ceteri habent, et ipse Venetus A. et ἐνδίεσαν Σ, 584. Etiam Eustath. et Apollon. Lex. δίενται, διώκουσι. Hesych. δίενται. δίονται. δίωνται.

At Schol. br. miro modo: δέονται. ἐνδεεῖς ὑπάρχουσι. necesse est, vt ille legerit: πολέος πεδίοιο δέονται, magno spatio adhuc indigent, h. e. absunt Diomedis bigae.

πολέες Vrat. d.

476. νεώτατος — τοσοῦτον. pro τόσον, οὕτως νέος, ὥςτε δέρκεσθαι ὀξυτέρως τῶν ἄλλων. hoc per inuersionem extulit prae ira.

477. οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε. nihil monitum video de iunctura: ὄσσε ἐκδέρκεται, praeterquam ab Ernestio, qui ex hoc ipso exemplo, et ex N, 435 θέλξας ὄσσε φαεινὰ, patere monet, ὄσσε genere neutro plurali dici, quandoquidem singularis verbi adiicitur. Repugnat tamen hoc omni analogiae; et τὼ ὄσσε aliquoties in Homero occurrunt. Bentl. coni. δέρκεται ὄμμα. Mihi videbatur lenius fore: ἐκδέρκεαι ὄσσε. quarto casu pro tertio: nec sane oculis cernis acutissime, h. e. acutius, quam alii omnes. Memorabilis lectio est in Lips. et vno Vindob. ἐκδέρκετον ὄσσε. Sane quidem sollenne est δέρκομαι. docet tamen ἔδρακον, δέδορκα, etiam τὰ δέρκω, fuisse.

ἐκδέρκεται. Barnes: „γρ. κεφαλῆς ἐκ δέρκεται" quod et ipse praeferam.

478. ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. Schol. Vict. ἐμφαντικῶς μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν λάβρως ἐσθιόντων. v. sup. ad 474.

479. λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. — „ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος, et quod aliena sunt, illa: πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, nam nec iis principibus proprium hoc ac praecipuum vt possint loquaces esse." Schol. A. Scilicet iunxere: πάρα γὰρ καὶ scil. εἰς τὸ λαβρεύεσθαι. Hoc vero est calumniari; nam sensus est; non decet te multa blaterare, quia adsunt, quibus verecundiam debes, cum loco, aetate, auctoritate praestent. Ex Schol. Vict. apparet, alios iunxisse cum vs. 477. οὐδέ τοι ὀξύτερον κεφαλῆς· (ita enim verba recitat) πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες. (qui visu praestent.) additur tamen: superlatiuo non posse comparatiuum subiici;

καὶ πῶς δύναται ὑπερθετικῷ ἐπῆχθαι συγκριτικόν; At enim versus damnandus est alia de caussa. Manifestum est eum insertum esse rhapsodi inepta opera, ad explendam sententiam. Nam οὐδέ τί σε χρὴ, supplebatur ex antecedentibus, λαβρεύεσθαι. Nunc autem fuit, qui versum subiiceret priori hemistichio tolerabilem, altera parte otiosum.

Ceterum vocem λαβραγόρας non minus, quam λαβρεύεσθαι vs. 474 notant grammatici. Optime Schol. br. προπετῆ ἐν τοῖς λόγοις. λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. γλώσσῃ, sunt apud Pindar. Ol. II, 156. In vn. Vind. λαβρογόρην, eodem vitio quo in Suida: λαβρογόρην, σφοδρῶς δημογοροῦντα. immo δημηγοροῦντα.

τ' interponunt: λαβραγόρην τ' ἔμεναι Towul. et Stobensis Serm. XXXVI p. 217. sunt enim vss. 478. 9. in titulo περὶ βραχυλογίας.

πάρα Schol. A. monet esse acuendum, τὸ δὲ πάρα, ἀντὶ τοῦ· πάρεισι. διὸ τὴν πρώτην ὀξυτονητέον· (ergo παρὰ?) ὁμοίως τῷ· παρὰ δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει. (Od. Π, 45) An excidit οὐ? contrarium vtique esset communi doctrinae.

ἀμείνονες. Harlei. ἀμύμονες.

480. ἵπποι δ' αὖτε ἔασι παροίτεραι. Miror hiatum neminem offendisse, quum ipse loquendi vsus doceret legendum esse αὐταὶ, quod nunc et prolatum est e codd. constatque auctoritate Veneti A. Townl. vn. Vindob. Aberrant alii. Lips. αὖται. Vrat. A. αὖται. Vrat. b. αὖται. Mori αὖται. at hoc in Homero non occurrit; nec αὐταὶ aliter licet accipere quam: *ipsae equae sunt ceteris anteriores, quae.* αὐτκὶ ἐκεῖναι. αἵ.

ἔασσι vitium Ald. 2. et sequ.

παροίτεραι receptum erat a Wolfio ex auctoritate Ernestii, quia feminino genere libentius vtuntur poetae; vti mox 487. Probat quoque Bentl. Et est — ραι in Mosc. 2. etsi αὖτε seruat, tum in Vrat. A. b. Vict. Et erat παροίτεραι recepta lectio Flor. Aldd. donec ex ed. Rom. mutatum est in παροίτεροι a Turn. Steph. Mirum

hoc ipsum in Veneto legi, qui tamen *αυται* habet. In eodem erat stigme ⸓ praefixa; sed Scholion excidit. quod suspicor fuisse idem, quod in Vict. est: *παροίτεραι, τοπικῶς.* et mox *τὸ πάρος περ, χρονικῶς.*

481. *ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.* ⸓ quod *εὔληρα* hoc vno loco dixit *τὰς ἡνίας.* Sch. A. Addit Sch. B. et V. *ὅτι Ἡρωδιανὸς* (Vict. *Παριανὸς*) *καὶ ἐπὶ ἱματίου* (f. *ἱμάντος*) *καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαί φησι τὴν λέξιν. Ἔστι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἴληρα καὶ εὔληρα, δηλοῖ δὲ τὰ ἡνία.* Praefidit Apollon. Lex. — *οἱονεὶ εἴληρα. ἀπὸ τοῦ περιειλεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων.* et ex eo Hesych. Sane ab *εἰλέω* recte duci videtur. Praeferam tamen expositionem Etymologi: *τὰ ἡνία, τὰ εἰλοῦντα καὶ συνέχοντα τὰ ὑποζύγια.* Idem notat ab Epicharmo dicta esse *αὔληρα* (quod et in Hesychio occurrit) *ἵν' ᾖ τὰ ἐπιμήκη.* (an excidit *ἡνία*?) Malim *αὔληρα* pro alia pronuntiatione τοῦ *εὔληρα* habere. Ceterum facile est ad intelligendum cum ducta haec sint ab *εἰλέω*, quod fuit Homerica aetate *ϝειλεω*, fuisse quoque *ϝειληρα.*

βεβήκει Vrat. A. b. non bene; et contra temporum legem. Est enim, *incedit*, inuehitur.

483. *Αἶαν, νεῖκος ἄριστε.* Ita legebat Aristarchus, docente Schol. A. et Vict. ex sollenni poetae vsu ac more. sicque codd. Barocc. Mori. Vrat. A. Lips. et Hesych. Vulgatum erat *νείκει ἄριστε.* quod codd. aliis insidet, etiam Veneto; et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B.

In Harlei. et Mosc. 2. erat *νείκη.* forte antiquius fuit *νείκε' ἄριστε.* ex quo natum *νείκει.*

κακοφραδὲς, κακολόγε, κακὰ ἐπιλογιζόμενε. Schol. B. Male prius; nam deducta adiectiua haec in *φραδὴς* sunt a *φράζομαι*, delibero, cogito, consulto, non a *φράζω*, dico. Ita *ἀφραδὴς*, inconsultus, stolidus, et hinc deducta saepe in Homericis occurrunt.

ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. requiri videtur *δὲ*, nam est: iurgiis nectendis praestas, at in aliis omnibus rebus inferior es Achiuis. Saltem *ἄλλα γε* praestet.

Porro haud vno modo iungi et interpungi poteſt. Praeſtare mihi videtur Αἶαν, — δεῦρό νυν, vt omnia reliqua ſint in medio; hoc modo: Αἶαν, νεῖκε' ἄριστε, κακοφραδὲς, (ἄλλα δὲ πάντα δεύεαι 'Αργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·) δεῦρό νυν.

δεύεαι 'Αργείων. ἐπιδεύεαι, vt inf. 670. cf. dicta ad E, 636. N, 310. P, 142.

485. δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠδὲ λέβητος. — „quod δεῦρο pro ἄγε et quod νυν corripiendum.“ Schol. A. Paria Vict. Sane conuenit vſu pari; eſt tamen, *huc vtique.* Iungitur quoque, δεῦρ' ἄγε. In Photii Lex. Mſ. laudatur: εἰ δ' ἄγε νῦν. Schol. Ariſtoph. Equ. 788. et Acharn. 771. et iterum ad Nub. 744. δεῦρό γε νῦν. Heſych. δεῦρο νυνὶ τρ. Verum haec leuia ſunt; gravius eſt,

περιδώμεθον. Schol. A. „τὸ δὲ περιδώμεθόν ἐστιν ἕν, ἐπεὶ δηλοῖ τὸ, συνθῆκας ποιησώμεθα“ addunt Schol. B. V. συνθώμεθα· καὶ λείπει ἡ, περὶ, εἰς τὸ, τρίποδα. Simili modo certatim reddunt alii, hic et altero loco, Od. Ψ, 78 αὐτὰρ ἐγὼ ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, in his Apollon. Lex. Heſych. Suid. Schol. br. Laudantur porro loca Ariſtoph. Equ. 788 ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. add. Nub. 644 cum Schol. Acharn. 1114. Plura ſunt ap. Suidam in περίδου, vnde petiere alii, etiam Stephanus in Lex. v. Notas ad Heſych. in περιδώμεθα et in δεῦρο. θῶμεν στοίχημα vulgo nunc id dici, ait Euſtath. p. 1312, 21. ex στοιχεῖν, συνθέσθαι. quam vocem Heſych. habet. Haec quidem grammatici. Nemo tamen docet, quomodo περιδόσθαι περί τινος eſſe poſſit paciſci, ſe oppignorare, παραβάλλεσθαι, h. e. pignore vel depoſito certare. Alienum eſt, quod idem cum aliis etiam Schol. Ariſtoph. affert, eſſe a δέειν, obligare, δεσμηθῶμεν συνθήκαις. Verum ſubſtituendum eſt: δόσθαι ὅρκον περὶ τρίποδος ἢ λέβητος, tanquam ſponſione ſeu ſacramento iurare, ſi res ita ſe non habeat, tripodem ſe, ſeu lebetem, poenae loco eſſe daturum·, ἀποτίνειν. Dici autem δοῦναι ὅρκια, quod ſerius fuit, δοῦναι πίστιν, patet

Odyss. T, 303 ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω. Apud Eustath. ad h. l. p. 1939, 6. suppletur περί τινος δοῦναι λόγον ἢ συνθήκας. vix satis commode. Simile est quod supra vidimus X, 254 ἐπιδόσθαι, quod erat δόσθαι θεοὺς μάρτυρας ἐπὶ τούτῳ.

Cum metri iniuria legerunt nonnulli: περιδώμεθα ἠὲ λ. sic Barocc. Harl. Townl. vn. Vindob. et Schol. Aristoph. l. l.

486. ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω. „quod ἴστορα pro μάρτυρα, οἷον συνθηκοφύλακα" Schol. A. B. V. Schol. Apollonii Arg. IV, 1557. Vocem iam vidimus Σ, 501 ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Per διαιτητὴν exponunt alii, ipse Valk. ad Ammon. p. 64.

487. ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι. ὁππότεροι Vrat. d. Ald. 2. cum seqq. rediit ad ὁππότεραι Stephanus. cf. ad 480.

ἵνα γνοίης ἀποτίνων. ἵνα τὸ ἐπιτίμιον διδοὺς, γνῷς. ζημιούμενος. Schol. A. B. scilicet soluto dato eo, quod pignoris loco depositum erat.

γνώῃς Barocc. Vrat. d. et Vict. cum Schol.

490. καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν, antiqua forma, προτέρω γένετο pro προέβη. Etiam Sch. B. ἀντὶ τοῦ· εἰς τοὔμπροσθεν, εἰς μείζω, προέβη τὰ τῆς ἔριδος. comtius quam Schol. Vict. εἰς τοὔμπροσθεν ἂν διέβη τὰ τῆς ἔριδος. Expressit locum Apollon. Arg. I, 492. 3.

491. ἀνίστατο καὶ φάτο μῦθον. „ἐν ἄλλῳ· καὶ κατέρυκεν" Schol. A.

492. 493. μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν, Αἶαν Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς. Harlei. ἀμείβεσθε· quod probari potest, quia est αμειβεσθε ϝεπεεσσι.

Αἶαν Ἰδομενεῦ τε Nonnulli Αἶαν τ' Ἰδομενεῦ. referente Barnes. vt syllaba producatur; nam esse breuem meminimus Αἶαν ἁμαρτοεπές. etsi exempla nonnulla syllabae extremae in θέσει quoque productae vidimus.

At κακοῖς, quod subiicitur, vt sit χαλεποῖς ἐπέεσσι κακοῖς, vix ferri potest. Licet reponere κακῶς, quod vi-

deo quoque a Iortino (*Tracts* To. II p. 71) esse in medium allatum; legitur quoque in Vrat. A. Verum totus versus insititio admodum similis est.

494. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον. *et vos alii succensetis, qui.* Habet νεμεσᾶτον pro imperatiuo Eustathius. Desiderabam νεμεσῷτον, optatiuum, νεμεσάοιτον ἄν. Nisi est subiunctiuus.

ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Cant. ῥέξοι. hocque erat in Flor. et Ald. 1. Successit ῥέζοι in Ald. 2. ῥέζῃ vn. Vindob.

495. ἀλλ' ὑμεῖς — καθοράασθε. Lips. cum vno Vindob. καθοράασθον. ad Aiacem et Idomeneum: non male, etiam Ernestio iudice.

497. γνώσεσθε ἕκαστος. ἕκαστοι Vrat. A.

498. οἵ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν. οἱ τὸ πάροιθεν Flor. Aldd. nec emendatum, nisi a Turnebo ex ed. Rom. Ernesti modum Graecorum (admodum vulgarem) obseruare iubet, γνώσεσθε ἵππους οἳ pro γνώσεσθε, οἳ ἵπποι, qui et remittit ad Υ, 310. 311.

500. μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν. μάστι esse pro μάστιϊ, ex μάστις, ιος, in aperto est, quo fit vt syllaba producatur. Schol. A. ait: Ἰωνικῶς, ὡς Θέτι. ergo et haec, Θέτις, Θέτιος. Erat tamen in edd. ante Barnes μάστιγι, metro vitiato, etiam in codd. ipso Townl. Nunc satis constat, μάστις, μάστιν, fuisse, vel ex Hesychio. μάστιν Aeolice dici ait Apollon. Lex. ad Od. O, 182. μάστιε, μαστίεται, quae inde ducta sunt, iam vidimus P, 622, Υ, 171. Suidam perperam tradere, μάστι esse per apocopen (scil. ex μάστιγι, quod et Schol. Vict. censebat) dictum, notauit Ernesti. Eustathius comparat μῆτι sup. 315 et Bentl. addit κνῆστι Λ, 639, laudatque Stephan. Byz. in Χίος.

κατωμαδὸν, κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων τὴν μάστιγα ἐπαίρων Schol. B. Sup. 431 erat δίσκος κατωμάδιος, vbi vide. Vocem iam vidimus O, 352 notarunt eam Apollon. Hesych. Etymol.

οἱ δέ οἱ ἵπποι. Vrat. A. etiam h. l. αἵ δέ οἱ. at sequitur nunc πρήσσοντε.

501. ὑψόσ' ἀειρέσθην. Schol. Vict. et B. τοῦτο πρὸς τὸ ἁβρὸν (Vict. γαῦρον) καὶ τὸ τῶν ποδῶν εὔρυθμον.

502. αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον. improprie dici κονίης ῥαδάμιγγες videntur, cum nullius humoris mentio sit, vt in aliis locis, sanguine admixto pulveri, vt Λ, 535. 6. Υ, 500. 501. vix enim spuma pulueri admixta adspergere aurigam potuit.

αἰεὶ δ' — Hesych. αἰεὶ — καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ· συνεχές. αἰεὶ δ' ἡνιόχοιο. Schol. Vict. addit alterum: αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο· ex A, 52. Idem ἀεὶ scribit vtroque loco. Alia idem cum Schol. B. adiicit: ἡνίοχον, τὸν Διομήδην. ὡς· θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα (Θ, 89.) τί οὖν ἄτοπον, εἰ καὶ τοὺς ἡνιόχους ἱππῆας ἐν τῇ Λ, καλεῖ· (Λ, 151.) Discrimen ergo fuit in vsu vocis inter eos, qui currus bellicos agitabant adstante in curru pugnatore, παραστάτῃ, non autem is, qui curru certabat.

503. ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε. Aliter nunc dicta πεπυκασμένα quam B, 777 ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων, obducta velis. Sane πυκάζειν πυκνοῦν. σκεπάζειν. nunc sunt currus auro obducti, laminis aureis.

ἅρματά τε Vrat. b. ἅρματα δ' αὖ χαλκῷ versus scribitur ap. Plutarch. Sympos. IX, 15 p. 747 E. Κασσίτερος quis fuerit, disputatum est aliquoties, v. ad Λ, 25.

504. ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον scil. ἅρματα. Σ— „quod ἐπέτρεχον ἅρματα, non, vt vulgaris vsus fert, ἐπέτρεχεν. Seruat quoque ἐπέτρεχον Plutarch. l. c. Schol. Vict. autem obseruat dilectum in voc. ἐπιτρέχειν h. l. ἐψύχωσε δὲ αὐτὰ (τὰ ἅρματα) ὡς καὶ αὐτῶν ὁρμώντων αὐτοκινήτων.

504. 505. οὐδέ τι πολλὴ γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ. vulgg. οὐδέ τε. nec est quod damnes: verum tamen consentiunt codd. in οὐδέ τι cum Etymol. in ἁρματοτροχιῇ. Ammon. p. 16. repositum

esse volebat Ernesti, quia etiam vs. 520 legitur. οὐδ' ἔτι Vrat. b. d. οὐδ' ἄρα Porphyr. Qu. Hom. 4.

505. ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. ἡ τοῦ τροχοῦ ἔντμησις καὶ χάραξις (ἐγχάραξις οὐ βαθεῖα Schol. br.) τοῦ ἐδάφους. Apollod. Lex. versibus adscriptis; similiter ceteri glossographi. Est τὰ ἴχνος τῶν τροχῶν ἐν τῇ κονίᾳ. De voce ἁρματροχιὴ confusa cum ἁματροχιὴ v. sup. 422. Accentu mutato ἁρματοτροχίη Lips. cum al. vt supra vs. 422 variari vidimus.

ἐπίσσωτρα, οἱ κανθοὶ, ferramenta extremis rotarum orbibus impacta, σιδηρᾶ κύκλα, videbamus iam E, 725.

506. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ, πέτεσθον" praesens tamen minus accommodatum esset h. l.

507. στῆ δ' ἐν ἀγῶνι. etiam h. l. ἐν ἀθροίσματι, monente Schol. A. Ceterum in his vsque ad vs. 512. magnum artificium quaerit Sennachirim, quod hoc temporis interuallo inter aduentum Diomedis et absportationem praemiorum declaratur, quantum Diomedes omnes anteverterit: ap. Valk. Diss. p. 133. Acumen ieiunum!

508. ἐκ τε λόφων sudor fluebat. λόφον nunc esse τράχηλον. in iumentis, proprie de ea ceruicis parte, cui iugum imponitur, accurate notat Eustath. post Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Schol. br. in quibus αὐχένων, τραχήλων exponitur. Sic et K, 573 accipiebatur κνημάς τ' ἠδὲ λόφον. cf. Obss.

509. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος. „quod hic versus tollit ambiguitatem, in ἐνώπια παμφανόωντα" Schol. A. respicit locum illustrem Θ, 435 ἅρματά τ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. ad quem v. Obss. Apparere ait grammaticus ex h. l. vt δίφρος παμφανόων est, ita ἅρματα ibi esse παμφανόωντα, non ἐνώπια. Paria sunt in Schol. Vict. Cur dicantur currus corusci, apparet ex vs. 503 quia auro et cassitero obducti et ornati sunt.

510. κλῖνε δ' ἄρα. „ἄρα, vt fieri solet." Clarke. et iterum ad 514. 517.

οὐδὲ μάτησεν. οὐκ ἠμέλησε Sch. B. Vocem iam vidimus E, 233. Π, 474 οὐδ' ἐμάτησεν Euftath. ed. Rom. Mofc. a.

512. ⟝ 513. ⟝ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ φέρειν καὶ τοῦ ἄγειν. Sch. A. et Vict. de quo iam faepe monitum fuit.

513. καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν. Tripodem hunc aereum Delphis a Diomede dedicatum feruari ferebat antiquitas. Extat quoque epigramma ei infcriptum; fcilicet vnus ex lufibus poeticis huius generis. Allatum eft ad h. l. ab Euftathio, qui exfcripfit Athenaeum VI, 4 p. 232 a quo ex Phania ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων *eft petitum.* Legitur quoque in Analect. Brunck. To. III p. 179. CL. — ὃ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους· „γρ. ἔλυσεν. ἐλύσαθ'" Barnes. Sunt commenta viri docti, non varia lectio. In vna Flor. exciderat ὑφ'. Mediam in ἔλυεν corripi folitam, nunc produci notat idem; rem inverfe fe habere, Clarke contendebat, qui remittit ad not. ad N, 103. O, 24. Vide an melius cenfuerim, duplicem fuiffe formam vt aliorum verborum, ita τοῦ λύω, alteram producta, alteram correpta penultima. v. fup. ad P, p. 407. adi T, p. 771. etiam antea ad A, 314 p. 92. λύω habet fyllabam priorem longam; fi corripitur, fieri id fequente vocali.

514. τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους. ⟝ „quod Antilochus Νηλήϊος *ab auo* dictus." Sch. A. cum Vict. Schol. Vict. videtur id omnino damnare; nam ait: τὸ οὖν τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο Ἀγαμέμνονος, οὐκ Ὀρέστου. καὶ τὸ· μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαο. τοῦ Ἀδμήτου." hoc ex B, 763. at prius ex Od. A, 40. vbi legitur: ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο. Putes eum nolle iungere Ὀρέσταο Ἀτρείδαο. quoniam id rarius occurrit. Eft autem ἐπὶ δὲ τῷ (τῷδε) ἄρα, *poft hunc vtique.*

515. κέρδεσιν. vide fup. 322. artes, quas Neftor eum edocuerat.

517. ὅσσον δέ, vn. Vind. τε. et vf. 515. τάχει τε.

ὅς ῥα τ' ἄνακτα. τ' ferius eft interpofitum, ignoratione τοῦ digamma: monuere Bentl. et Dawes. Abeft quoque in Euftath. Omittit vff. 515. 516. Vrat. b.

518. ἔλησι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. ⸓ quod omiſſum διὰ πεδίοιο. Sch. A. vt 521.

τιταινόμενος extendens ſe, prominens, concitato curſu: v. ſup. ad 324.

519. Verſum recitat Schol. Pind. N. II, 16. p. 678.

520. οὐδέ τι πολλή. οὐδ' ἔτι Vrat. b. v. ad vſ. 504.

521. χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος. ⸓ „quod (θέοντος αὐτοῦ, τοῦ ἵππου) omiſſum eſt διὰ, διὰ πεδίοιο πολέος." μεσσηγὺ Vrat. b.

523. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. ⸓ „σημειοῦνταί τινες (ſtigmen apponunt) quod quae ſupra diuiſim δίσκου οὖρα erant v. 431 nunc vna voce δίσκουρα ſunt" Sch. A. fuit in his Ariſtarchus, tum Ptolemaeus καὶ οἱ πλείους, ὡς λίπουρα, vt ſtatim alio Scholio monitum eſt. Sch. A. vbi grammaticus ſubiicit: aſſentire ſe iis ipſum; κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. E Schol. B. Vict. et ex Euſtath. patet, alios et h. l. diuiſim ſcripſiſſe, δίσκ' οὖρα. Porro Apollon. Lex. δίσκουρα. δίσκου ὅρια. ὅσον ἄν τις βάλοι δίσκον. add. Heſych. et Not. ib. Menſurae genus hoc e comparatione, decens inprimis aeui ſimplicitatem, multis ſimilibus aliis illuſtrat Euſtath. p. 1313, 57.

526. εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω. Sch. B. ἀντὶ τοῦ πορρωτέρω. et χρόνου nunc eſſe δηλωτικὸν etiam Sch. br. notat. Sane vtrumque locum habet. Virgil. V, 325 *Spatia et ſi plura ſuperſint Transeat elapſus prior ambiguumue relinquat.*

527. τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν. ⸓ „quod Zenodotus ſcripſerat, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. non bene. Nunc enim eſt οὐδ' ὅλως" Sch. A. Scilicet aliter res ſe habebat ſup. 382. de Diomede: καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, εἰ μὴ —

τῷ κέν μιν παρέλασσ'. τῷ κέ μιν Rom. τῷ καί μιν Barocc. Vrat. d. Lipſ. vn. Vindob. quod praeferam.

Porro ἀμφήριστον quaeras et h. l. ſitne αὐτὸν an τὸ πρᾶγμα. praefero prius. v. ad e. v. 382. Euſtath. nunc ſupplet τὸν δρόμον.

529. δουρὸς ἐρωὴν, quod ſup. O, 358 ὅσον τ᾽ ἔπι δουρὸς ἐρωή, vbi vide.

530. βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ. Ald. 2. vitium β. τὴν γάρ οἱ· βάρδισται Vrat. A.

531. ἥκιστος δ᾽ ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ᾽ ἐν ἀγῶνι. ⊱ „quod τὸ ἥκιστος hoc vno loco legitur et eſt ex ἦκα, ἡσυχῆ, ſignificatque idem fere quod ἐλάχιστος. At apud Atticos aſperatur ἥκιστα et eſt oppoſitum τοῦ μάλιστα." Sch. A. Similia habet Sch. B. addens: οἱ δὲ, ἄτεχνος, ἄλλοι, ἀσθενής. et Sch. br. πάντων ἡττώμενος. ἀσθενὴς ἢ ἄτεχνος. Schol. Vict. habent vtrumque Scholion A. et B. et cum et ipſe duxiſſet ἀπὸ τοῦ ἦκα, ἡσυχῆ, addit: οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἔχω, ὅ ἐστιν, ἐπέχω· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἥσσων. ἀμαθῶς.

Negligunt tamen lenem Ionum pronuntiationem, vt in tot aliis, Attici, hincque vulgaris ſcriptura ἥκιστος non modo libros obſidet praeter Ven. et Lipſ. verum adſpirationem addunt quoque Apollon. Lex. in quo ἥκιστος, ἐλάσσων, verſu adſcripto, Heſych. Euſtath. cum Etymologo. In Lipſ. tamen erat glоſſa: τινὲς δὲ δασύνουσιν. ἀμαθῶς.

533. ἕλκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους. ⊱ „quod Zenodotus ſcribit: ἐλαύνων ὠκέας ἵππους. atqui, addit ipſe grammaticus, fracto curru, non poterat agere ἐλαύνειν ἵππους, ſed ducere" Schol. A. Similia ſunt in Schol. B. et Vict. reddunt quoque πρόσσοθεν per ἔμπροσθεν, vt egerit Eumelus equos ante ſe, currum autem manu traxerit. (Eſt tamen ἐλαύνει etiam vſ. 536.) Ignauus et inutilis verſus, idemque male procuſus, auctore rhapſodo; nam Zenodoto ille iam lectus fuit. Ineſt quoque hiatus, et, quod grauius, vitium proſodicum, correpta longa in πρόσσωθεν, pro quo πρόσσοθεν recitauit verſificator. Malum tamen vt tollerent, alii legerant ἐλαύνων πρόσσωθ᾽ ἵππους. Sic Euſtath. Ed. Rom. et Lipſ. Alii argutati ſunt alia ap. Euſtath. p. 1315 pr. Etiam Bentleius verſum vncinis incluſerat.

535. στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε. Vrat. b. d. vn. Vindob. πτερόεντα προςηύδα. sic quoque Townl.

Prius hemistichium corrupte edebatur in Flor. et Aldd. στὰς δ' ἐν Ἀργείοισιν ἔπεα — ed. Rom. στὰς δ' ἄρ Ἀργείοις, ἔπεα. ex ea propagatum per Turneb. et Stephanum. Emendatam, quam nunc habemus, primo video occurrere in Ed. Cantabr. firmantque eam codices, et ipse Venetus.

536. λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. λοῖσθος, ἔσχατος, adscripto hoc versu, Apollon. Lex. Schol. Eurip. Or. 517. v. Etymol. in λοῖσθος et λοίσθιος.

ὤριστος· Barnes: „γρ. ὤριστος et ὁ ἄριστος" prius est in Mosc. 2. v. ad Λ, 288.

ἐλαύνειν, vt iungatur cum ὤριστος, adscripserat Bentleius: idque praeclare: alioqui offendit versus hoc ipso, quod nunc probandum esset id, quod paullo ante vs. 533 damnabamus, vbi Eumelus ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, qui non aurigatur, curru fracto, sed agit equos ante se: nunc idem tamen ἐλαύνει ἵππους. Abstergitur vitium, si ille ὁ ἄριστος ἐλαύνειν ἵππους dictus est.

Vulgata est ap. Aristidem To. II p. 257. vbi in hunc locum commentatur, et docet, etiam in certaminibus fortunam regnare.

537. ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, δεύτερ'. αὐτὰρ τὰ πρῶτα Φερέσθω Τυδέος υἱός. ⊱ „quod in nonnullis subiungebantur duo alii versus:

τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος,
πέμπτα δὲ Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.

Verum, quod recte additur, versus nec characterem Homericum habent, nec caussam idoneam habet enumeratio" Schol. A. Vict. Forte tamen cum iis nec minus expungendus erat versus 538. molestum enim est: δεύτερ'. Etsi enim supplendum est κατὰ τὰ δεύτερα, altero loco, sequitur tamen: αὐτὰρ τὰ πρῶτα, vt debeat quoque esse τὰ δεύτερα ἆθλα, pro hoc est ἀέθλιον δεύτερα. Erit saltem interpungendum: ὡς ἐπιεικές. Δεύτερ', αὐτὰρ τὰ

πρῶτα φ. vt ſint iungenda: τὰ δεύτερα Φερέσθω Eumelus, ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Diomedes. Nec tamen deſiderabatur haec ſententia declaratiua antecedentis verſus; vividior Antilochi ſenſus vel ſic, auditis Achillis verbis, ſtatim moneri debuit vt erectus et de ſuo praemio ſollicitus Achillem compellaret.

Ceterum Antilochi caritate ductum Achillem facile agnoſcas; cuius amore ductum hunc nouimus vel ex Od. Ω, 78. 79. At Schol. B. et Vict. etiam Diomedem memorari et primarium praemium ei ſeruari ab Achille volunt, ne videatur ſimultatem erga Diomedem ſeruare διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν φθάσασαν ἐγγενέσθαι αὐτοῖς. puto poſt legationem reducem re inſecta lib. IX, 692 ſq.

539. ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευε. Vrat. d. ὡς ἐκέλευον Vrat. A. ἠδ' ἐκέλευον. Praeſtat Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ κέλευον" hoc praeferam. vn. Vind. αἶψ' ἐκέλευον.

540. καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπῄνησαν γὰρ οἱ ἄλλοι" vtrumque ſane otioſum eſt poſt vſ. antec. Vrat. A. ἐπῄνεον. alii ἐπῄνεσαν. vitioſe.

Clarke plurimos codd. ait habere καί νύ κέ οἱ. hoc ſane recte ad antiquum κε ϝοι, nec tamen reperio, quinam illi plurimi ſint; ex vno Harlei. laudari video a Bentleio. καί νύ κε δὴ Vrat. A.

542. Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς· „iure agere, ius vrgere coepit." Erneſti; ſequutus forte Euſtathium: qui reddit δικανικῶς. Atqui δίκῃ per ſe eſt, δικαίως, σὺν δίκῃ, vt ſaepe ap. Pindar. et alios. et ἀμείβεσθαι ſcil. ἐπέεσσι, reſpondere. Eſt ergo: reſpondit ei iure ac merito. Recte Schol. br. δικαίως ἀπεκρίθη.

543. ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος. ⊱ „notant nonnulli verſum, quod κεχολώσομαι pro μηνίσω" Schol. A. Miraberis notationem. Reſpicit grammaticus vſ. A, 139 ἄξω ἑλών. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι. quem tollebant alii, alii tuebantur, forte verſu hoc laudato. Nec tamen ibi de vſu vocis dubitabatur, nam etiam κεχολώσεται Υ, 301 et

alibi vidimus; verum de ſententia verſus ieiuna et otioſa. αἴ κε ταλάσσης Vrat. d.

544. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον. Ξ „quod μέλλεις pro ἔοικας.

546. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι. Ad ſenſus antiquorum hominum cognoſcendos notabilis verſus: cum ſemel illi ad deorum interuentum referrent omnia, et ſe ipſis gratos eſſe putarent, ſi ſucceſſum haberent, illos autem ſibi infeſtos, ſi optatis exciderent, eosque exorari poſſe putarent: Antilochus ait, Eumelum deos ſibi propitios precibus reddere debuiſſe: pro eo quod nos ad caſus infauſtos, fortunam aduerſam, talia referre ſolemus. Quid hoc ad me, ſi ille deos aduerſos habuit, vt propterea mihi nunc praemium altero loco debitum eripiatur? debuerat ille videre, quomodo meliorem ſibi fortunam procuraret. Itaque preces facere vidimus eos, qui arcum tenderent, vt Pandareum Δ, 101. ſic inf. 770 Vlyſſes in curſu.

αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών. In Harlei. τ' abeſt, quod Clarke ferri poſſe ait; vix bene. Subiectum videtur conſtituiſſe Achillem. at eſt Eumelus, et ſunt abſolute poſiti caſus recti pro, αὐτῷ ἐσθλῷ ἐόντι, vel αὐτοῦ ἐσθλοῦ ὄντος. Monuit quoque Erneſti.

547. εὔχεσθαι. τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Lipſ. Moſc. 2. τῷ κεν. ita vero debebat ſcriptum eſſe τῷ κ' οὔτι. Bentleio placebat τῷ κ' οὐχί. Adſcripſit tamen Od. Θ, 332 τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. Vtique etiam τό κεν recte ſe habet, pro καθ' ὅ. κατὰ τοῦτο, οὕτως.

548. καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ. vulgatum erat φίλον. Obſequendum erat auctoritati. nam diſerte Venetus: φίλος. et Sch. A. „οὕτως διὰ τὸ σ πᾶσαι εἶχον." At quae illae πᾶσαι? Verum et Schol. Victor. monet φίλος ſcribendum eſſe, et legitur φίλος in Harl. Townl. Euſtath.

εἰ δέ μιν οἰκτείρεις. Vrat. A. οἰκτείρῃς.

549. ἔστι τοι ἐνὶ κλ. Fl. Aldd. nec emendatum niſi a Turnebo, ex Romana.

550. εἰσὶ δέ τοι δμῶες καὶ μώνυχες ἵπποι. Per fphalma operarum editum erat καὶ μεῖζον ἄεθλον, hoc et fequenti verfu in edd. Flor. Rom. Aldd. Turneb. nec emendatum a Stephano, tacite tamen, etfi iam Euftathius antiquam lectionem fuppeditabat.

551. 552. ἔπειτα quod ἔπειτα eft pro μετὰ ταῦτα, vt oppofitum fit αὐτίκα. Refpicit haec obferuatio Jl. I, 169 Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας" Sch. A. Scilicet, cauere voluere, ne ἔπειτα fit copula, fed vt fit, *altero loco*.

μεῖζον ἄεθλον notat Sch. B. neutro hoc dictum cum alias τὸν ἆθλον dicat. Poterat fane et h. l. fcriptum effe μείζον' ἄεθλον. Lucem affundit Apollon. Lex. ἄεθλος, quod et certamen et praemium effe docet; at ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα κατὰ τὸ πλεῖστον vt inf. 653. ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· μεῖζον ἄεθλον. ἀνελὼν δόμεναι, accipe, *fume et da.*

554. ὅς κ' ἐθέλῃσι recte Barnes reftituit (nec aliter Venetus) pro ὅς κε θέλῃσι. cum fatis conftet Homerum θέλειν ignorare.

556. χαίρων Ἀντιλόχῳ. ἐπὶ τῷ Ἀ. monet Sch. B. ne fit quod alias: *gaudere aliquo*, pro habere.

557. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. πτερόεντ' ἀγόρευεν Mofc. 2.

558. εἰ μὲν δή. *fiquidem reuera*, Clarke. κελεύεις καὶ οἴκοθεν, eft in Harlei. Bentl. addit, ita debere fcribi: κέλῃ καὶ οἴκ.

559. ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω. Abundare δὲ obfervat Sch. A. Scilicet in apodofi. In hoc tamen loco etiam Latine diceres: *ego vero et hoc faciam*, ἐγὼ δὴ καὶ τὸ τελέσσω. Turnebus, qui haud dubie effinxit ex Romanae ed. vitio: ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τ. etfi fatendum, placere illud poffe, vt et placuit Bentleio. τελέσω paffim fcribi facile expectes.

560. τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων. Barnes: „γρ. ἀπηῦρον" quod idem ille apponit inf. 808. hoc eft, ludere.

Vtrumque in Homericis occurrit, ἀπαύρω seu ἀπαυρέω et ἀπαυράω. Est tamen ἀπηῦρον quoque in Cant.

561. ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. Schol. A. ait esse qui πέρι scribant; at Ascalonitam et plerosque iungere περὶ — ἀμφιδεδίνηται. Ita esset quod alioqui efferres ἀμφιπεριδεδίνηται. Schol. br. περίχευμα, περίχυμα et paullo post, ἐν ᾧ κύκλῳ περικέχυται ὁ κασσίτερος. Erat περίχυμα quoque in Vrat. A.

Schol. B. ἐδήλωσε τὸν ἐκκεχυμένον τε καὶ πεπηγμένον τῷ δόρατι (lege τῷ θώρακι) κασσίτερον. putauit thoracem aereum in superficie sua stanno fuisse oblitum et inductum. Immo vero ora clipei fuit stanno obducta. Eustathius nil monet. Vertitur vulgo: „thoracem quem circum ora fulgidi stanni vertitur.“ Iis, quae ex Schol. B. apposui, addit Schol. Vict. ἴσως οὖν περισσεύει ἡ περί· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον αὐτήν.

562. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται. Mosc. 2. δέ τοι. nec hoc male. ἄξιον Cant. Mori. Vrat. d. cum Veneto. Potest vtique et hoc ferri, vt erat N, 446 ἦ ἄρα δή τι ἐίσκομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. Verum et pro his aliter Ξ, 471 ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος; est quoque ἄξιος doctius et magis poeticum inf. 885 λέβητα βοὸς ἄξιον. O, 719 ἦμαρ πάντων ἄξιον. Od. Θ, 405 ἄορ — πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.

565. Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δὲ δέξατο χαίρων. Versus abest a Veneto, Townl. Vrat. A. b. vn. Vindob. et abesse potest; iudice quoque Ernestio.

ὁ δὲ δέξατο ex Mosc. 2. firmatur. Vulg. ὁ δ' ἐδέξατο.

567. 568. ἐν δ' ἄρα κήρυξ χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. ἔ— „quod οἱ δημηγοροῦντες σκῆπτρον ἔλαβον“ Schol. A. br. atqui hoc non nunc demum discimus; nam aliquoties iam vidimus; vt K, 328.

χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. Ita vulgo lectum; nec inepte, sed ex vsu vulgari; tuetur quoque Ernesti; vt mox 582 ἱμάσθλην ἐν χερσὶν ἔχων. At χειρὶ, conuenienter vtique de sceptro, vna manu capto, Barocc. Mori. vn. Vindob. Lips. Ven. A. B. Od. B, 37 σκῆπτρον δέ οἱ ἔμ-

βάλε χειρὶ κῆρυξ Πεισήνωρ. Et Schol. A. χειρὶ, γρ. χερσί.

σιωπῆσαί τε κέλευσεν. Ionica forma pro τ' ἐκέλευσεν. In Barocc. vno Vindob. et Lipſ. erat τ' ἐκέλευεν.

570. 571. Verſus propter ſententiam commendati a Plutarcho de aud. poet. p. 32 A.

572. τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών. προβαλὼν, iterum 639. Ita προβαλέσθαι eſt anteire, praeſtare, T, 218.

574. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ. „ὅτι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ, μέσον δικάσαντες μήτε τούτῳ προςχαριζόμενοι, μήτε ἐμοί. διὸ ἐπιφέρει· μήδ' ἐπ' ἀρωγῇ." Schol. A. cum Suida in μέσον. Pariter Schol. B. V. cum Leid. ἐς μέσον, ἐξ ἴσου. ἐκ παραλλήλου. μὴ ἑτεροβαρῶς. Conueniunt Schol. br. et Euſtath. Apud Heſychium: ἐς μέσον ἀμφοτέροισι. μεσολαβήσατε τὸ πρᾶγμα, ἢ τὴν δίκην.

μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ. ἀρωγὴ in iudicio, de patrocinio, latius accepto, occurrebat ſup. Σ, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον ἀμφὶς ἀρωγοί. at nunc de iudicibus, qui fauent alterutri cauſſae, κατὰ χάριν iudicant. Gloſſam Heſychianam corruptam: μηδέ τ' ἄρ ὠνῇ. μηδὲ βοηθήσῃ, ex h. l. emendauerat Bentl. eodem modo, quo factum ab Hemſterh. et vt facile emendes, ſi modo verſum memoria attuleris.

μὴ ἐπ' ἀ. Lipſ. μήδ' ἐπαρωγῇ Vrat. A.

Pro δικάσσατε autem eſt δικάσσετε in Vrat. idemque erat in edd. Flor. Aldd. donec Turnebus δικάσσατε intulit ex ed. Rom. conſenſu codd. Barnes: „γρ. δικάζετε" ex ingenio ſuſpicor: ἐς μέσον ἀμφοτέρων δικάσατε contemto metro Cant.

577. ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἵπποι. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Ineſt ambiguitas: πολὺ χείρονες ἵπποι erant Antilochi ſup. 309 ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν. itaque Neſtor arte ei vtendum eſſe, monebat. Idem Antilochus, tanquam iuuenis, praeſtabat βίῃ et ἀρετῇ, robore et arte aurigandi, ἀρετῇ ἡνιοχικῇ. Ita Menelaus aufert praemium ψεύδεσσιν, ψευδῶς, per fraudem, ἀδίκως,

quod illi Antilocho, equi quidem erant deteriores, ipse tamen Antilochus praestabat arte et robore.

Potest tamen nec minus subiectum esse Menelaus: qui praemium aufert ψεύδεσσι βιησάμενος, falsa accusatione vincens, cum tamen haberet deteriores equos (vt quidem aiebant illi qui iniuste cum Antilocho actum esse dicerent) ipse autem ἀξιώματι, potentia et opibus praevaleret. In vtraque interpretatione ὅτι molestum est. Priorem rationem amplexum video Eustathium p. 1316, 21. 56. Tertia ratio esset, vt ὅτι οἱ sit accipiendum de Antilocho, αὐτὸς δὲ vero de Menelao. In versiones recepta est altera ratio, vt Menelaus subiectum sit. In Vrat. b. superscriptum erat ον ad Μενέλαος.

580. ἄλλον ἐπιπλήξειν vn. Vindob. μᾶλλον. f. ex μ' ἄλλον.

581. Ἀντίλοχ᾽ εἰ δ᾽ ἄγε δεῦρο Διοτρεφὲς, ἣ θέμις ἐστί. — „ἀθετεῖται, quod importune διοτρεφὲς ait, cum ei iratus sit“ Schol. A. Censura importuna! nam ex more Homerico epitheta eiusmodi heroum abierunt in nomina propria. Etiam Schol. Vict. διοτρεφές. περισσὸν τὸ ἐπίθετον, ὡς· δῖον Ἀλέξανδρον. Ἀνδρομάχη λευκώλενος. ὄρσεο κυλλοποδίον. ὁ δὲ στίχος περισσός. ἀλλὰ, φασὶ, θωπεύει Νέστορα. ἀλλ᾽ οὐ πρέπει τῷ φλεγμαινομένῳ θῦσαι (leg. θωπεῦσαι).

αἰ δ᾽ ἄγε. Edd. excepta Romana, εἰδ᾽ ἄγε, cum codicum parte; et sic saepius sup. vt I, 167. Attamen Eustath. τὰ δὲ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, αἰ δ᾽ ἄγε, φασίν. Nil sane refert. adstipulantur tamen vn. Vindob. Townl. Ven. Rom. Variat quoque alibi.

ἣ θέμις ἐστί. Eustath. ἢ θέμις ἐστί.

582. αὐτὰρ ἱμάσθλην. Flor. ed. et ms. Lips. ἱμάσθλην.

583. χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν — ἔχων legebatur inde a Stephano, cum edd. Flor. Aldd. Rom. haberent ἔχε, quod omnes codd. tuentur. Illatum autem ἔχων, non codicis fide, sed ex vitio Turnebi, a quo editum ἔχεν (etsi hoc quoque in Vrat. d. occurrit) quod Stephanus mutauit in ἔχων. Conuenit hoc ceteris; Ernesti quoque

hoc verum esse censebat, idque constructione patere. Verumtamen χερσὶν ἔχε nititur codicum auctoritate; ne structuram turbet, animaduertendum est, in medio interposita illa esse: αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν ᾗ περ τὸ πρόσθεν ἐλαύνες, et iungenda: στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, ἵππων ἁψάμενος, ὄμνυθι. nisi malis Schol. A. sequi, qui iungit: ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες ἵππων ἁψάμενος, vt sit pro ἐφαψάμενος, καθαψάμενος, flagello percutiendo. Ait enim: διαστολαὶ ἐπὶ τὸ, ἅρματος, ἔλαυνες, καὶ, ἁψάμενος· μέχρι γὰρ τοῦ, ἅρμα πεδῆσαι, ἤρτηται ὁ λόγος. An Eustathius quoque ἔχων legerit, mihi non patet p. 1317, 1.

ῥαδινὴν ἱμάσθλην. vocem hoc vno loco obuiam illustrant Schol. br. εὐκίνητον, ἰσχνήν. Schol. B. et V. λεπτὴν, ἐπιμήκη, χαριεστάτην. vltimum hoc, quod et a Vict. abest, potius ad puellam gracilem referes: κόρην ῥαδινὴν saepe dictam videas; sic Iunoni χ-'ρ ῥαδινὴ tributa ap. Apollon. III, 106 vbi v. Schol. et Hesych. h. v. cum Intpp. Videri poterat ῥαδινὴν restituendum esse Apollonio Lex. vbi ῥαδινὸν, λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι legitur. Enimuero glossa illa longe diuersae indolis et consilii est; spectat enim ad lectionem variantem ῥαδινὸν δονακῆα. Il. Σ, 576. v. sup. To. VII, p. 556.

584. ἵππων ἁψάμενος. Vrat. A. interponit δ', ἵππων δ' ἀψασάμενος. quia non vidit illa: αὐτὰρ — ἐλαύνεις in medio interiecta esse.

γαιήοχον Ἐννοσίγαιον ὄμνυθι. Hoc Neptuni epitheton quale sit, a mari ductum, vidimus ad I, 183. At Schol. br. ex hoc ipso loco epitheton referunt ad rem equestrem, vt idem sit cum ἵππιος, a γαίω et ὄχος. gaudens curru. Vti et Etymologus: ὁ γαίων τοῖς ὀχήμασι. Pausanias vero vss. 584. 5. vtitur lib. VII, 21 ad docendum, Neptunum ἵππιον a re equestri, seu curuli, dictum, nec aliunde.

585. ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. Versus malae fabricae: τὸ ἐμὸν facile liberari potest hia-

tu: emendauit iam Bentl. τοὐμόν. Alterum vitium non vidit; eſt Homericum vbique ϝεκων. Non itaque ſtare poteſt μη κεν ϝεκων. In Pauſan. laudatur: μηδὲν ἑκών. Suſpicari liceret fuiſſe μηδὲ ἑκών. niſi manifeſta eſſet aberratio μηδὲν ex μὴ μέν. Mſ. Alteri τὸ ἐμὸν δόλον corrupte, et alter Vindob. 'μον ἅρμα δόλῳ τε πεδῆσαι. Fatendum quoque, μὴ μὲν in iureiurando et alibi occurrere vt ſup. K, 330 ἴστω νῦν Ζεὺς, μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. T, 261 ἴστω Ζεὺς, — μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Quod ſi hoc tuendum eſt, videndum eſt an fuerit permutatum: μὴ μὲν ἐμὸν σὺ ἑκὼν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. vt in illo eſt: μὴ μὲν ἐγώ. Ita vero haud dubie lenius omnia procedent, ſi ſcriptum fuiſſe ſtatuas: ὄμνυθι, μὴ σὺ ἑκὼν τοὐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.

586. τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος. Lipſ. αὖ perpetua varietate.

587. ἄνσχεο νῦν h. e. ἀνέχου. „ἐν ἄλλῳ· ἴσχεο" Schol. A. At ἄνσχεο, ἀνάσχου Apollonius quoque Lex. h. v.

πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερος. Barnes: „γρ. πολὺ μὲν γὰρ ἔγωγε.

589. νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι. Schol. B. V. παραβάσεις τοῦ δέοντος.

591. ἵππον δέ τοι αὐτὸς δώσω. Subtiliter obſeruant grammatici, quod tacite innuit Antilochus, ſe nec victoria nec praemio cedere, ſed, quod ſuum eſſe aſſerit, donare Menelao.

592. δώσω τὴν ἀρόμην. vn. Vindob. ἀράμην cum vitio metri.

593. μεῖζον ἀπαιτήσειας Schol. br. ἐπαιτήσειας quod et ipſum ferri poſſit; ſic et ed. Rom. Moſc. 2. vn. Vindob. Ven. B. cum Schol. B. et V. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσας (forte αἰτήσειας) μεῖζόν τι. Harlei. autem μεῖζον ἔπ' αἰτήσειας. Euſtathius autem: ἀπαιτήσειας ἢ μᾶλλον σαφέστερον, ἐπαιτήσειας.

594. βουλοίμην ἢ σοί γε. pro βουλοίμην μᾶλλον, vt aliquoties iam vidimus, vt ſtatim A, 117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι. Porro, pro Διοτρεφὲς, eſt διαμπερὲς in

Barocc. Mori. Conuenit quod aliquoties occurrit, διαμπερὲς ἤματα πάντα. vt Π, 499. Od. Δ, 209.

595. δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός. v. Nota. Ad periurium non bene refeſtur. De voce ἀλιτρὸς v. ad Θ (VIII) 361.

598. τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη, (διεχύτο. ἐχάρη Sch. br.) ὡςεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση ληΐου ἀλδήσκοντος. Vt omni dubitationi occurratur, ex ſenſu meo debet ſubſtitui ὡςεί τε ἐέρση ſc. ἰαίνει τὸ λήϊον, ἀλδήσκοντος τοῦ ληΐου, ὅτε Φρ. et iungenda περὶ σταχύεσσιν ἐέρση (οὖσα) vt inuerſio ſit pro: ὡςεὶ λήϊον ἐέρσῃ ἰαίνεται, *vt ſeges recreatur rore.* Nam operoſior eſſet iunctura, ſi ἐέρσῃ ſcriberes, et ſubiectum eſſet ἄρουραι, vt ſit ὡςεί τε — ἐέρσῃ, ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε Φρίσσουσιν, ἄρουραι — ſc. ἰάνθησαν vel ἰαίνονται. *vt recreantur rore arua, cum ſegete adoleſcente horrent.* Nihil de orationis obſcuritate moneri video in Schol. etſi Sch. B. Vict. et οἱ παλαιοὶ ap. Euſtath. p. 1318, l. 31. bene reddunt: ὥςπερ δὲ τὸ λήϊον, περιχυθὲν τῇ δρόσῳ, Φαιδρύνεται μεταβαῖνον (μεταβάλλον ap. Euſtath.) ἀπὸ στυγνότητος εἰς κάλλος, οὕτω καὶ Μενέλαος. Euſtathius Φράσιν dilucidiorem fore ſtatuit, ſi poſt τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη plene interpungatur. Bene hoc: modo tum legatur: ὡςεὶ δὲ περὶ, vt etiam Erneſtium legere video, noua ſententia hinc progreſſa. Vidimus tamen ſimilia exempla comparationis ſic iteratae. At idem Euſtathius ad ἐέρση ſupplet ἐστί. et iungit ſequentia: ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε Φ. vt ſit δρόσος, ἣ γίνεται, ὅτε τῇ τοῦ ληΐου αὐξήσει Φρίσσουσιν ἄρουραι. parum commode. Ait idem alios, quum non, vt ipſe facit, interpungerent, per ἀντίπτωσιν dicta accepiſſe, quaſi pro καθὰ περὶ σταχύεσσιν ἐέρσῃ eſſet: καθὰ οἱ στάχυες τῇ ἐέρσῃ (περὶ ἐέρσῃ.) ſcilicet ἰαίνονται. Subiicit tandem ex antiquioribus ea, quae ſupra appoſui.

Ex comparatione tamen loci in Apollonio III, 1019. 1020 et ex Schol. videor mihi perſpicere, frequentatam eſſe olim diuerſam aliam interpretationem, vt ἰάνθη ex propria ſignificatione τοῦ ἰαίνεσθαι, *intepeſcere,* adeoque τήκεσθαι, *liqueſcere,* acciperetur: animus Menelai *mol-*

litus est, *vt ros liquescit in arista*, ὡςείτε περὶ σταχύεσσιν ἐέρσῃ sc. ἰαίνεται. Sic cera liquescit ἰαίνεται Od. M, 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς ἠελίοιο. Nam versus Apollonii hi sunt. Medea ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση τήκεται, ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν. Mens mollita liquescebat vt ros circa rosas solis radiis (ex gelu) resolutus h. liquefactus. Addit Schol. τὸ Ὁμηρικὸν παρέφρασεν· Ἰάνθη δ' ὡςεί τε. — Idem, postquam docuit ἰαίνεσθαι et τήκεσθαι esse quidem synonyma, nec tamen eadem prorsus, ὅθεν Ὅμηρος, εἰπὼν ἰάνθη, ἐπήνεγκεν ὡςεί τε. Sed reliqua obscura sunt, vt tamen suspicari liceat eum et ipsum locum expediisse per ἀντίπτωσιν supra memoratam.

Ἐέρσῃ pro ἔερσα notabile esse obseruatum est alio loco ad Π, 374 vbi erat ἄελλα et ἀέλλῃ.

ὡςεί τε. alii ὡς εἴτε. sic quoque ed. Rom.

599. λήϊου ἀλδήσκοντος. αὐξανομένου. vt αὔξεται δένδρον et αἴσσει ἐέρσαις χλωραῖς ap. Pindar. Nem. VIII, 68. In Vrat. A. est ἡλίου ἀλδήσκοντος. felici lapsu.

ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Sch. A. ἀντὶ τοῦ· φρίσσοντας ἔχουσι τοὺς στάχυας. Sch. B. ὅτε τελειοῦνται οἱ στάχυες adeoque ros iam in arista adhaerescens in obtutum venit. ὅτε φρίσσωσιν Townl. Vrat. b. nec male.

600. μετὰ φρεσὶ θυμὸν ἰάνθη. prima nunc correpta, quae vs. 598 producta erat. In hoc saltem verum est vocalem ante vocalem et produci et corripi. Potest tamen et hic produci syllaba per tonum et ictum.

602. Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός. Barnes refinxerat: Ἀντίλοχ' ἦ νῦν μ. Bentley: Ἀντίλοχ' ἦ μὲν νῦν τοι. μέν σοι vn. Vindob. ἐγὼν saepe damnaui. Nunc ipse Lips. ἐγώ.

603. ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων. „quod παρήορος est ὁ παρηρτημένος τὰς φρένας, οὐκ ἀρτίως, οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς. Schol. br. κεχαλασμένος τὸν λογισμόν, παράφρων. Παρήορος ἵππος qui sit, vidimus H, 156. Θ, 87. Π, 152. 471. qui iugali equo adiunctus non currui iunctus est, et hactenus solutus vagatur vel

vagari solet; hinc omnino παρήορος, solutus; porro de eo qui membris solutus, pedibus manibusque porrectis, iacet prostratus, πολλὸς παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα H, 156. hoc ad animum translatum, facili tropo, notat leuitatem et stultitiam: vt φρένας ἠερέθεσθαι iam vidimus Γ, 108. et sollenne est, voces leuitatem designantes et stultitiam ad animum transferre, v. c. μετήορος. Nunc παρήορος simili notione frequentatum. Apollon. Lex. h. v. ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν παραιωρούμενον κατὰ τὰς φρένας, οἷον ἄφρονα, adscripto hoc versu. vbi cf. Villois. et Toll. et Intpp. Hesych. a quibus iam notatum est Antilochium: τίς σὰς παρήειρε φρένας; est in iisdem fragmentis alterum: καὶ βίου χρήζων πλανᾶται καὶ νόου παρήορος. Innotuit vox multo magis ex noto Theocriti versu Id. XV, 8. πάρορος ad quem v. Valk. Contraria sunt ὁ ἀραρὼς τὰς φρένας, φρενήρης. add. Eustath. inprimisque Etymol. Ducta autem vox παρήορος ab εἴρω, vnde iota subscribitur; confusa cum etymo ἀείρω, αἰωρέω, ἄρω. vt iam monitum ad H, (VIII) 155.

Conuenit ἀεσίφρων cum eodem vocabulo; vidimus illud iam Υ, 183 ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων. ματαιόφρων. Schol. Vict. ἀνεμώλια φρονῶν.

χωόμενος in principio versus: Eustath. monet supplendum esse, εἰ καὶ χωόμενος. Ernesti reddit: quamuis iratus tamen cedam. Schol. A. autem apposuit: ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος. quo haec spectent, intelliges ex notatis ad vs. 37. et 385.

604. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη. ⊱ „quod hoc vno loco occurrit vox hunc in modum formata „ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ, νεότης" Schol. A. Hoc idem notant Apollon. Lex. et Hesych. At in Schol. A. aliud scholion subiicitur: „ἄλλως. νεοίη ὡς ὁμοίη. (Eustathius comparat ἄλλος, ἀλλοῖς, ἀλλοίη) οἱ μέν τοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεόειαν λέγουσι, (forte νεανεείαν. nam alteram vocem non reperio) περὶ δὲ τῆς λέξεως εἰ ὑγιῶς ἐσχημάτισται ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτησα. ἅπαξ δὲ ἐχρήσατο τῇ λέξει. αἱ δὲ (οἱ δὲ) περὶ Ἀντίμαχον" νόημα

νίκησε „γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ νόον.“ Fateor me haec ſatis haud expedire. fuitne liber grammaticus: ὁ παρατατικός? De Antimachea lectione iam alibi dixi quae ſentiam: nec tamen in ea vitiato metro νόημα νίκησε haberi potuit. Eſt tamen quoque Scholion Vict. „νεοίη, νεότης. οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχον γράφουσι νόημα.“ an τὸ νέον accepere pro ἡ νεότης, quae vicit, νόημα?

605. δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν. Occupat editiones lectio, ad ſenſum per ſe bona, βέλτερον αὖτ'. etiam Schol. A. eam norat: „γρ. ὕστερον.“ eſt tamen mera interpretatio lectionis codicum, Vindob. Alteri excepto, omnium, quos noui: δεύτερον praeceſſerat quoque πάρος. Opponitur ὕστερον, pro quo etiam δεύτερον. Lectum quoque erat in ed. Rom. et in Euſtath. ſed neglectum ab edd.

ἀλέασθαι. poſthaec caue, ne praeſtantiores decipias, ſeu, iis praeſtare dolo allabores, cupias, vt Erneſti quoque vertit.

ἀμύμονας Vrat. b. etiam h. l. vt vſ. 479 et alibi.

607. ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας. Deſiderabam Ionica, ad aurem quoque ſuauiora: ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ πάθες καὶ πολλὰ μόγησας. Bentleius autem elegantius refingebat ἐμόγησαν σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός.

609. τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι. Townl. Vrat. b. ἐπιπείθομαι.

610. δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν. Non male Schol. B. V. obſeruant τὸ φιλότιμον etiam in Menelao ſignate a poeta expreſſum: cedit praemium, ſed pro munere, et tanquam ſuum donat. cf. ſup. ad vſ. 591.

611. ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. Cant. ὡς ἐμοὶ — ὑπερφίαλος nunc eſſe debet peruicax in ira, durus, implacabilis, vt iam O, 94 οἶσθα καὶ αὐτή, οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. coniuncta autem talis indoles cum ſuperbia et inſolentia. Mox 612 Νοήμων diuerſus ab altero Od. B, 386. notantibus Schol.

615. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον, (fup. 270.) ἀμφίθετος φιάλη. ⊱ „quod ἀμφίθετος, ἡ πανταχόθεν ὑπέρεισιν ἔχουσα" Schol. A. faltem quod vtrinque, a fummo et ab imo ὑπερείδεται, dum ora poculi et labium pro bafi eft. De his v. dicta ad vf. 270 vbi et memoratus eft, qui ad h. l. fpectat, Apollon. Lex. ἀμφίθετον. οἷον καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα. ἀμφίθετον φιάλην τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. priora, memoriae vitio, minus accurate.

Interpunxi poft ἀμφίθετος φιάλη. Sequitur noua propofitio: τὴν, ταύτην, Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. Confentit Schol. A.

Ceterum Schol. B. et V. obferuant, ex h. l. petiiffe Ifocratem fuum illud, quod fas effe cenfebat, vt non minus prudentiae certamina ac praemia conftituerentur: Παρ' Ὁμήρου τοίνυν διδαχθεὶς Ἰσοκράτης ἐπιτιμᾷ τοῖς μὴ φρονήσεως (συνέσεως) ἆθλα τιθεῖσιν.

618. τῇ νῦν. λαβέ. v. ad Ξ, 219.

619. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. τάφον per ἐπιτάφιον ἀγῶνα reddunt Schol. br. vt inf. 680 ἐς τάφον. notante Schol. Vict.

οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὄψει. Townl. οὐ γὰρ ἔτ' αὖ τὸν ὄψει.

620. ὄψει ἐν Ἀργείοισι. Ven. ὄψῃ. ad vulgarem formam.

621. αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι. ⊱ „quod πυγμὴ primo loco memoratur, vti fit Od. Θ, 246. (obfervatio paffim iterata, infra quoque ad 634 etiam a Plutarcho Sympof. lib. II, probl. 5. p. 639 B.) vnde patere ait grammaticus, eiusdem poetae effe carmen vtrumque: ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. fatis leui argumento! Refpicit h. l. Dionyfius Halic. Ant. VII fub f. vt doceat tria certamina Graecis fuiffe antiquiffima: δρόμον, πυγμὴν, πάλην.

αὔτως. etiam Ven. alii αὔτως vt Euftath. c. ed. Rom. perpetua varietate: ftatim A, 133. etiam οὕτως, vn. Vindob.

μαχήσεαι. μαχέσσεαι Bentl. etiam h. l. malebat. Margo Stephani: πὺξ μεμαχήσεαι.

622. οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐςδύσεαι. Vulgatum erat ἐνδύσεαι, quod et Schol. br. cum Veneto exhibent. Grammatici tamen pugnant pro altero, Aristarcho praeeunte. Nam Schol. A. „'Αρίσταρχος, ἐςδύσεαι." "Αλλως· „οὕτως, ἐςδύσεαι, σχεδὸν ἅπασαι. οὐδέποτε γὰρ "Ομηρος τῇ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς κέχρηται. Repetunt eadem Schol. B. Vict. Et legitur ἐςδύσεαι in codd. iisdem, tum in Barocc. Cant. Mori. Harl. Lipſ. Moſc. 2. Vrat. A. nec aliter Euſtathius legerat.

De auctoritate τοῦ ἐςδύσεαι ergo dubitare non licet; at de ratione a grammatico appoſita, Homerum nunquam ἐν pro εἰς vſurpare, facile ambigas: eſt enim apud eum in hac ipſa voce ἐνδύσασθαι, ἐνδῦναι χιτῶνα, τεύχεα· B, 42. 578. etſi quoque ἐνδῦναι ὅπλοις, vt K, 254.

Iam ſi de vſu vtriusque vocis quaerimus, ἐνδύεσθαι, vel ἐνδῦναι, de veſtibus, ſimilibusque rebus, quae ſubimus, induimus, aſſumimus dicitur; tum de habitu animi vel corporis; vt δύεσθαι ἀλκὴν ſimpliciter Jl. I, 231. at εἰςδύεσθαι, ſubire, inire, ingredi. Iam ἀκοντιστὺς eſt ars iaculandi, vel ipſa actio; h. l. videtur eſſe ipſum certamen, quod ἐςδύεται aliquis, ingreditur, εἰςέρχεται. Bene Schol. br. οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ. Erneſti ait: „ſed ἐνδύσεαι magis poeticum et exquiſitum," non video, quanam in re? etſi in ſcriptoribus ἐνδύεσθαι et εἰςδύεσθαι eodem fere vtrumque ſenſu poni aut permutari, bene noui. Addit idem: „de verbo ἐνδύσασθαι eſt erudita et copioſa disputatio Gatakeri in Aduerſariis:" ſi eſt locus Miſcell. Aduerſ. II, 19 nihil ad rem ibi reperio.

ἀκοντιστὺν, male ἀκοντιστὴν Schol. br. Aldi.

623. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. Schol. A: „γρ. ὀπάζει, ἱκάνει. ἔπεισι. Eadem varietas in ſimilibus locis eſt notata: v. ad Θ, 103. ἐπείγει quod et Venetus habet, a Turnebo ex ed. Rom. eſt receptum. Erat ἱκάνει in edd. Flor. Aldd. quod et tuentur codd. Barocc. Mori. Lipſ. Idque legebatur Δ, 321 νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. vbi ſimile Scholion quam h. l. et Od. Λ, 195.

χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. ἔπεισιν est in Cant. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. vt A, 29 πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Eustath. „ἐπείγει, ἢ ἔπεισιν." Tandem ὀπάζει in Townl. Vrat. b. quod est Θ, 103 χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Ex his nihil est, quod praeferas ceteris; praestat retinere, quod semel locum occupauit.

624. ὁ δὲ δέξατο χαίρων. Ionicum recepi pro vulgato ὁ δ' ἐδέξατο ex Townl. Vrat. b. Cant. Mori.

625. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. Barocc. Mori. πτερόεντ' ἀγόρευε.

626. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἀληθῶς. Barnes: „γρ. ἔειπας" vt solet, quia sic aliis locis variat, vt A, 286.

627. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα. ⸖ „ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ, ἦρκται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας" (quasi hic non sit perpetuus Graecorum vsus, vt oratio, per γὰρ pro δὴ exordium sumat) „καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν, ἔμπεδα γυῖα, λέξιν· πόδες καὶ χεῖρες" quod et Schol. B. V. notant.

φίλος. pro φίλε. Vrat. d. φίλοι.

οὐδέ τι χεῖρες. Turnebus ex edit. Rom. intulerat οὐδέ τε. Verum οὐδέ τι, ex sollenni poetae vsu, edd. Flor. Ald. et codd. Harl. Lips. Ven. vterque, Mosc. 2. Vrat. A. b. d. οὐδ' ἔτι Barocc.

628. ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται. Eustath. „ἀπαΐσσονται ἢ ἐπαΐσσονται." Hesiod. Theog. 150 τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων — ἀΐσσονται.

629. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι. Formulam et versum vidimus Il. H, 157. Λ, 669. Imitatus est auctor Odyss. Δ, 341 sqq.

630. ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα. ⸖ „ὅτι τῶν ἀναξίων ἀγώνων μέμνηται, ἱερῶν δὲ οὔ." Sch. A. Obseruatio, per se bona, etiam alibi facta, mirum esse, certamina τῶν ἀνάκτων passim occurrere, at certamina sollennia Graeciae ab Homero non memorari: quae res aliis suspicionibus etiam locum fecit. Sunt ἱεροὶ ἀγῶνες, qui et στεφανῖται, iis opp. χρηματῖται. At nomen ἀνάξιοι ἀγῶνες mihi non aliunde innotuit; vt ductum sit ab ἄναξ ἀνάξιος, regius; vocem ἀναξία dubiam bene memini in Pindar.

N. VIII, 18. De Amarynceo et reliquis v. Notam ad h. l. Etiam hoc obferuatur a Vict. quod fimili modo iam alibi ad adhortandum Neftor exemplo fuae virtutis vfus eft: ἀεὶ οἰκείοις παραδείγμασι. ὅτε μὲν γάρ τινα ἐπὶ μονομαχίαν ἐξαναστῆναι θέλῃ, τὰ περὶ Ἐρευθαλίωνα λέγει. (Δ, 319) ὅταν δὲ Ἀχιλλέα ἐπὶ τὴν μάχην, τὰ περὶ τὸν Ἠλιακὸν πόλεμον (Λ, 669 fqq.) καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλοις παλαιοῦ ἐπιταφίου μέμνηται ἀγῶνος.

631. παῖδες δὲ θέσαν βασιλῆος ἄεθλα. „vel οἱ τοῦ βασιλέως παῖδες, vel περὶ βασιλέως. ait Sch. B. praeferendum prius. δὲ θέσαν etiam Vrat. d. vulgg. δ' ἔθεσαν. Laudat verfum Strabo VIII p. 523. vt doceat Buprafium Epeorum fuiffe.

633. οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων. Schol. Vict. τινὲς, τῶν Ἠλείων ἀπ' ὀξυ... (ἀπ' Ὀξύλου.) ψεῦδες δέ. οὐ γὰρ ἐπὶ Νέστορος ἡ κάθοδος. (Scilicet multo ferius Elidem occuparunt Aetoli, qui Oxylo duce cum Heraclidis in Peloponnefum venerunt. Non fatis clarum eft, legerimne nonnulli τῶν Ἠλείων an Aetolos de Eleis interpretati fint) „τῶν Ἐπειῶν“ τοὺς Ἠλείους δηλοῖ. Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.“ Od. N, 275. „Αἰτωλῶν“ δὲ τῶν ἀρπαζομένων. refpicit hoc Jl. I, 527 fq. φησὶ γοῦν Ἀγκαῖον Πλευρώνιον.

634. πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν. ξ— „quod etiam Neftor a pugilatu incipit enarrationem certaminum Sch. A. Eadem de cauffa vff. 634. 5. 6. excitat Plutarch. Sympof. II, 5 p. 639 C. et Ariftides To. II p. 374. v. modo ad v. 621.

πὺξ μὲν νίκησα Ionice. Townl. nolui tamen auris fenfui obtrectare.

Οἴνοπος υἱὸν, Barocc. Mori. Townl. cum Plutarch. et Ariftid. edd. l. c.

635. Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. ξ— „quod ὅς μοι ἀνέστη de pugnaturo; quippe fedentes a praecone excitabantur. Od. Σ, 333 μή τίς τοι — ἄλλος ἀναστῇ. Sch. A. pro κατ' ἐμοῦ. Porro pro πάλῃ Ariftarchus πάλην, nec hoc male; eft quoque in Vrat. d.

Pro Ἀγκαῖον legitur Ἀλκαῖον ap. Ariſtid. l. c.

637. δουρὶ δ᾽ ὑπειρέβαλον. Flor. Aldd. cum binis Vindob. ὑπερέβαλον. mea ſententia recte. nam pronuntiando ſyllaba producitur non appingendo ει.

638. οἵοισί μ᾽ ἵπποισι. ⊱ „πρὸς τὰ περὶ Μολιονιδῶν ζητούμενα. Scilicet mira fuere veterum commenta ſuper voc. πλήθει πρόσθε βαλόντες, et οἳ δ᾽ ἄρ᾽ ἔσαν δίδυμοι, quis aurigandi modus fuerit, et quae victoriae ab iis reportatae cauſſa. Antidorus, ſeu Antodorus, Cumanus, non libi hoc ſumit (οὐ προσποιεῖται) declarare quae eorum natura fuerit, at ait, (φησὶ, non, φασὶ) dicere nonnullos, Molionidas plures currus in certamen miſiſſe, vt adeo vincerent πλήθει. Alii dicunt, athlothetas indulſiſſe iis, vt carceribus priores exirent ceteris, hinc πρόσθε βαλόντες Ariſtarchus διδύμους interpretatur διφυεῖς, ex auctoritate Heſiodi (κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον. Ex Pherecyde ſimilia tradiderant Sch. A. et br. ad Λ, 708. ad q. l. vide, et ad Apollod. qui dixit συμφυεῖς II, 7, 2. Not. p. 450. 1.) quod duo habebant corpora in vnum iuncta, συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Dicendum adhuc eſt, quid Ariſtarchum, vt ita ſtatueret, adduxerit. Obſeruauerat gemellos ab Homero dici διδυμάονε, διδύμους igitur de Molionidis proprium ſenſum habere putauit: haec Euſtath. repetit haud vno loco. cf. Notam Tollii ad Apollon. Lex. p. 224. Eſt tamen δίδυμοι ſimpl. pro δύο in Od. T, 227 αὐλοῖσι διδύμοισι de fibulae duobus canaliculis. Breuiter diuerſa commenta complexus eſt in Schol. br. add. Euſtath. et Heſych. in πλήθει πρόσθε βαλόντες.

Simpliciſſima ratio videri poterat eſſe quam in Nota poſui. Duo faciunt πλῆθος. Miror non ita quenquam accepiſſe vt πλήθει eſſet pro προβαλόντες τοὺς ἵππους πλήθει, πρὸ πλήθους τῶν συναγωνιζομένων, ſuperantes multitudinem concertantium.

638. Ἀκτορίωνε. ex h. l. Heſychius Ἄκτορος παῖδε.

639. ἀγασσάμενοι. φθονοῦντες. „in nonnullis ἀγασσαμένω" Sch. A. Ita etiam βαλόντε memoratum in Schol.

ad E, 856. προσσθε βαλόντες fc. τοὺς ἵππους fimpl. προδραμόντες, fup. 572 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών.

640. παρ' αὐτόφι. pro παρ' αὐτοῖς fc. τοῖς νενικηκόσι dictum effe volunt Sch. A. B. Sch. br. παρ' αὐτοῖς τοῖς ἵπποις ἔκειντο τὰ ἆθλα. Euftath. ἤγουν ἐν τῷ ἱππεύειν ἢ παρὰ τοῖς ἵπποις. Sane παρ' αὐτόφι pro παρ' αὐτοῖς, M, 302. N, 42. dictum occurrit. Praeftat tamen iungere παρελείπετο αὐτόφι, αὐτοῦ, *ibi, in certamine*, fupererat adhuc. αὐτόθι Mori. Barocc. Lipf. Mofc. 2. Variantia haec vocabula vidimus vf. 147. Senfus eft: Supererant adhuc adftantia in loco certaminis praemia equeftri certamini deftinata eaque lautiora ceteris; quae ne auferrem impedire volebant. Similis fere iunctura ἐπ' αὐτόφι occurrebat fup. T, 255. vbi v. Sunt autem eadem λείπεσθαι, et παραλείπεσθαι. Quod non dicit προετέθησαν, eo fpectat, quod aliis iam certaminibus peractis *reftabant*, vt 615 πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον. *fupererant* praemia curfui curuli propofita; hinc τὰ μ. *maxima illa.*

641. οἳ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. Sch. B. ἀντὶ τοῦ συμφυεῖς καὶ ἅμα γεγεννημένοι. Sch. B. hoc ex doctrina Ariftarchi: v. modo ad 638. Br. Sch. fimpliciora dant: δίδυμοι, δύο.

642. ἔμπεδον ἡνιόχευ'. ⊱ „propter ἐπανάληψιν" (faepe notatam) frequentem in Jliade, in Odyffea femel obferuatam: v. ad X, 128. Υ, 372. Verfus exciderat mf. Lipf.

643. ὡς ποτ' ἔον hic et Λ, 761. Excitatur ὡς ποτ' ἔην apud Etymologum fub f. p. 624, 44 in recenfu fignificatuum diuerforum τοῦ ὡς, qui in grammaticorum libris circumfertur, vt in Hefych. fub f. et nunc quoque in libello profodico edito a viro doct. Hermanno p. 464. in fuperioribus a me iam excitato. νῦν δ' αὖτε Mofc. 2.

644. ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ. (⊱) „quod hic verfus et hexameter eft, et trimeter pronuntiari poteft." Schol. A.

γήραϊ πείθεσθαι, *cedere*, obnoxium effe, vt νυκτί, et al. v. Nota ad H, 281.

648. ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω. pro ὡς docet Schol. A. legi quoque ὅς, ſicque vn. Vindob. Porro ille malit ἐνηέος iungere cum τιμῆς; quod ſi non placuerit, eſſe μευ ἐνηέος, ὥς ἐνηέος. aut in medio interpoſita eſſe οὐδέ σε λήθω. De voc. ἐνηής v. ad P, 204. Apollon. Lex. ἐνηέος. προσηνοῦς. προσφιλοῦς. Sch. br. ἐπιεικοῦς. Omnino in 648. 649. interpunctio non vno modo ſententiam poteſt variare. Vulgo interpungitur poſt ἐνηέος. οὐδέ σε λήθω Τιμῆς, ἧς περ. Nunc ſupplendum, *non excido memoria, non praetereor a te*, τιμῆς ἕνεκα, διὰ ἧς — Poteſt vero etiam οὐδέ σε λήθω in medio interpoſitum eſſe, vt aliquoties vidimus factum, vt A, 561. et iungi: ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω, τιμῆς. Ita fere accepiſſe videtur Euſtath. (etſi male legitur μοι pro μου.) Idem ad ἧς ſupplebat διὰ τιμῆς, alias ἣν — nam μεμνῆσθαί τινος τι et διά τινος. Iungunt quoque οὐδέ σε λήθω, ἧς τε τιμῆς ἔοικέ με τετιμῆσθαι. Poteſt quoque τιμῆς iungi cum χαίρω. Niſi alteruter verſus a rhapſodo profectus eſt, praeſtat iungere μέμνησαί μευ ἐνηέος (φίλου ὄντος σοι) τιμῆς ἕνεκα — (honoris reſpectu). Eſt autem οὐδέ σε λήθω alio modo ac ſenſu nunc poſitum, quam A, 561. K, 279 οὐδέ σε λήθω κινύμενος, non te lateo; notus tibi ſum, tu me bene noſti et obſeruas.

649. τιμῆς, ἧς τε μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. In edd. Flor. Aldd. Turnebi erat μετ' Ἀχαιοὺς, quod et in Apollon. Lex. voc. τιμὴν legitur; correxit H. Stephanus ex ed. Rom. ſicque codd. In Etymol. in τιμὴ legitur: τιμῆς ἧτε.

652. ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο. poteſt omnino de ſermone accipi: vt Od. Ξ, 508 αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. cf. Etymol. p. 36, 16. in αἶνος. nihil tamen impedit, quo minus de laude accipiatur, cum extrema Neſtoris verba in laudem Achillis dicta ſint, vt inf. 795 et Apollon. Lex. pro ἔπαινος dictum accipit, ſic et Od. Φ, 110. At Schol B. V. argutantur neſcio quid: „τινὲς τὸν ἀπόκρυφον (Vict. vitioſe ὑπόγρυφον) καὶ ἐσχη-

ματισμένον λόγον (ſimulatum) ἐπεὶ ἐδόκει (vter alteri, Neſtor an Achilles?) αὐτῷ ἐν ὑπονοίᾳ εἶναι, νῦν δὲ τεθεράπευκεν.

653. αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. Sic, ἄεθλα, codd. et edd. inde a Turnebo e Rom. adſtipulantibus codd. Etiam Apollon. Lex. ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. confundens cum altero loco vſ. 701. In Flor. et Aldd. erat ἄεθλον, idque tuentur Barocc. Mori. Harlei. Moſc. 2. Vrat. d.

ἀλεγεινῆς Schol. B. V. reddunt πολυφροντίδος καὶ πολλῆς δεομένης τῆς ἐπισκέψεως, non video quam commode; quid ni reſpectu laboris tolerandi, plagarum tolerandarum, et ſic porro; *aerumnoſus* pugilatus.

654. κατέδησ' ἐν ἀγῶνι. κατέδυσεν ἀγῶνι. Vrat. d.

ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. Schol. Vict. ὑπομένουσαν πρὸς τὰ ἔργα. διὸ καὶ τό· „ἀλγίστη δαμάσασθαι." σφιγῶσα (σφριγῶσα *tumens viribus*) οὐκ εἴκει τῷ ζυγῷ. στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοῶν, ἐκ τῶν κοινῶν λαφύρων κεκλοφὼς ἐλαγάρειαν ἴσχει υἱὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς φησι τὸν οὐκ ἐθέλοντα φορεῖν τέττιγος ἄεθλον, ἀντὶ τοῦ, ὃς νίκην μοι περιποιῆσαι τῷ Πανοπηυ δηλως μετὰ δεῖπνον Ἐπειῷ ζημίαν." Verba Scholii vt aſſequaris, tenendi ſunt animo verſus Simonidis ap. Athen. X, p. 456 (e quo pauca, ſed minus conſiderate exſcripſit Euſtath. ad v. 676. p. 1323, 56) cum fragmento Steſichori ibid. et locus Lycophronis 930 ſqq. Ante στρατεύσας excidit nomen patris Epei, *Panopeus*, Πανοπεύς. is interfuerat expeditioni Amphitruonis contra Teleboas (v. Apollod. II, 4, 7) et ex praeda partem furatus erat, laeſo iureiurando, quo omnes ſe obſtrinxerant, praedam ſe in commune eſſe collaturos. Itaque ille diſceſſerat Phocide et in Italiam ſe contulerat, vbi condidiſſe ferebatur *Langariam*, ſeu *Lagariam*, vrbem in Lucania, quo ſe contulit quoque ſerius filius *Epeus*, qui et ipſe ab aliis vrbem condidiſſe narrabatur. Strabo VI. p. 404 μετὰ δὲ Θουρίους

Λαγαρία Φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα — patet ergo, verba Scholii explenda esse: ὁ Πανοπεὺς, στρατεύσας — κεκλοφὼς, Λαγάρειαν ἴσχει, (ἔχων) υἱὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. *qui aquator erat inter Achiuos:* in poenam periurii patris, vt suspicari licet. Nititur hoc antiqua fabula, cuius auctor editur Stesichorus in Palinodia in Helenam, in cuius laudibus et hoc memorauerat, quod ea miserata est Epei aquantis, et Atridas adduxit, vt ille hoc munere leuaretur. Conuenire autem haec opera homini videri potuit, qui vires pugilatui idoneas haberet, quique fabrilem operam praestaret in exercitu. Vides in his variorum poetarum figmentis inesse saltem aliquid quod analogum sit; adde quod mula non indignum erat tali homine ex certamine praemium. Videamus nunc Athenaei verba: διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο (τὸ ἀνακομίζειν ὕδωρ) δρᾷν ἐκεῖνον, καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, (cogites in homine Phocensi de templo Delphico, et de nobili Polygnoti pictura in Lesche Delphica ap. Pausaniam; non ita; sed templum fuit Apollinis in insula Cea, Simonidis patria, in vrbe Carthaea: quod ex ipso Athenaeo apparet.) ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις. ὡς καὶ Στησίχορός φησιν·

— ᾤκτειρε γὰρ αὐτὸν
αἰὲν ὕδωρ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

nam de Helena accipienda est Διὸς κούρα. Iam Simonides chorum instituerat in vrbe patria, ad idem Apollinis templum, cumque essent, qui iusto tempore non adessent, quoties chorum docebat, poenam ille ludicram ei constituit, vt choenicem hordei asino praeberet. Erat enim asinus Carthaeae, qui aquam per vrbem portabat, quem, re a pictura paullo ante memorata ducta, Epeum appellare solebant. Nunc ille poenam aenigmatice expressit epigrammate, quod Athenaeus seruauit l. c. quodque inde inter fragmenta Simonidea relatum est, etiam in Analectis Brunckii vbi cf. Iacobs Animaduerss. To. I. p. 268. aenigmatis explicationem ipse Athenaeus apposuit:

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα Φέρειν τέττιγος ἄεθλον,
οὗ Πανοτηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

Aſino inditum erat nomen Epei ex loco Homerico, in quo mulam praemium pugilatus accepit, et ex pictura, in qua ipſe mulae vices praeſtabat. δεῖπνον eſt choenix hordei, et τέττιγος ἄεθλα accipe de cantu, quo cicadae nobiles ſunt. Ita apparet in Scholio excidiſſe nonnulla, et reliqua ſic eſſe concinnanda: ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ * * * (nunc de Simonidis verſibus memoratum erat, tum pergebat:) ἐν τοῖς χορευταῖς Φησι, τὸν οὐκ ἐθέλοντα Φορεῖν τέττιγος ἄεθλον· ἀντὶ τοῦ· ὃς νίκην μὴ * *, περιποιῆσαι τῷ Πανοπηϊάδῃ μέγα δεῖπνον, ζημίαν. Vitium ineſſe poteſt in Ἀθηνᾶ, quae ſubſtituta eſt Helenae apud Steſichorum. Mireris tamen multo magis apud Euſtathium Διὸς κούροις βασιλεῦσι laudari, et obſeruari hoc ipſum quod Caſtor et Pollux alias hoc nomine deſignantur; at illi non interfuere bello Troiano; et eſt de Atridis accipiendum. Forte in Scholio Ἀθηνᾶ orta eſt ex Ἀθηναῖος, ad quem Scholiaſtes prouocauerat.

655. ἕξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. ἑξέτε' alii acuunt: v. ſup. ad 266. ἀδμῆτιν edd. ante Stephanum, qui correxit ex ed. Rom. et agnoſcit vocem Etymologus, ἀδμῆτιν, ἀδάμαστον. νέαν ἄζευκτον. legitur quoque in Vrat. d. Vidimus tamen βοῦν ἀδμήτην iam K, 293.

ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι· mireris hoc in commendationem mulae dici, quod difficulter iugo ſubmittitur. δαμάσσασθαι edd. ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom. vitium in codd. quoque obuium, et in ipſo Vrat. d.

656. δέπας ἀμΦικύπελλον. non aliud eſſe videtur quam ſup. 270. 616 ἀμΦίθετον. ſaepius tamen memoratum illud. v. ad A, 584. Etiam in hoc praemio dilectum laudant veteres: Scholion B. quod corrigam e Schol. Vict. οἰκείως τὸ δέπας τῷ νικωμένῳ, πρὸς ἀνάκτησιν δίψους, (f. ἐκ δίψους) ἀΦ' οὗ μάλιστα νικῶνται ὁπόταν ἡσσῶνται ἔργων τοιούτων· ſc. in pugilatu et ſimili certamine.

658. Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι. Ita ex Aldina 2. legitur haud dubie ex correctione deterioris lectionis, quae codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. occupauit Ἀτρείδη, quamque iam animaduertimus sup. vſ. 236. 272. et facit mirationem, quod iam Erneſti obſeruauit, quod in hoc libro Ἀτρείδη toties legitur, cum et Menelaus adeſſet. Cur tamen Ἀτρεῖδαι reponere non auſim, eſt, quod veram lectionem cenſeo fuiſſe Ἀτρείδα, vt ſtatim A, 15. 16. vbi v. Obſſ. et forte ſaepius in tot aliis locis eius locum occupauit Ἀτρεῖδαι. Verum ſuſpicari haec licet, non mutare.

659. ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν. ⸎ „ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις καλεῖ ἀγωνιστάς. καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων τάττει. Schol. A. Similia B. et Vict. corrupte tamen; res tamen non digna vt in ea moras nectam. Virgilius reddidit: *nemo mihi non donatus abibit.* κελεύομεν. Barocc. κελεύομαι. verum et inf. 802 κελεύομεν. nec, ſi recte memini, occurrit in Homericis medium κελεύεσθαι.

660. πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. πὺξ μάχεσθαι. πυκτεύειν. μάλα pro εὖ. tum ἀνασχομένω ſcil. τὰς χεῖρας. Schol. Vict. δυνατωτέρα γὰρ ἡ πυγμὴ ἄνωθεν ἐπαγομένη. lege ἡ πληγή. Virgilius: *adſit et euinctis attollat brachia palmis.*

660. 1. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δώῃ καμμονίην. κ' ex Ald. 2. et aliis excidit. Apollo autem memoratur, tanquam τῆς πυκτικῆς ἔφορος; quem honorem ille conſequutus eſt, quod Phorbantem pugilatu praetereuntes prouocantem ſuſtulit. Schol. A. B. br. addunt: ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς. E pluribus Phorbantibus fuit hic rex Phlegyarum, qui iter ad Delphos obſederat Ouid. Met. XI, 513. 4. Philoſtratus Imag. II, 19. cf. Opuſc. Vol. V p. 228. 9. Apollinem inter θεοὺς ἐναγωνίους fuiſſe inde apparet.

δώῃ καμμονίην. ⸎ „quod καμμονίη non eſt quaeuis victoria, ſed tantum in pugilatu aliiſue certaminibus, in quibus par pugnantium prodit, vidimus iam ſup. X, 257 vbi v. Obſſ. Recte et hic Schol. Vict. καμμονίην. τὴν ἐκ

κατχαμονῆς νίκην. οὐκ ἂν οὖν εἴποι αὐτὸ ἐπὶ δρομέων. At Schol. A. turbat: „ἡ διπλῆ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθ' ἑνὸς καμμονίη, νίκη, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἐκ πολλῶν." ita ille contrarium eorum, quae ceteri, ex re ipſa, tradunt. Verum et ſequentia cum doctrina vulgari conſentiunt: διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχούντων. μία γὰρ κατχμονῆς. leg. νίκη γὰρ ἐκ κ. Videntur ergo ſuperiora emendanda, negatione eiecta, ante ἐστὶν, et reponenda ἀλλ' οὐκ ἐκ πολλῶν. v. Etymol. h. v. Plutarch. de aud. poet. p. 22 C. Aeoles ea voce vſos eſſe ait; volebat dicere, eſſe vocem antiquatam: Καμμονίην δὲ, νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.

662. ἄγων κλισίηνδε Φερέσθω. Erat νεέσθω in edd. et Euſtath. nec improbandum id. Verumtamen Φερέσθω codd. optimi Cant. Townl. Vrat. d. b. cum vno Vindob. tum Venetus; in quo Schol. A. „ἐν ἄλλῳ νεέσθω. profectum tamen hoc eſſe potuit ex correctione grammatici, qui discrimen inter ἄγειν et Φέρειν toties recoctum animo tenebat.

664. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' — Vrat. A. ὄρνυτο. ἠΰς τε μέγας τε. Schol. Vict. τὸ γὰρ μῆκος συμβάλλεται πρὸς τὸ σφοδρὸν ἄνωθεν (ſcil. ἐπιφερομένης) τῆς πληγῆς. Mox de *Epeo* v. ſup. 654.

666. ἅψατο δ' ἡμιόνου. mirum ἅψατο hic vbique legi, etiam in Etymol. et Apollon. Lex. in ἥψατο, vbi docet ἅψασθαι eſſe pro ἐπιλαβέσθαι, et h. l. laudat ἅψατο, vna cum ἀψάσθην K, 377. In aliis tamen locis eſt ἥψατο.

668. τιν' ἀξέμεν. Townl. ἀξέμεν' vt al.

670. ἦ οὐχ ἅλις. primum ηου vna ſyllaba pronuntiatum eſt; tum fuit ἦ οὐ ϝαλις. vt iam aliquoties monitum eſt; v. ad E, 349. Verſus 670 et 673 recitat Plutarch. de ſui laude p. 543 F. et Ariſtides de inconcinne dicto T. II. p. 374. Expreſſit ſimilem ferociam in Darete verbis fere iisdem Maro Aen. V, 381 ſq. μάχης, κατὰ μάχης ἐπιδεύομαι, inferiore loco ſum in ipſa pugna.

Conuenit cum iis, quae in ſupra laudd. locis occurrunt ad vſ. 654.

671. ἐν πάντεσσ' ἔργοισι. cum ϝέργοισι ſit, neceſſe eſt priora eſſe interpolata, et reſcribendum eſſe ἐν πᾶσι aut vt nunc ſcribimus ἐν πᾶσιν ἔργοισι.

672. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Schol. A. „γρ. καὶ, μήν." fuit ergo lectum quoque τὸ δὲ μὴν τετελεσμένον ἔσται. aut forte ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τ. Et ſic eſt in Townl. Vrat. b. etiam ap. Ariſtid. l. c. Verſus tamen aliquoties recitatur ſcriptura vulgata, vt ſup. 410. A, 212 et al.

673. ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω. Veteres ἀντικρὺ pro διόλου et διαμπερὲς reddidiſſe, teſtatur Euſtathius; et Apollon. Lex. h. v. διαμπὰξ καὶ οἷον διόλου hoc verſu adſcripto cum P, 49. E, 67. At Schol. B. ἐξ ἐναντίου ἀγωνιζόμενος. οὐ γὰρ κλέπτων τὴν μάχην πέποιθα ἐμαυτῷ. videtur tamen prior interpretatio magis conuenire ſequ. σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. Conuenit oratio homini corporis viribus ferocienti.

674. κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων, illico, confeſtim, hic adſunto, manento, qui eum ſtatim abſportent.

αὖθι. αὖτι vitium operarum ed. Lipſ. κηδεμόνες, οἱ κηδόμενοι αὐτοῦ Sch. B. V. melius quam Schol. br. ἐπιμεληταί. ἢ προσήκοντες κατὰ γένος.

677. *Euryalus*, iam ſup. memoratus B, 565 ductor tertio loco Argis profectarum copiarum: vbi v. Obſſ. Schol. B. et Leid. τρίτος ἐστὶ βασιλεὺς Ἀργείων μετὰ Διομήδην καὶ Σθένελον, non ſatis accurate.

ἀνίστατο ἰσόθεος φώς. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀνίσταται. haud bene. ὅς μοι ἀνέστη ſup. 635.

678. Μηκιστέος υἱός, reuocaui antiquum, fauente Townl. Vrat. b. Et ſic debebam reponere iam ſup. B, 566. vbi idem verſus legebatur; Attica non adoptat Homerus.

Ταλαϊονίδαο. Corrupte Ταλαονίδαο et h. l. edd. Aldd. cum parte codd. At enim eſt Ταλαός, Ταλαΐων,

Ταλαϊονίδης. v. Pind. N. IX, 32 c. Schol. et de Talai progenie Apollod. I, 9, 13. cf. sup. ad B, 564.

679. ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο. ⟝ „quod haec ὅς ποτε de Mecisteo accipienda, non de Euryalo, vt Crates fecerat; (scilicet temporum ratione repugnante; sunt enim quasi trinae aetates heroum: bellum Thebanum, bellum Epigonorum et bellum Troianum; etsi interdum huic ad Troiam bello interfuisse narrantur, qui inter Epigonos fuere; vt ipse Diomedes et Sthenelus) et quod diuersa a serioribus narrat Homerus de Oedipode, quem Thebis mortuum et ludos funebres in eius honorem factos narrat; (ad hunc, non ad verba ὅς ποτε spectat Schol. Vict. ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι. Καὶ Ἡσίοδός φησιν, ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ Οἰδίποδος. scil. vxorem ductam a Polynice) tandem quod δεδουπὼς non recte a glossographis accipitur simpliciter dictum pro τεθνηκὼς, sed quod aut pugna ille cecidit, aut de alto loco se praecipitem dedit." Doctum Scholion Ven. A. Breuius haec complexus est Schol. Vict. δεδουπότος. ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος (scil. malis suis) καὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν ἐξ ὕψους. ἢ καταχρηστικῶς, ἀποθανόντος. ὡς τὸ· ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι. (sic legit) A, 191. κυρίως δὲ, τὸ, σκυλεύοι. Repetiit nonnulla Eustathius. Sane quidem ad liquidum res perduci nequit, quoniam non aliunde constat, quam famam de Oedipi morte poeta sequutus sit; fuit enim illa varia v. Pausan. I, 28 p. 69. c. 30 extr. cf. Valken. ad Phoen. p. 569. Videtur tamen vox δεδουπέναι, pro qua postea in vsum venit, πεσεῖν ad mortem violentam, caedem, reuocare: inde in pugna frequenter, δούπησε δὲ πεσών. et N, 426 ἢ αὐτὸς δουπῆσαι — Etiam Schol. br. δεδουπότος, ἐν πολέμῳ τεθνηκότος. Ita quoque de necatis, non simpliciter de mortuis, Apollon. IV, 557 δεδουπότος Ἀψύρτοιο, et I, 1304 quod ex h. l. adumbratum videtur, ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας — Lycophr. 492 δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ἠμύνατο.

Eſt autem Ariſtarchi illud ſubtilius iudicium: Apollon. Lex. δουπῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τοῦ δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου. Inde ducta, quae ſunt in Etymol. δοῦπος et in Heſych. Conuenit quoque ἐριπόντι Πολυνείκει apud Pindarum Ol. II, 76. de quo cf. Apollonius de Syntaxi lib. III p. 277, 30. Θήβασδ' eſſe ſcribendum monent Schol. A. idque extat in codd. Ven. A. B. Harl. Lipſ. Moſc. 2. Vrat. A. b. d. nec dubito de aliis. Etiam edd. Flor. Aldd. Extruſit δ' Turnebus, ſecundum ed. Rom. Ceterum locus ſimilis alteri de Tydeo Δ, 385 ſq. et E, 806 ſq.

681. τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο. Diomedes miniſtrat Euryalo et operam praeſtat ad certamen κατὰ συγγένειαν. Scilicet Deipyle, Diomedis mater, erat Adraſti filia; Adraſtus autem et Mecifteus Talai filii; ex Meciſteo vero natus Euryalus. Diomedes autem duxerat Aegialeam, alteram Adraſti filiam, matris ſuae ſororem, ſeu materteram. v. Apollod. I, 9, 13 et Not. p. 1011. 1115. Haec emendatius tradita ſunt quam in Schol. et Euſtath.

683. ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. ζ— „propter veterem morem certandi cum ſubligaculo, cinctura pudendorum, ἐν περιζώματι.“ Schol. A. Subiicitur aliud: ἄλλως· ζῶμα. νῦν περίζωμα. πρῶτον δὲ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς περιζώματα φέρειν περὶ τὰ αἰδοῖα καὶ οὕτως ἀγωνίζεσθαι. κατὰ δὲ τὴν τ ς β Ὀλυμπιάδα (leg. ιδ. Ὀλυμπιάδα) Ὀρίππου (leg. Ὀρσίππου) τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ νίκης ἐγένετο. ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Vnde monſtrum lectionis τ ς β venerit, quae eſſet 392 Olympias, non aſſequor; meliora praebet Schol. Vict. μετὰ τὴν ιδ Ὀλυμπιάδα ἐφ' Ἱππομένους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, Ὀλυμπιάσι στάδιον θεόντων ἐν περιζώμασι, συνέβη ἕνα αὐτῶν, Ὄρσιππον (male ſcribebatur Ἔρσιππον) ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι. ὅθεν καὶ γυμνάσια οἱ τόποι, ἐν οἷς διεπονοῦντο. νεώ-

τερος οὖν Ἡσίοδος, γυμνὸν εἰςάγων Ἱππομένη ἀγωνιζόμενον ταλέντων. Conuenit Schol. B. et Leid. etsi minus emendate; ex eo tamen vltima vox abest, haud dubie corrupta, nec facile restituenda, nisi Eustathius idem antiquum Scholion seruasset, p. 1324, 24. vbi extrema sic apposita sunt: ὥς τε νεώτερος Ὁμήρου Ἡσίοδος, γυμνὸν εἰςάγων Ἱππομένην ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ. Hic Hippomenes, Megarei f. amauit et duxit Atalantam, ex certamine cursus: quem descripsit Ouid. Met. X, 605 sq. cf. Apollod. III, 9, 2 p. 228. vnde intelligitur, exposita haec ab Hesiodo fuisse in Ἠοίαις.

Monendum est adhuc verbo de nonnullis supra in Scholiis minus bene traditis. Verba Schol. A. repetit fere auctor Schol. br. et Etymol. in Γυμνάσια p. 242. nisi quod τὴν λ. καὶ δευτέραν Ὀλυμπιάδα memorat. etiam hoc falso. Orsippus non Lacedaemonius, sed Megarensis fuit, vt ex Epitaphio ap. Schol. Thucyd. I, 5. constat. Eius casus duplici modo narratur, alii eum, perizomate liberatum, aiunt cursu vicisse; vt et in Epitaphio est ἐστεφανώθη, alii eum perizomate prolapso implicitum cecidisse et victum esse. In Schol. est πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. perperam hoc adiectum: nisi fuit πεσεῖν καὶ ἡττῆσθαι. in Eustathio iisdem additur: ἢ κατά τινας νικηθῆναι. fuit puto νικῆσαι vel νενικηκέναι.

De ipsa re disputatum est a multis viris doctis, quia est inter argumenta chronologiae constituendae, inprimis ex Eusebii Chronico petita; varie tamen tradita. Loca classica sunt Pausaniae I, 44 (vbi Olymp. XV. Acanthus primus occurrit nudus, scilicet cum Orsippi casus euenisset superiore Olympiade;) cum loco vexato Thucyd. I, 6. et Dionys. Hal. VII, 72. Epigramma est in hunc Orsippum ap. Schol. Thucyd. l. c. quod nondum video inter Analecta esse relatum. Adeundus de his saltem Corsinus Fast. Attic. ad Ol.

Secundum haec miror, monitum non esse, totam hanc disputationem esse alienam ab hoc loco omninoque ab Homero. Spectat enim chronologica illa notatio nu-

ditatis ad *curſum in ſtadio:* non ad pugilatum aut luctam; in curſu autem inf. 740 ſq. nihil huius rei meminit, nec nuditatis nec praecinctionis; at in lucta Od. Σ, 65. 74 vbi Vlyſſes cum Iro luctatur, eſt ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα. In lucta tamen et pugilatu probabile ſit per omne tempus nudos prodiiſſe certantes.

παρακάββαλε. Scribi in nonnullis Cant. Moſc. 2. Vrat. A. et al. per μ παρακάμβαλε vix dignum eſt moneri: more librariorum pingendi τὸ β. Vocem iam vidimus ſup. 127 de lignis congeſtis παρκακάββαλον ἄσπετον ὕλην. at notio eius loci non bene conuenit noſtro: ſubligaculum non *proiicitur*, ſed *apponitur*, *circumdatur:* requiras ergo περικάββαλε. Etiam Schol. br. reddunt, παρακατέθηκε. Euſtath. περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. Et ap. Apollon. II, 83. 84 Caſtor et Talaus Polluci praeſto ſunt ὦκα δ' ἱμάντας ἀμφίδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες, vt in Homero paullo ante: 682 θαρσύνων ἔπεσι. *Proiiciuntur ceſtus* ap. Virgil. Aen. V, 402 vt bene monet Erneſti; vt ap. Apollon. II, 52 θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας. At *non cingulum;* niſi dixeris, allatum illud et proiectum eſſe a Diomede, vt Euryalus tollere et ſe cingere poſſet. Forte putes παρακαταβαλεῖν pro *apponere* dictum, vt παραβάλλω et παρατίθημι. Apollon. vocem cum verſu memorat p. 321. nihil adiicit, vt nec Etymol. in ζῶμα, qui mox θῆκεν ἱμάντας memorat, quod conuenit cum notatione, quam ſequi malo, proieciſſe Diomedem cingulum, quo ille ſe cingeret, et apposuiſſe quoque, θῆκε, παρέθηκεν, ceſtus.

ἐϋδμήτους Barocc. Vrat. A. vn. Vindob. et edd. excepta Romana, vsque ad Cantabrig. ſimili errore quam H, 304. Vera lectio verſu laudato eſt ap. Apollon. et Heſych. in ἱμάς, vbi docent, nomen horum coriorum eſſe μύρμηκες. vtroque loco cf. Notas. Teneas modo illud, ceſtus antiquiores fuiſſe lora coriorum ſecta, quae manibus circumligabantur; at ſerius fuiſſe arte facta coriis conſutis, vt indui poſſent manibus.

685. *ζωσαμένω*. Monet de vi media Clarke. *quum ſe ipſi accinxiſſent*. Verſum apponit Dionyſ. l. c. Ex vocis mediae vſu licet argutari, recte accipi παρκάββαλε, proiecit, vt alter tolleret et ſibi ipſe alligaret; vnde nec δῆτε, περιέδησεν Diomedes, ſed δῶκε. ipſi autem, ζωσαμένω, cinxere ſe. At ecce in Vict. Schol. eſt, δῆσεν ἱμάντας· οὗτοι γὰρ ἱμάντες βαρεῖς, καὶ ἐπιτήδειοι.

686. ἄντα, δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἄμ' ἄμφω, Σὺν ῥ' ἔπεσον. Ita interpungitur et vertitur fere ac ſi eſſet ἀνασχομένω τὰς χεῖρας. Ita Graece dici et ab ipſo Homero, obuium eſt; eſt enim ἀνασχεῖν χεῖρας et ἀνασχέσθαι δόρυ vt Φ, 67, 161. Et Apollon. II, 67 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμᾶσι (vt ſaepe, pro σὺν) διασταδὸν ἠρτύναντο (ſe accinxerant) αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες. Grammatice liceret iungere: ἄντα δ' ἀνασχομένω, χερσὶ — συνέπεσον. vt quoque feciſſe ſentio Euſtathium, p. 1323. l. vlt. vt Virgil. V, 426 *arrectus vterque* — tum autem otioſa eſt particula quae ſequitur: σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν. Dicendum igitur: ἀνασχομένω eſſe abſolute dictum, *erigentes ſe* σὺν χερσὶ στ. pro ſollenni, τὰς χεῖρας; vt alii poetae ſtudioſe mutant caſus. An ſic acceperit Sch. B. neſcio: ἀνασχόμενοι (ſic ille legit, ſaltem ita expreſſum eſt) ἀνατεινάμενοι καὶ οἷον διατιναχθέντες. Nude autem dictum ἀνασχόμενος vidimus Γ, 362 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον. Od. Ξ, 425 κόψεν ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. quod tamen ἀνατείνας reddit Apollon. Lex. In Schol. A. legitur quoque: interpungi poſſe poſt ἀνασχομένω, vel poſt στιβαρῇσιν.

688. χρόμαδος. ποιὸς ψόφος ait Apollon. Lex. nec plenius Heſych. κρότος. ψόφος. Et Sch. br. ποιὸς ἦχος χρωτὸς, τῶν σιαγόνων. Diſertius Sch. A. B. factum eſſe verbum ad reddendum ſonum (ſc. ſtridoris dentium) ἅμα γὰρ τρίζουσιν οἱ πύκται, ἐπείγοντες τὰς πληγάς. f. ἐπάγοντες. Et Schol. Vict. ἐπάγοντες τὴν πληγήν. Eadem Etymol. qui addit ficus dentibus momordiſſe pugiles ne eos laederent ſtridendo. Alii tamen ibidem, tum Eu-

ſtath. et Suidas, de ipſo ictuum ſtrepitu accepere; nec aliter Virgilius: *crudo crepitant ſub vulnere malae.*

689. ἐπὶ δ' ὤρνυτο θεῖος Ἐπειός, Ven. Vrat. A. Euſtath. δῖος.

690. 1. κόψε δ' ἄρ — cf. Apollon. II. 95. 96. Verum, vt dixi, comparanda relinquo aliis loca Apollonii, Virgilii, Statii, Quinti, Theocriti Id. XXII.

οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἑστήκειν Venetus cum Schol. A. eſſe enim Ionicum, Barocc. Vrat. b. d. Sic et alibi mutaui. Vulgatum εἱστήκειν. ἑστήκει Vrat. A. et vn. Vindob. Euſtath. εἱστήκει ἢ ἑστήκειν. refertur τὸ ει in fine ad Ionicam orationem. vt ἤσκηv εἴρια πολλὰ Γ, 387. vbi v. Obſſ. Iterum εἱστήκειν editur Od. Σ, 343.

692. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ Φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς. Supra Φ, 126 erat θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν Φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθύς. erat Φρὶξ ſuperficies maris horrens vento. Sic nunc quoque Schol. br. Φρὶξ μὲν ἡ ἐπιπόλαιος τοῦ κύματος κίνησις ἢ λεπτοκυμία, et Porphyr. in Scholio ad Φ, 126. Sed additur Βορέω. Dicendum itaque eſſet: eſſe dictum pro Φρὶξ ἐκ Βορέω. Nec tamen neceſſe eſt. Vidimus enim iam ad e. l. Φρῖκα eſſe etiam ipſius venti, qui mare exaſperat, primo tempeſtatis motu, quo mare nigreſcit, et piſces ſubſiliunt: ita quoque accepere Schol. B. V.

ἀναπάλλεται ἰχθύς, quod altero loco Φ, 126. θρώσκειν, ἀναπηδᾷν.

693. θῖν' ἐπὶ Φυκιόεντι legebatur. Eſt tamen θῖν' ἐν Φ. in Schol. br. Mori. Moſc. 2. Vrat. A. b. d. et Ven. Praeſtat hoc; at natum ἐπὶ ex ἐνὶ quod in aliis eſt, vt in Cant.

μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν. Venetus cum Vrat. d. μέγα δέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψεν. hoc poſterius non adſciſcam, etſi ſit quoque in Euſtath. et ed. Rom. Cant. Mori. Moſc. 3. Vrat. A. d. et in Porphyr. l. c. Prius μέγα — κῦμα me non magis turbat: quoniam ad rem de qua agitur *magnus fluctus* nil facit: eſt κῦμα ipſa maris ſuperficies, in quam recidit, qui ſubſiluerat. Etiam Schol. A.

„γρ. μέλαν τε.“ Eſt τε quoque in Townl. Moſc. 2. Vrat. b.

694. ὡς πληγεὶς ἀνεπᾶλτ'. Inducti per antecedens ἀναπάλλεται viri docti crediderunt, etiam ἀνέπαλτο hinc ductum eſſe. Atqui grammatice hoc eſſet ἀναπέπαλτο, et abiecta reduplicatione ἀνάπαλτο. At ἀνεπᾶλτο ſcribendum eſt, ab ἅλλομαι, vnde eſt ἥλμην, et ἅλμην, ἆλτο, ergo ab ἐφάλλομαι, ἐπᾶλτο. Vidimus iam ſup. Υ, 424. Θ, 85.

Barnes „γρ. ἀνέπαλτο· ἀτὰρ“ male. ſic quoque vn. Vindob.

695. χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε. ex more pugilatus, vt prolapſum percutere haud liceat: monent Schol. B. V. qui ἄχρι καὶ νῦν durat, aiunt.

697. κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ, βαλόνθ'.“ quomodo hoc vitium ille enotare potuit? an ſcriptum fuit in aliis κάρηνα βαλόνθ' —

αἷμα παχὺ πτύοντα. Schol. B. παχὺ interpretatur πολὺ, τὸ γὰρ ὀλίγον τῷ σιέλῳ λεπτύνεται. idem Scholion inſertum Heſychio in αἷμα πᾶν, emendatum quoque a Bentleio et Kuſtero.

698. κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες. Iungenda κὰδ — εἷσαν, καθεῖσαν. h. e. ἐκάθισαν.

μετὰ σφίσιν. eſſe acuendum σφίσιν monet Schol. A. εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις. obſcure dictum.

ἀλλοφρονέοντα. Schol. br. οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα, ἀλλ' ἐξιστάμενον τῇ διανοίᾳ. Euſtathius: ἀντὶ τοῦ, ἐξεστηκότα φρενῶν, κατὰ τοὺς παλαιούς. vnde in Heſychio redditum περιφρονέοντα emendarunt παραφρονέοντα. Apollon. Lex. ἀλλοφρονέων, ἀλλοῖα διανοούμενος ad alterum locum referendus Od. Κ, 374. vtrumque attigit Etymologus.

701. δεικνύμενος Δαναοῖσι. eſſe δεικνύμενος, quod ſerioribus ἐπιδεικνύμενος, hoc eſt φιλοτιμούμενος, notant Schol. B. Vict. Euſtath. neſcio an nimis ſubtiliter; eſt enim ſimpliciter, in medium propoſuit, exhibuit, quod alibi θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων.

ἀλεγεινὴν πυγμαχίην compara ſup. 653.

702. *μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην. τὸν ἐπιτιθέμενον πυρὶ*, Hesych. cui oppositum esse debet *ἄπυροι τρίποδες* I, 122. et *ἄπυρος λέβης* sup. 267. h. e. recens, nec vsui culinario destinatus, sed *ἀναθεματικὸς* inter cimelia. similiter dicti *αἴθωνες λέβητες*. v. ad I, 122. 123 quos male reddebant igni admotos, Schol. br. cum Etymologo in *αἴθωνας*.

τρίποδα περιβήτην Barocc.

703. *τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.* inter se, aestimarunt. Est ergo *τίειν*, aestimare pretium rei. *ἀπετιμῶντο* reddit Schol. B. *συνετίμων* Schol. Vict. Convenit *τίειν τι ἶσόν τινί* vt in illo: *ἐτίομεν ἶσα θεοῖσι*. Od. Λ, 483. *ἶσα τοκεῦσι* Il. O, 439 et in similibus. Tum pro *τίειν*, s. *τιμᾶσθαι*, (*ἀντὶ*) *δυώδεκα βοῶν* est *δυωδεκάβοιον* scil. *τίμημα. χρῆμα.* Apollonius Lex. reddit, *δυόδεκα βοῶν ἄξιον*.

τῖον et vs. 705 *τίον* priore breui occurrunt. Clarke ait in *τίω* priorem esse longam natura, corripi tamen posse sequente vocali, et remittit ad dicta N, 103. O, 24 vbi nihil est, quod magis firmet. Vide an praestet animaduertere, fuisse formas duas, *τῖω*, vnde *τίσω* et reliqua; alteram *τιῶ*, vnde est *τιῶ*, *ἔτιον*.

ἐνὶ σφίσιν, καθ' ἑαυτοὺς Eustath. Acuendum esse *σφίσι*, monet Schol. A. et Apollon. Lex. p. 624.

704. *ἐς μέσσον ἔθηκε. ἔθηκαν* Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

705. *πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα* pro *ἐπισταμένην, εἰδυῖαν, καὶ τιμωμένην τεσσάρων βοῶν.*

707. *ἀέθλου πειρήσεσθον.* vulgatum erat *πειρήσεσθε*, quod Turnebus e Romana induxerat; at *πειρήσεσθον* edd. Flor. Aldd. et codd. itaque Ven. ⊱ „quod iterum duobus certantibus par praemiorum numerus constituitur" Schol. et Schol. Vict.

709. *ἂν δ' Ὀδυσεύς.* itaque eius pugilatus cum Iro Od. Σ pr. non aliena erat ab eius persona narratio.

710. *ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε.* hic locum habent disputata de nuditate athletarum, seu luctatorum: de quibus sup. ad vs. 685. „*ἄρα*, vt facere solebant" Clarke.

711. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην. finifira vterque manu alterius lateri fubiecta apprehendit dextra brachium laeuum aduerfarii (ita vt compreffis a tergo manibus vrgeant fe nexibus mutuis) allifis vtrinque frontibus. παλαιὸς καὶ ἀγροικώδης ὁ τρόπος. Sic Schol. B. Vict. ad 713 et Euftath. κατὰ τοὺς παλαιούς. p. 1326, 63. Fiebat hoc vt alter alterum de ftatu deiiceret et profterneret, labefacto corpore: quod vf. 719 effici a neutro potefl.

ἀγκὰς vocem vidimus iam Ξ, 346. ἀγκάς. ἐν ἀγκάλαις Apollon. Lex. vbi verfum noftrum laudat, fed omiffo δ', quod non recte fit; nam vltima in ἀγκὰς eft breuis, nec bene ap. Hefych. vox ducitur ab ἀγκή. ἀλλήλων λαβέτην vn. Vindob. ἀλλήλους.

712. ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, — Importunum τὸ δ' quod adhaefit haud dubie ex fimilibus comparationibus v. c. O, 679. Seruatur tamen religiofe in codd. excepto Lipfienfi, et ab antiquis grammaticis. Recte enim notat Schol. A. cohaerere cum antecedentibus, nec comparationem inde proficifci, cum alias antapodofis defit; nunc autem haec eft ipfa antapodofis, abundante δέ. ὡς ὅτ' ἀμείβοντες fcil. ἐλάβοντο ἀλλήλων. nifi accipiatur pro δή, cum Euftathio.

ἀμείβοντες. δοκοὶ μεγάλαι, ἀλλήλαις προςπίπτουσαι, ὥςτε βαστάζειν τὴν ὀροφήν. αἵτινες καὶ συστάται καλοῦνται. Schol. A. cum Schol. br. οἱ συστάται οἳ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου ἀποτελοῦσιν. Schol. B. V. vlterius declarat Euftath. p. 1326, 17. et p. 1327, 1. addit vulgo προςφιλοῦντας eas trabes vocari. Subftituendum ergo eft οἱ ἀμείβοντες στύλοι. Sic et ap. Etymol. funt ἀντιστάται, fc. στύλοι, vt παραστάται. at παραστάδες fcil. στῆλαι. cf. ad I, 469. p. 634. Vol. I. P. II. Obff.

Memoratur hic locus, quoties de elementis architecturae veterum agitur. Memorabilis autem eft locus multo magis propterea, quia alias in Homericis vbique, et in mediis aedibus et in atrio memorantur tantum columnae, v. c. Od. Z, 307. Θ, 66. 473. X, 466. notatum quoque *in Ionian Antiquities* To. II. p. 2.

τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων. Edd. Flor. Aldd. *τούς γε.* quod placet, certe ex aliorum poetarum more; more tamen Homerico, ſeu librariorum ſeu grammaticorum vbique fere pro *γε* in ſimilibus eſt *τε. τούς τε* intulit Turnebus ex ed. Rom. adſtipulantibus libris ſcriptis, et ipſo Veneto.

κλυτὸς „ *γρ. σοφὸς* " Barn.

ἤραρε, ab *ἤραρον.* non ab *ἤραρα.* Clarke.

713. *βίας ἀλεείνων.* non nunc eſſe poteſt *euitans,* ſed, *faciens euitare*, arcens, excludens: vt iam Π, 213 vbi idem verſus lectus.

714. *τετρίγει δ' ἄρα νῶτα.* terga ſtridebant nexu manuum, *τῷ σφιγμῷ.* vidimus vocem B, 314 et ſup. 100. vindicandam Tryphiodoro 319. vbi nunc *τετρύγει δ' ἄρα κάλων συνοχή,* legendum *τετρίγει. ſtridebant funes.*

Mutaui interpunctionem; non enim *ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα* ſunt dorſa, ita eſſet *ὑπό.* ſed *τετρίγει ἀπὸ χειρῶν, διά.*

715. *ἑλκόμενα στερεῶς.* eſt vitium Ald. 2. *ἑλκόμενα, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς.* „ *γρ. κατὰ δ' αὖ ν.* " Barnes.

716. *πυκναὶ δὲ σμώδιγγες* — verſus eſt ap. Apollon. Lex. in *σμῶδιξ. μώλωψ.* At Apion *τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα.* Etymol. *ἡ ὕφαιμον πληγή.* vt ſup. B, 267 vbi v. Obſſ.

717. *αἵματι φοινικόεσσαι.* pronuntiatum quatuor ſyllabis, *φοινικοῦσσαι* quia *ĭ* producta eſt; monente Clarke.

718. *τρίποδος πέρι ποιητοῖο.* In Ven. A. B. ſcriptum vna voce *περιποιητοῖο.* monent tamen Scholia A. diſtinguenda eſſe. porro ſcribendum eſſe *περὶ,* quia epitheton ſequitur; recte ex vſu recepto; ad Aſcalonitae doctrinam ſaepe memoratam. At Schol. B. *πέρι* accipit *περισσῶς.* Eſt autem *τρίπους ποιητὸς ὁ ἔντεχνος.* vt *τυκτὸς* erat pro *εὔτυκτος,* M, 105 et mox 741 *κρατῆρα τετυγμένον.* et *ποιητὸς* iam ſup. vſ. 370. E, 198.

720. *κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.* Schol. br. *κατεῖχεν.* immo vero, *ἀντεῖχεν.* Addit Schol. Vict. *ἔστι γὰρ*

Ὀδυσσεὺς παλαιστής, εἴγε καὶ τὸν Φιλομηλείδην κατεπάλαισεν. Od. Δ, 342 sq.

721. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. — „ὅτι ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνίαν ἦγον, καὶ ἐχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες (quod qui non animaduerterent) μετέγραψαν· ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί." Schol. A. Atque haec erat vulgata lectio inde a Turnebo ex editione Romana. At altera lectio: ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς, erat iam expressa in Flor. et Aldd. et est lectio codicum Barocc. Cant. Mori. Mosc. 2. Vrat. b. a m. pr. duorum Vindob. Harl. Lips. Ven. A. B. adstipulantur Schol. B. et Vict. hic addit post καὶ τὸ ἀνίαζον, εἰς ἀνίαν ἦγον. ὡς· Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς, εἰς κλίσιν ἦγον. Od. I, 59. Eustathius alteram lectionem in codd. habuit: ἔστι δὲ τὸ ἀνίαζον ἀντὶ τοῦ ἠνιῶντο. ἀνίαν εἶχον. γράφεται δὲ καί· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον Ἀχαιούς. καί ἐστι τοῦτο σαφέστερον μὲν, οὐκ ἐν πολλοῖς δὲ ἀντιγράφοις κείμενον. quod verum esse potuit de iis libris, quos aut ipse, aut is, quem exscripsit, manibus versauerat. Est tamen sollennior vsus τοῦ ἀνιάζειν actione immanente, molestia afficere se, taedio affici, vt in illo: ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι. et sup. Achilles Φ, 270. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα θυμὸν ἀνιάζων. Habet tamen etiam transitiua vis exemplum Od. T, 322 τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κε τοῦτον ἀνιάζῃ.

724. ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ' αὖ Διῒ πάντα μελήσει. Schol. B. V. „solent hanc in luctu appellare λαβὴν, et dabat seu praebebat alter alteri modo dorsum modo ceruicem, saepe quoque pedem. Eadem Eustath. p. 1327, 3. qui adiicit, hinc esse illud Comici, λαβὴν ἐνδέδωκας, (f. Nub. 551.) Apollon. Lex. in ἀείρας — ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν adscripto versu.

ἤ μ' — ἢ ἐγὼ σέ. postulat σὲ acutum, quia voci vis sententiae inest. Digladiati de hoc sunt veteres grammatici. Inclinationem ἢ ἐγώ σε contra Abronem defendit Apollon. de Syntaxi p. 150. Alia nunc video e Charace et Herodiano apposita a doctiss. Hermanno de emend. rat. p. 74 sq. Saepius de hoc et similibus iam ante est

memoratum. Ad formulam quod attinet, comparat Barnes plura loca: X, 253 ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἑλοίμην. Σ, 308. N, 425. M, 328.

Versu hoc vsus erat Caius Imp. in Iouem vecordi impietate tonitru aemulatus: ap. Dion. Caff. LIX, 28. Sueton. Calig. 22. Abiit versus in pronerbium apud Lucian. et al.

725. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς. ⸓ „quod Vlyssis vafrities et in his conspicitur, et quod artem luctae tum non tenebant" Schol. A. Num igitur ex artis postea excultae praeceptis facere simile quid haud licuit? an commendare vult Vlyssis sollertiam ea iam aetate hoc tentantem? Schol. Vict. ὡς εἰωθότων τῶν πρώην (lege ἡρώων) ἰσχύϊ καταγωνίσασθαι, καὶ οὐ δόλῳ.

726. κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα ⸓ „σημειοῦνταί τινες καὶ τὸ· κόψ' ὄπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτω εἶπε." (an quatenus κῶλον etiam πούς, σκέλος est? non assequor.) ἄλλως· ἔκρουσεν, αὐτοῦ ἐπιτυχὼν, τὴν ἰγνύην, ἥτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, (flexum puta genu interiorem, poplitem,) ὡς τὴν μέσην αἱρόμενος περιπλέκεται. Leg. τῶν μέσων. Schol. br. ὡς τῶν μέσων ἐῤῥωμένων (leg. αἱρόμενος) περιπλέκεται. Schol. B. κώληπα interpretatur τὸν ἀστράγαλον, (fuit ergo vox minus nota) ἢ μᾶλλον τὴν ἰγνύην. priore sensu pro calce seu talo occurrit κώληψ in Nicand. Ther. 424. vbi Schol. ad h. v. prouocat de chelydri morsu: ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ. Eustath. p. 1326, 51. κώληπα δὲ λέγει, τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας. ἥν τινες ἄνταν ἢ ἄνζαν φασίν. ζήτει δὲ, οἵου γένους ἐστὶ τό, κώληπα. (genus igitur ignorabat) γίνεται δὲ, ὡς εἰκὸς, παρὰ τὸ κῶλον. ὅθεν καὶ ἡ κωλῆ (os femoris) — simplicissime Apollon. Lex. κώληπα τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. vbi v. Villois. Ex Hesychio prorsus excidit vox. Ceterum ipsum modum quo vsus est Vlysses, vt circumacto pede poplitem Aiacis percuteret, diserte explicuit Schol. B. (partem inde etiam Vict. suam fecit) et Eustath. ex antiquioribus, p. 1327, 4. apposui rem in

Nota ad h. v. Addit Eustath. luctam hanc, ἰγνύων ἀφαίρεσιν (f. ὑφαίρεσιν et sane sic Schol. Vict. ad v. 729 καλεῖται δὲ του ων (leg. ἰγνύων) ὑφαίρεσις, ὥς φησι Σώπατρος) dictam, inuenisse Cercyonem aliquem; conuenit fere res cum lucta Antaei et Herculis; quam ex symplegmate quod Florentiae asseruatur, intelliges (in Mus. Flor. To. III.) et ex pictura sepulcri Nasoniorum.

727. κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. Venetus cum Vrat. d. κὰδ' δ' ἔπεσ' minus bene. Schol. A. tamen: „γρ. κὰδ' δ' ἔβαλ'.

728. θάμβησάν τε Vrat. A. θαύμασάν τε. inscite.

731. ἐν δὰ γόνυ γνάμψεν. putes genu ipsius esse; tum plana omnia; verum veteres τὸ γόνυ τοῦ Αἴαντος accipiunt; tumque vt in Schol. B. V. Eustath. p. 1327, 9. exponitur. res ita se habet: Aiacem, vtpote tam vasti corporis, Vlysses tollere haud potuit, mouit tamen de statu et labefactauit; τῷ δεξιῷ γόνατι παρατρίψας τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ σκέλος ἔκεσε, (immo ἔπαισε?) καὶ πλάγιοι πίπτουσι. ἐστὶ δὲ τὸ δεύτερον πτῶμα Ὀδυσσέως (post prius 727.) siue a fronte siue a tergo Aiacem amplexus est Vlysses. Similia sunt apud Eustath. ex antiquioribus: qui addit, quod Schol. Vict. habent, appellatam esse hanc luctam μεταπλασμὸν et παρακαταγωγήν. pro priore voc. est παράπλασιν in Vict. neutrum verum arbitror. an παραπλαγιασμόν.

ἐν — γνάμψεν. ἐνέκαμψεν. Sic omnes alios accepisse testantur Schol. A. et V. praeter *Leptinem*, qui ἓν γόνυ esse voluit; vt ἓν δέπας ἐμπλήσας Od. I, 209. verum de duobus poeta semper ἕτερον vsurpat: χωλὸς δ' ἕτερον πόδα B, 217. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον Od. M, 101.

κάππεσον ἄμφω. κάππεσαν Flor. Aldd. cum deterioribus codd. vti Alteri. Correxit Turnebus ex ed. Rom.

733. αὖτις ἀναΐξαντε πάλαιον. Ionice Harlei. Townl. Mosc. 2. Vrat. b. vn. Vindob. quo alludit Flor. Aldd. ἀναΐξαντες πάλαιον. quod correxit Turnebus ex ed. Rom. ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον.

735. μηκέτ' ἐρείδεσθον. Sic diserte Venetus cum aliis bonis codd. Ven. B. ἐρίδεσθον cum Schol. μὴ ἐρίζεσθε. nec aliter Vict. ἐρίδεσθον. λείπει ἡ διά. οἷον, διερίδεσθε. Incredibilis metri ignoratio. Simile tamen vitium in ἐρείδειν etiam in glossographis occurrit: v. Hesych. ἐρίζεσθον Cant. edd. Flor. Aldd. Turneb. Emendauit H. Stephanus ex ed. Rom. ἐρείδεσθον. voc. luctae, de contra nitentibus inuicem. Vindob. alter ἐρίδεσθον, alter ἐρίζεσθον.

μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. μὴ καταπονεῖσθε κακοῦντες ἑαυτούς. Schol. B. V.

736. ἄεθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες. Peccatum in digamma ἰ' ϝισ' sustulit iam Bentl. ἄεθλα δε ϝισ'. In Ammonio corrupte p. 5 ἀέθλια πόσσ' ἀνελόντες.

Fuisse ἀπορίαν seu ζήτησιν, quomodo ἰσοπαλεῖς haberi potuerint Aiax et Vlysses, colligas ex Schol. B. et Vict. ad h. v. gratificari Achillem Aiaci ὡς συγγενεῖ, vt supra Eumelo.

737. ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί. ἀεθλεύσωσι Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob.

738. οἱ δ' ἄρα. Clarke: „ἄρα, vt par erat" ἠδὲ πίθοντο cum Vindob. et al. pro vulgato: ἠδ' ἐπίθοντο.

739. καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Townl. Vrat. A. b. a m. pr. ἀπομορξάμενοι. Townl. λύσωσι. Vrat. b. λύσαντο.

741. ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον. quod sup. 718 τρίπους ποιητὸς, vbi vide. Hoc est quod vult Schol. Viet. ὡς ξεστὴν τράπεζαν. Od. A, 138 et al. καὶ τρίποδος περὶ ποιητοῖο καὶ τάρβυθα τε τειχήεσσαν. (Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν B, 559.)

742. 3. 4. recitat versus Strabo lib. I, p. 70 A. vbi de notitiis Homeri geographicis agit; iterum ad h. l. respicit lib. XVI p. 1098 B. vbi sollertiam Sidoniorum praedicat. Notabilis omnino est locus inter eos, quibus vetustior Phoenicum nauigatio memoratur Sidoniorum *opera* h. e. quae Sidonii fabricati erant, alibi quoque

mulieres, negotiatione maritima exportantium, et extremas maris Aegaei plagas, Lemnum vsque adeuntium.

742. ἐνίκα πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν. ἐνίκα τοὺς ἄλλους δηλονότι κρατῆρας Schol. B. V.

743. ἐπεὶ Σίδονες πολυδαίδαλοι. Nunc Σίδονες, qui alibi Σιδόνιοι, priore nunc correpta, quae alibi producitur, nec modo in Σιδονίην, Σιδονίων et fimilibus, fed et in Σιδῶνος Od. O, 424. Aliud eft, quod Schol. Vict. annotant: τὸ δὲ εἶδος εἰπὼν, τὸ τέλος (leg. γένος, quod et Schol. B. habet) ἐπήγαγεν. ὡς τὸ· Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ᾽ ἱεράων B, 625. Refpiciunt haec coniuncta: Σιδόνες — Φοίνικες δέ.

744. ἐπ᾽ ἠεροειδέα πόντον. epitheton in Odyffea aliquoties legitur, femel in Jliade h. l. et varie exponitur in Schol. br. Praeftat, μέλανα. quod et Apollon. Lex. habet. Sup. E, 770 τὸ ἠεροειδὲς erat ipfe ἀήρ. caliginofus aer.

ἐς pro ἐπ᾽ Cant.

745. στῆσαν δ᾽ ἐν λιμένεσσι. " ἀντὶ τοῦ, προςώρμισαν. ὡς τὸ· στῆσαν δ᾽ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ." Sch. B. V. Od. Δ, 581. 2. eft: ἂψ δ᾽ εἰς Αἰγύπτοιο — στῆσα νέας.

Ernefti ad h. v. „στῆσαν eft, *expofuerant venalem*, vt opinor, cum aliis mercibus; nam et vendere eft στῆσαι, habetque vtramque fignificationem in rebus, in quibus etiam pondus fpectatur, vt in argenteis vafis. Poft datus eft dono regi infulae: διὰ τὴν ἐν λιμέσι στάσιν, vt ait Euftathius." Docta interpretatio, fed longius petita; permiftis quoque binis notionibus τοῦ ἱστάναι, vt fit venum fiftere, exponere, et, pendere libra: poft ἄγον ἐπ᾽ ἠεροειδέα πόντον et fequente δῶρον ἔδωκαν de merce expofita non cogitamus; fed fane στῆσαν δ᾽ ἐν λιμένεσσι de *naue* facile quisque accipit, cum propria haec fint: στῆσαι νῆα ἐν λιμένι, ἕστηκε νηῦς et fimilia, vt faepe in Odyffea: vt A, 185. B, 391.

746. υἷος. Ita fcribo, ait Barnes, non vt male olim, υἱός. Atqui habent υἷος edd. et codd. folus Turnebus male mutarat in υἱός. Vidimus iam faepe; et monitum

tres esse formas: υἱὸς, υἱεὺς, et ὗις, vnde ὗιος, et contracte υἷος.

747. ἥρωϊ Ἰησονίδῃ. Offendit hiatus: qui facile tollitur permutatis vocibus Ἥρωϊ Πατρόκλῳ Ἰησονίδης. Sic quoque Bentl. emendauit. Supra Φ, 40 in eadem re pro Patroclo Achilles memorabatur, et ὦνος erat ἑκατόμβοιος ibid. 79.

748. ἀέθλιον, οὗ ἑτάροιο (ἕνεκα, ἐκείνῳ) ὅς τις. Debuit haud dubie ἄεθλον ϝοῦ ἑτάροιο scriptum esse.

750. καὶ πίονα δημῷ. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· καταπίονα.“ vn. Vindob. πίονι δήμῳ. δευτέρῳ δ' αὖ incuria metri edd. ante Turnebum, qui correxit.

751. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε Ven. et Sch. A. „γρ. λοισθῆι ἔθηκε“ vt Sch. br. diserte, λοισθῆϊ, τῷ ἐσχάτῳ, ἀπὸ εὐθείας, ὁ λοισθεύς. atque sic vulgatum in edd. per hiatum: ad quem si offensus fueris, facile perspicias veritatem lectionis Venetae: sunt τὰ λοισθήϊα (ἆθλα) eodem modo vt τὰ πρῶτα φέρειν. Et sic inf. 785 λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον. Praeclare Schol. Victor. ἡ συνήθεια λοισθήϊον. ἔκφερ' ἄεθλον. οὐ γὰρ κλίνει, λοισθεύς. ὥς τινες. Scribendum adeo est: λοισθήϊ' ἔθηκε, aut, quod antiquum et Ionicum fuisse putandum est λοισθήϊα θῆκε. λοισθῆ' ἔθηκε Mosc. 2.

Talenti quae fuerit ratio, multo difficilius est dictu, si h. l. dimidium talenti tauri pretio inferius est pretium.

753. ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε. ⸖ „quod Zenodotus hic quoque (vt sup. 707) πειρήσεσθον scribit, cum tamen tres sint, qui cursu certant“ Schol. A.

754. Nihil hic *in cursu* nec de nuditate nec de praecinctu memoratur cf. sup. ad 683. Apud Quint. IV, 198 sq. feminalibus cinguntur cursores in ludis funebribus Achillis; sed ibi praesentia Thetidis et Nereidum pudorem iniicere potuit.

757. στὰν δὲ μεταστοιχεί. ※ — „quod versus huc translatus est e certamine curuli: ibi stabant μεταστοιχεί, (*per ordines*, ita enim accipiebant) e sortitione vs. 358. At in cursu certantes stare κατὰ ζυγὸν dicuntur (*eudem*

linea) Schol. A. Repetit eadem ex antiquis Eustathius, p. 1328, 11. et Schol. Vict. στὰν δέ. διπλῆ καὶ ἀστερίσκος. πῶς γὰρ, κλήρου μὴ βληθέντος, ἵστανται μεταστοιχί; (ordinibus diuersis, altero post alterum) μεθῆκται οὖν ἀπὸ τοῦ ἱπποδρομικοῦ ἀγῶνος στίχος;

Hactenus haud dubie versus est pro male iterato h. l. habendus. Enimuero in hoc ipso supra peccatum esse vidimus, quod μεταστοιχεὶ ad diuersos deinceps ordines reuocare voluere veteres; cum μεταστοιχεὶ potius eo quoque loco esse videatur μετὰ στοίχῳ, ἐν στοίχῳ, ἐπὶ στοῖχον, ἐπὶ τάξιν, eodem ordine, ἐφεξῆς. Ita steterunt vtique et in stadio ad lineam, vnde procurrebant, in eadem ipsi linea. Atque hoc animaduersum quoque esse ab aliis antiquioribus, apparet primo ex eo, quod Schol. B. apposuit μεταστοιχεὶ, κατὰ τάξιν tum multo magis ex Eustath. p. 1328, 12. φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, πῶς, κλήρου μὴ βληθέντος ἵστανται μεταστοιχεὶ οἱ δρομεῖς, ὡς πρὸ τούτου οἱ ἱππεῖς; καὶ μὴ ἔχοντες λύσιν γενναίαν, φασὶν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἀγῶνος εἰκῆ οὕτω μετῆχθαι τὸν στίχον· τοῦτο δὲ οὕτω φασὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι στοῖχον νοεῖσθαι τὴν κατὰ μέτωπον τάξιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος, ὡς προγέγραπται. ὡς (quandoquidem) εἴπερ ἦν στοῖχον τὸν ἁπλῶς νοηθῆναι ὄρθιον, οὐκ εἶχεν ἂν ὁ λόγος ἀπορίαν τινά. Vtinam multa huiusmodi iudicii recti effata grammaticorum! Attamen vel sic versum ex superiore loco de certamine curuli huc translatum esse facile concedo.

μεταστοιχὶ Ven. Townl. vt sup. Schol. Vict. Eustath.

758. τοῖσι δ᾽ ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ᾽ ἔπειτα ἔκφερ᾽ Ὀϊλιάδης. Prima statim lectio eo ducit, vt de primo a linea cursu haec dicta accipiamus. Iam autem vox νύσσα in curuli decursu erat ὁ καμπτὴρ, *meta*, circa quam currus flexi in alteram partem ingressi ad carceres redibant: 332. 4. 8. videtur itaque νύσσα non aliter h. l. accipi posse; atqui cursus stadii a carceribus ad τὸ τέλος, τὸ τέρμα, definitum spatium, non autem metam, habebat. Cogitarunt itaque veteres de cursu dolicho, quo

ſpatium ſtadii duplo longius emetiendum erat; ipſi tamen pro eodem cum diaulo habuiſſe videntur; quo ſane, *diaulo*, ſtadii decurſus iterandus fuiſſe videtur, vt de *meta* circumflectenda cogitare liceat, quod in diaulo ita ſe habuiſſe colligo ex Polluce III, 147 vbi et apparet ab diaulo diuerſum fuiſſe τὸν δολιχὸν δρόμον, qui fit in rectum, menſura tantum ſpatii ſeu curriculi longiore. Ita *τέτατο δρόμος ἀπὸ νύσσης* eſt, altera parte curriculi, cum ad carceres iam iterum tenderent, nunc cum maxime curſum eſſe concitatum.

Digna tamen ſunt verba grammaticorum, quae apponam: Ita enim Euſtathius ex antiquioribus p. 1328, 20 *εἰς δὲ τὸ ἀπὸ νύσσης, Φασὶν, ὅτι δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος, καὶ ἡ ἄφεσις ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἐγένετο ἄνω πρὸς τὴν ἀφετηρίαν.* Sic quoque Schol. Vict. *δολιχὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος. καὶ ἡ ἄφεσις ἀπὸ τῶν καμπτήρων.* Fateor me haec non ſatis aſſequi: quomodo a meta potuit fieri *ἄφεσις*? niſi alio ſenſu *ἄφεσις* eſt circumflexa meta reditus ad carceres. Apud Pauſan. VI, 20. p. 503. videtur ſimilis eſſe perturbatio vocum; vt *ἄφεσις* ſit in fine ſtadii: *πρὸς δὲ τοῦ σταδίου τῷ πέρατι, ᾗ τοῖς σταδιοδρόμοις ἄφεσις πεποίηται.* Verum ibi ſcriptor narrauerat de altera ſtadii extremitate, et procedebat verſus alteram, in qua carceres ſunt. Aut, ſi *ἄφεσις* proprie dicta eſt, debet *καμπτὴρ* de linea, vnde procurritur, accipi; quorſum autem tum de dolicho cogitarunt? Pergit Euſtathius: *καὶ ἴσως οὗτος ἐστὶν ὁ λεγόμενος ἀκάμπιος δρόμος. οὗ μέμνηται Παυσανίας, εἰπών· ἀκάμπιος δρόμος, μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος.* (In Pauſania noſtro haec occurrere haud memini; ſunt petita ex Lexico Pauſaniae grammatici: reperiuntur quoque in Heſychio, et in Etymologo.) *εἰς δὲ τὸ, τέτατο δρόμος, Φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι, ἐπεὶ μὴ κάμπτουσιν, οὐ ταμιεύουσιν εἰς τέλος τὸ τάχος ἀλλ' εὐθέως συντόνως προπηδῶσιν.* Vltima haec ſunt quoque in Schol. B. et Vict. in B. etiam haec: *ὀλίγος τις ἦν ὁ δρόμος, ἔνθα μηδὲ κάμψαι ἐνῆν.* ergo non *δολιχός.* Miro modo hic diuerſa miſcentur.

Verum de ſimplici ſtadio narrata ſi acceperis, recte procedit ſententia, dummodo admiſeris, νύσσαν h. l. dictam eſſe de ipſo curriculi ingreſſu; et docet verſus Od. Θ, 121. ita dictam fuiſſe: οἱ δή τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν. τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο. Manifeſtum eſt, de curſus principio hic agi, et conuenire Virgilianum V, 315 ſq. *haec vbi dicta, locum capiunt, ſignoque repente Corripiunt ſpatia audito, limenque relinquunt, Effuſi nimbo ſimiles.*

Belle haec, quae appoſui, videri poſſunt disputata, mihique ipſi ita vita ſunt ſe habere. Concidunt tamen omnia, ſi attenderis: decurrentes iam in eo eſſe dici, *vt apprehendant praemia:* 773 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον. porro ibi victimas caeſas memorari, 775. et Vlyſſem Aiace praeuento ſtatim arripuiſſe craterem ὡς ἦλθε φθάμενος, 779. haec omnia, vt et reliqua, apparet, nos retrahere ad ipſa ſtadii principia, ad quae praemia ab Achille conſtituta erant; apparetque auctorem huius carminis hoc ipſum animo habuiſſe, curſum factum eſſe duplicem, circa metam retro decurſu facto iterum ad lineam, vnde proceſſerat. Repetita ita ſunt omnia ex decurſu curuli: ſtant ordine, μεταστοιχεί, eſt meta conſtituta, circa quam curſus flecteretur, et intentioribus viribus vſi ſunt in altera decurſus parte, cum iam carceribus, nunc lineae, iterum appropinquarent: prorſus vt vſſ. 358. 373. 4 ſq. Itaque, quamuis inuitus, agnoſco νύσσαν h. l. de meta, et de curſu circa metam in alteram partem verſus carceres, ſeu lineam, eſſe accipiendam.

Erneſtii nota ad h. v. non eſt ſatis luculenta: „Alias, inquit, initium currendi fit a carceribus, (ἀφετηρίᾳ) et flectitur circa metam. Itaque hic putarunt veteres intelligi δολιχοδρομίαν, qui curſus eſt ἀκάμπιος.“ Quid vero ipſe putauerit, non liquet; quae adſcripſit, ſunt ex Euſtathio petita; nec ad Homeri illuſtrationem faciunt. Melius ſe habent ea, quae Erneſtii ſubiecit: „Quod autem

aiunt, eo etiam respici verbo *τέτατο*, idque indicare cursum contentis viribus, id verum non putamus. *τέτατο* eleganter dicitur pro *ἦν*, propter longitudinem curriculi. Sic Latini *porrigi* dicunt et similia" etsi non video, cur non ita accipi possit: a meta progressi effusiore cursu contenderunt. Ita sup. 375 *ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος.*

Ceterum *νύσσα* vulgari vsu ad hippodromum spectavit, non ad stadium, ibique fuit *ὁ καμπτήρ*. Vsus tamen vocum in his parum fuit constans. Pollux III, 147. *καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται (οἱ σταδιοδρόμοι· complexus autem erat iisdem verbis τὸν ἀγωνιζόμενον τὸ στάδιον, τὸν δολιχὸν, τὸ διπλοῦν στάδιον*, h. e. *τὸν δίαυλον, τὸν ἵππιον δρόμον, καὶ τὸν δρόμον ἐν καμπῇ*, f. *κάμπιον*, cui opp. *ὁ ἀκάμπιος·*) *ἄφεσις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ, καὶ βαλβίς. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα*, (proprie in cursu) *καὶ βατήρ. ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς.*

„*γρ. ἀπαὶ νύσσης*" Barnes.

759. *ἔκφερ' Ὀϊλιάδης.* „*παρὰ Ζηνοδότῳ· ἔκθορ' Ὀϊλιάδης*" Schol. A. Sane et hoc bene; alterum iam supra vidimus de curuli cursu v. 376. Glossa Lipf. mf. *προέδραμε.* hinc *ἔκφορος*, qui cum celeritate, vehementia fertur, rapitur, etiam tropice. Suidas, in h. v. Est autem *ἔκφερε* pro *ἐξεφέρετο.*" haec Ernesti. recte; est enim pro *ἐξέφερεν ἑαυτὸν*, vel *τὸν δρόμον.*

Ὀϊλῆος Lipf. et vn. Vindob.

ὄρνυτο Vrat. b.

760—763. *ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος· ὡς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν.* Difficilis locus et obscurus, propter veterem texendi modum a nostris diuersum, quandoquidem illi iugo adstantes texebant, tela recta et pendula, h. e. ex alto ad parietem staminibus pondere subter appenso, demissis, (cf. Excurs. I * ad Aeneid. libr. VII.) et propter vocabula textrinae, cum obscura per se, tum vsu vulgo variata, tum eadem cum nendi

arte et lanificio communicata. Prius quidem illud a viris doctis iam ſatis eſt declaratum poſt Salmaſium et alios, alterum autem inprimis a Schneidero Ind. ad Scriptores Rei Ruſt. voc. *Tela* p. 359 ſqq.

Antequam ad Scholiorum doctrinam procedam, quae nos incertiores dimittit, quam acceſſeramus, apponam, quae mihi videntur et ſimpliciſſima et ceteris liquidiora. κανὼν, πηνίον, μίτος, difficultatem faciunt in eo, quod prius vocabulum hac in re alibi non occurrit, reliqua duo haud vno ſenſu. Ex ipſa re, ex comparationis conſilio, et ex vocis ſignificatu proprio, κανὼν, regula, vix aliud quid eſſe poteſt quam radius, lignum rectum, pro quo noſtro vſu eſt nauicula, cui inuoluta ſunt fila, τὸ πηνίον, ſubtemen, quod conſtat μίτοις, filis, quae extracta inter ſtamina inſeruntur et ſpatha adducta coguntur ac denſantur. Conuenit hoc cum duobus currentibus ſibi continuo inhaerentibus: nam idem lignum ad filum inſerendum inter ſtamina transmiſſum diſcurrit ſemper eadem linea, eodemque interuallo a pectore textricis: quae illud tenet, ἴσχει, ἀγχόθι στήθεος. Iam radio textrix transmittendo inter ſtamina hoc πηνίον (nobis, licium nauiculae inuolutum) ἐξέλκει μίτον παρὲξ πηνίον, educit, euoluit, filum, extra πηνίον, quod conglomeratis filis conſtat, quae ipſo opere faciendo nunc euoluta fiunt trama. Poterat quoque dictum eſſe, ἐξέλκειν μίτον ἐκ πηνίου, et παρὲξ πηνίου. dicitur tamen παρὲξ etiam cum accuſatiuo, quatenus res in aliam partem extrahitur, vt ſup. I, 7 venti πολλὸν παρὲξ ἅλα Φῦκος ἔχευαν. Tandem textrix dicitur τανύειν χερσὶ κανόνα, quatenus illa radium (cui noſtra nauicula ſucceſſit) transmittit in latum per ſtamina. Nam τανύειν, τείνειν, extendere, variis modis ac ſenſibus fit; proprie extenduntur fila radio circumuoluta, trahitur tamen per ſtamina ipſe ſimul radius, ἐκτανύεται. Haec quidem ſimpliciſſima; poterant enim verba etiam ſic disponi, vt ὅν τε eſſet καθ' ὅν pro οὗ εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ πηνίον, ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον.

ex quo illa in longum educit ſubtemen, extrahendo filum.

Nunc apponam grammaticorum placita; tum ſubiiciam virorum doctorum iudicia.

Ieiuna omnino ſunt Scholia ad h. l. Ad v. 760 notat Schol. A. poſſe haec *ὡς ὅτε* aut ſuperioribus annecti, aut ſequentibus adiungi. Ad voc. *κανὼν* nihil monent: vbi deſiderabas vel maxime eorum iudicium. Subueniunt tamen Schol. br. *κανὼν, ὁ κάλαμος, περὶ ὃν εἰλεῖται ὁ μίτος ὁ ἱστουργικός.* Et Heſych. inter alia *τὸ ξύλον, περὶ ὃ ὁ μίτος.* Diſertior eſt Euſtathius, ita tamen, vt, quid ſit *κανὼν*, ſe ignorare, meras coniecturas apponere fateatur: *ἔοικε δὲ ξύλον εὐθὺ εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανὼν, τορευτὸν, οἷα εἰκὸς, ὁμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τὰ ξεόμενα κανόνι,* (regulae fabrili) *χρήσιμον γυναιξὶν, ἢ κλώθειν, ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν, ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἵστασθαι. σαφὲς γάρ τι οὐκ ἐτύχομεν γνῶναι ἀπὸ τοῦ μαθεῖν, κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, ἢ ἐργαλεῖον ἀτρακτῶδες, ἢ ἠλακατῶδες.* Itaque nec habebat Euſtathius, quomodo *τανύσσῃ* acciperet: *τανύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανὼν, ἀντὶ τοῦ, τετανυσμένος εἰς ὀρθὸν ἵσταται. ἢ καὶ ἄλλως, τανύεται ὡς καὶ ἄρουραν οἶδεν αὔξειν ἀσταχύεσσιν* (B, 148) *αὐτή τε γὰρ σταχύων αὐξομένων αὔξεσθαι λέγεται. καὶ ὁ κανὼν διὰ τὸ ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον τανύεσθαι εἴρηται.* Nominatur inter cetera inſtrumenta textoria ap. Polluc. VII, 36. *κανὼν* quoque, vt tamen nihil hinc proficias.

Ad *πηνίον* 762. Schol. B. cum V. afferunt ineptam etymologiam a Pane deo inuentore: adiicit tamen hic *οἱ δὲ ὑφήνιον τὸ ὑπὸ τοὺς μίτους ὄν.* Euſtathius: *πηνίον δὲ παρὰ τὸν Πᾶνα, ὅς ἐστι, φασὶν, εὑρετὴς ὑφαντικῆς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πανίον, ἡ ἀγοραία λέξις.* (lupercal) *ἐκ δὲ τοῦ πηνίου καὶ τὸ ἐκπηνίζειν παρὰ τῷ Κωμικῷ* (v. inf.) *καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ — καὶ τὸ χρυσεοπήνιτον. ἑρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου· τὸ, μίτον.* (immo *μίτος*) *πηνίον γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον. ὅς δὴ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ*

ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. ἣν καὶ ῥοδάνην (immo ῥαδάνην. v. ſup. ad Σ, 576. p. 556. To. VII.) φασὶν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ. γενικὴ δὲ λέξις ἐν τούτοις καὶ τὸ νῆμα. Vagatur inter plura p. 1328, 48. quae ſingula perſequi in noſtra opera non licet. Meliora docet et hic Schol. br. πηνίον, εἴλημα κρόκης. recte: eſt ipſa κρόκη, filum, εἰλουμένη περὶ τὸν κανόνα. *der Spuhlen, die um ein Rohr gewundne Fäden, welche eingeſchoſſen werden*, nam κρόκη eſt ſubtemen, trama, quae intra ſtamina illata, ope ſpathae κρέκεται, cogitur. In Vrat. A. adſcripta eſt gloſſa, τὸ μετάξιον, voc. ſerioris Graeciae in ſerico texendo.

παρὲκ μίτον Schol. B. ἀντὶ τοῦ παρὰ μίτον. Eadem Vict. adiiciens: οὐκ ὀκνεῖ δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν παραλαμβάνειν, ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον.

Euſtathius autem obſeruat duplicem vſum τοῦ παρὲξ cum quarto et cum ſecundo caſu, quodque eſt et παρὲκ et παρὲξ, et πάρεξ.

Ex recentioribus Erneſti laudem habet, quod curioſius locum excuſſit, pleraque ex Euſtathio. Recte notat, primum, ſupplendum eſſe: ὡς ὅτε τίς τε κανὼν (μάλα ἄγχι) στήθεος γυναικός ἐστι. vnde προστήθειος γυναικεῖος κανὼν ap. Euſtath. Porro, quod κανὼν eſt bacillum, calamus, radius, quem circa voluitur licium. Nam κανὼν eſt proprie linea recta; vnde ad multa, regulam, menſuram, et alia ſimilia, traducitur." In his agnoſco Erneſtium meum!

Porro πηνίον male verti a Clarkio ait *ſtamen*, ſed eſſe *ſubtemen* vel *tramam*, κρόκην, vnde ἀνθοκρόκους πῆνας dixit Eurip. Hec. 470. veſtes ſcil. ſiragulas, *picto ſubtemine*, vt vocat Valer. Fl. VI, 228. h. e. in quibus ſubtemen flores exprimit. Ergo verte, *ſubtemen extrahens*. Recte haec. „Ceterum, pergit, πηνίον et veſtem ipſam, et ſubtemen ſignificat, quanquam haec ſignificatio eſt antiquior." Dubito equidem, an πήνη et πηνίον de ipſa veſte dicantur; in Euripide ſunt ipſa fila, ſubte-

men floridi coloris, e quo ſane veſtis texitur. At τὸ πῆνος redditur per ὕφασμα ap. Heſych.

Tandem in παρὲκ μίτον dubitat, ſitne μίτον vera lectio, an μίτου, quod H. Stephanus e codice protulit; tum eſſe putabat *ſubtemen extrahens e licio radii*, ſeu *e radio* circumuoluto filis. At de ἐκτανύειν nil monuit. Vbinam a Stephano iſta lectio memorata eſſet, diu quaeſiui; ad Homerum mentionem eius fecit nullam; tandem reperi in Lexici Ind. voc. πῆνος. Praeſtaret tamen vel ſic lectio in Schol. Ariſtoph. infra laudando: πηνίου ἐξέλκουσα.

Prorſus aliam interpretationem dant Lexica, Stephanus et Damm., dum ad feminam nentem fila referunt. Iis κανὼν eſt *fuſus*, ὃν τανύσῃ, *quem illa manu extendit a ſe*, fila extendendo et extenuando in longitudinem; πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, *poſtquam filum ſuum in longitudinem extraxit* (nam facit Damm. πηνίος, α, ον, adeoque μίτον πηνίον *filum ad telam faciendam factum.*) Illa *fuſum prope admouet pectori.* Fatendum eſt, in his eſſe nonnulla, quae non male verbis et ſententiis conuenire videantur. Expenſis tamen omnibus, quae in Heſych. et Suida et in Lexicis a viris doctis notata ſunt, antiquioris et communioris vſus eſſe videtur notio τοῦ πηνίον pro licio radio inuoluto, etſi illud etiam pro filis fuſo circumuolutum dici potuit, et dictum fuit, vt intelligitur ex Polluce VII, 29 et 31 vbi inter ἐριουργικὰ et ἱστουργικὰ numeratur. quando idem eſt atque ἄτρακτος, vt Heſych. πηνίον, ἄτρακτος, εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη. In epigrammatibus obſcurum fere aut ambiguum eſt, ad vtrum genus referendum ſit πῆνος et πηνίον. Etiam ap. Theocr. XVIII, 32. οὐδέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα potius ad textoriam operam, de qua reliqua agunt, quam ad colum refero, vt ſint radii in calathis quibus licia iam circumuoluta ſunt, vt in texendo adhibeantur. Poteſt quoque ἐκπηνίζεσθαι ad licium e radio euolutum referri apud Ariſtophanem, Ran. 586. ἐκπηνιεῖται pro ἐξελκύσει, vbi Schol. a Suida

quoque exscriptum ait esse, quod in Homero est πηνίον ἐξέλκειν. Ita enim Schol. vet. ἐξελκύσει. ἀπὸ τοῦ πηνίου· Ὅμηρος· „πηνίου ἐξέλκουσα.“ (Aliud Scholion.) ἢ ἐξάξει. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πήνης. hic de alia re cogitauit, de filo serico, bombycis.

Postquam haec superioribus annis a me erant pertractata; omnem rem textoriam copiose, docte et accurate expositam prodidit doctissimus Schneider. in Indice ad Script. R. R. voc. *tela*. vbi cum de ceteris, vt de πηνίον p. 366. de κερκὶς p. 370. quae et ipsa radii speciem habere debuit, actum est diligentissime, tum p. 375 sq. de loco nostro, et de molesto hoc voc. κανών, memorato quoque loco Nonni Dionys. lib. XXXVII p. 956 qui nos nulla in re doctiores dimittit. Tentauit ille varios interpretandi modos, substituitque tandem in eo, vt poeta dicat, canonem, seu regulam neque propinquam esse pectori textricis, „quam ea manibus extendat, dum panuclam iuxta licia extrahit, vel si lectionem παρὲκ μίτου sequaris, panuclam ex liciis extrahit.“

761. χερσὶ τανύσσῃ. χειρὶ Baroco. et margo Steph. τανύσει Barocc.

762. πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Narratum paullo ante, Stephanum ex vet. libro non Homeri puto, sed Eustathii, memorare παρὲκ μίτου, Schol. autem Aristophanis πηνίου ἐξέλκουσα.

763. 4. ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν — Illustrat locum Macrob. Sat. V, 13. cogitandum esse de alto puluere vel sabulo, in quo impressa vestigia confestim delentur, relabente puluere qui plantae cesserat, in cauum; antequam hoc fieri posset, πρὶν τὴν κόνιν ἀμφιχυθῆναι τοῖς ἴχνεσι, Vlysses suum pedem iam in eodem vestigio constituerat. Similia sunt in Schol. B. V.

765. κὰδ δ᾽ ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ᾽ ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεύς. Venetus κὰδ δ᾽ ἄρα ἐκ. male.

„ἄρα *vt fieri solet*“ Clarke. pro χέ᾽ ἔχ᾽ Vrat. A. ἀϋτμένα. ἀϋτμήν. τὴν ἀναπνοὴν Schol. B. Vict. (In

hoc praeterea: καὶ τὸ αὐχμεῖ . . . f. τὸ ἀναθυμίασις, exhalatio.) τοῦτο δὲ, ὡς κολοβωτέρου ὄντος Αἴαντος. breuiore ſtatura.

766. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. licet ſcribere ἴαχον δ' ἔπι poteſt tamen ἐπὶ referri ad vſ. ſequ. ἐπὶ ἱεμένῳ.

767. νίκης ἱεμένῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἱέμενοι. ſicque Vrat. A. b. d. minus ſcite. Moſc. ἱεμένω a pr. m. ſuprascr. οι. Euſtath. ἱεμένῳ ἢ ἱεμένων, moxque ἱέμενοι. Lipſ. νίκην ἱέμενοι. prius male.

768. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον. Schol. B. τὸν πρὸς αὐτὰ τὰ τέρματα. et Schol. Vict. τὸ ἔσχατον τοῦ δρόμου. Hic itaque 758 νύσσαν recte intellexit de ipſis carceribus, non de meta, circa quam curſus fit; ſed de ſtadio recto cogitauit. Nec aliter ſup. vſ. 373. de curſus curulis extrema parte, etſi ibi in reditu ad carceres, poſt metam circumactam. Virgil. Aen. V, 327 reddidit: *iamque fere ſpatio extremo, feſſique, ſub ipſam finem aduentabant.*

αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς εὔχετ'. Erneſti: „αὐτίκα h. l. non ſignificat celeritatem, ſed, ibi. tum. Alibi poſt ἀλλ' ὅτε δὴ ſequitur, ἔνθα δή, τότε. pro quo nunc poſuit αὐτίκα" Poteſt ſane ita reddi; velim tamen doceri, cur non hic, vt alibi, locum habeat ſollennis notatio, ſtatim. tum.

772. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά — ※ — „quod verſus recte locum habuit de Diomede, (E, 122) hic minus recte, nam Vlyſſes non praecurrit, nec vincit; ſed obtinet praemium, quia Aiax proſternitur: nullo igitur cum vſu Minerua eius membra agiliora faceret" Schol. A. Similia Schol. B. V. idemque iam monitum vidimus ad N, 61. vbi idem verſus inculcatus eſt. Scribitur vulgo γυῖα δ' ἔθηκεν.

Schol. Vict. φασὶ τοῖς προτρέχουσι δίκην πτερῶν εἶναι τὰς χεῖρας. Firmatur hinc interpretatio verborum ap. Philoſtr. Imagg. II, 2. de Achille εὔτονοι αἱ χεῖρες. ἀγαθαὶ γὰρ αὗται πομποὶ τοῦ δρόμου. Opuſc. Vol. V p. 93.

Adſcripſit indoctus grammaticus Ven. A. ἄλλως. ψεύδεται συνήθως Ὅμηρος. οὐ γὰρ ἔδραμεν ὁ Ὀδυσσεύς.

773. ἀλλ' ὅτε δὲ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον. rectius ſcribetur ἐπ' αΐξεσθαι ἄεθλον. Contra recte foret ἐπαΐξεσθαι ἀέθλῳ. promiſcuus eſt vſus actiui et medii in hac voce.

ἐπαΐξασθαι Vrat. A. b. d. cum Veneto, perpetua variatione in ſimilibus, inprimis cum μέλλω. τάχα μέλλον nusquam vidi.

774. ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων. non aſſequor, vnde Schol. A. B. hoc habeant: Aiacem ab Vlyſſe impeditum digreſſum extra curriculum prolapſum eſſe. De fortunae caſu in hoc curſu commentatur Ariſtid. in Platon. II. p. 257. ed. Iebb. To. II.

βλάψε γὰρ Ἀθήνη. Proprium in curſu βλάπτειν. ſup. vſ. 571. vt alter dicitur ὀλισθεῖν. σφάλλεσθαι.

775. τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος. „τῇ ῥα vbi ſcilicet" Clarke. βόες ἐρίμυκοι iam Υ, 497 lecti.

777. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε. Cant. Mori. ἔνθ' ὄνθου. Suidas in ὄνθος recitat: ἐν δ' ὄνθου βοέης πλῆτο στόμα. Apollon. Lex. in ὄνθος recitat: ἐκ δ' ὄνθου βοέου κόπρον. At eſt ἐνέπλητο.

Harl. ῥῖνές τε. Sic ἐνέπλητο τὸ στόμα καὶ ῥῖνες.

Lepidum eſt, quod notant Schol. A. B. V. κεχηνὼς γὰρ ἔτρεχε, διὰ τὸ εὐκόλως ἀναπνεῖ. ὁ δὲ τὸν πρεσβύτην λαβραγόρη εἰπὼν (ſup. 474 ſqq.) κατὰ τοῦ στόματος κολάζεται.

781. ὄνθον ἀποπτύων. Euſtath. ὄνθον ἢ ὄνθου.

783. μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται. Laudat verſum Schol. Pindari ad illud Nem. III, 1 ὦ πότνια Μοῖσα, ματερ ἁμετέρα, λίσσομαι, ἵκεο.

At Schol. Vict. μήτηρ ὥς, διὰ τοῦτο ἴσως φησί· καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ (Od. Δ, 502), ὅτι τὴν παρθένον εἴκασε μητρί. putauit igitur Mineruam aegre tuliſſe ſe matrem appellari, cum virgo eſſet. mirum acumen! ὁ δὲ Ἴστρος ἐκτεθῆναι ὑπὸ Ἀντικλείας Ὀδυσσέα, φησὶν ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, ἢ ἐστιν ἱερὰ Ἀθηνᾶς. Acce-

pere illi ὡς μήτηρ Ὀδυσσῆϊ, quippe cum ea mater fit Vlyſſis. Hoc eſt, quod Schol. A. iubet ſuſtinere recitationem poſt μήτηρ ὥς.

784. οἱ δ' ἄρα πάντες. Clarke „ἄρα, vt neceſſe erat. ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. ne fallaris, ἐπ' αὐτῶν eſt merum ſphalma ed. Erneſt.

785. Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον. Vrat. A. ἄρα οἱ λ. non male, indice quoque Erneſtio qui etiam ait, ἔκφερ' ἄεθλον eſſe dictum eo ſenſu quo Od. O, 469 ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν domo. nunc praemium abſportatur ἔξω τοῦ ἀγῶνος. λοισθήϊον ἄεθλον. v. ſup. ad vſ. 751.

787. εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσι, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν. adeoque ἀεί, quod et Euſtath. notat. Quod nos: videtis ipſi, ſenioribus fortunam magis eſſe propitiam quam iunioribus.

ὔμμ' et ὔμμ' in codd.

789. Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστι. Obſeruant Schol. B. V. heroum aetates ſic notari: vt minimus natu ſit Antilochus, maior Aiax Oilei, hinc Aiax Telamonius, Vlyſſes, Idomeneus, Neſtor.

791. ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ſ „quod ſemel h. l. ὠμογέροντα dixit. Metaphora ducta a crudis pomis vel a crudis carnibus duplici modo euolui poteſt: ea, quae cruda ſunt, nondum ſunt ſeu cocta, ſeu matura, ergo *ſenectus cruda* eſt, in primo ſtadio conſtituta, nondum multum progreſſa: vigente adhuc corpore. Virgilio: *cruda deo viridisque ſenectus.* At poteſt quoque eſſe ſenectus, quae, cum in aliquos vegeta adhuc aetate conſtitutos maturius ac citius ingruit, et hactenus praematura eſt. hanc tamen Latine non aeque *crudam* ſenectutem appellamus. At ſimili fere modo Latine *matura ſenectus* duplici ſenſu dicta occurrit. Ex his dictis aſſequi et diiudicare licet diuerſas vocis acceptiones in grammaticis. Simpliciſſime Etymologus: ὁ μὴ εἰς τέλειον καιρὸν γεγηρακώς. ἤγουν, ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς. ſicque in Schol. A. ἄλλως. οὕτω λέγουσιν ἤτοι τοὺς ἐπισυνεστῶτας

(an τοὺς ἔτι συνεστῶτας,)· καὶ μὴ πάνυ γέροντας, ἀλλὰ πλησίον τοῦ γήρως. ἢ τοὺς πρὸ ὥρας γεγηρακότας. Paria in Schol. br. Scilicet alterum fpectat ad Od. O, 356 de Laerte, quem mors vxoris ἤκαχε καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκε, vbi eſſe videtur, ante tempus fenem fecit, fenectutem maturauit. v. Erneſti ad e. l.

Schol. A. B. V. et ex parte Leid. ὠμογέροντα τὸν μὴ τέλεον κατεφθημένον ὑπὸ τοῦ γήρως exponunt; ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἑψηθέντων μὲν, οὐ μὴν τελείως. καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν· ὡς καὶ ἐν ἑφθὸν τῷ γήρᾳ φησίν quod alicubi occurrere vix credo. Apud Apollon. Lex. ὠμογέρων. ὁμεστὸς ἦν ἡλικία corruptum, quod varie tentant, fuit forte idem illud grammaticorum: ὁ μὴ ἑφθὸς τὴν ἡλικίαν. Ap. Ammonium in noto loco de aetatibus hominum, ὁ προβεβηκὼς aetate per ὠμογέροντα redditur, vbi v. Valken. p. 54 ab Erneſtio laudatum.

792. ποσσὶν ἐριδδήσασθαι duplicato σ ad producendam fyllabam. ἐρίζω, ἐριδῶ. ἐριδέω. vel ἐριδάω, vnde ἐριδαίνω. cf. Euſtath. Schol. br. reddunt. ἐξισωθῆναι. ἁμιλληθῆναι. Schol. Vict. „ἐριδήσεσθαι. ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ. ὅθεν τὸ ἐριδαίνεταν ὧδε. (A, 574) ἐν δὲ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται· ἐριζήσασθαι." In Vrat. d. eſt ἐριδείσασθαι."

εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. Schol. Vict. Ἀχιλλῆϊ, διὰ τοῦ η. voluit ergo contracte pronuntiari ηι.

793. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Schol. B. V. ὕψωσε. γαῦρον ἐποίησε διὰ τοῦ ἐπαίνου. Addit Vict. καὶ· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Z, 509. Schol. br. ἐδόξασεν. Melius Apollon. cum Heſych. κύδηνε. κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισε. Laudat Villoiſ. Heſiod. Ἔργ. 38 μέγα κυδαίνων βασιλῆας, vbi dicitur de corrumpendis iudicibus demerendo eos et blandiendo.

795. οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος. „quod μέλεος eſt μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλεον" Schol. A. Qui ſint νεώτεροι, docet Schol. Vict. " μάταιος, οὐκ οἰκτρὸς, ὡς οἱ Τραγικοί. Vidimus iam K, 480. Recitat verſum et μέλεον per μάταιον explicat Schol. Sophocl. Trach. 388 (397).

μέλεος κ' εἰρήσεται. male κ' inserto ediderat Barnes. An sit ϝειρήσεται, quaesitum est sup. Vol. VII. p. 751.

αἶνος Schol. br. νῦν, λόγος. quid ni ἔπαινος? praecesserat modo κύδηνε Πηλείωνα. sic quoque reddidit Apollon. Lex. in αἶνος versu adscripto. Etymol. in αἰνεῖν. et Eustath. Conf. sup. ad 652.

796. ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. Versus est ap. Polluc. IX, 54. ἐπιθήσω. ἐπιβαλῶ. Eustath. ἐπέκεινα τοῦ ἀέθλου δώσω. ἐκ περισσοῦ.

797. ὁ δὲ δέξατο. sic cum Lips. Townl. Vrat. b. vn. Vindob. pro ὁ δ' ἐδέξατο.

799. θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα. edd. ante Stephanum. perpetuo peccato κατ' ἀσπίδα. erat tamen melior lectio in ed. Rom. φέρων ἠδ' ἀσπίδα Mori.

800. τεύχεα Σαρπήδοντος ⊱ „quod Σαρπήδοντος a Σαρπήδων, vt χαλκώδων, χαλκώδοντος" Schol. A. Atqui hoc iam videramus M, 379 et 392. cf. Apollon. Lex. h. v. Ceterum a nemine quaesitum video, quo iure hereditas Patrocli ad Achillem peruenerit.

802. 803. 4. ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω, τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε, ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι. h. μάχεσθαι. Omnia sunt expedita. At longum est Scholion A. cuius criticam haud intellexeris, nisi praemonuero hoc, videri ab eius codice absuisse versum 804 ἀλλήλων. Nam ille praecipit iungere ἄνδρε δύω — ἑλόντες (ita legit pro ἑλόντε) nec deesse μαχέσασθαι aut aliud simile quid; sic enim solere Homerum absolute κελεύειν vsurpare; vt in Odyssea: (Φ, 175) Ἀντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάνθιον ἀπαγαγων" leg. αἰπόλον αἰγῶν· ἄγρει δὴ πῦρ κεῖον. et in sequente rhapsodia: (Il. Ω, 90) τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός. tum de nouo incipiendum: Ὁππότερός κε φθῆσιν." Schol. A. quae durissima sunt. Deberet sic saltem esse ἑλόντας, aut iungenda ὥπερ ἀρίστω ἑλόντε. Quae cum ita sint, versu 804 ἀλλήλων vix carere potest oratio.

802. ἄνδρε δύω. al. δύο vt Schol. Vict. κελεύομεν. Barnes: „γρ. κελεύομαι." ex ms. 659.

803. χαλκὸν ἑλόντε lectum esse in grammatici codice modo vidimus; sic quoque legitur in ed. Flor. Ald. 1. nec displicebat Ernestio, quia variantur sic numeri. ἑλόντε seruant ipsi Veneti.

804. ἀλλήλων πρoπάροιθεν. ⁂ Caussam stigmes modo vidimus ad vs. 802. notatur quoque versus tanquam tollendus in Townl. abestque a Vrat. A. et d. At legitur in aliis libris, etiam in vtroque Veneto.

ἀλλήλων — πειρηθῆται, Ven. A. ἀλλήλους. Vrat. b. ἀλλήλω, vtrumque male.

805. ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, 806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ αἷμα, 807. τῷ μὲν ἐγὼ δώσω. Offendit locus omnes legentes, cum de ludicro certamine agatur, a quo stolida atrocitas vulnera inferendi abesse debet. ἔοικε σκιαμαχία τις εἶναι, ait Schol. B. qui addit, οὐ γὰρ ἔχει τρώσεις. Φησὶ γάρ· καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι. Iam primum vs. 806 eiiciendum esse per se patet; tum vero restat molestia in ὀρεξάμενος χρόα. cum esse deberet χροός. nec satis est ὀρεξάμενος, verum saltem ἀψάμενος. Verum videamus singula.

805. Φθῇσιν ὀρεξάμενος. πατάξας, ἐκ παρεπομένου. συμβαίνει γὰρ τοῖς πατάσσουσιν, ἐκτείνεσθαι. Schol. A. B. V. addunt ἢ, ἀντὶ τοῦ ὀρέξαι „quod non capio. ὀρέξεσθαι est extendere se ad ictum inferendum (κατά) τινος vel ἐπί τινα. v. ad Δ, 307. cf. Ω, 506. Nostro versu esset supplendum ὀρεξάμενος τοῦ ἄλλου κατὰ χρόα. Schol. br. reddunt ὀρεξάμενος. ἐφαψάμενος τοῦ χρωτός.

ὁππότερος κε φθῇσιν. non κεν ante Φθ. multo minus cum Vrat. d. ὁππότερος δέ κε φθῇσιν.

806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ἐνδίνων, τῶν ἐντοσθιδίων, σπλάγχνων reddunt Schol. A. inde emendatio in Apollon. Lex. firmatur, in quo scriptum ἐντοσθειδίων. Est tamen in Schol. A. καὶ γὰρ παρὰ τὸ ἔντοσθεν ἐντοσθίδια λέγεται.

ψαύσῃ. Venetus ψαύσει.

Iam porro huic versui praefixus est obelus: — „ἀθετεῖται, quod τὰ ἔνδινα sunt intestina; non autem talis pugna ad eiusmodi vulnera infligenda fiebat: ἕως γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν χρῶτα, μονομαχοῦσι. Verba διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα ἐκ τῆς Δολωνείας μετάκειται, *sublecta sunt* ex Jl. K, 298. 469" Schol. A. praeclare. Ab Aristarcho haec profecta esse, discimus ex Schol. Vict. „ἀθετεῖ τὸν στίχον Ἀρίσταρχος. οὐ γὰρ εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι.

Fuere tamen in Schol. A. ἄλλως. et in Schol. br. qui versum tuiti sunt, vt dicerent: τὰ ἔνδινα esse τὰ ἐντὸς τῶν ὅπλων μέλη, ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι αὐτὰ τῷ θώρακι. mirum etymon, etiam in Etymologo emendant viri docti ἐνδύσασθαι. quod non minus mireris. saltem coniectarem ἀπὸ τοῦ ἐνδινεῖσθαι, nam membra mouent, flectunt se, intra thoracem. Et video nunc in Eustath. p. 1331, 2 esse ἢ παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι ἰνῶν, ἢ ἐντὸς δινεῖσθαι. Nec tamen magis accommodata est haec lectio, cuius et Schol. Vict. cum Schol. B. meminit: ἐνδίνων δὲ ἀκούει τῶν ἔνδον τοῦ χρωτός — εἰ δὲ, ἐνδίνων τῶν ἐντὸς ὅπλων· nec quicquam lucrantur grammatici; nam vel sic restat διὰ μέλαν αἷμα, et est: *qui corpus strinxerit per arma et sanguinem.*

Haud dubie versus est fetus rhapsodi paullo truculentioris. Aristophanes tamen emendatione subuenire voluit, quae non magnum acumen prodit: Schol. Vict. „Ἀριστοφάνης δὲ οὕτως γράφει· ὁππότερός κεν πρόσθεν ἐπιγράψαι χρόα καλὸν φθήῃ ἐπευξάμενος διά τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρῶν. Memorat quoque Eustath. p. 1331, 5. sed legit: ὁππότερός κεν πρῶτον et φόνον ἀνδρὸς, melius hoc. Versus inter fragmenta retulit Barnes, vbi expressit quoque διά τ' ἔντερα. atrocius etiam!

Bentlei. coniiciebat: ὁππότερος κεν φθήῃ ἐπιγράψας χρόα καλὸν, τῷ μὲν ἐγὼ δώσω — omisso versu medio: quo haud dubie omnis offensio tolleretur. Verum totus locus de monomachia molestus est, vixque profectus est a primo rhapsodiae huius auctore, videtur quoque a

pluribus esse interpolatus; nec minus, etsi paullo audacius suspicor reliqua libri varios auctores habuisse, qui plura certaminum genera cumularunt ad fastidium vsque. Fuere tamen ea iam in libris antiquis; etiam Virgilius ea legit et nonnulla expressit Aen. V.

808. τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων. „γρ. ἀπηῦρον sup. ad 560." Barnes.

809. τεύχεα — ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων. κοινά. quomodo arma Sarpedonis supra memorata 798. 9. ἔγχος, ἀσπὶς et τρυφάλεια recte inter duo possint diuidi, aut communiter haberi, non intelligo. Videntur vss. 805—810 homini deberi, cui locus non videbatur pro modulo superiorum certaminum satis esse ornatus, si finiret Achillis oratio vs. 804.

810. καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσι. — „ἀθετεῖται. quorsum enim his locis epulae dandae fuissent?" Schol. A. et Schol. Vict. δεῖ γὰρ ἐπιχυδέστερόν τι (superuacaneum, inutile) ἔχειν τὴν ὁπλομαχίαν.

παραθήσομεν Towנl. Vrat. A. b. Ven. Edd. Flor. Aldd. Mutatum ex ed. Rom. in παραθήσομαι. quod alii codd. habent. Variat supra quoque sic vs. 659. etsi meo sensu vulgatum praestabat.

812. ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο. „ἄρα deinceps" Clarke. hoc pro lubitu. ἄρα est δή, tum sane. Ἐν δ' ἄρα Cant.

814. ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην. bene restituit ἀμφοτέρω Barnes ex ms. Mori. poterat laudare ed. Rom. vnde Steph. hoc habet in marg. Accedit nunc Venetus cum aliis. Alienum est ἀμφοτέρων· quod etiam Eustath. habet.

815. δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. „ἐν ἄλλῳ δεινὸν δερκόμενοι. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας" Schol. A. quod est in cod. Townl. δερκόμενοι erat quoque in Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. d.

816. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. vn. Vindob. ἰόντε. Barnes: „γρ. ἴσαν." Eustath. ἦσαν ἢ ἴσαν, ὅ ἐστιν, ἐπορεύθησαν.

817. τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν, antecesserat tamen ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. mera tautologia: versu 817 eiecto melior existit narratio. Saltem interpunctione locus est iuuandus vt τρὶς μὲν — ὡρμήθησαν in medio ponantur; iungantur autem: ὅτε δὲ — ἰόντες, ἔνθ' Αἴας.

818. κατ' ἀσπίδα. „γρ. δι' ἀσπίδα" Barn. Referunt hoc veteres ad Aiacis simplicitatem. Schol. Vict. et B. οὕτος ἁπλοϊκώτερον ποιεῖ καὶ γενναιότερον. ὁ δὲ Διομήδης κακοτέχνως καὶ φθονερῶς τὸν αὐχένα τηρεῖ. obseruat, petit. κῦρε. Addit Vict. τινὲς δὲ, τὴν ὁπλομαχίαν Διομήδη εὑρεῖν φασι.

πάντοσε ἴσην, et πάντοσ' ἐΐσην variat et h. l.

819. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. „γρ. ἐρῦτο. vt ad N, 555." Barnes. Non necesse: nam a ῥύομαι fit ἐρύμην, ἔρυτο. media longa. cf. Exc. IV ad lib. I.

820. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ — hiatum tollit Bentl. emendando Τυδείδης δ' ἤπειτ' ἄρ' ὑπέρ. At v. Matthiae noster: p. 33. Obss. crit.

821. αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ. Dubitationem iniicit varietas lectionis in antiquioribus libris: δουρὸς ἀκωκήν. Sic Ven. vterque, Townl. Lips. Vrat. A. d. vn. Vindob. Sane libros auctoritate potiores sequendos esse, in promtu est dicere: recte, si modo de lectione ambigua, difficiliore, obscuriore ageretur. At h. l. est lectio grammaticae analogiae repugnans, nullo vsu, nulla grammaticorum veterum mentione nobilitata; itaque meliorem ei praeferendam esse censeo.

Scilicet quod h. l. est Diomedes αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε, siue, vt multi faciunt, iungas κῦρεν (αὐτοῦ) ἐπ' αὐχένι, siue, quod verius, ἐπέκυρεν αὐχένι, vtroque modo requirit casum tertium (σὺν) δουρὸς ἀκωκῇ. *petiit eius collum hasta.* Nam ea est notio vtriusque vocis, vt κύρειν, ἐπικύρειν, sit irruere et assequi, cum hoc modo discrimine, quod κύρειν τινὸς est assequi, τινὶ, incidere, irruere. Notandum tamen in Homero non nisi tertio casui iunctam vocem occurrere: sup. 428 ἅρματι κύρσας;

Ω, 530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτέ τ' ἐσθλῷ. ἐνέκυρσε Φάλαγξι Il. N, 145. leo μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Vsus secundi casus κυρεῖν, ἐπικυρεῖν, σκοποῦ, ἐπιτυγχάνειν, itaque est feriorum, et quidem Atticorum; nam ap. Hesiodum et Pindarum non nisi cum casu tertio occurrit.

At si ἀκωκὴν probetur, probandum esset, κύρειν habere vim transitiuam, ἐπέκυρε δουρὸς ἀκωκὴν αὐχένι. cuius iuncturae nec exemplum nec analogia est. Nec satisfacit, si dixeris, subintelligi κατὰ δουρὸς ἀκωκήν. Verum imminebat Diomedes alterius collo hastae cuspide, ἀκωκῇ, nec iuuat defendere scripturam a mero lapsu, vt credere licet, profectam, cum nullus grammaticus eam memoret: etsi trepident in ceteris. Schol. B. ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐτύγχανε. Schol. Vict. κύρσαν ἐτύγχανε. voluit dicere vterque κῦρεν, ἔκυρε, dictum esse de conatu feriendi. Schol. br. ἤγγιζεν. ἐπετύγχανε. Etymol. ἤγγισεν. ἐπέτυχεν. in κύρον. Eusttath. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι.

κύρσε. Apollon. Lex. ἔκυρσεν. ἐπέτυχεν. vt videatur legisse: ἐπ' αὐχέν' ἔκυρσε. Melius Vrat. d. ἐπ' αὐχένι κύρσε.

ὑπ' αὐχένι Vrat. A. ἀκωκῇ, quod nec magis conuenit, Vrat. b. et vn. Vindob.

823. Αἴαντι περιδδείσαντες. „quod adeo ex his aliisque apparet, καθ' Ὅμηρον Aiacem non fuisse ἄτρωτον" Schol. A. Apponitur quoque in Schol. B. et br. ad vs. 821 narratio: Aiacem propterea in collo vulnerari potuisse, quia, cum Hercules puerum Aiacem pelle, quae et ipsa ἄτρωτος erat, leonis Nemei texisset, haec sola pars nuda relicta fuerat. Debuit itaque et latus non tectum esse, quod ipse ense traiecit. Varie ornata fabula, v. ad Apollodor. III, 12, 6 extr. Not. p. 778. cf. Pindar. Isthm. VI, 51 sq. Nasci potuit fabula ex eo, quod per totam Iliadem Aiax non vulneratur. Notatur et hoc, quod omni certaminum genere, disco, lucta, pugna, praemium haud tulit; (quod et inter fortunae ludibria refertur ab Aristide in Platon. II p. 258. ed. Iebb. Vol. II.)

non itaque mirum, si in armorum quoque iudicio spe obtinendi praemii excidit. Tam ingeniose aliae ex aliis fabulae nexae sunt, et tam feliciter in Homericis semina iacta sunt aliarum fabularum in Μεθομηρικοῖς. De quo v. Excurs.

824. αὐτὰρ Τυδείδῃ — 825 σὺν κολεῷ τε φέρων — „ἠθέτηνται duo versus; certamine enim composito, non finito, commune tantum praemium (supra 798. 9. 800 et 802.) persolui poterat; (non autem τὸ φάσγανον quod victori pronuntiatum erat vs. 805 sqq. Diomedes ferre potuit, qui victor non erat.)

Auctor iudicii fuit Aristarchus. Schol. Vict. „ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος. ἄτοπον δέ, φησιν, ἰώμενον τὴν ἔχθραν Διομήδους, ἑτέραν αἱρεῖν πρὸς Αἴαντα στάσιν. ἄλλως δὲ εἶπεν· ὁππότερός κεν φθῇσιν. ὁ δὲ οὐκ ἔτρωσεν· Haec itaque Aristarchea fuit ratio. At e Schol. A. et ex Vict. ad 824 discimus praeterea: προηθετοῦντο δὲ (hi versus) παρὰ Ἀριστοφάνει.

Schol. B. aliter statuerat: cum enim quaesisset: διὰ τί προκρίνει τὸν Αἴαντα; (Debuit scriptum esse, τὸν Διομήδη;) respondet: διὰ τὴν στάσιν. θρασὺς γὰρ ὢν οὐκ ἠνέσχετο, ἢ καὶ πολεμῆσαι ἠθέλησεν. Aliter haec adornavit Schol. Vict. οἱ δὲ, ὅτι, διαλυομένων αὐτῶν, ἴδια Ἀχιλλέως γενέσθαι τὰ ὅπλα, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πλάμης (leg. πάλης vel παλαισμοσύνης) ἐπειδὴ οὖν ἐκεῖσε ἐδωρήσατο Αἴαντι, (sup. 736) νῦν Διομήδει.

825. εὐτμήτῳ τελαμῶνι. Schol. εὖ κατασκεαστῷ. οὐκ ἦσαν δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δερματινοί. Atqui aliquoties tales balteos memoratos legimus in Iliade. Ineptum Scholion ortum ex praua lectione εὐδμήτῳ. quae etiam cum Scholio est in Vict. eademque lectio in Vrat. A. Ald. 2. occurrit. v. sup. 684.

826. αὐτὰρ Πηλείδης θῆκε σόλον αὐτοχόωνον. — „quod σόλον dixit τὸν δίσκον. διαφέρει σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι, καὶ κυκλοτερής, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος, καὶ σφαιροειδής. Schol. A. br. In Schol. A. mox aliud Scholion quod et in Victor. est, haec habet:

ὁ δὲ δίσκος, λίθος ἦν κυκλοτερὴς μέσην ἔχων ὀπὴν, ἐξ ἧς ἐχίλων καλώδιον, πρὸς τὸ μετεωρίζοντας βάλλειν. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· βόμβησεν δὲ λίθος. (Od. Θ, 190.) Porro: σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς, ὅτε δὲ δίσκος λίθινος, Apollon. Lex. h. v. ad prius laudat h. l. ad posterius, Od. Θ, 190 Alii aliter constituunt. Ammonius in δίσκος (cf. Valk. Animadu. p. 60.) e Tryphone tradit δίσκον esse λίθον τετρημένον.

αὐτοχόωνον. Hesych. post Apollon. Lex. reddit αὐτοχώνευτον vel κεχωνευμένον, vt sit massa, qualis est ex fusura; non polita nec rasa, addit Hesych. ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχουσα, καὶ μὴ προςδεομένου ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν. ἢ αὐτόχυτον, ὅλον στερέμνιον, ἢ κοῖλον (vltimum haud conuenit; an, οὐ κοῖλον?) In Schol. A. est σόλος, ὁ καθ' ἑαυτὸν κεχωνευμένος καὶ μηδὲν ἔχων ἐπείςακτον. Sic Pausanias (in Lexico) ap. Eustath. cum Schol. Leid. Sane αὐτὸς in compositis plures habet sensus. itaque Schol. br. et Vict. εἰκῇ κεχωνευμένον. et Eustath. ὁ αὔτως καὶ εἰκῇ κεχωνευμένος ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ χρησίμῳ τέλει ἢ ἐπὶ γυμνασίῳ.

Massam *ferri* intelligi, docet vs. 834. Aristarchus tamen, docente Schol. A. aiebat, ὅτι χαλκὸς ἦν. ὁ γὰρ σίδηρος οὐ χωνεύεται. (quo sensu hoc?) refellit Eustath. p. 1332, 7. qui omnino plura ex antiquioribus apposuit: e quibus partem videbis in Schol. Vict.

Porro ζήτημα est, cur nunc Achilles nulla δευτερεῖα posuerit. Scilicet ὡς καταφρονήτου ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν. Schol. Vict.

827. ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε. „proiicere solitus erat" Clarke. τὸν πρὶν Townl.

828. ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε. Mori. τὸν πέφνε.

829. τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι. Harl. τὸν δ' ἄγαγ' ἐν ν. praeda abacta ex Thebe.

832. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν — quod non pondere, sed χρήσει πολυχρονίῳ declarauit massam, fecit respectu hoc, quod eadem massa pro praemio simul erat posita.

833. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπέπροθι πίονες ἀγροί. non longinque a domo siti; sed in longum extenti, lati.

834. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενος γε σιδήρου. Λ, 704 erat: μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. στερισκόμενος. nunc est egens ferro, cum nullum ad vsus rusticos suppetit.

οὐ μὲν γάρ ὁ vitium est ed. Ern. non lectio.

835. ἀλλὰ παρέξει paullo durius; subiectum est is, qui praemium tulerit. Bene Ernesti: „intell. ὁ χρώμενος, qui acceperit praemio, poterit inde praebere suis ad vsus rusticos."

837. ἂν δὲ Λεοντῆος. Versus 837 aberat a Vrat. b. et 839 ἑξείης δ' ἵσταντο a Vrat. d. In Harlei. et Mosc. 2. inuerso ordine leguntur: ἂν δ' Αἴας. ἂν δὲ Λεοντῆος.

839. ἑξείης δ' ἵσταντο. haud dubie fortito: vt supra in aliis.

840. γέλασσαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. Schol. A. et Vict. seu pro κατεγέλασσαν propter imperitiam eius, seu delectati eius dexteritate. prius probabilius: propter Epei vecordiam supra notatam in vasto corpore. Etiam in Eustath. διὰ τὸ ῥίψεως ἀγεννές.

841. δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε. Vrat. A. d. δεύτερον Vrat. b. ἐφέηκε.

843. καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων. ※ — ἀθετεῖται versus, cum tantum duo praecesserint, qui discum iecerant, dicturus fuisset, non πάντων, sed ἀμφοτέρων. Sed versus translatus est ex Od. Θ, 192, vbi recte is se habet, plures enim discum iaciunt. Schol. A. Paria Schol. Vict. „μετενήνεκται ὁ στίχος ἀπὸ τῆς Φαιακίας. γελοῖον γὰρ τὸ πάντων ἐπὶ δύο. ἀλλὰ φέρουσι (f. ἐπιφέρουσι) τὸ εἰςέλθετε. μὴ δ' ἅμα πάντες (Od. Φ, 230. ad Eumaeum et Philoetium, qui duo sunt) ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καταριθμεῖ· „πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὔμμες."

πάντων haud dubie lectio antiqua testantibus Ven. et Vict. qui versum male translatum ex Odyssea recte censent. Mutatum in codd. et edd. in πάντα vt reprehensioni occurrerent; nec tamen sic satisfecerunt. Etiam

Eustath. πάντα ἢ πάντων. qui et vsum τοῦ πάντα probare allaborat.

844. ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε. Vrat. b. ὅτε μὲν.

845. ὅσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ —→ —} „quod semel καλαύροπα dixit. σημαίνει δὲ τὸ ῥόπαλον, ἀπὸ τοῦ κάλου (h. e. ξύλου) καὶ τὸ ῥέπειν. Schol. A. Schol. br. Eustath. et disertius Etymol. At Schol. B. V. cum quibus conuenit Schol. Apoll. Rh. IV, 974. ῥάβδον καλὴν ῥοπὴν ἔχουσαν. quod damnatur ipsa prosodia Homerica, nam sic καλαῦροψ primam habere deberet productam. In iisdem memoratur Schol. Antimachi: „πάντες δ' ἐν χείρεσσι καλαύροπας οὐατοέσσας εἷλον." In Apollonii Lex. nihil amplius quam, ξύλον, ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσιν nec plura ap. Hesych. Descriptio accurata legitur in Schol. B. V. sed nota satis est forma baculi pastoritii. In Vrat. A. gl. ματτοῦκαν. ῥόπαλον. De scriptura per β, καλάβροψ, quae et in Harlei. est, vix opus erat monere. Ernesti laudauit Doruill. ad Charit. p. 45. Versus 645. erat omissus in Vrat. b.

846. ἦδε θ' ἑλισσομένη. Townl. ἡ δέ τ' ἑλισσομένη. vt in eo vbique scribitur ἑλίσσειν. At lectio antiqua esse debuit ἡ δὲ ϝελισσομενη. Exc. III ad T. p. 746.

πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας. „pro διὰ βοῶν. ὡς διά τ' ἔντεα vs. 806." Schol. A et br.

847. τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. Eustath. supplet: ὑπερέβαλε πάντα σήματα διὰ παντὸς, ἢ ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος. Malim accipere ἀγῶνα nunc esse dictum pro spatio, intra quod discus iaciebatur.

848. Πολυποίταο Cant. Vrat. d. Πολυποίτοιο. At est Πολυποίτης.

850. αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. —} „quod nonnulli ἰόεντα accipiunt nigrum, vt ἰοειδέα πόντον. (Addunt Sch. B. Vict. „Alii ferrum ad instrumenta fabricanda idoneum, adeoque ferrum purum, τὸν καθαρόν.") melius tamen esse, intelligere τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα, aptum ad fabricandas inde sagittas" Sch. A. br. Suidas cum Eustath. Qui ita censuerunt, rei metricae

haud gnari fuerunt; nam in ἰὸς prior producitur, v. c. — τόξα καὶ ἰούς. et ſtatim inf. 862 αὐτίκα δ' ἰόν. Monuit quoque Erneſti. porro ἰὸς ſagitta nullum habet digamma, quod habet alterum. Habet tamen grammaticus alios adſtipulantes: Apollon. Lex. ἰόεντα σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν, ὅ ἐστι τῶν βελῶν. Deducendae ſunt hae voces ab ἴον, viola, quod ad *nigricantem colorem* fuit traductum; et recte τὸν μέλανα redditur; ſic quoque in Suida. Conf. disputata de ἰόμωρος ad Δ, 242.

851. κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. ⊱ „quod in Odyſſea eadem res occurrit: Sch. A. attamen diuerſa in hoc, quod ibi traiicitur ſagitta per foramen τῶν πελέκεων, (Φ, 120. Τ, 572.) hic autem illae pro praemio apponuntur. Sch. B. V. melius ad rem: διστόμους πελέκεις δίχα τῶν στειλειῶν. ἡμιπέλεκκα δὲ, τοὺς μονοστόμους πελέκεις. ἡμιπέλεκκα, ſunt quae ab vna tantum parte, os ſeu aciem habebant, adeoque πελέκεις eſſe debuere δίστομοι, hinc et inde acutae. Scilicet ſunt ipſa ferramenta ſecurium, cum foramine ad manubrium recipiendum. Genus illud certaminis, quo traiiciebatur ſagitta per foramina, ad Odyſſeam ſpectat, non ad Iliadem. Retractum tamen ad h. v. eſt in Schol. A. B. V. et ad vſ. 856. in Schol. br. Scholion ex Odyſſea. Adiecta ſunt alia ab Homero aliena, quod πέλεκυς etiam fuit genus ponderis: (vnde forte factum, vt ἀξίνη ſignum eſſet monetae Tenediorum, quod fabulae alii locum fecit de rege Tenne) v. Heſych. in πέλεκυς et ἡμιπέλεκκον.

πελέκεας Ald. 2. πελέκεις, ex pronuntiatione. πελεκέα et ἡμιπελεκέα Vrat. A. mox tamen 882. 3. πελέκας et ἡμιπέλεκα.

852. ἱστὸν δὲ στῆσε Ionica forma debetur Lipſ. pro vulg. ἱστὸν δ' ἔστησε.

853. τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. ἐκ δὲ — mireris incuriam metri in edd. Legebatur ψαμάθοιο ἐκ vsque ad Barnes, qui emendauit ψαμάθου. Atqui libri habent ψαμάθοις, quod etiam Euſtath. offerebat. Nunc accedunt codd.

Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. d. duo Vindob. Ven. Amat autem noster pluralem vt sup. vs. 15 δεύοντο ψάμαθοι. Varietatem vidimus iam A, 486 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. Notauerat iam Bentl. alludente Cant. ψαμάθης.

ἐκ δὴ τρήρωνα Barn.

854. λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσε ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἧς γὰρ ἀνώγει. γράφεται καί· ὡς γὰρ ἀνώγει. sicque scriptum in Vict. cum Scholio: „ἦ γὰρ, καὶ, ὡς γὰρ δίκη ἔνι." leg. ἐστί. Corrupta haec. videtur fuisse: ἧς γάρ. ὡς καὶ, ἦ γὰρ δίκη ἐστίν. (pro αὕτη. aliquoties obuium, vt Od. Ω, 254 εὑδέμεναι μαλακῶς. ἣ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.) In Harlei. erat, ἣν ἄρ. in Vrat. d. ὡς ἄρ'. vn. Vindob. ὡς γὰρ ἀνώγει.

ἧς τοξεύειν. pro ἐφ' ἧς. ἐφ' ἥν. Sic in Odyssea: κακῶς τοξάζεαι ἀνδρῶν.

Pro δῆσε ποδὸς ἧς fuit in nonnullis ap. Schol. A. δῆσεν πόδα ἧς male hiatu illato.

855. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν — φερέσθω. — „quod a narratione (ab oratione obliqua ad rectam) ad rationem dramaticam transit: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μιμητικόν. Addit Schol. B. supplendum esse: τάδε λέγων. Similia Eustathius ἐκ τῶν παλαιῶν.

856. κλισίηνδε φερέσθω. ita vbique legitur, exceptis Barocc. Mori. Vrat. b. d. et Veneto; in quibus est οἶκόνδε. haud dubie ex interpretamento deterius. Schol. A. tamen et ipsum: ἐν ἄλλῳ· κλισίηνδε φερέσθω.

Eustath. φέρεσθαι ἢ φερέσθω.

857. ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών. — „quod melius erat, haec non praedici ab Achille, tanquam ille praeuiderit id quod casu euenturum erat" Schol. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν Eustath. p. 1333. Acuta ac iusta strictura in poetam; quae tamen cuique lectori in animum venire debet.

Sequitur in Schol. A. ἄλλως. ὃς δέ κε. καὶ μὴν τοῦτο (τὸ τυχεῖν τῆς μήρινθος) ἐμπειρότερον. ἀλλὰ προὔκειτο ἡ τοῦ ζωοῦ τύχη. (an: εἰ τοῦ ζωοῦ τύχῃ?) τύχης δὲ προσεδεῖτο, πτοουμένης τῆς ὀρνίθος, καὶ οὐκ ἐν αὐτῷ μενούσης.

Haec leguntur quoque in Schol. br. In poſtremis verbis continetur ſolutio quaeſtionis. Per ſe maioris artis eſſe videtur, linum ferire, quam columbam, vnde et prouerbium memoratur ap. Euſtath. περὶ τῶν ἀπλουστάτων τὸ, ἡμένη πελειάς. εὐήθες γὰρ τὸ ζῶον. At enim columba vno erat pede religata, ideoque pendula alis agitatis motabat ſe in omnes partes. An haec ſatisfaciant, videbunt artis periti.

858. ὅδ' οἴσεται. Excipiunt adeo ſe ὅς δέ κε — ὅδε. At repudiat hoc Sch. A. cum Vict. et vult ὁ δὲ duas eſſe voces. Poterat ſane pro ſe laudare vſum Homericum, etiam in interponendo δὲ in apodoſi.

859. ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος. Eſt in Sch. B. ζήτησις ad h. v. Cum Vlyſſes non proceſſerit ad hoc certamen, quomodo is ſe, vno Philoctete excepto, omnibus praeſtare hac arte dicere poterat: Οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ. (Od. Θ, 219) Soluitur ibidem, gloriari Vlyſſem apud ignaros; vt et in altero v. 229 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ." 'Malim dicere, auctorem Odyſſeae non ad certamen hoc, ſed ad alia tempora, aliaque narrata reſpicere.

861. Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ. Verſus iam ſupra lectus Γ, 316. vbi v. Obſſ. ζήτησις ad h. v. in Sch. B. adſcripta ſpectat ad v. 870. ad quem plura videbimus.

862. Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. Schol. Vict. ἔδει, πρότερον.

863. οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. ξ— „quod ἠπείλησεν pro ηὔξατο" Sch. A. V. B. br. Apollon. Lex. in ἀπειλεῖς. Heſych. Euſtath. Notionem *promittendi* ſubeſſe voci iam vidimus Υ, 83—85 ποῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς (quibus) — ὑπέσχεο — πολεμίζειν.

864. ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην, improprie, ἀκύρως, dictum eſſe, notat Euſtathius; ſcilicet ἑκατόμβην, ἑκατὸν βοῶν ſacrum, eſſe ſtatuens: de quo v. ad Α, 65. Suſpicabar hunc verſum ſerius acceſſiſſe. Nunc video abeſſe a Townl. Eſt autem ille translatus ex Il. Δ, 102. et habet manifeſta veſtigia imitationis.

865. μέγγρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων. Peccat in digamma γαρ ϝοι. fuit haud dubie μέγγρε δέ οἱ. Bentlei. adſcripſerat γε οἱ vel μέγγρεν ϝοι. Pro τόγ' eſt τό τ' in Barocc.

867. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε. Etiam h. l. ἀντικρὺς emendat Bentl.

869. ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί. ἤχησαν. in Heſychio huc ſpectat. προτὶ et ποτὶ et hic variat: etſi non enotatur vt in prioribus libris.

870. 1. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς τόξον, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνεν. ,,In Maſſilienſi editione fuit:

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπεθήκατ' ὀϊστὸν
τόξῳ· ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε πάλαι ὡς ἴθυνεν.

Vitioſe in Schol. A. legitur ἐν γὰρ πᾶσι. in Schol. Vict. ἐν χείρεσσιν ἔχε. emendatum ſeruauit Euſtath. ,,At in Antimachea: ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον, ſic:

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείλετο τόξον
χερσίν."

Aliter haec exhibentur in Schol. Vict. et Euſtath.

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε Τεύκρου
τόξον· χερσὶ δ' ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνε.

quae ad Ariſtarcheam lectionem accedunt.

Pergit Schol. A. ,,Ariſtarchus vero in Commentariis (διὰ τῶν ὑπομνημάτων) arcum celeriter ereptum eſſe vult a Merione feſtinante; fuiſſe enim arcum vnum eundemque vtrique communem, vt antea diſcum; alternm autem, ἀτὰρ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι de Teucro eſſe accipiendum; ἐπὶ τοῦ Τεύκρου ἀκουστέον." debuit ἐπὶ τοῦ Μηριόνου ſcriptum eſſe; is enim iam ab eo tempore ſagittam tenebat, vt paratam haberet, ex quo Teucer ſuam ſagittam direxerat. Niſi ad verba, ὡς ἴθυνε, ſunt referenda; quae ad Teucrum grammaticus referri voluit.

Itaque in lectione recepta, quae Ariſtarchea eſt, *vnus arcus* tantum fuit in medium apportatus, eoque vterque deinceps vſus eſt; nunc itaque, cum emiſerat ſagittam Teucer, celeriter arrepto arcu et ſagitta raptim

imposita feriit columbam euolantem Meriones. Hoc vero portenti simile habitum est; nam arcum propere intendere, sagittam aptare, eamque dirigere necesse erat; quod non licet facere praecipitanter. Atqui, dixeris, hoc ipsum est, quod volebamus; mirationem facere debuit res. Adiiciam hoc: nihil necesse fuit, vt haec omnia fierent vno momento; nam columba potuit aliquamdiu in aere circumuolare; addit quoque poeta: *τὴν δινεύουσαν* — At male me habet alterum, quod adiectum est: *ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνε*, nam *ἰθύνει* is, *qui* arcu capto et sagitta apte imposita *collineat*. quid vero est: *sagittam tenebat iam dudum, cum collinearet?* Noui tamen rationem, qua huic quoque molestiae occurram; melius interpungendum est: *ἐξείρυσε χειρὸς τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι· ὧς ἴθυνεν.* vt ista in medio sint: *nam sagittam dudum iam manu tenebat. Ita nunc direxit.*

Expeditior esse videtur lectio Massiliensis; in ea enim vterque suum arcum habuisse ponitur; Meriones itaque, cum vidisset columbam liberam funiculo euolasse, statim arcui suo, quem dudum, neruo iam intento paratum, manu tenebat, imposuit sagittam, aut etiam eam neruo iam impositam habuit, et columbam ea emissa percussit. Dixeris, ita vero nihil euenit, quod mirationem facere posset. Recte vero, euenit vtique quod expectabatur, vt tolleret Meriones praemium primarium: *ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν*; feriit columbam, et quidem sic, vt ipsi malo insideret percussa, donec collapsa decideret. Hactenus et ipsa Massiliensis lectio nihil habet, cur repudies. Enimuero iterum tenent me verba: *ὡς ἴθυνε*. in manu dicitur habuisse dudum arcum *ὡς ἴθυνε*, *cum dirigeret* scil. sagittam: atqui confestim ille nunc demum *apposuit sagittam*, *ἐπεθήκατ' ὀϊστὸν σπερχόμενος*. Itaque et hic *ὧς ἴθυνε*, antecedentibus in medio positis, erit legendum, vt paullo ante in altera lectione.

Antimachea lectio omnino friget in Schol. A. qui in ea vocem habet *ἐξείλετο*, interpretamentum *τοῦ*, *ἐξείρυ-*

σε. Conueniret vox potius sagittae, quam arcui; et melius dictum esset per se: ἐξείλετ' ὀϊστὸν χερσὶν, ἀτὰρ δὴ τόξον. — In Schol. Vict. et Eustath. conuenit lectio fere cum Aristarchea. At Antimachi lectionem, quam dicemus fuisse? cuius hominis? Iam aliquoties lectiones hoc nomine insignitas ita interpretatus sum vt dicerem, esse lectiones ex Colophonii poetae carmine petitas, et quidem ex locis, in quibus ille Homerica verba et sententias expresserat, vt inde, quid ipse legisset, intelligi posset. At nunc in Schol. A. verba sunt: ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον οὕτως. Pro his tamen ex antiquo Scholio Eustathius legit: Ἀντίμαχος δὲ οὕτω γράφει· Schol. Vict. Ἀντίμαχος δέ· vt ante: ἡ δὲ Μασσιλιωτικὴ οὕτω. Apparet formulis nihil tribuendum esse; nec vllus e grammaticis codicem Antimachi viderat, non magis quam Massiliensem, sed omnes antiquius Scholion exscribebant.

Ex binis superioribus lectionibus vtra verior an probabilior sit, ad liquidum perduci vix potest; Aristarcheam praefero equidem, nam et lucentior est sententia, et difficilior; quae vix ab emendatore proficisci potuit. Arcum vnum tantum in medium allatum fuisse ab Achille, non magis mirationem facere potest, quam quod vnum discum attulerat; et haud dubie in certamine sagittandi vnus idemque arcus adhibendus erat, nec diuersae materiae, ponderis et operis.

Insertum est Schol. B. ad vs. 861. loco alieno ζήτημα, haud dubie Porphyrii, qui antiquiores exscripsisse videtur, plenum argutiis, quae nihil expediunt. Scholion illud antiquum, quod Massiliensem et Antimacheam lectionem memorabat, et ille ante oculos habuerat, etsi non memorauit; at memorarunt Schol. Vict. et Eustathius. Lectionem Aristarcheam sequuntur Schol. B. et br. cum Eustathio, etiam Schol. Leid. et eadem fere repetunt; atque in eadem lectione acquiescere malim. Massiliensem tamen lectionem, qua suum vterque arcum habuit, expressisse videtur Maro: *Tum rapidus* iam dudum arcu contenta parato Tela tenens *fratrem Eury-*

tum in vota vocauit. Lectionem Massiliensem ex Eustathio inter Fragmenta retulit Barnes, distinguit tamen ἐπέθη κατ' ὀϊστὸν τόξῳ. quod non assequor.

871. ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνεν. De obscuritate verborum dictum est paullo ante. Schol. B. ἔχει recitat. „γρ. ἰθύνειν et ἰθύνῃ." Barnes, ariolans.

872. αὐτίκα δ' ἠπείλησεν. versum recitat Apollon. Lex. ἀπειλεῖς, f. ἀπειλεῖν — εὔξασθαι. v. paullo ante ad vs. 863.

874. ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν. Induxerat Barnes ὑπαὶ, libris quidem assentientibus Mori. Barocc. aliis, ipsis Townl. Ven. Recte et h. l. eiecit iam Wolf. vt alibi.

εἶδε H. Stephanus intulit e Romana. Nam Flor. Aldd. Turneb. ἴδετο; quod et codd. Cant. Mori. Vrat. A. d. quo ἴδε in Lips. reuoces. Tuetur ἴδετο Ernesti ex Odyss. Δ, 22. Sane ἰδέσθαι. ἴδοιτο. ἴδηται, ἴδοντο saepe occurrunt. At nec minus εἶδον.

875. τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. τῇ ῥ' ὅγε codd. optimi suppeditant: Mori. Cant. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. vn. Vindob. Lips. Ven. pro vulgato τήν ῥ' ὅγε. Laudarat quoque ex Eustath. Barnes, et probabat e Lips. Ernesti. refertur ad antecedens ὕψι ὑπὸ νεφέων.

μέσσην ad τρήρωνα. μέσσον Barocc. Mori. μέσσης. Harlei. Mosc. 2. ad πτέρυγος. Etiam Eustath. μέσσης ἢ μέσσην.

876. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. Bentl. emendat ἀντικρύς. vt vbique. v. Γ, 359.

879. αὐχέν' ἀπεκρέμασε, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν. Sic, λίασθεν, etiam Ven. cum Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο σ." Atqui sic λίασσεν scribere debuit Aristarchus. Fuit sane vox λιάζω, quam Hesychius reddit ῥίπτω, ταράσσω, τινάσσω, λίαν σπουδάζω. Ita columba συνελίασε, aut metri lege, συνελίασσε, vel σὺν vna, ἐλίασε, τὰ πτερά, *agitauit.* Sicque videtur legisse

Grammaticus in Schol. breu. qui reddit *συνεκρότησε τὰ πτερά.*

Poteſt hoc videri non ſatis conuenire columbae, quae iam *αὐχένα ἀπεκρέμασε.* Verum membris extremo agone conuulſis recte potuit ea alas motare. Alias *λιάζειν* quoque conueniret vulgari ſignificatu *τοῦ λιάζεσθαι,* *disiungere, ſoluere,* vt illa alas ſolutas laxauerit, explicuerit; veluti aquila obdormiſcens ap. Pindar. Pyth. I, 11. *πτέρυγα ἀμφοτέρωθεν χαλάξας.*

Hoc tamen ſenſu non niſi *λιάζεσθαι* occurrit, non *λιάζειν*, etſi analogia ſubeſt. Saepe iam illud legimus, cum eſſet, *ſeiungere*, ſoluere ſe, adeoque *disiungi, ſecedere*, v. ad O, 520. Ex notione enim *τοῦ λιάζειν, τινάσσειν*, procedit *λιάζομαι*, agito me, et ſoluo. vnde eſt *λύομαι. ἀναχωρίζομαι.*

λίασθεν. Schol. B. *ἀπεκλίθησαν, τὴν ἰδίαν ἁρμονίαν ἀφέντα.* et Schol. br. altero loco, *διεχωρίσθησαν.* conuenientius, quam Euſtath. *τῶν πτερῶν πυκνότητα ἐξέκλινεν.* Schol. A. ex Maſſilienſi laudat *λιάσθη.* hocque habuit Victor. Nam Schol. Vict. *λιάσθη. ἀπέκλινεν. ὡς· ὁ δὲ νόσφι λιασθείς.* (Λ, 80).

880. *ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσε.* ⊱ „quod *ὠκὺς* pro *ὠκέως*, h. e. *εὐθέως.* Schol. A. *ἀντὶ τοῦ, ταχέως* Schol. B. V. *θυμὸς ἔπτατο* Townl. male. *πτάτο, ἧδε δ' ἀπ'* Vrat. d.

882. *πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε.* ⊱ „quod *πάντας* abundat." Schol. A. Non omnino! dixeris; nam deſignat numerum plenum; quod ſaepe notatum eſt a Clarkio et Erneſtio, v. c. ad Σ, 373.

883. *Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρε.* Recitat verſum Apollon. Lex. in *ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται αἱ ἀμφίστομοι.* ſ. *πελέκεις γὰρ ἀξῖναι λέγονται αἱ ἀμφίστομαι.*

885. *κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων.* Laborant iam veteres in epitheto *ἀνθεμόεις.* Schol. A. *ἀνθεματιαῖον* (lego *ἀναθεματικὸν*) *ἢ ποικίλον, ἢ τετορευμένον.* Adiicit Schol. B. *ἀπὸ τῶν ἐν-*

τετορευμένων ἀνθῶν· ἃ ἄνθεμα καλοῦσι. et iisdem Schol. Vict. ſubiicit καὶ Πίνδαρος· (Ol. II, 171.) ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ· (Φλέγει.) Schol. br. reddit: οὐκ εἰς πῦρ χρήσιμον, ἀλλ' ἀναθηματικόν. ἢ ἀνθεμώδη. Apollon. Lex. ἀνθεμόεντα, ἀναθεματικόν, ἤ, διηνθισμένον ποικίλως. in Heſych. eſt ἀνθηματικόν. Suidas: ἀνθηματικὸν, διηνθισμένον, ποικίλον.

Appoſui haec, vt appareret, de certo vſu non conſtare inter veteres; omnes ariolari ex etymo, nec id conſtanter. ἀνθεμόεις, ab ἄνθεμον, eſt vel floribus conſitus, vt ſup. B, 467 ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι, vel floribus arte effictis ornatus; hoc ad lebetem transtulerunt, vt ſit ποικίλος. Iam qui ἀναθεματικὸν reddunt, nolim putare, vocem ductam exiſtimaſſe ab ἀνάθεμα, ſed ita interpretatos eſſe ex ipſa re. Eſt enim duplex lebetum, vt et tripodum, genus, aliud in ſupellectile, vſu domeſtico, quod igni admouetur, e quo genere erat τρίπους ἐμπυριβήτης vſ. 702, aliud in ornamentis aedium, etiam templorum, inter donaria hoc ſeu ἀναθήματα. Hinc λέβης ἀναθηματικὸς, vel ἀναθεματικὸς, dictus. Hic idem debuit eſſe ἄπυρος, ἀπύρωτος, qui igni non admouetur; h. l. et iam ſup. 267. idem αἴθων, fulgidus, vt I, 123. et aliquoties.

Iam lebetem ἀνθεμόεντα floribus affabre effictis ornatum vix admittam, multo minus in Homerica aetate. Probabile itaque habeo, eſſe ἀνθεμόεντα λέβητα h. l. eundem, quem αἴθωνα alibi dicit, vt ἄνθος, ἄνθεμον, de florido colore dici ſolet. Hactenus lebes h. l. pro praemio conſtitutus recens, ἄπυρος, et fulgidus, ἀνθεμόεις. Sic quoque Od. Γ, 440. et κρατῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα Od. Ω, 274.

886. καί ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέσταν. ⊱ „quod ἤμονες, οἱ ἀκοντισταὶ, ἀπὸ τοῦ ἱέναι. Sup. P, 515 ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ. Nonnulli legerant καὶ ῥήμονες, pro ῥήτορες, quaſi eloquentiae fuerit certamen. Mox ἥμασιν v. 891. ab ἧμα" Schol. A. B. Vict. Euſtath. etiam ineptum luſum in voc. ῥήμονες, pro ῥήτορες, memorant omnes. Nihil magis alienum eſſe poteſt ab his ludis funebribus Ho-

mericae aetatis. Commemorandus saltem fuisset ἀγὼν ἀοιδῶν. Per ἀκοντιστὰς reddunt quoque Schol. br. et ceteri. Apollon. Lex. h. v. ἥμονες, ἀκοντισταί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα, apposito versu 891. Hesych. ἀκοντισταί. ῥήτορες. ὀρχησταί. Suspicari liceret, fuisse in Hesychio scriptum ῥύτορες vel ῥυτῆρας, ex Od. Σ, 261. sed ex adiuncto ὀρχηστῆρες, apparet, eum corrasisse temere quicquid in manus incideret. Etymol. in ἧμα diserte: ἥμων, ὁ ἀκοντιστής, adscripto versu, et ἧμα, τὸ ἀκόντισμα cum vs. 891.

887. ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης. Admirantur poetam decori obseruantem in persona Agamemnonis: quem commode in nullum aliud certamen inducere poterat; melius in hoc, cum et ipse sit πανταχοῦ εὔστοχος ἀκοντιστής, nec ἤμελλε γυμνωθῆναι τῆς βασιλικῆς στολῆς. Schol. Vict.

891. καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος. — quod ἥμασι idem quod ἀκοντίσμασι Sch. A. v. ad 886. ἥμοσιν Vrat. d. Bentl. coni. ἡμοσύνη' πλέω. Hesych. ἡμοσύνη. ἀκόντισις. at idem etiam ἥμασιν habet.

894. εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. εἰ — ἐθέλεις ed. Rom. c. Eustath. Cant. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. b. ἐθέλῃ Lips. „al. ἐθέλῃς" ap. Clarke nescio vnde.

κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Ad ἔγωγε, Schol. A. „γρ. ἐγώ γε." Spectat ad discrimen inter ἔγωγε vna voce, et ἐγὼ si adiectum γε. cf. ad A, 173.

896. δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον. Ambiguum est subiectum. Antecesserat, ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν Ἀγαμέμνων, ergo potest ille conuenire sequentibus, et esse quoque ὅγ' ἥρως. nunc, si ille δίδου περικαλλὲς δῶρον, apparet, quomodo duplex interpretatio olim locum habere potuerit. Schol. B. δῆλον ὅτι ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν. Contra Schol. Vict. δῶρον δηλονότι. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν σκηνήν. fuere enim, qui Agamemnonem in prima rhapsodia, κέρδους lucri studio, infamari meminerant, nuncque eum crimine libera-

re volebant, magnanimitatis exemplo propofito, quod praemium acceptum Talthybio dono dederit. Mirae argutiae! *Achilli* melius conueniunt ista: δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον. quod de Agamemnone non ita bene pronuntiari poterat, at illa: αὐτὰρ ὅγ' ἥρως melius Agamemnoni tribuuntur: qui Talthybio dat munus praeclarum, quod acceperat, lebetem, absportandum ad tentorium; nam praeconum minifterium in his locum habet; muneris autem dandi nulla aderat cauffa et ratio. Verba; οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, funt in medio pofita; atque ita interpunxi, vt ὣς ἔφατο — δῶκε δὲ ad Achillem referantur. Tum de Agamemnone accipiantur: αὐτὰρ ὅγ' ἥρως δίδου.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXIII (Ψ)

EXCVRSVS I

Salebrae interpretationis et criticae ex grammatica Homeri imperfecta.

Ψ, 84. *ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν.* Aeſchines in ſuo libro haud dubie noſtris antiquiore legerat: *ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμεν.* Homericam orationem, cum tam polita, numeroſa et ſuauis ſit, arguere vſum multorum temporum et multorum hominum, qui eius aetatem antecedere debuerit, viri docti dudum monuerunt; debuit ipſa pronuntiatio iam multum emollita eſſe, antequam v. c. ex *φρενσὶ, φρεσὶ*, ex *ἄνακστ, ἄνακστος*, procederet *ἄναξ, ἄνακτος*; ex *πὰντς, πὰνς, πᾶς*; ex *διδὸντς, δὸντς*, fieret *διδοὺς, δούς*; *τιθέντς, τιθέντος, τιθεὶς*, et ſic porro. Habuit vero lingua Graeca hanc fortunam ſingularem vt *per carmina* ab initio ſtatim excoleretur, et hoc quidem per ſaecula multa, antequam pedeſtris oratio vllum cultum acciperet; hinc incomparabilis illa ſuauitas et dulcedo, conſonarum aſperitate emollita, vocalium autem concurſu aucto; hinc poeticae rationi ipſa grammatica debet plurima; ipſa, puto, augmenta, quae metri et modulationis cauſſa primum inuenta eſſe ſuſpicor, certe ſerius ea acceſſiſſe apparet.

Poſt haec tamen omnia aetate Homerica ſermonem Graecorum nondum ad eum modum elaboratum fuiſſe, aut ad regulas grammaticas exactum, ad quem Graecia, quando litteris et artibus effloruerat, eum expoliuit, res

ipſa totque argumenta et exempla in Homericis carminibus obuia docent. Maiorem formarum, in quas voces flectuntur, copiam et varietatem notionum et ſignificatuum alterius ab altero deductorum vbertatem, inprimisque ſyntaxin mire variatam et locupletatam poſt Homerum prodiiſſe quis miretur! cum eo deducere debuerit poeſeos per diuerſa genera vſus, inprimis lyricorum metrorum et dramaticae artis; accedente mox numero oratorio, quo in locum vocalium diremtarum, ſonis diſtinctis aures impellentium, ſucceſſere contractiones et diphthongi vno ſono pronuntiatae; haud dubie enim ſuauior fuit ad aures Ionica pronuntiatio *εα, εε, εεν*, quam Attica contracta *ει, ειν. ῆ, ῃ.* etſi iidem Attici retinuere antiquam formam Ionicam in ſecunda futuri, *γνώσει*, pro *γνώσῃ·* vulgata res poſt tot notata virorum doctorum, v. c. Valken. ad Phoen. 576. Brunck. Prometh. 293. Haec memorata ſi facile conceſſerint omnes: cur non ſine offenſione pronuntiare liceat: ipſam grammaticam Homeri aetate adhuc imperfectam fuiſſe, necdum ad logicam ſubtilitatem ita conſtitutam, quin nonnulla haberet, ab analogia et ab intelligentiae lege ac norma, menti inſita, recedentia, eoque ipſo a perſpicuitate ac proprietate declinantia; eſſe itaque eius obſeruationis rationem habendam cum in interpretatione tum in critica; neque hanc intra aetatem Ariſtarcheam eiusque praecepta grammatica, multo minus intra codices recentiores Saeculi XII et XIII eſſe continendam, ſed liberiorem ei curſum per antiquiorum temporum ſpatia eſſe permittendum.

Iam primum, vtramcunque opinionem ſequaris, ſiue Homerica carmina iam a priore auctore litteris eſſe conſignata, ſiue eſſe ſine ſcripto memoriter decantata: illud tamen nullo modo dubitari poteſt, per plura ſaecula carmina a rhapſodis eſſe decantata ipſumque poetam ea ſui aeui more ea decantaſſe. Vnde, puto, ſine controverſia colligere licet, priſcos poetas *vnice ad aurem* et ad ſonos ſua carmina metiri debuiſſe; potuiſſe hoc modo multa molliri ipſa pronuntiatione, quae per ſe dura ſunt,

acui alia, et inflecti, quae ex ſcriptura haud aeque agnoſcuntur. Eo refero v. c. *ἕως*, et *ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε* A, 193 et ſimilia pronuntiata *ὡς* et *ὡς ὁτταυθ'*. Cum inſequentibus aetatibus, (quocunque tandem tempore; nil refert;) ſcripturae vſus increbeſceret, et exemplarium ſcriptorum habendorum facultas, primo rara, tandem frequentior, ſingularum ſaltem rhapſodiarum eſſet: pronuntiatio illa Ionum antiquioris aetatis iam admodum erat immutata; multoque magis, ſi verum eſt, quod equidem ſuſpicatus ſum, Athenis primo perſcribi carmina Homerica coepiſſe, aſperioribus ſonis multa exarari debuere. Haec ſi ad animum reuoces et expendas: vix ſatis confidas profeſſioni vel doctiſſimi hominis, tuto nos et certa fide de Homericis numeris et prosodia, de eius ſcriptione et pronuntiatione, ex noſtra grammatica ſtatuere poſſe. Si vera fateri volumus, dicendum eſt: bene nobiscum agi, ſi lectionem Homericam ad eos numeros et modos reuocare poſſumus, quibus Alexandrini grammatici, ad ſuae aetatis vſum, eam conſtituerant, antiquioris Ionicae rationis ipſi ignari; nos habere exempla Homericorum carminum ex ſide grammaticorum ſeriorum, qui e recenſionibus grammaticorum Alexandrinorum, dilectu facto, lectionem concinnarunt; de ſcriptione antiqua et prosodia (nam de his nunc agitur; de ipſis ſententiis et partibus carminis alia quaeſtio eſt) licere coniectare multa; licere alia e certis rationibus iure meritoque mutare et reſtituere; priſcam autem *rationem ante Alexandrinos grammaticos* reſtituere nos poſſe, fruſtra aliquis ſibi perſuaſerit; non antiquiorum, ſed grammaticorum commenta nos et opiniones venditare tenendum eſt, quando ad eorum enuntiata prouocamus; v. c. ſi Dyſcolus pronuntiat: *ἐγών* Dores, *καὶ ὁ ποιητὴς συνεχῶς· διὰ τοῦ ν ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο*. neque ideo plus iis tribui poſſe, quam vt inde appareat, quid ipſi ſtatuerint. Atque hoc illud eſt, quod nos a toto hoc disputationum grammaticarum genere alienos reddit, cum, etiamſi ex iis probabilia forte teneamus, tamen de vſu ipſo, qui a ratione ſaepe re-

cedit, nihil tuto ſtatuere poſſimus, grammaticorum autem effata ſi amplectimur, nos quidem auctores habere, quos ſequamur, auctores tamen qui tantum opinantur, non vſum docent, multo minus antiquiorem ex ea aetate, qua ſcriptores vixiſſe conſtat, de quorum lectione agitur. Bene nobiscum agitur, quod grauiora et ſcitu digniora, quae ex ſcriptoribus vtiliter addiſci poſſunt, illis tricis miſſis factis aſſequi licet.

Cum antiquiſſima ſcriptura conſonarum litterarum parte careret, et nullum ſignorum discrimen haberet inter ε et η, ο et ω, cumque etiam diphthongi vna tantum vocali notarentur, vt ει et ηι per ε vel ι. ου. οι. ω. per ο. eos, qui primi carmina litteris exararunt, in multis locis ambiguitatem et obſcuritatem inferre debuere, quae moleſtiam faceret iis, qui deinceps ea exemplaria deſcriberent: cui malo pro ſui quisque ingenii et doctrinae modulo occurrere debuit; itaque iam tum debuit dubitari, ſitne N, 137 ὀλοοίτροχος an ὀλοότροχος ſcribendum. Πολυδάμας an Πουλυδάμας. ὑπείροχος an ὑπέροχος. non memorabo geminatas litteras λλ. σσ. ρρ. quae vna littera exarabantur; neque ea, quae ex defectu ſpiritus et accentus naſcebantur: ita difficultas quaeſita eſt in verſu huius libri 328 τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. Partem vulnerum quae per ea tempora inflicta fuere carmini, ſanata ſunt a grammaticis Alexandrinis, inſidere tamen adhuc haud pauca credere licet. Ex hoc genere eſt varietas lectionis, εἰ, ἦ, ᾗ, quae ſaepe occurrit, nec codicum auctoritate tolli poteſt.

In proſodia licet credere, primas quantitates conſtitutas eſſe ex pronuntiandi conſuetudine; hinc ortas ſyllabas breues et longas, et cum his vocales breues et longas; has quidem ſono duplicato, vt v. c. νῦν δὴ primo eſſet νυυν δεε· ita quoque pronuntiatione duplicatae conſonae; et inde nata eſt regula de ſyllabis poſitione productis. Facile intelligitur, ſeueritatem in proſodia non niſi poſt longi temporis vſum increbuiſſe, et potuiſſe ſic tono nonnulla produci eoque retracto alia corripi,

quamdiu non litteris exararentur; ex quo autem litteris perscripta sunt carmina, ita quidem, vt longae ac breves vocales characteribus exaratae essent diuersis: omnis illa prisca licentia cessare debuit, quae in Homero occurrit, constitutoque nunc discrimine manifesto et diserto τοῦ ο et ω indicatiui et subiunctiui, non amplius ferri potuit: ἄγε ἐρύσσομεν et ἐγείρομεν pro ἐγείρωμεν.

Si ad syntaxin progredimur, nam etymologiam praetermitto, etsi multa sunt, quae siue in flexionibus nominum et verborum, siue in vocibus deducendis et componendis, ipsisque etymis, v. c. Ἀργειφόντης pro Ἀργοφόντης, Ἀρχέλοχος, ἀρχέκακος, et alia, ex ista, quam vrgeo, obseruatione facile constituuntur; sed ad *syntaxin*, inquam, si progredimur, eam in omni sermone ad regulas logicas communes constitui quidem solere, vsu tamen vulgi multa se insinuare videmus, quae cum intelligendi et iudicandi norma haud satis conueniunt. Sane seueriore grammaticorum iudicio tolluntur serius nonnulla, alia manent in sermone quoque expolito, et vsu non modo defenduntur, verum etiam in elegantiarum numerum referuntur, vt fit in Atticis. Secundum haec possunt diiudicari nonnulla, alia in dubitationem adduci, quae in Homero occurrunt; de quibus passim a me memoratum est cum in Obseruationibus tum in Excursibus. In his praecipue memorandus est vsus pronominis tertiae personae, qui in linguis non satis grammatice constitutis omnibus quas noui vagatur: *sui* et *eius*. Ita fere euenisse videbis in οὗ, οἷ, ἕ, σφὲ, σφῶϊν, de quibus tot sunt disputationes, etiam ap. Apollon. de Syntaxi. Homerus saepe, vbi debebat pergere, καὶ αὐτὸν, καὶ αὐτοῦ, et simili modo, mutat καὶ ἕ, καὶ ἕο, εὗ. vt in vs. Ω, 293 καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον. Est enim: et *suum robur est maximum*, pro, *eius*, et rotundius, *cuius*. cf. alia in Exc. VII ad A. Saepe offendit in Homero permutatio modorum et temporum, saltem eorum non ad certam grammaticam normam facta collocatio, dum indicatiuus pro subiunctiuo ponitur, iidemque cum optati-

vo promiſcue adhibentur, vbi politior grammatica vſum accurate conſtituit. Ex hoc genere eſt, in hoc ipſo libro, v. 339 ὡς δοάσσεται, cum requiratur, ὡς δοάσσηται, ſententia poſtulante: *ita vt videatur.* ἵνα εἴδομεν. ἄμφω A, 363 pro ἵνα εἴδωμεν. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε H, 353 pro ῥέξωμεν. et ſic ſexcenta: de quibus monitum eſt in Excurſibus; et quidem de ὡς. ὡς ἄν. ὥς κε. ὡςεί. ὡς ὅτε. ὥς τε Excurſ. I ad lib. IX (J) de ὅπως Exc. III et de ὁπότε. ὁπότ' ἂν Exc. IV ad eund. libr. de ἵνα. ἵνα μὴ Exc. II ad lib. VII (H) de ὅταν Exc. II ad XII (M) et omnino de vſu τοῦ ἂν et κεν in Exc. de αἴκεν et εἴκεν, III ad lib. I. et Exc. II ad lib. V (E).

Iam de his bene noui ſtatui, et ſtatui poſſe, modo haud vno. Nam, ne memorem, videri nonnulla iuſtam emendationem admittere, *) modo aiunt ſyllabam corripi per ſyſtolen; quod ineptum eſt, ac ſi diceres: ſyllabam corripi, quia corripitur; ſic tamen iam veteres, v. c. Euſtath. p. 684, 18 et al. pronuntiarunt; modo, fieri hoc licentia poetica ex metri neceſſitate; modo propter tonum in ſyllaba antecedente: quae ratio vereor ne multum abſit ab eadem licentia poetica; nam ſi poeta contra naturam ac morem ſollennem aliquid facit, facit vtique licenter, ſi legem proſodiae deſerit neceſſitate metri, et adoptat pronuntiationem, cuius ratio non erat habenda; ne nunc memorem de ea nos parum tuto ſtatuere poſſe; tum, ſi hoc largimur, licuiſſe ſubiunctiuum ἴωμεν

*) Ita inprimis τὸ κεν, quod ſaepe alieno loco irrepſiſſe videtur, vt et τὸ ἣν et ἄν. Ita H, 39 ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται — οἱ δέ κε ἐπόρσειαν ſuſpicatus ſum fuiſſe εἴ τινα. ſic et X, 419 ἤν δέ πως — αἰδέσσεται. εἰ δέ πως fuiſſe. — Etiam aliis locis, quae paſſim notaui. Adiiciam E, 494 τλῆ δ' Ἥρη — τότε κεν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. fuit haud dubie καί. Poteſt quoque interdum ſuſpicio oriri, fuiſſe olim ſcriptum γε vel τε, et accedunt codices: verum mutare aliquid in his lubricum eſt: non enim ſatis eſt „poſſe et alterum legi, et legi quoque ex communi vſu;" nam quaerendum eſt de vſu Homerico. Ita A, 175 οἵ γε με τιμήσουσι, quis neget legi poſſe? At hoc non ſufficit ad iuſtam mutationem.

propter tonum efferre ἴομεν, ſimilique modo ſimilia, concedendum quoque erit, pronuntiatione accelerata et tono in antecedente longa ſubſiſtente, poſſe in fine vocis ante ſequentem conſonam corripi αι et οι, et poſſe ſcribi v. c. O, 666 μηδὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε.

Poteſt tamen res ſubtiliore modo ita expediri, vt dicas, particulis his ἵνα, ὡς, ſignificatum a nobis e ſequentium aetatum vſu tribui, vt eae pro cauſſalibus habeantur, antiquiorem tamen vſum fuiſſe diuerſum; ὡς, inquam, contractum ex ἕως, et, eadem notatione acceptum, fuiſſe pro *donec*. ita ὡς δοάσσεται ἂν eſſe *donec viſum fuerit:* quod ſane noſtro vſu reddi poteſt, *ita vt videatur*, poteſtque hoc ita in graecis quoque reddi ὡς δοάσσηται, nec tamen antiqua ratio eodem prorſus loco eſt habenda. Π, 271 μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς, ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν. *exerite virtutem* (vt experiamur) *quomodo Achillis in honorem hoc efficiamus.* A, 363 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. vel pro, vsque dum, vel pro ὧδε, *quomodo; ſic: eloquere; ſic ſcimus, compertam habemus rem vterque.* Ita ὄφρα. *donec*, et, *vt.* κλῦτε, ὄφρα εἴδετε. Σ, 53. ὡς. *quomodo;* itemque, *vt.* φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαυσόμεθα. B, 168. *deliberemus quomodo eos faciamus deſiſtere:* etſi recte vertitur: per, *vt.* Ita quoque ratio reperiri poteſt, quomodo μὴ prohibente vſu expediatur: K, 65 αὖθι μένειν, (nam ſi hoc fecerimus, videndum eſt, an forte) μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν. μὴ ἴομεν. quod M, 216 et alibi occurrit pro μὴ ἴωμεν, *ne eamus:* ſcilicet eſt ἴομεν praeſens pro futuro, *non ibimus:* pro ne eamus, ſic et E, 233 μὴ ματήσετον expedias. Υ, 300. 1. *eum ſeruemus*, μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, (veriti) *an forte Iupiter iraturus ſit*, (niſi id fecerimus) et Ψ, 428 ἄνεχ' ἵππους, μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι. (veritus) *an* (niſi ita feceris) *nos vtrumque euerſum eas.*

Atque haec quidem altera ratio ad reddendam rationem vſus antiquioris admodum probabilis videri poteſt, hiſce de cauſſis: quia illa indoli et naturae rudioris

ſermonis, tum analogiae et vſui in multis aliis, conuenit. Nam, quod facile expectandum erat, duriores ellipſes frequentantur in Homero plures; quarum pars etiam in Atticum morem abiit, in quibus omnino eſt omiſſio τοῦ φυλάττου, ante ὡς· ὅπως. Sic quoque vſus infinitiui pro imperatiuo. Ducunt tamen nos haec ipſa ad ſimpliciorem aliam rationem, in qua arbitror ſubſiſtendum nobis eſſe.

Fieri vtique potuit vt ex ellipticis iſtis loquendi formis naſceretur vſus ille iungendi particulas cum modis ac temporibus, grammatica lege haud congruis et conſentaneis; verum, ex quo vſus ſemel inualuerat, de iſta vtique ſubtiliore ratione cogitatum non eſt in ſermone rudiore: quandoquidem ipſa res et tot exempla alia docent, quam parum curioſus fuerit ſermo antiquus in temporum et modorum legitimo vſu: qua de re nunc mihi paucis monendum eſſe video.

Quo magis ſcilicet expolitus et conſtitutus eſt ſermo ad grammaticam normam, eo ſubtilior ille et ſeuerior eſt in temporum et modorum notatione; eaque doctrina magnam partem regularum ſyntaxeos in Graeca maxime lingua, tum et in Romana, conſtituit, vt et in nimiam ſubtilitatem interdum progredi videantur viri docti, dum metaphyſicas rationes in vſum vulgi inferunt. In Homero in apertiſſimas argutias incidere neceſſe eſt, ſi quis ad ſubtilitatem ſimilem omnia adducere voluerit; itaque itentidem, quod ſimpliciſſimum erat, pronuntiandum eſſe vidimus per totam Iliadem, futurum indicatiui habere eandem vim quam aoriſtus ſubiunctiui; vel eſſe eodem loco, quo aoriſti optatiui; permutari ac promiſcue poni futurum cum praeſenti coniunctiui et indicatiui atque huius inconſtantiae cauſſam eſſe incuriam grammaticae ſubtilitatis in antiquiore ſermone, neque ad ſubtiliores rationes eſſe confugiendum; ſufficere, ſi dixeris: Homerica aetate, nec modorum nec temporum tam ſeueram ac rigidam legem et obſeruationem fuiſſe quam ſeriorum temporum.

Apparebit quod ſentio, ex locis nonnullis, quae iterum apponam: A, 142. 3. 4 *νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην θείομεν, ἀν δ' αὐτὴν βήσομεν. εἷς δὲ ἔστω.* et paullo ante vſ. 137. 8 *ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, ἢ ἄξω. ὁ δὲ κεχολώσεται.* 184 *τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω.* H, 332—340 *αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς, — ἀτὰρ κατακήομεν — τύμβον δὲ χέομεν — δείμομεν — ποιήσομεν — ὀρύξομεν.* eod. lib. 361 *ὡς δ' ὅτε ἐπείγετον — ὁ δέ τε προθέῃσι* nihil eſt, quod nos cogat ſtatuere, eſſe prius poſitum pro *ἐπείγητον.* ſed, vt in ceteris exemplis, ex vſu minus ſubtili iſtorum hominum ponuntur vterque modus promiſcue. K, 449 *εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν* et ſic ſexcenta; in Jliade et Odyſſea: vt A, 41 *ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.* I, 16 *ὄφρα καὶ ὑμεῖς εἴδετε, ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα ὑμῖν ξεῖνος ἔω.* Δ, 670 *δότε μοι νῆα — ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω.* Non ignoro, ſubtiles et argutas rationes excogitatas eſſe, quibus doceatur: ineſſe aliquam rationem inter futurum indicatiui et aoriſtum, referrique haec inter obſeruationes exquiſitioris doctrinae. Habeant haec ſe ita in vſu Atticorum, qui multa ex antiquiore licentia in vſum ſuum vertit et optimorum ſcriptorum exemplo conſecrauit, vt nunc inter Atticas elegantias referantur. Mihi de Homerico aeuo et vſu disputatio eſt, vt ea, quae ſermonis logica haud probat, ad grammaticam nondum excultam et abſolutam referam; atque ita, ſi Jl. A, 141 *ἐρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν,* iuncta ſunt, non dicam *ἀγείρομεν* pro ſubiunctiuo eſſe poſitum et ſubtiliorem rationem circumſpiciam, nec pinguiore modo *ο* pro *ω* poſitum eſſe pronuntiabo; ſed ſimpliciter prouocabo ad rudiorem grammaticam antiquorum temporum, quae haec ſubtiliora haud curabat. Sic Od. K, 328 *ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων,* parum elaborate, pro *ὅς κε πίῃ καὶ οὗ ἂν ἀμείψηται ἕρκος ὀδόντων τὰ φάρμακα,* vt ſeriorum quilibet dicturus fuiſſet. Od. O, 442. 3 ſe excipiunt *μήτις ἐξείπῃ — καταδήσῃ — ἐπιφράσσε-*

ται, ex vſu loquendi ſolutiore, cum rectior oratio eſſet ἐπιφράσσηται. Inde quoque eodem modo dici potuiſſe: ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, nec deſiderabo ſecretiorem rationem: ἵνα eſſe dictum alio vſu, cum duriore ellipſi: quae cum ita ſint, quo quidem modo, *non faciemus ita:* non magis quam, ſi Atticum frequentatur: ἵνα τί τοῦτο λέγεις; retinuere iidem Attici ex eo vſu antiquo: μὴ, ἵνα μὴ, ὅπως μὴ, cum indicatiuo: de quo ſaepe monuere viri docti ad Tragicos. Jl. A, 440 ἴομεν ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα, accuratius efferendum erat ἴωμεν, vel εἰσόμεθα, ὄφρα ἐγείρωμεν. verum incurioſius loquuta eſt antiquior aetas; nec tam, longam vocalem corripuiſſe, dicenda eſt, quam potius, indicatiui et ſubiunctiui rationem certam ac definitam nondum habuiſſe.

Conuenit cum his dictis vſus non ſemper grammatice conſtitutus particulae ἂν, κὲν, quam ſerior inprimis Atticorum vſus ad ſuas regulas alligauit: de quibus dicta v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E. In Homero tamen ea, quae potentialiter et dubitanter, vel reſtrictiue dicta ſunt, per indicatiuum cum ἂν vel κὲν efferuntur non minus frequenter, quam cum optatiuo vel ſubiunctiuo: et quamcunque ſubtilitatem adhibueris ad conſtituendam in his rationem grammatice exploratam, nihil effeceris. Aliter ſe res haberet, ſi in Sophocle vel Platone verſaremur. Itaque in prima ſtatim rhapſodia v. 66 αἴ κεν πως — βούλεται, ſtatuere neceſſe eſt, non eſſe pro βούληται poſitum, ſed promiſcue tum indicatiuum et ſubiunctiuum poſitum eſſe, et αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται nullam mutationem admittit; non magis quam ſi ἂν cum futuro poſitum legitur. Serius eſt, quod ἐὰν, ex εἰ ἂν, idem quod αἴ κεν, neceſſario cum ſubiunctiuo iungitur.

In his, quae adhuc diſputata ſunt, apparet, certam omnique ex parte tutam rationem grammaticam nos fugere, nec quicquam poni poſſe, de quo non aliis alia poſſint videri. Ex his ipſis autem criticam, et in interpretatione rationem grammaticam, ſaepe incertam reddi. Ita K, 98. 99 μή τοι μὲν

κοιμήσωνται — ἀτὰρ λάθωνται. doctior erat lectio κοιμήσονται pro altera vulgata κοιμήσωνται. nec tamen auſus ſum mutare. Itaque bene ſentio me ipſum non vbique eandem rationem conſtanter ſeruaſſe; nolui enim mihi arrogare hoc, vt pronuntiarem tanquam explorata, quae ſuſpenſa tantum lance appendi poſſe viderem. Ita equidem nunc non dubitem profiteri Λ, 192. 3 αὐτὰρ ἐπεί κ' εἰς ἵππους ἅλεται, aut vt veteres ſcripſerunt, ἅλεται, eſſe praeſens a verbo ἅλομαι, pro futuro poſitum.

Alia eſt inconſtantia non facile tollenda in vſu ſubiunctiui et optatiui, quoties varietas incidit, v. c. K, 367 ἵνα μή τις φθαίη, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, alii ἔλθοι. in his ac ſimilibus putes vtrumque membrum eſſe ad parem modum redigendum; atqui obſtant tot alia exempla, in quibus aperte cum verbo optatiui aliud ſubiunctiui coniungitur. In Atticis recte ſtatuitur, vtrumque, εἰ et εἴ κεν, cum optatiuo, at cum ſubiunctiuo nunquam εἰ ſolum, ſed ſolum εἴ κεν poni. An hoc in Homero et Heſiodo ita ſe habeat, diſpexi ad lib. V p. 177. ſic I, 477 καί με φίλησε, ὡςεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ. hic ad eundem ſcopulum offendit. ὡς εἴτε φιλήσῃ. Poterat ibi φιλήσει recipi. Etiam inter optatiuum et ſubiunctiuum ſaepe lectio errat; vt εἰ δέ κε δύῃς et δύοις I, 600 item vſ. 386. E, 303 ὃ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν. expectabas φέροιεν ἄν. niſi ſuſpiceris pro δύο γ' fuiſſe δύο κ'.

Verum diutius forte, quam pro rei grauitate, immoratus ſum his ſubtilitatibus grammaticis; pauciſſimis itaque attingam nonnulla alia, quorum mihi non minus cauſſae ex imperfecta grammatica Homericae aetatis illuſtrandae eſſe videntur. Praeclare temporum verbi rationes expediuit et conſtituit Clarke cum aliis; ſaepe quoque argutatus eſt de ſingulis locis, vt oſtenderet, quomodo doctrinam in illis defenderet. Niſi tamen ad argutias et tricas confugeris, fatendum eſt, ſubtilitatem grammaticam in multis locis deſiderari: v. c. Δ, 492 τοῦ μὲν ἅμαρθ' — ὁ δὲ βεβλήκει — ἤριπε δέ. quis tandem neget plusquamperfectum h. l. eodem modo ac ſenſu po-

ni quam aoristum! substitue ἔβαλε. nil est quod deside-res. A, 221 Achilles οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ Ἀθηναίης· ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει recte, celeritatem, dices, exprimit plusquamperfectum, iam abierat: sequitur tamen: Πηλεΐδης τε προσέειπε. annon istud erat, argutari? Praesens autem pro futuro innumeris locis ponitur: πεῖθευ, ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Il. Ξ, 235 et sine ἄν, Λ, 528 ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν. Redeunt haec ad vulgarem obseruationem: tempora interdum permutari, etiam a scriptoribus optimis. Recte; verum hoc ipsum pro argumento habeo, subtilitatem illam logicam ne a bonis quidem scriptoribus vbique ob-seruari, multo minus in antiquissimis; vt taceam, vnam eandemque enuntiationem posse interdum haud vno mo-do recte efferri.

Alia passim ad grammaticam antiquam parum ela-boratam, ideoque inter archaismos retuli, quae nunc non singulatim mentem subeunt. In his erat εἰς δεκάτους ἐνι-αυτούς Θ, 401.

Asperiora praetuli iis, quae seriores mollierunt: vt προτὶ, τῷ ποτὶ, (pro πρός.) γίγνεσθαι, τῷ γίνεσθαι. Ne-que dubitassem recipere passim plura, si nouandi studio tenerer; modestius et liberalius mihi videbatur fa-ctum, si, quae sentirem, in obseruatis reponerem, quam si pro exploratis habita in contextum inferrem. Spreui alia, quia non satis iis confidebam vt ἀλόντε E, 487. v. Obss. Sic non ausus sum pronuntiare de voce ἐτραφέτην E, 555 quia non habeo, quod definiam, num fuerit ver-bum τράφω, τράφημι, vel τετράφω, actione immanente, *adolesco, nutrior:* v. disputata ad e. vs. et ad H, 199. B, 661 Atque Ψ, 84 in iis quae huic Excursui praescri-pta sunt, Aeschinis lectio, ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμεν, antiqua Homerica lectio esse debuit.

Quid vero, annon dicemus pariter antiquo sermoni imputandum esse, quod toleranda nonnulla sunt, alia et-iam probanda, in Homerico carmine, quae in sequiori-bus poetis haud admittimus, quaeque etiam Apollonius,

nisi vbi prauo imitandi studio abripitur, spreuit? Ita accumulatae particulae Homerum decent; repetitiones crebras eorundem verborum et versuum condonamus; etsi in his haud pauca rhapsodis potius deberi censeo.

Verum in ipsa quoque prosodia sunt, quae antiquae poeseos indoli tribuenda, et ex ea veniam flagitantia, dixerim; poteruntque forte haec ad beneficium declamationis referri, quo vsi sunt antiquiores poetae, cum non scriberentur carmina, sed auditu solo acciperentur; nam ita quoque syllabae breues tono facile produci poterant; quod in fine vocum tono et caesura factum est sexcenties. At illud miramur, quod tot exempla reperimus syllabae breuis productae *in thesi*, quo de genere docte disputauit Hermannus de Metris p. 81. Ita in ὑπεροπλίῃσιν A, 205. ὑποδεξίῃ I, 73. Caussam in accentu collocat: quem an nostro more constituerit Homerus, non quaeram; per diphthongum potuere illa pronuntiari, vt alia huius generis: alia emendatione diluta esse a Bentleio vidimus: vt Ἰλίου, quod vidit fuisse Ἰλίοφι vel Ἰλίοθι v. ad O, 66. ἀγρίοφι Φ, 213. ὁμοιίοφι I, 440. in hoc postremo saltem syllaba producta vix admitti posse videtur, quoniam voci ὁμοῖος syllaba breuis interposita est, vt sit ὁμοίιος. Aliae syllabae breues producuntur geminata pronuntiando consona, aliae sequente digammo, de quibus aliis locis est disputatum; at sunt alia in thesi, quorum rationem probabilem exputare difficile est: ita Λ, 36 τῇ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο. vltima in βλοσυρῶπις nihil habet quo excuses. Si tamen forte emendatione succurri potest haud vno modo v. Obss. At quid facias Λ, 305 πληθύν. ὡς ὁπότε — In aliis malim dicere excidisse τ' vel γ', vt aliquoties πρὶν ἐλθεῖν, vbi potuit esse πρίν γ' quod et aliis in locis legitur. In aliis succurrit appositum in fine Nυ. etsi hoc ipso adiecto versus languore suo haud leuatur: de quo v. Excurs. II ad B. p. 446. 7. Vides in his quoque nihil nos tenere, quod ex omni parte certum et exploratum pronuntiare liceat; omnino tamen probabilem et iustam rationem subesse in-

dicio noſtro, ſi ad prosodiam nondum ad perfectam normam elaboratam prouocamus; cuius rei exempla plura in Heſiodeo carmine, minus etiam expolito, curatius inſpicienti occurrent. Multo minus itaque laborandum eſſe puto in iis verſibus, in quibus diphthongus breuis eſt in theſi ante vocalem ſequentis vocis: nam in his diphthongus duas moras habet, quia duabus vocalibus conſtat; nec aſſentiar docto Britanno, qui ſimilia loca corrupta eſſe pronuntiauit; laudatque pro exemplo Od. B, 54 δοίη δ' ᾧ ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, in hoc excidiſſe ὁ vel ὅς. atqui ſic verſus corruptus eſſet, nam foret και ὅς ϝοι. Ellipſis autem illa, etſi paullo durior, haud raro occurrit in ſimili ſtructura; omninoque eſt hoc inter praecepta interpretationis antiqui poetae, eſſe ea probanda, quae ſunt duriora, alia, in quibus ſtudium leniendi et poliendi appareat, tanquam ſerioris fabricae, reiicienda.

Commemoraui in hoc Excurſu nonnulla quae Homerico ſermoni ex rudiore aetate adhaeſere. Nam ſexcenta alia notaui paſſim in Obſſ. quae ad eandem excuſationem reuocari poſſunt, vt etiam vſum dualis pro plurali huc referre licet: v. ad A, 567 ἄσσον ἰόντε. Ne praetermittamus tamen innumera alia praeclara, quae ſermo ille antiquitati debet, quorumque partem ſeuerior grammatica, et philoſophica ſubtilitas iudicii politioris ſeriorum aetatum, ex poeſi ſuſtulit. De his agendi nunc locus non eſt; de multis melius conſtare coepit ex iis, quae de barbaris Americae tribubus narrata accepimus: quantopere ipſa ſermonis egeſtas et inopia diſertos homines rudes reddat; memorabo tantum audaciam in reperiendis tropis ac figuris, ſyntaxeos mutatione et inuerſione, rhythmicam ſuauitatem et varietatem vocibus quoque ad ſonum factis, vt: βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω P, 264. 5. licentiam in particulis iungendis, in epithetis modo variandis, modo ad nouam formam componendis, (quae a Virgilio quoque et ab aliis ſunt expreſſa, quia viui in-

esse senserant; cf. Macrob. Sat. V, 14) modo perpetuis ac propriis iterandis, vt in πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, in componendis vocibus etiam duriore modo, qui tamen vim augebat, vt in χαλκοτύπους ὠτειλάς. οὖθαρ ἀρούρης. ἡνίοχος νηὸς, et alia, de quibus iam olim Wood monuit. Magna itaque pars laudum, quae Homericis carminibus obtigerunt, debetur sermoni antiquo, qui, vna cum versus heroici facilitate et obsequio in variandis modis, numeris, incisionibus (διαφόροις τομαῖς, ἀναπαύσεσι, βάσεσι, συνθήκαις; ῥυθμοῖς et σχήμασι, nam formas hexametri XXX numerant grammatici.) sua ipsius copia ac varietate (τῷ ποικίλῳ), perspicuitate et simplicitate; vbi tamen opus est, grauitate, magnificentia, suauitate, figuris, tropis, et phantasmasi reddendis apta indole, tam multa confert ad τὴν ἐνάργειαν et ad perfectam illam μίμησιν rerum narratarum, quam nos redhibitionem et repraesentationem ipsarum rerum, *(Darstellung)* appellamus, longe diuersam ab imitationis notione: qua in re Homerus etiam perfectus esse orator et historicus visus est Hermogeni (quem inter scriptores refero male neglectos) in loco praeclaro de formis Orat. (lib. II p. 487 sqq. (ed. 1614) videndus ille inde a p. 481.)

EXCVRSVS II

de Vsu grammaticorum veterum in interpretatione Homerici carminis.

Grammaticorum veterum auctoritatem et vtilitatem cum alii eleuent et aspernentur, alii doctrinam ex eorum lectione paratam pro vero et vnico signo notaque genuinae graecarum litterarum scientiae habuerint: videtur a me, post tantum studii et otii in excutiendis grammaticorum ad Iliadem commentariis positum, paucis exponendum esse, quaenam illa sint, in quibus cum altervtris mihi conueniat. Et primo quidem, non vno eodemque loco grammaticos cunctos esse habendos, multi-

plicem porro eorum esse vsum, non ad vnum rerum genus tantum referendum, aut ex vnius hominis desideriis et vsibus metiendum, nec de his vniuerse esse pronuntiandum, vix monitu opus esse videtur. Quaerimus, quem vsum *ad interpretationem Homeri* habeant grammatici, quorum *scholia*, *fragmenta*, *glossas* habemus.

Iam primum in iis, quae ad carminis summam et oeconomiam, partiumque iuncturam spectant, vix aliquid praeclari me ex iis didicisse ingenue fateor. Ipsa argumenta rhapsodiis singulis praeposita sunt tam exilia, tam nulla cum iudicii subtilitate facta, vt ne summam quidem rerum libro eo comprehensarum inde addiscas; quare mihi ea omnino aspernanda et reiicienda esse visa sunt, neque iis repetendis operam et chartam perdere volui. Antiquiora nomina et tituli habere possunt aliam vtilitatem; sunt itaque ea diligenter a me notata; et erit eorum vsus in Excursu de Jliados partibus. Ex monitis autem grammaticorum, inprimis antiquiorum et Alexandrinorum, de singulis partibus et locis carminis multum me profecisse profiteor; non quidem ac si iudicia eorum vbique deprehenderim esse vera, quibus subscriberem, verum quia eorum argutiae, et quae cumulauerant a re aliena, notiones tamen multarum rerum suggerebant, iudicium acuebant, mentemque incitabant ad indagandum et assequendum id, quod quo minus verum viderent, nebulam obiecerat, aut eos transuersos ad aliena egerat.

Magnum grammaticorum meritum de poeta esset, si antiquas rerum notiones et opiniones, mythos et notitias diligentius illustrassent, aut si seriores plura huius generis ex antiquioribus seruassent; sunt tamen vel sic in antiquioribus et melioribus Scholiis multa, quae mihi ex iis innotuisse laetatus sum; eaque obseruata laborem non parum leuarunt, et obseruationum mearum partem forte meliorem constituunt. Sunt in his loca ac fragmenta versusque ex antiquissimis ac deperditis auctoribus adscripti. Male habet, quod in mythis enarrandis grammatici plerumque eos scriptores sequuti sunt, qui allegorice

fabulas exrofuerant. Inepta omnino eſt opera Scholiorum Ven. B. eiusque ordinis, in quibus quae Heraclidis nomine vulgo veniunt, Allegoriae Homericae ſunt repetitae, et Porphyrii, in locis a Ven. B. excerptis. Nam ſerioribus, ipſique Euſtathio, in hac parte, omnino parum aut nihil tribuo; quandoquidem ille vulgaria aut temere arrepta et congeſta, quoties mythologica attigit, appoſuit; quod notitiarum, e triuio petitarum, ad poetam recoquendarum, ſtudium nobis tantopere moleſtum ab eo tempore increbeſcere neceſſe erat, quo pueris, vt patriam linguam addiſcerent, cui lingua vulgaris corrupta tam dispar erat, Homerus non aliter, ac noſtris in ſcholis tironibus, vocum diſcendarum cauſſa, praelegebatur, doctrinae et eruditionis Homericae nulla ratio habebatur.

Cum in lectione conſtituenda, et in rationibus criticis, omnino grammaticorum auctoritas eſſe deberet ſumma, ſeriores omnino inertiae et ſocordiae ſunt accuſandi, quod nec ipſi de lectionis veritate laborarunt, nec ex antiquioribus varietates et iudicia exſcripta ſeruarunt; qua in re iis non parum obſuit ſuperſtitioſa reuerentia poetae, opinio de perfectione ſumma carminis ipſiusque lectionis vulgatae: qui enim ex aequo impoſſibile eſſe aiebant, (Macrob. Sat. V, 5.) vel Ioui fulmen, vel Herculi clauam, vel verſum Homero ſubtrahere, illi ne minimam quidem iudicii vim ad lectionis criſin afferre debuere. Genus eſt grammaticarum obſeruationum nominibus ζητήσεων et λύσεων frequentatum: de quibus mihi multa praeclara pollicebar, cum hunc laborem primum aggrederer. Multis verbis iactata legeram Porphyrii ζητήματα e Cod. Leidenſi vulgata ad lib. XXII Iliadis. Nihil tamen iis vidi ieiunius, cum de veritate et vtilitate ad poetae interpretationem quaererem. Multo plura a me e Scholiis notata per totum Commentarium reperies, maxime ex Veneto B. ſed pauca in iis bonae frugis eſſe mecum fateberis. Superioribus annis antiquiores grammatici votis communibus expetebantur; quibus in lucem

nunc protractis, immortali inprimis Villoisoni beneficio, reperta sunt multa magnae vtilitatis in critica; et de lectione Aristarchea multo melius nunc, quam antea, constat. Longe tamen absumus a notitia accurata lectionis antiquioris ante Aristarchum; cuius iudicium in lectionis diiudicatione non semper probari posse saepe vidimus. Tum illi haerent in minutis, notant obuia ac vulgaria quae qui vel primis labiis attigit, criticam tenet, repetuntque ea ac recoquunt ad fastidium; in grauioribus et obscurioribus, suspectis quoque, tacent. Saepe quoque defendunt absurda et tuentur lectiones merito reiectas. Ex similibus locis obseruatis adductus est, vt opinor, is, qui acutus esse volebat, cumque quaesitum esset, quodnam exemplar pro emendatissimo haberet, illud inquit, quod nullus grammaticus correxit. Iocose dictum habendum, non serium! Hactenus saltem censurae accedimus acutissimi viri Knight p. 77. 78. Quod autem vel maxime male nos habet, est, quod tam parum definite criticas rationes dubitandi aut reiiciendi lectionem constituunt veteres: ἀθετεῖσθαι versum aiunt, non, quod primo loco erat memorandum, quia auctoritas codicum aut eorum aduersatur, qui primi e rhapsodorum recitationibus descripsere carmina, quique, non omnes rhapsodos in lectionem consentire tradiderant; sed caussas plerumque afferunt commentitias, parum validas, ex sensu suo petitas, dum aiunt: inesse aliquid in sententiis vel verbis, quod sibi displiceat nec satis probetur; saepe quoque hoc ipsum iudicium non institutum est ex Homerica ratione et indole, sed ex recentiorum commentis et opinionibus. Cum his ipsis tamen iudicia haec antiquorum grammaticorum, cum eorum obseruatis et monitis, magnam mihi attulere voluptatem in animaduersa sentiendi et iudicandi ratione istorum hominum ac temporum, omnique studiorum more a nostra aetate diuerso.

Obseruationes *a sensu poetico* aut *a recti pulcrique sensu* petitas raro obserues; ita vt multum absint ab ea animi commotione, quae proxime accedere debet ad

poetae afflatum diuinum, seu impetum et ardorem, *si boni interpretes poetae* esse volumus, *) pauca quoque occurrunt, quae *ad prosodiam* spectent. Contra vero locupletiores et disertiores sunt grammatici in obseruationum genere quas *rhetoricas* et *morales* appellare possis: quandoquidem aut artificium rhetoricum in reddendis moribus et affectibus declarant, aut docent, quid in factis et narratis cum praeceptis philosophicis conueniat. Sunt in his haud dubie nonnulla, quae lubenter amplectaris; vti de comparationibus, (quas tamen ipsi haud raro male interpretantur, dum plura in comparationem assumunt quae mera ornamenta sunt: cf. Schol. Apollonii I, Arg. 882.) multa sunt praeclare pronuntiata, passim inserta Eustathio: quorum recensum videre licet in Indice Deuarii voc. *παραβολή*. add. Porphyr. Qu. Hom. f. 6. Bene quoque Schol. br. ad B, 212 *πᾶν ἐπεισόδιον λαμβάνεται τῷ ποιητῇ ἢ πιθανότητος ἕνεκεν, ἢ χρείας, ἢ κόσμου καὶ ὑψώσεως χάριν.* Abundat animaduersionum ethicarum genere Schol. Ven. B. cum sua secta: multoque plura huius sectae Scholia sunt seruata, quam meliora alterius in Schol. A. et Victor. longe vtique plura quam velles, etiam in Eustathio; hoc idem institutum amplexus erat Porphyrius, cuius fragmenta, hoc quidem respectu habito, non magnum desiderium faciunt amissorum.

At enim regnare aiunt Scholia in *rebus grammaticis;* et recte aiunt; modo iudicium hoc recte constitueris. Seriores, qui in Scholis praelegebant pueris poetam, elementa fere technicae grammaticae in notas inserserunt; antiquiores et doctiores, plerumque grammaticas obseruationes, de quibus controuersiae tum agitabantur; quae ad Homeri quidem lectionem et interpretationem raro faciunt; attamen vtilitatem habent ad sermonis

*) de oraculis et vaticiniis Cic. de Diu. I, 18. *quorum omnium interpretes, vt grammatici poetarum, proxime ad eorum quos interpretantur, diuinationem videntur accedere.*

graeci rationem et indolem melius constituendam; etsi pleraque versantur in rebus minutis et subtilibus, si tamen de sermonis emendatiore vsu quaeritur, minutias contemnere haud licet; sic sitne ἐπεί σε an ἐπεὶ σὲ scribendum recte quaeri poterat Z, 355 et alibi. Nec inutilis est disputatio Tollii ad Apollon. Lex. liceatne τοι et οἱ, τοῦ et οὗ promiscue scribere. Ex vtroque genere et antiquiorum et recentiorum pleraque in suis parecbolis compilauit Eustathius; et ad eiusmodi obseruata et praecepta, grammatica nostra vulgaris est constituta: in qua, cum semel coeptum esset in naturam linguarum vniverse inquiri, facile animaduersum est, multa haberi, quae ab aliis principiis sunt repetenda et aliter constituenda; vnde nunc subnata est duplex sermonis graeci grammatica, neutra ita constituta, vt alteram prorsus manibus dimittere possis.

Habetur hoc pro exquisitioris alicuius doctrinae graecarum litterarum genere, si in glossariis, lexicis et Scholiis enoluendis et comparandis valde versatus sis, et rariora quaeuis aut vnica et dubia et corrupta inde notaveris et tolerabili aliqua coniectura constitueris. Nec repugnabo equidem, magna in laude eiusmodi doctrinam esse habendam, etsi, quando quis librorum apparatu et otio satis est instructus, non admodum difficile est, aliquantum hoc in studio proficere; si tamen ad vtilitates ac fructus, quos inde percipimus, respexeris, nolim hoc pro fastigio omnis doctrinae habere; fructuosior vtique erit iusta interpretatio scriptorum immortalium, ad quorum normam et exemplum ingenia nostra finguntur, ornantur, et rerum vtilium notitiis locupletantur. Mihi vtique, pro instituti et suscepti ratione, quod in eo ipso potissimum versabatur, vt viderem, quidnam fructus et vtilitatis ex ipsis Graecis grammaticis Homericae lectioni seu emendandae seu illustrandae peti aut erui possit; mihi, inquam, longe maior operae pars in hoc obseruationum genere fuit consumenda: nec omni fructu meam operam opinor destitutam esse; si tamen de ipso poeta

quaeritur, et de iis, quae ad veriorem eius interpretationem ac lectionem, aut rerum ac sententiarum illustrationem, ingeniique diuini in reddenda naturae veritate vim et felicitatem, spectant: si quis, pro spe et exspectatione, minorem messem esse dixerit, vix habebo quod reponam.

Etenim in poetae interpretatione plerumque desideres Scholiastarum subtilitatem; ex suo plerumque sensu, non ex poetae, eiusue aetatis, et hominum antiquiorum, sensu, constituunt notiones verborum antiquatorum aut rariorum, non ex rationibus necessariis, sed ex contexto in certam sententiam deflexo, aut ex etymo ad eandem rationem temere constituto; apponunt synonyma, nec tamen in quo vis verbi poetae propria ab aliis similibus discrepet, eruunt. Antiquiores quidem hac in parte saepe praeclara monent, dum, quae de antiquis vocabulis dubiis minusue exploratis ea, quae inter grammaticos disputata sint, apponunt; potiore vtique loco habenda ea sunt propterea, quia seriores plerumque ista aut praeteriere, aut manca ac truncata apposuere, ita vt interdum ne assequare quidem, quid tantopere ineptierint antiqui, vt traderent ea, in quibus sensum communem desideres, aut quae aperte falsa esse pronunties.

Hactenus in interpretatione poetae iudiciis nostris haud pauca reliquerunt veteres, siue in diiudicanda lectione, siue in constituendis sententiis et verborum acceptionibus, siue in arte poetae declaranda; de quibus omnibus nunc licebit melius iudicare, et liberius, partim quod otium interpretis non est consumendum in exquirendis antiquis notitiis; quandoquidem id primario studio egerim, vt ex antiquioribus redacta apponerem ea omnia, quorum vsus aliquis ad poetae non modo lectionem, sed et interpretationem, esse posset; partim, quod in iis ipsis, quae ex antiquis grammaticis allata sunt, latent saepe semina et elementa bonarum obseruationum; partim quod magnam vtilitatem habet, si sententias et verba graeci poetae verbis aliis graecis redditas videris;

qua propter haec ipſa e Scholiis et Lexicis graecis ſedulo ac diligenter appoſui. Nec vereor, ne quisquam aequus et intelligens harum litterarum iudex a me dicta in inuidiam adducat, et me aut antiquis grammaticis detrahere, aut recentioribus ingeniis nimium arrogare iactitet: Neque enim reponi poteſt, grammaticos, quibus ſermo poetae erat patrius, magis idonea iudicia afferre debuiſſe, eorumque, quippe qui aetate nos multis ſaeculis praeceſſerunt, auctoritatem eſſe debere potiorem; nam, primo, quod ad ſermonem attinet, iam Alexandrinorum aetate ille adeo erat vſu longo immutatus, vt multa in Homero eſſent antiquata, vtque ſermonis antiqui Ionici non magis illi per ſermonem vulgarem haberent ſcientiam, quam nos, ſi nullos alios ſcriptores legerimus, quam hiſtoricos, rhetores, philoſophos et Sophiſtas. Saepe equidem defixus ſum in hanc cogitationem, quam multa vocabula in Homero occurrant aut antiquata, in his ſunt tot ἅπαξ λεγόμενα, aut poſt eum in aliam notionem deflexa, aut ſeruata quidem, nec tamen niſi a doctioribus et in certo tantum orationis genere ſeruata. Hoc eſt, quo rationem reddere liceat idoneam, cur grammatici, etiam antiquiores in his Apollonius in Lexico, tam multa interpretentur, quae nobis ex vulgaribus Lexicis nota ſunt. Scilicet erant haec vocabula tantum doctioribus nota, nec vſu vulgari, ſed e diſciplina et lectione addiſcebantur. Contra vero infinita eſt multitudo vocum, quae in Homero non occurrunt, inque iis etiam voces multae, quae in earum locum, quibus eaedem notiones in Homero iam erant ſignatae, ſucceſſerunt.

Vt nonnullis ſaltem exemplis haec declarem: non occurrunt in Homero, in locis quae maxime ea verba deſiderabant, τύχη, ὀργή, πλοῖον, ἔθος, πρῆγμα ſ. πρᾶγμα. Facit itaque mirationem quod in libro XV (O) duae voces occurrunt, alibi non obuiae, vſ. 393 λόγοι et vſ. 412 σοφία. Alterius generis ſunt res, quarum Homerus non meminit, aliarum quidem, quas memorare potuiſſet, aliarum, quas nec norat. Eiusmodi exempla

ſunt, vſus elixarum carnium, vſus annulorum, et fontium calidorum, Plinio mirante, contra alterum tamen hoc memores fontes Scamandri X, 148.

Secundum haec in poetae lectione ſeriores Graeci non minus, quam nos, lectione antiquiorum ſcriptorum ſermonis Graeci doctioris, et ex Homeri lectione Homerici ſermonis, notitiam et vſum parare debuere; et quoties illi in locum difficiliorem aut vocem obſcuriorem inciderant, non alia adminicula et ſubſidia adhibere potuere, quam ea quibus nos vtimur; videmus itaque eos modo coniectare et ariolari, modo etymologias circumſpicere. Erant quoque in his ipſis copiis nonnulla, quibus nos locupletiores et melius inſtructi ſumus: nam et grammatica ſermonis graeci magis eſt elaborata, quandoquidem in ea perficienda tot viri docti operas coniunctas per tot ſaecula adhibuere, et antiquiſſimorum hominum modos ſentiendi et ſenſus efferendi melius nunc perſpectos habemus. Incredibile enim eſt, quam mature, et diu ante Alexandrinos grammaticos, et, quod mireris, quantopere interdum ipſum Ariſtotelem fugerit antiquitatis ſenſus et ratio; quum ad melioris cultus vitam, inſtituta et mores eam redigunt, diſſenſuque ac diſcrepantia animaduerſa, mythice ac ſymbolice dicta, in priſco ſermone, accipiunt proprie et ad verba, modo in diuerſos ſenſus trahunt et in allegorias diuerſis modis mutant.

Deſideraui, fateor, multa in veteribus grammaticis; at tamen altera ex parte gratus profiteor multa ex iis bona in poetam prouenisse, multoque plura ac maiora in me meosque commentarios defluxiſſe; ad multa enim latentia et occulta feſtinantem retrahebant, ad antiquiorem lectionem reuocabant, iudicium mentis acuebant, in multis firmabant, eruendis verioribus materiam et facultatem ſuppeditabant. Manent iis praeterea propriae laudes in praeceptis grammaticis ſubtilioribus exponendis et proprietate ſermonis gloſſis ſuis et vocabulis notioribus declaranda.

EXCVRSVS III

De Allegoria Homerica *)

De *Allegoria Homerica*, et de *interpretatione allegorica Homeri*, diuersa enim haec sunt, disputatum est a multis et multum, nostra inprimis aetate, et a me ipso, temporibus ac rebus id a me poscentibus. Asserenda mihi nunc sunt ea, quae ad huius operae consilium et interpretis partes spectant. Ad notiones igitur recte constituendas, ad dilectum rerum obseruatarum, ad dissonas inter se antiquitatis opiniones, et ad vtilitatem dicendorum mihi maxime est animus intendendus.

Diuersum esse sermonem *allegoricum* a sermone *symbolico*, quem *mythicum* appelles, iam alias dictum est satis: vt, nisi maligne, duo haec genera diuersa confundi haud possint. Symbolici sermonis vsum intulit necessitas inter homines rudes ex eorum infantia, notionum et verborum propriorum inopia, cum necdum ea intelligentiae subtilitate instructi essent, vt aliter quam per rerum formas ac species mente conceptas, quas phantasmata appellamus, quoniam aliud nomen haud innotuit, sensus animi declarare possent. Itaque homines rudes ea, quae aut nunc excogitant, aut quae praeterita animo et memoria tenent, aliis per similia, quae ipsis innotuerunt, aut ante oculos habentur, significant. Eoque modo antiquissimos Graecos sensa animi exposuisse in confesso est; cumque notiones barbarorum sint paucae numero et de rebus obuiis: facile intelligitur, non exquisitam aliquam et subtilem sapientiam aut doctrinam dictis contineri posse. Sunt autem ea, de quibus aliquid pronuntiant, aut *rerum euenta* aut *opiniones de iis eorumque caussis*. Atque horum fragmenta nonnulla in

*) Paratus erat hic Excursus ad rhapsodiam XXI (Φ) et ad pugnam deorum in ea enarratam; ex variis, non modo mythis, sed et diuersis mythorum generibus, concinnatam; vt mirum non sit, fuisse, qui allegoriae vestigia in iis animaduerterent.

Graecis adhuc extant, quae *mythorum antiquissimorum* nomine veniunt. *)

Quaecunque autem prudentiores inter istiusmodi homines pronuntiarant, ea per progeniem repetita ad posteros propagabantur; memoria igitur, non scripto, asservabantur, multorumque ore iterata modo ab imperitis modo a peritioribus variabantur, ornabantur, mutabantur; accessit veneratio religiosa progenitoris stirpis, admiratio maiorum et reuerentia, eorumque, quae a patribus tradita acceperant, auctoritas: non itaque nisi cum

*) De *mythorum notione* et *indole* egi saepius et taedet dicta iterare. Fundamentum omnis huius doctrinae cum antea a. 1765 in Prolus. *de caussis fabularum physicis* egissem (Opusc. Acad. Vol. I p. 184.) posueram iam anno saeculi elapsi LXXVII. in Commentatione *de origine et caussis fabularum Homericarum* (in *Nouis Commentariis* Soc. R. Sc. Gotting. p. 34.) in quibus quidem, etsi de singulis rebus et exemplis multa me melius constituere XXIV annorum vsus et experientia, cum repetita cura et inuestigandi studio, docuerit, vt tamen in principiis, a quibus reliqua ducta sunt, aliquid mutarem, nihil, quod me mouere posset, vidi; adoptarunt ea viri docti, qui de his rebus egerunt, etsi aliis verbis. Subsequuta est istam commentationem alia *de Theogonia ab Hesiodo condita ad Herodot.* II, 52 in Vol. II. *Commentationum* Soc. R. Sc. Gotting. anni LXXIX. quam dignam habuit doctiss. Wolfius, vt inde potiora in Obss. suas in Theogoniam insereret: Retractaui multa in *Epistola ad Nic. Schow*, editorem Heraclidei libelli *allegoriarum Homericarum*, multo plura in *Commentariis ad Apollodori Bibliothecam* Vol. III. Recentioribus annis iterum me ad haec studia reuocauit opera in Homeri interpretatione posita, retraxit quoque inuitum viri, cuius ingenium et famam popularibus caram magno honore habeo, meis tamen in se officiis meritisque, cum disciplinae meae olim alumnus esset, non digna referentis, impetus in me factus, vt iterum nouam disquisitionem totius rei mythicae instituerem: Vol. XIV *Commentationum* an. XCVII in Commentat. de *fide historica aetatis mythicae; de historiae scribendae inter Graecos primordiis; de opinionibus per mythos traditis;* tandem de *mythorum poeticorum natura et caussis*. Atque in his vtique mihi acquiescendum esse video.

animi affectu et impulſu, animoque inflammato, et tanquam afflatu diuinitus acti, antiqua iſta recitabant; idque inprimis inter coetus tribulium, in panegyri feſtorum ſollennium, inter ſacra, et epulas; ita narrata transibant in cantus, cum ipſa actione res geſtas repraeſentante, verſa ſic in drama et mimum, inflammatis per haec omnia, quae mentem mirifice impellere debuere, animis. Ita antiquiores mythi ornabantur, amplificabantur, nouis aliis per ſuccedentes aetates locupletati; erantque illi nullius alius generis, quam *mythici*, ſenſa animi *ſymbolice per ſenſuum obiecta* declarantes.

Progreſſi ſunt mature ad *opiniones* nonnullas de iis quae in natura noua et inſolita euenire viderant, ab his ad omnem rerum naturam, cauſſas, ortum; fabulantes vere, non ratiocinantes, de iis, quorum nullam omnino notionem explicitam habebant: ſermone autem nullo alio haec proferebant, quam illo ſymbolico; itaque *cogitata animi* conuertebantur in *res geſtas*, in *facta*, in *perſonas*, easque *ad hominum ſpeciem et exemplum effictas:* quae tamen cum homines non eſſent, nouum ordinem, nouum genus conſtituerunt, cui *deorum* nomen inditum eſt; et ab his omnis ſerior mythologia ac religio fluxiſſe videri debet. Ita *omnis natura, elementa, elementorum vires, corpora, phaenomena, viciſſitudines, effecta, in perſonas mutata ſunt.* Cum porro Graeci iam antea, rudiore vita, ſua domus quaeque, ſtirps, familia, pagus, habuiſſent numina, eorumque ſigna rudia et obſcura, *ne nominibus quidem propriis inſignita,* coepere nunc prudentiores initio *a Ioue et Apolline* facto, *nominibus* illos deos diſtinguere, phyſicisque iſtis notionibus ea numina accommodare; atque ita ſenſim in *mythorum hoc genus* ſe inſinuauit *rudis* aliqua *ſapientia*, phantaſiae accommodata; idque multo magis, quoniam nihil proferebatur niſi carmine, carmen autem non alio modo alii quam ex recitatione acciperent auribus, recitatum tamen cum geſtu et affectu, afflatui diuino ſimili, ita vt recitata in dramaticam actionem verterentur.

Habemus igitur *genus mythorum* numero et auctoritate pollens, *in quo sermo symbolicus seu mythicus regnat.*

Cum ea aetas nondum haberet notiones *ethicas* severa cogitatione subactas et exploratas, *decori* autem *sensum* multo minus excultum: non dubitarunt, per iras, odia, bella et praelia deorum, reddere elementorum conflictus, adumbrare rerum ortus per generationem, atque hoc modo narrationes comminisci de deorum coniugiis, partubus, amoribus, stupris; quo factum est vt per rudiorum aetatum decursum conderentur religiosae opiniones et ritus eas adumbrantes, quos, per instituta et leges mentibus dudum ad meliores sensus et iudicia deductis, optimus quisque damnabat et auersabatur; multo magis, ex quo melior philosophia animos ad boni rectique sensum informauerat. Haec sunt illa quae Plato ex institutione puerili sublata esse volebat, et quae ex sua republica iure meritoque proscripsit lib. II p. 377 sq.

Exornarunt hos mythos vates et ἀοιδοὶ, repetendo, variando, noua comminiscendo, certis de consiliis mutando, et in alios vsus transferendo; ita sensim factum est, vt, antiquiore mythorum natura et indole mutata, substitueretur *noua mythorum facies*, eaque *diuersa nec vna.* Cum enim illi essent partim historici, partim philosophici generis, pro infantia cum historiae, tum philosophiae istarum aetatum, nunc illi versi sunt in *materiam* aliquam *poeticam:* quam ingenia poetarum pro lubitu fingerent, delectationi ingeniosa tractatione, variatione et expositione, vnice studentium; ita exoleuit omnino antiquorum mythorum natura; abierunt ii in *mera commenta poetica*, et ingenii lusus, quibus animi audientium mulcerentur. Praeiuit his Homerus, non magis ingenio quam aeui et materiae carminum fortuna felix, et inuidendae sortis, poeta; vsus enim antiqua persuasione, qua heroes deos viribus aequasse et dii heroibus filiis suis, adfuisse, Perseoque et Herculi comitem Athene se praebuisse narrata erat, ipse heroibus ad Troiam deos apposuit, tanquam auctores rerum et fautores

partium; ita ille, quod Herodotus ait, cum Hesiodo Graecis theogoniam, primus constituisse dici potuit; nam vnicuique deo suam personam, speciem, artem et munus assignauit; eaque ex carmine in vulgares religiones, caerimonias et sacra, tum et in opera artificum migrarunt, cum eodem ore ac vultu oculis subiicerentur deorum quisque; reddidit ars Iouem deorum regem, deos eius progeniem sub specie pulcerrimarum feminarum iuuenumque; nunc Vulcanus artis fabrilis ignis ope indigentis, Athene virtutis et prudentiae, Mercurius omnis sollertiae auctor et exemplum; illa armata, hic tanquam nuntius deorum antiquo celeritatis symbolo, alis instructus; et sic reliqua. At, quod alterum Homeri felix inventum fuit, mythos physicos et ethicos idem poeta in suam rem vertit ita, vt ingeniose istos pro veris factis adhiberet, eoque tam multa mira de düs commemoraret, profectos esse deos ad Oceanum, Ioui, ne vinciretur Thetidem subuenisse, latuisse Bacchum apud Thetidem, exceptum Vulcanum, ex Olympo proturbatum in insula Lemno, et, a matre Iunone proiectum, a Thetide et Eurynome, Oceani filiabus, sicque alia.

Deuentum inde est cum temporum progressu, eo, vt, vera ratione haud animaduersa, ad multa variaque commenta deuerterent non recentes modo, verum ipsi veteres, iique mature vera mythorum indole ignorata. Vt exemplo rem declarem: ex vulgari more loquendi cum pulcritudo corporis etiam in singulis partibus declararetur, vt esset ῥοδοδάκτυλος Ἥρη, ita et Pelops fuit ἐλεφάντινος ὤμους; deflexa narratione in humeros vere eburnos caussa ei inuenta est, rudi commento, epularum a Tantalo düs appositarum, ipsis filii membris. Ad refellendam fabulae impietatem satis erat monere de origine et caussa commenti. Senserat impietatem fabulae Pindarus, caussa autem inuenti eum latebat; itaque aliud substituit commentum pueri a Ioue furto in Olympum rapti. Adeo iam tum vera ratio et natura mythi ignorabatur. Religiones, hoc est *cerimoniae*, antiquis ru-

dioribus aetatibus subnatae, per plura saecula a patribus ad posteritatem propagatae, vna cum opinionibus per mythorum inuolucra multo magis obscuratis, et per poetas in veras fabulas mutatis, *hae, religiones*, inquam, magna ex parte ludicrae, indecorae, atroces quoque et nefandae, viros graues ac prudentes facile ad eam animaduersionem deduxere, quam indigna ea narrata numine essent; nec tamen, instituta patria abolere, consultum videri poterat; nec priuatis ius erat religionibus intercedendi; legum autem latores deos patrios publicos et sacra a maioribus condita publica rite colere iubebant; qui illi essent, non definiebant, forte nec definire poterant; viros prudentes statuisse probabile sit, quod Antisthenes quoque palam professus est, *populares deos multos, naturalem vnum esse:* (ap. Cic. N. D. I, 13.) Interea poetarum figmenta de diis nouis subinde fabulis aucta constituerunt *argumenta hymnorum, saltationum, chororum, dramatum, pomparum, teletarum*, seu *initiorum*, per quae etiam *mysticus fabularum sensus* inductus est, de quo multa disputandi opportunitas esset; nec tamen quisquam aut tunc peruidere potuit, aut nunc docere possit, quomodo malum sisti posset; ipsa institutio puerilis a poetarum et in his a principe Homero lectione procedebat, nec aliunde peti poterat. Inde illae philosophorum irae in Homeri impietatem, eaeque satis iustae. Eorum, quae dicta sunt, momenta pleraque in Platon. de rep. lib. II reperies. Arripuit haec eadem et alio modo impugnauit, fabulas poetarum irridendo et exagitando, Lucianus; constituit ea res argumenta multorum eius dialogorum, v. c. in Ioue Tragoedo, vbi vel inspicere iuuabit c. 40. In contemtum adducere religiones hac via ille potuit, at quid substituendum esset, quod vulgi animos melioribus notionibus imbueret, haud docuit; a philosophorum autem scholis et dogmatibus talia frustra expectabantur.

Hic inciderunt boni viri in aliquam viam ac rationem, qua poetae lectionem, si non omni ex parte vti-

lem, minus tamen damnosam moribus et ingeniis, redderent; et ad eam philosophi ducebant, qui de rerum natura libros scripserant; mutuati illi erant mythicum apparatum ex antiquioribus poetis cosmogonicis, et opiniones suas per hos ipsos aut similes mythos poetico more exhibuerant, Xenophanes, Parmenides, Empedocles, quorum fragmenta vel leuiter inspexisse satis est ad hoc assequendum. Hoc inuentum illi transtulere in Homerica carmina, quaeque in iis narrata sunt, non vere ita dicta esse a poeta aiebant, sed latere sub his narratis sententias abditas, modo physicas modo ethicas, diis haud tam indignas quam ex enuntiatis proprie acceptis putares. Ita *allegoriae in Homerum sunt illatae*. Faciebat fraudem hoc quoque, quod antiquiores fabulae cosmogonicae a poeta in mera facta et ornamenta epica versae natura sua fuerant mythicae, hoc est, enuntiationes sententiarum et opinionum de rebus physicis ac diuinis, antiquo sermone per rerum similitudines declaratae.

Iam aperta res est, si quis Homeri mythos antiquos quos ille in facta epica mutauit, ad antiquiorem sensum poetarum ante Homerum reuocat, (nemo enim hoc affirmare ausit, Homerum hos mythos primum inuenisse) is non allegorice interpretatur, nec ille Homerum ipsum allegorias apposuisse, aut mythos in allegorias mutasse, pronuntiat. Fatendum est antiquitatem ipsam nec rem subtiliter satis dispexisse, nec verba distincte cuique generi constituisse. Vocibus vtebantur veteres generalioribus; δι᾽ ὑπονοιῶν vel καθ᾽ ὑπόνοιαν aliquid dictum esse aiebant, quod ipse Plutarchus de aud. poet. p. 19 E. docuit, indeque alii; v. Ruhnk. ad Timaeum p. 200. Alii per αἴνιγμα, τρόπον, σχῆμα idem extulere; vox ἀλληγορεῖν in scholis rhetorum primo frequentari coepit, quantum assequor.

In hoc ipso studio fabulas Homericas allegorica interpretatione purgandi et eluendi non vna via ac ratione ingressi sunt, inprimis philosophi, cum suae quisque

ſcholae praecepta Homeri auctoritate firmare aut illuſtrare vellent. Nec ſpero opera et otio me abuſurum eſſe, ſi potiores viciſſitudines huius ſtudii breuiſſimis perequar.

A *Pythagora*, is autem haud multo poſt ea tempora vixit, quibus carmina Homerica ſi non in lucem, certe in maiorem celebritatem, deducta ſunt, fabulas Homericas et Heſiodeas magnopere improbatas eſſe, innotuit vel ex eius dicto, quod in inferis ſe Heſiodi animam columnae aheneae illigatam ſtridentemque (τρίζουσαν,) Homerum autem ab arbore ſuſpenſum, et ſerpentibus implexum vidiſſe narrauerat, propter ea, quae de diis vterque memorauerant: (Diog. Laert. VIII, 21.) tradiderat haec Hieronymus (Rhodius in Commentariis hiſtoricis) famam inter Pythagoreos ſeruatam, ſaltem ſequutus; nec obſtat, quod alii Pythagoram tradunt, multos Homericos verſus in ore habuiſſe, nonnulla etiam ex eo petiiſſe. Vlterius progreſſus *Xenophanes* Anaximandri aequalis, Colophonius, qui poſt Olymp. LX vixit, is enim iambis Heſiodi et Homeri dicta exagitauit. *) Etiam *Heraclitus* Epheſius, grauiſſimus philoſophus; *Homerum dignum eſſe aiebat qui ex omnibus conuentibus eiiceretur et colaphis caederetur; nec minus Archilo-*

*) γέγραφε δὲ καὶ ἐν ἔπεσι, καὶ ἐλεγείας· καὶ ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ita eſt interpungendum. ἐπικόπτειν, eodem ſenſu quo ἐπισκώπτειν. eodem ſenſu Timon cum dixerat Ξεινοφάνην ὑπότυφον, Ὁμηραπάτης ἐπικόπτην h. τῆς ἀπάτης, τῶν ψευδῶς λεγομένων ὑφ' Ὁμήρου. Conueniunt verſus, quos ex Xenophane Sextus Empir. ſeruauit IX, 193 πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσιόδός τε. ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Itaque ille obtrectator Homeri eſt habitus: Diog. II, 46 καὶ Σάγαρις Ὁμήρῳ ζῶντι (ἐφιλονείκει.) ἀποθανόντι δὲ καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος. Quem autem fundum habeat, quod ap. eund. ſ. 43 ex Heraclide memoratur, L drachmis, tanquam inſanientem, ab Athenienſibus eſſe multatum, non aſſequor.

chum. *) Et probabile fit Democriti librum περὶ τῶν ἐν ᾅδου Homericae Necyiam eleuasse. Certius est Platonis iudicium, idemque vulgo notum, qui Homerum ex sua republica proscripsit, enumeratis libro II et III iis, quae turpia et indigna diis in fabulis, quas Homerus in carmen suum intexuit, occurrant.

Cum hoc modo vulgata esset haec mythorum omnino, tum praecipue in Homeri carminibus, repudiatio: exortum est studium eos defendendi, adhibita interpretatione allegorica: quod quemnam primum auctorem habeat, quaeri potest. Et laudari quidem video auctores iam ante Platonem plures; eosque antiquissimos, *Theagenem* Rheginum, *Antimachum* Colophonium, *Stesimbrotum* Thasium, *Herodotum* Halic. et *Dionysium* Olynthium, aliunde haud notum; temere, cum ii tantum primi fuisse perhibeantur, qui de Homero eiusque carminibus et temporibus memorauerint ap. Tatian. Or. ad Graecos f. 48. Stesimbrotus autem paullo ante Socratem cum Anaxagora ap. Xenoph. Symp. III, 6 inter eos memoratur, qui de Homero optime praeceperint; cum tamen idem narretur περὶ Θεμιστοκλέους, Θουκυδίδου, καὶ Περικλέους, scripsisse, historicum potius fuisse videtur opusculum. Potuere forte interponi in iis iudicia nonnulla de hac quoque carminis parte; et hactenus verum esse potest, quod Schol. Ven. B. ad Σ, 67 aliunde adscriptum habet, recitatis allegoriis ethicis: οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας, ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτος ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως. *Pherecydem* Syrium, Pythagorae magistrum, inter antiquissimos auctores referendum esse haud dubito, etsi quae de eius placitis narrantur, a serioribus fama accepta, non satis tuta sunt; fertur ille

*) Diog. Laert. IX, 1. τόντε Ὅμηρον ἔφασκεν ἄξιον ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι. καὶ Ἀρχίλοχον ὁμοίως, ambigere licet quo sensu ἐκ τῶν ἀγώνων dictum sit. Accipiunt de certaminibus: ita saltem essent poetarum recitantium ῥαψῳδούντων certamina.

Ζῆνα, Χθόνα, Χρόνον, rerum principia conſtituiſſe: quae allegorica nomina eſſe quis non videat? Verum de his, quae ád hoc philoſophiae antiquiſſimae genus ſpectant, Tiedemannus noſter eſt adeundus. *Empedocles* an diſerte hoc egerit in carmine ſuo de Natura, vt fabulas antiquas refelleret, perſpicuum mihi non eſt; potuit autem implicitum id ipſum agere videri, dum antiquiorum poetarum more nominibus deorum vſus eſt ad elementa declaranda: Ita, ſi ignem per Iouem, terram per Iunonem, aerem per Ἀϊδωνέα et aquam per Νῆστιν deſignavit, (fragm. ap. Athenag. in deprecat. ſ. 28.) eo ipſo ad alias opiniones auocare debuit audientes. Et omnino per hos philoſophos, qui carmine de natura rerum tradiderant, eueniſſe ſuſpicor, vt frequente iam conatu mythos antiquos phyſice ſapientiores exponerent; ſerius acceſſere alia, in quibus et hoc, quod apud barbaras quoque gentes naturam rerum modo per deum modo per deam variis modis exhibitam animaduerterant ii, qui peregrinas gentes adierant, etſi ſimilia iam ex religionibus Phoeniciis, Phrygiis, Thracicis, quae antiquiſſimis temporibus inter Pelasgos et Hellenes vulgatae erant, nota eſſe potuere. Cum his incredibile ſtudium Homeri, ſumma eius auctoritas, et numinis inſtar habita veneratio, homines commouerat quum reprehenſa refellere non poſſent, vt ad alia auxilia confugerent. Euenit itaque fere idem quod in libris Hebraeorum ſacris, quorum interpretes allegorias in ſubſidium vocarunt, cum, ignoratione priſcarum aetatum, hominum, eorumque ſenſuum, ad verbum antiqua interpretantes, non ex ſenſu ſcriptorum, ad multa et dicta et facta offenderent, aut alios offendiſſe viderent. Non mirum, vt exemplo vtar, Philonem, graece doctum et Platonica philoſophia inſtructum, Moſaica ſacra et praecepta allegorice enarraſſe.

Is tamen, qui mythos veteres et de diis narrata per allegorias phyſicas interpretando ſequentibus aetatibus inprimis praeiuit, fuit *Anaxagoras*, qui Νοῦν θεὸν, et cum eo Aetherem et Terram, τὸν Δία καὶ Γαῖαν indu-

cendo, viam aperuit aliis, vt ea, quae Ioue aliisque diis indigna in Homero memorata essent, interpretatione in alium sensum detorquerent; Anaxagorae placita *Euripidem* inprimis adoptasse, praeclare docuit Valken. in Diatribe Eurip. c. 4 et 5.

Ipsum *Socratem* Homericos mythos allegorice exposuisse aiunt. Socrates quidem in Xenoph. Mem. Socr. II, 6, 11 vbi de conciliandis amicorum studiis agit, Sirenum carmina memorat, quibus tanquam incantamentis ad deliniendos animos vtendum sit. Enimuero hoc non est *Homerum allegorice interpretari;* sed mythum antiquum in Homero obuium adhibere ad sensum animi suaui aliquo commento ad allegoricum morem instructo declarandum; huncque morem sequuti sunt multi per omnia tempora, etiam nostra; habet enim suauitatem mythi antiqui vsus ingeniosus vulgari enuntiationi substitutus; veluti si auream Iouis catenam aliquis transferat ad omnium rerum inter se nexum. Huic delectandi consilio debentur mythi *Platonici*, partim ex antiquioribus ducti et ad alia traducti, partim nouis inuentis aucti et mutati. Verum de mythis et allegoriis Platonis habemus scripta docta et acuta, etiam a nostratibus.

Omnino mihi in tota hac quaestione plura comprehensa et collecta esse videntur, quae subtilius sunt dirimenda ac discernenda. Aliud est consilio ac studio Homerum et Homericos mythos allegorice interpretari; aliud mythos vniuerse allegorice interpretari omninoque pro explorato hoc ponere, non alio sensu et consilio hos mythos ab initio inuentos esse; aliud, contendere, Homerum eos non alio sensu et opinione adhibuisse, quam vt allegorica interpretatione accipi vellet: quod ab omni epici carminis natura alienum est. Iterum alia est sententia, si quis dixerit, inesse inter mythos antiquos aliquod genus, inesse in ipso Homero, mythos, quorum primi auctores symbolice aliquam mentis sententiam declarauerint aut declarare voluisse videantur; eos tamen mythos Homerum fecisse suos, siue vt pro factis inter

narrata reciperet, siue vt antiquitus fabulose narrata in suam rem verteret, vt in Vlyssis errores Sirenes, Scyllam, Charybdin, Circen, Cyclopes, Trinacriam transtulit. Haec tam diuersa inter se qui confuderunt, non nisi perturbate de allegoria seu vniuerse seu Homerica statuere et disputare potuerunt. Omnino quis non sentit primo statim monitu, diuersissimi generis esse mythos errorum Vlyssis ab iis, qui de diis aut qui de heroibus in Jliade memorantur! Scilicet non dimittendum erat animo, quod ab initio monitum est, alios mythos historicam habere originem, *πατροπαράδοτα*, quae mythice enuntiata et a poetis ornata variataque sunt, alios mythos esse meras opiniones, iudicia, sensus antiquorum hominum de rebus et euentis; et haec illa sunt *μεμυθευμένα*, quae fundum aliquem habuisse necesse est, et stare ita puto quod Strabo contendit, *ὅτι οὐ πάντα Ὅμηρος αὐτὸς ἔπλαττε.* et recte se habet iudicium Polybii quod apponit lib. I p. 20 et 23.

Secundum haec accuratius constituta facilius licebit cetera expedire. Manifestum fit, ex iis inter veteres, quibus importunum allegoriarum studium vulgo tribuitur, alios, mythos omnino, alios tantum nonnullos, alios solum Homerum et mythos Homericos interpretatos esse, nec vno consilio: nam alii religiones patrias tueri, alii poëtam; alii philosophicas rationes in iudicia antiquiorum hominum inferre, alii nouam disciplinam mythicam constituere voluere. Accessere alia; in his studium etymologicum, quod ipsum in deorum nominibus ad allegorias deduxit: quod volupe erit cognoscere, si Platonis Cratylum excusseris: (p. 396 sqq.) Apparet porro, allegoriae studium hoc profectum esse primo a singulis mythis; sunt enim in his nonnulli, qui symbolicam naturam statim prae se ferunt; quisquis enim ad Ἄρην et Ἀθήνην, eorumque partes in Homero, attenderit, statim assequitur virtutem bellicam rudiorem et doctiorem in iis esse declaratam; hoc primo factum erat symbolice; at nunc iisdem vtimur nos allegorice, interdum simi-

pliciter poetice aut tropice in ipſa oratione pedeſtri Ipſe Plato docet, iam ante eum hanc allegoricam interpretationem in Homerum eſſe illatam: in Cratylo p. 407 A. ἐοίκασι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν, ὥσπερ οἱ νῦν περὶ Ὅμηρον δεινοί. καὶ γὰρ τούτων οἱ πολλοὶ, ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν, φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι. Ergo iam ante Platonem erant, ex ipſis Homeri interpretibus, qui Athenen allegorice interpretabantur. Et quis eſt, cuius mentem ea cogitatio non ſubeat ſtatim in Achille a Minerua admonito in prima rhapſodia! At illi peccarunt, ſi poetam per Mineruam τὸν νοῦν σώφρονα, allegorice declaraſſe putarunt, non Mineruam deam hiſtorice et epice.

Illi ergo, quos dixi, ab vno et altero mytho progreſſi erant, qui ſymbolici aliquid in fronte prae ſe ferebat. Alii ab iis, quae indigna diis eſſe videbant; partimque in his ſubſtiterunt, alii ab iisdem ad alia proceſſerunt. Ariſtotelem ipſum a toto hoc genere non alienum fuiſſe, exiſtimare licet ex iis, quae Macrobius I Sat. 18 ex eius Θεολογουμένοις attulit; quos tamen ille fines huic interpretandi generi ſtatuerit, haud compertum habeo.

Pindarus fabularum impietatem bene perſpectam habens in prima ſtatim Olympica, id egit, vt mythum impium in aliam narrationem inflecteret diis magis decoram; itaque et ipſe debuit in allegorica incidere. Aliis locis ille ne de heroibus quidem, vt de Hercule, impie facta proferre audet; etſi idem aliis locis fabulas de puellis a Ioue et Apolline compreſſas memorare haud religioni ducit. Ita res ipſa et caſus deduxit alios ad alia; ſi tamen veterum mythorum origines et cauſſas perſpexiſſent, ſatis erat, dicere, omnino poetarum commenta eſſe abiicienda; Homerum his vſum eſſe alio conſilio, quod carminis epici natura poſcebat, alios hinc poetas, cyclicos, lyricos, dramaticos, aliis de cauſſis eos exornaſſe; hosque adeo mythos ſuo cuique auctori eſſe relinquendos, non pro fundo doctrinae ethicae eſſe habendos,

non magis quam caerimonias ſacrorum vulgares. At illi viam ingreſſi ſunt diuerſam, vt ineptos et impios mythos philoſophicis rationibus enodarent et defenderent. Potuit hoc ſtudium ſumma poetae auctoritas, et in ceteris rebus vtilitas ad vitae vſum et prudentiam adiuuare. Atque ita multo magis ſtatuemus, ſi de Metrodoro audimus narrata, primo et claſſico allegoriae huius ad tuendum Homerum ſuſceptae auctore; quem Ion Platonis inter praeſtantiſſimos Homeri interpretes laudat cum Steſimbroto Thaſio et Glaucone (ad quem loc. v. Mulleri notas p. 10 ſq.) *Metrodorus Lampſacenus* Anaxagorae (quem Socrates quoque audiuit) erat auditor (eoque diuerſus ab Epicureo). Ex Fauorini variis hiſtoriis Diogenes Laert. II, 11 apponit haec: primum Anaxagoram edixiſſe *Homeri poeſin agere de iuſtitia et virtute:* δοκεῖ δὲ πρῶτος τὴν Ὁμήρου ποίησιν, ἀποφήνασθαι, εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, (ſiue eo ſenſu, quod credidit poetam id ſibi propoſitum habuiſſe, ſiue, quod equidem arbitror, quia idonea ſunt et apta eius carmina ad mentem iuſtitia et virtute imbuendam.) *Tuitum eſſe admodum hoc placitum, eius diſcipulum Metrodorum, eundemque vlterius tendentem multum laboraſſe in phyſica poetae doctrina conſtituenda:* ἐπὶ πλεῖον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου τὸν Μητρόδωρον τὸν Λαμψακηνὸν, γνώριμον ὄντα αὐτοῦ. ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν Φυσικὴν πραγματείαν, h. e. in reuocandis poetae mythis ad phyſicas doctrinas. Atque haec diſerte declarat locus Athenagorae a multis laudatus, *in quo ille fertur nihil non ad allegoriam retuliſſe; Iunonem, Mineruam, Iouem nihil aliud eſſe quam phyſicas ſubſtantias et elementorum conſtitutiones:* καὶ Μητρόδωρος δὲ ὁ Λαμψακηνὸς, ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου, (fuit eius liber) λίαν εὐήθως διείλεκται, πάντα εἰς ἀλληγορίαν μετάγων. οὔτε γὰρ Ἥραν, οὔτε Ἀθηνᾶν, οὔτε Δία τοῦτ' εἶναί φησιν, ὅπερ οἱ τοὺς περιβόλους αὐτοῖς καὶ τεμένη καθιδρύσαντες νομίζουσι· φύσεως δὲ ὑποστάσεις καὶ στοιχείων διακοσμήσεις. Iam quae ſequuntur, (eſſe haec illa videntur, quae Eu-

ſtath. reſpicit p. 3. med.) vereor vt ipſe Athenagoras recte acceperit: *καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ πάντας ἁπαξαπλῶς, Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους, σὺν τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Πάριδι, τῆς αὐτῆς φύσεως ὑπάρχοντας, χάριν οἰκονομίας ἐρεῖ γε (dicit ille quidem;* niſi corruptum eſt. an fuit *ἐκεῖ γε?) παρεισῆχθαι, οὐδενὸς ὄντος προειρημένων ἀνθρώπων.* Potuit Metrodorus aſſerere, hos ipſos eſſe mera exempla characterum; potuit quoque pronuntiare, ficta eſſe nomina, et eſſe ipſas narrationes de Troiae oppugnatione et Vlyſſis erroribus poetae commentum, qui propoſitum haberet finem ethicum, ad quem conſequendum neceſſe erat, vt fingeret res, caſus et perſonas, per quas praecepta virtutum tradere poſſet. Extitere quoque qui tales nugas amplexi ſunt: v. Morrit *Vindication of Homer* p. 63 ſq.

Sequentibus aetatibus ſtudium interpretationis mythorum cum vniuerſe, tum Homericorum per allegorias arriſit multis, inprimisque probatum eſt a *Stoicis:* quae iam notiora ſunt, quam vt iis memorandis otium conſumere opus ſit. Inſpicere licet Ciceronis lib. de Nat. Deor. inprimis ſecundum, cf. lib. I, 14. 15. et Sexti Empir. librum IX. Incredibile eſt, ad quas ineptias interdum confugerint, vt et lectiones Homericas mutarent excogitatis nouis vocum formis grammaticae quoque adverſantibus, vt *ἀναδωδωναῖε* Jl. Π, 233 (v. ſup. To. VII p 284) vtque verſus interpolarent. cf. Plutarch. de poet. aud. p. 31. 33. Ex hoc genere ad noſtram aetatem ſervatus eſt libellus *Allegoriarum Homericarum*, ſub *Heraclidis* ſeu *Heracliti* nomine, ad quem v. Nic. Schow, docti editoris, Commentationem; item *Cornuti* (vulgo *Phurnuti*) libellus *de natura deorum*, ineptis etymologiis ſuperſtructus. Nobiliſſimum in hoc Stoicorum commentandi genere exemplum erat Hercules in ſapientem transformatus: eum illuſtraui in commentatione *de Hercule Muſageta* Commentat. Soc. R. Gotting. a. 1780. Vol. III.

Cum ethica hac allegoria confundenda non est ea interpretatio, cum Homericis narratis vti videas veteres *ad praecepta* moralia et politica declaranda et animis legentium insigenda. Exempla virtutum et vitiorum proponunt, non interpretantur. Potest quoque constitui genus allegoriae *astronomicum;* nam, cum mythorum antiquissimorum partem ad signa caelestia spectare manifestum sit, fuere qui omnem mythologiam eo referre allaborarent. Vnum fuit interpretationis mythorum genus, quod sub allegoriae nomine haud comprehendi solet, vere tamen eius naturam habet, ita vt *allegoriam historicam* appellare possis, cum veteres historiae et rerum euentus per mythos deorum declarati esse crediti sunt. Incredibile est, quantum homines docti in hoc genere ab omni probabilitate, iudicio sano et rerum veritate abduci se passi sint. Voluere tamen illi ab hoc studio proficisci videri, vt probabiles modos euentuum in mythos inferrent; ex quo genere est ineptus libellus cum *Palaephati* nomine praescripto, de Incredibilibus.

Hi quidem habuere certum finem propositum, et consilium philosopho saltem haud indignum, vt lectionem poetae liberarent ab iis, quae iuueniles animos corrumpere plebisque impiis superstitionibus patrocinari possent; et substitere fere illi intra allegorias physicas et ethicas. At enim successere alii, *grammatici, rhetores,* et *sophistae,* qui seu temere et iudicio animi nullo, seu inepta ingenii ostentatione, mythos veteres promiscue, nullis habitis rationibus diuersitatum, cum summa ignoratione ortus, naturae, vsus, mythorum, tantum id egere, vt sensum qualemcunque, in mythum inferrent, dummodo non proprium ac verum admitterent; hique modo plura, modo omnia allegoriarum genera confuderunt et promiscue copularunt, haud digni illi, quorum ineptiis immoremur enarrandis. Ex his tamen ac similibus commentis manarunt systemata pleraque recentiorum mythologica, ab vno fere rerum genere progressa et ad vnum plerumque fontem omnem mythorum varietatem

et diuerſitatem, quamuis reluctantem, machinis omnis generis adhibitis, retrahentia.

Sophiſtarum molitionibus multo minus aliquid tribuere debebant viri prudentes, namque illi ingeniorum ſuorum experimenta edere credebant, ſi poetarum fabulas in nouum ſenſum interpretarentur. *Declamationum* quoque ſuarum argumentum hoc conſtituebant, vt poetarum commenta et mythos modo defenderent, modo refellerent, modo contrarium ponerent. Ex hoc genere eſt *Dionis* Chryſoſtomi Oratio XI. ad Jlienſes ſcripta, vt in eorum gratiam, Homeri criminationes priſcorum Troianorum dilueret; cuius argutias ſophiſticas, cum ipſe tam diſerte conſilium ſuum initio ſtatim declaret, viris doctis fraudem facere potuiſſe, vt homini perſonam hiſtorici alicuius, comperta a ſe tradentis, affingerent, vix ſatis licet aſſequi, niſi eos omnes notiones iuſtas de fide hiſtorica ſugiſſe conceſſeris. Ad idem genus ſophiſticum referenda ſunt Philoſtrati Heroica, Ptolemaei Hephaeſtionis f. liber variae eruditionis, cuius argumenta appoſuit Photius, in Bibliotheca, vnde ea Gale iterum vulgauit. Thematum ex Homero propoſitorum exempla multa adhuc extant in Dione Or. LVI ſqq. plura in Libanii Progymnaſmatibus. Eodem referam, quod Schol. ad Jl. E, 640 memorant *Meneclem* aliquem negaſſe, Herculem Troiam expugnaſſe; idem fabulam de Hercule cum pygmaeis pugnante nono modo interpretatus eſſe videtur, quod ex vetere Scholio ap. Euſtathium ad Ψ, 1322, 28. colligere licet.

His ipſis tamen moleſtiores ſunt *grammatici*, non antiquiores; nam ii fere, vt Crates, philoſophica ſequuti ſunt, *Ariſtarchus* autem, profitente Euſtathio (p. 3.) ab omni interpretatione Homeri allegorica alienus fuit, et hiſtorica ac poetica ex ſuo quoduis genere declaranda eſſe cenſuit; ſed grammatici ſeriores, qui nullo iudicio adhibito arripiunt promiſcue ea, in quae inciderant, et allegorias diuerſiſſimi generis colligant in eundem faſciculum, et disiunctiſſima copulant; digni itaque vix ſunt, vt

illis ſtudium vllum adhibeas, niſi vbi ex antiquioribus deperditis fragmenta, interdum et iudicia, apponunt. Ita in Scholia in Homerum et in Euſtathii Excerpta Scholiorum, immigrarunt bona et mala omnis generis; ex *Porphyrio* aliisque: v. c. ad Υ, 66. 67. E, 385. Ita ad E, 722 memoratur *Demo* aliqua, (Δημὼ) quae *Φυσιολογῆσαι*, h. e. fabulas Homericas phyſice expoſuiſſe dicitur. Ineptiſſimus inter omnes eſt *Tzetza* in Antehomericis, Homericis et Poſthomericis, qui etiam ad Lycophr. 177 profitetur: ſe allegorias comminiſcendi ſollertia multum praeſtare aliis et ſuperare *Cornutum*, *Palaephatum*, *Domninum*, (haud dubie chronographum a Malela laudatum, v. Bentleii Epiſt. ad Millium p. 73) *Cephalionem*, (v. Excurſ. ad lib. II. Aeneidos) *Heraclitum*, et alios: quos hic homo vix legerat, ſed nomina tantum inaudierat.

IN LIBRVM XXIV. (Ω) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Quae ad criticam huius rhapſodiae vniuerſe ſpectant, exponentur a me in Excurſu I. ad h. l. Nunc hoc tantum commemorabo, quod nouum ſubſidium acceſſit in hoc libro, Scholiis codicis Mosquenſis a doctiſſ. viro Chr. Fr. Matthaei editis; Syntipae fabulis ex duobus codd. primum in lucem prolatis 1781. adiecit ille p. 83. Porphyrii et aliorum Scholia inedita ad Il. Ω. Non ad paruas ſpes erigebar inprimis praefixo Porphyrii nomine. Vidi tamen ipſo vſu nulla fere alia eſſe quam quae in Schol. B. eſſent vulgata, plerumque truncata; nec ea procedunt vltra vſ. 475; pleniora dabant et hic Scholia Victoriana; tanto magis grata, quod Codicis Veneti A. Scholiorum lacunam inde a vſ. 405 ad 504 explent, ſaltem ex parte, quandoquidem alia, quae in ceteris non extant, exhibent. Porphyrii Scholia non animaduerti plura nec meliora quam quae iam alibi lecta erant.

1. *λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι ἐσκίδναντ' ἰέναι.* λῦτο. ἐλύθη. ἐπαύθη. etiam Suidas. λῦτο eſſe poſſe aoriſtum II. aiunt Schol. A. B. V. et Porphyr. ex λύμι. producta ſyllaba metri cauſſa, cum alioqui illa breuis ſit: *νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα* Φ, 80 et *λύτο γούνατα.* vel eſſe dictum pro ἐλύετο, vel etiam pro ἐλέλυτο (quod et ipſum breuem ſyllabam habet." Clarke, cum Barnes amplexus alterum, ex ἐλύετο contractum eſſe pronuntiat; recte quidem; et Od. Σ, 237 λελῦτο ex λελύοιτο factum indicatur. Si tamen λύω, λύσω, λύσατο, priore longa

dictum eſt, non apparet cur non et λέλυμαι, ἐλελύμην, eadem ſyllaba producta pronuntiatum fuerit. Scilicet reponitur, ſupra Θ, 103 σὴ δὲ βίη λέλυται occurriſſe. Atqui ex eo ipſo colligo, fuiſſe duas formas, alteram λύω, alteram λυῶ et λυέω. v. ad P. Excurſ. I. p. 407. et Obſſ. ad A, 314.

Ad vocem ἀγὼν notationes varias vocis ſubiiciunt Scholia B. Vict. cum Euſtath. quae ex Porphyrio petita eſſe, conſtat cum ex cod. Moſc. tum ex Porphyr. Quaeſt. Hom. 20. Mirum tamen, cur in librum nouiſſimum haec cumulata ſint, cum et res et obſeruatio eadem iam aliquoties in ſuperioribus allata fuerit, inprimis ad Ψ, 258. H, 298. Σ, 376. Sed fuere eiusmodi obſeruatiunculae plures, pluribus locis afferri et iterari ſolitae. Hoc loco eſt τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν, populus, conſeſſus ſpectantium: vt Schol. br. et Apollon. Lex. h. v.

ἐπὶ νῆας ἕκαστοι. impingit in digammum: νῆας ϝεκαστοι etſi ſic laudat verſum Apollon. Lex. in ἀγών· Bentl. emendat ἐπὶ νῆας ἅπαντες. Non dubito fuiſſe λαοὶ δὲ, ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, ἐσκίδναντ' ἰέναι. Ita legebatur T, 277 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. Et iterum Ψ, 3.

2. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο. δόρπος, ἡ πρὸς ἑσπέραν τροφή — μέδοντο δὲ, προενοοῦντο ἢ ἐφρόντιζον. Mirum de voc. δόρπος et etymo nunc demum agere grammaticos. Vnde colligo, ſuperfuiſſe in rhapſodiam hanc particulam Scholiorum veterum, aliis iam deperditis; vt omnino ſuſpicor ad ſingulas tantum rhapſodias plerumque grammaticorum commentarios ſpectaſſe, non totam Iliadem eſſe complexos. Δόρπος iam lectum H, 370. I, 88. Λ, 86 et 729. et hoc lib. 444.

3. ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. τερφθῆναι. Apollon. Lex. vnde emendandus Heſych.

5. οὐδέ μιν ᾕρει ὕπνος πανδαμάτωρ. Argutatur in his Sch. B. V. Moſc. Ipſi Latini: *ſomnus me cepit.* Iterum Od. I, 372 κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. Obſeruatur in Schol. iisd. et ap. Euſtath. Simonidem ſomnum

appellare δαμασίφωτα. οὐδὲ μὲν Lipf. ad ἐστρέφετ' Ern. laudat Ariftoph. Nub. 36 τί δυςκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;

6. 7. 8. 9. Πατρόκλου ποθέων — ἀθετοῦνται verfus quatuor: quod funt exiles (εὐτελεῖς) iisque fublatis gravior fit oratio; ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κ. Porro: effe ἀνδροτῆτα et μένος idem; nec dixiffe ἀνδροτῆτα alibi pro ἀνδρείαν fed pro ἠνορέαν. Nec habere τῶν quo referas. Damnatos effe verfus iam ab Ariftophane. Etiam in Harl. Scholion: ἀθετοῦνται οἱ δ' στίχοι. Addit his Schol. Vict. — ὅτι ὡς σύγκοιτον ποθεῖ, οὐχ οἷον ἠιθέων, ἀλλ' οὐδὲ ἠμιγυναικῶν ἄξιον, εἰ γὰρ ὅλως τοῦτο ὑπονοεῖν δεῖ, ἐραστὴς ἂν εἴη Πάτροκλος, ὡς νεωτέρου, καὶ περισαλλεστέρου. (an περισφαλεστέρου?) — προηθετοῦντο οἱ δ' καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.

At Sch. B. V. et Mofc. grauiter obiurgant τοὺς ἀθετοῦντας· fubiici enim a poeta ea, quae defiderium moverent, eaque eiusmodi, vt laudi fint ea.

6. ἀνδροτῆτα. Tertio loco occurrit poft Π, 857 vbi v. disputata, et Χ, 363. Hoc loco ἀνδροτῆτα legunt omnes vetuftiores, cum Ven. Townl. Mori. Lipf. Mofc. 2, Vrat. A. b. vt alios taceam, cum Euftathio; tum edd. omnes (nam ἀδροτῆτα eft vitium Ald. 1.) donec Turneb. ἀδροτῆτα induxit: ex ceteris locis puto.

Pro τε eft γε in Barocc.

Prauos lufus veterum in h. v. paullo ante e Schol. Vict. memoratos v. fup. ad Λ, 785.

Iunctura in feqq. impeditior eft. In Sch. A. ad vf. 6 Scholion adfutum monet: poffe interpungi ποθέων. ἀνδροτῆτα καὶ μένος ἠΰ, ἠδ' ὁπόσα — πείρων, τῶν μιμνησκόμενος etc. Saltem poft πείρων interpunctio erat tollenda, quod feci, vt iuncta fint: ἠδ', ὁπόσα —, τῶν (τούτων) μιμνησκόμενος, pro, ἠδὲ μιμνησκόμενος (τόσων) ὁπόσα fq.

7. ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε. Harl. Mofc. 2. τολύπευε. Barnes repofuerat ὁπόσ' ἐκτολύπευσεν, quia id occurrit

in Hesiodi Sc. Herc. 44. reprehensus propterea a Clark. et Ern. Vocem τολυπεύειν exponunt Schol. B. et V. cum Mosc. quae iam vidimus ad Ξ, 86.

καὶ πάθεν ἄλγεα. Schol. Vict. „αἱ δημώδεις· καὶ πάθεν ἔργα." Ergo vulgares codd. pro ἄλγεα legebant ἔργα.

8. ἀνδρῶν τε πτολέμους. Lips. cum al. πολέμους. repetitur versus Od. Θ, 183. N, 91 et 264.

ἀλεγεινά τε κύματα πείρων „Pamphilus περισπᾷ, πειρῶν, vt sit pro περῶν ex περάω, vti Od. E, 174 περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. adde sup. B, 613 et al. At Aristarchus, πείρων, prouocando ad πεῖρε κέλευθον Od. B, 434. vnde quoque ductum πόρος et πορθμός." Paria sunt in Schol. B. Vict. Mosc. et e veteribus ap. Eustath. et potiora ap. Etymol. in πείρων. qui et voc. πειρατής hinc ducit, versu laudato. Etiam Apollon. Lex. πείρων. διαπερονῶν, καὶ οἷον διαπερῶν. Lips. ms. περνῶν. „lectio bona, ait Ernesti, sed cui omnium grammaticorum testimonia refragantur." At est ea omnino aliena ab h. l. nam πέρνω, πέρνημι, περνάω, constanter sunt, *vendo*.

Recte πείρων obtinuit. πείρειν κύματα est traiicere mare; reditque ita ad notionem τοῦ περᾷν vel διαπερᾷν. Est et ap. Apollon. Arg. II, 326 εἰ — πείρετε. Schol. πείρειν ἐνταῦθα μὲν τὸ διαπλέειν καὶ διαπερᾷν. ὡς τὸ· ἀλγεινά τε κύματα πείρων. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ διατρυπᾷν. σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες. Il. B, 426.

Contra πειρῶν pugnare censeo, quod Homerus πειρᾷν quidem et frequentius πειρᾶσθαι, ponere solet absolute aut cum casu secundo, et notione τοῦ experiri; nusquam pro περᾷν, nec cum casu quarto.

Superest tamen, vt quaeramus, quid faciendum sit antecedenti ἀνδρῶν πολέμους si id ad πείρων referimus. Veteres ap. Eustath. dixere, esse eliciendum aliquid, quod isti voci accommodatum sit, puta, διέπων aut simile quid. Paullo durius, arbitror. Sed retrahendum est πολέμους vel ad τολύπευσε; nam hoc frequentat et alibi: Ξ, 86 ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους. et aliquo.

ties in Odyssea; vel ad πάθεν, vt sit ἔπαθεν ἄλγεα, πολέμους καὶ κύματα, haec quidem πείρων αὐτά, pro ἔπαθε πόνους πολεμίζων καὶ διαπερῶν κύματα. Potius de re quam de subtilitate grammatica cogitauit poeta.

ἀλγεινὰ κύματα, Schol. Apollonii l. c. et Harlei.

10. 11. 12. recitantur a Platone cum reprehensione nimii luctus, de Rep. III p. 388.

11. ἄλλοτε δὲ πρηνής. τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ' — Schol. B. V. Mosc. aiunt τότε δὲ esse pro ἄλλοτε. Schol. br. ὁτὲ δέ. Enimuero est: *post ista, tum vero* surgit et discurrit per littus.

ἄλλοτε δ' αὖ πρηνής. Vrat. d.

12. δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Schol. A. et V. monent esse ἀλύων, non ἀλύων. Schol. B. δινεύεσκε, περιήρχετο. ἀλύων δὲ, ἀλώμενος τὴν ψυχὴν, λυπούμενος, ἀστατῶν, ἀδημονῶν. In his aut iunge ἀλώμενος, τὴν ψυχὴν λυπούμενος, aut hac voce reiecta in alium locum, lege cum Schol. Vict. τὴν ψυχὴν ἀστατῶν. Plura inter se diuersa cumulant Schol. br. et Eustath. v. dicta de hac voce ad E, 352. Iterum de eo, cui mens dolore alienata est, dictum est in Od. I, 398. Argutatur in etymo Apollon. Lex. h. v. λύσιν μὴ δυνάμενος τοῦ παρεστῶτος κακοῦ λαβεῖν.

„γρ. πλωΐζεσκ' ἀλύων ἐπὶ, Plato Polit. III, p. 388." Barnes. Mirationem facit lectio. Est locus is, quem supra laudaui, in quo reprehenditur poeta, quod dei filium tam indigne indulgentem dolori exhibet: ποιεῖ — τοτὲ δ' ὀρθὸν ἀναστάντα πλωΐζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Scripserat πρωΐζοντα, matutinum se agentem. Interpretatur Plato poetam, non nouam lectionem affert.

12. 13. οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε. Schol. Vict. ἐμφαίνει ἄδηλον εἶναι τὴν ἐπὶ τῷ μήκει τῆς νυκτός. ὡς καὶ ἡ 'Ανδρόμεδα. ὦ νὺξ ἱερά. vult significare ambiguitatem lucis in diluculo, antequam lucescit. Versus ex Andromeda cum iis qui sequuntur, est in Fragmentis Eurip. Andromedae No. XXVIII.

Porro ad ἄλα Schol. Vict. „τὸν Ὠκεανόν φησι“ nolim tam hoc pronuntiare, confudiſſe poetam vtrumque; verum apparet duplicem fuiſſe modum loquendi: alterum mythicum, ex quo Ὠκεανὸς declarat τὸ πέρας τῆς γῆς, etſi nec vno eodemque modo, alterum vulgarem, ex quotidiano vſu eorum, qui plagas littorales verſus orientem ſolem et inſulas inhabitant; tum omnino in formulam vulgarem verſum. Nam nec h. l. Achilles e littore Troiano proſpiciens Solem e mari oriri videre potuit.

14. ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν. Vrat. ὅτ' ἐπιζεύξειεν.

15. Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν. δ- „abundat δ' nec vllam vim habet“ Schol. A. addit Vict. περισσὸς ὁ δὲ, ὥςτε καὶ ἐν τῷ· τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί· οὐ δεῖ περισπᾶν τὸ τοιῇδε. Verſus eſt Il. Γ, 157. Fuere ergo qui ibi legerent τοίῃ δ' ἀμφὶ, vt δὲ abundaret, quod alibi monitum non occurrit. Clarke δὲ pro δὴ poſitum eſſe exiſtimabat, quod et Erneſti ſequitur, et ad ſimilem locum ſup. E, 439 prouocat, et ad M, 12. Etiam Euſtathius hunc vſum multis locis aſſeruit, nec de eo dubitari poteſt. Ergo in verſu hoc apodoſin conſtituunt; eritque ordo ſententiarum: ἀλλ' ὅγ, ἐπεὶ ζεύξειεν — ἵππους, Ἕκτορα — δίφρου ὄπισθεν. (δὲ ex more in apodoſi interiecto, quod reddi poſſit per δὴ) Τρὶς δ' ἐρύσας — θανόντος, αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο. Bene ſe haberent haec, modo non moleſtiam faceret, inſertum δ' in τρὶς δ' ἐρύσας, dum ignorabatur habere ἐρύσας digamma, et fuiſſe τρις ϝερυσας. Procedit itaque ſententia ſic: ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξειεν ἵππους — Ἕκτορα δὲ δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, τρὶς ἐρύσας — παυέσκετο, *iterum quieti ſe dedit, poſtquam ter raptauerat corpus.*

Appoſita eſt in Schol. B. ζήτησις, quam et fragm. Moſc. habet, Porphyrii nomine, quod vbique in his ζητήσεσι ſuſpicabar excidiſſe, praefixo. Eandem iam videramus ad X, 397. Quaeritur, cur Achilles hac inhumanitate vſus ſit, vt praeter morem raptaret corpus Hectoris ter circa tumulum? Reſpondendum erat: fecisse eum

hoc ex ira implacabili in Hectorem. At grammatici respondent: quia Hector Patrocli caesi corpus et ipse in pugna abstrahere voluerat, (P, 389 sq. Σ, 154 sq.) Porro poeta narrat (P, 125) Hectorem id in animo versasse, vt Patrocli corpus capite truncaret, cadauer autem canibus proiiceret; paria v. Σ, 174 sq. Aristotelem ad morem prouocasse, qui inter populos viguit, in vlciscenda caede necessariorum: ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν Θετταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους. In Schol. ad X, 397 vidimus exemplum Simonis commemorari: quod vlterius declaratum licet reperire ap. Ouid. in Ibin 333. 334.

Ἑκτορὰδ' edidit Barnes suo more.

16. τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος. Monitum est in sup. vs. δ' esse indocte insertum; et fuisse τρις ϝερυσας. nam vbique est ϝερυειν, trahere. Verum totum versum serioris rhapsodi esse arbitror, cum semel in animum venisset terna illa raptatio Hectoris: quae, primum subnata ex Ψ, 13. venit in hunc locum, postea etiam confusa est cum illa ὕβρει, qua corpus Hectoris, quod versus castra raptabatur, vs. 395 sqq. ad ternam circa vrbem raptationem est deductum; vnde Virgilius: *ter circa Iliacos raptatum Hectora muros* dixit. cf. ad Ψ, 13.

τρὶς ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Schol. B. Mosc. Vict. qui addit haec: ἔστι δὲ, ὡς τό· οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρόν. (Ψ, 13.) περὶ ἀνατολὰς δὲ εἵλκεν αὐτόν. φησὶ γοῦν. ἕλκει ἀκηδέστως, ἠῶς ὅτι διεφάνη" leg. ἠῶς ὅτε δῖα φανείη. inf. 417.

17. αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τόνδε δ' ἔασκε. „quod omissum est ἀνὰ, pro ἀναπαυέσκετο" at B. ἐπαύετο τοῦ ἕλκειν αὐτόν. Hinc intelligas, quid Vict. sibi velit: παυόμενος ἐν τῇ κλισίῃ ἐγένετο. ἢ, ἀνεπαύετο καὶ ἐκέκλιτο. (in ms. ἔκριτο) Porro: „quod iterum δὲ abundat." Acceperunt ergo et scripserunt τὸν δὲ δ' ἔασκεν. Itaque alii in Schol. A. monuere, esse inngendum τόνδε, vt in illo: τόνδε δ' ἐγὼ ἐπιόντα (E, 238) et: τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ. (Od. O, 545.) In Schol. Mosc. Vict. adiungitur: τόνδε δ' ἐγὼ ἐπὶ νῆα δεδέξομαι. Est idem vs. 238 E. pro

ἐπιόντα. Aberrauerant librarii et scripserant: τὸν δὲ δέασκε. ἀντὶ τοῦ, ἐδέσμευεν. Schol. A. B. et Vict. Post haec omnia sententiae accommodatius esset τὸν δέ τ' ἔασκε. nam est, *illum vero*, siuit iacere, vt erat, non, *huncce* Patroclum.

ἐνὶ κλισίῃ emendatione Turnebi, ex Eustathio, pro ἐν. quam codd. firmant. Contra idem vitiose expressit τὸν δὲ ἔασκεν, quod et codd. habent.

18. ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα — „quod προπρηνέα nihil amplius est quam πρηνέα. vt ἀταρτηρὸν pro ἀτηρόν. Addit Schol. B. V. vt: νῆάς τε πρηπάσας. B, 493.

ἐν κόνι. ita scripsit Turneb. ex Eustath. et ed. Rom. In Flor. Aldd. ἐν κόνι' vt declarent esse pro κόνιϊ. vn. Vindob. ἐν κόνει. alter cum Lips. ἐν κονίῃ τανύσας. non male, inquit Ernesti. Schol. Vict. ἐν κόνι. ὡς, Θέτι. (Σ, 407 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.)

19. πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ. Schol. B. V. ἀντὶ τοῦ, χροός. Etiam Hesych. ἄπεχε χροός. (pro ἄπεχε χροΐ. χροός.) ἀπέχεσθαι ἐποίει χρωτός. Scribi quoque ἀεικίην notat Eustathius. Sicque legitur in Schol. Π, 545 et ap. Apollon. Lex. p. 38. Et sunt plura in *ια* nomina penultima producta. Factum quoque hinc ἡ αἰκία.

20. καὶ τεθνειότα περ. περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε

21. χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. — „duo versus ἀθετοῦνται. (quod et B. V. Mosc. habent et Harlei. adscriptum) sunt enim otiosi, et sufficiebat πᾶσαν ἀεικείην, quod praecesserat. Adduntur in Schol. A. alia bona, mala; esse impium, aegidem Iouis cadaueri admoueri; et, quomodo aegide tegi potuerit? (haec et in Schol. B.) et vnde Apollo eam acceperit? contra, Hectoris corpus seruari vnctum diuino oleo Ψ, 186. quo illud integrum mansit. Ibi Venus canes arcet, ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων οὐρανόθεν πεδίονδε. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα etc. cf. inf. 419. Vim in his habet hoc: quod aegidi nullus in corpore tutando locus esse potuit; quid enim profuit, si

corpus tractum et raptatum ne laniaretur, muniri ac tutum praeſtari debuit eo, quod *deſuper* aegide tectum erat; quodque haec non ſatis conſentanea ſunt iis quae priore loco Ψ, 86 fuerant narrata; et quod toties in aliis innotuit mos rhapſodorum, explendi et amplificandi ea, quae breuiter narrata erant.

περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε χρυσείῃ. Ariſtarchea lectio fuit *αἰγίδα χρυσείην.* vt ſit, *περὶ ὅλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσῆν αἰγίδα.* Addit Schol. Vict. *καί ἐστιν Ὁμηρικώτερον.* Schol. A. autem rogat: *καὶ μήποτε Ὁμηρικώτερον; „τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον“* Ξ, 343. Sane et alibi is vſus *τοῦ καλύπτειν*; vt X, 313. P, 132. E, 506. et Φ, 321 *τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.* nec minus tamen Homerica iunctura altera eſt.

In alio *πάντ' ἐκάλυπτε* Sch. A. *πάντα καλύπτων* Lipſ. vn. Vindob. *κάλυψε* Sch. ad Jl. Θ, 43. *καλύπτει* Cant. *τεθνείοτα* haud variat praeterquam in Cant. Vrat. A. d. Moſc. 2. *τεθνηότα.*

22. *ἀείκιζε. ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν.* Sequitur in Schol. A. longa diſputatio de *ἀεικής, ἀεικίζειν, ἕλκειν, ἐλκύειν, κατήκισται, ἀσκηθής,* quae iam dudum et ſaepius lecta ſunt. Porphyrii eam eſſe docet Schol. Moſc. qui inſeruit; a Schol. B. et Vict. ea exulat. Neceſſe eſt, ſingulari commentario hunc librum ab aliquo grammatico illuſtratum eſſe, vnde Porphyrius haec petiit. *ἀείκιζεν. ἠκίζετο* hoc verſu adſcripto Apollon. Lex. h. v.

23. *Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον.* — *„ἀπὸ τούτου ὀκτὼ ἀθετοῦσι. καὶ τοὺς μὲν ἑξῆς οὐκ ἀλόγως, ὁ δὲ πρῶτος δοκεῖ ἐμοὶ δεόντως κεχρῆσθαι.* Bonum iudicium: vt ſic procedat carmen: *τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς* — Pergit: *οἱ ἑπτὰ οὖν* (24—30) *δεόντως ἀθετοῦνται, ὡς Ἀρίσταρχος.“* (In ipſo Veneto non bene relictus eſt v. 24. et obelo notantur tantum 25—30 etiam in Sch. A.) Tum vero addit alia: indignam rem eſſe diis, *κλέπτειν τὸν νεκρὸν* (hoc eſt, quare inf. 71. 72. 73. eiiciantur. adde v. 109. ad q. vide.) Grauiſſimum hoc viſum quoque aucto-

ri vitae Homeri quae Plutarcho tribuitur, vt versus tolleret. νείκεσεν, (v. 29) ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. — μέσαυλος declarat rem in agro gestam; atqui Paridem in vrbe educatum esse; arguunt ista quae lecta sunt (Jl. Γ, 54) οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ. — μαχλοσύνη vs. 30. recentiorum vocabulum est, et de feminis vsitatum, non de viro — Iudicium tandem dearum ignorauit Homerus (quod et Macrob. Sat. V, 16. monet: cf. laudatum iam ab Ernestio Hemsterh. ad Lucian. DD.) Nam Priamus belli caussas ad deos refert (vt Γ, 164) et naues ἀρχεκάκους appellat, (E, 63) non iudicium Paridis." Iuuat talis disputatio; insunt multa acute animaduersa; de quibus ad singula monebitur. Nec dubito versus de furtiua corporis surreptione esse commentum alicuius rhapsodi, iam ante codd. scriptos illatum; nam codices, etiam vetustiores, Massiliensis et Chia recensio, locum habuere (v. ad 109 et ad 30.) Versus in suo libro habuisse Apollonium in Lex. videbimus ad vs. 30.

Iudicium hoc Aristarchi seruatum est in antiquo Scholio, quod legitur in Schol. B. et Mosc. Attextum est ad vs. 31. in cod. Vict. Partem inde adscripsere Schol. A. Paucis tantum monuit: οἱ παλαιοὶ ἀθετοῦνται στίχοι πέντε Eustathius haud bene cum Schol. A. nam septem versus damnandi sunt; et verbo Harlei. ἀθετοῦνται.

24. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην. Acceperunt κλέψαι rem indignam deo; recte; sed furtum h. l. est honestum; nihil aliud est, quam subducere corpus manibus immanis hominis. Ita Mercurius Martem vinculis liberauerat, ἔκλεψεν E, 390. Alioqui enim non memini in Jliade Mercurio furta tribui; sed tantum astutiam. Adscripta tamen sunt mythi de Mercurio κλέπτῃ in Schol. A. B. br. in Schol. Mosc. infra ad vs. 109. ex Eratosthene, vti subscriptum est: Liber Eratosthenis adscriptus non est; an Ἑρμῆς eius ille fuerit, dubito. Supra ad X, 29 Eratosthenes in fabula de Cane Orionis laudatus erat ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις.

Ἀργειφόντην vidimus femel B, 103 in Odyff. faepius: vbi et paffim eft ἐΰσκοπος hoc vno loco et inf. 109. in Odyff. faepius. Interpretantur veteres vocem haud vno modo; συνετὸν, qui fcopum ante oculos habet: κατὰ τοῦ σκοποῦ Φέροντα τὴν γνώμην, Schol. B. ad vf. 109. fic contra ἄσκοπος, inconfultus, inf. 157. videtur quoque fic emendandus Hefych. pro ἄνετος, συνετός. At Apollon. Lex. h. v. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον reddit, fpeculantem, profpicientem. Quandoquidem cum Ἀργειφόντην coniunctum eft, videtur illud mythicum effe et fabulam de Argo caefo refpicere. Allegorica admifcet antiquioribus Euftath.

ὀτρύνεσκον Ionica forma receptum ex Harl. Vrat. A. d. Mofc. 2. Lipf. Ven.

25. ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν. οὐδέ ποτ' Ἥρῃ. ridiculum hoc vifum, quod πᾶσι praeter has tres deas; τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων; fcilicet qui in Jliade memorantur dii ftudere aut Achiuis aut Troianis, funt fere illi qui memorati funt.

ἑήνδανεν. fuit ἐάνδανεν ex ϝεϝάνδανεν quod Bentlei. iam monuit; nam erat ϝανδάνω. ϝεϝάνδανον. v. Excurf. de Digammo ad XIX p. 755. Afperatum ἑήνδανεν receptum eft ex Rom. per Turn. et Steph. Ionicum haud dubie fuit ἑήνδανεν, legitur quoque in Flor. Aldd.

οὐδέ ποθ' Ἥρῃ. Ern. „*at nequaquam*" bene vidit Bentl. proprium huic loco fore οὐδέ πω. etfi fatendum eft οὔποτε et οὐδέποτε dici quoque pro fimplici οὐ.

27. ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή. ἔχον, διέκειντο, οὕτως διαθέσεως εἶχον, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. Schol. B. V. M. Occurrebat aliis locis pro ἀντέχειν, vt M, 433.

28. Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἀρχῆς." idque eft in Vrat. A. verfus, h. l. improbatus; lectum iam hemiftichium Z, 356 vbi eadem erat varietas. Schol. Vict. ἕνεκ' ἄτης. οὕτως Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ ἕνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἐστίν. Damnatur verfus, vt iam

ad vſ. 23 vidimus vna cum v. 29 et 30 ab antiquis et recentioribus. Si nulla grauior cauſſa afferretur quam haec, quod Paridis iudicium dearum alibi non memoratum eſt, (vid. ad vſ. 23) non magnopere mouerer; ſi quidem ſerior fuit ἀοιδὸς, ab antiquiore Homero diverſus, cuius vltima rhapſodia eſt; verum verſus 29. 30. inſolenti vſu verborum νείκεσσε et ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην, offendunt: vt ne quidem auctori reliquorum huius rhapſodiae recte tribui poſſit. Verſum autem 28 nullo modo ei abiudicare auſim; nec intelligo v. c. Knight, quid offendat in ἄτην. toties lecta voce; ſaltem dicas probabiliter verſum eſſe Homericum ex Z, 364 et prius hemiſtichium ex Δ, 164. 165.

29. ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτι οἱ μέσσαυλον ἵκοντο. Verſus iugulatus cum 28 et 30. et ſupra ad vſ. 23 cum ceteris, et ab aliis ſigillatim. vſſ. 29. 30. recitantur in vita Homeri Plutarcho tributa: εὐλόγως ἠθέτηνται. Offendit vox νείκεσσεν. Schol. B. τὸ νείκεσεν ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν· ὡς τό· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς (litigabant Σ, 498). Schol. A. τὸ νείκεσεν, οὐκ ἔστι κρῖναι, ἀλλ' ἐπιπλῆξαι, ἢ διαφέρεσθαι. inf. 249. et Σ, 498.) Porro in Schol. B. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν. ὡς Ἀντίμαχος· εὐνείκεα δ' ἔσαν λόγια. ἀντὶ τοῦ εὖ διάκριτα. forte fuit: εὐνείκη δ' ἦσαν λόγια. *reſponſum dei erat haud difficile ad ſoluendum.* Monuerat de hac voce Schol. A. iam ad H, 161. Euſtathius tamen, qui antiqua in manibus habebat, aſſentator perpetuus poetae, et propugnator lectionis vulgatae, nihil offenſus, ἐστὶ δὲ, ait, ἀντὶ τοῦ κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀνειδιστικῶς. Schol. br. νείκεσε. νῦν ἔκρινε. Heſych. ὕβρισε, ἔκρινεν. ex Apollonii Lex. videtur excidiſſe. Suidas: νεικέσαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ λοιδορῆσαι, ἀλλ' οὐ τὸ κρῖναι. ergo putarunt grammatici alii eſſe νεικεῖν reprobare ſententia lata; ſane duae deae fuere λοιδορηθεῖσαι. λοιδορεῖν verbis legitur Φ, 480 et al.

ὅτε οἱ. ὅτι οἱ eſt merum ſphalma ed. Erneſt.

μέσσαυλος. „σημαίνουσα τὴν ἐν ὄρει οἴκησιν, Ὁμήρου παραδεδωκότος ἐν ἄστει τετράφθαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ μουσικὴν ἠσκηκέναι· οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος (Γ, 54 sq.) μηδαμῶς ἀγροίκῳ ἁρμόζοντα" Schol. B. et Mosc. μέσσαυλον iam vidimus Λ, 547.

30. τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. Schol. A. „παρ' Ἀριστοφάνει καί τισι τῶν πολιτικῶν· (in nonnullis codicibus qui habebantur publice in vrbibus)

τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε.

καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι. ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος, διὰ τὴν μαχλοσύνην, τὸν στίχον." Et Schol. B. „ἥτε μαχλοσύνη νεωτέρων ἐστίν. ἀμέλει οὐδαμοῦ αὐτῇ χρῆται. ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται." Haec quidem, nisi alia obstarent, per se vim magnam non haberent; potuisset vox semel et improprie h. l. dicta esse. Et est μάχλος in Ἔργ. 584. μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Addit Schol. A. ipsam μαχλοσύνην esse vocem Hesiodeam: ἐκεῖνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων. Repetit similia his ex antiquis Eustathius. Versum Hesiodi seruauit, quod iam Barnes monuit, Suidas: μαχλοσύνη. κατωφέρεια, (leg. καταφέρεια a καταφερής· ἀκρατής) γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων· „εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος." tres alios versus, qui cum illo coniungendi sunt, ex Etymol. et Eustath. ad Od. N, 433. quos vide conscriptos in Notis ad Apollodor. p. 279. nam hic fabulam ex ipso Hesiodo narrauit II, 2, 3. apposuit quoque eos versus Ruhnk. Epist. crit. p. 109.

Restat vt quaeramus, quo sensu dicta sint: ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν, *exitiosam libidinem*. Schol. B. V. Mosc. μαχλοσύνην, τὰ πρὸς πορνείαν ἐπιτήδεια, τὴν κόμην δηλονότι καὶ τὸ εἶδος. esset ita mollis eius habitus et facies, qua ad amorem sui pelliceret feminas. Schol. A. τὴν πρὸς συνουσίαν κατωφέρειαν (leg. καταφέρειαν) ita Venus ei instillauit libidinosam appetentiam? Malim: quae (promittendo Helenam) caussa fuit, vt ille in vetitos concubitus rueret.

ἤνησ'. ἤνεσσ' Mosc. 2. et Vita Hom. Plutarchea, forte et Eustath. Est h. l. *αἰνεῖν* praeferre, itaque vi oppositi *νείκεσσε*, posthabuit, tanquam victas sententia iudicis, haud dubie autem, cum contentio de pulcritudinis laude esset, eae, quae victae abierunt, contumelia affectae videri poterant; hactenus *νεικεῖν, ὑβρίζειν*, non prorsus incommodum videri potest.

31. *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένεθ' ἠώς.* „duodecima dies: iterum inf. 413. scil. ab Hectoris caede, altera enim die ligna congesserant; (ad rogum quo Patrocli corpus nocte sequenti est crematum;) tertia certamina. Inde nouem dies effluxerant: Itaque inf. 107 *ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος.*" Schol. B. V. Mosc. per hos dies dii inter se consilia diuersa agitauerant. Veniunt hi dies in computum durationis argumenti Jliados. v. sup. Exc. I. ad Σ, p. 577. Cui placet in numero dierum argutari, habet opportunam materiam: nam sunt dies *nouem* contentionis inter deos; dies nouem luctus Troianorum inf. 664. dies nouem saeuit lues in castris Achiuorum A, 53. totidem dies Niobe cibo abstinet inf. 610. Altera ex parte *duodecim* dies inde a caede Hectoris; infra XII dies apparatus funebris Hectoris et totidem dies induciarum 660 sqq. XII dies profectionis deorum ad Oceanum A, 493. XII captiuos Troianos mactat Achilles ad tumulum Patrocli Φ, 27. Scylla habet XII pedes Od. M, 88. per XII dies Achiui in discessu ventis aduersis retinentur Od. T, 199. Noli tamen in hoc numero sapientiam arcanam quaerere; vsus tulit vt pro numero incerto et indefinito duodenarius poneretur; forte ipsa vox *δυώδεκα* inseruit metro: sic aliquoties caesi feruntur ab eodem XII hostes, et sic alia, et inf. 230. 231.

Bentleius etiam hunc versum iugulabat, quod non conuenit cum vs. 107 *ἐννῆμαρ*. Verum ex modo dictis apparebit, dierum computum bene sibi constare.

33. *σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες.* Videramus voc. *σχέτλιοι* simili positu iam B, 112. Σ, 13. vbi vide; ta-

men nunc demum Schol. B. V. M. apponunt interpretationem, ἐπιβλαβῆ καὶ δυςανάσχετα πράττοντες.

δηλήμονες iidem reddunt φθαρτικοί. Apollon. Lex. βλαπτικοί. Eustathius ait: ἐκ τούτου δὲ παρῳδήσας ἐν Ὀδυσσείᾳ φησί· σχέτλιοι ἐστὲ, θεοί, ζηλήμονες. Od. E, 118.

οὔ νύ ποθ' ὑμῖν — Venetus: οὐδέ ποθ' ὑμῖν. cum Vrat. d Schol. A. tamen: „γρ. οὔ νύ ποθ' ὑμῖν. ἐγκλιτικῶς τὴν, ὕμιν, ἀναγνωστέον. ἐστὶ γὰρ ἀπόλυτος.“ Voluit scribi accentu retracto ὕμιν. Est canon illo grammaticorum, quem iam olim vidimus ad A, 147. ad q. l vide, et in Etymol. voc. ἡμῖν. p. 439, 29. ἀπόλυτον, opp. τῷ ὁριστικῷ. Fateor me hominum illorum sensus non satis perspicue exponere posse. ὕμμιν erat in Cant Harl. ποτ' ὕμμιν laudat Barnes e Cant.

34. Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων. αἶγας τελείους vidimus iam A, 66 cum ἄρνεσι.

35. τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε — σαῶσαι. τῷ νῦν. Ald. 2. cum sequacibus; et codd. Vrat. d. Mosc. 2. Rediit ad τὸν νῦν Stephanus.

36. ᾗ τ' ἀλόχῳ, ἰδέειν. non bene iunguntur: ᾗ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν. Sed iungenda sunt: σαῶσαι ᾗ τ' ἀλόχῳ καὶ μητέρι etc. ἰδέειν. πρὸς τὸ αὐτὴν ἰδεῖν αὐτόν. ὡς ἰδεῖν.

37. καὶ πατέρι Πριάμῳ. Vindob. πατρὶ Π. Vrat. d. καὶ πατρί τε Π. Idem οἵ τε μιν.

38. ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν. ξ— „quod non modo peregre mortui, sed et in patria, cremabantur.“ Schol. A. adnotatio iam supra obuia.

κτερίσαιεν lectio erat ed. Rom. cui suffragantur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Lips. Ven. vterque; nec caussa apparet, cur post κήαιεν variatum sit. vulgg. κτερίσειαν per se quoque recte. Schol. Vict. hoc tuetur, Ὁμηρικώτερον δὲ τὸ κτερίσειαν. ὡς· τίσειαν Δαναοί. κήσαιεν Lips. quod Ern. a κήδω ductum putabat, est merum vitium.

39. ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν. Schol. B V. M. προςεῖναι, προςτίθεσθαι· addit Schol. Vict. παρ' Ἴωσιν. ad βούλεσθε supplendum μᾶλλον. scil.

ἢ Ἕκτορι. ὀλοῷ, ὀλέθρου ἀξίῳ ἢ ὀλοθρευτικῷ. vt iam alias.

40. ῷ οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι. Schol. Vict. φρόνημα καθῆκον. καθήκουσαι. δίκαιαι. Schol. br. alterum hoc bene. vt Z, 521 ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη.

ῷ οὔτε φρένες Lipſ. Vrat. A. vn. Vindob. „ἄρ. vt noſtis, vt videtis" Clarke.

40. 41. οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσιν. εὐπειθές. Schol. B. V. M. ſcilicet quod στρεπταὶ φρένες O, 203. ἐπιγνάμπτειν φρένας erat B, 14. I. 510. γναπτὸν Lipſ. vt alibi μ exulat in his vocibus.

λέων δ' ὣς, ἄγρια οἶδεν. recitat verba Pauſan. III, 19 p. 259. εἶδεν eſt in Lipſ.

42. 43. ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν. Clarke iterum inculcat ſuum ὅς τε, qui ſcilicet; nihil monet de graui vitio, quo verſus Syntaxis laborat; deeſt enim verbum definitum ἐπεὶ εἴξας. cum deberet eſſe ἐπεὶ εἶξε vel εἴξῃ. In vno Vindob. eſt εἶξαν. an voluit εἶξαι vel εἴξει. At veteres offenderunt ad vſum τοῦ ἐπεὶ quod prorſus otioſe vacat, ſi εἴξας, participium ſubiungitur; nam ſententia abſoluitur: ὅς τε, εἴξας ῷ θυμῷ, εἶσι. quod vidit et notat Sch. A. idem proponit emendationem εἴξῃ. vt ſit: ἐπεὶ δ' ἂν τῇ δυνάμει καὶ ἐπιθυμίᾳ κρατηθῇ, ἐπέρχεται θρέμμασι· Haec tandem ſunt grammatico digna. Schol. Vict. περισσόν ἐστι τὸ ἐπεὶ ἄρ. ἢ ἀντὶ τοῦ εἴξας γράφεται ἥξησιν· ἵν' ῇ. ἐπὰν ἥξῃσιν ἐπὶ μῆλα. Non aſſequor; niſi ſcriptum eſſe voluit: ὅς τ' εἴξας μεγάλῃ τε — ἥξῃσιν ἐπὶ μῆλα — At nunc vide, quantum Bentleii ſagacitas praeſtet; is coni. εἴξασκ', εἶσ' — Euſtath. contentus vulgari obſeruatione ait eſſe participium ſubintellecto εἴη pro finito, et comparat Θ, 306 μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ βριθομένη ſc. ἐστί. quod tamen aliquantum diverſam rationem habet, vt et in aliis locis, vbi participium pro finito modo aliquis poſitum dixerit, v. c. Il. I, 704. 5. Schol. Moſc. καὶ ὁ „ἐπεὶ" παραπληροῖ ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ἔχει ἀπόδοσιν. ἢ ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος (ὁριστι-

κοῦ) καὶ στίσαι τοῦτο. *nota hoc.* Si defendas, dicendum erit, esse λείψανον ex sermone nondum satis grammatica subtilitate constituto.

Porro obseruandus vsus τοῦ δαῖτα. h. l. de praeda, quod erat κύρμα. Barnes docte meminit h. l. criticen Zenodoti legentis A, 5 οἰωνοῖσι δὲ δαῖτα, hinc defendi posse aduersus Eustathium contendentem, δαῖτα tantum hominum esse. Haec bene. At idem putabat, Eustathium forte distinxisse h. l. ἐπὶ μῆλα, βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσι.

Sch. A. V. porro notant βροτῶν abundare. non enim adiici, cuius hominis. At hoc inane est; amplificant talia, non sunt otiosa.

Pro ὅς τ' 42. Lips. ὄντ' merum vitium calami, vt ἐπὶ vitium ed. Steph. ne varietatem esse putes.

45. — Versus ἀθετεῖται. Schol. A. Vict. Siquis alius, spurius ille, et ex Hesiodi Ἔργ. 316 translatus prorsus alienus a loco, sententia, persona. Hoc vidit et praeclare docet Sch. A. Legerat tamen versum in suo Homero Plutarch. de vitioso pudore pr. p. 529 D. Etiam Clemens Alex. Strom. VI p. 741.

In eodem Schol. A. adiicitur: scribi a nonnullis ἥ δ' ὀνίνησι, vt duplex sit pudor, alius noxam, (v. Od. P, 347.) alius vtilitatem afferens. (Ita vero desideratur ἥ μὲν — ἥ δέ) Sic et Euripides intellexerat duos pudores cum diceret: εἰπὼν διττὰς εἶναι αἰδοῦς. Versus notus; etiam laudatus a Clarkio, ex Hippol. 385. Alium locum Euripidis ex Erechtheo idem annotat ex Clem. Alex. l. c. v. Valken. ad l. c. Schol. Vict. ad h. v. prioribus, quae in Schol. A. erant, adiicit alia: τινὲς ἐδάσυνον τὸ η, (vt sit ἥ δ' ὀνίνησιν) ἵνα εἶεν δύο αἰδοῦς. ὡς Εὐριπίδης· δοιαί εἰσιν. οὔπω γὰρ αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διεκρίνετο, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις πράγμασιν ἓν ἦν ὄνομα. πανταχοῦ τῶν ὑπομνημάτων οὕτως εὗρον, πλὴν Ἡρακλεῶνος. non ignobilis grammaticus qui in Homerum commentatus est.

46. μέλλει μέν που τις. — „μέλλει pro ἔοικεν" Sch. A. B. V. M. μέλλει μέν που τις. ita iam legebatur in ed. Flor. Ald. 1. Rom. adstipulantibus codd. Cant.

Mori. Harl. et reliquis melioribus omnibus. Etiam Stob. Serm. CXXIII p. 615. mutatum in Ald. 2. in μέλλει γάρ που τις. quod est in Vrat. A. d. Cumulant Vrat. b. Mosc. 2. γάρ που μέν τις.

ἐλέσσαι pro ὀλωλέναι Schol. br.

47. ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον ἠὲ καὶ υἱόν. „quod ὁμογάστριον addit cum alias κασιγνήτους etiam patrueles (τοὺς ἀνεψιοὺς) dixisset (Respicit locum Il. O, 545. ad q. vide) Porro refellit vox ὁμογάστριος Zenodoti iudicium legentis ὁ γάστριος sup. (Φ, 95 μή με κτεῖν᾽ ἐπεὶ οὐχὶ ὁ γάστριος Ἕκτορός εἰμι.) Disertiora haec, quam quae Eusthath. habet. Schol. B. V. M. explicant: οὗτοι γὰρ ἐνδιάθετοι. ἀδελφοί. videtur dictum ἐνδιάθετοι, pro plene ac perfecte veri, non modo eodem patre sed et eadem matre nati. vt ἐνδιαθέτως dicitur pro ἀληθῶς· Helena idem reddidit: τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. Γ, 238.

48. ἀλλ᾽ ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε. ὀδυράμενος Venetus; et Sch. A. „γρ. καὶ ὀδυρόμενος." Atqui hoc saepe, illud non alibi occurrit, et conuenit τῷ antec. κλαύσας.

Sed μεθέηκε notandum erat, absolute dictum: remittit, cessat, sc. τοῦ κλαῦσαι καὶ ὀδύρεσθαι. Sic et μεθιέντας dixit v. c. Δ, 516 ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο, qui alibi μεθιέντες μάχης. πολέμου. Cognatum est quod μεθεῖναι omnino dictum de otiosis, feriantibus, vt K, 121 πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. Z, 523. Conuenit παύεσθαι. At si hoc adhibitum fuisset, tum ὀδυρόμενος ἐπαύετο fuerat scribendum; nam est παύομαι μαχόμενος, non vero μαχεσάμενος. etsi Homerus vel sic diceret μάχης παύομαι. Minus bene Eustath. reddit ἠμέλησε. Sch. br. ἀπέλιπε.

49. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισι. τλητὸν θυμὸν actiue pro τλήμονα. sic et πολύτλητοί τε γέροντες Od. Λ, 38. At δῦν᾽ ἄχος ἄτλητον passiue vidimus Τ, 367 et Pindarus πένθος ἄτλητον dixit in Isthmiis. Sententia fere conuenit cum P, 446. 7. siue vt omnino sit: aerumnosum esse humanum genus voluere dii; vel

animum hominum ita voluere esse comparatum, vt perferre mala et obliuisci possit. Versum recitat Schol. Or. Eurip. 3. οὐκ ἔστι συμφορὰ, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις. Et vss. 46—49 inseruit Stobaeus Serm. CXXXIII p. 615. vbi est τλητόν τοι.

50. αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα, — ἕλκει. Schol. Vict. „Ἕκτορα ἀντὶ τοῦ, Ἕκτορος." male, omissa interpunctione iunxerat Ἕκτορα — ἦτορ.

51. ἵππων ἐξάπτων. „γρ. ἅρματος ἐξάπτων" Barnes. ex ingenio puto.

52. οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον. Schol. B. V. M. λείπει· ἔσται ἢ τοῦ (τὸ) παύσασθαι. Dictum puta sollenni vsu enuntiandi positiuos per comparatiuos; habet enim vbique locum comparatio cum altero, cui aliquid deest. Ita τὸ καλὸν potest quoque esse κάλλιον. scil. quam si non faceret.

53. μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς. Schol. A. nil monuit. At Schol. B. et V. „ἀθετεῖται. quomodo enim ἀγαθὸς nunc esse potest, qui vs. 39 ὀλοός?" adiicitur: ἢ, ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖός ἐστι." recte quidem hoc: verum versus aliis de caussis improbandus est. Parum enim cum ceteris coalescit sententia; tum vero peccat in digamma νεμεσσηθῶμέν ϝοι. Hoc tamen facile poterat euitari, si erat: μὴ — νεμεσσηθῶμεν ἂν ἡμεῖς. Supplendum est ad μὴ, vereor, δέδοικα, μή.

Aristarchus tamen versum in recensione sua admisit, nam in Schol. A. scripsisse ille dicitur: νεμησσηθέωμεν.

54. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. — „κωφὴν pro ἀναίσθητον" Schol. A. B. V. M. Hesych. ἀναίσθητον σῶμα ὑβρίζει Schol. br. Vsum vocis κωφὸς tropicum vidimus iam in κῦμα κωφὸν Ξ, 16 p. 522. Obss. et κωφὸν βέλος Λ, 390. hoc nuper illustrauit doctiss. Porson ad Eurip. Or. 1279.

Mirifice in sententiam hanc commentantur grammatici apud Schol. B. V. M. ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα. καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες. καὶ Ἐμπεδοκλῆς φησι· (Schol. Vict. addit, καὶ Ἡράκλειτος) „νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι." Non

vacat nunc Empedoclea fragmenta excutere, in quibus hoc quoque occurrit, et ſimile effatum protuli ſupra ex Schol. ad X, 414 εἰμὶ νεκρὸς ſqq. Vtitur quoque hoc verſu Ariſtot. Rhet. II, 3 vbi ea enumerat quibus ira placari poteſt. Apud Sextum Emp. p. 275 Epicurus arguitur ex Homero didiciſſe corpora mortuorum nil ſentire. Poterat vtique hoc aliunde addiſcere. Abſurdius etiam doctrinam Moſaicam ex hoc verſu exſculpit Iuſün. de Cohort. 30. et Clemens Strom. I. p. 55. Laudat verſum ad Sophocleum illud: τὸν θανόντ᾽ ἐπικτανεῖν, illuſtrandum Schol. ad Antig. 1042.

56. εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος. Varie ſenſum elicere tentant Schol. B. V. M. quae repetere nolo. εἴη eſt pro ἔστω οὕτως. habeto hoć ſe vere. verum eſto, quod dixiſti. Occurrit et alibi: εἴη κεν καὶ τοῦτ᾽, εἴ μοι ἐθέλοιτε ſqq. Od. O, 434.

58. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. — „quod γυναῖκα μαζὸν dixit pro γυναικὸς μαζόν.“ propius ad rem eſt: pro γυναικεῖον. nam ſollenne eſt primitiuum poni loco deriuati. Additur in Schol. A. Ὁμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος. ὡς· τὴν μὲν πρύμνην ἄμφεπε. (Π, 124 quod prorſus alienum.) Melius quod inferius ſubiicitur: ὁ δ᾽ ἐρινεὸν τάμνε νέους ὅρπηκας Φ, 37. vbi v. Obſſ. Addit Schol. Vict. poſt alia: τοὺς δὲ τοιούτους σολοικισμοὺς ἐπιχυματισμοὺς οἱ Στωϊκοὶ καλοῦσι, διὰ τὴν ἀνισοτιμίαν. (Quod ſubiicitur, diuerſum eſt et mutilum: „οὕτως δὲ, ἔλεγον· ὁ παῖς θηλάζει.“ immo vero θηλάζεται, et ἡ μαῖα θηλάζει τὸν παῖδα.) Alii refinxerunt: Ἕκτωρ μὲν θνητὸς, θνητόν τε θήσατο μαζόν. debuere ſcribere θνητὸν δέ τε. Alii γυναῖκα e more Atticorum et Dorienſium γυναικεῖον dictum eſſe voluere; hoc per ſe recte; vt Ἕλληνα στρατὸν pro Ἑλληνικόν. ἄνθρωπον ἦθος, pro ἀνθρώπινον. et Ἑλλάδα διάλεκτον (illuſtrat haec Gregor. de dialect. p. 45. adſcripto verſu) alii abundare voluere μαζόν, alii ſubintelligere κατὰ μαζόν. exſcripſit partem Euſtathius. Mireris homines patrii ſermonis vſum et cauſſas tam parum calluiſſe.

ϑήσατο. a ϑάω, illuſtratum iam a Barnes et ab Erneſtio. ϑήσατο, ἐϑήλασεν, Apollon. Lex. add. Heſych. ϑῆσαι. Etymol. τεϑήσατο, ἐϑηλάσατο, aberratum, eſt ap. Lesbonact. p. 182. 3. et Gregor. de Dialect. p. 45. τε exciderat in ed. Clark. et Ern. In Townl. aliud vitium eſt ϑήκατο. Apud Athenaeum IX. p. 396 F. vbi eſt ϑῆσϑαι δέ ἐστι τὸ ϑηλάζειν τὸ γάλα — διὰ τὸ ἐντίϑεσϑαι τὰς ϑηλὰς εἰς τὰ στόματα τῶν βρεφῶν· in capite verſus legitur Ἕκτωρ γὰρ ϑ.

Ceterum hic locus notabilis, quod inter ipſos deos regnauit vanitas ſtirpis et originis nobilioris; nam Achilles viſus Iunoni generoſiore ſanguine, quam Hector, quia iſte matrem habebat deam.

59. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι ϑεᾶς γόνος. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι· παῖς. ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων, ἐστὶ γόνος. Inutile acumen; putarunt γόνον habere tantum locum reſpectu προγόνων. Atqui haud ſemel γένος Διὸς E, 635 et ſimilia occurrunt.

60. ϑρέψα τε καὶ ἀτίτηλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν. Iuno h. l. ſibi aliquid tribuit, quod ſupra Σ, 431 Ioui tribuitur. vbi v. Obſſ. Poterit ergo et hic locus inter ea referri, e quibus auctores Iliadis diuerſos arguas. Leue tamen hoc eſſet. Reſponderi enim poteſt, ſaepe Ioui tribui, quae peculiari opera ac cura Apollinis, Mercurii, alteriusue dei effectum habuere. Quae hic Iuno ad ſe refert, apud Pindar. Iſthm. VIII Themidi et concilio deorum tribuuntur. At Apollon. Arg. IV, 805 ſqq. ſequitur Homerum, nam ibi Iuno ſe conciliaſſe Thetidi Pelei connubium profitetur.

ἀτίτηλα. ἔτι ἀταλὴν, ἤτοι νέαν καὶ ἀπαλὴν οὖσαν ἀνεϑρεψάμην Sch. B. V. M. Vidimus vocem iam E, 271 et al. ἀτίταλα Harl. Moſc. 2. idem Harl. καί τ' ἀνδρί.

61. Πηλεῖ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀϑανάτοισι. Πηλεῖ. „γρ. Πηλέϊ et Πηλῆ'" Barnes.

πέρι, περισσῶς. περὶ πάντων. quod adiicitur Υ, 304 vt toties περὶ pro ὑπὲρ. et ſimpliciter πέρι. vt Od. Θ, 63 τὸν πέρι Μοῦσα φίλησε. tum κῆρι, ἐν κῆρι. vt I, 118

ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. v. ad Δ, 64. Necdum vidi locum, qui repugnaret. At alii accepere περὶ κῆρι pro ἐν κῆρι. cuius significatus exempla desidero. περὶ cum tertio casu est circum, pro, propter. Itaque Π, 157 οἱ δὲ λύκοι ὥς ὠμοφάγοι, τοῖσί τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή, debebat reddi: οἷς ἐστιν ἀλκὴ ἐν φρεσὶ πέρι, περισσῶς, περίεστι. pariter vt P, 22 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένεϊ βλεμεαίνει. nam cum ἐνὶ στήθεσσιν adiectum sit, περὶ non ad στήθεσσιν reuocari potest, et περὶ σθένεϊ alium sensum haberet. Od. H, 69 ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἐστίν. ita illa honoratur praeter alias καὶ ἐστὶ πέρι. h. περίεστιν ἄλλων, et inter omnes eminet. Hae sunt rationes sensus mei.

62. πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου. Vrat. b. ἀντιάασασθε. vn. Vind. ἀντιάατε. γάμου. epuli nuptialis. De re v. Pind. P. III, 165 sq. vbi Schol. excitat πάντες δ' ἠντιόωντο γάμου θεοί. at cod. Gotting. ἀντιάασθε. et Nem. IV, 106 sq. De hoc epulo et de donis deorum Peleo datis est nota Barnesii ad h. l. Schol. Vict. ἀντιάασθε, μεταλαμβάνετε. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Χείρωνος. et 62. τί νῦν ἀτιμάζεις, ἃ ἐτίμας πρώην;

63. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα. In vno Mori est δαίνυσ' pro δαίνυσο, quae sane est vera forma quod Ernesti vidit et monuit; eumque sequutus Wolf.: intulerat δαίνυσ'. quod in altera editione ad cod. Venetum comparata iterum deseruit. Me non tam Venetus mouet, quam silentium omnium grammaticorum et concentus omnium librorum in δαίνυ', vt appareat, δαίνυ' vbique lectum nec offendisse quenquam, et vulgo creditum esse ἐδαινύμην, ἐδαίνυσο, potuisse quoque pronuntiari ἐδαίνυο. In hoc itaque acquiescendum esse sentio; etsi analogiam non video.

κακῶν ἕταρε. Schol. Vict. κακῶν, Ἀλεξάνδρου καὶ Ἕκτορος. Ἡσίοδος· μηδὲ κακῶν ἕταρος (Ἔργ. 716.)

αἰὲν ἄπιστε. Sch. B. V. M. „ὡς ὑποσχόμενος βοηθήσειν Ἀχαιοῖς. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη" B, 31.

65. Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσι. Schol. B. V. M. „ὥσπερ ἐρίζω, ἐριδμαίνω, σκύζω, σκυδμαίνω: quam vocem videbimus inf. 592. vide de ea Etymol. ἀπὸ h. l. vim nullam habere videtur. Apollon. ἀποσκύδμαινε, ὀργίζου. χολοῦ. Addit Hefych. μέμφου.

66. οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. τιμὴ μία quae vf. 57 erat ὁμή. ἴση. ὁμοία.

ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ. Ald. 2. ἀλλὰ μὲν — Ariftides autem To. II p. 294. verfum explet οὐδ' ἤβαιόν.

Ceterum hunc locum ante oculos habuiffe videtur Aefchylus in verff. ex ψυχοστασίᾳ feruatis ap. Platon. de Rep. II extr. vt notatum a viris doctis, et nuper illuftratum a Wyttenbach. in Selectis princip. hift. p. 588. Si tamen penitius infpexeris, veftigia Homeri admodum obfcura in Aefchyleis verfibus effe videntur; facti funt verfus ad follennem illam conqueftionem Thetidis de fato filii, repetitam, Achille a Paride occifo.

67. οἱ ἐν ϝιλιῳ εἰσίν. vitium verfus. nifi οἵ ϝιλιῳ fcripferis.

68. ὣς γὰρ ἔμοι γ'. Schol. A. ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ κρίσει. Schol. B. V. M. λείπει δοκεῖ. ἤ, ὡς ἐμοί, καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος. Sane fimpliciffimum fupplere: ὣς γὰρ ἔμοι γε ἦν φίλτατος. ita enim mihi erat cariffimus. ἔμοι γε autem fcribitur ex grammaticorum canone (v. ad A, 174) cum Euftath. et ed. Rom.

ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων. Videtur mihi et hoc ab vfu Homerico aberrare. Nam ex eo ipfe Iupiter de fe hoc diceret: ἐγὼ οὔτι ἡμάρτανον δώρων nam quae quis non confequitur, aut quibus excidit aut priuatur, τούτων ἁμαρτάνειν, ἀφαμαρτεῖν, dicitur. Vt Polyphemus non expectabat χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. I, 512. At nunc eft de eo, *qui omittit aliquid ac negligit.* Imperfecta his vff. per *folebat* reddenda effe monet Clarke: *nil praetermittere folebat* et fic porro.

69. δαιτὸς ἐΐσης. quae ea fit, nunc tandem interpretantur grammatici: quam toties iam legeramus. Debebat moneri δαῖτα h. l. dici pro ipfo facro, victima. At hoc

iam vidimus Δ, 48. vbi 48. 49 hi iidem verſus ſunt qui h. l. 69. 70.

70. λάχομεν γέρας ἡμεῖς. ἡμῖν Vrat. d.

71. 72. 73. — „ἀθετοῦνται. quia falſum quod Thetis ſemper aſſidet Achilli; porro — ἐάσομεν nunc παρῶμεν, μηδὲ λέγωμεν. quod cum ignorarent οἱ περὶ Ἀντίμαχον, ſcripſere: κλέψαι μὲν ἀμήχανον." Sch. A. Ineſt ſane aliquid paullo inſolentius in vſu τοῦ ἐᾷν, qui aliquoties in hoc libro occurrit, vt monitum eſt ad vſ. 557. 569. 684. Grauius eſt, quod τὸ κλέπτειν inſititium commentum rhapſodorum eſſe ſupra declaratum eſt, ad vſ. 23 ſq. Omnino tamen, ſi animum attenderis, facile obſeruabis vſſ. 66—73 eſſe ab eodem fabro procuſos; nec fuiſſe in primo carmine praeterquam: Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο. Singulis verſibus ineſt aut vitium aliquod, aut ſcabrities, aut ſunt verſus aliunde ſurrepti.

71. ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. In Vrat. d. eſt: ἀλλ' ἤτοι μὲν κλέψαι.

ἐάσομεν. Schol. br. κλέψαι συγχωρῶμεν. quod alienum a ſententia. Nam haec poſtulat, ſinamus, mittamus hoc, quippe factu inutile et effectu impoſſibile. Schol. B. V. M. τὴν περὶ τοῦ κλέψαι βουλὴν ἐάσομεν. Schol. A. τὸ δὲ ἐάσομεν, νῦν ἀντὶ τοῦ, παρῶμεν. οἷον, μηδὲ λέγωμεν. vt paullo ante iam memoraui. Bentleius vt vim vocis ad communem vſum redigeret, refingebat: ἀλλ' οὔ τοι κλέψαι μιν ἐάσομεν. tum ille vſſ. duo ſequentes 72. 73. eiiciebat, ob verbum παρμέμβλωκε, quomodo enim Thetis hoc facere potuit, quae vſ. 83 in ima ſpelunca ſe continet! Schol. A. includit tantum verba οὐδέ πῃ ἐστί (legitur ἠδέ πῃ vitio librarii puto) et iungit κλέψαι μὲν ἐάσομεν λάθρῃ Ἀχιλλῆος Ἕκτορα.

72. θρασὺν Ἕκτορα. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ — recte iudices epitheton θρασὺν h. l. eſſe alienum a cadauere. Schol. Vict. ἄμεινον δὲ γράφειν, „νέκυν Ἕκτορα." porro hiatus eſt: Ἕκτορα ἦ. cui ſuccurrebat Bentl. felici coniectura, νέκυν Ἕκτορος. vt vſ. 108.

ἢ γάρ οἱ αἰεὶ peccat in digamma, ἢ γὰρ ϝοι. Schol. A. „γρ. δὲ κατ' ἔνια· εὖ γάρ οἱ αἰεί.“ Etiam ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ fuit fcriptum et acceptum. At idem Schol. ait, neceffe hoc non effe, nam articulum omittere folere poetam, vt: ἀλλὰ Φίλη μήτηρ. μήτηρ μέν τέ με Φησί. effe ergo coniunctionem affirmatiuam ἦ. Sane fi ἡ legebatur, verfus fine vitio decurrere poterat, ἦτε γὰρ αἰεί. Vti nunc eft, emendari poteft καὶ γὰρ ἀεί οἱ. Bentleius tentabat: vel δὴ γὰρ ἀεί οἱ, vel pro ἀεὶ, υἱεῖ ex vf. 112.

73. μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Fabricam verfus facile agnofcas, fi memineris Δ, 11 τῷ δ' αὖτε (Paridi) Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. femper ei affidet Venus mater eiusque curam habet. quo fenfu et h. l. accipiendum: at aliter inflexum, affidet mater Achilli confolandi cauffa. Iam hoc falfum; illa enim fedebat in fundo maris vf. 83. vnde forte Schol. br. ἔξωθεν ἡ μήτηρ παραμένει Φυλάττουσα. Schol. B. et Vict. adfcripfere: ψεῦδος τοῦτο. τάχα οὖν Φησιν, ὅτι, ὡς μήτηρ, συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύς. contorta ratio! Achilles παρμέμβλωκεν οἱ, fcil. τῷ νεκρῷ, (ὡς) μήτηρ, et quidem ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, pariter diu noctuque. Vict. addit: ἢ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκεῖσε Φοιτᾷν.

De voce παρμέμβλωκε, a μεμβλέω, v. ad Δ, 11. παραβέμβλωκε Lipf.

νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Schol. Vict. σολοικοΦανές. ἔδει γὰρ, ἤματα. Vrat. d. νύκτωρ τε.

74. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο. — „quod, cum Iupiter Iridem nomine non excitaffet, illa tamen, fui officii memor, ftatim praefto eft et furgit, ὦρτο, de fede. Vt Il. A, 62. 74 Achilles vniuerfe vatem aliquem confulendum effe ait, et furgit ftatim, etfi non nomine appellatus, Calchas. Schol. A. B.

ἀλλ' εἴ τις pro εἴθε τις. Schol. A. B. V. quod vulgo: ἄγε τις καλεσάτω. Euftathius fubintelligit: θέλοιμι ἄν. βουλοίμην, εἰ. Similem verfum iam vidimus K, 111.

ἤ τις eſt in Cant.

τις — θεῶν. ſcripſere nonnulli θέων pro τρέχων Schol. A. V. Pro Θέτις eſt δέ τις praeſcriptum Schol. A.

ἆσσον ἐμεῖο. vitioſe ἐμοῖο, vt ſaepe alibi, Vrat. d. cum aliis.

75. ὄφρα τί οἱ εἴπω. Cant. τι τῇ. Porro δώρων λάχῃ ſcil. τι, μέρος. hoc vno loco λαχεῖν cum caſu ſecundo. Vindob. vn. δῶρον.

77. ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις. ⸓ appoſita ſtigme, reſpectu vſ. 74. Iris ἀελλόπος vt Θ, 408. vbi hic idem verſus. Schol. Vict. adſcripſit: Εὐφορίων· ἀελλόποδος Αἰθαρίταο. ſic lego pro — ίτας.

78. μεσσηγὺς δὲ Σάμου Ἴμβρου τε. ⸓ „quod Σάμη pro Σαμοθράκη. cf. ſup. N, 12. vbi etiam de Scholio B. V. M. ad h. l. egi.

Σάμοιο καὶ Ἴμβρου. Vrat. d.

Cur inter Samum et Imbrum Thetidis ſedes quaerendae fuerint Iridi, quaeſtio eſt, quae ſe legenti facile offert. Forte tamen ſimplex eſt reſponſio eaque obuia: oeconomiae carminis conſentaneum erat, vt Thetis in vicinia Troiani littoris habitaret. Sic A, 357 Thetis audit filium e littore lamentantem: ipſa ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι. Ex eodem loco illa audiebat planctus Achillis Patroclum lugentis et inde prodibat Σ, 35 ſq. et inde prodierat ad decurſum Myrmidonum circa corpus Patrocli Ψ, 14. Alioqui liceret cogitare de notitia nautarum, quam illi de alta aliqua maris voragine in his locis inter Imbrum et Samothracen habuere; poſſis etiam argutari in μείλανι πόντῳ, tanquam profundo gurgite. Conuenirent verſus Oppiani Halieut. IV, 514 Θρηΐκιος δέ τις ἐστὶν ἁλὸς μυχὸς, ὅν τε βάθιστον φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι. ἐκ τοῦ καί τε Μέλας κικλήσκεται.'

79. ἔνθορε μείλανι πόντῳ. Hoc vno loco occurrit μέλας πόντος· etſi hoc epitheton maris poetis frequentatum eſt; pro eo in Homero eſt οἴνοψ πόντος. Proprium

nomen esse credidere veteres: Schol. br. τῷ καὶ ἔτι νῦν καλουμένῳ Μέλανι πόντῳ. add. Eustath. quod ille ante oculos habuit Scholion vetus, seruauit Schol. Vict. „μέλανι πόντῳ. ἀντὶ τοῦ. Μέλανι Κόλπῳ, ὃς ἀπὸ Μέλανος ποταμοῦ καταφερομένου εἰς αὐτὸν ὠνόμασται. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Φριξίδου (forte Φρίξου υἱοῦ, vt est in Schol. Apollonii I, 922.) Μέλανος ἐκεῖ ναυαγήσαντος.‛ ἢ ὅτι ἐκ μελαγγείων ὁ ποταμὸς κατιὼν μελαίνει αὐτόν. ἐκεῖ δέ ἐστι καὶ ἡ Σαρπηδονία ἄκρα. τάχα δὲ τοῦτο τοῦ ὕδατός ἐστιν ἐπίθετον· μέλαν δέ ἐ κῦμα. (Od. E, 353) νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος ὀνομάζεται. Bene haec se habent ac vere. *Melas pontus* est Sinus qui se insinuat inter Thraciam continentem et Chersonnesum Thracicam, in intimo sinu est Cardia, et Melas fl. Nomen latius patuisse atque mare proximum designasse, ergo etiam qua inter Imbrum et Samothracen est, ex Apollon. Arg. I, 922 κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρῃκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην Ἴμβρον ἔχον καθύπερθεν. vbi Homericum versum laudat Schol. Nobilis erat Sinus piscatione pelamydum: v. Oppian. Halieut. IV, 514 sqq. — 561. Potuit vtique hic ipse locus Homericus locum dare epitheto in nomen proprium verso.

ἐπεστενάχησε δὲ λίμνη. Edd. ἐπεστονάχησε. vt sibi constaret lectio hoc et ceteris locis, receptum est prius ex consensu codicum, Cant. Harl. Townl. Vrat. d. Ven. Vict. vt statim B, 781. 784 et al. vtramque lectionem norat Eustath. ἐπιστονάχισε vitiose Lips. Barocc.

80. ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσε. Comparatur Iris in mare se immittens massae plumbeae, appensae funiculo, supra hamum, ad grauandum, vt descendat ille in fundum; ita fere μολύβδαιναν describunt Schol. B. Mosc. Apponam Schol. Vict. τῷ μολύβδῳ, ὃς πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ πρὸς τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ. οἱ δὲ τὴν βολίδα. ἢ μόλιβον δὲ φασὶν, ἢ μόλυβδον. De varietate scripturae v. ad Λ, 237. Est quoque μολιβδαίνῃ h. l. in Townl. Apollon. Lex. μολυβδαίνῃ. μολύβδῳ hemistichio adscripto: τῶν ἅπαξ εἰ-

ῥημένων. forte μολυβδίδι. nam in Hesych. est μολυβίδι. vt in versu ap. Plutarch. de profect. virt. sent. pr. p. 75 A. μολιβδὶς ὥςτε δίκτυον κατέσπασε. In Schol. br. et Mosc. est μολυβδίνῃ ὁρμιᾷ. leg. μολυβδὶ ἐν ὁρμιᾷ. Leguntur vss. 80. 81. 82. ap. Platon. in Ione p. 538 C. et Plutarch. de sollert. anim. p. 976.

ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. βυσσὸς, pro βυθὸς, Apollon. Lex. hoc vno loco obuia vox. Vrat. A. d. vn. Vindob. habent βυθὸν contra metrum. Pro ὄρουσεν est ἵκανεν ap. Platon. l. c.

81. ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται. ⊢ „quod βοὸς κέρας proprie dictum est, non pro fune e pilis bouinis, pro quibus nunc equinis setis vtuntur piscatores; nam hamis tum vsi sunt e lino factis: Π, 407. 408. ἱερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ scil. ἕλκει.“ Fuere ergo, qui κέρας acciperent eo modo, quo in Paridis opprobrio Λ, 385 κέρα ἀγλαὲ, de cincinno, de crine. v. Obss. ad h. v. Hoc est quod prodere voluit Schol. B. cum Mosc. et Vict. οἱ δὲ νεώτεροι κέρας, τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν. Additum in Schol. Vict. — συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι. „τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον“ Ἀρχίλοχος. sunt haec verba, e quibus Plutarchus memorat l. l. p. 976 extr. καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κεροπλάστην Φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν. Quod *lina piscatoria* Graeci habuerint, non ex genista, σπάρτῳ, hoc loco ante oculos habito, notat quoque Plinius XXIV, 40. verum confundendo *retia* cum *hamis* hic et lib. XVI, 2. Atqui cornu bouinum funiculo applicatur, in extrema parte, ne ille arrodatur a piscibus; et vt melius fallantur pisces, cum cornu colore mari simillimum sit. σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου bene appellat Schol. A. Commemorant fere vtramque interpretationem Schol. B. V. M. br. Etymol. Suidas. Hesych. cum Apollonio in Lex. Quid? quod et Pollux II, 31. καὶ κέρας βοὸς, τὴν τρίχα. Veteres exscripsit et diserte rem exposuit Eustath. ad h. l. Addam verba, etsi corrupta, ex Schol. Vict. οἱ δὲ τὸ

κέρσιμον. ἢ (f. ὃ) πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλάμων βάλλουσι πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. (an τοῖς ἰχθύσι?) τὸ κέρσιμον nefcio an fit τὸ κεράτινον? Melior interpretatio de cornu bouino Ariftoteli deberi difcimus ex Plutarcho de follert. animal. p. 976. vbi eius auctoritate refellit acceptionem de pilis bouinis, e quibus hamum contextum effe putarint alii.

ἐμβεβαυῖα. vt vulgo interpungitur poft hanc vocem, non video, verba quomodo conftitui poffint: κατὰ κέρας ἐμβεβαυῖα. non inferitur plumbum τῷ κέρατι, nec grammatice hoc ita diceretur. vertitur: *cornu impofita*, faltem, *appofita* effe deberet. Senfit difficultatem Euftath. nec fuftulit: τὸ δὲ ἐμβεβαυῖα ταὐτὸν ἂν εἴη τῷ, ἐπιβεβηκυῖα ἤτοι ἐπικειμένη. οἱ δέ γε μεθ' Ὅμηρον καὶ στασιώδη τὴν τοιαύτην οἴδασι λέξιν, ὅτε μετὰ τῆς ἐπὶ, ἢ πρὸς, προθέσεως σύγκειται. Interpunxi fic vt ἐμβεβαυῖα (fcil. εἰς βυσσὸν) iungatur cum ἔρχεται, pro fimplici ἐμβαίνει. κατὰ κέρας (fcil. οὖσα) πρὸς, ἐπί. *(am Horn)* nam ex cornu appenfa vel adiuncta debet effe maffa plumbea. Eft tamen altera lectio, quam non reiiciam: ἐμμεμαυῖα ex follenni permutatione characterum β et μ. ita plumbum concitato motu, praeceps defcendit, μεμαυῖα ἔρχεται. Sic eft in Platone l. c. Et Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐμμεμαυῖα"

82. ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. Schol. A. „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις· πῆμα φέρουσα. ἄτοπον γὰρ, ἐπ' ἰχθύσι κῆρα λέγειν." Et fane in Platone l. c. in Ione: ὠμηστῇσι μετ' ἰχθύσι πῆμα φέρουσα. Alius dicet: magis poeticum effe κῆρα. ὠμιστῇσι Schol. Vict. ὠμησταὶ ἰχθύες crudiuori. At id. Vict. qui crudi vorantur: τοῖς ὠμοῖς ἐσθιομένοις. νῦν γὰρ περὶ τῶν μικρῶν ὁ λόγος ἐστίν. habet hoc ex Od. M, 251. at inter omnia pifcium genera eft mutua ἀλληλοφαγία.

ἔρχεται. κατέρχεται. recte Euftath. Comparandus omnino locus Od. M, 251 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμηκεῖ ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,

ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔῤῥιπτε θύραζε· ſic a Scylla Socii Vlyſſis ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας.

83. εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ. Ex h. l. tum ex aliis Odyſſeae locis, coniuncto cum Σ, 36 ſq. ductum hoc, quod ad omnes inde poetas eſt propagatum, vt diis marinis domum ſub mari in antris aſſignarent. v. Georg. IV extr. et ibi Excurſ.

ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι. Ven. cum Vrat. d. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι. Schol. A. tamen: „γρ. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι. Lipſ. vitio ἄλλα.

84. εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί. Schol. A. „Ἀριστοφάνης τὸ εἵατο δασέως. Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ. leg. ψιλοῖ. quae vt intelligas, tenendum eſt, veteres etiam ab εἰμὶ formaſſe εἶμαι. εἵμην. εἶντο, εἵατο. Vnde Heſych. εἵαντο, ἦσαν. Et Od. Υ, 106 ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο etiamnum praefertur, Euſtathio duce, alteri lectioni εἵατο, ἐκάθηντο. Fuit ergo et h. l. εἵαθ' pro ἦσαν ὁμηγερέες eodem modo, vt aliquoties dixit ἤγερθεν ὁμηγερέες τε γένοντο. v. c. Α, 57. inf. 790. Addit Sch. A. προείπομεν δὲ περὶ τῆς λέξεως. Scilicet ad Ο, 10. ad q. l. vide. Nunc video etiam in Schol. Vict. ad h. l. εἵατο, δασέως. Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ. Scriptum quoque εἵαθ' video in Euſtath. At v. 99. nil monetur. — μέσσαις Barocc. ſicque edd. vsque ad Steph. qui μέσσης ex Romana intulit.

85. κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος. Barocc. μόρον δ' οὗ.

ὅς οἱ ἔμελλε. Schol. A. et Vict. ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν ὅς τάχ' ἔμελλε. Barnes: „ὅς ῥ' οἱ ἔμελλε" praue, ex eius commento.

ἔμελλε φθίσεσθαι. quod ſane illa norat mox euenturum eſſe: cf. Not. ad Σ, 5—8. Sch. B. et M. tamen ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐμοιρήθη. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. Vict. ἀντὶ τοῦ· ὅς τῷ υἱῷ ἥρμοστο. περισσὸς οὖν ὁ ἑξῆς.

86. φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης. — „ἀθετεῖται ὡς περισσός." putes hoc ad 85. 86. ſimul ſpectare neceſſe eſſe; iudicium per ſe hactenus non eſſet abſurdum; prorſus enim e more ſolito, interpretamenti

loco inferti esse versus videntur; et luctus matris nunc a luctu filii ductus erat; non ab instante morte. At ex verbis Schol. Vict. paullo ante memoratis assequor quid sibi voluerint veteres, quod hunc vs. 86. tantum deletum esse censuere. Scilicet ὅς οἱ ἔμελλε non ad παῖδα, sed ad μόρον retulere, itaque ἐῴκει interpretati sunt, et sententiam esse absolutam statuebant: fleuit fatum mortis, quod ei constitutum erat, vel probabiliter instabat. Sch. A. τὸ γὰρ, οἵ, ἐστιν αὐτῷ. καὶ τὸ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. Ὁμήρῳ, οὐχὶ τῇ Θέτιδι ἔμελλεν ἐν Τροίῃ φθίσεσθαι. In postremis non perspicio argutias. Sch. B. versum eximie commendat, quod poeta mox Hectoris funus enarraturus de Achillis funere aliquid interponit, eoque desiderium mouet etiam de hoc aliquid narratum a poeta audiendi. Eadem ex veteribus apposuit Eustath. et Schol. Vict. et Mosc. sunt merae argutiae.

φθίσεσθ' ἐνὶ Lips. Forte voluit φθίσθαι ἐνὶ quod in Cant. est, quodque vidimus frequentatum I, 246.

88. ὄρσο, Θέτι. Cant. ὄρσεο. de hoc v. dicta ad E, 100. Δ, 204. Θέτι codd. et edd. Barnes ex Mori Θέτις.

καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. ὁ μητιέτα Ζεύς. ἄφθιτα Schol. B. V. M. ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα. At deorum omnia sunt ἄφθιτα, θεῖα.

90. 91. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ μίσγεσθ' ἀθανάτοισι. Ita vulgo interpungebatur; ita ad priora erat supplendum τί ποτε ἄνωγέ με ἐλθεῖν; Praefero interpunctionem e monito Schol. A. V. M.

τίπτε μ' ἐκεῖνος Schol. Aristoph. Nub. 195 et ex eo Suidas, qui hoc versu vtitur ad declarandam vim τοῦ, ἐκεῖνος.

91. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ἔχω δὲ, ἀντὶ τοῦ, γάρ. et ἄκριτα, ἀναρίθμητα Schol. B. V. M. πολλά. Schol. br.

92. ὅττι κεν εἴπῃ. Ita cum Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. legunt codd. ex Homerico more, Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lips. Ven. duo Vindob. pro

vulgato εἴποι, quod Ald. 2. induxerat. Schol. B. V. M. οὐ ματαιώτω τὴν κέλευσιν αὐτοῦ. recte explicant ἔπος.

94. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος. occurrit ἔσθος hoc vno loco, itaque notatur Etymologo, Apollonio Lex. ἔσθος, ἔσθημα. ἱμάτιον. Notat Schol. A. et ex antiquis Euſtath. cum ab ἕω, ἕννυμι, εἷσται, ἔσθος tamen et inde ducta leniri, quia σ ante adſpiratas Φ. χ. ϑ. ſi ſedem habet, ψιλοῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ Φωνῆεν. At illud non viderunt, antiquum in his fuiſſe ϝεσθής. ϝεσθος. ex ϝεω.

96. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης. Schol. br. διΐστατο. Schol. B. V. M. ὑπεχωρίζετο. διΐστατο. ὥςπερ ὁδὸν παρέχων. ſic quoque Euſtath. admixtis alienis eſſe κινεῖσθαι. de voc. λιάζεσθαι v. Obſſ. ad Ψ, 879.

97. ἀκτὴν δ' εἰς ἀναβᾶσαι. Ven. εἰς ἀναβᾶσαι Schol. A. „ἐξαναβᾶσαι αἱ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους." haud dubie melius.

ἀκτὴν δὲ, τὴν τοῦ Μέλανος κόλπου. Schol. B. Moſc. nec male. v. ad vſ. 79.

ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην. Schol. A. B. V. M. obſeruant οὐρανὸν h. l. eſſe nubes ſupra Olympum montem; nam ſequi mox vſ. 106 ἤλυθες Οὔλυμπόνδε.

ἀνηχθήτην corrupte Lipſ. vn. Vindob.

98. εὗρον δ' εὐρύοπα. Vrat. A. εὗρεν vt ad ſolam Thetidem referatur; nec displicebat Erneſtio. Sane et hoc poteſt ferri. Vrat. b. exciderat vſ. 99.

100. ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο. εἶξε δ' Ἀθήνη. ⊱ „quod Iuno et Athene Ioui vtrinque aſſident, Schol. A. cf. Obſſ. ad Θ, 444. Schol. Vict. „ἐκ δεξιῶν· ὥς Φησι Πίνδαρος· „πῦρ πνέοντος ἅτερ (leg. ἅτε) κεραυνοῦ ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς ἵζεαι." καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δὲ οὕτως ἵδρυται ἡ Ἀθηνᾶ. Fragmentum Pindari plenius hic exhibitum, quam in Pindari Fragm. p. 119. LXXVIII. ex Ariſtide et Plutarcho.

εἶξε δ' Ἀθήνη. Schol. B. ἡ μὲν Ἀθηνᾶ, ὡς νεωτέρα, τοῦ θρόνου ὑπείκει. ἡ δὲ Ἥρα, ὡς βασιλὶς, τῇ δεξιώσει Φιλοτιμεῖται. Similia in Schol. V. M.

Eſt hiatus καθέζετο. εἶξε. non enim eſt ϝεῖξε, quod credebat Bentl. (v. Excurſ. III. ad T. p. 742) Vrat. δῶκ δ' Ἀθήνη. ſenſum non video. Vulgata eſt ap. Plutarch. Symp. Qu. I. p. 617. C. Eſt tamen hiatus in quieſcente tono. Potuit tamen ὑπὸ excidere: πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζεθ', ὑπεῖκε δ' Ἀθήνη. Od. Π, 42 τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς.

101. ἐν χερὶ θῆκε. vn. Vind. τίθει.

102. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα. ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον, hauſto potu reddidit poculum Iunoni. Sch. br. ἄρεξεν. ἐνεχείρησεν. em. ἐνεχείρισεν. vn. Vind. ὤρεξ' ἐπιοῦσα.

104. ἤλυθες Οὔλυμπόνδε. ⟊ „reſpicit vſ. 97 εἰς οὐρανόν.

107. ἐννῆμαρ. v. ad vſ. 31.

108. Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Ἀχιλλῆι πτολιπόρθῳ. ⟊ „quod ἀμφὶ νέκυι, non ἀμφὶ Ἕκτορα." Schol. A. Vocem νέκυν tanquam propriam iam alibi notatam vidimus. Eo ſpectat Schol. Vict. ἀλλὰ καὶ· οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα" Od. M, 10 occurrere quoque νεκρόν. Poterat laudare ſup. Δ, 492. 3. Male ſcriptum in Rom. et al. νέκυϊ, cum diſſyllabum h. l. ſit.

109. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην. ⟊ „quod praeparata haec ſunt per illa: ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν vſ. 71." Si tamen tollendi ibi erant vſſ. 24 ſqq. et 71. 2. 3. debebant vtique tolli etiam hic 108. 109.

ὀτρύνεσκον. „lectio Maſſilienſis et Chia ὀτρύνουσι." Schol. A. Vict. parum refert. ὀτρύνεσκον Lipſ. Townl. Vrat. b. d. Moſc. 2. Ven. Vict. edd. ante Turnebum, Ionicum praetuli. Schol. Moſc. ad h. v. poſtquam mythum de Mercurii furtis ſup. ad vſ. 24 a ceteris Schol. memoratum adſcripſerat, apponit Scholion τοῦ Σεναχηρείμ. quo ille docere vult, oeconomiam carminis et dignitatem Achillis haud admiſiſſe hoc, vt corpus Hectoris furto abriperetur. Scholion per ſe parui momenti.

110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω. ⟊ „quod Ariſtarchus προϊάπτω, idem τῷ προϊάλλω. hoc eſt,

vt paullo post in ῎Αλλως redditur: δίδωμι. προσπεύδω. Sic et Zenodotus et Aristarchus ἐν τοῖς πρὸς Κωμανόν."

„At προτιάπτω, vt sit προςάπτω, ἀνατίθημι, Apollodorus, Aretades, Neoteles, Dionysius Thrax" hocque exhibent Ven. A. B. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ προςάπτω καὶ παρέχω. προϊάπτω δὲ τὸ βλάπτω" hoc quidem non omnino verum; sed tantum ex certo contexto: vt A, 3 ῎Αϊδι προΐαψεν. est tamen προπέμπω, vt quoque E, 190. Z, 487. Λ, 55. Potiora ex laudatis Scholiis sunt in Schol. V. forte et Mosc.

Videtur προςάπτειν κῦδος τινι vsui vocis esse consentaneum; parare alicui gloriam et laudem. Vsus hic post Homerum inualuit, vt προςάπτειν dicatur de multis rebus: προςάπτειν τινὶ αἰτίαν. cf. Eustath.

In Apollonii Lex. tantum occurrit: προΐαψεν, προδιέφθειρεν. at Hesych. et hoc habet et προτιάπτω. vbi v. Notam. In Codd. et Edd. regnat προτιάπτω. exceptis Mori. Vrat. A. c. gl. πέμπω, Mosc. 2. in quibus est προϊάπτω. Eustathius vtrumque memorat, προτιάπτω tamen retinet.

111. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων Schol. B. V. M. λείπει ὁ καί. ἵν᾽ ᾖ· καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι. addit Schol. Vict. εἵνεκεν τῶν δεσμῶν. (ex A, 398) τινὲς δὲ, διὰ τὴν μίξιν. ὅπερ ἄτοπον. Est ergo suppl. εἰς τὸ μετόπισθε φυλάσσων.

Iuncta quoque: ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος Od. Ξ, 505.

113. σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς. Apollon. Lex. χολοῦσθαι ἢ σκυθρωπάζειν, sicque Hesych. Etymol. Vocem tamen aliquoties iam vidimus inde a Δ, 23 σκυζομένη Διὶ πατρί.

Anonymus de Spirit. ad calc. Ammonii p. 215 recitat σκύζεσθαί σοί φησι θεούς.

114. φρεσὶ μαινομένῃσι Lipf. μαρναμένῃσι.

115. οὐδ᾽ ἀπέλυσεν. recte Schol. B. V. monent: atqui nondum narratum est, corpus Hectoris repetiisse

quenquam, nisi poeta ad verba Achillis respexerit: ὥς οὐκ ἔσθ᾽ ὅς σῆς γε sq. X, 348.

116. αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ ἀπὸ θ᾽ Ἕκτορα λύσῃ. Omissum est: *vide an, fac vt.* vt Homerico vsu αἰ et εἰ pro ἵνα. Porro δείσῃ ἀπό τε λύσῃ dixit, cum deberet dicere, δείσας λύσῃ Schol. Vict. ἀπὸ δ᾽ Ἕκτορα Vrat. d.

117. αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω. insolens vsus voc. ἐφίημι, quod alias est ἐφορμῶ. vt A, 518. Eustathius: ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω. ἀλλαχοῦ δὲ δύναται ἴσον τῷ ἐντελοῦμαι. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἐφημοσύνη ἡ ἐντολή. Enimuero diuersa sunt: ἐφιέναι τινί τι. et ἐφιέναι τινά. immittere. Debet h. l. esse mittere aliquem ad alios cum mandatis. Itaque redditur ἐντελουμένην πέμψω, vt Schol. Vict. ἐντελουμένην αὐτῷ (Priamo) τὰ περὶ τούτου τὴν Ἶριν ἀποπέμψω. Apollon. Lex. ἐφήσω. ἐπισκήψω. (non ἐπισκέψω) ἐντελοῦμαι. Aliud est ἐφήσομαι ap. Hesych. ex Ψ, 82. Et hoc vtique vsitatius est hoc sensu; ita quoque Od. N, 7 υμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

Patet ergo Ἶριν ἐφήσω Πριάμῳ h. l. insolito more dictum esse pro *mittam cum mandatis.* Est Scholion disertum in Schol. B. quod in Mosc. cod. adscriptum habet: Πορφυρίου. in quo sunt haec: τὸ δὲ ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμπω ἁπλῶς, ἀλλ᾽ ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοὺς πέμψω.

119. τά κε θυμὸν ἰήνῃ. εὐφράνῃ. διαχέῃ. Aliquoties hoc libro, et iam sup. T, 174.

121. βῆ δὲ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα. — „quod nunc ἀΐξασα est, ex Olympo rediens ac descendens, cum antea vs. 97 esset de ascensu ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην." Versus lectus iam aliquoties inde a B, 167. Δ, 74 etc. et modo ante X, 187. Aberat ille nunc a Vrat. b.

122. ἐν δ᾽ ἄρα τόν γε. Ven. ἔνθ᾽. cum Schol. A. „γρ. ἐν δ᾽ ἄρα."

123. εὗρ᾽ ἀδινὰ στενάχοντα. Vidimus ἀδινὰ στενάχειν iam Σ, 124. Ψ, 226.

φίλοι δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι Lips. vn. Vindobon. ἀμφ᾽ αὐτῷ.

124. *ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον.* „quod semel in Iliade et semel in Odyssea legitur. Sed apponenda sunt verba ipsa Scholii: *ἡ διπλῆ, ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἄριστον ἐντύνοντο. ἐστὶ δὲ τὸ ἄριστον τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. τρὶς γὰρ τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες*" Schol. A. et paria Schol. br. Mosc. et Eustath. qui ad Odysseam nos ablegat, vbi ad Π, 2 Athenaeum exscripsit. De his temporibus cibi sumendi heroica aetate multa quaesiuere veteres et nostrates, quasi et ipsi ad prandium vocati vererentur, ne hora indicta serius venirent. Confuderunt plerumque morem sequiorum aetatum cum vita heroica, in qua omnino nullum fuit tempus certum ac constitutum cibi sumendi; sed modo illi epulabantur per totum diem, modo prout fames aut res inuitabant; pariter nec tam distincta habebant nomina. Quod nos ientaculum appellamus, cibus modicus, qui mane sumitur, illis erat coena pro tempore, carnibus et vino apposito: vnde *ἀκρατισμὸς* dictus, nunc *ἄριστον*, idem quoque *δεῖπνον*, et *δόρπος*, antequam copiae in pugnam exirent, vt Jl. Θ, 53 *οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο.* De vita priuata in Vlyssis domo seorsum est dicendum. Omnino ante negotia suscipienda, et iterum iis finitis, sumitur cibus. In iis, quae vulgo disputantur, praeiuere Athenaeus I, 9. p. 11. et ex eo Eustath. ad Od. Π, 2 tum Plutarch. Sympos. VIII. Qu. 6.

Iam quod ad voc. *ἄριστον* attinet: quaeritur de prioris syllabae mensura. In Codd. et edd. et Eustath. legitur *ἐντύνοντο ἄριστον.* Clarke putauit, necessario esse legendum *ἐντύνοντ' ἄριστον*, itaque edidit, illustrauitque cum ad h. l. tum iam antea in Nota ad Δ, a. et iterum ad Od. Π, 2. vbi, vel admissa critica, non *ἐντύνοντ' ἄριστον*, verum scribendum erat *ἔντυνόν τ' ἄριστον — ἔκπεμψάν τε.* Fuisse autem et ibi censeo *ἔντυνον τε ἄριστον.* Dionys. Hal. de Compos. 3. recitat *ἐντύνοντες ἄριστον.* Retinuere h. l. Clarkii emendationem editores. Clarke prouocat ad vsum aliorum, qui *ἄριστον* priore producta vsurparunt; sunt illi Aristophanes, et Theocritus. Atqui

ſunt plura vocabula in quibus ſeriores proſodiam diuerſam ab antiquioribus ſequuntur; inprimis Attici Comici et Tragici; Theocr. XV, 146 ὥρα ὁμῶς κ' εἰς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας et probabiliter altero loco I, 51 Φαντὶ πρὶν ἢ 'νάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι. nam ex vulgata lectione ἀκράτιστον non poteſt deſignare eum, qui caret aut priuatur ἀκρατισμῷ. Concedam igitur lubens vſum diuerſum ſeriorum. At in Homero nulla eſt varietas lectionis niſi, caſu forte, in vno Vrat. d. in quo ἐντύνοντ' ἄριστον, et in Athen. I, 9. p. 11 B. vbi eodem in loco alter Odyſſeae locus ita expreſſus eſt, alter Jliados ἐντύνοντο ἄριστον. Ita quoque Euſtath. h. l. ἐντύνοντο ἄριστον legit, in Od. Π, 2 ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμα ἠοῖ. vt videas, ei ἀκρίβειαν haud propoſitam fuiſſe. Schol. Vict. haec pauca adſcripſit: καὶ ἐντύνοντο. νῦν ἅπαξ. καὶ ἐν 'Οδυσσέως (f. 'Οδυσσείᾳ.) ἔντυνον ἄριστον. Repones, ita hiatum inferri: ἐντύνοντο ἄριστον. minime vero; nam potuit vox antiqua pronuntiari per digamma: ἐντύνοντο ϝάριστον. Fuit id iam iudicium Knightii V. C. p. 87. Etymon τοῦ ἄριστον, haud ſatis tenemus; ab αὔριον deducitur ap. Plutarch. Sympoſ. VIII, 6. l. c. potuit ab ἄρω ductum eſſe: cuius fuit pronuntiandi vſus duplex ἄρω et ἅρω, quo probabile ſit, fuiſſe quoque ϝάρω. Accedit, quod ignoramus, antiquone poetae an rhapſodo alicui hanc laciniam carminis ſaltem verſum hunc debeamus, ad explendam ſententiam adiectum; nam eo carere poteramus. Certe mihi antiqua lectio reuocanda viſa eſt, primo quia res eſt incerta, tum, quia per totam Jliadem ex mera coniectura nullam lectionem repoſuimus. Conſtare autem ſibi debet lectio ex decreto quod ſemel eſt adoptatum.

ἐσσυμένως τε πένοντο codd. Athenaei ap. Schweigh. Animaduerſſ. p. 104. et hoc Ionice ac vere.

Sunt autem ea quae ſequuntur vnius diei acta et euentus: Orto die Achilles corpus Hectoris raptauerat; inter haec peracta ſunt in Olympo quae modo narrata

legimus. Iris ad Priamum mandata perfert, is iter in castra Achiuorum parat, et sub noctem castra ingreditur.

125. τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Schol. A. „οὕτως· Ἀρίσταρχος ἐνικῶς, ἐν κλισίῃ" fuit ergo et altera lectio ἐν κλισίης. vt alibi quoque variat haec lectio: v. ad B, 227 et al.

ἱέρευτο. ἱερεύειν esse simpliciter σφάζειν, mactare, ex hoc quoque loco patere, Ernesti monet: id quod saepe iam vidimus, et iterum in Odyssea. Scilicet tenenda diversa sacrificandi ratio: in vita heroica quoties paratur epulum caesa pecude, primitiae et prosiciae diis offeruntur et adolentur: hoc est ἱερεύεσθαι. idem hoc locum habet in festis diebus, epulis festis ac sollennibus paratis. Tum vero posteris aetatibus in festis diebus victima caeditur diis, et ex ea partes seruantur epulis: tum ἱερεύεσθαι alio modo eadem tamen in re, dicitur. Pro ἱέρευτο Lips. ἱερᾶτο.

127. χειρί τέ μιν κατέρεξε. Bentl. em. κατέρεζε vt cum ὀνόμαζε conueniat.

128. τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος — μέχρις οὗ. „τέο. τίνος," versu adscripto Apollon. Lex. et Hesych. Atqui iam B, 225 hoc vidimus: Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' —. Versus cum hemistichio est quoque ap. Stobaeum Serm. CXXIII. p. 616.

129. σὴν ἔδεαι κραδίην. Pythagoreum illud, μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν, quo vetamur animum moerore conficere, hinc ductum esse volunt veteres: Sch. A. B. V. M. Eustath. quod καταθυμοβορῆσαι est in Vita Homeri Plutarchea f. 19. Vidimus tamen iam Z, 202 ὃν θυμὸν κατέδων. vbi nil monuere.

μεμνημένος οὔτε τι σίτου. emendatum a Wolfio ex ed. Rom. et Harlei. (nam οὔτε τι in eo est, non οὔτε τε) a Clarkio adscriptis; accedunt codd. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. recte. nam οὔτε — οὔτε se excipiunt. Vulg. erat οὐδέ τι. quod miror etiam e Veneto expressum esse. In Schol. Vict. est οὔτ' ἔτι σίτου. διὰ τὸ· λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων. T, 304.

130. 1. 2. — „ἀθετοῦνται. quod indecorum eſt matre, filio praecipere, bonam rem eſſe ad exhilarandum ſe, γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι; tum quod minime hoc eſt proficuum pugnantibus, quibus opus eſt viribus; ἄκαιρον quoque, mortis mentionem iniicere; (Eadem fere Euſtath. habet, vbi ait ἀθετοῦσι τούτους τοὺς στίχους οἱ παλαιοὶ ſqq.) illatos eſſe verſus ab eo qui ſententiam ſuſpenſam eſſe cenſebat poſt οὐδέ τι σίτου. Verba ſunt: διεσκεύακε δέ τις αὐτοὺς, οἰηθεὶς ἀποκρέμασθαι· οὐδέ τι σίτου. πλῆρες δέ ἐστι· σὴν ἔδεαι κραδίην, οὐδὲ τὸ τυχὸν σίτου μεμνημένος. Vides hic voc. διασκευάζειν non adhibitum de iis quos Iliadem compilaſſe ſuſpicari poſſis; ſed διασκευάζειν eſt concinnare, interpolando; interpolare. Schol. Vict. haec ita extulit: ἀγαθὸν δέ. ἀθετεῖται. ἀνοικεῖος γὰρ ἥρωϊ καὶ θεᾷ. ἴσως διὰ τὸ πολλοὺς ἀντὶ αὐτοῦ κτήσασθαι ἐκγόνους. (mira ratio: vt Thetis haberet progeniem ex eo, quae eius deſiderium expleret) ἢ τάχα ὑποκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πένθους ταῦτά φησι· συγκοιμᾶται οὖν Βρισηΐδι μετὰ ταῦτα. (inf. 675. 6. vides vero parentem bonis monitis Achillem!)

Quod autem ad criticam attinet, recte illa ſe habet, ſi ἀθετεῖσθαι eſt, improbare. At vero Homerica aetate non indignum praeceptum videri potuit exhilarandi ſe amplexu feminae; altera ratio eſt inepta; tertia autem probabilitatem facit dubitationi. Nam hac via maxime graſſati ſunt rhapſodi, vt explerent ſententias quas pendere putarent: quod tamen antiquo parum polito ſermoni tribuendum erat. Nam antiquiores verſus, nec libris ſcriptis ſerius illatos, fuiſſe haud dubito; nam Ariſtoteles eos reſpicere videtur Ethic. III, 13 πᾶς γὰρ ἐπιθυμεῖ, ὅταν ἐνδεὴς ᾖ, ξηρᾶς ἢ ὑγρᾶς τροφῆς, ὁτὲ δ' ἀμφοῖν, καὶ εὐνῆς, φησιν Ὅμηρος, ὁ νέος καὶ ἀκμάζων. Nec erubuit ſimile monitum dare alumno Achilli Chiron ap. Horat. Epod. XIII extr. *nobilis vt grandi cecinit Centaurus alumno etc. illic omne malum vino cantuque levato, deformis aegrimoniae dulcibus alloquiis;* poeta

cyclico, qui h. l. ante oculos habuit, forte praeeunte, vt doctiss. editor quoque censet.

Bentleius eiecerat verba: ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθ' vt iungerentur: οὔτ' εὐνῆς, οὐ γὰρ δηρὸν βέῃ. Alio modo excusat Dionys. Hal. Art. rhet. 9, 4. quod reuocando in animum Briseidis amorem, faciliorem eum reddere voluerit Thetis ad persuadendum id, quod mox memorat, vt corpus Hectoris redderet. At Plutarch. de aud. poet. p. 33 A. flagitiose dictum seuere notat.

ἀγαθὸν δέ. In Vrat. A. καλὸν δέ.

131. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ. vox antiqua βέω, βῶ, βῆμι, incedo, et viuo, vidimus iam Z, 113. Ο, 194. Π, 852. Χ, 431. v. inpr. ad Π, 852. 3. qui duo versus h. l. repetuntur, in 131. 132.

133. ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα. docet ὦκα adiectum τὸ ξυνιέναι h. l. non esse simpl. auribus et mente percipere, sed parere simul et obsequi.

Διός δέ τοι ἄγγελος εἶμι, variat in codd. εἰμί.

134. θεοὺς, ἓε δ' ἔξοχα πάντων. ⸗ „quod dixit ἑὲ pro ἑαυτόν.“ Sic et Apollon. Lex. cum versu. Porro Schol. A. Callistratus et Aristarchus adspirant et acuunt ἕε, vt ἐμέ“ hoc quoque Schol. B. V. M. Scripserunt ergo alii sine aspero, ἔε. apud Etymol. est ἔε. ex analogia p. 317, 49. Hesychii glossa ἑὲ δὲ, ἑαυτὸν δὲ, ad h. v. spectat, non ad vs. 113. vbi ἐμὲ δ' est. Ceterum haec iam vidimus ad Υ, 171 ἓὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσσασθαι. Praua est opinatio Eustathii, posse quoque bis positum esse ἒ ἒ, quod esset eiulantis.

138. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος. Schol. Vict. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας. ὡς δυςχεραίνων ἐπὶ τῇ ἀποδόσει.

139. τῇ δ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· τῇ εἴη ὃς δῶρα φέρει. Schol. B. V. M. τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε. addit Schol. Vict. ὡς· τῇδε γὰρ ἔβρισαν. P, 512. πῇ δ' εἴη Lips. vnus Vindob. τῇδ' sine ipta Flor. Eustath. Rom.

εἴη. ἀντὶ τοῦ παραγένοιτο. Schol. B. V. M. Eustath. (addit Vict. ἀντὶ τοῦ ἴοι.) ex εἶμι πορεύομαι. ὁ δὲ Ζώπυ-ρος ἀντὶ τοῦ, ἔστω. vtrumque in Schol. br.

νεκρὸν ἄγοιτο. lectio haec, quam codd. agnoscunt, a Stephano adoptata ex ed. Rom. in ceteris erat ἄροιτο. Ernesti monet tirones de discrimine inter ἄγεσθαι et ἄ-γειν, " hic est sermo de eo qui redimit et accipit, mox vs. 151 de ministro, qui quod est alterius, abducit νε-κρὸν ἄγοι. recte. nec tamen vbique ac semper haec tam religiose obseruantur.

140. εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. „ εἰ δὴ, si reuera, vt dixisti." Clarke. Schol. Vict. αὐτός φησιν· (sc. Achilles) ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔ-κλυον αὐτοῦ. A, 218. πρόφρονι θυμῷ, animo in id nitente; fixum id animo habens. vt πρόφρων Θ, 23.

141. ὥς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει. ⊱ „quod ἐν νηῶν ἀγύ-ρει hic (etiam supra Π, 661 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει) idem est, quod alibi ἐν ἀγῶνι νεῶν." Sic O, 428. Schol. A. V. br. Eustath.

143. εἰς Ἴλιον ἱρήν. ⊱ quod ἡ Ἴλιος est. Saepe monitum.

144. βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. ⊱ quod ταχεῖα pro ταχέως. vt O, 158 et iam Θ, 399.

145. Ἴλιον εἴσω. ⊱ „ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τῆς προθέ-σεως. θέλει γὰρ εἰπεῖν· εἰς Ἴλιον." Schol. A. iubet autem Iupiter Irim ferre mandata ad Priamum, vt ille se ac-cingat ad redimendum corpus, ἰέναι ἐπὶ νῆας ὥστε λύσασθαι.

147. τά κε θυμὸν ἰήνῃ. διαχέῃ. χαρῆναι ποιήσῃ. Schol. br. Iam 119 hic versus legebatur.

148. οἷον, μηδέ τις ἄλλος. Schol. A. οἷον. οὕτως διὰ τοῦ ν. οἷον (hoc corr. οἶον.) Sic etiam Schol. Vict. οἶον δὲ γραπτέον, οὐχ οἷος. male asperate. Infra 177 repe-tuntur verba. ne magno comitatu adiret castra Priamus, facile suadere potuit prudentia, ne ab hostibus deprehen-deretur ante supplicationem factam.

149. κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος. vox iam lecta I, 60. Schol. Vict. tamen: γεραίτερος ὡς δικαιότερος, παλαιότερος, οὕτως γεραιότερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν, γεραίτερος. ὡς· θεραίταταί εἰσι κέλευθοι. leg. περαίταται ap. Pindar. Ol. VIII, 82. κῆρυξ τις. Barnes edidit κῆρύξ τίς οἱ. de quo Clarke egit ad B, 267.

ὅς κ' ἰθύνοι. Eustath. ἰθύνῃ. ſicque vn. Vindob. ed. Rom. ἰθύνειεν. vnde Barnes: ἰθύνει'. MS. Lipſ. Harl. Vrat. A. vn. Vindob. ἰθύνει, forte pro ἰθύνει'. At inf. 168 conſentiunt omnes in ἰθύνοι.

150. ἠδὲ καὶ αὖτις. Schol. A. „γρ. ἤ κε.“ Townl. ἤ κε καί. et iterum 179. in aliis ſcriptum ἠδέ κεν. αὖθις Lipſ. et alii, ex more.

151. νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. ⸓ „quod νεκρὸν, ὃν ἔκτανε pro ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν. ὡς ἐπὶ τοῦ· (ſup. E, 795) ἕλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ.“ Sch. A. V.

152. μηδέ τι τάρβος Schol. Vict. ἐν ἐπιτάσει· οὐχ ὅτι θάνατος, ἀλλὰ μηδὲ τάρβος.

153. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν — color orationis idem qui O, 254 θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων etc.

154. ὃς ἄξει εἷως κεν. Schol. Vict. ἕως τοπικῶς. χρονικῶς δὲ· ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινεν. αἰτιωδῶς δὲ· ἕως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην Od. Δ, 800 (vbi nunc leg. εἵπως.) Prauo ſtudio Barnes interpoſuerat σφ'. ὅς σφ' ἄξει.

156. οὔτ' αὐτὸς κτενέει. nusquam legitur κτανέεις. vt variabat X, 25 lectio. Pro ἐρύξει vn. Vindob. ἐρύξοι.

157. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος. Obſeruant veteres in Schol. B. V. M. tres fontes peccatorum hic memorari, δι' ἀσυνεσίαν, ἢ ἀκόντως, ἢ ἑκουσίως.

ἄσκοπος h. l. et inf. 186. notatum Apollonio Lex. ἀνόητος. τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν. et eundem in ſenſum Schol. ἄσκοπος, μὴ προορῶν τὸ συμφέρον. Etiam Heſych. ἀνόητος, ἀπροόρατος. alterum hoc ſpectat ad vſum Tragicorum vt ap. Sophocl. Ai. 21 et al.

οὔτ' ἀλιτήμων. Apollon. et Heſych. ἁμαρτωλὸς reddunt. Melius Schol. ὁ ἑκουσίως ἀδικῶν. Addunt perpe-

ram: ὃ δηλοῖ τὸν ἀλιτάνευτον. Nimis argute additur: ἀπολογεῖται ὑπὲρ Ἀχιλλέως, δι' ἃ εἶπεν Ἀπόλλων· ᾧ τ' οὐδ' ἄρ φρένες ἐναίσιμοι, (sup. 40.) ἔμπεδοι, οὔτε νόημα.

158. ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδεύσεται ἀνδρός. ἐνδυκέως. ἐπιμελῶς. ἢ, διόλου (Sch. V. διηνεκῶς) καὶ ἐντελῶς Sch. B. V. M.

160. ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο. Schol. Vict. „ὅμοιόν ἐστι τῷ· ἐς διδασκάλου.“ Miror talia moneri in extrema rhapsodia. κίχεν δ' vn. Vindob. τ' nec male.

161. παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι. Ven. vna voce ἀμφικαθήμενοι, vt et Vrat. b. ἄμφι corrigere iubet Ernesti ex Vrat. A. recte, atqui nec necesse est, nec sequutus id erat aliis locis.

ἔνδοθεν αὐλῆς. monent de αὐλῇ Clarke et Ernesti. Meliora constabunt ex Odyssea v. c. P, 266 et al. Est locus ante aedes subdiualis et septus; vnde idem τὸ ἕρκος. Remittit ad Perizon. ad Aelian. V. H. III, 4. Actum iam de his sup. ad VI, 242. To. V, p. 240.

163. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. ⊱ „quod ἐντυπὰς ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ· (non ἐν τυπαδίῳ. est enim ὁ καὶ ἡ ἐντυπάδιος. Apud Hesych. est ἐντυπάδια pro adverbio) ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι, arte admoto corpori pallio et adstricte circumvoluto. Iisdem aut similibus verbis reddunt alii in Schol. B. V. M. br. (in quibus nihil est mutandum cum Ernestio; scribendum tantum ἐντετυπωμένοι ἱματίοις. non ἐν τ.) Apollon. Lex. qui notat quoque esse τῶν ἅπαξ εἰρημένων, Hesych. Suidas, Eustath. Conuenit ἐντυπὰς cum ἐντυπωδῶς, ὥστε τετυπῶσθαι τὸ σῶμα. Eodem modo adhibuit Apollon. I, 264 πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήραϊ ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν· item II, 863. 864 et ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι corpore in puluere expresso Quintus V, 528. Fallitur Iensius, qui vocem censebat male vulgo accipi; esse enim ἐντυπὰς dictum de eo, qui veste obuolutus pectus sibi prae luctu pulsat. Recte vero obseruat Schol. Vict. habere haec aliquid quod affectum moueat: senem videre tali habitu. θεῖον (leg.

οἰκεῖον) ἡρωϊκῆς σεμνότητος τὸ πένθος. Idem Schol. Vict. „ ἐντυπάς. τινὲς γράφουσιν ἡ χλαίνῃ. καὶ ἄμεινον.“ vix bene. vt adiectiuum ſit ἐντυπὰς ἡ χλαίνῃ. Cenſet idem didiciſſe hinc Timanthem obnubere Agamemnonem adſtantem mactationi filiae: ἐντεῦθεν. ὁ Σικυώνιος γραφεὺς μαθητευθεὶς, τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γράφων τὴν σφαγὴν, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ex antiquioribus haec Euſtathius quoque appoſuit.

164. ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος. ⊱ „quod τοῖο γέροντος eſt τοιούτου· θαυμαστικῶς. (ſic quoque Schol. B. V. M.) nec quod gloſſographi tradunt, eſt, ἀγαθοῦ“ Schol. A. At non tradunt id ad h. l. ſed ad Od. Δ, 206 τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. ibi enim ἀγαθοῦ interpretati ſunt, vt diſco ex Euſtath. p. 1492, 8. quidni tamen ſit ſimpliciter pro τούτου, vt ſaepe τοῦ, τοῖο, pro τούτου, αὐτοῦ, ἐκείνου. vt ſtatim A, 380. 493. Sicque alii ap. Schol. B. At Euſtathius pro τοῦ γέροντος dictum putabat; at articulum Homerica reſpuunt. Congruit tamen verſus I, 465 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος. iſtius ſenis? Λ, 322 ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος. et hoc libro inf. 577 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα τοῖο γέροντος. Etiam Od. Δ, 410 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος. vbi aperte eſt, ἐκείνου τοῦ. Φ, 258 νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο. Ω, 386 ἦλθ' ὁ γέρων (f. ἦλθε γέρων) Δολίων, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος.

κεφαλήν τε καὶ αὐχένα. Townl. quod et ipſum bene ſe habet ad ἀμφί.

κόπρος. Schol. A. ſtigmen eſſe appoſitam: „καὶ, ὅτι κόπρος, τὰ κόπρια.“ Schol. Vict. Ἀρίσταρχος, σποδὸς (per cinerem reddebat v. Obſſ. ad X, 414.) τινὲς δὲ, κόπρια. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. (Ω, 640. et iam ſup. X, 414 κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.) σημαίνει δὲ καὶ τὴν βούσια leg. βούστασιν. Schol. B. ait κόπρον tria ſignificare, τὸν κῆπον, ὡς καὶ ἡμεῖς. „δμῶες ἀνάγκῃ τέμενος μέγα κοπρίσσαντο“ Od. P, 299 nunc le-

gitur *κοπρήσοντες.*) *καὶ τὴν τῶν βοῶν στάσιν* (Jl. Σ, 575) *καὶ τὴν κόνιν ὡς ἐνταῦθα.* Etiam per *κόνιν* Schol. br.

165. *τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν. καταμήσατο* Schol. B. M. *ἀθρόως ἐπεσπάσατο. ὡς τὸ· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο*" frondes et folia Vlyſſes Od. E, 482. tropo noto a colligendis ſpicis. Iam *κατεμήσατο* codd. etiam meliores, Cant. Mori. Vrat. d. ipſe Venetus et Schol. br. tum edd. excepta Romana e qua mutavit Barnes; ipſe Apollon. Lex. *κατεμήσατο. κατηντλήσατο.* At Heſych. *καταμήσατο, ἐπεσώρευσεν. ἐπεσπάσατο. ἀμᾶν, ἀμῇ, ἄμητος*, iam lecta fuere Λ, 67. T, 223. Laudatur de voce praeter Suidam ex eoque Ioſephum ab Erneſtio, Doruill. ad Charit. p. 365. et Bos Animaduerſſ. p. 92. Vox ipſa et eius ſignificatus huic loco ſatis conueniens, nihil habet quod alios euoluere cogat; verum prosodia vocis ſcrupulum iniicit. *ἀμᾶν* cum deductis habet priorem longam; Σ, 551 *λειμωνόθεν ἀμήσαντες.* T, 223 *ἄμητος δ' ὀλίγιστος.* Λ, 67 *οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες.* Od. Φ, 301 *ῥῖνας τ' ἀμήσαντες.* At h. l. *καταμήσατο.* nunc multo magis haereo in varietate lectionis *κατεμήσατο.* Video enim duci eam poſſe a *μᾶσθαι*, appetere, *καταμᾶσθαι*, apprehendere, *κατεμήσατο κόπρον χερσὶ* recte adeo procedit; et eſt hactenus pro veriore lectione habendum. Iam vero loca laudare licet, in quibus ſyllaba corripitur. Od. I, 247 *πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.* poſſis facile mutare *ἐν ταλάροις ἀμησάμενος.* E, 482 *ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσι.* potuit et hic ſcriptum eſſe *εὐνὴν ἀμήσατο.* Et quod me prorſus fugerat Γ, 359 et H, 253 *ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.* quod eſſe potuit *παρὰ λαπάρην ἄμησε χιτῶνα.* Liceret ita et h. l. corrigere *κυλινδόμενος ἀμήσατο χερσὶν ἑῇσιν.* Ita vero, inquis, ſequenda erit altera lectio *κατεμήσατο* a *μᾶσθαι* quam dixi. Enimuero obſtat hoc, quod Homerus aoriſtum a *μᾶσθαι* adhibet *μάσασθαι, μασάμενος* et *μασσάμενος. ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη* Od. N, 429. De *ἐσεμάσσατο* v. disputata ad Υ, 425. P, 564. Si alios poetas inſpexeris, producitur modo prior

ſyllaba in ἀμάω, modo corripitur in Apollonio VII, 1183 et 1305 et al. In Callimacho corripitur. In ipſo poeta dorico producitur et corripitur: X, 17 et XI, 73. At in Heſiodo non niſi producta occurrit.

Poſt omnia haec audiamus Schol. Vict. καταμήσατο. ἄϑερ (ἀϑρόως) ἐπεσπάσατο. ὅϑεν καὶ ἄμητος. καὶ ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησι. τὸ δὲ ἀμητὴρ, διὰ μακροῦ τοῦ ᾱ. (ſup. Λ, 67) καὶ λειμῶνοσε (λειμωνόϑεν) ἀμήσαντες (inf. 451) „τέκνον, μὴ σύ γε μητρὸς ἀπ' ἀνϑερεῶνος ἀμήσῃς" Εὐφορίων. docere vult priore ſyllaba correpta quoque occurrere.

Reſtat vt ſtatuam: ἀμᾶν natura habere priorem brevem, eamque produci duplicata conſona, ita vt more in aliis recepto ſcribendum eſſet ἄμμητος δ' ὀλίγιστος. λειμωνόϑεν ἀμμήσαντες. vt adeo recte ſe habeat κατὰμήσατο ſyllaba correpta.

χερσὶν ἔῃσιν. Schol. A. „γρ. χερσὶ φίλῃσιν" vt eſt in loco Od. E, 482.

166. ὠδύροντο. Barnes: „γρ. ὠδύραντο.

168. χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο. κεῖντο. τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ κεκαυμένοι ἦσαν. Schol. B. V. M. putarunt ii, eſſe pro κήαντο, quod et κείατο ſcribi vidimus I, 88. at hoc ſignificatu actiuo; nec κέατο.

170. τυτϑὸν φϑεγξαμένη. πρὸς τὸ μὴ ἐκπλῆξαι τὸν γέροντα Sch. B. V. M. τὸν δὲ τρ. vn. Vindob. ἐν δέ.

171. μηδέ τι τάρβει. vn. Vindob. τάρβοις.

172. οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω. „ὅτι ὀσσομένη, ἀπὸ τῶν ὄσσων προορωμένη" Schol. A. προλέγουσα Schol. br. Schol. B. προορωμένη. οἱ δὲ, προαγγέλλουσα haud dubie melius; ab ὄσσα, vox diuinitus allapſa. Conſentit Schol. Vict. παρὰ τὴν ὄσσαν, ἣν ἀεὶ ἐπὶ ϑείας φωνῆς λέγει. v. ad B, 93. et ad A, 105 vbi ὄσσομαι eſt ominor nec abludit Od. A, 115 augurans animo patrem reducem. Hoc loco expedita eſt notio vi oppoſiti: non mala nuntians, ἀλλ' ἀγαϑὰ φρονέουσα, ergo et, bona nuntiatura. Porphyr. Qu. Hom. 16. οὐ κακὸν κληδονιζομένη.

In feqq. repetuntur fupra dicta: verfus quidem 173. 4. lecti iam B, 26. 27. et 63. 64. et 176—187. fup. 147—157.

τόδε pro *ἐνταῦθα* Sch. A. Euftath. vt iam vidimus, pro *εἰς τόδε*.

173. *ἀγαθὰ φρονέουσα*. de quo modo dictum. *beneuola in te*. At Sch. B. V. M. *φρονῆσαί σε ποιοῦσα ἀγαθά*.

174. *ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει*. (⋇) „quod verfus hic recte legitur, non autem recte a Somno ad Agamemnonem" (Il. B, 27. vbi v. Obff.) Sch. A. et Vict.

ἄνωθεν Vrat. d.

175. *λύσασθαί σε κέλευσεν* Ven. Lipf. Cant. Sch. A. „*γρ. καί, σ' ἐκέλευσε*." vt vulgo lectum et editum. *σ' ἐκέλευεν* Townl. Vrat. d.

λύσεσθαι Vrat. A.

177. *οἷος* vt cum *ἴτω* iungatur Flor. Ald. 2. cum melior lectio iam effet in Ald. 1. quam Romana firmauit; vt et fup. 148 nonnulli olim.

178. *ὅς κεν ἰθύνοι*. aberrat Ald. 2. cum Vrat. d.

179. *ἄμαξα* et h. l. paffim contra vfum Homericum; item inf. 189. 263. de *ψιλώσει* prioris in *ἄμαξα* v. dicta fup. ad H, 426. M, 448. Schol. Vict. notat, quod iam fup. 150 moneri poterat, *ἄμαξαν ἡμιονείην* h. l. effe, quae inf. 324 *ἀπήνη*.

ἤ κε καὶ αὖτις Townl. vt 150.

180. *νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ*. ⊱ „quod *νεκρὸν, ὃν ἔκτανε*." Vidimus iam 151.

181. *μηδέ τι τάρβος* Vrat. A. *τάρβει*. vt erat 171.

183. *ὅς σ' ἄξει*. Sufpicari licet et hic *σ'* infertum effe, et fuiffe *ὃς ἄξει*, vt erat fup. 154.

εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ. *πελάσσει* Vrat. d. vn. Vindob. *εἵως μέν*.

184. *ἐπεὶ ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην*. ⊱ „quod *ἔσω κλισίην* pro *εἰς κλισίην*." Iam 155 lectum, et fup. 145 monitum.

189. ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην. Vrat. A. ἡμιονίην.

190. ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. iubet adornare, εὐτρεπίσαι, πείρινθα, quod nunc primum occurrit, et inf. 267. et Od. O, 131. πείρινς, (quae et πείρινθος et πείρινθα,) vox accurate a grammaticis illuſtrata. Doctum eſt Scholion B. V. M. ſufficit notare ex Schol. A. eſſe τὸ πλινθίον τὸ ἐπάνω τῶν ἁμαξῶν τιθέμενον. (quod in curribus et δίφρος. quod impoſitum eſt axi et rotis) Vide praeterea Schol. br. Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Suidam. Euſtath. Schol. ad Od. Z, 70. vbi eſt ὑπερτερίη. vnde patet eſſe ἡ πείρινς. occurrit quoque in Apollon. Arg. III, 872. Compara Polluc. I, 144. vbi de partibus currus agitur: τὸ δὲ ὅλον ἐπίθεμα καλεῖται, ὑπερτερία. facta erat ex viminibus (*Wagenkorb*) idem Xenophonti κάνναθρον, vel κάναθρον, ἀπὸ τῆς κάννης, quae eſt ἡ ψίαθος, iuncus. v. Heſych. in κάνναθρον. Locus eſt in Ageſil. 8, 7. vbi v. Intp.

ἐπ' αὐτῆς Barocc. ἀπ' αὐτῆς.

191. αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα. κατεβήσετο nunc conſtanter legitur, etiam in Ven. in Vict. tamen κατεβήσατο, κατέβαινεν. At Lipſ. et Vrat. A. κατεδύσατο. Lectus hic verſus iam Z, 288. item Od. O, 199.

κηώεντα. ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο. ἢ εὐώδη, διὰ τὴν κέδρον. Schol. Vict. ſimiliter Schol. B. et Moſc. priorem acceptionem ductam puta a κεῖσθαι. Verior eſt altera ἀπὸ τοῦ κῆαι, καίειν, ab accenſis odoribus, odoris herbis, θυμιάμασι. tum omnino κηῶεν — εὔοδμον. τεθυμιαμένον vt Heſych. et Schol. br. τεθυμιωμένον, εὐώδη. Ex cedro facta erant conclauia cum arcis ſeu ciſtis ad auertendas blattas et tineas: v. Nota ad Z, 288.

192. κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. γλήνεα hoc vno loco occurrunt; mox ab aliis frequentata, vt ab Arato, ab Apollon. IV, 429 vbi Schol. γλήνεσι, ποικίλμασι, de peplo. Proprie ſunt τὰ κοροκόσμια, puellarum ornamenta, vt Schol. B. Apollon. Lex. Schol. br. et Etymol. Ad veſtes reuocauit Porphyr. Qu. Hom.

9. nostro tamen loco omnino sunt res pretiosae, ἀξιοθέατα omnino ἀγάλματα; vt reddit quoque Ernesti. Apud Eleos simpliciter χρήματα hac voce esse declarata, afferunt Schol. br. B. Eustath. inprimis Hesych. c. not. quem locum, si modo emendatione egebat, emendauit nuper Wakefield ad Ionem p. 25. Apud Eustath. πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια Apollon. in τρίγληνα p. 656. τὰ θέας ἄξια. quandoquidem a γλήνη, pupula oculi, κόρη, vox ducitur.

Accessit in Schol. Vict. et Mosc. Scholion hoc: γλήνεα, πολλῆς θέας ἄξια καὶ κόσμια. — γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρὸν ὅ ἐστιν δίυγρον. ὅθεν Ἀρχέδημος ὁ γλάμων. καὶ παροιμία, ἐν τυφλῶν πόλει γλάμυρος βασιλεύει. ἢ ἀπὸ μέρους εἴρηκε. γλήνην γὰρ κυρίως τὰ ἀκροκόσμια λέγουσι. leg. κοροκόσμια. Inutilis doctrinae ostentatio, cum etymologia inepta. Parum conueniunt γλήνη, pupula oculi, et γλήμη, eadem quae λήμη, gramia, lippitudo. vnde γλάμων lippus, et γλαμυρός. Archedemus ὁ γλάμων leguntur in Schol. ad Aristoph. Ran. 596. add. Eccles. 254. 398. vnde transtulit Suidas in γλάμων, et hinc cum aliis H. Stephanus in voc. γλάμων.

κεχάνδει Aristarchea lectio, in aliis κέχανδε. quod et in Hesych. est: κέχανδε, χωρεῖ. In Harl. Mosc. 2. κεχάνδη. Vocem κέχανδα pro κέχαδα, a χάζω iam vidimus: τέσσαρα μέτρα κεχανδότα lebetem Ψ, 268. χάζοντα. Apollon. Lex. πολλ' ἐκεχάνδει, cum Hesych. ἐκεχάνδει, ἐκεχωρήκει, ad h. v. spectant. Massiliensis tamen legerat: πολλὰ κεκεύθει. Schol. A. vnde emendabis Schol. Vict. κεχάνδει. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἔνιοι γράφουσι· κελεύθει.

193. ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο Schol. B. et V. τὸ ἑξῆς· ἐπεκαλέσσατο. nec tamen legere potuit aliter quam ἐς.

194. δαιμονίη. vertitur: infelix. Et Clarke e Camerario: „habet haec vox apud Homerum semper aliquam increpationis significationem, sed non semper acerbam." Enimuero est simpliciter compellationis formula *o bona.* v. ad A, 561. Ceterum a grammaticis obseruatur, quam

accommodate et probabiliter haec vxoris consultatio a marito facta sit. Debebant addere: quam frequentatum hoc ingeniis hominum sit, vt consultent alios de iis, quae iam animo decreta habent, ideoque consiliis, vel melioribus, haud parent, idque iam ab initio constitutum apud se habent se decreta sua exsequi velle.

197. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. „τὸ εἶναι hic redundat, vt ἔχειν alibi" Ernesti. Sane subticescimus talia plerumque, nec tamen sunt prorsus otiosa. Est enim qualis res haec tibi esse videtur, εἰπέ μοι, τί τοι τόδε εἶναι εἴδεται.

198. θυμὸς ἀνώγει. „Ἀρίσταρχος ἄνωγεν, ἔξω τοῦ ι" Schol. A. f. ἄνωγε. Variabat lectio sic et alibi. Pro αὐτόν γε erat αὐτὸς ed. Steph. vitium.

199. ἔσω στρατὸν ἀντὶ τοῦ εἰς notant omnes vt 145. 184.

200. κώκυσε δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ. κώλυσεν error Barocc. Mori. ἀνήρετο μύθῳ Aristarchus. Schol. A. Vict.

201. πῆ τοι φρένες οἴχονθ' Ionice. Mosc. 2. ᾤχοντ'.

201. 202. ᾗς τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους. Schol. Vict. ἐφ' ᾗς πρώην. ᾗ τὸ πάρος περ edd. Basil. quae tamen ex Aldd. sunt expressae, iam inde ab a. 1535. ἔκλε', ἔκλεο, ἐδεδόξασο. Schol. B. κλέομαι Od. N, 299 ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσι. Ascalonita ἐκλέ' in vltima acuebat, esse enim pro ἐκλέου ex ἐκλέεο. at aiunt Schol. A. B. fieri ex eo per syncopen ἔκλεο, ἔκλε'.

Simplicior vero ratio est, censeo, haec: fuit antiqua forma κλῶ. κλόμι. κλόμαι. vnde ducta sunt κέκλομαι, ἐκέκλετο. ergo a κλόμαι, ἐκλόμην, ἔκλεο. In Cant. ἔκλευ. bene et hoc, vt tot alia. Barnes comparat ἔπλευ 219. εὔχευ 290. Lips. et vn. Vindob. ἔκλετ' perperam. Vrat. A. ἔκλυ', quod ferri posset.

204. ὅς τοι. Cant. ὅς τις.

205. υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. ⊱ „quod huic subiunxerant alium versum:" ἀθάνατοι ποίησαν 'O-

λύμπια δώματ' ἔχοντες. „Sch. A. at Schol. Vict." ἀθάνατοι ποίησαν, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι." Pergit Schol. A. πλείων δέ ἐστιν ἔμφασις, μὴ προςκειμένου αὐτοῦ." Recte. Verſus eſt tam ieiunus, vt non intelligam, quomodo ferri potuerit.

ἐξενάριξε. Schol. Vict. „τινὲς, ἐξήνεξε, τῆς ἀρχῆς ἐξέβαλεν." abſurda lectio, et corrupta. debuit eſſe ἐξήνησε. fuit enim tale verbum. Ap. Heſych. ἐξηνήσαμεν. ἐξεβάλομεν. orta lectio, vt ſuſpicor, ex adſcripta gloſſa: ἐξήνυσε. interemit, ab ἐξανύω.

206. εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐςόψεται ὀφθαλμοῖσιν ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει, οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. apodoſis eſt: οὔ σ' ἐλεήσει. At veteres argutantur. Sch. A. vult iungi εἰ γάρ σ' αἱρήσει, οὐ σ' ἐλεήσει. reliqua in medio eſſe interpoſita. Sch. B. V. M. ἀντιστρόφως eſſe poſita: εἰ γάρ σ' ἐςόψεται, καὶ αἱρήσει, ἀντὶ τοῦ· εἰ μόνον θεάσεται, εὐθὺς ἀναιρήσει. Scilicet hacſerunt in voc. αἱρήσει, ante ἐςόψεται poſito, quod acceperunt pro necare, ἀναιρεῖν; tum ſane non conueniebat, *ſi te necauerit et viderit*; cum debeat eſſe, vt monuit iam Ern. *deprehendere*. Nec tamen diffitendum, etiam hunc verbi vſum eſſe nouatum in extremo hoc libro; alias vbique eſt prehendere, capere, potiri, vt de equis P, 488 τὼ μὲν ἐελποίμην αἱρησέμεν. At nunc eſt oculis cognoſcere. Niſi dixeris permutatas eſſe ſedes verborum, cum deberet eſſe: εἰ γὰρ ἐςόψεταί σε καὶ αἱρήσει σε. *et te comprehenderit*. Et hoc Euſtath. quoque amplexus eſt. ἐςόψεαι Vrat. A. nullo cum fructu.

207. ἀνὴρ ὅδε, οὔ. infeſtus metro hiatus. Cui mederis ſcribendo ἀνὴρ ὅδε σ' οὐκ ἐλεήσει. Bentl. ἀνὴρ, ὁ μὲν οὐ σ' ἐλεήσει. In edd. variat ὅδε et ὅγε. hoc erat in edd. ante Turneb. qui ex ed. Rom. ὅδε recepit. Etiam in codd. ὅγε, vt in Barocc. Townl. Vrat. A. d. Moſc. 2.

Schol. Vict. ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε. in medio interpoſita eſſe vult; „ταῦτα δὲ ἀπολύτως."

208. οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. ⊱ „quod ἀντὶ τοῦ· (οὐ) προςδέξεταί σε ὡς ἱκέτην. μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών.

(X, 123) Schol. A. ſic et B. V. M. οὐδέ τις Lipſ. praue.

209. τῷ δ' ὥς ποθι — Schol. Vict. οὕτω που. μέμικται τούτοις λογισμὸς καὶ πάθος.

210. γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ ※ „quod verſus hîc recte legitur, minus bene de Achille Υ, 128" vbi v. Obſſ. Plutarch. de Conſolat. p. 118. A. tamen verſum ex Υ laudare maluit, quam hunc ex Ω.

211. ἀργίποδας κύνας ἆσαι. ταχύποδας Schol. br. v. Σ, 283 cum 578.

212. ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. non pro, παρ' ἀνδρός. ſed apud. in eius caſtris, tentorio. κρατερῷ, ἀποτόμῳ. σκληρῷ. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι. κατέχοιμι, εἰς τὸ ἐσθίειν. Schol. A.

De immanitate mulieris argutantur Schol. B. Euſtath. v. ſup. de Achille X, 346. 347. Forte tamen hinc ducta fabula de Hecubae rabie, eiusque figura in canem mutata.

Recitantur vſſ. a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 7. p. 128. et vſ. 212. 3. a Plutarcho de ſuperſtit. p. 170 C. vbi legitur ἔδοιμι.

213. ἐσθέμεναι προςφῦσα, nunc dentibus inhaereſcens, ἐνδακοῦσα. Spectat ad h. v. Heſych. προςελθοῦσα Schol. br. quod Barnes mutauit in προςενδακοῦσα. Voc. προςφὺς occurrit in Od. M, 433. Apollon. I, 1200.

τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ." ita retributio fiat, poena." Apollodorus et Calliſtratus legebant τότ' ἂν τιτά. vti eſt ἄτιτος ſup. Ξ, 484. Aſcalonita ἄντιτα accipiebat pro ἀντέκτιτα, (viciſſim punita, vt eſt ἀντέκτισις) Ita vero lenior eſt vulgo accepta ratio, vt ſit ἄντιτα pro ἀντίτιτα, ſyllaba media ſublata; hoc voluit quoque Schol. A. παραφυλακτέον δὲ, ὅτι καὶ συλλαβὴ λείπει, ἤ τη (corrige ἤ τι) τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀντίτητα. (corrige ἀντίτιτα) Nunc patet, in Heſychio ἄντιτα. ἀνέκτιστα, ἀντιτιμώρητα, eſſe legenda, ἀνέκτιτα. et iterum: τὰ ἀντίτιμα, ἀνέκτιτα. τὰ ἄποινα. Etiam Euſtath. ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίποινα, ἀντιτιμώρητα, ἀντίσηκα τοῦ Ἕκτορος φόνου. καὶ

ἔστι χρήσιμον εἰς τὸ· τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, N, 447. Sunt haec defcripta ex antiquioribus, quae et habentur in Schol. B. V. M. addit Vict. λείπει τὸ ἄν. quod fane defideratur, fi ἄντικρυ iungitur.

214. ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. Schol. A. et Vict. „οὕτως, οὔ ἑ. ἐπεὶ οὐκ αὐτόν. αἱ δὲ κοιναί· (addit Euftath. ἤγουν αἱ πλεῖσται ἐκδόσεις·) ἐπεὶ οὔ τι." hoc ex interpolatione, ignorato digammo, cum fit pro ου Ϝε, quare nec fcribere aufi funt οὐχ ἑ. v. ad A, 114. Contendi poteft, acuendum effe οὔ ἕ.

κακιζόμενον. hoc vno loco obuium. ἀντὶ τοῦ ὡς δειλὸν καὶ ἄνανδρον. Schol. B. ἀποδειλιῶντα Schol. br. ad hoc idem fpectare debet: ἐπεὶ οὐχ ὁ τυχὼν ἦν οὔτε γύννις. Schol. B. V. M. Iidem αὔξεται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ τῷ ἀναξίως ὑβριζομένῳ. Adiecta a Vict. τοιαῦτα καὶ Πρίαμος ἐρεῖ πρὸς Ἀχιλλῆα, ἀλλὰ πεφεισμένως· „τὸν δὲ σὺ πρῴην κτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης" infra 500.

215. ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων. ἑσταότα. ⊱ „πρὸς τοὺς γράφοντας·" Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρβάρων τὸ ἐπίθετον. Spectat ad Zenodoteam lectionem B, 484 vbi v. Obff.

πρὸ Τρώων. χωρὶς τοῦ σ. „Schol. A. B. V. M. (non πρὸς Τρώων, vt ab aliis videtur lectum effe) comparant οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι. Δ, 156 vbi, quod Scholia memorant πρὸς Τρώων, ad h. l. fpectat. v. Obff. Et eft πρὸς Τρώων in Lipf. vn. Vindob. Vrat. d. Etiam Harlei. ἄλλως· πρὸς Τρώων. Euftathius: τὸ δὲ, πρὸ Τρώων, καὶ ἑξῆς, εἰ γράφεται πρὸς Τρώων, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφὴ, δηλοῖ τὸ ἔμπροσθεν. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις.

216. οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Erit ἀλεωρὴ nunc ἔκφυξις. ἔκκλισις. euitandi hoftis ftudium; aliter quam eadem vox erat vfurpata M, 57 et O, 533 de munimento aduerfus hoftem, non effugio. Schol. Vict. ἀλεωρῆς. φυλακῆς.

218. μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. Lipf. Cant. Vrat. A. κατερύκακε.

μηδέ μοι αὐτῇ Vrat. A. μηδέ τι. saltem deb. τοι.

219. ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ. Ita, ὄρνις ἐνὶ, excepto Mosc. 2 in quo ὄρνις ἐν, constanter vltima brevi; quod repugnat grammaticae rationi; nam ὄρνις contractum ex ὄρνινς, et casus obliqui habent Iota productum. In Homericis de prosodia vocis iudicari nequit, quia vbique consona sequitur, aut in fine versus legitur; aut est in caesura, I, 323. nisi quod M, 218 est ὄρνις ἐπῆλθε, vbi tamen esse potuit ὄρνις ἦλθε. v. Obss. Post Homerum nulla est dubitatio: Sic Apollon. I, 304 μίμνε δόμους, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηί. vbi Schol. πάλιν τὸ Ὁμηρικόν. μηδέ μοι αὐτῇ ὄρνις ἀεικελίη, quasi et nostro loco ita legisset.

ὄρνις — κακὴ Harl. Mosc. 2.

220. εἰ μὲν γάρ τις — ἐκέλευεν. Vrat. d. vn. Vindob. ἐκέλευσεν.

221. ἢ οἵ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες. Facile expectes h. l. dubitationem, sintne tres diuersi vatum ordines an duo; multo magis, si memineris similem ambiguitatem A, 62 ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, ἢ καὶ ὀνειροπόλον. vbi vidimus, μάντιν et genericum esse nomen, et vero etiam de singulis partibus dici. Ex positu verborum h. l. videtur probabile, duo genera μάντεων h. l. memorari, θυοσκόους et ἱερῆας. hi postremi sunt extispices, illi ἐκ τοῦ θύους, h. e. ἐκ τῶν θυμιαμάτων, aut, si ex suffimentis nimis angusti fines artis constituti videantur, ἐκ τῶν θυομένων omnino vaticinantur; fere vt extispices et haruspices diuersos ordines constituerunt, etsi iidem fere habiti.

Iam videamus Schol. A. „καὶ ἐνταῦθα ἀξιοῦσί τινες, διαστέλλειν μετὰ τὸ εἰσί. ὡς καὶ ἐν τῇ A ῥαψῳδίᾳ τὸ γένος (φησὶ) προειπὼν ἐπιφέρει τὸ εἶδος· ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν. pergit grammaticus nostro in loco sibi videri iungenda esse μάντιες θυοσκόοι, esse enim μάντεις θυτάς, qui et ἐμπυροσκόποι appellantur, etiam vulgo λιβανομάντεις. at ἱερεῖς, extispices. τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγχνα ἱερὰ, κοινὸν δέ ἐστι τὸ

μάντις. Sch. A. ſic quoque B. V. M. Euſtath. Schol. br. cf. ad A, 62.

ἢ οἵ μάντιές εἰσι. „γρ. οἷοι. margo Stephani ex Euſtathio. vn. Vindob. ἢ εἰ. μάντιες in Ionico poeta facile requires. ſicque vbique legitur. intulit, quantum video, μάντεες Barnes, tacite; etſi verum eſt μάντεϊ legi N, 69. μάντεϊ εἰδόμενος, (vbi non dubito fuiſſe antiquitus μάντι. vt μῆτι vidimus et ſimilia.) et Ionicum haberi caſus ſecundos in εος, vt ὄφεος, πόλεος. v. Gregor. de Dialect. p. 186. et pro vulgari haberi μάντις, μάντιος.

θυοσκόοι. Barocc. Mori. θυοσκόποι, ex interpretamento: κοέω, pro νοέω, τὰ θύη.

222. ψεῦδος κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον. ※ „quod hic recte, minus bene haec pronuntiantur a Neſtore B, 81.“ Schol. A. et ex veteribus Euſtath. νοσφίζεσθαι alias de corpore, nunc ſeiungi animo ac fide, retineri quo minus fidem habeamus. v. ad B, 81. μᾶλλον, magis quam vt adducamur ad fidem habendam, ideoque pro μάλα. cf. Schol. B. V. M.

223. νῦν δ', αὐτὸς γὰρ — de interpunctione monent Schol. A. vt iungantur, νῦν δὲ εἶμι. Porro Schol. Vict. ἐνῆν καὶ οὕτως εἰπεῖν· νῦν δὲ θεὸς ὁ εἰπών. ὁ δὲ ἐμφαντικῶς τὴν αὐτοῦ αὐτοψίαν προβάλλεται. ἐνήλλαξε δὲ τὴν τάξιν. bene haec.

224. οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. ἢ οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται. Euſtathius vnde var. lect. illata in marg. Steph. et in Barnes.

εἰ δέ μοι αἶσα — monet Schol. A. ambiguam eſſe interpunctionem, ſiue poſt αἶσα, ſiue poſt χαλκοχιτώνων.

227. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην. εἵην paſſim. at ἐξιέναι ἔρον, eximere deſiderium, ſatiare, iam aliquoties expoſitum eſt in ἐξ ἔρον ἕντο. v. ad A, 469. ἀγκὰς vidimus Ξ, 364.

Comparat Euſtath. illa: ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν Od. H, 224.

228. ἢ καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν. ⊱ „quod ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα. καταχρηστι-

κῶς δὲ πίθων καὶ τῶν ὁμοίων. Schol. A. Etiam Hefych. ἐπίθημα τὸ πῶμα, et Etymol. ἐπίθημα, ἀνάθημα, hoc verfu laudato. Schol. Vict. καὶ ἐπιθεῖναι τὸ κλεῖσαι λέγουσιν. Similia Euftathius, quem in hoc libro ipfa illa antiqua Scholia manibus tractaffe patet, quae ad nos pervenere. ἐπιθύματα vn. Vindob. Supra de Achille Π, 221 βῆ δ' ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν.

Φωριαμὸς, vt κιβωτός. Longum eft Scholion Ariftarchi in Schol. A. de accentu huius et fimilium vocum: dignus animaduerfione; nec tamen noftra. Exfcripfit partem Euftathius, Ariftarcho non nominato. Quid autem fit Φωριαμὸς hic et altero loco, Od. O, 104. fatis conftat. Apollon. Lex. h. v. Φωριαμοῖς. κιβωτοῖς. v. Schol. B. V. br. Euftath. Suidas. Φωριαμὸς, κιβωτὸς, Hefych. verfu adfcripto. In Apollon. Lex. de etymo Apionis cum alia opinione et tertia ap. Etymol. fententia proponitur, de quibus non laboramus. Apponam Schol. Vict. Φωριαμός. ἔχει γὰρ, ἃ Φοροῦμεν. οἱ δὲ παρὰ τὰ Φάρη, ἢ τοὺς Φῶρας. Ἀρίσταρχος δὲ, addit, Φησι, τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέραν εἶναι. ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκαταῖος, μέμνηται αὐτῆς. Occurrit vox quoque in Apollon. Arg. III, 801. vbi in Schol. verfus Eratofthenis affertur.

Ceterum de pretio, quo redemtus fit Hector, nihil definit poeta; infra 276 funt ἀπερείσι' ἄποινα, h. e. λύτρα Ἕκτορος. At feriores ἰσόσταθμον auri pondus datum effe narrant, idemque poftea repetitum effe a Troianis pro Achillis corpore: Lycophron vf. 269 fq. et Schol.

229. ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους. ξ— „quod diftinguit πέπλον et χλαίνας et Φάρη. πέπλοι funt veftes, quibus folae feminae amiciuntur; idem ἑανὸς, (cf. Apollon. Lex. h. v. c. n. Villoif. et Tollii. et docent loca Homerica.) χιτὼν virilis habitus (aliis et feminarum) Φάρος feminarum et virorum; idem quod ἱμάτιον. (fic et Apollon. Lex. h. v. et docent loca Homerica,) et χλαῖνα τὸ περίβλημα τῆς κλίνης.“ Atqui χλαῖνα eft veftimentum quod toties legitur, inprimis hieme ge-

ſtatum. etiam Apollon. Lex. h. v. putes grammaticos τάπητας interpretari; paria tamen de adhuc dictis ſunt ap. Schol. Victor. Moſc. et Euſtath. ἐκ τῶν παλαιῶν. Sed videamus ſingula. De πέπλος per ſe dubitatio eſt nulla; eſſe indumentum feminarum conſtat ex ipſo Homero.

230. δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. Scholion A. per περίβλημα τῆς κλίνης reddere vocem modo vidimus. Atqui vſu communi, ipſoque Homerico eſt veſtis hieme geſtari ſolita: τὸ παχὺ καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον. Etymol. Verum etiam Pollux; VII, 46 χλαῖνα ἱμάτιον ἐπὶ τῷ χιτῶνι· ἕσσαι με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά. (Od. Ξ, 154.) ἕσθ' ὅτε μέντοι ἐνεύναιον περιβόλαιον. hic excidit in Polluce verſus noſter; aut retrahendus eſt alter, qui mox ſequitur: χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, ex hoc libro vſ. 646. Omnino quicquid erat indumenti apud veteres, idem et corpori, et lecto, in quo ſedebant vel iacebant, iniici poterat ac ſolebat; hinc diuerſus vocum vſus; etiam in tegendis mortuorum corporibus inf. Ω, 796. Σ, 352. 353. Ψ, 254. Quae διπλοῦς eſſet χλαῖνα, vidimus ad Γ, 126. eadem alias διπλῆ. δίπλαξ. διπλοῦν ἱμάτιον. debet ergo eſſe ἁπλοΐς, quae non duplicata circumiicitur, ſed tantum ſemel et ſimplex. Pollux l. c. εἰσὶ δὲ χλαῖναι αἱ μὲν ἁπλοΐδες. ὥς Ὅμηρός φησι. — nunc verſum noſtrum laudare voluit. Eſſe ἁπλοΐδα eandem, quae ἀπληγίς tragicis, docet Etymologus. Apollon. Lex. et Heſych. reddunt ἱμάτια μικρά. haud dubie; διπλῆ veſtis debuit eſſe amplior et maior quam ἁπλοΐς. δώδεκα διπλοΐδας vn. Vindob.

τάπητας. τάπης omnino veſtis ſtragula: de qua v. ad K, 156. modo denſiore filo et mollior: cf. inf. 645.

231. τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας. φάρεα λευκὰ Townl. Vrat. b. φᾶρος eſſe περιβόλαιον nulla eſt dubitatio; vidimus iam B, 43 et Θ, 221. Eſt quoque iam notatum, φᾶρος et φάρος ſcribi. A Tragicis priorem corripi iam notauit ex Herodiano MS. Brunck. in Lexico Sophocleo h. v. et ex Anonymo de proſodia Hermannus nuper de emend. Gr. Gr. p. 443.

notatum iam ab Etymologo p. 175, 29. Χιτῶνα hoc saltem loco esse ἔνδυμα ἀνδρεῖον apparet; non autem vbique v. vel Pollux VII, 48. 49. Enimuero dum accuratius inquiro, in toto Homero video nullum femineum χιτῶνα occurrere; vbique feminis tribuitur φᾶρος vel πέπλος, nusquam sub eo χιτών. Discrimen quoque facere videtur poeta Od. E, 229. 230 vbi Vlysses induit χλαῖναν et χιτῶνα, at Calypso φᾶρος μέγα zona cinctum. Sola Athene habet χιτῶνα; at v. Il. Θ, 387. ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διός.

232. χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερε δέκα πάντα τάλαντα. ⳨ „ὅτι παρέλκει τὰ πάντα" (f. τὸ) Schol. A. vt alibi. at Clarke docuit esse talenta non pauciora quam decem, h. e. decem talenta omnino, pleno numero. v. ad Σ, 373. 470. T, 247. στήσας, σταθμήσας, vidimus iam ad N, 746.

233. ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας. vt λέβητας αἴθωνας. στίλβοντας. v. ad I, 123.

234. Θρῇκες ἄνδρες· Townl. Θρήϊκες. si tamen dissyllabum, nulla apponi possunt puncta, sed est Θρήικες. in Schol. Vict. etiam caussa doni est reperta: ὡς φιλοπόται οἱ Θρᾶκες ποτήρια χαρίζονται. belle!

235. ἐξεσίην ἐλθόντι. Occurrit hic et Od. Φ, 20 (τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς) pro πρεσβείαν. vt Schol. br. et Apollon. κατὰ πρεσβείαν. Schol. A. B. V. M. ἐπὶ δημοσίαν ἔκπεμψιν.

Aristarchus cum Nicia scribebat ἑξεσίην; esse enim ab ἕω, ἥσω, ἑσία. (Etiam Apollon. Lex. cum Schol. B. V. M.) vt συνθεσία (B, 339) a θήσω." Simile est notioribus istis: προσέλούμενος ap. Aeschyl. Prom. 438 et aliis, sic Inf. 247 δίεπε. Notauit hanc adspirationem inter Laconica Valk. ad Theocr. p. 272 nec tamen veteres ἑξελθόντι iunxere, sed ἐξέσιην.

„At Neoptolemus Parianus ab ἐξιέναι, exire, ducebat, scribebatque sine adspiratione" (eadem exscripsit Eusttah.) addit his Schol. A. ἄμεινον τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεσθαι." saltim in etymo. nam scripturam vsus haud

probauit. Vidimus haec iam ad Λ, 141 μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς.

ἐξεσίην δ' Lipſ. Moſc. 2. cum Ald. 2. et puto verius. Euſtath. ἐξεσίην δ' ἢ ἐξεσίην.

236. Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. Nullus dubito fuiſſe ἐνὶ μεγάροισι γέρων et hic et alibi: quod ſaepe monui, primo loco ad Α, 33. et Ψ, 149 et ſaepius forte monere debebam. Viderant tamen grammatici paullo ante 217 τὴν δ' αὖτε προςέειπε γέρων.

πέρι δ' ἤθελε θυμῷ. variat et h. l. περὶ, et iungit Erneſti quoque περὶ θυμῷ. de quo quid ſtatuam, quibusque rationibus, dixi paullo ante ad vſ. 61. πέρι valde ἤθελεν (ἐν) θυμῷ.

238. αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αισχροῖσιν ἐνίσσων. Senem dolore et moleſtiis exacerbatum bene haec declarant.

αἴθουσα quae ſit, v. ad Ζ, 243. Ι, 468. porticus ante domum et circa τὸ ἕρκος aulae. Schol. B. αἱ πρόστωοι. παρὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταίθεσθαι. Heſych. Euſtath.

ἀνέεργεν Euſtath.

ἐνίπτων καὶ ἐνίσσων Euſtath. ἐνίσπων Cant. Vrat. d. ἐνίσσων. Αἰολεῖς, ἀπὸ τοῦ ἐνίπτων, Schol. Vict.

αἰσχροῖς ἐπέεσσιν contumelioſis. κακοῖς. καὶ· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ, ἀντὶ τοῦ κάκιστος. B, 216.

239. ἔῤῥετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες. λωβητῆρα, ἐκ εςβόλον, iam vidimus B, 275. add. Λ, 385. Sane ſi λωβῆσαι eſt λυμαίνεσθαι, inprimis corpore truncato, omnique ὑβρίσαι, βλάψαι, optime λωβητὴρ eſt ὑβριστής. At Heſych. λωβητῆρες, λώβης ἄξιοι. ἐπονείδιστοι. vt Schol. br. Schol. B. tamen ψεῦσται. „οὔτι σε λωβεύω, τέκνον. (Od. Ψ, 26. ex vno loco et contexto) addit tamen: οἱ δὲ ἐπονείδιστοι. et hoc verius generali notione, vt ſolent verba talia adhiberi, turpes, foedi, homines!

ἐλεγχέες vidimus iam Δ, 242 probro digni. Recitat verſus, omiſſis οἴκοι ἔν. Plutarch de cohib. Ira p. 462 C. acute obſeruans, hominem ſibi iracundia miſerationem aliorum minuere.

240. οἴκοι ἔνεστι γόος. vn. Vindob. ἐστὶ — ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες. κηδήσοντές με. Quod alibi eſt κήδειν, nunc eſt κηδεῖν. Apud Heſych. κηδέων, ἀνιῶν.

Veteres accepere quoque, a κῆδος, cura, ductum, pro συμπενθήσοντες. minus bene. Sic Schol. br. Euſtath. et ipſe Schol. B. V. M. addit Schol. V. βαρήσοντες τὸν ἐν κήδει ὄντα παραμυθησάμενοι.

241. ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε· ξ— „ἦ οὔνεσθε. ἐκφαυλίζετε, καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἡγεῖσθε· οἷον, μικρὸν καὶ φαῦλον οἴεσθε τὸ συμβεβηκός; Schol. A. minus bene Schol. B. ἐκφαυλίζετέ με, ὡς μόνον δεινῶς πάσχοντα, καὶ δοκεῖτε αὐτὸν οὐδὲν ἔχειν, οὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε;

Fons horum aſſertorum eſt Ariſtarchi lectio ex interpretatione in Schol. A. ἄλλως· Ἀρίσταρχος· ἦ ὀνόσασθ'. ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφαυλίσασθε.

In iisdem: ἄλλως· ἦ ὄνησιν ἔχετε. hoc haud dubie melius; nam etſi Homericum eſt ὀνοῦν, reprehendere, pro nihilo habere: v. Notam ad Δ, 539. et Od. E, 379 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος. pro μέμφεσθαι. non tamen conueniunt reliqua. Contra bene ſe habent: an voluptatem hoc vobis affert, videre me calamitate oppreſſum, filio amiſſo? videbitis malum hoc ad vos omnes pertinere. Sic et Apollon. οὔνεσθε, ὄνησίν τινα ἔχετε. Addit tamen idem, luxatis, vt puto, verbis: εὑρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν· ἦ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης — ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε. καταστρέφεται δὲ εἰς ἴσον τὸ (leg. τῷ) ἐξεφαυλίσατε καὶ οὐδὲν (οὐδενὸς) ἄξιον ἡγήσασθε. Etiam Schol. br. vtrumque apponunt: ἦ εὐφηδεύεσθέ μοι καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε. ἀπὸ τοῦ ὄνασθε ἦ ἐκφαυλίζετέ καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε; turbate quoque Euſtathius locum interpretatur.

Abiicienda itaque prorſus Ariſtarchi ſeu lectio ſeu interpretatio (eſt ὀνόσασθ' pro lectione praefixum Schol. Vict.) et retinendum ἦ οὔνεσθε, pro ὄνεσθε. fuit enim ὄνω. ὄνημι. ὄναμαι, et hinc demum ὀνέω· contra quam

grammatici statuunt, etiam Etymol. in ἀπόνασθαι. At diuersum ὀνόω, μέμφομαι.

ἦ in fronte versus, alii ἤ. Cant. ἦ τ' οὔνεσθε.

ἄλγε' ἔδωκε fuit, puto, et hic, ἄλγεα δῶκε. Townl. cum Vrat. A. ἄλγε' ἔθηκε, vt A. pr. et al.

242. παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον· vim h. l. habet τὸν, inter ceteros ἐκεῖνον ἄριστον.

ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες. Scribunt ὔμμες et ὕμμες. Vrat. A. ὔμμε. quod praeferebat Ernesti ante consonam quae sequitur in ῥηΐτεροι. Ita et ὔμμε erat scribendum, ὔμες Lips.

243. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε, κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. Versum adscripsit Suidas in ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, et Homerum ait primum hoc loquendi modo vsum: scilicet quod supplendum est ὥςτε τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναιρέμεν ὑμᾶς. adeoque ῥηΐτεροι ἔσεσθε ἐναίρεσθαι. Aliud exemplum Barnes adiicit. M, 63 ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. Atqui haec redeunt ad sollennem graecam rationem, pro ἀργαλέον ἐστὶ περᾶν αὐτά. quam et Latini adsciuerunt: vt ap. Horat. *tradidit fessis leviora tolli Pergama Graecis;* fecit esse leuius negotium ea tollere.

Aliud est, quod Apollon. de Syntaxi p. 65 notat hoc versu memorato: comparatiuo adiici h. l. μᾶλλον. ῥηΐτεροι μᾶλλον. hoc idem volebat monere Theodor. Gaza p. 127. offenderunt quoque ad hoc Scholia B. V. M. nec bene expediuerunt.

Ἀχαιοῖσιν δηΐοισιν. Vrat. A. notabilis corruptela ex Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε.

247. ἦ καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. Aristarchus scripserat διέπ' ab ἕπω. (vt paullo ante vs. 235 ἐξεσίην) „οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους" Schol. A. Vict. Pergunt: οἷον, διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ διΐστα αὐτούς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Et Schol. B. V. M. ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ᾔει. (atqui διέπειν non est διέπεσθαι. διέπειν habet vim actiuam vt ἕπειν) οἱ δὲ διεῖργε καὶ διΐστα τοὺς ἄνδρας. hoc melius. Optime dices διέπειν

esse διώκειν. bene Eustath. βούλεται εἰπεῖν· ἐδίωκεν ἢ ἔπληττε.

σκηπανίῳ. σκήπτρῳ. Cant. σκηπαρίῳ cum altero in marg.

248. σπερχομένοιο γέροντος. Schol. B. M. cum Eustath. ἐπειγομένου τοῦ διώκειν (sine sensu. corrige ex Vict. ἐπειγομένου ἐν τῷ διώκειν.) ἢ σπέρχοντος, vt medium sit pro actiuo. Prius praefero: σπερχόμενος concitans se, concitatus, inde festinans, vt Λ, 110. Ψ, 870. et inf. 322. h. l. instante et vrgente sene; scilicet prae ira. itaque transiit vox posthaec omnino in notionem τοῦ ὀργίζεσθαι. vt ap. Pindar. Nem. I, 60 Iuno σπερχθεῖσα θυμῷ. Gregor. de dial. vbi de Ionica: p. 237 τὸ θυμωθεὶς, καὶ ταραχθεὶς, σπερχθείς.

ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων Ἕλενόν τε — interpungitur in codd. et edd. modo post ὁμόκλα, modo post νεικείων, et post ἐννέα. Sane υἱάσιν οἷσιν pendet ab ὁμόκλα. Σ, 156 μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα. et a νεικείων sequentia.

251. Δηΐφοβόν τε καὶ Ἱππόθοον καὶ Δῖον ἀγαυόν. ς„quod alius Hippothous, Pelagonum (v. B, 840) et quod ambiguum est, vtrum sit proprium nomen Δῖος an Ἀγαυός. receptum tamen Δῖος, et, vt ex Eustathio colligas, Pherecydis auctoritate. ἦν δὲ, φασὶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος. Schol. Vict. Φερεκύδης τὸν Δῖον νόθον υἱὸν Πριάμου φησίν. ἔσται οὖν τὸ ἀγαθὸν ἐπίθετον. corrig. τὸ Ἀγαυόν. De Deiphobo post Paridis mortem ob fortitudinem Helena potito narrant Scholia ex Lycophr. 168 sq.

Ex L itaque filiis Priami Z, 245 nouissimo belli anno supererant non nisi nouem; infra 494 omnibus se orbatum filiis ait: XIX se suscepisse ex vna Hecuba; Schol. Vict. ad 252. ἐννέα τοῖς. ἢ τῶν ἐξ Ἑκάβης ιθ οὗτοι ὑπελείποντο, ἢ τῶν πεντήκοντα. Amplectamur prius quod et conuenit inf. 496.

252. ὁμοκλήσας ἐκέλευε. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Lipſ. ἐκέλευσε. male; addit Ern. Nec tamen video, cur non et hoc conueniat alio cogitandi modo.

253. σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. ⊱ „Crates κατηφέες ſcribebat. At κατηφόνες, legitur cum Ariſtarcho, quaſi κατήφειαι, feminino genere, in contemtum Schol. A. Forma vocis eſt, vt κηληδόνες. σειρηδόνες Schol. B. et M. ſunt; eos ſupplebo ex Schol. Vict. poſt iſta modo adſcripta: ἐστὶν οὖν μᾶλλον θηλυκά. εἰς μαλακίαν αὐτοὺς ἐπισκώπτοντος τοῦ πατρὸς, ὡς στυγνίας αἰτίους (odio, auerſatione, dignos) ἀπὸ τοῦ κατηφῶ, κατηφών. στῇ δὲ κατηφήσας X, 293. ὡς εἴκω, εἰκών. At pro οἱ κατηφόνες, vt Μακεδόνες, accepere alii: Apollon. Lex. κατηφείας ἄξια πράττοντες. (et Heſych. qui addit: καταίσχυντοι) παρὰ τὸ φῶ, φάω. ſcil. κατηφὴς, τὰ φάη, τὰ ὄμματα, κάτω ἔχων δι' αἰσχύνην ἢ ὀνειδισμὸν ἢ λύπην, vt eſt quoque in Schol. B. V. M. Pro his alio modo Schol. br. ἄξιοι καταφονευθῆναι. quod et Schol. Vict. memorat et Etymologus habet; meliora tamen ſubiungens priora iſta. Euſtathius vt ſolet vtrumque iungit, nulla cum diiudicatione. Schol. Vict. comparat Neſtoris verba in ſacro faciendo: ἄγε δή μοι, φίλα τέκνα. (Od. Γ, 418)

254. Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. πεφονεῦσθαι. παρὰ τὸ φάσαι. ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Apollon. Lex. Minus bene ſcribitur πεφᾶσθαι. ita deberet eſſe πεφάομαι.

Ad ὠφέλετε Schol. Vict. καὶ Καλλίμαχος. „μὴ ὀφέλετ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δῦναι." non memini in Fragmentis haberi.

255. ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος. Paria dicta iterum inf. 493 ſqq.

256. ⊱ 257. ⊱ ad priorem verſum nullum eſt Scholion, forte nec ſtigme conuenit; ad alterum vero verba reſpiciunt καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην, qui eſt ὁ χαίρων ἵπποις, ὁ ἀφ' ἵππων μαχόμενος, quod inde οἱ νεώτεροι eum ἐφ' ἵππου διωκόμενον exhibuerunt. Putes ἐφ' ἵππων eſſe legendum; vt Virgil. Aen. I, 476 *fertur equis curruque*

haeret resupinus inani. Tragici tamen et feriores deferunt heroicam aetatem in hoc quoque, quod equo vectos heroes, in his Troilum memorant. Pergit Schol. nonnulli eum puerum ediderunt, "Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει. οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται. Apud Eustath. est, ὃν φασὶν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπ' Ἀχιλλέως. vulgo in pugna cum Achille dicitur cecidisse Schol. Vict. vellem integrius esse ἱππιοχάρμην. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν." Ὀχευθῆναι est corruptum, et leg. ὀχηθῆναι, equis vehi, aut φονευθῆναι. Pergit Schol. „ὑπονοήσει δ' ἄν τις τὸν Μήστορα πρεσβύτατον εἶναι τῶν Πριαμιδῶν καὶ τὸν Τρωΐλον οὐ παῖδα, δι' ὧν τοῖς ἀρίστοις καταλέγεται. Monent hinc alii grammatici, aetatis ordinem in filiorum recensu haud videri esse obseruatum. De *Troilo* v. Excurs. XVII ad Aen. II.

Ceterum, cum alia sint ἱππόδαμος, ἱππόθοος et sic porro per ἵππο — nunc forma occurrit ἱππιοχάρμης, vt ἱππιοχαίτης Z, 469. scilicet est ab τὰ ἵππια qui curat rem equestrem, χαίρει τοῖς ἱππίοις.

Mestoris 258 commemoratio aliqua esse debuit in Antehomericis. Enumerantur filii Priami in Tragicis: vt Eurip. Troad. 135. Hec. 421. v. Apollod. III, 12, 5. et Not. Locum illum Apollodori e Pherecyde esse expressum, colligo ex modo dictis de Troilo.

259. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο. Schol. Vict. Στησίχορος Ἀπόλλωνος αὐτόν φησιν. οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. Versus ap. Aristot. Nicomach. (VII) VIII, 1 ἡ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀρετή, ἡ ἡρωϊκὴ καλεῖται. καθ' ἣν ἄνθρωποι γίνονται θεῖοι τινὲς ἐξ ἀνθρώπων. ὥςπερ — οὐδὲ ἐῴκει etc. ἀνδρός τε θ. Townl. Vrat. b. Sed retinet γε Themistius quoque Or. XIII, 169. vbi vss. 258. 9. recitantur: οὐ γὰρ ἔοικεν.

260. ἐλέγχεα. Vidimus iam B, 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχ. sunt iidem qui ἐλεγχέες vs. 239.

261. χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. χοροίτυπος (vt ὀλοοίτροχος N, 137. vbi v. Obſſ. pro χορότυπος) „ὁ χορευτής. ἤτοι ὁ τύπους ἐν τῷ χορεύειν τῶν ποδῶν ποιῶν. ἢ ὁ τύπτων τὸ ἔδαφος (quod et ipſum χορὸς dicitur) καὶ Ὅμηρος· πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.“ Od. Θ, 264. Etymol. Dio Chryſ. Or. XXXII, p. 654. locum recitans, pro ψεῦσται ſubſtituit μῖμοι. Verum totus locus compoſitus eſt ex variis laciniis Homericis; alter verſus ex Od. Σ, 262 tertius et quartus ex Π, 261. 262. χοροιτυπίοισιν Harl. Moſc. 2. Schol. Vict. χοροιτυπίῃσιν. οὐκ ἐν πολέμοις. ἐν ἐκείνοις γὰρ τὴν ὄρχησιν σεμνύνει. „καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα.“ (Π, 617. de re vide Obſſ. ad VII, 240.) τὴν δὲ ἀπαλλαγὴν ἀποδοκιμάζει. (an translationem ſaltationis bellicae in voluptariam?)

262. ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. ſimpliciter pro ἁρπακτῆρες τῶν ἐπιδημίων accipe. τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων. Sch. br. et Etymol. Add. Euſtath. graſſabantur ergo iniuriis et rapinis in priuatos. Pro ἀρνῶν vitium vn. Vindob. ἀνδρῶν. — ἀναλίσκοντες τὰ μὴ νενομισμένα reddit Athen. I, p. 9 D. verſu recitato.

263. οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα; duo Vindob. ἐφοπλίσσητε, et ἐφοπλίσητε Lipſ. et pro var. lect. Euſtath. itaque et ἐπιθῆτε ſcribebant. Ad ἄμαξαν Erneſti adſcripſerat: v. Mazochii comm. in tabb. Heracl. p. 365. Vide ſup. ad 179.

264. ἐπιθεῖτε ἵνα· hiatus: exciderat ἄν, quod Bentl. iam monuit: ἐπιθεῖτ᾽ ἄν, ἵνα. — Niſi fuit: ἐπιθείεθ᾽ ἵνα. pro ἐπιθῆτε. nam θῶμεν, eſt θείομεν, ex θέομεν. vt A, 143 θῆτε, θείετε. Eſt autem ἐπιθεῖτε pro ἐπιθείητε, et conuenit cum ἐφοπλίσσαιτε. Alii (ſicque Vrat. d, Vindob. vn.) ἐπιθῆτε, qui legunt ἐφοπλίσσητε ap. Euſtathium. — Schol. Vict. ἐπιθεῖτε. ὡς διακριθεῖτε τάχιστα. voluit illuſtrare: ὡς· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα. pro διακρινθείητε Γ, 102 vbi v. Obſſ.

ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο pro τὴν πορείαν διὰ τῆς ὁδοῖο. vt iam aliquoties; v. ſup.

267. πρωτοπαγέα Apollon. h. v. πρώτως παγεῖσαν. Eustath. et ed. Rom. Lipſ. duo Vindob. Ergo receptum pro vulgari πρωτοπαγῆ. Barocc. Harl. Mori. Townl. Vrat. d. cum Ven. Schol. Vict. Mosc.

πείρινθα vidimus ſup. 190.

268. κὰδ — ἧρεον. καθήρουν. καθαιρεῖν. κατάγειν. καταβιβάζειν Eustath. qui comparat Φ, 327 de Achille: κῦμα ἀειρόμενον — κατὰ δ' ἧρεε Πηλείωνα. Repetunt viri docti ad Hesych. et Ern. At ſunt haec diuerſa. Noſtro in loco eſt deripere: vt Virg. Ge. II, 242 *Cola praelorum fumoſis deripe tectis.* Recte Schol. Moſc. ἧρεον. ἐλάμβανον. eſt enim κατελάμβανον. Spectat vtique ad h. v. Hesych. κατὰ δ' ἧνεον. κατελάμβανον, quod iam Bentl. emendauerat κατὰ δ' ἧρεον. ap. eund. καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. Ap. Pind. Ol. I. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ Φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε.

Spectat quoque ad h. v. Hesych. πασσαλόφιν.

269. πύξινον, ὀμφαλόεντ' εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Verſus aberat a Zenodoto, vt tradunt Sch. A. et Vict. Verſum commatis ſerioris eſſe, ſuſpiceris facile ex iis, quae ab Erneſtio, ſi modo vere, disputata ſunt ad h. v. „τὸ ζυγὸν, neutro genere, pro iugo, in ſingulari numero, apud Homerum nusquam occurrere, (hoc verum non eſſe videbimus infra) nec apud alios bonos et antiquos ſcriptores. Nam locum Platonis (ex Epiſt. ap. H. Stephan. in Theſ. L. Gr.) de mendo merito ſuſpectum eſſe.“

Si itaque verſum tueri placet: et habet cur placeat, aufert enim exilitatem loci in re per ſe tenui; dicendum erit: ὀμφαλόεντ' eſſe legendum et ἀρηρότ', ἐκ δ' ἔφερον. Iam autem ὀμφαλόεντ' habent Flor. Aldd. etſi ſeruant ἀρηρός, cum Vrat. A.; ὀμφαλόεντα eſt in Schol. br. Lipſ. vero mſ. cum vno Vindob. non modo ὀμφαλόεντ' ſed et ἀρηρότα habet. Disiunxit ὀμφαλόεν τ' Steph. idque ſequuntur Barnes, Clarke. At Erneſti ex Euſtath. et Harl. (adde ed. Rom. Turneb.) exulare viderat τό τ', additque: „quae verior fortaſſe eſt lectio.“ Itaque, eum ſequutus, τ' omiſit Wolf, vt nunc legatur ὀμφαλόεν, εὖ.

Habet vtraque pars quo se defendat. Potest lectio, grammaticae consentanea, πύξινον ὀμφαλόεντ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρότ', esse corrupta et in alteram mutata; potest tamen etiam haec altera, minus grammatica esse antiquior; cumque Aristarchea schola videret eam damnari a Zenodoto propter τὸ ζυγὸν neutro adhibitum, potuit ea versum emendare; vnde venit in codd. nonnullos emendatio, in aliis adhaesit modo ὀμφαλόεντ' cum ἀρηρὸς, modo cum ἀρηρότα. Vt id retineam, quod Wolf. edidit, mouet me primo ea ipsa disputatio, quam modo praemisi, tum auctoritas Veneti vtriusque, Schol. B. V. itaque antiquiorum omnium. Accedit aliquid quod miror animaduersum haud esse nec a me ipso, quod N, 706 iam praetermisimus exemplum τοῦ ζυγὸν, τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει, et Π, 470 κρίγε δὲ ζυγόν. vbi tamen de eo monui, requiri ζυγός. Potest porro reponi, plura esse, quae duplici genere efferantur in ipso Homero, vt δεσμὸς et δεσμά. δόρπος et δόρπα inf. 445. Quod tamen omnium maxime me mouet, vt nihil mutem, est, quod versus serius accessisse videtur a rhapsodo, qui suae aetatis more loquutus est.

ὀμφαλόεν. habens in medio aut vnum aut plures vmbilicos seu eminentias, ἐξοχὰς, αἷς περιειλοῦνται οἱ ἱμάντες. clauos, ad alliganda lora. Sic Sch. B. V. M. At τὰς ἐν τῷ ζυγῷ τρώγλας, foramina, ἐφ' ὧν αἱ ἡνίαι δέδενται, Hesych. Plura Eustath. cumulat; ὀμφαλόεν ei est vel τὸ κύκλους τινὰς ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, vel γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται. declarari hoc in illis (273) τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, ὅ ἐστιν, ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. At pergit: οἱ ἀκριβέστεροι ὀμφαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς αἱ ἱμάντες περιειλοῦνται. Et iterum aliter: ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλοὺς ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Vnum tantum ὀμφαλὸν memorat mox 253. ἑκάτερθεν tamen, adeoque in vtroque iugali mulo. Et in Schol. B. V. M. οἱ δὲ, ἕνα μόνον ἔχοντες ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Sch. br. ὀμφαλόεντα,

κεκοσμημένον. quae manca esse arbitror. ὀμφαλόωντ' Mori.

εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Sunt οἱ οἴακες h. l. κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διήρηνται, verbis Hesychii. Eustathius iterum plura apponit: ἢ κρίκοι τινὲς, συνέχοντες τὸν ζυγὸν (an, iugum obfirmantes, ne labaret?) ἢ δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι ἡνίαι. Apollon. Lex. laudatis verbis εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς, addit ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων. Dubito adhuc an recte τοὺς οἴακας exposuerint grammatici; debuere aliquid commune habere vel simile clauo gubernaculi. Nisi rem satis declaratam dedit Schol. Vict. οἰήκεσσι. κρίκοις, δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι τοὺς ἵππους οἰακίζουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρόπον τινὰ οἴαξ ἐστὶ τοῦ ἄριστος. (leg. τοῦ ἅρματος.)

270. ἐκ δὲ Φέρον ζυγόδεσμον. ἱμάντα ἢ σχοῖνον, (σχοινίον) ὃ δεσμεῖ ζυγὸν Sch. B. Vict. Mosc. ᾧ προσδεῖται ὁ ζυγὸς τῷ ῥυμῷ. ζυγόδεσμον, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, adeoque neutro genere Apollon. Lex. sicque τὸ ζ. Eustath. At Hesych. ζυγόδεσμος, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἔνιοι ζυγοδέτην. Ergo masc. gen. nisi ex incuria; cum ex Apollonio sua sumserit Hesychius; et in Homero statim controuersia sublata esse debet, si attenderis sequi καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε sc. τὸ ζυγόδεσμον. lorum apposuit temoni, applicuit.

ἐννεάπηχυ H. Stephanus recepit ex ed. Rom. adstipulantibus Eustath. codd. Ven. Lips. At Edd. Flor. Aldd. Turn. cum Vrat. A. ἐννεάπηχυν vt adeo ὁ ζυγόδεσμος esset. Ernesti ad Albert. in Hesych. remittit et comparat τὸ στηθόδεσμον ap. Polluc. VII, 66. Poterat laudari ex eo ipso I, 146. τὰ δὲ συνάπτοντα αὐτὸ (τὸ ἀκροῤῥύμιον) τῷ ζυγῷ, ζυγόδεσμα καλεῖται.

ἐκ δὲ Φέρον ex vsu Homerico, et vno Vindob. pro ἐκ δ' ἔφερον.

271. καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ. τὸ μὲν. τὸ ζυγόδεσμον differte Schol. B. M. ne ad ζυγὸν referatur. κατέθηκαν. ἐπέθηκαν. admouerunt. proprium fuisset κατέδησαν.

272. πέζῃ ἐνὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. ⸏ „quod πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ. ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z, 40)" Sch. A. Et Sch. B. πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. (Recte, vt πεῦς. Sic πέζα χιτῶνος. ἡ ὦα, limbus ap. Apollon. IV, 46 ora vestis) habet autem tenio duas πέζας, oras, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ ζυγόν. τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτην λέγει. Obscura sunt priora: τὴν πρὸς γῆν. Schol. Vict. τὸ ἄκρον καὶ ἐπὶ γῆς ἦν. ῥυθῇ ὁ ῥυμὸς Φερόμενον, corrupta, pro, καὶ ἐπὶ γῆς ἦν, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς Φερομένου τοῦ ἅρματος. Male igitur Schol. B. temonem dicit habere duas πέζας. Meliora dat Eustath. ex antiquioribus: πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην τὸ ἄκρον Φησὶν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέζα, ἐπεὶ κάτω, καὶ ἐπὶ γῆς, γίνεται, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς, ὃς οὕτω λέγεται διὰ τὸ ῥύειν καὶ ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Etiam Apollon. Lex. πέζῃ, τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. Et Hesych. πέζα ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ. Eustath. πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην, τὸ ἄκρον Φησὶν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός.

ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Videamus primum ἕστορα, ἀπὸ τῆς ἕσεως. Sch. A. τὸν πάσσαλον ἐπ' ἄκρου τοῦ ζυγοῦ. Mox aliud Schol. A. τῷ πεπηγότι πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ. vltima καὶ τοῦ ζυγοῦ delenda sunt. Sch. B. autem: τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσαλίσκῳ, περὶ ὃν ὁ κρίκος, ἐμβαλλόμενος τῷ ζυγῷ, ἐντίθεται. At Apollon. Lex. ἕστορι (vt edituin; et sic scripsere alii) τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ τόπον (sc. ἔλεγε). Etymol. ἕστωρ, πασσάλισκος ἐμβαλλόμενος διὰ τοῦ ῥυμοῦ, ἐπὶ τὸν ζυγὸν (in parte temonis extima, versus iugum.) ὥς Φησιν Ὅμηρος· ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. ἀντὶ τοῦ· τῷ δὲ ὀκκάβῳ τὸν ἕστορα ἔβαλλον. Obscurior quoque locus est Pollucis I, 146. ὁ δὲ πάτταλος, ὁ διῃρημένος ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ἐπὶ τὸν ῥυμὸν, ᾧ τὰ ζυγόδεσμα περιελίττεται, ἕστωρ. Subiicitur in Etymol. aliud Scholion, quod est quoque in Sch. br. ἕστορι. τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ. (Etiam hic turbat „τοῦ ζυγοῦ") Tandem Eustath. ἕστωρ δὲ πάσσαλος τῷ ζυγῷ

ἐνιέμενος, ἐν ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ πεπηγός. ἔνθα κρίκος ἐμβάλλεται καὶ τὸ ζυγόδεσμον ἀποδέδεται εἰς συνοχὴν τοῦ ζυγοῦ.

Secundum haec ambiguum manet, quod quaerimus. Alii ἕστορα in iugo, alii in temone quaerunt, conueniunt fere in eo, eſſe πάσσαλον, clauum, eique circumligari ea parte lora iugalia. Diuerſa haec, ſed tertia adiuncta notione, quae et in Euſtathio memoratur p. 1350 l. 16. vt ſit ipſius iugi pars ea, cui ceruices immittuntur equorum, (quae tamen vocem ſuam ap. Homer. habent, ζεύγλη) complectitur Scholion Heſychianum plenius ceteris: *ἕστορα, τὸ κοίλωμα τοῦ ἁρματίου, ἤτοι ζυγοῦ, ἔνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. ἢ τὸν πρῶτον κρίκον τοῦ ῥυμοῦ. οἱ δὲ κατὰ Ἀρίσταρχον τὸν πάσσαλον τὸν πεπηγότα περὶ ἄκρον τῶν ῥυμῶν, περὶ ὃν δεσμεῖται καὶ εἰλεῖται τὰ ζυγόδεσμα.* Et in Ariſtarchea interpretatione videtur acquieſcendum eſſe. *ἕστωρ*, ſ. *ἕστωρ* generali notione eſt *σφὴν, ἔμβολος, γόμφος, στύλος*, ap. eund. Heſych. et Euſtath. vbi *τύλος* eſt. Adeat, cui lubet, Scheffer. de re vehic. I, 11.

κρίκον eſſe annulum, conuenit. Ex eo *κίρκος* factus: v. Koen. ad Gregor. p. 165.

Tandem notandum, pro *ἕστορι* ſcribi quoque *ἕκτορι*. neſcio an in ipſo Homero. Etymol. *τινὲς δὲ γράφουσιν ἕκτορι, οἱονεὶ ἐχέκτορι.* (immo *ἕκτορι οἱονεὶ ἐχέτορι* ſicque legitur in Sch. br. vbi contra praue *τῷ ἀνιεμένῳ πασσάλῳ* pro *ἐνιεμ.*) De quo v. Heſych. et Not. ad e. l.

ἔπι in *πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ* intulerat Barnes, forte ne prorſus otioſus eſſet in loco ſalebroſo. Atqui ſequente epitheto tonum non inclinari conuenerat per totam Iliadem.

273. *Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν.* ſcil. *τὸ ζυγόδεσμον*, quod altera parte illigarunt iugo, altera temoni. Sch. B. V. M. „*ἑκατέρωθεν. ἔδησαν, ἀμφαλλάσσοντες τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν, ἵνα μὴ ἑτεροκλινήσῃ.*" Et Sch. br. *ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ.*

274. *ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν.* Sch. B. *ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγονυῖαν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ· ὅταν γὰρ*

συνδεθῇ τῷ ῥυμῷ ὁ ζυγὸς, ἀποτελοῦνταί τινες γωνίαι. Non satis claram notionem reddere possum. Apollon. Lex. γλωχῖνα. τὴν γωνίαν. sicque Etymol. et Hesych. in h. v. καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι. At Eustath. duas diuersas interpretationes memorat; alteram eandem: οἱ δὲ γλωχῖνά φασι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἔνθα κάμπτεται περὶ τὸν μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν τὸ ζυγόδεσμον. Alteram hanc: γλωχῖνα δὲ κάμψαι φησὶ, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον, καὶ γωνιῶσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδαιστὶ λεγομένης θηλέας (h. e. quae vulgo dicitur θηλέα. foramen ἱμάντος per quod alter traiicitur: τὸ θήλεον et τὰ θήλεα ap. Hesych. h. v.) Ita γλωχὶν est ora funis qua is immittitur, illigatur. Et hoc quoque Sch. br. offerunt: γλωχῖνα, τὴν γωνίαν· λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος.

Alteram itaque hanc interpretationem, si non veriorem, quod non profiteor, mihi tamen magis perspicuam, amplexus sum. Sunt eius quoque vestigia in Schol. B. M. Sequitur enim post supra memorata: δηλοῖ δὲ καὶ τὴν γλωσσίδα. ἔγναμψαν δὲ, ὑπέγναμψαν, ἀπετερμάτισαν, ἵνα μὴ κρέμηται ὁ ἱμάς. haec Schol. Vict. sola habet; omissis prioribus omnibus; ita vt is sola haec probasse videatur. Schol. br. ἔδησαν. καθῆψαν.

γλωχὶν hoc vno loco Homerico occurrit; possis itaque mirari quod Pollux II, 88 vbi de barba cuneata agit, pergit: καὶ πώγωνες αἱ ἀκίδες παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ἃς Ὅμηρος γλωχῖνας καλεῖ. Scilicet leguntur in eo τριγλώχινες, χαλκογλώχινες, τανυγλώχινες ὀϊστοί.

ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν. puta esse, ὑπέκαμψαν. Apud Hesych. ὑπογλωχίαν. ὑπὸ τὴν γωνίαν hinc emendandum esse, viderat Bentl. Ionicum debuit esse δὲ κάμψαν. Verum vt ad ἔκαμψαν veniam: hoc pro vulgato ἔγναμψαν recipiendum erat partim ex prosodica ratione, quia dubitari potest an syllaba ante γν corripi possit: v. virum doctiss. Rich. Payne p. 31 partim auctoritate Harl. Townl. Veneti: adde Vict. Mosc. 2. cum Schol. memo-

rat quoque ex Eustath. Barnes. Certe in eo est p. 1350, 20. γλῶχῖνα δὲ κάμψαι Φησί etc. vt supra verba apposui. E Schol. Vict. scriptum video ἔκοψαν, fuit puto ἔκαψαν pro ἔκάμψαν. In Vrat. d. et A. ἔγναψαν. Veriorem tamen lectionem arbitror fuisse ἔγαμψαν. vt γαμψώνυχες aquilae; et apud Hippocratem sunt γαμψοὶ pro καμπαί.

Ceterum si in loco hoc quicquam a me est peccatum, veniam dabunt aequi rerum aestimatores, quippe qui nunquam mulionis partes et operas praestiterim.

275. ἐκ θαλάμου δὲ Φέροντες, ἐύξέστης ἐπ' ἀπήνης νήεον. non bene interpungebatur post ἀπήνης. Monent quoque de meliore interpunctione Schol. A.

ἐύξέστης. Vrat. A. d. Mosc. 2. Townl. Ven. vt iterum variat inf. 280 ἐύξέστῃ ἐπὶ Φάτνῃ. et sic vbique fere: vt primo statim loco H, 5 auctoritati cessi et vulgatum ἐύξέστου deserui.

276. νήεον. Mosc. 2. νήνεον quod etiam alibi frequentatur: vt Od. A, 147.

277. ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς. Schol. A. „ἐντεσιεργοὺς, τοὺς ὑποζυγίους. iumenta sunt, quae non modo onera dorso ferunt, sed currum et impositum textum (πείρινθα) trahunt, quae ἔντεα dicuntur.“ Schol. B. οὐ τοὺς μετὰ κανθηλίων νωτοφοροῦντας, ἀλλὰ τοὺς ἅρματα ἕλκοντας. Similia modo hoc, modo alterum in ceteris Schol. V. M. br. Apollon. Lex. Hesych. τὰ ἔντεα sunt τὸ ἅρμα. et ἐντεσιεργοὶ, οἱ ἐν ἔντεσιν ἐργαζόμενοι. vt Eustath. h. e. ἐν ἅρματι. inf. ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην vs. 324. Addunt Schol. B. καὶ Πίνδαρος τὰ ἅρματα ἐντεά Φησι· ἱππείοις ἔντεσι μεταΐσσων, ἢ τοὺς ἑτοίμους ἐπὶ τὰ ἔργα. Locus Pindari est Ol. XIII, 28. τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἢ — corrupte itaque inde effectum est μεταΐσσων. Legitur quoque in Vict. qui idem Scholion habet: ἱππείοις ἔντεσι μέτρα. Eustath. exscripsit simpliciter: ἔντεα γὰρ παρὰ Πινδάρῳ τὰ ἅρματα. Acceperunt ergo veteres Pindarum de iunctis currui equis. hoc tamen Corinthiorum inuentum non fuisse traditur, sed equorum frenandorum.

ἐντεσιουργοὺς est praefixum Schol. br. legiturque in Hefych. tum in Cant. Mori. Harl. Mofc. 2. vno Vindob. expreffum quoque erat in edd. Flor. Aldd. Turneb. nec mutatum nifi ab H. Steph. ex ed. Rom. recte; nam τὸ ου feriorum eft contractio, quod nec locum habet nifi in contractis ex οε vt ἐριουργός. Homerica aetate fuit εντεσιϝεργους. Illuftrat vocem Ernefti per ἐτωσίεργος in Hefiodi Ἔργ. 411. In Vrat. A. appofita erat gloffa: ἁρμακτοεργούς.

278. τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν. Schol. Vict. „Μυσοὶ, πλησίον ὄντες Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος. (B, 852) ἤ, ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων. Ἀνακρέων· „ἱππόθορον Μυσοὶ εὗρεῖν μίξιν ὄνων πρὸς ἵππους; (an Anacreontis fit fragmentum, non reperio) ἐξ ὧν ἡμίονοι. καὶ νῦν μὲν ἀρσενικῶς εἶπεν. ἑξῆς δὲ· (325) τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων.

279. ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον — Vrat. d. ἵππους δὲ Τρωΐους. ὕπαγον ζυγὸν, vn. Vindob. ζυγῷ.

280. ἐϋξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ. vulg. ἐϋξέστῳ, quod ex ed. Rom. intulit H. Steph. et ipfum bene fe habens, lectum quoque in Lipf. Recipiendum tamen erat alterum auctoritate codd. Barocc. Mori. Cant. Harl. Vrat. b. d. Mofc. 2. Townl. Ven. ficque edd. Flor. Aldd. infra quoque 590 edd. vulg.

οὓς — ἔχων ἀτίταλλεν, pro ἀτίταλλεν. nota periphrafi. Laudat tamen Ern. Valk. ad Eurip. Phoen. p. 269.

281. τὼ μὲν ζευγνύσθην — κῆρυξ καὶ Πρίαμος. Schol. B. Vict. Mofc. „ζευγνύναι προςέτασσον. — καὶ οἰκοδομεῖ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χορηγός. καὶ γλύφει μὲν ὁ γλυφεὺς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης, ζεύγνυσιν ὁ ὑπηρετῶν, ζεύγνυται δὲ ὁ προςτάσσων." obferuatio grammatica per fe bona de vi, quam verba media habere poffunt, et faepe habent; non autem femper et vbique. At mireris, cur haec in nouiffima demum rhapfodia propofita fint? nifi mecum ftatueris commentatos effe grammaticos in fingulas rhapfodias; et ex his vnum in poftremam di-

ligentius ac perpetua annotatione. Verumtamen obſer. vatio ab h. l. eſt aliena; nam in heroica vita ipſi heroes, et ipſi dii, *αὐτουργοὶ* ſunt, et currum adornant, equosque iungunt; et poſtquam filii Priami (inde a vſ. 265) plauſtrum adornauerant iunctis quoque mulis: adducunt vſ. 279. equos currui Priami iungendos, iungunt autem ipſe Priamus et praeco.

Scrupulum iniici ſibi paſſus quoque eſt Clarke, quem tamen minus feliciter ſibi eximit coniectando: *τὼ μὲν ζωννύσθην*. Erneſti nullam ait eſſe neceſſitatem corrigendi; „*ζεύγνυσθαι* commodiſſime dicuntur, qui eundem currum conſcendunt" at h. l. expreſſe de equis iungendis agitur.

Vt *ζευγνύτην* legatur, non magis neceſſe eſt, cum actiua et media forma vbique alternis variet. Videntur quoque fuiſſe, qui *τὼ δὲ ζευγνύσθην*· paſſiue dictum acciperent, *equi ita iungebantur in domo.* quid vero tum ſeqq. facias, *κήρυξ καὶ Πρίαμος*. Etiam *τὼ* modo ad equos, modo ad *κήρυξ καὶ Πρίαμος* referunt. Prius haud dubie recte.

282. *κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.* „quod, niſi verſus hic adiectus eſſet, ii, qui contendunt apud Homerum duales et plurales confundi (cf. ad A, 567) (*συγχεῖσθαι τὰ δυϊκὰ*) Eratoſthenes et Crates, dicere potuerant, dualem *τὼ μὲν*, de nouem Priamidis dictum eſſe" Schol. A. inutilis obſeruatio!

πυκινά. Townl. *πυκνά*.

μήδε' ἔχοντες. Ven. *ἔχοντε* vt cum *ζευγνύσθην* conveniat. Poteſt tamen refictum eſſe ad hoc ipſum: cum de hac loquendi forma tantopere disſiderent grammatici.

Hunc verſum animo habuiſſe ſimulque alterum ſimilem P, 325 confudiſſe memoriter Xenophon videtur Sympoſ. 8, 30. vbi Ganymedis etymon ex eo ducit, quod is eſt gaudens conſilio: *γανύμενος μήδεσι*.

283. *ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ.* Schol. B. V. *περιλύπῳ* Sch. M. *λελυπημένῳ*. Vidimus iam Λ, 554. P, 664. quod alias eſt *τετιημένος ἦτορ*.

285. χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην. λεί-ψαντε. Schol. B. V. M. συλληπτικῶς. μόνος γὰρ σπένδει ὁ Πρίαμος. ex ſeqq. χρυσέῳ ἐνὶ δέπα' ὄφρα Bentl. vt hiatus tollatur. Potuit quoque eſſe ἐν δέπαϊ χρυσέῳ. vt ἐν χρυσέῃ φιάλῃ Ψ, 243. alibi ſane, vt in χρυσέῳ ἐν δα-πέδῳ et ſimilibus alterum praeponitur. Miror Clar-kium, qui tot hiatus multo duriores admittere potuit, nunc repente commoueri hoc hiatu qui ferri poterat: repoſuit iam Erneſti, caeſura et mora ſyllabae eum de-fendi poſſe.

287. τῇ, σπεῖσον. τῇ, λαβέ. vt iam Ξ, 219 et al.

288. ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν. vn. Vindob. ἐχθρῶν pro ἀνδρῶν e gloſſa.

ἐπεί ἄρ σέ γε θυμός. „γρ. ἐπειή σέ γε“ Barnes. Monet Clarke, ἄρ habere vim in connectenda ſententia; et Erneſti adiicit, eſſe ἄρ, *ſi tamen*. ὀτρύνει ἐπὶ νῆας (ἱκέσθαι)

290. ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα. εὔχου erat in vulgg. Recepit Barnes εὔχευ ex ed. Rom. et Euſtath. cum Cant. εὔχεο Harl. Vrat. A. d. Lipſ. Ven. Moſc. 2. Schol. B. ſup. ad E, 458. Etiam hoc bene. 291. ὅς πᾶσαν Τροίην καθορᾷ.

292. αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἑὸν ἄγγελον.“ non video, quomodo commode hic locum tueri poſſit; poteſt retractum eſſe ex vſ. 296. Et ταχὺν ἄγγελον iterum legitur vſ. 310. Apollonius tamen de Syntaxi p. 157 l. 23 pugnat pro ἑόν. (Scribitur ibi αἴτει δ' ἰὼν ἑὸν ἄγγελον, corrupte) eſſe enim nunc ἑὸν pro αὐτοῦ. vt 296 ἑαυτοῦ.“ Si ſibi conſtat, etiam h. l. accipere debuit pro ἑαυτοῦ; pete eum ſuum alitem. Schol. Vict. ταχὺν ἄγγελον. ἑόν, ἀγαθόν, οἱ δὲ τὸν αὐτόν.

Porro Schol. A. τὰ ἑξῆς· αἴτει δ' οἰωνὸν — δεξιόν. τὰ δὲ ἄλλα (ὅςτε — μέγιστον) διὰ μέσου.

ὅς τε οἱ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν. Schol. A. „ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν οἱ, ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψίς ἐστιν. ὁμοίως τῷ· ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεύς.“ Ait, non οἷ αὐτῷ ſcri-bi, ſed οἱ. De qua ſubtilitate multis egit Apollon. de

Syntaxi. cf. ad E, 64. Etiam Schol. Vict. ἐγκλιτέον τήν, οἱ.

φίλτατος. Schol. Vict. „ἤ, ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτῷ ἐγεννήθη. ἤ, ὅτι ὁρμῶντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐφάνη καὶ ἐνεφάνισεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι γεννηθέντα Δία εἰς οὐρανὸν ἐκόμισεν. οἱ δὲ, ὅτι Μέροψ ὁ Κῷος ἀπαύστως ἐπένθει τὴν γυναῖκα· ξενίσας δὲ τὴν Ῥέαν μετεβλήθη, καὶ συμπάρεστιν ἀεὶ τῷ Διί. Debuit ergo esse merops inter aquilarum genera. Exscripsit vetus Scholion Eustathius, qui et versus Moerus Byzantinae adiunxit. Conf. locum de aquilae augurio inf. 312. et ad Θ, 247. vbi hanc fabulam iam attigi.

293. καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον. „ὅτι Ζηνόδοτος γράφει: καὶ οὗ (et cuius) ἐστὶ δὲ ἀντὶ ἑαυτοῦ. καὶ ἀδιάφορός ἐστιν ὁ λόγος.“ Schol. A. quo sensu vltima dicta sint, non definio. putes legendum esse ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. (et eius robur) Verum etiam Apollon. Lex. εὖ. σημαίνει τὸ — ἑαυτοῦ, adscripto hemistichio. Sane ἕο. εὗ. οὗ.

Eustathius: γρ. καὶ κατ' ἔγκλισιν; καί εὑ. hoc puto melius, vt sit, ipsius. at si est εὗ, est pro, sui ex grammaticorum doctrina. vt sup. Υ, 464. εἴ πως εὗ πεφίδοιτο. Hesych. εὗ, δασέως, αὐτοῦ ἢ αὐτῆς. deb. esse αὐτοῦ. cf. ad Ο, 165. Difficile est in his grammaticorum iudicia vel expiscari vel constituere.

καί οἱ est in Mori, Harl. Mosc. 2. iterum mox 311. cum Barocc. Harl. εὗ vitiose Towl. hic et vs. 311. Eustath. τὸ δὲ· καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον. ἤγουν, οὗπερ ἀετοῦ (accepit ergo perperam εὗ tanquam idem quod οὗ ab ὅς), ὡς βασιλικοῦ ζώου. πολλὴ ἰσχύς. καὶ ἦν μὲν φράσαι οὕτω λειότερον· καί οἱ. προεκρίθη δὲ τὸ ποιητικώτερον. γίνεται δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη τὸ εὗ, ὡς τὸ ἐμεῦ καὶ τὸ σεῦ.

Tandem de subiecto quaeri potest: sitne κράτος Iovis an alitis? est vtique alitis, aquilae, validissimi inter aues.

κράτος ἐστὶ μάλιστα. Venetus. Attamen Schol. A. „γρ. μέγιστον.“

295. ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων. Schol. A. „γρ. ἴῃς χαίρων ἐνὶ θυμῷ."

296. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Schol. br. ἀγαθόν. ἴδιον. vt alii ap. Apollon. Lex. fed ἀγαθὸν effet ἐὺν, ab ἐός, ἐΰς. v. Excurf. VII ad A.

εἰ δέ τι vitium ed. Rom. et cod. Barocc.

297. οὐκ ἂν ἔγω γέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην. hiatum etfi in tono quiefcente explet Bentl. ἔπειτ' ἄρ' ἐποτρύνουσα.

298. μάλα περ μεμαῶτα. Vrat. A. μεμαυῖα. lapfu.

300. ὦ γύναι, οὐ μέν τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω. Lipf. οὐ μέντι. τό γ' Townl. ἐφιεμένῃ, ἐντελλομένῃ ἢ ὑποτιθεμένῃ. Schol. br. Euftath.

301. αἴ κ' ἐλεήσῃ. eadem vi quam: ὅπως ἐλεήσῃ. notat quoque Euftath. vn. Vindob. cum corr. ἐλεήσοι.

302. ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιός. non dubito fuiffe ὄτρυνε γεραιός. Ionice ὄτρυνε eft aliis locis, et habet Vrat. A. et articulus ferius infertus eft, fi modo haec funt ab auctore Homericae aetatis. Verfus 302. 3. 4. leguntur ap. Athenaeum IX. p. 408.

303. χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι· ἐπιχεῦσαι ap. Athenaeum loco mox laudando, ficque Vrat. A. perpetua variatione, v. c. Ψ, 45. ὕδωρ ἀκήρατον, καθαρὸν, ἀθόλωτον, ἀμίαντον, ἀδιάφθορον, reddunt Schol. B. V. M. certatim.

304. χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. ⸓ — ἀθετεῖται, quod praeter morem vas aquarium memorat, quod alias folet λέβητα appellare, aquam autem χέρνιβα. nonnulli autem non tollunt, fed notant, διπλῇ σημειοῦνται, ὡς ἅπαξ ἐνταῦθα λεγόμενον. Etiam Schol. B. et Mofc. χέρνιβον. οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἀγγεῖον. ἐπιφέρει γάρ· πρόχοόν θ' ἅμα. ἀεὶ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ὕδωρ δηλοῖ. Schol. Vict. χέρνιβον. τινὲς ἀθετοῦσιν, ὅτι τὸ χειρόνιπτρον νῦν δηλοῖ, ἀεὶ δὲ τὸ ὕδωρ παρὰ τῷ ποιητῇ.

Referta funt veterum et recentiorum fcrinia disputatione de vocis χέρνιψ vfu proprio de aqua, et de eius vfu improbato pro vafe: quae recoquere, nulli frugi effet: v. Schol. br. Euftath. ad h. l. ad Od. A, 136. p.

1400, 58 sq. vbi: χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα. Etymol. in λέβης. Apollon. Lex. in χέρνιβα. vbi cf. Villois. e Philemone ms. Athenaeum IX p. 408 B. Pierson. ad Moer. p. 414.

Versum obelo esse transfigendum et ipse censeo, sed alia de ratione: quia est ex eo versuum genere, qui supplendae sententiae et structurae verborum caussa a rhapsodis sunt interpositi; nam ἡ δὲ παρέστη. sufficiebat e more poetae. Bentleius emendabat: χέρνιβα' τ' ἀμφίπολος. sicque sane versus restitutus ferri poterat. Verum ex loco Philemonis ms. apud Villois. l. l. patet, χέρνιβον fuisse vocabulum serius vsu habitum: χέρνιβα, τὰ εἰς χειρὸς νίμματα χεόμενα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. — Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν, ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χέρνιπτρον, (vas) ὡς παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοὶ, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν εἰώθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ, τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. habes hic omnem rem paucis expositam, quam ceteri ad fastidium varie iactant.

In Vrat. A. erat glossa ad χέρνιβον, βαττέλινον. an ex, vasculum?

Schol. Vict. „χέρνιβον. ἡ Μασσαλιωτική· ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. διὰ τὸ μὴ εἰρῆσθαι νῦν συνήθως αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους τὰ χέρνιβα. εἰ μὴ ἄρα ἐνικῶς ἐνθάδε γραπτέον χέρνιβον ἀμφίπολος" Scholion est luxatum: In Massiliensi exemplari scriptum fuit: „χέρνιβον ἀμφίπολος ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα." Excidit tamen iudicium grammaticorum, improbari versum: διὰ τὸ μὴ etc. — ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους. nunc interciderunt nonnulla: quae desierant in . . . . χέρνιβα. quibus subiiciuntur reliqua.

305. νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο. Towl. Vrat. b. κύπελλον δέξατο. numerosius tamen est vulgatum. νιψάμενος „cum se ipse lauasset" Clarke.

305. ⊱ 306. ⊱ ad priorem tamen versum nullum extat Scholion A. ad alterum versum notatur: „quod

praepoſitio abeſt, ἐν μέσῳ ἕρκει. Schol. B. V. M. obſeruant eſſe ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ Ἑρκείου Διὸς ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἅλωσιν Φυγὼν (καταφυγὼν Vict.) ἀπέσφακται.

307. οὐρανὸν εἰςανιδὼν, Bentl. emendabat εἰςορόων. quia Ϝιδὼν etiam in compoſitis neceſſarium eſſe cenſebat. De quo v. ad T Exc. IV.

308. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. de hoc v. ad Γ, 276. Ζεὺς vn. Vindob.

309. δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. Schol. B. Vict. „ἀντὶ τοῦ· πρὸς Ἀχιλλῆα." quid tamen notius τῷ εἰς Ἀχιλλέως ſcil. δῶμα. „γρ. ἐλθέμεν" Barnes. φίλον, ὡς μὴ ἐχθρῶς προςδεχθείην. ἐλεεινὸν δὲ, ἐλέου ἄξιον Schol. B. M. Vict.

310. πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἑὸν ἄγγελον." quod locum habebat ſup. vſ. 296.

311. καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον. Etiam hic Venetus: μάλιστα, cum Scholio: „γρ. μέγιστον." vt vſ. 293. ad quem vide quoque de εὖ. In Vrat. b. καί οἱ. Townl. καὶ εὖ.

312. μὶν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας. ἐννοήσας σὺν ὀφθαλμοῖς. vt alias ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν. A, 587 μή σε — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι θεινομένην. Mutaui interpunctionem quae erat: ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀ. νοήσας, τῷ π. Abeſt vſ. 312. a Moſc. 2.

314. τοῦ ἔκλυε μητιέτα Ζεύς. Notabilis perſuaſio hominum priſcorum, quae eadem inter Iudaeos in libris ſacris antiquioribus occurrit, quod crediderunt, peti oſtentum a numine poſſe, idque, prout expetitum erat, a deo mitti quae tamen perſuaſio miram vim ad hominum animos habere debuit. Aliud exemplum v. in Od. Υ, 102 ſqq.

315. αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν. „quod ita dixit non corpore, ſed τὸν ἐπιτελεστικώτατον, alitem certiſſimi augurii" Schol. A. Sch. br. Duplex nimirum erat vocis τέλειον interpretatio; de qua v. dicta

ad Θ, 247 vbi idem versus iam legebatur de ostento Agamemnoni misso.

In augurio interpretando argutantur Schol. B. V. M. Eustath. Melior est ζήτησις mox in Schol. B. et Mosc. inserta, nam Vict. praetermisit; quam iam vidimus supra ad Φ, 252. eam e Porphyrio transscriptam esse, comparatione Scholii ad K, 274 intellexeram; quaeritur in ea: quodnam hoc aquilae genus sit, quod h. l. poeta ante oculos habuerit. Determinationes sunt: vs. 316. esse μόρφνον, θηρητῆρα, περκνὸν appellari, et habere ingentes alas: videbimus de singulis ad vs. seq.

315. τελειότατον πετεηνῶν. Harlei. πετεεινῶν. varietate solenni.

316. μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. „quod μόρφνος scribitur, et περκνὸς, (vtrumque etiam Schol. Vict. sed verbo, monet) etsi Aristarchus aquilam πέρκνον scribere maluerit; vsu repugnante: Schol. A. in quo et in Schol. Mosc. longum Scholion ex antiquiore grammatico insertum est de tono huius vocis; et ἐκ παλαιῶν Eustath. Ap. Hesiod. Sc. Herc. 134. μορφνὸς scribitur: sagittae Herculis μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι, pinnas habent nigrae aquilae.

μόρφνος, quod varie exponitur, a Schol. br. B. Apollon. Lex. Eustath. Schol. Hesiodi ap. Matthaei ad calc. Syntipae fabb. p. 140. nihil aliud declarasse videtur, quam nigrum colorem. aliud nomen aquilae θηρητὴρ et περκνὸς, etiam hoc a nigro colore. Apollon. Lex. cum Hesych. Schol. B. br. Eustath. Etiam vua περκάζειν dicitur ἤδη μελαινομένη. Male habet, quod in hoc Porphyrii scholio confusa est disputatio alia de ardea, ἐρωδιὸς, cuius tria genera sunt: πύγαργος, ἀφροδίσιος, πελλὸς, quodque haec ad aquilam translata sunt; porro molestium est, quod interiecta est alia copiosa disputatio contra eos, qui aquilam μελανοστοῦν inferebant sup. Φ, 252. Ad locum nostrum spectant tantum haec: aquilam esse non illam maximam, sed aliam, etiam nigram, quae tamen minor sit: αἰετὸς καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτι-

στος; habitat illa in montibus et filuis, vocatur *μελαναίετος* et *λαγωςφόνος*. (*λαγωφόνος*) *ἐστὶ δὲ ὠκυβόλος*, celeriter arripiens praedam: ad hoc alterum genus malebat grammaticus Homericam aquilam referre, quam ad prius.

Sunt haec petita ex Aristotele, cuius locum vt adscribam, res exigit: H. A. IX, 32 *τῶν μὲν ἀετῶν ἐστι πλείονα γένη· ἓν μὲν ὁ καλούμενος πύγαργος — ἕτερον δὲ γένος ἐστὶν ἀετῶν, ὃ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγέθει καὶ ῥώμῃ. οἰκεῖ δὲ βήσσας καὶ ἄγκη καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος, καὶ μορφνός. οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Πριάμου ἐξόδῳ. ἕτερος δὲ μέλας τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος τούτων· οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ ὕλας. καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωφόνος. ἔστι δὲ ὠκυβόλος.* hic est ille, ad quem grammaticus contra Aristotelis sententiam, Homerica referre volebat. An per haec, quae apposui, certiorem teneamus notitiam aquilae, ab Homero memoratae, admodum dubito. Verum ea est communis fortuna disputationum de comparatione eorum, quae de historia naturae tradita sunt a veteribus, cum notionibus nostris.

Ceterum ambiguum manet et hoc, quae verior sit huius versus interpunctio: eane quam retinui, an, *μόρφνον θηρητῆρ'*, an *μόρφνον, θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.* Praestare videtur interpunctio recepta, tanquam facillima.

318. *ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐϋκληῒς ἀραρυῖα.* — „quod *ἐϋκληῒς* et per se accipi potest, hoc est, *εὔκλειστος*, et iunctim *ἐϋκληῒς ἀραρυῖα*, h. e. *ἐν ταῖς κλεισὶν ἀραρυῖα*. Sequitur aliud Scholion: *ἄλλως.* „Aristarchus et Ascalonita *εὐκληῒς* vna voce acceperunt, vt *εὐκνημίς*. At alii binis vocibus *εὖ κληῗσ' ἀραρυῖα*. quibus Tryphon adstipulatur; non bene, grammatici nostri iudicio, (cui equidem haud subscribam) et melius pro epitheto accipi, quia occurrunt quidem exempla elisae vocalis *κερκίδ' ὕφαινε. χέρσ' ἐρέται. νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν.* verum non aliud exemplum simile est elisionis feminini in *ης*. (hoc non assequor; *οὐ γε μὴν τῶν εἰς ης ἐκτεταμένων θηλυ-*

κῶν. debuit scriptum esse εἰς ηις. etsi et hanc rationem pro inani ac vana habeas. Ceterum, additur in eodem Scholio, quandoquidem vltima in his vocibus producta est, habendum est paroxytonum εὐκλῆις. scilicet vt νῆες πολυκλήϊδες. de quibus eandem disputationem vidimus ad B, 74.

Ex iis, quae in fine subiiciuntur in Scholio, apparet haec descripta esse ex Herodiano ἐν τῷ κ΄ τῆς καθόλου, e qua superiora quoque auguror esse depromta, quae de tono voc. μέρφυες allata erant. cf. Etymol. in κλήϊδες.

In mſ. Lipſ. vitiose εὐκληεὶς scriptum, et in Townl. εὐκλῆης.

Hiatus, etsi in caesura versus medii, offendit tamen merito, cum ad manum sit melior ratio, quam adscripserat iam Bentl. ἀνέρος ἀφνειοῦ, ἠυκληῒς ἀραρυῖα, aut, quod equidem verum fuisse arbitror: „ἀνέρος ἀφνειοῦ ἠῦ κληϊσ' ἀραρυῖα. eo sensu quo Schol. br. εὖ ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένη, ἀσφαλής· δύναται δὲ ὑφ' ἓν, ἵν' ᾖ εὔκλειστος. In Vrat. A. lectum, καὶ εὖ κληῖσ' ἀραρυῖα, quod Ernesti pro veriore habebat cum Heinsio ad Hesych. in εὔκλῃς, qui tamen non bene geminabat σσ.

319. τόσσ' ἄρα: „tantae vtique. tantae, inquam" Clarke.

εἴσατο δέ σφι. ἐφάνη. se conspiciendum praebuit.

320. δεξιὸς αἴξας ὑπὲρ ἄστεος. Ita legebatur, versu peccante in digammo; correcto iam a Bentl. δια Ϝάστεος. vt Od. B, 154. τὼ δ' ἐπὶ δεξιὰ ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν. Ecce vero Schol. A. ὑπὲρ ἄστεος. γράφεται διὰ ἄστεος. habemus ergo manifestum exemplum digammi extriti cum versus vitio. Sunt tamen melioris lectionis vestigia in codd. Cant. Vrat. A. b. Mosc. 2. Eustath. δι' ἄστεος. ita quoque edd. Flor. Ald. Rom. in quo vitium cum agnoscer(e)tur, Ald. 2. ὑπὲρ recepit, alio cum vitio.

322. σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου. Principio versus haud dubie ex interpolatione iterum ὁ γέρων, pro σπερχόμενος δὲ γέρων. Venetus cum mſ. Mori σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἑοῦ. debebat saltem

esse sine ὁ, σπερχόμενος· δὲ γεραιός. ἐοῦ videtur antiquius esse (fuit γεραιος ἔξου. Schol. A. tamen „γρ. ὁ γέρων ξεστοῦ.

ἐπεβήσετο receptum a Turnebo ex ed. Rom. recte, concinentibus codd. Veneto et Schol. Antea in Flor. Aldd. erat ἐπεβήσατο, quod et codd. exhibent, vt Vrat. d. Lipſ.

323. ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. Schol. Vict. μεγαλοήχου. καὶ ἀλλαχοῦ· κατὰ δώματα ἠχήεντα. Od. Δ, 72 vbi edd. καδδώματα. Lipſ. ἐριγδούπου. quod aliquoties vidimus, vbi syllaba producenda erat, loco duplicatae consonae δ, ἐρίδδουπος. αιθούσης „non e porticu, erat enim sub dio, vſ. 307. sed ex aula, v. 161. ea cincta erat porticibus; vnde ἐρίδουπος, resonans" Ernesti, ex Eustathio. Potest hoc ferri; non autem praeterea, quod vſ. 306. senex precatur στὰς μέσῳ ἐν ἕρκει, nam hoc facit domo egressus sub dium religionis caussa. Omnino res per se clara est. Currum mularum instruxerant in aula, ante domum, sub dio, equos ἐν προδόμῳ 323. poterat tamen vel sic de vtroque dici: ἐν δώμασι vſ. 281. Ergo currus vterque nunc ex aula, per portam aulae egredi possunt; etiam aula πρόθυρον et αἴθουσαν habet, quae totam aulam circumcirca includit: nam τὸ ἕρκος, porticu instructum erat; et in eo porta. In Schol. B. V. M. αἰθούσης. (τινὲς Vict.) τὰ τῆς αὐλῆς τειχία. (Vict. addunt: Σικελοὶ δὲ τὴν αὔλειον θύραν) Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον. De his cf. Obſſ. ad Z, 243. I, 468.

325. τὰς Ἰδαῖος. Vrat. A. τὰς δ'. minus bene. respondet αὐτάρ.

326. τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε. non τοὺς — κέλευε. sed τοὺς ἐφέπων μάστιγι, (ἐπιμαιόμενος E, 748.) ἐκέλευεν ſcil. αὐτοῖς. ὤτρυνεν αὐτούς. Ψ, 642 ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε. Pro τοὺς Vrat. d. τὰς, commodiore vſu.

τοὺς ὁ γέρων iterum a seriore manu. fuit: αὐτὰρ ὄπισθεν. τοὺς δὲ γέρων.

327. καρπαλίμως κατὰ ἄστυ. Cant. περὶ ἄστυ. Irenaeus I, 1. sub f. ἀνὰ ἄστυ.

328. πόλλ' ὀλοφυρόμενοι. οἶκτρ' ὁ. Irenaeus ibid. et Vrat. d.

ὡςεὶ θάνατόν δε κιόντα Turnebus e Rom. intulit θάνατόν δε. In Flor. Aldd. θάνατόν γε erat, quod et Vrat. b. habet. Cant. ὡς εἰς θάνατόν γε.

329. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν. Venetus πόλεος, hoc quoque recte. Schol. A. „γρ. πόλιος. hocque Ionicum.

330. προτὶ Ἴλιον. variat περὶ vt alibi.

331. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'. Ariftarchus diftinguebat εὐρύοπα Ζῆ—ν' ἐς πεδίον altero verfu; et rationem habet in ipfa fyllabarum dinumeratione. ficque codd. Barocc. Mori. Harlei. idque fequutus eft Turnebus ex edit. Rom. Idemque habent Ven. Townl. Vrat. d. bis iam hoc idem vidimus Θ, 206. 7. et Ξ, 265. 6. Quod vfu receptum eft, Ζῆν' — ἐς πεδίον non habebat, cur abiiceretur.

332. ἐς πεδίον προφανέντε. Schol. A. et Vict. „in Chia (recenfione) erat καταβάντε.

333. αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν. „ἄρ' ftatim deinceps, ftatimque proinde" Clarke. Ἑρμείην Cant. At nec eft Αἰνείην, fed Αἰνείαν.

334. Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε. Schol. B. Vict. M. liberari nos aiunt per haec verba a quaeftione, cur nunc Mercurii vtatur Iupiter opera non Iridis; opus erat deo, qui Priamo comitem fe adiungeret, in Achillis confpectum adduceret et ingreffum occultaret. Addit Schol. Vict. διὸ καὶ ῥάβδον ἔχει, ὥς τε κοιμίσαι τοὺς φύλακας, καὶ ἐπιγεῖραι τὸν Πρίαμον. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ὀλίγως." Scilicet in Odyffea non nifi bis mittitur, Α, 38. ad Aegifthum et ad Calypfo Α, 84. Ε, 28 fqq. Eft tamen hoc idem inter argumenta profectae ab alio auctore rhapfodiae noviffimae habitum.

335. ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Barnes: „ἀνδράσ' melius, vt ego puto." At enim nunc non quaeritur, quid putet effe melius, fed vitium abftergendum eft ex hiatu. Fuit

haud dubie ἀνέρ' ἑταιρίσσαι. quod iam Bentlei. adſcripſerat.

ἑταιρίσσαι. Schol. A. φίλου γενέσθαι, καὶ ἑταῖρον. Sch. B. συνεργῆσαι. Schol. br. ἑταίρῳ βοηθῆσαι. Apollon. Lex. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ, verſu adſcripto. Eſt, ſocium ſe adiungere alteri, eique adeſſe. Schol. Vict. συνεργῆσαι. οἱ δὲ παραγενέσθαι. ὅθεν καὶ ἑταῖρα, ἡ συμπαραγενομένη ἄλλοτε ἄλλῳ εἰς μίξιν. ἢ φιλοποιεῖσθαι. φίλον αὐτὸν ποιεῖσθαι Ἀχιλλεῖ πέμπεται. Vltima melius Schol. Moſc. ἢ φιλοποιήσασθαι. πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν Ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται. Sup. N, 456 μερμήριξεν, ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο, adiungeret ſibi.

καί τ' ἔκλυες ὤ κ' ἐθέλῃσθα. Schol. Vict. καίτ' ἔκλυες. τινὲς καί τ' ἔκλυες. καὶ λείπει, φασὶ, τὸ ἀεί. ἀντὶ τοῦ, κλύεις" non aſſequor, quae altera haec lectio fuerit, vitio calami obſcurata; num καί τε κλύες, an καὶ σὺ κλύες, an καί τ' ἔκλυες οὖ. Euſtathius: ἔκλυες, ἀντὶ τοῦ ὑπήκουσας. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστι τὸ κλύειν δοτικῇ συντάσσεσθαι. non meminerat Euſtathius, eſſe datiuum, cui. vt ſaepe: κλῦθί μοι. eodem ſenſu quo κλῦθί μου.

ὦκ' ἐθέλῃσθα cum gloſſa, ταχέως. Vrat. A. perperam.

De toto verſu tam ſalebroſo ſuſpicionem animo inſidere, tanquam de ſupplemento ſuperioris verſus, ingenue fateor.

337. ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ. ⊱ „quod ἰδεῖν et νοῆσαι παραλλήλως idem ſunt Schol. A. B. Vidimus modo vſ. 294. ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.

Peccare verſum in digammi legem, in aperto eſt. Bentleius emendabat: ὡς μήτις ἑ ἴδῃ, μήτ' ἄρ ἑ νοήσῃ. praeclare, vt ſimul cauſſa corruptelae appareat; fuit ſic μη τις ϝε ιδῃ. In Vrat. d. eſt μήτ' ἄρ τι ἴδῃ.

μήτ' ἄρ τε νοήσῃ Cant. τι.

338. πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι. ⊱ „quod Πηλείωνά δε dixit pro εἰς. πρός. ἐπὶ Πηλείωνα. Schol. A. B. V. Eſt quoque v. 339 ſignatus ſtigme, ſine Scholio tamen,

quod forte spectauit ad, Ἀργειφόντην, quem modo vs. 24 vidimus.

339. ὡς ἔφατ'. iterantur vss. 339—345. in Od. E, 43—49. et vss. 339. 340. 341. iterum Od. A, 96. 97. 98.

340. αὐτίκ' ἔπειθ' — 341. ἀμβρόσια, χρύσεια. ※ quod versus recte leguntur hic, et de Mercurio ad Calypso misso (Od. E, 44 sqq.) ἐν δὲ τῇ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας οὐκέτι." Schol. A. excidit ῥαψῳδίᾳ A. et respicitur locus de Athene A, 97. 98 vbi hi duo versus de Athene male leguntur. De his dicta ab antiquis accipere debebat Eustathius, qui omnino delirat in mytho allegorice exponendo de λόγῳ, oratione. Schol. Vict. ἀστερίσκοι παράκεινται, ὡς ἐνθένδε μετενηνεγμένων τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ.

340. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. sicut profecturus; non alia de caussa; vt tot alii aliis in locis profectionem parantes, calceos sibi aptant; nec alae adiectae sunt, quae ad celeritatem cursus designandam adiici solent; nam per se ad cursum deorum necessariae haud sunt; visum et phantasiam celeritatis tantum significatione mouent. Locus variis modis ornatus est a poetis graecis et latinis; inprimis a Virgil. Aen. IV, 238. Schol. Vict. Ἀριστοτέλης αὐτὰ πτερωτὰ οἴεται. ψευδῶς. non perspicio, quorsum haec spectent.

341. τά μιν φέρον. Schol. A. „οὕτως διὰ τοῦ ο. φέρον" itaque lectum quoque est φέρεν. Ceterum vsus loquendi vulgo notus est, quo nos ferre dicuntur ea quibus insistentes loco mouemur; calcei seu soleae proprie neminem ferunt, seu portant, seu incedere faciunt; sed ingrediuntur homines pedibus solea munitis. Hoc ab hominibus translatum in Mercurium. Manifestum ita fit, φέρειν non declarare, ferri et librari deum et in auras tolli soleis, *solearum vi, et ope*, quod interpretandi regulis aduersatur; sed *ferre, ferri*, omnes norunt simpliciter esse de incessu dictum: ita *pedes ferunt*. v. c. de Thetide Σ, 148 τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον.

quis hic argutabitur: quomodo pedes eam in fublime rapuerint? fic ἄνεμοι φέρουσι, venti ferunt volantem etc.

342. ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. Cant. ἠδ' ἐς. De forma loquendi ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο v. dicta ad M, 207.

343. εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει· *delinit*. proprie vi fua priuat, debilitat: de vocis vfu v. ad M, 255. Schol. Vict. ταύτην (τὴν ῥάβδον) Ἀπόλλων αὐτῷ δέδωκεν, ὥς φησι Φερεκύδης. Adiicit idem cum Schol. A. notationem de etymo voc. ῥάβδος, et tono: quae ad nos haud fpectabat, et melius legi poteft ap. Euftath. ad h. l. et ad Odyff. extr. tum ap. Etymol. et in Phauorino. Verfus 343. 344. laudat Schol. Pindari Ol. IX, 50. perperam tamen ad illuftrandam ῥάβδον τοῦ Ἅδου, nam eft ea Plutonis hafta et fceptrum.

344. ὧν ἐθέλῃ. receptum hoc, tanquam magis Homericum; quod faepe vidimus, auctoritate fubnixi Cant. Veneti: vbi Schol. A. ὧν ἐθέλῃ. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐθέλει, διὰ τοῦ ει. αἱ δὲ κοιναὶ διὰ τοῦ η, ἐθέλῃ. vix credam Ariftarchum vulgariorem rationem praetuliffe.

τοὺς δ' αὖτε. Harl. Mofc. 2. τοὺς αὖ.

345. πέτετο κρατὺς Ἀ. Vrat. A. πέτατο.

346. αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· αἶψα δ' ἄρ' ἐς Τροίην. ficque Harl. Cant. Vrat. d. Mofc. 2. vn. Vindob.

347. βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς. fi vnquam, hoc vtique loco erat obtemperandum Ariftarcho. Legitur vbique in edd. et in plerisque codd. αἰσυητῆρι, quae vox nusquam occurrit neque analogiam habet; nam hoc eft fingere analogiam, quod Ernefti aiebat, ab αἶσα fieri poffe αἰσύω, quod nunquam fuiffe conftat, et ab hoc fieri potuiffe αἰσυήτης. vnde ille, non temere, inquit, repudiem lectionem omnium meliorum et antiquorum librorum. Hoc tamen cum pace optimi viri dixerim, ita fe non habet; αἰσυμνητῆρι legitur in Veneto B. Barocc. Cant. Mori. Townl. vn. Vindob. Vrat. b. et αἰσιμνητῆρι in Vrat. d. Diferte quoque αἰσυμνητῆρι le-

gitur in Hesych. vbi v. Notas. Et lectionem ab Aristarcho propagatam omnes testantur. recte redditam ἀνδρὶ βασιλικῷ. Iam autem haec notio ab ipsa sententia requiritur; est porro antiqua vox aliunde nota, αἰσυμνήτης, αἰσυμνᾶν. Notatus est locus Aristotelis de Rep. IV, 10 καὶ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐγίγνοντό τινες μονάρχαι — οὓς ἐκάλουν αἰσυμνήτας. Et occurrit vox Od. Θ, 258 αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν. add. Theocritea, in quibus vox adhibita de Hercule XXV, 48. Contra αἰσυήτης ignoratur et per se et nihil habet, cum quo conueniat. Cur ergo lectionem deprauatam retinemus? cui originem dedisse videtur recordatio, in quam ineptus grammaticus vel librarius inciderat, *Aesyetae* Troiani ex primis libris Iliadis, B, 793. Αἰσυήταο γέροντος. Video quoque αἰσυητῆρι pro nomine proprio acceptum esse in Vrat. A. Damnarunt vôc. vulgatum αἰσυήταο iam Iensius, Valken. Alberti.

In transuersum egit grammaticos ineptum studium etymologiae in voce antiquiore, quam vt etymon eius recte constitui possit; plura enim tentant admodum infeliciter; alii transferunt conatus in etymo voc. αἰσυμνήτου iam ab aliis factos. Obstabat aperte quod ab αἶσα, αἴσιος, non αἴσυος ducitur. Verbo: de etymo laborandum haud erat.

Inutilis esset opera, si singula adscribere vellem, omissis etymis quae in Schol. B. V. M. Eustath. κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Etymol. Apollon. Lex. qui Apionem quoque memorat, voc. αἰσυντῆρι νεανίᾳ. ita enim scriptum est, habentur; seligam potiora.

Schol. A. αἰσυητῆρι. Ἀρίσταρχος, αἰσυμνητῆρι. τουτέστι βασιλικῷ. Similia in B. V. M. intellige iuuenem nobili genere. ἄλλως. οὕτως, αἰσυμνητῆρι, βασιλεῖ, τὴν μορφὴν ἐοικώς. (itaque in ipso Ven. A. erat Scholion ex codice in quo αἰσυμνήτης expressum erat.) καὶ ἀλλαχοῦ· παναπάλῳ· οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι Od. N, 222. 223.

Ducta videri potest ex hoc ipso loco species et forma Mercurii artificum ingeniis inuenta.

348. πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη, οὗπερ ap. Apollon. l. l. at altero loco in ὑπηνήτῃ eſt τοῦπερ. πρῶτον ὑπηνήτῃ. ἀρχομένῳ γενειάζειν Schol. A. B. V. M. br. ὑπηνήτῃ. ἀκμαίῳ. ἄρτι γενειῶντι. νέῳ adſcripto verſu Suidas. Heliodorus reddiderat ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι — ἀκούειν δὲ ἄμεινον ἀρτίως γενειῶντι. διόπερ ἐπήνεγκε. τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη. Eſt ap. Aelian. V. H. X, 18, 4. aut apud ſcriptorem, quem is exſcripſit, de Daphnide locus: Νύμφη ὡμίλησεν αὐτῷ, καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, πρώτῳ ὑπηνήτῃ (ſic pro πρῶτον) ἔνθα τοῦ χρόνου (deb. τῆς ἡλικίας) ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων. ὥς πού φησι καὶ Ὅμηρος. Reſpicit quoque locum noſtrum Plato in Protagora ſub init. et ad eum alludere videtur, eo ducentibus Scholiis noſtris, in Sympoſio p. 195. B. C. recitatur verſus ab aliis, vt a Themiſt. Or. XIII p. 164.

349. μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλοιο ἔλασσαν. turpem hiatum tollit Bentl. παρὲκ ϝιλου ἐλάσχσκον.

ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ. ſic vulgo iungitur. Erneſti bene monuit praeſtare: στῆσαν ἵππους ἐν ποταμῷ, ὄφρα πίοιεν. Hoc ſuadere quoque videtur Schol. B. Vict. „ἐν ποταμῷ, pro παρά.

Nihil monent veteres, de hac profectione et de amne, ad quem ſubſiſtunt aquandi cauſſa. v. Excurſ. ad VI p. 305 ſq.

352. τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ Ἑρμείαν. recte et hic monuit Erneſti iungenda eſſe: ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν, et τὸν δ' ἐφράσσατο κῆρυξ Ἑρμείαν. Apollon. Lex. ἀγχίμολον. — ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου. adſcripto verſu. ἐκ τοῦ σύνεγγυς γεγονότα. Schol. Vict.

ἐφράσσατο. ἔγνω. συνεῖδεν.

354. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. φραδέος, συνετοῦ. Apollon. adſcripto hemiſtichio. Occurrit hoc vno loco; ſaepius ἀφραδής.

νόου ἔργα. aut pronuntiandum eſt νοῦ, aut ſcribendum cum Bentleio: vt quoque eſt ſeu νόος ſeu νοῦς Od. K, 240 καὶ τρίχας. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος.

355. ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω. Schol. B. διαφθαρήσεσθαι. Schol. Vict. διαῤῥαισθήσεσθαι. quidni ὀΐω (αὐτὸν, τὸν ἄνδρα) διαῤῥαίσεσθαι ἡμᾶς, διαῤῥαίσειν.

356. ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων. ἤ μιν — λιτανεύσομεν. ſubiunctiuum, alias aoriſtum, nunc praeſens, cum futuro, eodem loco, vi ac ſenſu poni, iam ſaepe vidimus. Verſus exciderat Vrat. b. librarii tamen ſocordia.

φεύγωμεν, ſcil. relicto altero curru, mulis iuncto, cum muneribus. Schol. B. V. M.

357. αἴ κ' ἐλεήσῃ. Vrat. d. ἐλεήσει. ſuperſcripto tamen η. Vidimus idem modo vſ. 301 et antea quoque. αἴ κε pro ἵνα.

358. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. Cum Euſtathius, (et iam Schol. Vict.) perturbationem mentis perturbato verborum ordine expreſſum tradat: monebat Erneſti, „eſſe eas argutias inanes: cum millies iſta tmeſis in aliis ſit ſine vi tali. συγχεῖσθαι elegans hoc ſenſu, quod et Latini expreſſere *confundi* Sueton. Caeſ. 7.“ *Erneſti.*

359. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Towni. Vrat. b. et Venetus ἐπὶ γ.

γναπτοῖσι. Barocc. Vrat. A. d. duo Vindob. perpetua variatione.

„γρ. γναμπτοῖς μελέεσσι.“ Barnes. Ceterum monet Erneſti, „non eſſe reddendum, *flexibilibus*, ſed: *incuruo in corpore*, ſcil. ſenis grandaeui.“ hoc quidem in loco recte; forte et Λ, 668 et Od. Φ, 283. At loca ſunt alia, Od. Λ, 393. N, 398. 430. vnde patet eſſe ſimpliciter epitheton ornans membrorum.

360. Ἐριούνιος de quo iam dictum ad Υ, 72.

361. ἐξείρετο καὶ προςέειπε. ἐξήρετο. Harl. Vrat. d. Moſc. 2. ſicque aliis in locis variat, vt A, 513. vbi vide, et ad E, 756.

363. νύκτα δι' ἀμβροσίην. Schol. Vict. διὰ τῆς νυκτός. ἀμβροσίη νὺξ, θεία. alma Exc. IX ad A.

ὅτε δ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι. ὅτε δ' „*quum scilicet*" Clarke. inani subtilitate, vt iam saepe monui.

365. δΐ τοι δυςμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι. ἀνάρσιοι. ἄδικοι. ἐχθροί. Schol. br. ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην. ἐχθροί. Schol. Mosc oppositum τῷ ἐρίηρος. Schol. Vict. scilicet, οὐκ ἀραρότες, ἅρμενοι, non coniuncti animis cum aliis, dissidentes, infesti. Occurrit hoc in vno loco Jliadis, in Odyssea aliquoties.

366. θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. Est νὺξ ταχεῖα, *nox cita;* insertum tamen Schol. B. est longa disputatio, quae et in Heraclide f. 45 legitur, et ex parte iam sup. ad Σ, 473 erat allata, qua nimis argute refertur epitheton ad vmbram in conum desinentem. νὺξ θοή, pro ὀξεῖα. Vidimus iam ad K, 394.

367. τόσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα. — „quod ὀνείατα non modo sunt (vt I, 91 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα) βρώματα, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, sed omnino *bona*, χρήματα, nunc munera" Schol. A. sicque B. V. M. Spectant ideo ad h. l. Etymol. et Hesych. h. v. in hoc seiungenda sunt ἀγαθά. βρώματα. Etiam Suidas in ὀνείατα, qui Scholion exscripsit. Et „quod ἄγεται quanquam curru, non φέρεται. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάστασε." Haec vltima saepe monita sunt.

„ἄγοντα, γρ. ἔχοντα" ait Barnes. male ex Eustath. proferendo. Est tamen sic scriptum in Vrat. d.

368. τίς ἂν δή τοι νόος εἴη. τίνα ἕξεις νοῦν; τί διανοήσῃ; τί ἐργάσῃ; γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ. Vrat. d. τοιοῦτος.

369. ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. recte Schol. br. ἀποκωλῦσαι. ἀποδιῶξαι. scil. ἄνδρα.

At legitur ἐπαμύνασθαι non modo in Harl. Cant. Lips. sed et in Veneto ipso, Schol. Vict. Etiam sic in Galeno de Praenot. 5. To. VIII p. 838. Editum quoque sic in Sueton. Claud. 42. Est tamen hoc alienum ab h. l. in quo debet esse *propulsare*, non *auxilio venire*; quod est ἀνδρὶ ἐπαμύνεσθαι. vel ἐπαμῦναι. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω. M, 369.

Ernesti aduersus Clarkium bene monet iungenda esse vt H. Stephanus faciebat: οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ — ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, reliquis in medio positis; non vero: γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι. Tandem Ern. „sed fortasse versus plane insititius est." Suspicio rara viri praestantissimi, nec vero leuis. Nam suo loco idem versus bis legitur Od. Π, 71. 72 et Φ, 132. 133. (paullum mutatus Jl. T, 183) At hoc loco ille otiosus est et friget. Dicas: attamen antiquitus versum esse lectum ex eo constare, quod eum pro signo militibus edidisse fertur Claudius Imp. apud Sueton. 42. Etiam rhetor, aliquis cum quaereretur ex eo, quodnam esset genus orationis iudiciale, (τὸ δικανικὸν εἶδος) respondisse fertur hoc versu recitato (ap. Eustath. ad Odyss. p. 1794, 28) Recte; testantur haec, versum esse lectum; non vero, quod hoc loco. Abiit ille vtique in sententiam. Schol. Vict. παροιμιακὸς γέγονεν ὁ στίχος. Ita Cicero eo vtitur ad Attic. II, 9.

Porro, variat lectio: ἀπαμύνεσθαι, Mosc. 2. vt etiam in Cic. l. l. editur. Ita quoque ἐπαμύνεσθαι est in Vrat. d. et hoc versu laudato Aelian. H. An. V, 39. ἀπαμείνεσθαι vitium est ed. Turnebi, non var. lect. vnde Steph. margo: γρ. ἀπαμύνεσθαι: vti quoque editum est in Od. Φ, 133. ἀπαμύνεσθαι. ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, κακώσει. ἀδικήσει Sch. br. εἰς χαλεπότητα εἰσάγει Hesych. haud dubie ad h. l. ὅτε τι vn. Vindob. et alius χαλεπαίνῃ.

370. ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν. ἀλλά κεν ἄλλον. ⟝ „ὅτι τὸ δὲ παρέλκεται" Schol. A. Scilicet tenendum est, versum in Veneto sic legi: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον. etsi ne sic quidem video, cur δὲ abundare dixerint; καὶ δὲ alibi quoque *et vero, quin potius*. Monendum erat, οὐδὲν esse h. l. pro οὐ· κατ' οὐδέν.

Aliud Scholion A. est: „γράφεται κακόν." Fuit ergo etiam lectum: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέ κεν. versu iugulato. Ita tamen edd. Flor. Aldd. ipsa Ro-

maria, donec Turnebus emendatius dedit: κακὸν, ἀλλά κεν. primus enim ille versum metiri coepit. Turpe istud vitium, κακὸν, καὶ δέ κεν, insidet quoque libris Lips. Vrat. A. d. Mosc. 2.

Eustath. p. 1354, l. 53. recitat versum: ἠδέ κεν. ἢ, καὶ δέ κεν. paullo post l. 64. — ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον. ex hoc haud dubie Turnebus accepit lectionem a se allatam; at debebat idem recipere καί; haud dubie enim scribendum esset: ἀλλὰ καὶ ἄλλον ex proprio ac perpetuo vsu, non κεν. At enim cur Turnebus non alteram lectionem arripuit ex Eustathio ἠδέ κεν. in hac κεν habebat locum recte.

Habemus notabile exemplum mendi temere illati, partim superstitiose propagati partim male sublati. Debuit enim pro eo, quod fuerat: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἠδέ κεν ἄλλον, casu in libro aliquo scriptum esse: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέ κεν αὐτόν. Vitio animaduerso, emendatum est, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον. hoc exhibent Venetus Townl. nec aliter legerunt Schol. br. quae reddunt οὐδὲν, νῦν οὐδαμῶς. qui sic acciperet, debuit legere κακά. Etiam Apollon. Lex. κακὰ — ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ. οὐδέν σε ῥέξω κακόν. immo κακὰ, quod ille per κακὸν declarare vult. Nec aliter legere potuit Vict. cuius Scholion est: „οὐδέν σε ῥέξω. πλεονάζει τὸ δεν. vt τὸ δ' ἔργον οὐδὲν ὄνειδος.“ (Hesiodeum Ἔργ. 311. ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος) vides eum et ipsum κακὰ legere debuisse. Alii emendarunt, — ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον, et pro hoc Turnebus intulit ἀλλά κεν.

Verior itaque lectio, quae et in antiquis codd. Mori, Barocciano, extat ἠδέ κεν. nec aliter legerat Eustath. qui alterum καὶ δέ κεν pro var. lect. apponit. Poterat vtique et hoc esse ἠδὲ καὶ, praetuli tamen id quod auctoritatem cum probabilitate coniunctam habet. In Vindob. est ἠδέ κεν et καὶ δέ κεν.

In principio versus pro οὐδέν σε ῥέξω est οὐδ' ἄν σε ῥέξω in Vrat. A.

373. οὕτω πη τάδε γ' ἐστί. Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ πη. ἐν δέ τισι, διὰ τοῦ δ', οὕτως δή." Lipf. οὕτω δή πη τάδε γ' ἐστί. πη etiam Venetus, minus bene, vt alibi quoque.

374. ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο Θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα. Ven. Lipf. Vrat. A. Mosc. 2. vni Vindob. ἀλλ' εἴ τις. In Schol. A. tamen: „γρ. ἀλλ' ἔτι τις." Ad modum loquendi Clarke iam notauit I, 419 μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπέρεσχε. adde ibid. 683. Δ, 249. E, 433. Od. Ξ, 184. est modus loquendi consentaneus prisco sermoni, quem et Oriens habet. Vict. reddit, ὑπερμαχεῖς.

376. αἴσιον, οἷος δὴ σύ, δέμας καὶ εἶδος ἀγητός, 377. πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων τ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. Notant veteres hos versus, qui omne felicioris sortis genus continent. Delabuntur quoque ad subtiliora, et ad Peripateticorum Triadem. Sic Schol. B. V. M. Eustath. Vita Homeri Plutarchum mentita. Spectat huc Scholion fugitivum in Vict. ad vs. 367. τριὰς ἀγαθῶν ἀπὸ ψυχῆς ἢ τύχης. Et, quod absurdius etiam, est hoc inter ea, quibus probatum iuerunt, fuisse Homerum Peripateticum. Notum enim est, omnes eum sibi sectas vindicasse: v. vel Seneca Ep. 88.

οἷος δὴ σύ. Vrat. d. οἷον δὴ —

δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν. ms. Lipf. et vn. Vindob. δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν ex aliis locis. h. l. importune.

377. πέπνυσαί τε νόον. ita vulgatum erat, nec habebat cur displiceret. Constans tamen est codicum consensus: πέπνυσαί τε νόῳ, sic quoque ed. Rom. cum Eustath. Additur nomen τῷ πέπνυμαι hoc vno loco.

μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. Ven. vterque cum Cant. Mosc. 2. ἔξεσσι. vt iterum vs. 397. Schol. A. M. ἐκγέγονας. ἢ ἐκ μακάρων ἐσσί. Erat autem vs. 347 κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς. vt Γ, 170 βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

379. κατὰ μοῖραν ἔειπας. ἔειπες ed. Rom. Cant. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lipf. vn. Vindob. perpetua varietate.

381. ἤέ πῃ ἐκπέμπεις. exemplum eſt in Tragico Polydorus in Thraciam miſſus; cuius et Schol. B. V. recordatur. Monent Schol. B. V. nouam ſententiam ab hoc verſu ineundam.

382. ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ. Barocc. Cant. Mori. ἵνα τοι τάδε περ. Vrat. A. ἵνα τοι τάδε σῶα μίμνῃ. vitioſe. vn. Vind. σῶα, alter μίμνει.

383. καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν. — „ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.“

384. ἀνὴρ ὤριστος. variat et hic ὥριστος Moſc. 2. Rom. ed. ᾽ὤριστος.

385. σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι. repoſui πάϊς cum Bentl. Ionicum hic vt in ceteris locis, pro παῖς.

μάχης ἐπεδεύετ᾽ Ἀχαιῶν. Ita vulgatum eſt. At Barocc. Vrat. d. et Venetus vterque ἐπιδεύετ᾽. quod Ionicum eſt, h. e. antiquum. οὐχ ὑστέριζεν. Schol. B. Eſt autem μάχης, pro κατὰ μάχης. ἐπιδεύεσθαι et δεύεσθαι requirunt caſum ſecundum, aut ſubintelligunt, ſed perſonae, qua quis eſt inferior: vt Ψ, 483 ἄλλα δὲ πάντα δεύεαι Ἀργείων. cf. Obſſ. ad N, 310. P, 142.

387. τίς δὲ σὺ ἐσσί, Φέριστε, τέων δ᾽ ἐξ ἐσσὶ τοκήων. haud dubie fuit σύ γ᾽ quod etiam Bentl. monuit: vt iam aliquoties, vt Z, 123.

τέων. τίνων Apollon. Lex. et Heſych. Laudat hemiſtichium Schol. Nicandri ad Alexiph. 172. τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας. vbi eſt pro ὧν· vbi ille: τὸ δὲ τέων οὐκ ὀρθῶς κεῖται. (vix recte cenſens ſi quidem τοῦ, eſt et οὗ et τίνος.) σημαίνει γὰρ τό, τίνων. Ὅμηρος· τέων δ᾽ ἔξεσσι τοκέων. βούλεται δὲ λέγειν, ὧν. Vox in Jliade vno tantum h. l. eſt obuia, in Odyſſea aliquoties. ἔξεσσι et h. l. Ald. 2. Moſc.

388. ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. Verſus per ſe haud ex elegantioribus, ſcabritiem habebat aliam in vulgata edd. lectione. ὅς μοι καλά. Verum ὥς μοι ed. Rom. cum Euſtath. Townl. Vrat. A. Venetus vterque. Poteſt tamen ὡς duplici modo accipi: vel ὡς καλά, quam pulcra, θαυμαστικῶς, noua ſententia facta, vt

Schol. B. ait, pro ὡς καλῶς, quam praeclare, honorifice! vel ὥς, οὕτως· vt Ern. vertit, adeo mihi plane. vt fubftituendum fit: quis es tu? valde enim cupio hoc nofcere: tam praeclare tu de meo filio loqueris.

τὸν οἶτον. articulus me tenet. Etiam Euftath. p. 1355, 44. obferuat, non ex vfu poetae articulum h. l. appofitum effe. Dicendum forte, effe pro ἐκεῖνον τόν.

ἔνισπες acuendum effe, monet Schol. A. et Vict. ad quem illuftrandum compara Etymol. in ἔνισπε et fupra ad Ξ, 470. Schol. Vict. adiicit: „ὅτι τὸ ἕβδομον τῶν Ἑλλήνων ἐστράτευσεν ἐς Τροίαν." Septimam Hellenum partem ad Troiam expeditionem feciffe, non aliunde memini. Enimuero, ne fallare, fufpicor Scholion pertinuiffe ad vf. 399. inter feptem filios vnum more Hellenum arma fumere debuiffe.

390. πειρᾷ ἐμεῖο — καὶ εἴρεαι Ἕκτορα. Schol. Vict. πειρώμενός μου ἐρωτᾷς περὶ Ἕκτορος. ὡς „εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε." Z, 291. Nec tamen apparet, quis hic τοῦ πειρᾶσθαι, tentandi, experiendi locus fit. Docet adiectum pro fynonymo alterum εἴρεαι, nihil aliud effe πειρᾷ, quam *quaeris ex me, interrogas.* Sicque in Odyffea pro explorare, ex altero quaerere, Ω, 237. Vlyffes dubitabat, patrine ftatim omnia narraret, an ex eo quaereret ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστα δὲ πειρήσαιτο, et Δ, 119. in locum alterius alterum fucceffit: ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο, vt Romana habet, vulgo legitur: ἕκαστά τε μυθήσαιτο.

391. μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. τῇ δοξαζούσῃ τοὺς ἄνδρας, e Schol. br. apponit Clarke. Videramus iam Δ, 225 et faepe et ἀγορὰ κυδιάνειρα iam A, 490.

392. ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. *vidi*, at εἶδον *videbam*, discernenda effe, monuit monetque Clarke, inde ab A, 37.

393. δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ. δαΐξων ed. Rom.

394. ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν. „quod pro μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα" Schol. A. B. V. M.

397. Μυρμιδόνων δ' ἔξ. εἰμι. ἔξειμι etiam hic nefcio quis: vt modo 307. πατὴρ δ' ἐμοὶ marg. Steph.

398. ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε. Harl. Townl. Mofc. 2. vn. Vindob. ἀφνειὸς μὲν ὅγ' ἐστί. Tum Euftath. ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ, ὡς σύ περ ὧδε, σαφῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ· οὕτως ὡς σύ. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ, ὥς νύ περ ὧδε, οὐ πάνυ σαφῶς ἔχει, ὡς ἐκεῖ φαίνεται. Refpicit Il. B, 258 εἰ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε. vbi v. Obff.

399. ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι. Schol. A. „γρ. ἓξ δὲ τῷ." In Flor. erat ἐγὼ δέ τοι. At Aldd. et Rom. Turn. ἐγὼ δέ τι. rediit Stephanus ad δέ τοι. quod et Euftath. fuppeditabat. Ernefii e Lipf. protulit δέ οἱ, quod receptum a Wolfio firmatur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. Mofc. 2. Ven.

Porro Schol. Vict. ἀπὸ τούτου στοχάζονται, ὅτι τὸ ἕβδομον τῶν Ἑλλήνων ἧκεν εἰς Τροίαν κλήρῳ λαχών. Firmant haec ea quae fufpicatus eram ad vf. 388.

400. τῶν μέτα παλλόμενος. adfcini haec ex Harl. Townl. Vrat. A. (vbi μετὰ) Ven. et Schol. A. ἀναστρεπτέον τὴν μέτα. ἐστὶ γὰρ, μετὰ τῶν. Schol. br. μετ' αὐτῶν κληρούμενος.

κλήρῳ λάχον, ἐνθάδ' ἕπεσθαι. Lipf. ἱκέσθαι.

401. νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' tanquam fpeculator, ne infidiae parentur a Troianis. Schol. B. V. M. Mox v. 402 ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ ex A, 389 noti funt.

403. ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε. Harl. Vrat. b. Mofc. 2. Ven. οἵδε. hocque magis Homericum.

A v. inde 404 lacuna erat vsque ad 504. in codice Veneto A. expleta alia manu, deficientibus quoque fcholiis antiquis A.

404. ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου. poteft iungi ἐσσυμένους πολέμου (ἕνεκα) ruentes, cupidos pugnandi, τοῦ πολεμίζειν, vt vidimus N, 315 accipi καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. vbi v. Obff. vt καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο Od. Δ, 733 fimile illi ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, aliquoties in Odyffea obuio. Poteft tamen et accipi ἴσχειν πολέμου, κατέχειν

ἀπὸ τῆς μάχης, τοῦ μάχεσθαι, αὐτοὺς ἐσσυμένους. Alias est ἐπίσχειν, κωλῦσαι vt Schol. br.

406. εἰ μὲν δὴ „ſiquidem reuera, vt Ξ, 433." Clarke.

407. πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον. h. e. τὸ ἀληθὲς εἰπὲ πάντως, nil reticeſcens. Aliquoties in Odyſſea hoc; in Iliade hoc tantum loco, et Ψ, 361 ὡς ἀληθείην ἀποείποις. Barnes repoſuerat ἀλήθειαν, de quo v. ad Ψ, 361.

408. ἦ ἔτι — ἦέ μιν. ſi ἦ ſcribitur, ſubintelligendum, εἰ ἦ — ſin ἦ eſt, num.

409. μελεϊστὶ ταμών. „acceperant nonnulli μελεϊστὶ pro οἰκτρῶς, tanquam ductum a μέλεος. Hoc tamen apud Homerum notionem habet μάταιος. vt Ψ, 795 μέλεος αἶνος. Eſſe vero κατὰ μέλος, *membratim*" Schol. B. Heſych. Occurrit vox ap. Apollon. Arg. II, 628.

411. ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες Φάγον οὐδ' οἰωνοί. In Townl. Vrat. A. b. Moſc. 2. Harl. Ven. Vict. Moſc. 2. eſt τόν γε. ſane non meliore iure quam variabat paullo ante vſ. 403. Φάγον κύνες ἠδ' οἰωνοί. Vrat. d.

413. κεῖται — αυτως ἐν κλισίησι. οὕτως, ſicut erat, δεικτικῶς. vt ſaepe: (*noch ſo, ganz unverſehrt*) conuenit Schol. Vict. αὔτως. ὁμοίως τὸ (l. τῷ) ὅτε μετήλλαξεν. pariter prorſus, vt vita exceſſit. At Schol. br. ματαίως. ἀνεπιμελήτως. Euſtath. οὕτως ἢ αὔτως. αὔτως Townl. Vrat. b. οὕτως Vrat. d. Eadem varietas in aliis locis.

ἐν κλισίησιν. Schol. br. ἐν σκηνῇ. melius Sch. B. V. M. ἐν περιβόλῳ τοῦ ναυστάθμου. proiectum erat corpus ante fores tentorii vſ. 18.

δυωδεκάτη δέ οἱ ἠώς. de numero v. ad vſ. 31. Euſtath. ἠώς, ἢ ἥδε. ergo duplex fuit lectio.

414. οὐδέ τι οἱ. „γρ. οὐδ' ἔτι οἱ" Barnes. οὐδέ μιν εὐλαί. iam T, 26.

416. ἦ μέν μιν περὶ σῆμα. Vrat. A. ἦ δή μιν. quod praeferebat Ern.

417. ἕλκει· ἀκηδέστως. δίχα τοῦ κήδεσθαι, ἀνηλεῶς. Vidimus iam X, 465 Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς. adscriptis verbis.

ἠὼς ὅτε δῖα Φανήῃ. vt scriptura sibi constaret, reposui Φανήῃ pro vulgato Φανείῃ. de perpetua hac variatione dictum saepe. v. ad Σ, 598 στήῃ. Ξ, 81 et al. Ed. Rom. Φανήῃ exhibet, Eustath. notat legi Φανήῃ et Φανήῃ. Townl. Φανήῃ. etiam Vrat. d. superscr. ει.

418. οὐδέ μιν αἰσχύνει. vn. Vindob. αἰσχύνῃ

θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών. Erat vulgata lectio edd. et codd. θειοῖό κεν, quae Homerica esse nequit. Nam vbique est Ionica forma θηέομαι, nec ab ea vsquam est recessum, neque in Herodoto. Nam quod Ernesii laudat H, 444 θειεῦντο, nescio vnde petierit, nam vbique ibi est θηεῦντο. Aberratur in nonnullis in X, 370. θηήσαντο. vbi male θειήσαντο habent.

Barnes ait: „legitur et θηεῖο· (debuisset addere, vbi?) vt alias θηεῖτο.“ Atqui hoc non conuenit. θηεῖτο, est ἐθηεῖτο, ab ἐθηεόμην, ἐθηέετο. vt Od. E, 75. ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης. inde ἐθηέου, ἐθηοῦ. At ex θηεοίμην, est θηέοιο, θηοῖο. Pergit idem: „ita inf. ad 503 αἰδεῖο.“ quod et ipsum male comparatur; est ibi imperatiuus, αἰδέεο, αἰδεῖο. vti ex αἴδεο, fieret αἴδειο. saltem erat dicendum, fuisse quoque αἴδημι, ex quo fieret αἰδείμην, αἰδεῖο, vt θείμην. θεῖο. Od. I, 269. legitur ἀλλ' αἰδοῖο, Φέριστε, θεούς. quod esse posset ab αἰδοίμην, vt Φιλοίμην. vera tamen lectio et ibi est αἰδεῖο.

Nunc, vt ad nostram lectionem redeam, legitur contra vsum Homericum, qui θηοῖο requirebat, vbique θειοῖο. Corruptius Townl. θείοιο. Ald. 2. vitiose θεοῖο. Est tamen Cantabrig. e quo Bentl. adscripsit: θείοιο supra scr. η. Eustath. p. 1356, 47. diserte recitat θηεῖό κεν αὐτὸς, τουτέστι, θηητὸν κρινεῖς, ὡς ἑρσήεις κεῖται etsi paullo ante l. 32 vulgari modo pictum erat θειοῖό κεν. Firmat emendatiorem lectionem Schol. Vict. in quo quidem praescriptum θειοιο. δι' ὄψεος θαυμάσειας. (haec quoque

in Schol. B. et Mosc. habentur) ὡς καὶ τὸ· οἳ καὶ θηήσαντο (sup. X, 370.) Tum vero: ἐστὶ δὲ διὰ τοῦ ῆ. οἱ δὲ, θειοῖο. In Hesych. θειεῦντο, ἐθαύμαζον, haud dubie fuit, θηεῦντο, nam praecedit θηεῖσθαι. θηεύμενοι. ergo et θηεῦντο.

419. οἷον ἐερσήεις κεῖται. recte Barnes, non ἑερσήεις, quod Stephanus intulerat ex Romana, puto. v. ad Λ, 53. bene redditur in Schol. br. κάθυγρος. νεαρός. Apollon. δροσώδης καὶ ἁπαλός, versu adscripto. similia ap. Suidam, et Hesych. in ἑρσήεις. At in ἐερσήεις, est: καλὸς (f. ἁπαλὸς) δροσώδης. ἡ λέξις ἀπὸ τῶν δεδροσωμένων ἀνθῶν. ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Ernesti: „similiter latini roscidum dicunt pro tenero, molli, i. e. pulcro" Infra 757 νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι. Schol. B. V. M. δεδροσισμένος, ὑγρότητα ἔχων, οὐ κατεσκελετευμένος. addit Schol. Vict. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν νεφέλην Ἀπόλλων. (scil. effecerat Ψ, 188) ὥς που φησίν. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι. Ξ, 350. 351.

420. οὐδέ ποθι μιαρός. μεμιασμένος Schol. br. οὐδὲ ἔν τινι μέρει μῦσος ἔχων. Schol. B. V. M. μεμολυσμένος αἵματι. ἀκάθαρτος, Hesych. vt legunt ibi viri docti. vox hoc vno loco occurrit. post Homerum est. ὁ μύσους ἄξιος, ὁ ἐναγής. cf. Eustath.

σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν· non μεμύκει dici potuisse, obseruat Clarke, sollenni monito. μέμυκε, συμμέμυκε, de vulnere, non hiante, sed oris vulneris coeuntibus, clauso. Ap. Hesiod. Ἔργ. 508. de frigore: μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη. procliue est accipere de terra frigore adstricta; vt etiam Schol. Nicandri ad Ther. 626. p. 29 accepit cumque eo Graeuius; recte quidem quod ad γαῖα attinet; enimuero et ὕλη μέμυκε. ita Hesiodum praestabit accipere de terra et silua remugiente vento; nam μύκειν fuit quod nunc μυκᾶσθαι, mugire, tum fremere, sonare, vt βοῦς μεμυκώς, Σ, 580. Conuenit quoque hoc antecedentibus et sequentibus; nam de ventis hibernis furentibus agitur.

Memorabile est Schol. Vict. ad h. v. σὺν δ' ἕλκεα. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἕλκη μετὰ θάνατον μύει. τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται. ἀδύνατον, νεκρῶν τραύματα μύειν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρηκέναι Ὅμηρον· μῦσεν δὲ περὶ βροτόεσσα ὠτειλή. τοῦτο δὲ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται. Posterior Scholii pars versum attinet, qui nunc in Homericis non legitur: „μῦσε δὲ περὶ βροτόεσσ' ὠτειλή." *occlusit se, coiit, cruentum vulnus.* Hoc impugnauerat Aristoteles, asseuerans, fieri non posse, vt vulnera in cadauere coeant; sed esse ita natura comparatum, vt hient oris seu labiis disiunctis. Iam manifestum fit in priore scholii parte negationem excidisse; legendumque esse: σὺν δ' ἕλκεα. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἕλκη μετὰ θάνατον οὐ μύει, τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται. ait igitur: mirabile narratu hoc esse: vulnera in Hectoris cadauere coiisse; (recte vtique; mirum erat, et esse debuit, deorumque opera effectum hoc.) vulnera enim viuis corporibus illata post mortem haud coeunt, sed hiant, cadaueri autem post mortem illata vulnera putrescunt. Spectat huc fragmentum antiquioris scriptoris in Suida voc. μεμυκότα — κεκολλημένα. καὶ Ὅμηρος· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν. ἐκ παρατηρήσεως Ὅμηρός φησι, τῶν ἐν πολέμῳ τρωθέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν· μόνου δὲ τοῦ Ἕκτορος, κατὰ θείαν πρόνοιαν. Videant nunc Asclepiadae, rectene haec et ex obseruatione, ἐκ παρατηρήσεως, dicta sint. Collega experientissimus, quem consulueram super hac re, docuit me, etsi haec omnino ad vnam formulam reuocari nequeant, habere tamen ea locum in multis vulneribus; de quibus videndus Paraeus de renuntiationibus, Operum Chirurgic. p. 845. ed. 1594.

421. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν. erit ἐπήλασαν αὐτῷ. In Flor. Aldd. erat ἐν αὐτῷ. quod tuetur pars codd. Harl. Vrat. A. b. Ven. suppletus. quod et ipsum defendi potest, ἐνήλασαν χαλκὸν αὐτῷ. Receptum ἐπ' αὐτῷ a Turnebo ex ed. Rom. ἐπ' αὐτὸν Vrat. d. πολλέες vt sit dissyllabum, Cant. Harl. Lips.

Respicitur autem locus X, 371—375.

422. ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἔῆος. alii ἔῆος, editi et scripti: de hoc iam dictum, vbi de voce egi, ad A, 393. ἐΰς, ἐέος, ἔῆος. ἀγαθός.

423. καὶ νέκυός περ ἐόντος. Schol. Vict. „ὡς περισσός, ὁ στίχος ἀθετεῖται" et recte.

Aliud Scholion Victor. ἐπεί σφι φίλος. οὐχ Ὁμηρικῶς κεῖται ἡ ἀντωνυμία· διὸ καὶ προηθετεῖτο. Non satis intelligo caussam nunc allatam. quid ni σφι esset αὐτοῖς, τοῖς θεοῖς?

424. γήθησεν δ' ὁ γέρων. haud dubie interpolate etiam h. l. cum esset, γήθησέν τε γέρων.

425. ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ, ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις. Mirum est, a nullo glossographo notari τὸ διδοῦναι. Editur sic inde ab Ald. 1. nam in Flor. erat δοῦναι. In Rom. est διδόναι. quod et Vrat. A. habet. Monitum tamen de forma in Eustath. et in Sch. B. Vict. Mosc. εἰς δὲ τὸ διδοῦναι το υ διὰ τὸ μέτρον ἐπλεόνασεν. ἢ ἀπὸ τοῦ διδόμεναι καθ' ὑποστολὴν τοῦ μ συνήλειψεν. Alterum hoc dudum ipse sequebar, vt putarem ex διδόμεναι factum esse διδόμναι, vnde διδόναι. aut, vt grammaticus censet, διδόεναι, quod contracte διδοῦναι h. l. est. Est bonum Scholion ap. Eustath. „versum turbari per vocem διδόναι. (Fuit adeo sic lectum) nam, produci διδόναι, vt γνῶναι et βιῶναι, nusquam tradi; διδοῦναι tamen scribere vix licere; esse adeo ο pro longa efferendum vt in ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν (vbi ὄφιν pronuntiari debuit ὄφφιν vel ὄπφιν. Sup. M, 208. vbi v. Obss. ergo h. l. διδόνναι) τινὰ δέ γε τῶν ἀντιγράφων ἐτόλμησαν γράψαι διδοῦναι forte ad similitudinem τοῦ τιθέναι, τιθεῖναι, vel τιθῆναι, ex τιθήμεναι." Sic tamen legunt omnes nostri codices. Saltem nihil enotatum vidi. Ernesti recte iudicat: διδόναι esse antiquam scripturam, sed eam pronuntiatam vt μένος, μοῦνος. mox, postquam coeptum est verba exprimere in libris secundum pronuntiationem, bene edi διδοῦναι. Barnes: „γρ. δίδοσθαι, διδόναι, δοῦναι. et, quod Od. Ω,

313. occurrit, διδώσειν. temere miscens ea quae putat legi posse.

ἐναίσιμα δῶρα. ἀντὶ τοῦ ἐναισίμως, h. e. εὐσεβῶς καὶ προθύμως. Sch. B. τὰ καθήκοντα Sch. br. Scilicet ἐναίσιμον, τὸ δίκαιον, vt vidimus Z, 519. 521. *iusta. debita. dona.* ex αἶσα, *portio.* δῶρα sunt sacrificia.

426. ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε, λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. Ex h. l. dixi apparere, εἴποτε in his esse ὁπότε, ὅτε. v. ad Γ, 180. Schol. B. καθ' ὃν ἔζησε χρόνον. Vict. καθ' ὃν ἦν χρόνον. Mosc. ἄχρις ἔζη. Schol. br. ἕως περ ἦν. Eustathius, sine sensu accommodato: περιπαθῶς καὶ συνήθως· εἰ μηδέποτε γέγονεν ὁ τοιοῦτος Ἕκτωρ. Videntur tamen hunc sequi Clarke et Ernesti; iste Scholiasten ait minus bene exponere ἕως περ ἦν, probatque, vt credere licet, quod vertitur; *si quidem fuit*: quod non intelligo; nisi forte putant cum respectu ad vss. 258. 9 dictum, si modo meus filius fuit, non dei; hic autem formulam esse pronuntiat in rebus amissis cum significatione desiderii; vt in Virgilio Ge. IV, 498. *heu non tua.*" Bene haec, at hoc sensu non erat εἴποτ' ἔην γε. sed, εἴην γε· εἴθε εἴην. aut simile. *vtinam sit!*

ἀθανάτοις in capite versus, est ἀθανάτους in ed. Steph. vitio.

427. λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. Barnes: „λήθετο ἐν μ." eius commentum parum felix.

428. τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο. τῶν legitur in Ven. B. Vict. et binis Vindob. Schol. Mosc. τῷ οἱ. τινὲς, τῶν οἱ, γράφουσι. τουτέστι, τῶν θυσιῶν αὐτοῦ ἐμνήσθησαν. Per se nil habet vulgatum, quod spernas; τῷ, quare, οἱ ἀπεμνήσαντο scil. ἐκείνων. τῶν δώρων h. e. θυσιῶν.

ἀπεμνήσαντο. Induxit H. Stephanus, haud dubie ex ed. Rom. Antea erat in Flor. Aldd. Turn. τῷ οἱ ἐπεμνήσαντο. Schol. br. hoc reddunt ἐπεμνημόνευσαν. estque hoc in Vrat. A. b. Mosc. 2. Clarke affert Hesiodi versum: Theog. 503 οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. et Ernesti: „imitati sunt et alii. Ioseph. Ant. XV, 2, 2 τῆς

χάριτος ἀπομνησθήσεσθαι προσδοκῶν. ex quo loco aliquis possit copiicere: τῶν οἱ ἀπεμνήσαντο. in deteriorem partem dixit Xenophon Mem. I, 2, 31." De his non quaeritur; nihil potest esse notius vocibus ἀπομνᾶσθαι, ἀπομνήσασθαι; sed quaeritur: vtra lectio verior sit in Homero. ἐπεμνήσαντο potest videri esse doctius, quia minus vsitatum, ἀπομνᾶσθαι esse proprium de recordatione acceptorum beneficiorum.

Si vero consulimus vsum Homericum: videmus ἐπιμνᾶσθαι aliquoties frequentari: O, 662. P, 103. Od. A, 31. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν — τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεὶς — sic et Δ, 189. nusquam variat. Haec postrema: τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεὶς mouent me, vt lectionem τῶν οἱ ἐπεμνήσαντο praeferam, tanquam liquido Homericam, eamque secundum haec non dubitaui restituere. Nec mouet me Scholion ap. Eustathium, in quo p. 1357, l. 12 adscripta est in verss. appositis: τῷ οἱ ἐπεμνήσαντο — at l. 25. τὸ δὲ ἀπεμνήσαντο γράφεται καὶ ἐπεμνήσαντο. ἀκριβέστερον δὲ τὸ ἀπεμνήσαντο, καὶ δηλοῖ τὸ ἐμνήσαντο, ὁμοίως τῷ ἀπομηνίσαι, ἀντὶ τοῦ μηνίσαι καὶ τοῖς ὁμοίοις. — ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀπομνήσασθαι καὶ τὸ ἀπομνημόνευμα γέγονε παρὰ τοῖς ὕστερον. Si quod est discrimen notionis subtilius, hoc afferri potest, ἀπομνήσασθαι esse, memoria retinere, ἐπιμνήσασθαι, data caussa, recordari; quod ipsum hic requiritur.

Dii itaque Hectoris pietatis recordantur etiam eo mortuo φίλος ἦσθα θεοῖσι inf. 750 οἱ δ' ἄρα σευ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ, corpore eius seruando, vt iusta ferius adhuc consequi possit. Illustrat hoc Schol. Vict. „Καὶ Θεόπομπός φησιν, Ἀλέξανδρον Φεραῖον Διόνυσον τὸν ἐν Παγάσαις, ὃς ἐκαλεῖτο Πέλεκος, εὐσεβεῖν διαφόρως. καταποντωθέντος δὲ Ἀλεξάνδρου, Διόνυσος ὄναρ ἐπιστὰς τινι τῶν ἁλιέων, ἐκέλευσεν ἀναλαβεῖν τὸν φορμὸν τῶν ὀστῶν. ὁ δὲ ἀπελθὼν εἰς Κραννῶνα οἰκείοις ἀπέδωκεν. οἱ δὲ ἔθαψαν.

429. ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον. Lips. δέξο. non male, ait Ern. immo pessime; nam infertur hiatus.

ἄλεισον. „γρ. ἄλισσον et ἄλισον.“ Barnes. Atqui Eustath. tantum hoc ait, si vox a λισσὸς ducta sit, ita scribi potuisse. Flor. Aldd. ἄλεισσον.

430. αὐτὸν δὲ ῥῦσαι. Vertunt: *ipsum tutare.* sane sup. Ρ, 645 Ζεῦ, πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. Immo vero est: *libera, fac, vt pretio soluto reddatur.* Hoc sententia requirit, et hic est sensus τοῦ ῥύομαι, vnde τὰ ῥύεσθαι, λύτρα, et ἐρύσατο, ἐλευθέρωσεν, ἐλυτρώσατο.

πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν. σύν τε Vrat. A. συμβοηθούντων θεῶν καὶ μὴ ἀντιπραττόντων Schol. B. V. et br.

Versus 430 aberat a Townl. pr. m. errore, non indicio critico.

433. πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου. Vrat. d. νεώτερον.

434. ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι. Bentl. reponit κέλεαι, vt Od. Δ, 812 καί με κέλεαι παύσασθαι in edd. ant. legitur; sic editum quoque E, 174. at K, 337 κέλῃ in edd.

παρὲξ Ἀχιλῆα, ἐκτὸς Ἀχιλλῆος, ἢ χωρίς. ὡς τὸ, παρὲξ ἄγε νῆα. (Od. O, 200. μή με παρὲξ ἄγε νῆα. et πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. I, 7.) Schol. B. V. M. scilicet vt sit sententia: nemini alii fas esse munera accipere praeter Achillem solum; itaque, ἐμὲ, παρὲξ Ἀχιλλῆα, praeter Achillem, me. At vulgo vertitur, *clam Achille*, ex sententia.

In Edd. Flor. Aldd. Turn. legitur παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι. Ed. Rom. παρὲξ Ἀχιλῆος δέχεσθαι. quod etiam habet Venetus suppletus. Induxit παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι H. Steph. ex Eustathio: firmantque codices: Lips. Ven. B. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. non tamen, ait, Ernesti, ausim hanc lectionem praeferre alteri: παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, quae et ipsa recta est et elegantior.“ Recte, sed ea non facile in doctiorem abire potuit.

435. τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι. περισσῶς ἐν κῆρι. v. sup. ad vs. 61. 236. Adscripsit Schol.

Vict. „ἵνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. De hoc verſu v. ſup. ad O, 657. 658. Aberat a Lipſ.

436. μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται. Barnes: „γρ. γένοιτο“ ex Euſtathio.

437. σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην, ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ. ita interpungebatur, minus commode. De voc. ἐνδυκέως v. ad Ψ, 90. Schol. Vict. ἀδωροδόκητον δὲ ὁδηγήσειν ἑαυτόν φησι, διὰ τό· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐίσκω. vſ. 371. Ἄργος, τὸ Θεσσαλικόν. quippe ex ore Myrmidonis. οὐ μόνον ἄχρι τῆς σκηνῆς Ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Schol. V. M. at haerent in eo, quod πεζὸς Argos venire haud potuiſſet; eſt tamen non cum hoc ſed cum ſententiae ſumma iungendum: comitarer te per mare et per terras, nec modo ad Achillem, ſed ad ipſam Theſſaliam: Ita intelliges Schol. Vict. ἢ πεζός. ὑπερβολή. ἢ ἀντὶ τοῦ· καὶ ἐν νηΐ, πῇ δὲ καὶ πεζός. ἤ, ὡς ἂν εἴποις· πῇ δὲ καὶ πετόμενος, οὐ μόνον συμπλέων.

439. οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Color idem qui I, 55 οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. adde Δ, 539 et P, 398. de pugna: μῶλος οὐδὲ Ἄρης, οὐδὲ Ἀθήνη τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτο.

Lipſ. ὀνησάμενος, male. ὀνοσάμενος, ἐκφαυλίσας. Apollon. Lex. οὔκουν τις vn. Vindob.

440. ἢ καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. Ita vulgatum. ἀναΐξας Cant. Harl. Townl. Vrat. b. Moſc. 2. Accedunt Ven. B. (cum Ven. A. ſuppleto, cuius nulla eſt auctoritas) Moſc. Vict. auctoritate igitur vincit haec lectio. Alioqui nec altera eſt deterior. Sane ἀναΐξαι fere hoc ſenſu frequentatur, vt ſit exilire de loco, de ſede, et ἐπαΐξαι irruere. ſed ἐπαΐσσειν poteſt quoque eſſe ἀΐσσειν ἐπὶ τὸ ἅρμα, vt bene Euſtathius: ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὸ ἐπαΐξαι δοτικῇ συντάσσεται· Ὅμηρος δὲ ἐνταῦθά φησιν· ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους, ἤγουν, ἐπὶ ἅρμα καὶ ἵππους. ἀναΐξαι autem ἀΐξαι ἀνὰ τὸ ἅρμα. Vtrumque eo modo, quo ἀναβῆναι ἵππους et ἐπιβῆναι ἵππους vel ἅρμα dicitur.

441. λάζετο χερσίν. vn. Vindob. χειρί.

442. ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Sphalma non lectio est, H. Stephani: ἀν δ' ἔπνευσε. Notabilis versus propter vsum τοῦ ἐμπνέειν μένος, simpl. de excitata virium contentione: quod animo tenendum, quoties hoc etiam alibi de afflatu hominum legitur, ne arguemur in voce; abierat ea in vulgarem formam loquendi; vt esset mouere, excitare.

443. ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο, οἱ δὲ — πονέοντο, τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευεν. Fluctuat apodosis. melius eam constitui censeo ὅτε ἵκοντο· τοῖσι δ' ἐφ. vt saepe δὲ in apodosi, otiose. ista autem: οἱ δὲ — πονέοντο non cum anteced. iungenda, sed interposita in medio esse arbitror: custodes autem tum coeperant coenam parare. νέον, modo, paullo ante initio facto. Ita nec necesse est de mutatione in νέοι cogitare, quod in animum forte venerit.

444. οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα Φυλακτῆρες πονέοντο. Schol. Vict. νέον, ὡς· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν (Od. Γ, 318) καί· θήσειν νέον ἡβώοντα. I, 446. Eadem haec addunt: καὶ πῶς οὖν Ἑρμῆς φησι· νύκτα δι' ἀμβροσίην; (vs. 363) αὔξειν θέλων τὴν χάριν.

περὶ δόρπα. nam est ὁ δόρπος et τὰ δόρπα. v. ad I, 88. Schol. Vict. δόρπα, ὡς λύχνα· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δρὸψ, κακῶς. forte ἀπὸ τοῦ δρέπειν, et hinc δρόπα, δόρπα. Hesych. δόρπα. δεῖπνα. et Eustath. comparat τὸ ζυγὸν, τὸ δεσμὸν, τὸ κέλευθον (duplices formas fuisse dicendum, non μεταπλασμῷ fieri) idem plura apponit ex Athenaeo p. 1358 pr. et aliis locis repetit. cf. ad B, 381. Ceterum nisi admiseris supra ad vs. 124. dicta, instam horam coenandi haud constitutam fuisse, mireris h. l. coenam parari, iam tenebris obortis; etsi verum est, esse potius verba ita accipienda: iam tum coenam fuisse peractam, sub vesperam. Nam πονεῖσθαι totum actum coenandi complectitur, non modo apparatum. Neque adeo de alta nocte nunc est cogitandum: sed de vespere. cf. inf. 475. 476.

445. τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε. Cant. ἐφ' ὕπνον ὄρουσε. ſicque Ven. ſuppletus. τοῖσιν δ' ὕπνον ἔχευε Vrat. A.

446. ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας. Schol. Vict. οἱ μὲν παραπυλίδα, οἱ δὲ τὴν ἱππήλατον, ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ναυσταθμου. Haec vt intelligas, v. diſputatâ de porta caſtrorum, ſup. ad lib. VII Exc. I p. 402. Nota *) et Exc. I. ad XII. p. 357.

καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Townl. ὀχῆα v. ad 566.

447. ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε. Flor. et Lipſ. ἐς δ' ἄγε (ſaltem ἆγε) quam Ern. pro veterrima ſcriptura habebat; equidem pro mera incuria librarii.

δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. Vrat. A. δῶρ' ἐπήνησεν (ἐπένησεν, ab ἐπινέω, exſtruo) gl. ἐσώρευσεν. Memorabile mendum cum praua interpolatione ex tentata emendatione.

448. ἀλλ' ὅτε δὴ — Aldd. vitioſe δέ.

449. ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι. Peccatum in digammum ϝάναξ, quod plus quam centenis locis diligenter ſeruatum vidimus. Viderunt hoc omnes: Dawes Miſc. Crit. p. 152. emendationem propoſuit, Μυρμιδόνες πονέοντο ἄνακτι. vel ποίησαν ἀγανοὶ, Bentl. felicius δείμοντο ἄνακτι; hac enim voce vſus eſt Od. Z, 9. Ξ, 8. I, 349 et al. Venerat quoque in mentem τεύξαντο.

Ex mea ſententia emendatio locum non habet; nam totus locus de tentorio Achillis aperte eſt inſititius a ſeriore rhapſodo a 449 ad 456. et procedebat antiquum carmen ſic:

ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο,
δὴ ῥά τότ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾦξε γέροντι.

450. 1. δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Legitur locus inde a Barneſiana editione ita diſtinctione facta: ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες. vertebatur: *et deſuper texerant hiſpidos calamos, ex prato vbi demeſſuerant.* Clarke vlterius progreſſus, mutauit: *et deſuper texerant lanuginoſo culmine, ex prato vbi demeſſuerant.* Ita neceſſe erat iun-

gere ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον. Ita accipiendum ἐρέφειν ὄροφον, ac fi effet ἐρέφειν τὸ μέγαρον ὀροφῇ. fere vt καλύπτειν fup. Φ, 321 τόσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, inducam fuper ipfum colluuiem. λάχνη eft χνοῦς, lanugo; et ὄροφος λαχνήεις erit ὀροφὴ ἐκ καλάμων χνοωδῶν καὶ ἁπαλῶν. δασὺς, quia ἐκ δασέων καλάμων contextus eft. Schol. Vict. τινὲς, δασύσκιον. δοῦρα ἐλάτης. κλάδους Schol. B. V.

Schol. br. Euftath. κέρσαντες. περικόψαντες, σχίσαντες, ἐστέγασαν. (enimuero κείρειν h. l. eft ξέειν) Melius quam Schol. B. ἔρεψαν, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνωσαν. ἐκάλυψαν. ὅθεν καὶ ὀροφή. Prius alienum eft ab h. l. vt contra A, 39 εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα h. e. ἐστεφάνωσα, accepere pro ἐστέγασα. At veteres ipfum calamum acceperunt effe ὄροφον ex quo fit ὀροφή. Schol. B. br. ἐστὶ δὲ εἶδος καλάμου. Hefych. ὄροφον, τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους. cf. idem in λαχνήεντα. add. Schol. Eurip. Or. 147. 148. qui notionem recitato verfu declarat. Euftathius difertius: ὄροφος δὲ, καλαμίσκου γένος ὑδροχαροῦς, ἐπιτηδείου εἰς ὀροφήν. ait porro eum calamum, vbi maturuerit, habere lanuginem, et effe ideo bonum tectis faciendis; vnde deinceps domorum ὄροφος omnino pro tecto dictus fit.

Vt autem veteres ὄροφον pro calamo acciperent, adducti funt interpunctione diuerfa a vulgata, et, fi recte iudico, meliore: αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Sicque interpungebant edd. omnes, quas vidi, ante Barnes, qui tacite intulit alteram interpunctionem, qua ftructura impeditur et notio obfcuratur: ad priftinam itaque rationem redii.

ἀμήσαντες priore producta: vt vidimus fup. ad 165. καταμήσατο.

452. ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι. Iterum peccatum in ποίησαν ϝάνακτι vt modo vf. 449 vbi vide. Dawes emendabat ἀμφὶ δὲ καὶ μεγάλην αὐλὴν σταυροῖσι ϝάνακτι ποίησαν πυκινοῖσι. At vide quam rotundius Bentl. nihil mutans quam αὐλὴν δείμαντο ϝάνακτι.

ἀμφὶ δέ οἱ. scil. *τῇ κλισίῃ*. Schol. B. V. M. *περὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν.*

453. *σταυροῖσι πυκινοῖσι.* Apparet hinc tentoria, *κλισίας*, Achiuorum fuiſſe tuguria ſtipitibus compacta; vt iam monui ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. In Antehomericis Tzetzae vſ. 262 *τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκτὰς, σταβάραις ἀραρυίας*. Euſtathio ſunt *τὰ σταύαρα*. Sunt *σκόλοπες*. Operoſius, quam neceſſe erat Schol. B. exponunt. cf. ad h. l. Lenz. *Ebene von Troia* p. 201. et *Millin* in ingenioſa enarratione anaglyphi quod vulgo dictum *Scipionis clipeus*, verius *Achillis*, p. 30. comparans faciem in eo aliquantum diuerſam periſtylii cum Homerico.

θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής. μοχλὸς ἐπιβεβλημένος Apollon. Lex. appoſitis vſl 453. 4. 5. conueniunt ceteri, Heſych. Etymol. agnoſcit Pollux I, 77. Schol. B. V. M. *μοχλὸς δέ ἐστιν ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον*. Idem monet eſſe acuendum *ἐπιβλής*, at Ariſtarchus *ἐβαρύνει*, *ἐπίβλης. οὐ καλῶς.* Euſtath. et Etymol.

μοῦνος pro *εἷς*, hoc quoque loco.

454. *εἰλάτινος. τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοί.* Apollon. Lex. pro *τρεῖς*, *τρίς*.

ἐπιῤῥήσσεσκον. ἐπέκλειον. ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἤχου. Sch. B. potius ab ſumma vi et impetu, quo in occludendo annitebantur. Sch. br. *ἐπέβαλλεν. ἐπέκρουεν ἢ μετετίθετο* (f. *ἐπετίθετο*) Apollon. Lex. h. v. *ἐπεσπῶντο. ἐπέβαλλον.* Eadem Heſych. addito: *ἐπέκλειον μεθ' ὁρμῆς* vbi cf. Not. *ἐπετίθει* ſimpl. Euſtath. Item Sch. br. Ceterum per vnum *σ* efferunt fere vbique edd. et codd. et grammatici, vt ſcribant *ἐπιῤῥήσεσκον*, cum tamen ſit a *ῥήσσω*. Emendatum video a Cantabrig. edit. In aliis quoque *ἐπιρήσεσκον* vno *ρ*, vt Vrat. d. et Schol. Vict. *οὕτως, δι' ἑνὸς ρ.* Schol. Sophocl. Oed. Tyr. 1244. (1265) ad verſum: *πύλας δ', ὅπως εἰςῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω* —

455. *τρεῖς δ' ἀνακοίγεσκον μεγάλην κληῖδα, τὸν μοχλόν. τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν ἐπικεκλεισμένην θύραν κληῖδας καλεῖ* pergunt Sch. B. V. M. *καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ κλεῖ-*

θρον οὕτως ὠνόμασε, non quasi vocem hanc in Odyssea occurrere dicat, quod non ita se habet; occurrit tantum in Hymno in Merc. 146. κλήϊθρον· sed sic accipio: „etiam in Odyssea pessulum, vulgo τὸ κλεῖθρον dictum, appellauit κληῗδα vt Od. A, 442. ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. cf. Eustath. et ib. et h. l. p. 1358, l. 59. Fuere scilicet, qui per κληῗδα ipsas fores intelligerent. Hesych. in μεγάλην κληῗδα θυράων. ὅλον τὸ θύραμα. τινὲς δὲ, τὸν μοχλόν. Etiam Schol. Vict. κληῗδα, τὸν μοχλόν.

ἀναοίγεσκον. non cogitandum est de digammo, ἀναϝοιγεσκον. quod οἴγω respuit; v. c. sup. vs. 446. δ' ὤιξε, et mox vs. 457. In compositis autem cum praepositione variare vsum, notaui iam Excursu IV. ad XIX. p. 767. De sensu loci v. Notam ad h. v.

456. Achilles trium hominum vires aequabat; et Diomedes saxum torquebat, quod duo vix mouebant sup. E, 302 sq. Argutantur de hoc grammatici Schol. B. V. M.

457. Ἐριούνιος ὦξε Vrat. A. ὤιξε.

458. ἐς δ' ἄγαγεν. ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν. (ideoque contra morem) εἰ μὴ ἄρα ἐπὶ τῇ ἁμάξῃ φησί. (haud dubie) Schol. Mosc.

460. θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα. Mori ἄβροτος. ex more et ex etymo: vt Υ, 358. Χ, 9. de voce, toties iam lecta, nunc demum monent Schol. B. V. M.

462. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι. Putabat Bentl. fuisse ϝεισομαι, et ideo tentabat πάλι ϝεισομαι, vel πάλι νείσομαι. ita vero praestabat πάλιν οἴχομαι. At vero ϝεισομαι, ϝεισατο, est ex εἴδω, similis sum, non ab εἶμι, eo, quod digammum non habet. πάλιν. εἰς τοὐπίσω. Schol. B. V.

464. ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην. ἀσπαζέμεν ed. Flor. Emendatum in Aldd. Rom. Diserte Mercurius eloquitur caussam, cur nolit in Achillis conspectum venire; argutantur tamen plura grammatici.

465. γύνη δ' εἰςελθὼν — Dionys. Hal. Art. c. 9, 15.

467. ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. nunc τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν notat, at inf. 568 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ὀρίνῃς, τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμόν. cf. vſ. 568.

469. ἐξ ἵππων ἆλτο. Apollon. Lex. obſeruat, ἐξ ἵππων h. l. eſſe pro ἀπό. Hoc quorſum antiquus grammaticus annotauerit, non aſſequor. vtrumque enim vulgari vſu frequentatur. Sic Γ, 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντε. Porro Schol. Vict. ἄμεινον βαῖνε γράφεται ἐπὶ τοῦ γέροντος. ἡ τῆς περιστάσεως οἰκεῖον τὸ ἆλτο. hoc ſane!

470. Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν. „γρ. καταῦθι. vt Ψ, 163 παραῦθι" Barnes.

471. ἰθὺς κίεν οἴκου. Schol. Vict. et B. κατ' ἰθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὸν οἶκον. quidni: recta ingreſſus eſt portam, quae ad cubiculum Achillis ducebat.

472. τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε. „vbi vtique, vbi ſcilicet, ſedere ſolebat" Clarke.

Interpungi poteſt alio quoque modo: γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. recta ingreſſus eſt cubiculum. τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διῒ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν εὗρ', ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. *Hic*, in hoc cubiculo *ſedebat Achilles*, et inuenit eum intus, in cubiculo.

ἐν δέ μιν αὐτὸν εὗρε. Schol. Vict. τὸ μὲν κοινόν. (an ἐκεῖνον?) τινὲς δὲ, τὸ, ἐν, ἀντὶ τοῦ, ἔνδον. ὡς· Ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ· εἰς. (v. c. Σ, 439.)

473. ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. Vrat. d. ἕτεροι δὲ — Euſtath. qui adſcripſit: ἔθος δὲ τοῦτο Ῥωμαίοις ἔτι καὶ νῦν ἀρέσκον. loqui videtur de Byzantinis et Graecis ſui temporis. καθήατο. verum alterum eſt vſu receptum. v. ad Λ, 76.

τῶ δὲ δύ' οἴω — ita repoſuit Turnebus, inde H. Stephanus, et vulgg. praeeunte Euſtathio: δύο δὲ μόνοι περὶ αὐτὸν ἐπονοῦντο. ſicque codd. Harl. Vrat. A. et d. Moſc. 2. Venetus ſuppletus. In Flor. erat τὼ — οἴω. In Aldd. Rom. τῷ — οἴῳ. vn. Vindob. τὼ δὲ δύω τε.

474. Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος. hic et inf. 574 idem qui Alcimedon ſup. P, 459. 467. Π, 197. Vidimus iam Τ, 392. Comparant Schol. B. Μελάνθιος et Μελανθεύς.

475. ποίπνυον παρεόντε. νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς. Media in ποίπνυον est producta, quae erat breuis sup. Σ, 421. (item corripitur Od. Γ, 430.) obseruat hoc Clarke et sic expedit: corripi, quia sit vocalis ante vocalem. Malo dicere esse formas duas ποιπνύω, et ποιπνύω, vt A, 600. Ξ, 155. inde ποιπνῦσαι Θ, 219. Od. Υ, 149.

476. ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. versus inutilis, quem facile inter expletiuos referas; sententia erat absoluta: νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς. Nec tamen offendi vidi quenquam. Nunc video Scholion Vict. „ἔσθων καὶ πίνων. τὸ ἐσθίων οὐχ ὑποπίπτει μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Φησὶ δὲ καὶ ἔσθειν καὶ πίνειν. ἔσθοντες κρέα πολλά. Θ, 231. εἰ δὲ εὐτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι. (si exiles sunt versus: sunt eius modi alii plures.) „τίπτε Θέτιτ' ἂν ὕπεπλε (Θέτι τανύπεπλε) ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. (Σ, 385.) „οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη (Od. M, 77.) „ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει.“ (Od. K, 358.) „τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου.“ (Od. E, 263.) ἵππους δὲ ξανθὰς (ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Il. Λ, 679.) „ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν (Od. K, 98.) οὗτοι γὰρ πάντες, ὡς Σέλευκος, ἔμμετρον λαλιὰν ἔχουσιν. Habes exemplum critices veterum per se haud iniustae; verum iniquae quatenus in poeta antiquissimo adhibetur, a quo nullum nitorem et studium requirimus, contra simplicitatem et ἀδολεσχίαν in laude adnumeramus.

ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Schol. br. Φασὶ γὰρ, τοῖς παλαιοῖς μήδ' ὅλως αἴρεσθαι τὴν τράπεζαν. χωρὶς εἰ μὴ διὰ τὴν τοῦ (f. ὑπὲρ) Πατρόκλου λύπην. Scilicet in vita heroica mensae videntur perpetuo adstitisse, quandoquidem epulas potando producebant. Est pro commentario locus Athenaei I, p. 12 A. B. vnde patet eos, qui mensas nunquam remotas esse dicerent, interpunxisse ἔσθων καὶ πίνων ἔτι· καὶ παρέκειτο τράπεζα. Scholion vetus seruatum est in Victor. ἔτι γὰρ παρέκειτο. ἀθετεῖται. οὐ γὰρ ἀφῃροῦντο αἱ τράπεζαι παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ, μέχρι ἀναστῶσιν, ἔκειτο. Φησὶ γάρ· αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἥρεον, ἠδὲ τραπέζας. (Od. T, 61.) Vides eodem ex fonte

hausisse Athenaeum sua l. c.) ἢ τούτου ὡς πενθοῦντος ἤρετο. Post haec omnia miror, nemini suspectos fuisse vtrumque verss. 475. 6. tanquam mere expletiuos; quandoquidem Achilles, si epulatus est nunc, vix iterum epulari potuit inf. 627 sq.

ἔτι γὰρ παρέκειτο Mori. Vict.

477. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰςελθὼν Πρίαμος μέγας. Schol. Vict. οὐ πρὸς ἔπαινον μέγας. ἀλλ' ὅτι, καὶ μέγας ὢν, ἔλαθεν. Neutrum probes. sed est epitheton ornans, per se otiosum.

ἄγχι δ' ἄρα στὰς — Vrat. A. ἄγχι παραστάς.

478. χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα. laudat locum Seneca Controuers. I. p. 107.

480. ὡς δ', ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ. Schol. B. bene. ὡςεὶ φυγάς τις φονεύς, ἐξαίφνης ἀπανιστάμενος τῆς πατρίδος, ἀπέρχεται πρὸς τὸν ἁγίσοντα. Videri potest, satis esse, si quem cogitemus ἱκετεύοντα ἐλθεῖν, verum in heroica vita hoc sollenne erat, vt expiationem ab aliquo peterent; sic in Herculis rebus aliquoties narratum hoc. inprimis, quod a Neleo ei expiatio fuerat negata: v. Apollod. II, 6, 2. Orestis expiatio ap. Troezenios Paus. II, 31 Argonautarum ap. Circen: Apollon. IV, 700 sq. Apollinis Cyclopibus occisis ap. Admetum et al. Recentius exemplum est ap. Herodot. I, 35 καθάρσεως expetitae, ab Ernestio memoratum. Etiam Schol. br. ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸν ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενον φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ παραγίνεσθαι εἴς τινος οἰκίαν ἀνδρὸς πλουσίου καὶ καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (f. ἑστίας) συγκεκαλυμμένον, καθαρσίων δεόμενον. Et ad expiationem nos deducere videtur ἄτη πυκινή, h. ἄγος, graue piaculum, crimen, quod commiserat. Audiamus Schol. Vict. ὡς δ' ὅταν. ὡςεὶ φυγάς τις φονεὺς πάντας λαθὼν εἰςέρχεται καθαρθησόμενος, καὶ παρακάθηται τῇ ἑστίᾳ, καὶ πάντες ὁρῶντες καταπλήσσονται. Ἴσως δὲ ἀναχρονισμός ἐστιν· ὡς καὶ τό· ἴαχε σάλπιγξ. (non assequor; mos tamen fuisse videtur antiquissimus.) τὸν δὲ καθαίροντα καὶ ἁγίτην ἔλεγον. ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ αἰφνίδιον τῆς εἰςόδου.

481. ἄλλων ἐξίκετο δῆμον. ἄλλων reposuit Barnes pro eo, quod vulgatum erat, ἄλλον. hoc tuetur aduersus eum Clarke, et laudat loca similia Od. O, 228. Π, 382. vbi ἄλλον δῆμον etiam legitur; vt contra Barnes laudauit ἄλλων δῆμον Od. O, 238. Υ, 219. nemo dubitabit vtrumque recte dici. At Barnes vincit auctoritate codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. d. Ven. suppleti, Townl. Vrat. A.

ὅν ἄτη πυκινὴ λάβεν, κατέλαβε, reatus oppressit, facinus impetu animi, ira et vecordia perpetrantem. ἄτη πυκινὴ piaculum graue. πυκνὸς, densus, validus, hinc magnus et multus. Sic πυκνὸν ἄχος vidimus. πυκναὶ μελεδῶναι.

482. θάμβος δ' ἔχει εἰςορόωντας. ita legitur inde a Stephano haud dubie ex Eustathio, accinentibus codd. Erat ἔχεν in edd. Flor. Aldd. Rom. Turn.

483. ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. Vrat. d. θεοειδῆ.

485. τὸν καὶ λισσόμενος. Schol. B. V. monet, abundare καί. Tu inuerte apud animum verba: καὶ Πρίαμος λισσόμενος προςέειπεν αὐτόν.

486. Μνῆσαι πατρὸς σοῖο — Locus, qui sequitur, praestantissimum habitum est exemplum orationis ad miserationem mouendam instructae, ab omnibus et antiquae et recentioris aetatis. Quintiliani ista quis non tenet: *Epilogus quidem quis vnquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus aequari?* Instit. Or. X, 1, 49. non quasi hic Iliadis esset epilogus; sed quia rhetor de epilogis illo loco agit, in quibus oratores maxime affectus mouent. Breuitatem in hac oratione commendat Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 15. p. 368. 9. Pro ea orationem rhetorico fuco oblitam apposuit Dictys III, 21. Et fuit argumentum hoc propositum exercitationibus discentium, patet e Quintil. III, 8, 53. Occurrit quoque inter argumenta Progymnasmatum. Schol. B. intexuit Scholion, quod caput ex Heraclide Alleg. 59. esse animaduerti: quo Ἑρμῆν nihil aliud esse quam eloquentiam, pro suae opinionis argutiis, ex h. l. docet, quo Mercurius Priamum docuerat, quod optimum esset τῆς πειθοῦς

genus: scilicet τὴν διὰ τοῦ λόγου πειθώ. Sapientius est Scholion Vict. Μνῆσαι πατρός. πολεμίῳ διαλεγόμενος καὶ τῶν παίδων αὐθέντῃ, καὶ μισοῦντι ἐξαιρέτως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου, διὰ τὴν τοῦ Φίλου ἀποβολήν, ἄλλην ἀρχὴν οἰκειοτέραν οὐκ εἶχεν ἢ τὴν τοῦ πατρὸς ὑπόμνησιν. Et ad 488 ἐντέχνως δὲ, πρὸ τῶν ἰδίων, τῶν τοῦ Πηλέως ἐμνήσθη; ὅπως αὐτὸν ἡ τῶν οἰκείων κακῶν οἰκτίσῃ μνήμη.

πατρὸς σεῖο. Est haec Zenodotea lectio, quae Aristarcheae est praelata: πατρὸς σοῖο· vt didiceram ex Apollonio de Syntaxi p. 165. nunc quoque ex Schol. Vict. πατρὸς σοῖο. Ζηνόδοτος, σεῖο. κακῶς. Est quoque σοῖο ap. Heraclid. Alleg. l. c. et Ammon. p. 49. in σοῖο et σεῖο p. 129. qui etiam ἀκρίβειαν in altero quaerit. Sane quidem, adiuncto adiectiuo, esset dicendum σεῖο ζῶντος, non σοῖο. nam est ζῶντός σου, σέο, σεῖο. At vero πατρὸς σοῖο an πατρός σου, σεῖο, dixerit, perinde est. Apud Apollon. Lex. in σέθεν p. 597. incertum esse potest, at in σοῖο certum est, ita eum legisse: σοῖο, τοῦ σοῦ. cf. ib. Toll. add. grammaticum de Soloecismis p. 201. ad calcem Ammonii Valk. In Vrat. d. σεῖο γρ. ἑῖο. perperam. μνῆσεο est ap. Ammon. l. c.

487. τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. τηλίκου. τηλικούτου. Apollon. Lex. hoc ergo vulgatius fuit? οἷος ἐγὼ Heraclid. l. c. p. 182. ἐγὼ haud dubie antiquius. Schol. Vict. notat sequi debuisse: ἥλικος ἐγώ. Esse vero tale, quale in Odyss. H, 108. ὅσσον (nunc legitur τόσσον) Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες, ὡς δὲ γυναῖκες ἱστῷ τεχνῆσαι.

Peleum iam decrepitum senem vidimus T, 334. 5. 6. Obseruarunt veteres (Zenodotus fuit: Schol. Vict. Ζηνόδοτος πρεσβύτερον Πηλέα φησιν· ἐπεί γε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνῃ μικρὸν ὄντα τὸν Πρίαμον.) ap. Eustath. „non conuenire satis tempora vtriusque inter se; nam Peleum multo maiorem natu esse debuisse, si quidem ille comes fuit Herculis in expeditione in Laomedontem; captus tunc puer Priamus, tum Podarces dictus" (v. Apollod. II, 6, 4. et Notas p. 445) At enim

primo haec ſunt ἔξω τοῦ ἔπους; porro inepta ſunt per ſe, nam in mythis ſemel poetarum vſu receptis non quaeritur de annis; ſunt certae heroum γενεαὶ, ad quas pleraque reuocantur; ita Peleus interfuiſſe narratur Argonautis; idem venationi Calydoniae; multo minus ſubtiles ſunt poetae in connubiis ad temporum rationes conſtituendis.

488. καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες. Schol. B. οἱ περίοικοι — κεχωρισμένοι τῇ γνώμῃ καὶ ἐναντίοι (longius petitum ſane!) ἢ χωρὶς οἰκοῦντες. ἢ κυκλόθεν. hoc melius cum Schol. br. nam ἀμφὶς eſt etiam pro ἀμφί.

περιναέται Lipſ. καὶ μέν που. Schol. Vict. ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. μέν περ Vrat. A. Porro Schol. B. „τινὲς ἐόντος. ἵν' ᾖ, χωρὶς σοῦ ὄντος.

Hos verſus locum dediſſe ſuſpicor iis quae de Pelei grandaeui calamitatibus fabulati ſunt Tragici. Schol. Vict. quaerit: vnde hoc Achilli innotuerit: ἢ παρὰ Εὐρωπαίων τοῦτο μαθών φησι. λέγει δὲ . . . . κιστον, καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀρχάνδρον καὶ Ἀρχι . . . . (noui Archandrum et Architelem ex Herodoto; at ii erant Achaei filii; nec vacat nunc vlteriora inquirere.) ἴσως δὲ παρὰ Ἀστεροπαίου πέπυσται νεωστὶ ἥκοντος ἐκ Παιονίας (P, 350.)

489. οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. Sch. br. ἀρὴν, βλάβην νῦν. Recte. itaque prior corripitur. v. de hac voce ad M, 334. Ξ, 485. Σ, 100.

491. χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται. eſſet: „ἐπι τ' ϝελπεται.“ quae digamma non admittit. Bentl. emendauit: και ϝελπεται. malim καὶ ἐέλπεται. Forte tamen antiquitus fuit ἐπί τ' ἔλδεται. vt, τά τ' ἔλδεται E, 481. Sch. br. legunt ἐπεὶ ἔλπεται. ἔλπει Vrat. A.

492. ἀπὸ Τροίηθε μολόντα. Ita repoſitum ex Barocc. Cant. Mori. cum Ven. pro vulgato ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. etſi nil refert.

493. αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος. Similia videramus ſup. 255 ſq. παράπτολμος Vrat. d. monſtrum vocis.

494. τῶνδ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι. non omnium filiorum fed τῶν ἀρίστων. τῶνδ' non τῶν δ'.

496. ἐννεακαίδεκα vna voce, ait Sch. B. fcil. e more grammaticorum. At Pamphilus diuifim, vt repofui. De numero liberorum v. Z, 244 fq. Theocrit. XV, 149 numero rotundo XX memorat. Schol. Vict. Ἑλλάνικος νς (LVI filios memorat; haud dubie ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς) Idem Schol. Vict. πιθανὸν, μίαν τεκεῖν ιθ, οὐχ, ὡς Βακχυλίδης ν̄ τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας. Et ad 497. ἔσχε δὲ (Priamus) καὶ Ἀρίσβην, τὴν Μέροπος τοῦ Περκωσίου. ἐξῆς (leg. ἐξ ἧς) Αἴσακος. Ἀλεξιαρόην (leg. Ἀλεξιῤῥόην Ouid. Met. XI, 763. et Heinf.) Ἀρτάνδρου. Λαοθόην τὴν Ἀλύτου (leg. τὴν Ἄλτου. v. Φ, 85. 86) τῶν δὲ Πριαμιδῶν πρεσβύτερον Πολίτην φασί. Notat locum Athen. XIII, p. 556. propter morem barbarorum plures vxores habendi: cum Achiuorum vxores ne quidem pellicem aequo animo ferrent; vnde Clytaemneftra cauffas irae in Agamemnonem habere voluit, Menelaus contra nullibi pellicem aut feruam habuiffe memoretur. Haec ille ex Ariftotelis obferuatione narrat. Exfcripfit Athenaeum Euftath. ad vf. 497.

ὃς δέ μοι οἶος ἔην. οἶος, πρὸς τὸ σώζειν τὴν πόλιν. nam alioquin fuperftites erant plures. Obferuat porro Sch. B. effe haec distracta in duo: οἶος ἦν, et εἴρυτο δὲ, pro ὃς οἶος εἴρυτο. vt (Λ, 267) τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο παύσατο δ' αἷμα, pro παυσαμένου τοῦ αἵματος ἐτέρσετο τὸ ἕλκος. Et (Γ, 318) λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἀνασχόντες ηὔξαντο. De εἴρυτο v. Exc. IV ad A. ὃς δὲ μὲν Vrat. d.

αὐτοὺς, puta τοὺς πολίτας. At αὐτὸς Lipf. vn. Vindob. et adfcripferat Bentl. nefcio vnde.

502. παρὰ σεῖο. male Vindob. σοῖο.

503. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον. ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς. Barocc. ita Ἀχιλεῦ excluditur. fed eft hoc ex altero loco Od. I, 269. αἰδεῖο. pro αἰδέεο (de quo v. dicta fup. ad 418.) vnde fit quoque αἰδέου, αἰδοῦ. Non effe poffe optatiuum (nam is αἰδοῖο

erat) bene vidit Eustath. ipse ducit ab αἴδομαι. αἴδεο. Melius ducitur ab αἰδέομαι. αἰδέεο, αἰδεῖο. vt σπεῖο K, 285 ex σπέεο. Est quoque αἰδέεο in Lipf. αἰδοῖο Vrat. A.

506. ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Vertitur: *viri — ad os manum admouere.* Ita ὀρέγεσθαι accipitur dictum pro ὀρέγειν. quod quidem ita se habet apud eos qui post Homerum scripsere; ita ap. Apollon. Arg. II, 830 et IV, 1605. Homerico tamen vsu vbique ὀρέγεσθαι dictum est pro *extendere se versus aliquid*, quod verti quidem potest, *appetere aliquid*, aliter tamen se habet ad verbum, et supplendum est *extendere se* ἐπί τι vel κατά τινος σύν. v. notata ad Δ, 307. De loco Ψ, 805 vide ibi Obss. Suboritur itaque difficultas in iunctura, et ambiguitas non animaduersa, praeterquam a Dammio; *osculari virum*, alienum esset a re et a more; ἱκέτου esset, *osculari manum;* ita vero verba essent, ὀρέγεσθαι *extendere se*, στόμα (κατὰ στόμα, pro, στόματι) ποτὶ χεῖρα ἀνδρὸς, quod quam durum esset! Superest tertium: ὀρέγεσθαι (σὺν) χειρὶ ποτὶ στόμα ἀνδρός; status supplicantis erat, *amplecti genua et altera manu prehendere mentum:* vt supra de Thetide A, 500. 1. καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο καὶ λάβε γούνων σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα λισσομένη προςέειπε Δία. Nunc itaque sensu idem erit, ac si dictum esset vulgari more; Priamum, *amplectentem genua Achillis, alteram manum extendisse versus mentum Achillis*, ὀρέγεσθαι χειρὶ, pro vulgari ὀρέγειν χεῖρα, πρὸς στόμα ἀνδρὸς, vt eius mentum attingeret.

Haec quidem disputata sunt, si ad Homericum vsum haec comparanda sunt. Valde tamen probabile fit, hunc ipsum versum esse inter ea loca, quibus auctorem huius rhapsodiae diuersum esse ab antiquiore poeta patet; nam apertum fit ὀρέγεσθαι h. l. esse dictum pro ὀρέγειν, et auctorem declarasse hoc: Priamum osculatum esse manum Achillis; nam id iam antea significarat v. 478. χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας. Voluit ergo haec

verba ita accipi: ὀρέγειν χεῖρα ἀνδρὸς πρὸς στόμα ἑαυτοῦ. *manum Achillis admouere ori suo.* Hocque sensu ὀρέγεσθαι esse pro ὀρέγειν dictum, censuit quoque Schol. Vict. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι, ᾧ στομάτι τὸν υἱὸν ἐφίλησε, τούτῳ νῦν τὸν ἐκείνου φονέα. ὀρέγεσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας. vltima vix bene. Vult enim χεῖρ' non esse χεῖρα, sed χεῖρε. χεῖρε δυϊκῶς. εἶπε γάρ· καὶ λάβε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους. vs. 478. 9. etsi grammatica Homeri haud animaduersa, vidit Eustathius p. 1360, l. 56. ἀνδρὸς π. ποτὶ στόμα „χεῖρας ὀρέξαι" (ergo ita quoque lectum fuit?) ἢ „χεῖρ' ὀρέγεσθαι." καὶ ὅρα, ὅπως νῦν καινότερον παρέφρασε τὸ· ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν (A, 501) διὰ τοῦ· ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξαι. Igitur ille sensum inesse voluit, quem tertio loco paullo ante memoraui.

Bentleius, cui et ipsi versus displicuerat, adscripsit: ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ γούνατα χεῖρας ὀρέξαι. quod est corrigere poetam, non lectionem restituere. Tum vereor vt hoc Homericum sit, nam vbique est γούνων ἅψασθαι et ἱκέσθαι πρὸς γοῦνα, et λαβεῖν γούνατα vt 465. 468. et λαβεῖν γούνων pro λαβεῖν τινα κατὰ τῶν γούνων, A, 500. serioribus λαβέσθαι γούνων.

507. πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. De formula ἵμερον ὦρσε γόοιο v. ad Ψ, 14. ὑπῶρσε etiam Od. Δ, 183 τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, vnde Aristot. Rhet. I, 11. legitur ἐφ' ἵμερον ὦρσε. Porro πατρὸς esse puta, διὰ, ἕνεκα, πατρός.

510. κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. Facessebat molestias ἐλυσθεὶς iam sup. Ψ, 393 ad quem versum vide Obss. Schol. B. V. ad h. l. ἐλυσθεὶς, παρεθεὶς, ἢ συνειληθεὶς, ἢ κυλισθείς. Schol. br. εἰλυθείς. Eustath. συστραφείς. Hesych. κουφισθεὶς, ἐλισθείς. idem ἐλισθεὶς, ἐλίξας ἑαυτόν. Apollon. et Eustath. nihil monent. Pro *inuolutus, contractus,* ἐλυσθεὶς aliquoties occurrit, in Apollon. vt I, 254. at III, 281 αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς *contractis membris* inclinando se. Nostro loco haud dubie est, *prouolutus, aduolutus genubus.*

Enimuero ita debuit esse ἐλυσθεὶς, ab ἐλύω vel εἰλύω. Tum alterum est, quo Homericum est ϝελυω. Ita saltem scribendum fuisset Ἀχιλῆϊ ϝελυσθείς. dicendum itaque et hunc versum recedere a more Homerico. λιασθεὶς in vno Vindob. stupore librarii.

κλαῖ' ἀδινὰ v. modo ad Ψ, 225.

511. κλαῖεν ἑὸν πατέρα. suppl. ἄλλοτε μὲν — Sch. B. V. monent, quia sequitur ἄλλοτε δέ. Pro αὖτε vnus Vindob. αὖτις.

512. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει. — „quod δώματα dixit καταχρηστικῶς tentorium seu tugurium" Schol. A. et V. Zenodotus scribit στεναχὴ, enimuero mutatur τὸ ε, vt in λέγω, λόγος, μένω, μονή. στενάξαι, στοναχή. Sch. A.

513. γόοιο τετάρπετο v. ad Ψ, 10 et de voce ad I, 701. Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. lib. IV, 7. memoriter recitat ἀλλ' ὅτε τε κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη, καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων. prius ex Od. Δ, 541.

514. καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων. — „ἀθετεῖται· nam sententia iam erat absoluta versu superiore; et hic alter est otiosus. γυῖα quoque improprie h. l. dicta pro μέλη, cum γυῖα sint tantum manus et pedes" Sch. A. Etiam Schol. Vict. ἀθετεῖ ὁ Θρᾴξ. (Dionysius) ὁ γὰρ ἵμερος περὶ μόνην τὴν ψυχήν. γυῖα δὲ οὐχ' ὅλα τὰ μέλη φησίν. εἰ μὴ δέ τις στερνοτυπεῖ, τοῦτο οὐ γράφει. (an sic τὰ γυῖα manus?) Possis commemorare Od. Z, 140 θάρσος ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γυίων. verum metus sentitur pedibus maxime et manibus. Eustath. nihil his offenditur.

515. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη. ἀνέστη vn. Vindob. indocte. ἀνιστᾷ Vrat. d.

518. ἆ δεῖλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. κάκ' ἄνσχεο. „est Aristarchea lectio" Sch. A. Quae tamen alia lectio esse potuit praeter hanc? an κακὰ σχέο? — Lips. vitiose: ὦ δεῖλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἀνέχεο κατὰ θυμόν. vn. Vindob. ἦ μάλα πολλά.

519. 520. 521. repetiti ex fuper. 203. 4. 5.

521. υἱέας ἐξενάριξα. υἷας Vrat. A. debet faltem effe ὑἷας. Cant. ἐξενάριξε cum vno Vindob.

522. 523. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ. Laudat poetae peritiam confolandi Plutarch. de Confolat. ad Apollon. p. 105 B. excitatis vff. 522 ad 533.

Schol. A. ὅτι τὸ ἁπλοῦν ἐστιν, ἕζευ. τὸ δὲ σύνθετον κατ' ἄρ' ἕζευ. οὐχὶ ἵζευ.

ἄλγεα δ' ἔμπης. Schol. A. ὅτι τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὅμως. ἐσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας." (Od. Σ, 353) hoc alterum verum non eft: v. ad Ξ, 174 ἔμπης ἐς γαῖαν. In noftro loco iungenda funt καίπερ ἀχνύμενοι, ἔμπης ἐάσομεν.

ἄλγεα ἐν θυμῷ iungere praeftat, non κατακεῖσθαι ἐν θυμῷ, vt ἐάσομεν κατακεῖσθαι fit *refidere*.

524. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Sententia obuia, faepe variata: eximie ap. Sophocl. El. 137 fqq. Vtrumque locum excitauit Suidas in voc. πάγκοινος.

Schol. A. „οὐ γάρ τις τ' ἄνυσις. ἐν ἄλλῳ." ficque Townl. Schol. Vict. πρῆξις. ἄνυσις διὰ θρήνου. λείπει δὲ ἡ ἐξ. ὅτι δὲ ἄπρακτον ἡ ἀνία, καὶ οἱ φιλόσοφοί φασι, καθὸ μὴ διορθοῦταί τι τῶν ἠτυχημένων. Vocem ἄνυσις iam vidimus fup. B, 347. et Od. Δ, 544 et aliquoties ap. Apollon. vt I, 413. At vulgata eft quoque ap. Plutarch. l. l. ap. Suidam l. c. et Schol. Sophocl. 136. apud quem vf. 142 idem: ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν eft; Schol. Apollonii ad Arg. I, 296. 862. Inf. vf. 550 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος.

525. 6. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι ζώειν ἀχνυμένοις. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί. Verfus paffim modo finguli modo iunctim excitati a fcriptoribus. nec modo ap. Stobenfem Serm. XCVI p. 532 et CXXIII p. 606. apud Plutarch. de aud. poet. p. 20 F. et p. 22 B. vbi argutatur, dum δειλοῖσι βροτοῖσι interpretatur τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις, hos enim folos effe vere miferos.

Verum δειλοὶ et h. l. sunt δείλαιοι. ὀϊζυροί. Conuenit sententia Od. Δ, 197 sq.

ἐπεκλώσαντο. εἱμαρμένον ἐποίησαν. ἐπεμοίρησαν. Schol. B. minus bene tamen ducunt vocem a Κλωθώ, vna Parcarum, quippe quae et ipsa ἀπὸ τοῦ κλώθειν dicta est. Vox in Jliade hoc vno loco, in Odyssea aliquoties occurrit; in Eurip. Or. 12. vbi cf. Schol. De voc. κλώθειν, nere, v. Ind. Schneideri ad Script. R. Rust. in voc. Tela.

ζώειν ἀχνυμένοις· ita Townl. cum Veneto et Lips. sicque ap. Plutarch. de Consolat. l. c. tum in Axiocho. Opp. Plat. To. III p. 367 D. pro vulgata: ζώειν ἀχνυμένους.

αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί. Schol. Vict. νῦν τὸ φύσει θεῖόν φησι. τοὺς δὲ ποιητικοὺς (θεοὺς) λυπουμένους εἰςάγει. καὶ Ἐπίκουρος ἐντεῦθέν φησιν, ὅτι τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον οὔτ' αὐτὸ πρᾶγμ' ἔχει, οὔτ' ἄλλοις παρέχει. διὸ οὔτε ὀργαῖς οὔτε λύπαις συνέχεται. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀθεράπευτον. Clarke laudat Hesiodeum Ἔργ. 112. de aurea aetate: ὥςτε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος. Sunt dii ῥεῖα ζώοντες. Simili, non prorsus eodem modo, Epicurei: *deos securum agere aeuum* ap. Lucret. vbi v. I, 57. 60.

527. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. „quod Hesiodus hinc fabulam suam de dolio petiit" vnde sane arguitur serior vixisse? quid tamen si quis contrarium statuerit, et Homerum ex Hesiodo petiisse dixerit? quid? si mythus vtroque fuit antiquior? quid si neuter alteri aliquid debet? nam est magna mythi in vtroque disparitas, si inspexeris Ἔργ. 94 sqq. vbi est dolium a Pandora Epimetheo allatum.

Obseruat porro Schol. A. „quod *duo dolia* poeta memorat, nonnulli autem e recentioribus vnum dolium bonorum, et duo malorum induxerunt." Et sic fere Pindarus. De hoc v. mox ad 528.

Ceterum Scholion hoc A. quod etiam Schol. Vict. nonnullis mutatis habet, esse Porphyrii suspicor. in quo

porro obseruatur, dicta haec esse ab Achille consolandi Priami caussa; alioqui apud Homerum *deos tantum bona dare: θεοὶ δωτῆρες ἐάων.* (Od. Θ, 325.) Scilicet, excusatur sic poeta, cum alias videatur indigna numine, et iis quae alibi dixit contraria, dicere. quae et Sch. B. ad 528. habent. Alio modo Dio Or. LXIV p. 341. To. II. R., versum apponens, addit, sane quidem dolia esse apud deos, ταμιεύει δὲ αὐτοὺς (τοὺς θησαυροὺς qui in iis sunt) πρὸς τὸ ἐπιβάλλον ἡ τύχη. — Sequitur in Schol. A. ζήτησις, quae et in Sch. br. reperitur, (sane antiquissima illa, miserorum mortalium, de origine malorum) quomodo hic *dii* dicantur *dare mala* hominibus, quum Od. A, 7. 34. *homines* ipsi *mala sibi arcessere* dicantur: οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Respondetur: in Odyssea loqui Iouem, qui, quid verum sit, teneat, at h. l. Achillem loqui qui verum ignoret.

ἐν Διὸς οὔδει. τῷ οἴκῳ Sch. B. et Vict. Idem cum Vict. monet, Platonem haec reprehendere (loco notissimo de Rep. II sub f. p. 379 vbi vss. 527 — 532 recitantur.) ὡς ὁ θεὸς ἀγαθόν. οὐδὲ δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν. ὃ δὲ μὴ βλαβερὸν, μηδὲ βλάπτει. — In Platone subiicitur: οὐκ ἄρα ἀποδεκτέον οὔτε Ὁμήρου, οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἁμαρτάνοντος, καὶ λέγοντος· ὡς δοιοὶ πίθοι etc. v. ad v. sq.

Versus passim memoratus: vt ap. Dion. Chrys. Or. LXIV. sub f. alludit Plutarch. de Exilio p. 600 C.

528. δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἐάων. Primo monendum, vulgo vbique legi ἕτερος δὲ ἑάων. et δὲ ἑάων. Iam Schol. A. ⊱ „quod ἑάων pro ἀγαθῶν. et υἷος ἑῆος, ἀγαθοῦ. (A, 393) per ignorantiam autem Zenodotus scribit ἑοῖο." De his v. dicta ad A, 393. vbi confectum esse arbitror, fuisse vocem antiquam ἐὸς, ἐὰ, ἐὸν, *bonus*, vnde ἐῇ sc. δόσις, μοῖρα. vt et ἐῢς *bonus*. diuersa ab ἑὸς, suus, quod et ϝὸς et ὅς.

In Schol. A. porro obseruatur: „ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο, quod alias, ὁ μὲν, ὁ δέ. est quoque ὁ μὲν ἕτερος, ἕτερος δὲ, ideoque de tribus doliis accipi haec non possunt. Vt haec intelligi possint, primo loco dicendum est, interpunxisse olim multos post δοιοὶ γάρ τε πίθοι — δώρων οἷα δίδωσι κακῶν· nunc restat ἕτερος δὲ ἑάων. Ergo esse pronuntiarunt tria dolia, duo malorum, et vnum bonorum: quod sane facile ex vsu rerum et obseruare et probare potuere; etsi grammatica ratio postulabat ἄλλος δὲ ἑάων, non ἕτερος. Poterat tamen pro hoc laudari: ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. vbi ἕτερον est pro ἄλλο. Ita acceperat quoque Pindarus P. III, 146 ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. *pro vno bono dispertiuntur dii hominibus vna duo mala.* Itaque Schol. ad c. l. statuunt, et Pindarum non recte accepisse Homerica. At Pindarus potuit aliud antiquius carmen ante oculos habere.

At sollennis aliorum et verior interpunctio est, monente quoque Scholio A. post δώρων, οἷα. δίδωσι. (ἕτερος μὲν) κακῶν, ἕτερος δὲ, ἑάων. Monet quoque Schol. Pindari l. c.

Porro morari aliquem potest hoc: quod Iupiter mox dicitur tantum dare mixta ex vtroque dolio, aliis mera mala; restare tamen et tertium, vt det sola bona. Hoc esse videtur, quod sensit Maximus Tyr. Diss. V, p. 69. atqui hoc facile videbis aduersari non magis ipsi rerum hominumque naturae et vsui, quam poetae sententiae, qui iam antea 525. 6. omnes mortales esse miseros pronuntiarat: quomodo igitur possent sola bona a Ioue expectare.

Tandem notandum est, versum quidem ap. Plutarchum de Consolat. l. c. p. 105. legi, vt nos legimus; etiam Schol. Pindari h. l. sic: δώρων, οἷα δίδωσι (pro δίδωσι scil. Ζεὺς) κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων et sic porro, nisi quod vs. 530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ ἐπιμίσγεται. Aliter tamen apud alios, primoque loco apud Platonem de Rep. l. c. II. p. 379 D. hoc modo: ὡς δοιοὶ πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, Κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ

δειλῶν. καὶ· ᾧ μὲν καμμίξας ὁ Ζεὺς δῷ ἀμφοτέρων, Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. οὐδ' ὡς (leg. οὐ δ' ὡς *nec vero sic*) ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται. (haec ex Δ, 84 subiecta sunt.) Manifestum esse arbitror, non lectionem antiquiorem, sed interpolationem a Platone appositam esse. Eandem tamen repetunt, dum versus 527. 528 recitant, non modo Euseb. Praep. Eu. XIII, 3 ex Platone, verum etiam Plutarch. de aud. poet. p. 24. Rich. Payne Knight p. 78 e diuersis apographis ductas lectiones censet; vtique Platonis lectionem debere haberi serioris rhapsodi, quandoquidem Κῆρας alio sensu dictas in ea videmus, quam in Homero, cui sunt tantum Κῆρες θανάτοιο, non omnino, fata vitae: quod sagaciter animaduersum esse haud neges.

His absolutis, quae inter veteres agitata fuerunt, restat vt moneam, primo ab aliis ἑάων ab aliis ἐάων scribi; prius verius, puto: cf. dicta de hac voce ad A, 393. Tum vero hiatum inesse vix tolerabilem: ἕτερος δὲ ἑάων. Sed facile apparebit, excidisse τε, cum esset ἕτερος δέ τ' ἑάων. Nec aliter Bentleius: qui etiam coniecerat: οἷα δίδωσ', ὁ κακῶν, ἕτερος. Totus versus 528 aberat a Townl.

530. κακῷ ὅγε κύρεται. κακῷ ἐπιμίσγεται Sch. Pind. l. c. quod pro interpretatione haberi potest: miror Schol. Vict. κακῷ κύρεται. ὑπὸ κακοῦ κύρεται. ὡς· Τρωσὶ δαμείς. ἢ, κακῷ συντυγχάνει (haud dubie hoc!) ὡς τὸ· αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρεν. (Ψ, 521)

531. ᾧ δὲ καὶ τῶν λυγρῶν δώῃ. ἐκ τῶν λυγρῶν, h. e. nihil aliud quam λυγρὰ, Plato: ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα (τὰ κακά.)

λωβητὸν ἔθηκε hoc vno loco legitur: Redditur *iniuriis obnoxium facit.* Ex Eustathio: cui est ἐφύβριστος καὶ ἄτιμος. Est periphrasis τοῦ, ἐλωβήσατο, pro λωβᾶται. βλάπτει. vt tot alia per τιθέναι efferuntur; *reddit*

εἰμι miserum. Sophocl. Philoct. 1105 τλάμων ἄρ' ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός. est pro βλαπτόμενος.

532. καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. κακὴ βούβρωστις. proprie *fames*. κυρίως ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός. νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις." Sch. A. Paria sunt in Etymol. et in Hesychio ex vtroque emendando. add. Eustath. accinit Sch. B. qui βούβρωστιν hactenus de aerumna dici posse putat, ἐν γὰρ ταῖς ἀτυχίαις ὑπὸ λύπης ἑαυτοὺς ἐσθίομεν, vt Bellerophontes (Il. Z, 202). Addit: qui autem per famem reddunt, ἀγνοοῦσιν, ὅτι Πρίαμος οὐ λιμώττει, ἀλλ' ὀδυνᾶται. Cui equidem reponam: atqui de Priamo hoc et sequenti versu non agitur, sed est vniuerse dictum, sententia generali, et ex rerum heroicae aetatis euentis, quibus Tragici postea tam multa τραγικώδη superstruxere, cum viri, principes quoque, aut terris suis expulsi et eiecti, aut caede perpetrata, exules errarent et inopes; cui non in mentem venit Horatianum: *pauper et exul Telephus aut Peleus*. Manebo ideo in eo, esse βούβρωστιν h. l. proprie dictam. vt et ap. Callimach. in Cer. 103 Νῦν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται vbi est appetentia et auiditas cibi, quae ex obtutu agnosci potest. In edd. Flor. Aldd. erat βούβρωσις. Emendatum e Rom. a Turnebo. Subiicitur in Sch. A, ἔνιοι τὴν βούβρωστιν τὸν οἰκτρὸν ἐξεδέξαντο. leg. τὸν οἶκτον. firmatur ex Etymol. In Schol. Vict. additur: οἱ δὲ ἀποδιδοῦσι δαίμονα, ἥνπερ κατηγορῶντο τοῖς πολεμίοις. εἶναι δὲ αὐτῆς τὸ ἱερὸν ἐν Σμύρνῃ. Famem suum fanum habuisse memini lectum; et Smyrnaeos amasse numina symbolica constat. sic Τύχην, Ἀδράστειαν et Nemesin.

533. οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. digna obseruatu formula ex antiquorum hominum opinione, ad designandum hominem infelicem. vt contra felix est, cui ἕπεται τιμὴ ἐκ Διός. et sic alia similia, quae saepe iam vidimus.

535. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο. Schol. Vict. ἐπί, pro παρά. Od. Δ, 725 est ἐν Δαναοῖσι. v. supr. ad N, 431.

536. ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. ὄλβῳ Sch. A. B. Vict. de prudentia φρονήσει accipere malunt: cum et apud Stoicos ὁ ἀνόλβιος sit ὁ ἀπαίδευτος. et ap. Eustath. ἄνολβος, ὁ ἀπαίδευτος ap. Sophocl. (Ai. 1156) τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών. Nimis argute! Addunt tamen alios de τῶν ἀγρῶν κτήσει accipere. Nimis argute; ὄλβος est latius, πλοῦτος angustius. Totum locum ante oculos habuisse dici potest Pindarus P. III, 63 sqq.

538. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ αὐτι. h. ἀλλὰ καὶ τῷ, τούτῳ, ἐπέθηκε θεὸς κακόν.

ὅττι οἱ οὔτοι Bentl. e Proclo in Polit. Platonis. sicque Vrat. d.

540. ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκε παναώριον. Sch. A. docet, „alios scripsisse πανωώριον, vt intelligerent τὸν κατὰ πάντα ἄωρον. (adeoque ab ὥρα, καιρός.) Alii leniter: παναώριον, intelligentes τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον (sic ab ὤρα, pro φροντίς.) Esse tamen melius prius.“ Haud dubie; etsi necesse non est, nec ita fert vsus, vt in medio vocem adspiremus. At de sensu Scholia haud edocent: Ita Apollon. παναώριον. πάντων ἀωρότατον. versu adscripto, nihil amplius. Addit Hesych. καὶ ἄμοιρον. Plura admiscuit Eustath. ex antiquis. Ex sententiarum nexu necesse est esse debere eum, qui immatura morte obiturus est, ἀώριος, et ἄωρος. de qua voce pariter multa disputata sunt ad Od. M, 89. vbi Scyllae pedes duodecim ἄωροι, vbi cf. Eustath. Apollon. Hesych. et Etymol. Praestat et illo loco dicere: esse immaturos, tanquam qui intra iustam mensuram, ad quam maturescere debuerant, subsistissent, ideoque imbecillos. Vocem πανάωρον, ἀντὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ μηδεμιᾶς φροντίδος ἄξιον, inuito metro, etsi antecedens ἀχρεῖον conueniebat, habuerant olim codd. Aeschyli Prom. 363. v. Schol. vbi recte παρήορον δέμας legitur.

παῖδ' ἔτεκε Apollon. Lex. in παναώριον et Lips. hic quoque in fine τόνδε idem.

541. γηράσκοντα κομίζω. Schol. B. V. quod vna voce γηροκομῶ. Emendandum hinc esse Hesychium in γηράσκοντα, monet Bentl.

542. σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα. κήδων ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν. Apollon. Lex. versu adscripto.

543. καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ὅσσον Λέσβος ἄνω — Interpungebatur iam a veteribus, in his a Strabone: ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος — ἐέργει. Crediderunt ergo, iungi posse, ὄλβιον τινος, et esse τόσου, ὅσον. Atqui sequitur: τῶν σε. *inter hos.* quinam sunt illi? In Eustathio redditur: μέγαν εἶναι τὸν Πρίαμον περὶ τόπον, ὃν Λέσβος etc. Enimuero suppetit melior interpunctio, quam apposui, vt plene interpungatur post εἶναι. Nunc procedit oratio: Ὅσσον Λέσβος ἄνω — ἐέργει, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. Eamque nunc video iam extare in Turnebo, et ab Ernesti memoratam. Inest sane vel sic durities, quam nec vir doctus sustulit interpretatione molliens: *quantum autem est opum, — earum te copiis, et vero etiam liberis, te floruisse dicunt.*

Scilicet sollenni loquendi modo debuerat esse ὅσσους Λέσβος — ἐέργει, — τῶν. κατὰ τούτων. *inter hos aiunt eminuisse te*, quod ex sup. vs. 535 ἐπὶ τούτους. ἐν τούτοις. Iam pro incolis poni terram, nota res est; ergo pro ὅσους, dictum ὅσον Λέσβος ἐέργει. Hanc tamen rationem, quam grammatica, h. e. ratio sermonis, suadet, alii non adoptarunt.

Strabo XIII, p. 877 B. ex h. l. docet, inde ab Abydo vsque ad Adrastiam, ad Aesepum fl. terras (v. ad B, 815) fuisse sub ditione Troianorum, et incolas Troianis esse accensos. ὅτι δὲ τούτων ἁπάντων ἦρχεν ὁ Πρίαμος, οἱ τοῦ Ἀχιλλέως λόγοι πρὸς τὸν Πρίαμον σαφῶς ἐμφανίζουσι. „καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος ἄνω —" Ἑλλήσποντος ἀπείρων. nam sic interpungere debuit, et 546. τῶν σε prorsus seiungere ab antecedentibus, adscriptis vss. 543. 4. 5. Vt is sensus exeat, necesse est Strabonem accepisse verba sic,

τι ὄλβιον εἶναι (τόσου) ὅσον Λέσβος — esset idem quod ἄρχειν. quod est parum grammatice factum, etiamsi ille videri possit iunxisse πλούτῳ τῶν, ὅσον pro ὅσα. quod tamen fieri nequit cum adiunctum sit υἱάσι. Eustathius quoque haeret: τῶν, ἤγουν, ἐφ' ὧν. ἢ ὧν πάντων πλέον, ἢ καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ν̄, τῷ. (vt sit:) διό σε, γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσται. Dio Chrysost. Or. XXXIII p. 9. Reisk. Τροίαν, τηλικαύτην πόλιν, καὶ τοσούτων ἄρχουσαν, ὅσσων Λέσβος scribit: Τροίην — καὶ τοσούτων ἄρχουσαν ὅσσων Λέσβος ἄνω. ferrem si scripsisset ὅσσους. at altero loco Or. LXXIV p. 398. scribit: τοσούτων ἐθνῶν καὶ τηλικούτου τόπου βασιλεύων, ὅσσον Λέσβος ἄνω. — Tam parum sibi constat, et neutro loco sensum declarat, inprimis τοῦ ἄνω.

544. 5. 6. Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει, καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. Acceptio simplicissima est, vt sit: *Quantum* (hominum) *intra se continet Lesbus, Phrygia et Hellespontus, inter hos aiunt te opibus et progenie eminuisse.* Enimvero quid tum est ἄνω? Hoc si declarari nequit, constituendus sensus est: *quantum* (terrarum) *finit, ambit et includit superne, supra se, Lesbus, ab altera desuper Phrygia et Hellespontus*, h. e. ditio Troiana inter hos fines *interiacens, inter hos* (qui inhabitant *hanc ditionem*) *te eminuisse opibus et progenie.* Fines ergo constituuntur: per loca, quae sunt supra Lesbum, a septentrione intra Hellespontum, et ab oriente vsque ad finitimam Phrygiam. Καθύπερθε versus septentrionem, sane fines fuerunt Troiani regni Hellespontus et Phrygia; a meridie terrae ex aduerso insulae Lesbo sitae; inde, paullo durius, declaratum hoc est per ipsam insulam: quicquid supra Lesbum includitur, h. e. terrae supra Lesbum sitae. Si ἄνω recte se habet, et versus vere antiqui sunt, et sententia ex antiquorum temporum ratione constituenda inest: non aliter exponi ea posse videtur. vt ἄνω sit, *in alto mari*, fieri nequit. Respectu

Ilii, et vſu perpetuo ἡ ἄνω χώρα eſt Aſia interior, poſt-ea imperium Perſicum. Videamus nunc grammaticos.

544. ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει. — „quod ἄνω eſt pro ἀνὰ, et iungendum eſt ἀνεέργει, ἀνείργει καὶ περιορίζει.“ Schol. A. B. V. Eadem ſunt apud Suidam in ἄνω p. 217. Velim declaratum eſſet, quo vſu ἄνω dictum ſit pro ἀνά. Ita ſi ſenſus conſtituendus eſt, dicam ἀνὰ fuiſſe ſcriptum: ὅσσον Λέσβος ἀνὰ, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει. ita expedita ſunt omnia: tunc eſt dictum pro, *omnis Lesbus;* ὅσσον Λέσβος ἀνείργει ἐντὸς, *intra ſe continet;* et ſententia eſt: aiunt te opibus et progenie clariuſſe per omnem Lesbum, Helleſpontum et Phrygiam. Fieri potuit, vt obſeruata vltima breuis in ἀνὰ fraudem alicui faceret, cum non videret eſſe eam in caeſura poſitam. Grammatici tamen A. B. V. non ita accepere, ſed ad fines retulere: περιώρισε δὲ τὴν Πριάμου ἀρχὴν, ἐκ μὲν μεσημβρίας Λέσβῳ, ἐκ δὲ ἀνατολῆς Φρυγίᾳ, ἐκ δὲ ἄρκτου, Ἑλλησπόντῳ.

Iulianus, iam a Barnes memoratus, Or. II. p. 73. legit: ὅσσον Λέσβος ἔσω — Ita ἔσω et ἐντὸς male iuncta ſunt. Ab vno Vindob. ἄνω aberat. Ap. Dionem Chryſ. legi ὅσσων et ὅσσον, iam paullo ante memoratum eſt. Apud Suidam p. 217 recitatur: ἠδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων (ἕδος) ἐντὸς ἐέργει. interpolate.

Μάκαρος ἕδος. Sic et Strabo XIII p. 877 B. at VIII p. 546 A. Μάκαρος πόλις. Vitioſe μακάρων ἕδος ſcriptum in mſ. Lipſ. ap. Suidam l. c. Iulian. l. c. Plutarch. de Exilio p. 603 D. Dion. Chryſ. Or. XXXIII, p. 9. Μακαρεὺς ἕδος eſt commentum Barneſii. At *Macar* fuit conditor Lesbi, vnde ἕδος. vt Tenedus ἕδος Τέννου. redditur τὸ οἰκητήριον in Schol. B. Macarem Ili filium edit Schol. B. qui, caeſo fratre Tenage (Φονεύσας τὸν ἀδελφὸν Τηνάγην) eo conceſſerat et vrbem (πόλιν, habitationem) ab vxore Lesbon appellauit, a matre Mitylenen. Pro Ἴλου leg. Ἡλίου. (quod et ſcriptum eſſe video in Schol. Vict.) nam ex Heliadis ille fuit, qui Rhodo relicta Lesbum condidit: Diod. V, 57. Aliter tradit,

auctores alios ſequutus, Schol. A. cui Μάκαρ eſt ὁ Κριvάκου, idem qui Μακαρεὺς ὁ Κρινάκου τοῦ Διὸς ap. Diodor. V, 81 memoratur ex Heſiodo. Κρασίου legebatur in Dionyſ. Hal. I, 18 pro quo Κριάσου repoſitum eſt, etiam in Schol. br. a Barnes, male. apparet enim diuerſas fuiſſe narrationes veterum. Nam eſt quoque tertia ratio in Hymno in Apoll. 37 vbi Macar eſt ex Aeoli progenie Λέσβος δ' ἠγαθέη, Μάκαρος ἕδος, Αἰολίωνος. Eſt hic is Macareus, Aeoli f. qui ſororem Canacen amauit, notus ex Ouidii Epiſt. XI. ad quem cf. Mezir. Omnino magna eſt in his fabularum diuerſitas ap. Diodor. locis laudd. ap. Steph. Byz. in Μιτυλήνη et Μήθυμνα. Quam ſupine autem Grammatici in his antiquioribus mythis verſati ſint, patebit vel hoc exemplo: Schol. B. adſcripſit, vt ſupra memoraui: Μάκαρ ὁ Ἴλου, Φονεύσας (Schol. Vict. ὁ Ἡλίου καὶ Ῥόδου, Φ.) τὸν ἀδελφὸν, Τενάγην, ἐκεῖσε ᾤκησε, (Vict. ᾤκει αὐτοῦ) καὶ τὴν πόλιν οἰκίσας, ἀπὸ τῆς γυναικὸς ὠνόμασεν. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ μὲν μήτηρ αὐτοῦ Μιτυλήνη, ἡ δὲ γυνὴ, Λέσβος. (Schol. Vict. καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἄντισσαν ὠνόμασε. τινὲς γὰρ αὐτὸν Κρινάκου τοῦ Τρέως, (leg. Τριέως) τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης. (qui notiore mytho parentes Orionis ſeu nutritores fuere: v. Schol. ad Σ, 486. et ad Apollod. Not. p. 47 ſq.) οἱ δὲ μητέρα αὐτοῦ Μιτυλήνην καὶ γυναῖκα Λέσβον.

545. καὶ Φρυγίη καθύπερθε, ab oriente tamen, et ab occidente *Hellespontus* ἀπείρων. non videtur epitheton ſatis conuenire freto tam anguſto. Potes accipere pro *longus*. At eſt ſimpl. pro μέγας vt et Sch. br. reddunt; tum reminiſcendum eſt, latius nomen ad maris Aegaei partem vicinam pertinere: vnde et alibi πλατὺς dictus eſt: omne mare Aegaeum ſuperius. Φρυγίης Vrat. A. caſu, non ratione.

545. ⊢ „ὅτι ἑτέρα καθ' Ὅμηρον ἡ Φρυγία. οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσι." Sch. A. Scholion mutilum. Suppleri poteſt e Sch. B. et Vict. καὶ Φρυγίη καθύπερθεν. ἐξ ἀνατολῆς (adeoque *Phrygia magna*) ἐπεὶ ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ, ὡς πρὸς δύσιν κειμένη. (Haec eſt Phrygia

ad Hellespontum. v. Strabo XII p. 842 C. 845 A. add. Stephan. Byz.) Subiungit postremis Schol. Vict. haec: ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ, ἀμπελόεσσα, ἡ ἐπὶ Σαγγαρίῳ. καὶ παρ' Ἀθηναίοις γάρ εἰσι δύο δῆμοι Ποτάμιοι. ὧν ὁ μὲν καθύπερθεν, ὁ δὲ ὑπένερθεν ὀνομάζεται. (quod alium de memoratum haud memini).

546. τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. Pro τῶν Mori, Ven. Lipſ. Townl. τῷ quod et Euſtath. pro var. lect. (v. ad 543) habet, vt ſit pro δι' ὅ. Qui ita ſcripſere, eos neceſſe eſt iunxiſſe ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λ. Interpungit tamen poſt εἶναι Ven. A. et iungit: Ὅσσον — ἀπείρων, Τῷ σε. an voluit τῷ eſſe pro ἐν τῷ, ἐν τόσῳ, ἐν τοσούτῳ. Sch. A. docet, τῶν eſſe Ariſtarcheam lectionem. Eam habet Ven. B. et Vict. cum Scholio. διὰ τοῦ ν τὸ τῶν· ἵν' ᾖ, τῶν οἰκούντων τὰς προειρημένας πόλεις. Eſt adeo iis ὅσσον idem ac ὅσας πόλεις.

548. μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι. Memorat Clarke vſ. ſimilem ex Od. Λ, 611. et Gellium XIII, 22. verſum collaudantem.

549. ἄνσχεο. Corrigit hinc Heſych. ἄσχεο, ἀνάσχου, Bentleius. ἴσχεο eſt ap. Stobaeum. v. ad vſ. ſq.

μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο. ἀλίαστον. Sch. B. ἀλύτως, ἀσυγχωρήτως. hoc corruptum, ex ἀνεκχωρήτως, quod et Schol. Vict. habet, cum euitandi locus non eſt. At eſt a λιάζεσθαι f. ἀνεκκλίτως. h. e. ἀεὶ, vt recte Euſtath. τὸ ἀεὶ καὶ ἀχωρίστως, ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι, ὅ ἐστιν ἐκκλῖναι. v. ad B, 797.

550. ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος. ⊱ „quod Zenodotus ſcribit υἷος ἑοῖο (v. modo ad v. 422.) et quod deeſt περί.“ Sch. A. ἑῆος et ἐῆος etiam h. l. occurrit in codd. etiam ἔῆος ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IV, 6. vbi vſſ. 549—551 recitantur. Apud Stobaeum vero Serm. CXXIII. pr. vbi adſcripti ſunt vſſ. 549. 550. 1. legitur ἀκαχήμενος υἱέος αἰνῶς. et paullo ante 549. Ἴσχεο, μηδ' —

οὐ γάρ τι πρήξεις. vn. Vindob. οὐ γάρ τοι πρῆξις.

551. ξ— quod non dicit: οὐκ ἀναστήσεις αὐτὸν, ἂν μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς, (et eum fere in modum explicat Sch. B. et br.) ſed: πρότερον κακὸν πείσῃ, ἢ ἀναστήσεις αὐτόν. potius. tantum abeſt, vt — vt potius. Simile illud A, 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι. Sch. A. add. Schol. br. explendum eſt πρὶν ἢ τοῦτο γένοιτο ἂν, σὺ κακὸν ἄλλο πάθῃς. In Vrat. d. eſt προτὶ καὶ, interpolate. Diſertius ſententiam reddidit Apollon. Arg. I, 296. 7 ἐπεὶ οὐ μέ γ' ἐρητύσεις κακότητος Δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο vbi Schol. hunc verſum adſcripſit. Ad illa: οὐδέ μιν ἀνστήσεις cf. inf. 756 ἀνέστησεν δέ μιν οὔδ' ὥς. et comparat Sophoclea: οὐδέ μιν ἐξ ἀΐδου παγκοίνου λίμνης ἀναστήσεις (ex Electra 137. 8. 9. vnde conſtituenda ſunt.) Clarke apponit alium locum ex Eurip. Alc. 986. Τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξεις πότ' ἔνερθεν κλαίων τοὺς φθιμένους ανω. Ap. Galen. l. c. editur ἂν στήσεις.

553. μή μέ πω. in vno Vindob. μὴ δέ πω.

554. ἀκηδής. κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυχάν. Sch. B. V. vt 417. ἀκηδέστως.

556. 557. — ἀθετοῦνται. quod non conueniunt perſonae preces hae, et quod reſponſio eſt in promtu (ἐπαυτόφωρος ἡ ὑπόκρισις vel ἀπόκρισις)" Sch. A.

Vt haec et ſequentia intelligi poſſint, primo loco monendum eſt, vſ. 558 αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾷν φάος ἠελίοιο abſuiſſe vetuſtioribus codicibus atque ita ſententiam mancam fuiſſe, cum deficeret in verbis: ἐπεί με πρῶτον ἔασας.

Varia itaque excogitarunt grammatici ad ſenſum aliquem inferendum. Schol. A. docet: Didymum ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν et Hermappiam ſcripſiſſe ἕασας, vt ſit ἤδυνας. ab ἥδω, ἧσα, ἕασα. Hoc ſequuntur Schol. br. ἕασας. εὔφρηνας. et Etymol. p. 307, 6. ἕασας, ἐχαροποίησας. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧσας, καὶ, ἐν διαιρέσει, ἕασας. At idem p. 398, 6 vbi de ἑύς. ἑῶ, τὸ εὐφραίνομαι καὶ ἥδομαι. οἷον· ἐπεί με πρῶτον ἕασας. ἀντὶ τοῦ ἤδυνας. hic ducitur melius ab ἑάω. Nihil eſt, quod prius adiuuet, quam

quod ἔαδε, ἑαδότα μῦθον, alibi occurrit, quod comparari poſſit.

Sidonius (Dionyſius) ſcripſerat, hoc eſt, correxerat: ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας. Reiicit hoc paullo poſt aliud Scholion: ἄλλως· ἔασας, ἀντὶ τοῦ, ἤδυνας. ηὔφρηνας. ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ἔγραψαν· ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας. κέχρηται δὲ καὶ ἐν 'Οδυσσείᾳ· ἥσατο δεινῶς. (Od. I, 353. 4. ἥσατο δ' αἰνῶς) ἡδὺ ποτὸν πίνων.

Ariſtarchus nil monuerat; damnauerat ille verſus 556. 7.

Tryphon, cui adſtipulatur Schol. A. ἔασας admiſerat: vt interpelletur Priamus iracundia Achillis, cum vellet addere quod ſequi debuerat: ἐπεί με εἴασας εἰς λόγους σοι ἥκειν, (non, εἴκειν). Conuenit Scholion Vict. quod ἔασας interpretatur: ἐπεί με πρῶτον ηὔφρηνας. ὡς· ἥσατο δ' αἰνῶς. δασέως. ἔνιοι δὲ φασὶν, ἐλλιπῆ εἶναι τὸν λόγον, τὸ δὲ λεῖπον εἶναι· ἐπεί με εἴασας εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν. Hoc idem Scholion adſcriptum eſt Townl.

Continuit itaque religio, aut ſuperſtitio, grammaticos, quo minus viderent quod manifeſtum eſt, tres verſus 556. 557 et 558. eſſe rhapsodorum commenta. Finita erat ſententia: σὺ δὲ δέξαι ἄποινα. Fuit cui in mentem veniret: σὺ δὲ τῶν ὄναιο. ἀπόναιο. ex ſollenni formula: *proſit tibi!* et ſuppleuit verſum. Superuenit alter, qui et hanc ſententiam imperfectam expleret, vsque ad verba: ἐπεί με πρῶτον ἔασας. nec abſoluere potuit. Inſederant animo verſus alii ſimiles; vt T, 295 οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐμ' ἔασκες, ὅτε. at ibi ſequitur κλαίειν. in verbis Briſeidis ad Patroclum Φ, 221 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον Scamandri verba ad Achillem. vbi v. Obſſ. Notabilis omnino eſt hic τοῦ ἐᾷν *ſinere intactum*, *ſaluum*, vſus, (inde ductus quod ἐᾷν dicitur abſolute, omittere, praeterire, non attingere, vt in Demoſthene pro Corona, ταῦτα μὲν οὖν ἐάσω) aetatem ſeriorem arguens; iterum inf. 569 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω ſcil. σῶον εἶναι aut ſimile quid. et vſ. 684 ἐπεί σ' εἴασεν 'Αχιλλεύς. Reuocat hic vſus in memoriam notum illum ver-

sum: *αἰσχρὸν σιωπᾶν καὶ Ἰσοκράτην ἐᾶν λέγειν.* ap. Quintil. III, 1, 14. extrudendum erat vltimum, vt saltem iambicus prodiret, *καὶ Ἰσοκράτην ἐᾶν.* licebat nunc, forte quoque per maleuolentiam, aut accipere absolute dictum *ἐᾶν. mittere, nil curare,* aut supplere quod quis vellet; si honorificum, erat, vt *λέγειν* subintelligeretur. Tandem ad explendum hunc quoque versum apposuit alius vs. 558 *αὐτόν τε ζώειν.* Simili exemplo expleta erat sententia versu supposito Υ, 311. de Aenea: *ἤ κέν μιν ἐρύσεαι ἤ κεν ἐάσεις.* Subiectus est vs. 312 *Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.*

In vs. *πολλὰ, τά τοι φέρομεν,* 556. Tryphon *τά τοι φέρομαι* recitat, quod et ms. Mori habet, et Eustathio innotuerat: *φέρομαι ἢ φέρομεν.* *σὺ δὲ τῶνδ᾽ ἀπόναιο καὶ ἔλθοις.* Townl. Vrat. A. *ἔλθῃς.*

In vs. 557. *ἐπεί με πρῶτον ἔασας.* male Barnes, vt alibi, *ἔασσας* refinxit. *πρῶτος* Eustath. c. Mori.

558. *αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.* Ad hunc versum retrahendum esse censeo Scholion A. ad vs. 557 appictum. *Ἄλλως. οὗτος ὁ στίχος οὐχ εὑρέθη ἐν τῷ παλαιῷ.* et male in Veneto adscripta est versui ⟝ pro — Aberat quoque versus a ms. Lips. a Townl. et a Vrat. d. In Vrat. A. absunt verba priora, *αὐτόν τε ζώειν.* vnde iam Ernesti dubitabat de versus *γνησιότητι.*

560. *μηκέτι νῦν μ᾽ ἐρέθιζε, γέρων.* Memorat versus 560. 561. Plutarch. de aud. poet. p. 31 A. vbi de prudentia cauendi ne ira excandescamus. Et hoc Achillem cauere voluisse, cum, lamentis et precibus molestis, sibi iam bilem commotam esse sentiret, monent Schol. B. V. Erat quoque cur precibus fatigaretur; nam Hectoris corpus non nisi lotum et curatum reddere volebat: *ὁ δὲ θεραπεῦσαι τὰ αἰκίσματα βούλεται.* cf. ad 569 res manifesta vss. 583 sq. Nimis subtiliter, et a sensu vitae heroicae alienum est, quod Schol. br. habent: „*ἐπεὶ δώρων ὑπέμνησε.*"

562. *ἤ μ᾽ ἔτεκε.* Ionicum fuit: *ἤ με τέκε.*

564. ὅττι θεῶν τις σ' ἦγε. Exciderat σ' in edd. restituit Barnes, et agnoscunt id Mori. Harl. Lips. Ven. In Vrat. A. est: ὅττι θεός τις σ' ἦγε. in Cant. ὅττι θεός σε τις ἦγε. nec male hoc.

565. οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ἐς στρατόν. Erat οὐ γάρ κεν. Docet nunc ipse Sch. A. cum Townl. Vrat. b. d. legendum esse κε τλαίη, non κεν, ante duplicem consonam.

ἐλθέμεν. „ γρ. ἐλθεῖν. Barnes.

566. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε. ξ— „ quod φυλάκους dixit pro φύλακας. Aristarchus acuebat φυλακούς. Sch. A. Vict. Eustath. Schol. A. Etymol. Aristarchum vt in aliis sequebatur Herodianus ap. Schol. Apollon. Arg. I, 132. φυλάκους λάθῃ est ap. Etymol. p. 802 et in Vrat. A. Etiam Aristarchus ὀχῆα. nam praedictum erat vnum tantum esse obicem 453. μοῦνος ἐπιβλής. Est quoque ὀχῆα in Ven. Townl. Vrat. d. b. At ὀχῆας in edd. et erat idem ὀχῆας constans lectio sup. vs. 446 ᾤιξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. ὀχεῖα vitiose vn. Vindob. In Ven. est quoque οὐδέ τ' ὀχῆα.

ἐν ἄλλῳ. οὔτε γὰρ ἂν — Schol. A.

567. μετοχλίσσειε. violato metro plerique.

568. τῶν νῦν. Vrat. d.

569. μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω, καὶ ἱκέτην περ ἐόντα. Schol. Vict. cum B. ὡς ἀποστῆσαι αὐτὸν τοῦ οἴκτου τῇ καταπλήξει θέλων, μὴ ἰδὼν Ἕκτορα θρηνήσῃ ἀκωλύτως καὶ ταράξῃ αὐτόν. μή σε, non μὴ σὲ esse scribendum, monent Sch. A. Vict. prorsus vt A, 26 μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω. ἐκεῖ μέν τοι ἐν διαστολῇ. μή σέ γ' ἐν ἀμφιαλῷ Ἰθάκῃ. (Od. A, 386.)

Porro ap. Sch. B. Aristoteles monet, ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος. Addit grammaticos, esse qui respondeant, velle Achillem minis auocare Priamum a lamentis. Vid. ad 560.

At vſus τοῦ ἐάσω grammaticos non aduertit; eſſe debet h. l. *nullo malo afficere aliquem*, adeoque dimittere, ei parcere. Iterum inf. 684 ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς. Euſtath. ſubſtituendum putat κτεῖναι. Sch. br. ζῶντα. Dicta de his v. ad vſ. 557. 8.

γέρων intulerat Barnes, ſine auctoritate, niſi forte edd. Plutarchi l. c., qui de aud. poet. p. 31. A. adſcripſit vſ. 569. 570.

570. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Sch. B. V. λείπει ἡ παρά. vt ſit τὰς παρὰ Διός. Addendum erat, deeſſe εἰς ἐφετμάς. Nam ita ἀλιτέσθαι ſtruitur, ſecundum diſputata ad T, 265. Tuetur ea Apollon. Lex. in ἀλείτην, dum exponit τὸν εἰς αὐτὸν ἀλιτεύοντα. Nec aliter (contra quam Etymol. ſtatuebat) ἀλιταίνω ap. Heſiod. Ἔργ. 330. ὅς τε τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα. εἰς τέκνα. Et ſi θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστι legitur Od. Δ, 807 hoc eſt ab ἀλίτημι, pro ἀλιτήμων τοῖς θ. pro εἰς θεούς. Spectat ad h. v. corrupta gloſſa Heſychii ἀλίτομαι, τιμῶ. recte emendata: ἀλίτωμαι. μὴ τιμῶ.

571. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. peccatum, vt toties, pro ἔδδεισεν δὲ γέρων.

572. Πηλείδης δ' οἴκοιο. Eſſet hoc δ' ϝοικοιο. Bentl. em. δὲ θρόνοιο vt 515. cf. 597. Idem λεων ϝως. v. Excurſ. IV. ad T. Eſt autem ὡς λέων πρὸς τὸ εὐκίνητον. Schol. B. V.

573. θύραζε. vn. Vindob. χαμᾶζε.

δύο θεράποντες ἕποντο. θεράποντε. Cant.

574. ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος. „quod Ἄλκιμος, qui Ἀλκιμέδων." Sch. A. Vide modo 474. Porro Αὐτομέδων ἠδ' Ἀ. Barocc. Townl. Vrat. b.

575. μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα. *ſecundo loco*. non poſt mortem. pro μετὰ ed. Schreuel. κατὰ vitio.

576. οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφι λύον ἵππους ἡμιόνους τε. Explenda ſunt: οἳ ὑπέλυον τοῖς ζυγοῖς τοὺς ἵππους. Pro ὑπὸ eſt ἀπὸ in Vrat. A. verum alterum eſt ſollenne. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους Ψ, 514. Nihil monet ad h. l. Clarke, quod prior in λύον corripitur, quae in altero ἔλυον eſt

producta; cum negasset ancipitem esse. Scilicet patet et hoc exemplo duas fuisse formas, λῦω λύσω et λύω, ἔλῦον. v. ad P. p. 403. Vol. VII. ἵππους θ' ἡμιόνους τε. nec male ex vsu Homerico Townl.

577. ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος. ξ— „quod praeconi Idaeo addidit epitheton, καλήτορα, a vocando ductum: hoc solo loco. Notatum itaque Sch. br. Apollonio Lex. et Hesych. Est καλήτωρ idem, qui post Homerum κλήτωρ fuit. Eustath. comparat ἠπύτην (Jl. H, 384) et ἀστυβοώτην. inf. 701. — τοιο pro τούτου γέροντος. Sch. B. V. ne pro articulo habeatur.

578. ἐυξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης. Sch. A. γρ. ἐϋσσώτρου. *bene rotis instructo curru.* quod nec ipsum male se habet, quodque tanquam exquisitius praeferam; nam non modo ἐπίσσωτρα dicta sunt, ferreae laminae, quibus rotae muniuntur in orbis superficie, sed et σῶτρον, pro ἴτυς. v. sup. ad E, 725. Occurrit vox in Sc. Herc. 273. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης ἦγόν τ' ἀνδρὶ γυναῖκα πολὺς θ' ὑμέναιος ὀρώρει (ita enim locus est constituendus.) Agnoscit eam Hesych. ἐυσέτρου, εὐδρόμου corrupte, et postea εὔσωτρον, εὐκύλιστον. σώη γὰρ ἡ ἐφορμὴ καὶ φορά. ἧς εἶδος ἡ κύλησις. Nunc intelliges quid sibi velit lectio mſ. Lipſ. ἐσωτέρου. fuit εὐσώτρου vel ἐϋσσώτρου et legitur hoc diserte in Vrat. A. b. Townl. et Victor. etsi huius interpretationem haud probo: ἐϋσσώτρου, ἀντὶ τοῦ εὐξέστου. εὖ σευομένης. δίδως εὔτροχε. ἀπὸ τῶν σευομένων. vltima sunt corrupta. Supra vſ. 266. ἄμαξαν εὔτροχον dixerat. at vſ. 275 ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης.

In princ. versus: κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν. Harlei. ἧσαν. At est καθεῖσαν a καθέζω.

579. ἥρεον Ἑκτορέης. Schol. Vict. δασέως. ἵν' ᾖ ἀφήρουν. τὸ δὲ ψιλὸν ἤειρον. (ab ἀείρω.)

580. κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐΰννητόν τε χιτῶνα. In ἐΰννητον alterum ν addidere Turn. et Barnes, addicentibus Mori. Harl. habebat et Venetus.

Alii cum vulgg. εὔνητον. Non dubito fuisse κὰδ δὲ λίπον Ionice.

581. δώῃ εἰκόνδε φέρεσθαι. δοίη. Vrat. d.

583. ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν. μὴ ἴδῃ in prohibitione requiri puto: Et est ἴδῃ in Cant. Barocc. Mori. Lipſ. Townl. Male putat ſcribi poſſe Πρίαμός γ' ἴδῃ et Πρίαμός μιν ἴδοιτο Barnes.

584. μὴ — χόλον οὐκ ἐρύσαιτο. Corrupte μὴ ἐρύσατο erat in Flor. Rom. Ald. 1. Emendatum in Ald. 2. Si ab ἐρύω, traho, eſt, debuit ſcriptum eſſe οὐ ϝερυσαιτο. at ſequitur ſtatim eodem modo μὴ ἐρύσαιτο. Et tuetur ἴδοι Venetus.

Haerebam tamen vel ſic cum Erneſti in voc. χόλον. ἐρύεσθαι; quod vſu vocis, *trahere*, ferri non poteſt. Legebam χόλον οὐ ῥύσαιτο. Od. M, 107. οὐ γάρ κε ῥύσαιτο σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων. ſeruare. liberare.

Nunc video in Ven. Sch. A. ἔν τισι κότον οὐ κατερύκοι. ἄμεινον δὲ, χόλον. Recte hoc: Vera haud dubie fuit lectio χόλον οὐ κατερύκοι. quod alias μὴ θυμὸν ἔχοι, vel κατέχοι. Sch. br. μὴ κατάσχῃ ἐπὶ τῷ παιδὶ τὴν ὀργήν. In Lipſ. mſ. οὐ κατερύξει. et vn. Vindob. οὐ κατερύξῃ. Eſt tamen οὐκ ἐρύσαιτο in Plutarcho de aud. poet. p. 31 B. qui vſſ. 584. 5. 6. recitat. Herodianus haeſerat in χόλον, qualem enim iram, inquit, haberet Priamus? et emendauerat γόον. Quidni vero iraſceretur, indignatione motus, ſi conſpiceret corpus filii male laniatum! Schol. Vict. εανοι χολον. (corrupte f. Ῥίανος χόλον) οἱ δὲ κότον. ἄμεινον δὲ γόον. ἵνα μὴ ὑπερπαθήσας καταρύσηται Ἀχιλλεῖ.

586. Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς, laudat Etymol. praemiſſo: ἡ χρῆσις τοῦ περισπωμένου. an ἀλιτῆται legerat? Vide ſup. 570.

587. ἐπεὶ σῦν. „*vt iuſſerat Achilles.*" Clarke.

588. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος. ⸓ Nullum reſpondet Scholion. Fuitne obelus —? nam carere poſſumus verſu. Niſi forte notatu dignum viſum, quod nunc vnum tantum φᾶρος memoratur; cum duo ſint vſ. 580.

589. αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. Mirati ſunt, quomodo Achilles adeo mutato animo fue-

rit. Scilicet ira resederat, Διὸς καὶ μητρὸς καὶ τοῦ ἱκέτου μεταβαλλόντων. Schol. Vict. τόν τ' A. Townl. αὐτὰρ τόν γ' Vrat. d.

λεχέων ἐπέθηκεν. Eustath. ἐπάνω ἔθετο. quod alibi est λεχέεσσιν ἐπέθετο.

591. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. φίλον τ' ὀ. quod praestat, Mori et Eustath.

592. μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, quod sup. σκύζεσθαι. ὀργίζεσθαι. Sch. br. τοῦτο σκυδάζειν Σοφοκλῆς φησιν ἐν τῷ Αἴαντι. Schol. Vict.

593. ὅτι Ἕκτορα cum hiatu. Bene explet Bentl. ὅτ' ἄρ' Ἕκτορα.

594. 595. — ἀθετοῦνται versus vt indigni Achille (et multo magis poeta!) ait Sch. A. non enim propter redemtionis pretium (ἄποινα) sed Iouis iussu reddiderat corpus; et quomodo dabit illud mortuo? At Sch. B. V. defendit cum aliis, cedere tamen et hoc honori mortui Patrocli, quod redemtum est pretio magno Hectoris corpus, et dabitur mortuo certaminibus funebribus institutis. Similia Vict. in Scholio, quod adhaesit vs. 580.

595. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικε. ἀποδάσομαι scriptum ante Turn. Pronuntiandum σοὶ δ' αὖ 'γὼ — In Cant. est σοὶ δ' ἂν ἐγώ.

ἐπεϝοικε. aut vt Bentl. mallt ὅσσα ϝεοικε.

596. ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς. πάλιν διὸς ἦγεν A. ms. Lips. perperam.

597. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ. κλισμὸς, alibi diuersum, h. l. idem quod θρόνος. Manifestum coll. 515. ἵζετο Lips.

598. τοίχου τοῦ ἑτέρου. Schol. Vict. τοῦ ἐναντίου. Sch. B. (κατὰ) τοῦ πρὸς τὸ ἐξ ἐναντίας μέρους. Eustath. ἀντικρὺ, κατὰ τὸν ἕτερον τοῖχον. Prorsus sic sup. I, 218. 219.

599. υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες. ὡς ἐκέλευσας Barocc. Townl. ὡς σὺ κελεύεις Lips. et vn. Vindob. λέλυται media breui. vide modo ad vs. 576.

600. ἅμα δ' ἠοῖ. vn. Vindob. ἠοῖ δ' ἅμα.

602. Narrant de Niobe Sch. A. et Sch. br. ex Euphorione. Alia aliunde Sch. B. Eustath. Aliter alii: v. inpr. Apollodor. III, 5, 6. qui ad h. l. prouocat, et Ouid. Met. VI, 146 sq. Cum fabula satis exposita sit a Fabronio de signis Niobes et liberorum quae Florentiae habentur; inter praestantissima antiquae artis monumenta habita: (Sin vno loco veterum loca perlustrare volueris, v. in Notis Fischeri ad Palaephatum c. 9 pr.) nunc tantum in Homericis subsisto, nec attingam variationes narrationis ingenio et arte poetarum repertas. cf. ad Apollod. p. 587 sqq. vbi de interpolatione fabulae et confusione dicta vide. Monebo hoc vnum: in Homero fabulam esse simplicissimam: Nioben, amissis liberis oppressam luctu ingenti per plures dies cibo abstinuisse; tamen luctu satiatam cibum sumsisse. Apparet, hoc ex antiquiore carmine esse ductum; a simplicissimo autem inuento primos auctores processisse, cum inconstantiam fortunae declarare vellent. Adiecta ab aliis postea alia; superbia ex magna felicitate; tum deorum inuidia; porro feminae amissis liberis obstupescentis ingens luctus ac dolor, quo illa obtorpuit et immobilis obriguit. Verum ex his nihil est in Homerum inferendum, praeterquam prius, quod, etsi summo dolore oppressa, tamen illa aliquando solatia admisit.

Interpretationes fabulae occurrunt plures in Scholiis, alia altera ineptior, etiam ap. Eustath. p. 1368. (cf. inf. ad vs. 617) interque eas vna e Palaephato, diuersa tamen ab iis, quae in nostro Palaephato leguntur c. 9.

603. τῇ περ δώδεκα παῖδες. Vrat. d. τῆς περ vn. Vindob. ἧπερ.

604. ἓξ μὲν θυγατέρες ἓξ δ' υἱέες ἐξεγένοντο. ξ— „quod recentiores discrepant inter se de numero liberorum Niobes: cum alii XIV alii XX Niobidas memorent" Schol. A. De hoc numero sunt multa notata: inprimis ap. Gellium XX, 7. Aelian. V. H. XII, 36. qui h. l. respicit. Schol. Eurip. Phoen. 162. et Valk. non

digna res in qua quis moretur; cum numerum quisque pro consilio variauerit.

υἱεῖς alii. Schol. A. V. υἱέας Plutarch. de Superstit. p. 170 C. vt et θυγατέρας pro orationis suae nexu. Versus 602. 3. 4. sunt quoque apud Stobaeum Serm. CXXIII.

605. τοὺς μὲν — τὰς δ'. — „quod in distributione ordo erat primo θυγατέρες, tum υἱέες. nunc vero in τοὺς μὲν initium fieri a posteriore." Schol. A. Vict. Eustath.

πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. ἀπὸ pro διὰ, σύν. Proprie est oratio breuitatis studiosa, pro telo emisso ab arcu. ἐπ' ἀργ. vn. Vindob.

608. Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Notant Schol. B. V. esse pro αὐτὴ δὲ, vt ὁ δ' ἐρεύγετο, pro ἐρεύγετο δὲ. (Od. I, 374.) Atqui haec obseruatio iam sexcenties erat facienda, non in extremo demum libro. Erat porro obseruanda inuersio orationis; cum esse deberet, Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἑαυτὴν δὲ γείνασθαι πολλούς. Hoc tamen subiungere video Schol. Vict. ἰδία δὲ ἡ μεταστροφή. οὐκ εἶπε γὰρ ἑαυτὴν δὲ τετοκέναι πολλούς. Ernesti huius moris Homerici immemor in addendis notat et ex Vrat. A. et antiqu. edd. praefert plenam interpunctionem ante ἡ δ' αὐτή; dicta enim esse haec ex persona Achillis.

ἠδ' αὐτὴ ap. Eustath.

609. τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ — recitat versum Pausanias II, 21 extr. vt doceat, omnem Amphionis stirpem interiisse. v. ad Apollod. l. l.

610. οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ. Schol. B. V. Eustath. ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἐφονεύθησαν. Potest tamen non minus esse, ἐν αἵματι. Similiter disputatum est de ἐν φονῇσι sup. K, 521.

611. 612. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. Apparet ex his narrationem antiquam esse longe diuersam a vulgari seriorum. Per nouem dies insepulti iacuere liberi. Caussa non additur, nec magis cur λαοὶ fuerint in lapi-

des mutati. Suspicari licet, populum aut impiam in deos mulierem abhorruisse, aut propter luem ab Apolline populo ipsi immissam, (fere vt Pindarus de contagio mali ex Coronidis flagitio narrat Pyth. III, 55. 64 sq.) feminae iratum nulla eius miseratione esse contactum, adeo vt ne quidem corpora sepelirent. Itaque homines illi a diis in lapides mutati. At dii ipsi feminae miserti puerorum corpora sepelierunt; quomodo haec gesta sint, nusquam expositum est.

611. οὐ δέ τις ἦε κατθάψαι. Vrat. A. καθθάψαι. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. λαοὺς ἀσυμπαθεῖς. ὠργίζοντο γὰρ αὐτῇ, ἐπεὶ διὰ τὴν ἐκείνης ἀσέβειαν, ὀλίγου δεῖν, ἡ σύμπασα πόλις ἀπώλετο ἄν. Addunt Schol. Vict. πολλάκις γὰρ καὶ ξύμπασα πο . . . . . Supple ex Hesiodo πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα Ἔργ. 240 laudata quoque ab Aeschine in Ctesiph. p. 525. R.

613. ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' — „quod οἱ νεώτεροι in diuersa abeunt, et ipsam Nioben in saxum mutatam narrant." Schol. A. et Schol. Vict. οὐκ ἄρα ἐλιθώθη καθ' Ὅμηρον. Adduntur aliae ineptiae, quas v. inf. ad vs. 617. ἡ δ' ἄρα. „haec igitur Niobe, vt dixi" Clarke.

614. 5. 6. 617. — „Versus quatuor ἀθετοῦνται. quomodo enim, ait Schol. A. si in saxum mutata fuerat, cibum gustare potuit? et, quae tandem haec adhortatio: Comede, Priame, nam et Niobe comederat et in saxum mutata fuit." Verbo: male cohaerent, et manifestum fit, hos versus aliunde ex interpolatione esse illatos, etsi per se doctos et antiquos.

Pergit Schol. A. „habent quoque haec magis characterem Hesiodeum, (praeclarum iudicium;) et magis illud (scil. in reprehensionem incurrit) ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο. et quod ter continuo ἐν repetitum vss. 614. 5. (quod tamen Eustath. tanquam felix σχῆμα τῶν παρίσων laudat) et quod, in saxum mutata, tamen κήδεα πέσσει. Tandem: versus iam antea ab Aristophane fuerant damnati."

Repetunt nonnulla ex his Schol. B. et Vict. hic quidem addit: τί δὲ ὁ Αἰτωλῶν ποταμὸς ἐν Σιπύλῳ ποιεῖ; πῶς δὲ λίθος οὖσα κήδεα πέσσει;

614. νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι. Vrat. b. πέτραις ἢ ἐν οὔρεσιν. faltem fic deb. πέτρῃσ' ἢ ἐν. Odyff. Λ, 573 τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι.

615. ἐν Σιπύλῳ ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς. Verfum habet Schol. Sophocl. El. 151. Schol. Vict. Ἐν Σιπύλῳ. Πίνδαρος (refpicit Φίλαν τε Σίπυλον Ol. I, 62.) πόλις Λυδίας. εἴτε καὶ Λυδοῦ Πέλοπός φησιν. (ibid. vf. 32) οἱ δὲ Θηβῶν τὴν Σίπυλον· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὰ περὶ Νιόβην φασί. Etiam ap. Euftathium τὸ Σίπυλον πόλις ἢ ὄρος Φρύγιον eft, quod nonnulli effe putant τὸν νῦν λεγόμενον Κουτζινᾶν.

Pergit Schol. Vict. „θεῶν δὲ εὐνάς" ὅτι πατρὶς θεῶν. καὶ Πίνδαρος δέμνιον Ἀρτέμιδος τὴν Ὀρτυγίαν φησί (Nem. I. pr.) Ῥέα γὰρ φοβηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου σὺν ταῖς θυγατράσιν ᾤκησε Σίπυλον κρυφίως. καὶ ἱερὸν αὐτῷ ἐκεῖ. Hoc Scholion haud eft contemnendum; feruauit enim mythum antiquum, qui fententiam verfus declarat alias obfcuram. Tum vero is, qui hoc Scholion adfcripfit, verfum fequentem, tantopere moleftum, in fuo codice habere non potuit: hoc enim adiecto diuerfa prorfus exiftit fententia, et θεαὶ Nymphae funt. v. ad h. v.

Verba conueniunt cum Il. B, 783. εἰν Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

616. Νυμφάων αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο. Schol. A. „αἵτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσι. Schol. B. „φιλοσόφως, καὶ ἐῤῥωμένως, καὶ μετὰ συνέσεως, ὠρχήσαντο." vnde priora ducta fint, in hoc Schol. B. non affequor. Attamen etiam Schol. Vict. φιλοσόφως ἐῤῥωμένην δεῖ καὶ τὴν τῶν θηλειῶν ὄρχησιν γίνεσθαι. καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ τῶν Μουσῶν. (Theog. pr.) Hoc tantum video, accepiffe eos ἐῤῥώσαντο ductum a ῥώννυμι corroboro.

Enimuero ῥώεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥώω, eft *cum impetu ruere*, tum vero omnino mouere fe, faltare, cho-

reas agere. Vidimus Ψ, 367. et Σ, 411. 417. Alia v, ad A, 529. Λ, 50. de decursu in pompa dictum Od. Ω, 68. 69. Ergo nunc de choris Nympharum, quos toties poetae celebrant: idem alibi δινεῖσθαι. Et ipsum ἐπεῤῥώσαντο de Musis in Helicone saltantibus Hesiod. Theog. 8. ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο (fuit ἐνὶ ποιήσαντο) καλοὺς, ἱμερόεντας, ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν.

- - ἐῤῥύσαντο Vrat. d. vitio. Dawes Misc. crit. p. 175. 6. qui semel ex loco Il. A, 529 ἐπεῤῥώσαντο sublatum esse voluerat, substituendo digammum, cuius nulla auctoritas nec ratio est, et legendo εϝεῤῥωσαντο in hunc quoque versum inferre voluit Ἀχελῶον εϝεῤῥωσαντο, negando simul Ἀχελώϊον dici posse fluuium. At fluuius Ἀχελώϊος sc. ποταμὸς, et Ἀχελῷος est et Ἀχελῶος. v. ad Φ, 194.

- ἀμφ' Ἀχελώϊον Schol. A. B. et br. et secundum veteres Eustathius modo ad Acheloum Acarnaniae fl. referunt (cuius mentio iam facta est Φ, 194) modo ad fluvium Phrygiae. Quod ad prius attinet, est illud prorsus alienum, Nymphas in Phrygiae monte habitantes choreas agere ad amnem Aetoliae vel Acarnaniae. Dicendum saltem, Acheloum esse nomen antiquiorum poetarum, mythicum, h. e. quo vtebantur, quoties amnem mythis idoneum memorare vellent. Vnde Virgilio dicta sunt *Acheloia pocula*. Restat alterum, fluuium fuisse eo nomine in Phrygia; de quo tamen nihil aliunde constat: etsi Pausan. VIII, 38 extr. vbi de Acheloo Arcadico agit, tertio huius nominis amne, non dubitat Acheloum e Sipylo defluentem pro explorato habere.

In Schol. A. B. Eustath. lectum ab aliis traditur Ἀχελήϊος. Ἀχέλης γὰρ ποταμὸς ἀπὸ Σιπύλου ῥέει εἰς τὴν Σμυρναίων γῆν. nisi hoc docti viri commentum est habendum: recipienda erit haec lectio. Et firmat hoc iudicium Schol. Vict. τινὲς, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελήσιον. (ita scriptum video) ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πληροῦται Ὕλλος, καὶ ἡρακλεσμος ἦσαν τὰ ἐπὶ τῶν τόπων (leg. καὶ Ἡρακλέος νοσήσαντος ἐπὶ τῶν τόπων, *cum istis in locis valetu-*

dine laboraſſet, agens forte apud Omphalen) ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν, τοὺς παῖδας Ὕλλον, ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης Ἀχελῆτα, ὃς Λυδῶν ἐβασίλευσεν. (de quo aliunde nil conſtat) εἰσὶ δὲ καὶ Νύμφαι Ἀχελητίδες, ὥς φησι Πα . . . ασσις (haud dubie Πανύασις): οἱ δὲ Ἀχελῶον, ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ. εἶναι τε καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχαΐας. καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τρωάδος. καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῶον φασίν. ὁ γὰρ ἐν Δωδώνῃ θεὸς παρῄνεσεν Ἀχελώῳ θύειν. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Διδυμαῖοι (f. Δυμαῖοι) καὶ Ῥόδιοι καὶ Σικελιῶται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀκαρνᾶνες δὲ καὶ ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτελοῦσι. Verum vt ad vſ. ſup. profeſſus ſum, in interpolato loco ſuperueniſſe videtur haec alterius hominis interpolatio.

617. ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Trinis modis interpungi poteſt et accipi: vel vt vulgo: λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. ſiue vt ſint κήδεα ἐκ θεῶν, vt Schol. br. vel πέσσει ἐκ θεῶν, *deorum voluntate*, vt Schol. A. πρὸς τῶν θεῶν κήδεα πέσσει. vel λίθος περ ἐοῦσα ἐκ θεῶν, *mutata deorum numine*. ſic iam ed. Rom. interpungit, idque praefero; diuinitus in ſaxum mutata erat, et vel ſic dolori adhuc indulget: (vt Achilles Patrocli memoriam ſe ſeruaturum eſſe ait, καὶ εἰν ἀΐδαο μεμνήσομ' ἑταίρου X, 390.) quod ſpectat ad ſaxum lacrimans, quod narratur a Sophocle in Antigone et a tot aliis, rorem et humorem exſudans. Etſi in poetae verbis expreſſum hoc non eſt; nam

κήδεα πέσσει, πῶς λίθος κήδεα πέσσει? grammaticos quaerere paullo ante notaui. Nihil aliud eſt, antiquorum hominum vſu loquendi, quam, etſi in ſaxum mutata, dolorem tamen adhuc retinet, ſeruat: quod procliue erat, de dolore inſuperabili dicere, permanſiſſe dolorem etiam in ſaxo. Schol. br. τὰς ἐκ θεῶν ἐπιφερομένας αὐτῇ συμφορὰς ἐν ἑαυτῇ ἔχει. κήδεα πέσσειν quod Lat. dolori indulgere; iterum vſ. 639. v. ſup. ad B, 237. Ex h. l. Antipatri epigramma XLIII. To. II. Anal. p. 18. extremo verſu eſſe emendandum viderunt viri docti Iacobs et Huſchke.

Ad h. v. Schol. B. et Euſtathius, hic tamen corruptius, p. 1368, 4 locum e Philemone Comico apponunt in quo metri veſtigia nonnulla aperta ſunt:

ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς
οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν γε πείθομαι,
ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει. (tria haec verba inſerta ſunt) — ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν medelam verſus offert cod. Victor.

ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ (leg. τοῦ τε) συμβάντος πάθους
οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα
προςηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

Adiicitur aliud, in vtroque, quod aliunde non memini: ὁ δὲ Λυδός φησι, ὅτι Αἰσωνίδης (Euſtath. Ἀσωνίδης) ἐρασθεὶς αὐτῆς, Niobes puta, μὴ πεισθεὶς (immo μὴ πείσας. αὐτῆς μὴ πειθομένης. Euſtath.) τὸν οἶκον ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φεύγουσα, ηὔξατο λιθωθῆναι, καὶ ἐλιθώθη." Haud dubitabam, hunc Io. Laurentium Philadelphienſem (Saec. VI.) eſſe, cuius fragmenta περὶ μηνῶν nuper edita ſunt; idem de quo egit Villoiſon. Proleg. p. XLVI. Videbatur hinc conſtare, nec Scholia B. ſaltem Scholion hoc antiquioris aeui eſſe. Quam fallax tamen et lubricum in huiusmodi rebus iudicium ſit, vide. Exhibet hoc idem Scholion Codex Victor. ad vſ. 613. Λυδοὶ δὲ φασὶν, ὅτι Αὐτονίδης (ita ſcribitur) ἐρασθεὶς αὐτῆς, καὶ μὴ πεισθείσης, ἐπ' ἄριστον τοὺς παῖδας καλέσας, ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φυγοῦσα ηὔξατο λιθωθῆναι. τινὲς δὲ εἰς κρύσταλλον μεταβεβλῆσθαι φασί. Ita hoc a Lydis traditum erat, non a Lydo ſcriptore. Idem Schol. Victor. ad h. v. 617. poſt Philemonis verſus haec ſubiicit: Φερεκύδης δὲ ἐν ῃ (referendum ad Sturzii Fragmenta Pherecydis p. 140. 141.) ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπυλον, καὶ ὁρᾷ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίθον ἐπικρεμάμενον. (vide quam diuerſi a noſtris mythi olim narrati fuerint!) ἀρᾶται δὲ τῷ Διὶ λίθος γενέσθαι. ῥεῖται δὲ ἐξ αὐτῆς δάκρυα. καὶ πρὸς ἄρκτον ὁρᾷ.

618. 619. μεδώμεθα σίτου. Schol. Vict. ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. scil. quod est frumentum, et panis ex eo factus. cf. Schol. B.

πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. magnus inter Troianos eius conspectu et in funere eiulatus suborietur.

621. ὄϊν ἄργυφον, simpliciter pro ἀργόν. v. ad Σ, 50.

622. σφάξ' Lips. σφάζ' et fuit puto δὲ δέρον, Ionice. sic erat H, 316. Conueniunt vss. cum aliis A, 465, 466. B, 428. 9.

624. ⊱ σημειοῦνται τινὲς, ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν· (in deperditis) „ὤπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο." (ϝερυσαντο) Additur recte: οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ. Sch. A. et repugnat digamma. Miraberis haec nunc demum notari, cum iam ter hic versus lectus fuerit, primo A, 466.

625. 626. Vterque versus lectus iam in Jl. I, 216. 217. Etiam 627. 628 aliquoties lecti I, 91. 92 et alter iam A, 469.

628. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος — ⊱ „ὅτι κατακέχρηται" Schol. A. Non assequebar hoc. at vide Schol. Vict. Ἰδίως χρῆται τῷ στίχῳ. καὶ γὰρ ὁ μὲν (Achilles) κεκόρεστο, Πρίαμον δὲ οὐκ εἰκὸς ἦν, εἰς κόρον δειπνεῖν. (quippe moerore confectum) Subtile iudicium! verum tamen.

Huius quidem generis notari poterant alia. Priamo superueniente sup. 475. 476 Achilles modo epulatus erat, necdum mensae erant remotae: ecce hic homo eadem nocte iterum mensae assidet, et se iterum cibo exsatiat. Porro vides apparatum epularum iam noctu factum hospite seu supplice recepto: mactatur ouis, excoriatur, dissecta assatur, mensae apponitur. Mireris celeritatem apparatus coenae. Siste nobis coquum aetatis nostrae, qui intra horae spatium ouem mactet, carnes asset, assatas in mensa apponat! Miraberis nec minus auiditatem coenantium: non nisi coena peracta, oculos leuant, mutuo se intuentur, et adspectu fruuntur. Non sane torpentes ventriculos hos heroes habuisse credas. Placet Schol. B.

χαρίεις δὲ ὁ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ γέροντος συνδειπνῶν, καίτοι προδειπνήσας.

630. ὅσσος ἔην οἷός τε. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. Non ἄντα iungendum cum ἐῴκει, quafi fit ὁμοίως, inftar, fed ἐῴκει, eft ὅμοιος ἦν, εἶναι ἐδόκει; adiectum ἄντα, in confpectu, ex aduerfo fibi, ἄντα ἑαυτοῦ. Odyff. E, 217 σεῖο Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι. Erat itaque Achilles θεοειδὴς feu θεουδής. ὅσσος eft h. l. quod proprie ἡλίκος. et 632 ὄψις, quod τὸ εἶδος. vt bene obferuant Schol. br.

631. αὐτὰρ Δαρδανίδην. In Cant. Mori. Ven. interpofitum ὁ. αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην. quod defendi poteft, vt fit ὁ, ἐκεῖνος, et ferius explicatiue Ἀχιλλεύς.

632. εἰςορόων ὄψιν τ' ἀγαθήν, καὶ μῦθον ἀκούων. naturali verborum ordine erat εἰςορόων τ' ὄψιν. ficque eft in vno Vindob.

635. λέξον νῦν με τάχιστα. λέξον, νῦν κοίμισον. Schol. et Lexica. κοίμησον με Apollon. Lex.

ὄφρα κεν ἤδη. Lipf. Vrat. A. ὄφρα καὶ ἤδη.

636. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. ὑπὸ ὕπνῳ pro ὑπὸ ὕπνου. vt ὑπὸ ὕπνῳ δαμῆναι vidimus: quoties ab alio rerum potente aliquid efficitur.

Pro ταρπώμεθα in Lipf. vno Vindob. Vrat. A. Ven. eft παυσώμεθα. Et Schol. A. cum Vict. docet, hanc effe Ariftarchi lectionem, παυσώμεθα pro ἀναπαυσώμεθα. indecorum enim effe fene ταρπώμεθα. (forte, quatenus ille nimis magno luctu tenebatur, quam vt recreari poffet) Refpondet alius grammaticus: non ἄκαιρον effe, fi fenex poft XII noctes infomnes exactas recreari fe fomno dixerit. Nimis argute vtrumque. Vtrumque idem denotat et ad eandem notionem redit.

637. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν. Lipf. οὐ γάρ που. ὄσσε ὑπὸ laborat hiatu, quem facile tollas, cum Bentleio, ὄσσοι, aut ὄσσε', aut ὄσσε μετὰ βλ. Quod ad duo priora attinet, neutrum Homerico vfu probatur, qui tantum τὼ ὄσσε admittit. οἱ ὄσσοι funt Hefiodi. Poterat alioqui verfus facile refingi: ὄσσε

γὰρ οὔπω μύσαν ὑπὸ βλ. nam prior in μύω producitur, vt 420 πάντα μέμυκε. Vt nunc legitur prior in μύσαν corripitur: quod in hoc verbo fieri poteſt, quod habuit duas formas: v. ſup. ad P, p. 407. Heſychii gloſſa μύσαν, ἐκλείσθησαν ad h. l. ſpectat.

Ceterum Schol. Vict. haud memor ſeu vſus loquendi vulgaris, ſeu heroici ſpiritus ad mirationem omnia augentis, non ſibi temperat ab obſeruatione: vix XII noctes integras inſomnem eſſe potuiſſe Priamum: niſi, inquit, priſcorum hominum corpora fuere admodum diuerſa a noſtris: ἢ διάφορα ἦν τὰ πάλαι σώματα. καὶ Ὀδυσσεὺς κυβερνῶν τὴν σχεδίαν ιζ ἡμέρας ἀγρυπνεῖ, καὶ ἄλλας τρεῖς νήχεται. et paullo ante Niobe IX dies ſine cibo exegerat.

639. καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ornate pro ἔχω. etſi Schol. B. ὑπὸ μυρίων καὶ ἀναριθμήτων κακῶν ἀναλίσκομαι. v. modo ad vſ. 617. In Vrat. b. ſuprascr. γρ. πάσχω.

640. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. quod ſupra Λ, 773 αὐλῆς ἐν χόρτῳ erat, in ſepto aulae vbi v. Obſſ. In plurali non eſt haerendum. Etiam Pindar. Ol. XIII, 62 de leone Nemeo, χόρτοις ἐν λέοντος. vbi Schol. ἀντὶ τοῦ, περιορίσμασι. Legitur quoque ap. Theocr. XIII, 40 ἡμένῳ ἐν χώρῳ in aliis ἐν χόρτῳ. abſurde αὐλοῖς Vrat. d. et Schol. Pindari Ol. XIII, 62. Recitat verſum Athenaeus lib. V, p. 189 E. vbi docet αὐλὴν Homero vbique poni ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Etymol. in αὐλῇ exponit; ἐν μεσαύλῳ. Serior vſus eſt, vt ſit χόρτος herba, pabulum; non antiquior vſus, vt cenſebant, etiam h. l. Euſtathius. Didymus recte expoſuerat de ſepto, muro parietino, aut ſimili ſepe vel clauſtro: Schol. Vict. Δίδυμός φησιν, ὅτι χόρτῳ ἀντὶ τειχίῳ ἐχρῶντο. lego ἀντὶ, τειχίον.

Rem ipſam expoſuerat poeta ſup. 163. 4. 5.

641. καὶ αἴθοπα οἶνον. Interponit Bentl. καί τ' αἴθοπα. Homerico more.

642. λαυκανίης καθέηκα. κατὰ λαιμοῦ. κατὰ λευκανίης, vt alias ſcribitur, et h. l. in Cant. Mori. Harl. De voce amplius dictum ad X, 325.

643. Ἀχιλεὺς — κέλευσε. Lipſ. κέλευε.

644. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι. αἴθουσαν iam vidimus I, 468 et Z, 243. δέμνια, ſaepe in Odyſſea obuia, et hi ipſi vſſ. H, 336—340. in Iliade hoc ſolo loco; et ſunt proprie h. l. dicta ἡ στρωμνὴ, quae infimo loco ponitur; ἐγκοίτια στρώματα Etymol. Mox omnino pro ἡ κλίνη. ἡ εὐνή. His inſtrata primo loco ῥήγεα, quae iam vidimus J, 657. veſtis ſtragula: τὰ βαπτὰ στρώματα. haec ſunt h. l. τὰ ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα.

645. στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Iam veſti ſtragulae h. l. iniecti τάπητες, aliae veſtes ſtragulae quas molliores eſſe, ex Π, 224 diſcimus, vbi ſunt οὖλοι τάπητες. Eos capiti fuiſſe ſuppoſitos, colligere licet ex K, 156 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. ad q. loc. vide de hac voce. Sup. I, 657 τάπητες non memorabantur, ſed λίνοιο λεπτὸν ἄωτον; etiam iniecta ſtatim ſtrato κώεα, et his ῥήγεα; niſi, inuerſo ordine, poſuit lintea primo et ſupra ea τὰ ῥήγεα fuere iniecta, vt Athen. II, p. 48 C. cenſebat. Variant quoque in Odyſſea, plerumque tantum ῥήγεα et χλαῖναι commemorantur; has induebant corpori. — τάπητα Vrat. A.

646. χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι. male vn. Vindob. οὔλας τ' ἐφύπερθεν. οὔλας v. ad Π, 224. ἕασθαι Ven. vitioſe. Verſum recitat Pollux VII, 47 monens χλαίνας ἁπλοΐδας h. l. intelligi.

647. αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο. ſiue omnino ex aedibus, ſiue ex cubiculo ſeruarum.

δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι iterum legitur Od. Δ, 300. δάος, quae et δαῒς δᾳ̃ς, ἡ λαμπὰς — Etymol. v. ad Heſych. „γρ. φάος“ Barnes. δάδας Lipſ. vitioſe.

648. αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι. αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν Ven. ad Ionicam rationem, cum Townl. Vulgg. ἄρ' ἐστόρεσαν. Sch. A. inſuper οὕτως Ἀρίσταρχος. στόρεσαν διχῶς. Fateor me haec non aſſequi.

Praecesserat δμωῇσι, nullus dualis. Verum ad δοιὼ λέχε' hoc δυϊκῶς appositum fuit, vt moneretur, esse pro λέχεε non λέχεα.

ἐγκονέουσαι. Lectum hoc primum loco; iterum de lecto parando Od. H, 340. vbi iidem versus et Ψ, 291. Sch. B. V. ἐνεργοῦσαι καὶ πονοῦσαι. (Sch. br. σπεύδουσαι) Adiicit τὸ γὰρ πονεῖν Ἰακῶς κονεῖν legitur. Eadem quoque in Eustathio. A κόνις vocem repetit Etymol. Vox ipsa a Tragicis frequentatur; tum et ab aliis, vt ab Apollonio Arg. Etiam Hesych. et Suidas illud notarunt. Posthaec inualuit vsus vocis διακονεῖν. VC 648. omiserat Vrat. b. incuria.

649. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ἐπικερτομέων. Hesych. ad h. l. ἐπισκώπτων. et Eustath. μετρίως χλευάζων. Et hoc quidem difficultatem non habet, vocem κερτομεῖν etiam leniore sensu dici, χλευάζειν, γελᾶν, sed illud quaeritur, quam commode h. l. Achilles ἐπικερτομεῖν, *iocari*, dicatur. Eustathius excusari ait subridendo, quod extra aedes paretur Priamo lectus, non in aedibus, et memorari caussam fictam. Absurda pro his ad h. v. apponit Sch. B. cum Vict. cuius Scholion adscribam: ἀφίστησιν αὐτὸν, ἀμάρτυρον θέλων ἔχειν τὴν νυκτερινὴν παῤῥησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ παρῄνεσεν. αἰδεῖται γὰρ εἰςφέρειν Βρισηΐδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιάσαι τὴν χάριν. ἢ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων, ἢ ἴσως οἶδεν Ἀγαμέμνονος τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους σκληρόν. οἰκονομεῖται γὰρ νυκτὸς ἀπελθεῖν. Mihi simplicissimum esse videtur, subridendo voluisse eum cauēre, ne dictis, quae metum ac sollicitudinem iniicere poterant, senem perterrefaceret. In porticu autem ante aedes hospitibus parari solebat lectus: sic ap. Menelaum Telemacho Od. Δ, 296 sq. Vlyssi ap. Alcinoum H, 335.

650. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε. λέξον γέρον vitiose Vrat. A. et Flor. Aldd. quod deterius quoque emen-

dabat λέξεο ex I, 613. Arnaldus Animadu. crit. p. 85. λέξο pro λέλεξο. Barn. Clarke. μέν τοι vn. Vindob.

651. ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος. ἐπέλθῃσιν. ἀντὶ τοῦ, ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ, quod post Homerum tantum de hostili incessu: ἐπῆλθε στρατός. bene Eustath.

652. ἣ θέμις ἐστί. *more sollenni*, more et vsu, v. ad B, 73.

655. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται. ἀνάβλησις. ἀναβολή. Vidimus iam B, 380. ἀνάβλυσις Vrat. d. in quo noli argutari. ῥύσιος legisse Meibomium ad Diog. Laert. notat Barnes; verum in eo vocabulo prior est longa.

656. καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Barocc. Mori. Vrat. d. ἀγόρευσον.

657. ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον. Dubitarat Herodianus, sintne duae voces an vna. Acquiescunt in vna voce, vt ἐννῆμαρ, αὐτῆμαρ et alia. Schol. A. B. V. ποσσήμερον. scilicet debebant cogitare esse, εἰς πόσον ἦμαρ; non πόσα ἤματα.

Addit Schol. Vict. ἅπαξ πεισθεὶς (Achilles) δίδωσι τὸν νεκρὸν, καὶ τῆς κηδείας προνοεῖ δικαίως. (haec etiam in Schol. B.) δίχα δὲ Ἀγαμέμνονος δίδωσι. ἄρχει γὰρ τοῦ ὑπαίθρου. ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. (Od. Γ, 106). De hoc v. inf. ad vs. 671.

Ἕκτορι δίῳ vn. Vindob.

658. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω. εἰς τοῦτο τὸ ἦμαρ. Apollon. Lex. τέως. nunc τηνικαῦτα versu laudato. Idem αὐτὸς μενέω.

660. τελέσαι τάφον. τὴν κηδείαν Schol. Vict.

661. ὧδέ κε μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης. Lips. ῥέξας. Eustath. ῥέξας ἢ ῥέζων. Vrat. A. θήσεις.

662. κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα· εἰλεύμεθα. συγκλειόμεθα. v. ad M, 38.

663. ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. λείπει τὸ ὥστε. Schol. B. V. h. e. τηλόθι ἐστὶν ὕλη, ὥστε ἡμᾶς ἄξειν αὐτήν. Schol. Vict. ἐπὶ ξύλων δὲ τὸ ἄγειν. ἴσως δὲ διὰ τὰς ἡμιόνους. (propter discrimen inter ἄγειν et φέρειν.)

μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. Schol. A. Aristarchus μάλα γάρ. Et Schol. Vict. Δίδυμος· μάλα γάρ, οὐ, δέ. γάρ. sicque codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. d. Lips. vnus Vindob. Non sequar; quia praecessit γάρ.

664. ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν — Memoriter recitat Iulian. Or. II. ἐννῆμαρ μὲν ὅλας κτερείζομεν. ex hoc vs. et 657.

665. θάπτοιμεν δαινῦτό τε λαός. esse scribendum δαινῦτο, monet Schol. A. ita enim placere quoque Philoxeno; sed reliqua Scholii sunt turbata. Apparet duas fuisse sententias; alteram, vt sit pluralis ex δαινύατο pro δαινύοιντο (potius δαινυοίατο) vt πυθοίατο pro πύθοιντο. Etiam sic λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου. (Od. Σ, 237. pro λελύοιντο.) esse autem λαὸν collectiuum. Sic ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. (Υ, 166) At Philoxenus pro singulari acceperat, δαινῦτο pro δαινύοιτο. quod et ipse malim.

δαίνυτο scripserant alii: ipse Townl. et Vict. cuius Schol. δαίνυτο. τινὲς, προπερισπῶσιν, ἐκ τοῦ δαινύοιτο. Etiam Lips. Vrat. d. cum edd. δαίνυτο. Eustathius ait, esse forte per συγκοπὴν dictum pro δαινύοιτο. Correxit Barnes.

Est autem ὁ τάφος, τὸ περίδειπνον. ὁ δεῖπνος ἐντάφιος. qui publice datur.

667. ἐν δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν. Harl. Vrat. A. πολεμίζομεν.

670. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον. Expeditior haud dubie lectio ex Barocc. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. quam vulgo σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον. satis impedite.

ὅσσον ἄνωγας. Eustath. pro var. lect. ὡς σὺ ἄνωγας. praue.

671. 2. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν. Schol. A. ἐδεξιώσατο τὸν γέροντα. Schol. B. V. πρὸς πίστιν ἡ δεξιά.

Est in Schol. A. ad h. v. ζήτησις, quam iam sup. ad vs. 657 attigi: quomodo Achilles, regibus inconsultis, haec Priamo promittere potuerit. Et haud dubie ad instituta rei militaris istius aetatis hoc est satis memorabile.

Reſpondetur, qua fide vel auctoritate, adiectum non eſt, ὅτι Ἀχιλλεὺς τὰ τῶν πολέμων ἐπιτέτρακτο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου, ἀνοχῶν τε καὶ συμβόλων. Eadem inſerta ſunt Schol. br. Sed haec reſponſio eſt ipſa quaeſtio: quo iure Achilles, vnus e ducibus, nec ipſe ſummus dux exercitus ſummam belli vindicare ſibi potuerit. Saltem lege et iure promittere hoc non potuit; ſed confiſus auctoritati ſuae et metui, ne, ſi ceteri non eſſent aſſenſuri, copias ſuas a bellando iterum retineret. Verum optima λύσις eſt, quam ex Ariſtotele duxeris (de Poet. 25) ἴσως οὐ βέλτιον μὲν, ἀλλ' οὕτως εἶχεν. *ita res fuit, ita fuiſſe narratur.* recte ne an ſecus: hoc ad poetam non ſpectat. Alterum vero, quod Achilles corpus Hectoris pro arbitratu ſuo retinet vel reddit, ex priſcae vitae vſu ratum erat; nam hoſtem caeſum ſpoliare, aut ſupplicem ſeruare captiuumque vendere licebat ei qui ceperat.

672. μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ. Vrat. b. δήσει. bene ſi eſſet δήσει' pro δήσεις. ſicque Venetus. et ſane h. l. res non iubetur, ſed cauetur.

673. οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο. πρόδομος, ſupra αἴθουσα vſ. 644. recte: porticus ante domum ducta erat, et eius pars ante ingreſſum proprie πρόδομος, omnino tamen pro tota porticu. Male τῷ τοῦ θαλάμου οἴκῳ Schol. br. forte corrupte, v. ad I, 468. 469.

674. κήρυξ καὶ Π. vereor vt hic ſit verſus expletiui generis. Et 675. 676. partim traducti, partim adumbrati ex I, 659. 660.

676. τῷ δ' ἄρ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος. eſt haec vulgata lectio, melior ea, quae eſt in Veneto Barocc. et Mori, τῷ δ' ἄρα Βρ. Schol. A. „ γρ. τῷ δὲ Βρισηὶς, producta δὲ ante Βρ. ſic quoque Euſtathius legerat, ſicque Harlei. Cant. Vrat. A. d. vn. Vindob. Townl. Alludunt edd. Flor. Aldd. τῷ δε. Intulit τῷ δ' ἄρ Turnebus ex ed. Rom.

677. ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε. ⸎ praefixa ſtigme, ſed ſine Scholio. Forte fuit notatum, quod hic verſus cum ſequ. hemiſtichio translatus eſt ex Il. B, 1 et K, 2.

679. ἀλλ' οὐχ 'Ερμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. Mirabar 'Ερμείην hoc vno loco legi, cum perpetuum ſit 'Ερμείαν. vidi mox vitium veniſſe ex primis edd. nec obſeruatum eſſe, ed. Rom. recte habere 'Ερμείαν. idque omnes boni codd. exhibent, Cant. Mori. Harl. Vrat. d. Lipſ. Ven. Verſu vſus eſt Galenus in Protrept. de pugilibus, neſcio quam commode.

681. νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. hos dictos putabimus vt ſup. K, 56 Φυλάκων ἱερὸν τέλος, *eximium*, v. ad e. l. Schol. B. πιστοὺς, ἢ στρατεύματος πυλαωρούς. an ille ἱρὰς πυλαωροὺς legerat? *turmas* portarum cuſtodes? In vno Vindob. librarius in marg. adſcripſerat κρυεροὺς. de excubiis, puto, hibernis cogitans. Schol. Vict. πιστοὺς ἢ σωτῆρας. καὶ· Φυλάκων ἱερὸν τέλος. Pergit: καὶ ὑπὲρ τὴν πρόσταξιν Διὸς ποιεῖ. ἐλεῶν τὸν γέροντα, ὥς που Φησιν· ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. (ſup. vſ. 335) Scilicet iuſſus erat a Ioue tantum deducere Priamum in caſtra; at ille eum etiam reducere ſtudet.

682. στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεΦαλῆς. quod ſolent facere εἴδωλα ſeu vmbrae per ſomnum apparentes. v. ad B, 20.

683. ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν. Poſſunt haec per interrogationem legi, nec minus bene per exclamationem. Verum etiam ἀποΦαντικῶς, vt Euſtathius cenſet, h. e. abſolute; habere hoc maiorem χάριν ἤθους ait. Townl. οὐ νύ τί σοι μέλλει κακόν. *moratur, abeſt*, ſed inſtat. Caſu tamen potius ſic exaratum puto.

684. ἐπεί σ' εἴασεν 'Αχιλλεύς. iterum ἐᾷν inſolenti vſu, quem 557. 569 vidimus, te ſaluum dimiſit, tibi pepercit.

686. σεῖο δέ κε ζωοῦ. Sic Lipſ. pro vulgato κεν. Adſcripſerat ipſe Erneſti, bene. Scilicet ε ante ζ neceſſario producitur. ζωοῦ apponitur, reſpectu Hectoris cadaueris; et quia ſenem inermem non quidem erant occiſuri, attamen redimendi pretium magnum exacturi.

686. 687. δοῖεν ἄποινα παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι. Euſtathius: οἱ ἔτι ζῶντες. quidni relicti in vrbe? τοὶ accipitur pro οἱ. poteſt tamen nec minus bene eſſe λελειμμένοι σοι. atque etiam τοὶ pro vtique. παῖδές τε Vrat. d.

688. αἴ κε — γνοίη σ' Ἀτρείδης. γνῴη Lipſ. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. vtrumque vſu probatum.

689. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. Iterum interpolate, vt toties vidimus, pro ἔδδεισεν δὲ γέρων. Tum nunc in codd. ἔδδεισε δ' ſine ν ſcribitur; mira inconſtantia; vt iudicium grammaticorum in his appareat fuiſſe nullum.

690. τοῖσιν δ' Ἑρμείας reſtitutum ex Harl. Townl. Vrat. A. Ven. Vulgatum erat a Turnebo τοῖσι δ' ἄρ ex ed. Rom. quod et in Lipſ. eſt. τοῖσι δ' Ἑρμείας Flor. Aldd.

692. 693. Verſus iam lecti Φ, 1. 2. Ξ, 433. 434. vbi v. Notata.

693. Ξάνθου δινήεντος — Aberat verſus a Veneto et Harlei. Et poterat ſane ποταμὸς ſufficere; eratque ille ſimpliciter ſic declaratus ſup. 350. 351. πίοιεν ἐν ποταμῷ.

695. ἠὼς h. l. ipſa dies; nam adiunctum ἐκίδνατο, et tamen ea κροκόπεπλος. Vidimus iam idem Ψ, 227 et Θ, 1.

696. οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων. eſt hiatus; cui bene medebatur iam Bentl. ἐς ἄστυδ' ἔλων quam formam ſaepe iam vidimus. In Vrat. A. erat ἔλον, emendatum ἔχον. quod et ipſum locum haberet.

697. ἡμίονοι δὲ, νέκυν Φέρον. νέκυν ἄγον Lipſ. cum vno Vindob. et Veneto, vt antea aliquoties. At Euſtath. notatu dignum cenſebat, nunc proprie Φέρον eſſe adhibitum de iumentis; nam ἄγουσιν οἱ ἄνδρες.

698. ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν vn. Vindob. πρόσθεν ἀνδρῶν ἔγνω. ſaltem deb. πρόσθ' ἀνδρῶν ἔγνω.

699. ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. Κάσσανδρα Harl. Et poteſt videri mutatum eſſe ignoratione digammatis inſequente ϝικέλῃ. Sed Κασσάνδρη iam

lectum ſup. N, 366. add. Od. Λ, 421. Vetus ſcriptura Κασανδρη fuit; ne dubites.

ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. χρυσῇ vbique legitur in edd. et codd. recte tamen ad morem perpetuum Homericorum χρυσέῃ refinxit Barnes. Schol. B. et Vict. „εἴρηται κατ' ἐπιφθοράν. ἔδει γὰρ παρθένον οὖσαν Ἀρτέμιδι εἰκάζειν. (addit Schol. Vict. ὡς Ναυσικάαν. Scilicet Od. Z, 102 ſq.) perquam ſubtiliter! cum illa iam ab Apolline eſſet compreſſa, cum Venere eam ait comparari, non cum caſta Diana. Pergit Schol. B. τοῦτο δὲ ποιεῖ διὰ τὴν συμπάθειαν (ſcil. quod ex Pergamo proſpicit) οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρός." Recte illud: apud Homerum Caſſandra non vaticinatur. Potuit hic ipſe locus opportunitatem iſti fabulae inueniendae dare, vt fuere olim, qui et hunc locum ad praeſenſionem vatis referrent, ita vt illa non oculis, ſed mente aduentum Hectoris caeſi praeuideret: εἰςενόησεν. ἴδε. et ὄψεσθε. v. ad 704. Fuit pronus in hanc perſuaſionem Euſtath. p. 1371, 41. idque arripuerat Erneſti hac nota appoſita: „ἀλλ' ἄρα. verte: *At vero:* ſimulque ἄρα reſpicit ad cauſſam, quod, vt vates, mota numine, et praeſentiens rem, conſcendit Pergamum." Schol. Vict. ἀλλ' ἄρα Κασάνδρη. διὰ τὴν συμπάθειαν. (ſcil. proſpicit) ὡς Νέστωρ (haud dubie reſpicit Il. Ξ, pr.) διὰ τὴν μαντείαν (excidit οὐ διὰ) οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρός. Vtique expreſſit ex h. l. Caſſandram ex arce proſpicientem et vaticinantem Lycophron in Alexandra.

700. Πέργαμον εἰςαναβᾶσα, arcem, ſc. vt inde proſpiceret, an patris reditum oculis deprehenderet.

701. ἑστακότ' ἐν δίφρῳ. Schol. A. V. „Ariſtarchus ἑστεῶτ'" perpetua variatione. διχῶς δὲ ὁ ποιητής φησι. Schol. Vict. Voluit forte idem reddere Harl. in quo eſt ἑσταῶτ'.

κήρυκά τε ἀστυβοώτην Sch. A. ἐπιθετικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. Paria Apollon. Lex. et addit τῶν ἅπαξ λεγομένων. et Etymol. ſup. 577 καλήτορα dixerat.

702. τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι, ἄρ' nectere fententiam, obferuat Clarke. Addit Ernefti, τὸν pro nomine Hectoris poni. Scilicet νιν, *illum*, refertur ad νέκυν 697.

ἐφ' ἡμιόνων. ἐπὶ ἀπήνης.

704. ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρῳάδες, Ἕκτορ', ἰόντες. Deficit Scholion; fpectauit illud forte ad τὸ ὄψεσθε, quod olim in controuerfia iactatum fuit, dum alii eo vtebantur, contra eos, qui τὸ ἴδε 702. ad praefenfionem vaticinantis reuocauerant: (cf. ad 699) ac fi ad Troianos Caffandra diceret: vt ego mente, ita vos oculis veftris videbitis corpus Hectoris. Huic occurrere voluiffe videtur Herodianus apud Etymologum, p. 646. cum pronuntiaret, ὄψεσθε effe verbum praefens, noua forma: ὄψομαι. οὐ γὰρ μαντεύεται, fc. Caffandra, αὐτός φησιν (fic et intellige et interpunge) ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδετε. καὶ πάλιν· ἀλλ' ὄψεσθέ νιν (leg. ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα ex Od. Θ, 313.) Quibus occurrit Etymologus aut is quem exfcripfit: οὐκ ἔστι δὲ οὕτως. funt enim dicta verba de Hectore nondum in medium adducto; et illa euocat omnes vt prodeant et videant. ὄψεσθέ, φησι, προςιόντες, ὥςτε εἰς θέαν αὐτοὺς προςκαλεῖται. ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ· δεῦτε καὶ ἀκούσεσθε. δεῦτε καὶ ὄψεσθε. Subiecta funt verba fed paullum turbata Zenodoti, qui pro imperatiuo aut habuit ὄψεσθε, aut legit ὄψασθε ab ὀψάμην.

Schol. Vict. ὄψεσθε. ὡς αὔξεται δὲ Πριάμοιο βίην καὶ οἴσετε δ' ἄρνε. corrig. ἄξετε δὲ Π. ex Il. Γ, 105 et 108.

Τρῳάδες. Euftathius: Τρωϊάδες ἢ Τρῳάδες. Erat Τρωϊάδες quod et in codd. Cant. Harl. Townl. occurrit, in edd. Flor. Aldd. Turnebus ex ed. Rom. repofuerat Τρῳάδες, et hoc debebat feruari: vt iam monui ad H. (VII) 297. Mira eft inconftantia fcripturae. Ex Τροίη fuit Τροιὰς, Τρωιὰς, Τρῳάς. Poterat recte h. l. fcribi Τρωιάδες. non vero addendum erat diaerefeos fignum Τρωϊάδες· nam trifyllabum effe debet.

705. 706. εἴποτε καὶ ζώοντι — χαίρετ'. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συνευφραίνεσθε καὶ συγχαίρετε. Addit his Schol.

Vict. τὸ ἰόντι ἀντὶ τοῦ ἰόντος. Quis non videt χαίρετε h. l. eſſe pro ἐχαίρετε. *ſi olim gaudebatis Hectore ex pugna reduce.* Euſtathius recte accepit.

μάχης ἐκ νοστήσαντι. alii, ex more, ἐκνοστήσαντι.

707. οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνήρ. Bene de hoc loco meruit Barnes, qui lectionem reſtituit e Barocc. et Mori. Adde Lipſ. Ven. Townl. (niſi quod in hoc πόλεϊ eſt.) Vix credas, quam incurioſi fuerint metri antiquiores editores: Flor. Aldd. Turneb. Steph. et hinc ductae, οὐδέ τις αὐτόθι εἰνὶ πόλει λίπετ' ἀνήρ. Ed. Rom. cum Euſtathio: οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λείπετο ἀνήρ. hicque vitioſam lectionem ita defendit vt dicat, corripi ει ante conſonam: quae fuit ſane multorum perſuaſio, prorſus quatenus de antiquioribus poetis agitur. Affert idem aliud: ἀλλ' ἐτεὸν οὔποτε θυμὸν, καὶ ἑξῆς, ὥς που προδεδήλωται· atqui nec ad Od. H, 258 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν, nec ad Od. Ψ, 337. vnde hic verſus laudatur, quicquam memoratum video; et recte ibi legitur: ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε. nec ἀλλ' ἐτεὸν, ſed ἀλλὰ τεὸν, hoc vltimum vna ſyllaba, legere debuit, nam pro exemplo συνιζήσεως laudat.

708. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος. pro ἐπὶ πάντας, ἐφίκετο. et ἵκετο imperf. ab ἵκω, priore producta. ἀάσχετον vidimus E, 892.

710. 711. πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν ἐύτροχον ἀΐξασαι. Vertunt: *primae ſuper hoc — vellebant crines.* recte, ſed nemo dixit, vnde hoc *ſuper* ex τόν γε τιλλέσθην. Verum τίλλεσθαί τινα, dictum eſt vt κόπτεσθαί τινα, τύπτεσθαί τινα, *ſibi euellere crines propter aliquem*, διά τινα. Occurrit in Herodoto, et declaratum dedi iam olim ad Tibull. I, 7, 28. qui idem expreſſit: *Memphitem plangere docta bouem*, h. e. propter Apim plangere ſe, pectus ſuum. Nunc licebit de aliis iudicare. Schol. B. V. τιλλέσθην, αὐτὰς, καὶ τὰς ἰδίας κεφαλάς. Euſtath. πρῶται τόνγε τιλλέσθην ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτον, ἢ διὰ τοῦτον τὸν φε-

φόμενον δηλαδὴ νεκρόν. δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἕνεκα σπασιν.

πρῶται τόν γ'. Harlei. τῷ δ'. Bentl. emendabat τοῦ γ'. non assentiar. τῶν γ' Townl.

ἐπ' ἅμαξαν. Turnebus eumque sequutus Stephanus intulerant, praeter morem Homericum, ἐφ' ἅμαξαν. v. ad H (VII) 426.

713. ἐς ἠέλιον καταδύντα. mſ. Lipſ. καταδῦναι. merus error.

716. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. vel ὥςτε ἐμὲ (σὺν) οὐρεῦσι διελθεῖν. vel, εἴξατε οὐρεῦσιν, μοι in meam gratiam. prius praefero.

717. ἄσεσθε κλαυθμοῖο. ſatiate vos. κορέσεσθε. vt ſaepe, ſatiari dolore. v. ad Ψ, 20. Harlei. ἄσσεσθε male. Vrat. d. et vn. Vindob. ἄσασθε. De voc. ἄδω, ἄσω, v. ad E. Exc. I.

κλαυθμοῖο ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε. Hiatum in medio verſu, caeſura poteſt excuſare. Verum nulla opera eum ſuſtulit Bentl. κλαυθμοῦ, ἐπειὴ — porro pro δόμονδε Schol. A. „γρ. πόλινδε." Lipſ. ἀγάγωμαι δόμονδε.

719. οἱ δ' ἐπεὶ εἰςάγαγον. Barocc. Mori. ἀλλ' ἐπεί. Pro εἰςάγαγον Bentl. malebat εἰςάγαγεν (pro ἐπεις-αγάγησαν).

720. 1. τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. τρητοῖς ἐν λεχέεσσι. vidimus iam Γ, 448. eſt lectus ſponda arte elaborata. recte Schol. br. καλῶς κατεσκευασμένοις.

720. 1. 2. παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Locum aut interpolatum aut luxatum aut corruptum eſſe, mihi quidem liquet; partim ex male interpoſito οἱ μὲν ἄρ. poſt οἵ τε. pro quo Bentl. coniic. ἠδέ. partim, et multo magis ex antiqua lectione et antiquis Scholiis.

In Veneto ſcribitur: θρήνους ἐξάρχουσ'. οἵ τε — Ita vero ſententia conſtituenda interpunctione hunc in modum: — παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς. Θρήνους ἐξάρχουσ', οἵ τε (melius οἱ δὲ quod et ap. Euſtath. legitur) στονόεσσαν

ἀοιδήν. fcil. ἐξάρχουσι. illi quidem lamenta ordiuntur, hi autem (ἀοιδοὶ) lugubrem cantum. Iteratur fententia: οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Schol. A. aliter legit: θρήνους ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδήν. ἀοιδοὺς νῦν τοὺς θρηνῳδούς. ἦσαν δὲ οὗτοι Κλεῖτος καὶ Ἐπιμήδης. Eadem Schol. br. Vnde haec vltima petita fint, fcire velim.

At quale monftrum ἀοιδοὺς θρήνους ἐξάρχους! Occurrit tamen hoc quoque in Harlei. Towul. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. Lipf. cui Ernefti in Addendis notam fubiunxit, cuius fenfum non affequor. Etiam Schol. Vict. θρήνους, θρηνῳδούς, interpretatur. verum ἐξάρχους non adiicit: fed feorfum apponit: ἐξάρχους, ἐπιλεγόντων δηλονότι τῶν ἄλλων. manifeftum fit, etiam eum ἐξάρχουσ' legiffe. Iam poteft aduocari locus Pollucis VI, 202. e quo patet θρῆνον etiam dictum effe pro θρηνῳδόν· καὶ θρήνων, inquit, ἔξαρχος. καὶ θρηνῳδός. ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Porro Suidae gloffa modo non effet corrupta! θρήνους, τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδούς. διαλύσας Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ. Toup. emendat: διαλύσας δὲ Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνων ἀοιδοὺς αὐτοὺς καλεῖ. Enimuero θρήνων ἔξαρχοι funt, non θρήνων ἀοιδοί. vt et eft in loco e Vita Homeri laudato: θρήνων ἐξάρχους, ἀοιδοὺς ποιῶν. Et fic ἐξάρχειν γόου 761 et ἄρχειν γόου 724. Suidae gloffa nihil aliud declarat quam θρηνῳδοὺς Homero effe θρήνους. διαλύσας τὴν συνήθειαν, ferri poteft; alioqui malim legere διαλύσας (fcil. vocem θρηνῳδός,) παρὰ συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ.

Omnes has argutias natas arbitror ex praua fcriptura ἐξάρχους, cum non viderent, effe θρήνους ἐξάρχουσ'. Itaque alii intulere θρήνων ἐξάρχους. quod in vulgarem lectionem abiit; quae quoque eft in Schol. Eurip. Phoen. 1505.

Adhuc deprauatam lectionem vidimus. Mihi vero grauis fufpicio fubnafcitur, totum verfum aut a rhapfodo aut ex gloffemate ad ἀοιδοὺς, cui adfcriptum erat θρήνων ἐξάρχους, expleto ab alio verfu, procufum effe; nam

omnis fcabrities tollitur toto verfu eiecto: — θέσαν παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς. οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Ita nihil defideres.

Memorabile in his eft, quod hoc folo loco Troiani ἀοιδοὺς habuiffe narrantur: quod a Troianorum quoque moribus et vita abhorret. In Suidae gloffa memorata additur: βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν. ἐπὶ Πατρόκλῳ γοῦν οὐ γίνεται. vere, fi de cantu pronuntiatur; nam lamenta etiam fuper Patroclo facta funt. Enimuero etiam in Achillis funere a Mufis fuit decantatus: Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον. Od. Ω, 60. Et h. l. refpicit Schol. Vict. poft fupra laudatum: θρήνευς, θρηνῳδούς, fubiicit: δεινοπενθεῖς γὰρ βάρβαροι. ἀθετητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρῆνος.

722. οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον. Barocc. ἐθρήνουν. ap. Barnes. nifi fuit ἐθρήνευν. Vrat. d. οἱ μὲν ἄρα θρήνεον haud dubie verius, quia Ionicum eft. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· οἱ μὲν δὴ ἐθρήνεον immo leg. οἱ μὲν δὴ θρήνεον. quod et eft in Lipf. et vno Vindob.

ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Sola ed. Rom. et Euftath. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο. et iterum 746. iam fup. T, 301.

723. τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη. Schol. A. ἐν ἄλλῳ· τοῖσιν. fic Lipf. et vn. Vindob.

724. Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη. Vrat. A. b, ἱπποδάμοιο.

725. ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. Totus qui fequitur locus de lamentis ad vf. 776. inde a 723 rhapfodis deberi videtur; non primo auctori. Manifefta eft imitatio libri X, (XXII.) 429 fq. Recedit quoque carmen a natura fua epica, et vergit prominetque in naturam dramaticam. Tragoediam decerent, haec lamenta, et in tragoediis occurrunt. In verbis funt multa fcabra, infolita, vf. 725. 729. 731. 734. 736. Antiquum effe non negem. Similitudinem habent lamenta Antigones ap. Eurip. Phoeniff. 1493 fqq.

Zenodotus νέον legerat: Schol. A. et V. quo fenfu, non apparet. Schol. A. nil monet. vt nec Apollon. Lex.

qui versum in *αἰὼν*, *ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων* laudat, nec Hesych. ex eo. Schol. br. *ἀπὸ τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς τῶν ἀνθρώπων ζωῆς.* At Schol. B. V. *νέος ἐξεκόπης τῆς ζωῆς.* Similia Eustath. Accepere ergo, ereptus es ex vita, subtractus ante iustum tempus. At nemo aut declarat, aut monet, verborum iuncturam insolentem: estne *ὀλέσθαι ἀπ' αἰῶνος*? an *νέος ἀπ' αἰῶνος*. Alterum hoc comparare possis cum vsu seriorum *οἱ ἀπὸ γένους. ἀπὸ γένους Ἡρακλείδης ὤν.* h. e. *γένει.* ergo *ἀπ' αἰῶνος νέος*, aetate adhuc iuuenis. *καθ' ἡλικίαν, ἡλικίᾳ.* Forte sic acceperat grammaticus ad X, 431. *ἀπὸ τοῦ βίου νέος. οὐ γηράσας τὸν βίον. οὐδὲ τὸν βίον καὶ αἰῶνα πολυχρόνιος εἶχες.* In Ald. 2. et hinc expressis est *ἐπ' αἰῶνος.* quod defendi potest. *ἀπ' αἰῶνος* legerat quoque Schol. Sophocl. Trach. 550.

726. *παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως*, vt X, 483 vnde et versus 727 petitus est. *πάϊς δέ τε νήπιος* Cant. Mori. Vrat. A. Lips. vn. Vindob. Ven. sed Schol. A. „*ἐν ἄλλῳ· παῖς δ' ἔτι.*“ *αὔτως* alii et h. l. vt Townl.

728. *κατ' ἄκρης.* Vidimus ad N, 772.

729. *ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος*, ⊱ Scholion tamen excidit forte ad *ἐπίσκοπος* quod h. l. esse debet *φύλαξ. σωτήρ. ἔρκος.*

ὅστε μιν αὐτὴν ῥύσκευ. quod supra X, 507 erat *οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα καλά.*

730. *ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.* ⊱ Excidit et hoc Scholion. *ῥύσκευ, ἐῤῥύου.* et *ἔχες δ' ἀλόχους.* vxores Troianorum *tutabaris*, *ἐφύλαττες.* Sch. br. *ἔχειν, κατέχειν.* Cur insolentem verbi vsum adhibuerit poeta, docet Schol. Vict. *ἠτυμολόγηκε τὸ ὄνομα Ἕκτορος.* scil. ab *ἔχειν.* In Lips. corrupte: *ἐρύσασκ' οὐδ' ἀλόχους.* ferrem, si esset *ῥύσκευ, ἠδ' ἀλόχους.* „*γρ. ῥύσκε*“ Barnes.

731. *αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται. vehentur: ἐπιβήσονται* Sch. br. At Ven. B. cum Eustath. *οἰχήσονται*, inuito metro, etsi sollemnius esset, *οἴχεσθαι νηυσὶν*, vel *σὺν νηυσὶν*, *ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ νηῶν πορεύσονται.* Placet ergo

quod in Harlei. eſt: σὺν νηύσ' οἰχήσονται. αἱ δ' ἤτοι Vrat. d. In Schol. Vict. νηυσὶν ὀχήσονται. ἐπὶ νηῶν ὀχήσονται.

732. καὶ μὲν ἐγὼ repoſui ex Cant. Mori. Harl. Barocc. Lipſ. vn. Vindob. Ven. Townl. Vrat. b. d. Et Vict. καὶ μὲν ἐγώ. καὶ μὴν ἐγώ. vulgo καὶ δὴ ἐγὼ — ingrato ſono et hiatu.

733. ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο. In ἔργα ἀεικέα hiatus tollendus, cum Bentleio: ἔργ' ἄρ' ἀεικέα.

734. ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος. *ſeruiles operas praeſtans.* inſolens vſus τοῦ πρό. Sch. B. cum Sch. br. et Euſtath. ex antiquis ita reddit: κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου. καὶ Πίνδαρός Φησι· λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες (Pyth. IV, 72. cf. Schol.) ὑπὲρ ἐκείνων γὰρ πλέουσι, γεωργοῦσιν, ἀχθοφοροῦσι. ἀθλεύων Barocc. Lipſ. Cant. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. et recte: ſicque Suidas in πρό. Vulgo erat ἀεθλεύων. nec apparet, cur h. l. ἀε ſcriptum ſit.

735. ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου. ⸓ „quod hinc fabula de Aſtyanacte de muris deiecto originem duxit." Sch. A. Sch. br. At Sch. B. ἢ ἐκ στοχασμοῦ, ἢ ἔθους ὄντος, τοὺς μὴ δυναμένους δουλεύειν παῖδας ῥίπτεσθαι. Ex his Euſtath. ſua habet. Schol. Vict. οἱ δὲ νεώτεροι Φασὶν, αὐτὸν οἰκιστὴν ὕστερον γεγενῆσθαι Τροίας, καὶ ἄλλων πόλεων. λυγρὸν ὄλεθρον pro λυγρῷ ὀλέθρῳ. Schol. Vict. ſubintell. κατὰ λ. ἐ.

736. χωόμενος, ᾧ δήπου. Inficeta erat interpolatio χωόμενος, ᾧ τινι δήπου — quam ferendam cenſuere Barnes et Clarke et ipſe Bentl. vt χώμενος vel χωύμενος pronuntiaretur. Atqui vitium indicabant ipſi codd. Mori. Barocc. Ven.

738. ἄσπετον οὖδας. iam lectum T, 61.

740. τῷ καί μιν λαοί τε. τῷ καί σε Cant. perperam.

741. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. ⸓ Excidit Scholion, quod haud dubie ſpectauit ad ἀρητὸν, quam vocem cum verſu iam vidimus P, 37. Sch. B. V. ἐπάρατον reddunt, deteſtandum, (vt ſaltem eſt redden-

dum; sic quoque Sch. br. *ἐπικατάρατον* Schol. Vict.) *ἢ ἐπιβλαβῆ. καὶ ἀείῤῥητον.* (*ἀεὶ ῥητόν. ἄῤῥητον*, *ineffabilem* v. ad P, 37. et est diserte *ἄῤῥητον* in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d.

743. *λεχέων ἐκ.* ita vbique, nec quod forte seuerior grammatica postulat, *ἔκ.*

744. *οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ουτέ κεν αἰεὶ μεμνήμην. πυκινὸν ἔπος, τὸ πρὸς βιοτείαν λυσιτελές.* Sch. B. V. *prudens, ideoque memorabile* monitum. *εἶπας* Barocc. Lipf. et Vita H. p. XXXVI. quod Bentleio probatur, comparanti A, 108 *ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας ἔπος.* Variare libros in hac voce passim vidimus. Versum dulcissimum recitat Plutarch. de Consolat. p. 117 B.

745. *οὗτέ κεν αἰεὶ μεμνῄμην.* Iota subscripsi, ex monito grammaticorum, Etymol. p. 578, 52 cum ed. Rom. etenim requiritur optatiuus. at *μεμνήμην* esset pro *ἐμεμνήμην* indicatiuus. *μεμνοίμην* Lipf. c. vno Vindob. quod est vsitatius. Eustath. *τὸ δὲ μεμνῄμην ἀνάλογον εὐκτικὸν, κατὰ τὸ κέκλημαι, κεκλῄμην, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς οἱ τεχνικοὶ κανονικῶς παραδιδόασιν.* At in analogia docenda non parco grammaticis. Aiunt illi esse praeteritum passiuum optatiuum pro *μεμνηίμην.* qua analogia et vnde iota? Immo vero fuit *μέμνημι, μέμνημαι.* vnde optatiuus *μεμνηίμην*, contracte *μεμνῄμην*, vt *τίθεμαι, τιθείμην.*

746. *ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.* Schol. B. *μετὰ τὸ θρηνῆσαι, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ.* excidit *οὐ* ante *μετὰ*, quod et Schol. Vict. habere video. vult igitur mulieres adiunxisse lamenta dicenti Andromachae. Enimuero 722. per interualla threnos et lamenta mulierum fieri videbamus; ita quoque nunc *ἐξάρχει* Andromache; finitis eius lamentis, lamentantur ceterae mulieres.

747. *τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη. τοῖσι* Lipf. vt 723. 716.

749. *ἢ μέν μοι ζωός περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν.* Abundat *μοι* ex more. At Bentleio suspectum erat. Schol. Vict. monet, *περισπαστέον τὸν η.*

750. *οἱ δ' ἄρα σεο κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.* sup. 426 *οὔποτ' ἐμὸς παῖς* (verba Priami sunt) *λήθετο*

θεῶν, *τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.* Schol. Vict. *οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν ὑπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν διάνοιαν. οὐ γὰρ εἶπε τὸ, καὶ τεθνηκὼς πάλιν αὐτοῖς εἴη. περισσὸς ὁ περ.* (est vtique quod Lat. quidem.)

ἄλλους παῖδας Ἀχιλλεὺς — πέρνασχ᾽, ὅν τιν᾽ ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. ⟝ Schol. A. *ἐν ἄλλῳ· ὅντιν᾽ ἐλεῆσι.* si est, cuius misertus erat, ne occideret, debuit esse *ὅν τ᾽ ἐλεῆσι.* Potuit tamen esse quoque *ὅντιν᾽ ἕλῃσι.* Eustath. *ἥν τινα ἢ ὅν τινα ἕλεσκε.*

πέρνασκε „vendere solebat" Clarke. *ἀτρύγετον ἅλα* aliquoties vidimus, primo loco A, 316.

753. *ἐς Σάμον ἔς τ᾽ Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.* ⟝ „*ἤτοι ἀπρόσμικτον. ἢ ῥᾳδίως οὐ μίγνυται ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καθὸ ἀλίμενός ἐστιν· ἢ διὰ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀγρίους καὶ θηριώδεις καὶ λῃστρικὸν βίον ἐπανῃρημένους.*" Schol. A. Vox iam grammaticorum tempore obsoleta; etymo tamen aperto, ex *ἀμιχθής*, *ἀμίχθαλος*, *ἀμιχθαλόεις.* Sed huius epitheti caussa incerta est. Quod adiri non bene potuit, quia bonos portus non habebat, est quoque apud Sophocl. Phil. 221 *τίνες ποτ᾽ ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετ᾽ οὔτ᾽ εὔορμον οὔτ᾽ οἰκουμένην.* vbi Schol. nostri versus meminit. At Lemnus quoque a barbaris habitata naues admittere haud potuit: Od. Θ, 294 *οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.* De his v. ad A, 594. Successere tamen incolae mansuetioris cultus: e quibus Thoas, eiusque filia Hypsipyle, ex qua Iason susceperat Euneum, cum quo commercia exercebant Achiui: vt H, 468 sqq. Vtramque interpretationem memorat cum Schol. breu. Etymologus, priorem solam, versu adscripto, Apollonius Lex. cum Hesychio.

Addit Schol. A. cum Schol. br. *ἔνιοι δὲ, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν ὁμιχλώδη ἀπέδοσαν. nebulis oppressam et caliginosam.* Scripserunt ne *ὁμιθαλόεσσαν*? *ὁμιχλήεσσαν*? an propter hoc ipsum aditu difficilem? vt in Schol. B. *οἱ δὲ ὁμιχλώδη, καὶ ἀπροόρατον τοῖς πλέουσιν.* addit Schol. Vict. *διὰ τὰ ἐργαστήρια Ἡφαίστου.* (ideoque fumosa. iam reuocari potest res ad montem antiquitus ignes euomen-

tem.) pergit: αἴ κεν ἀμιχθαλόεσσαν *απηεθα ηε *θαλάσσης. ἄλλως· ἀμιχθαλέεσσαν. Ἀντίμαχος μιχθαλόεσσαν. Doleo verba versus laudati esse tam corrupta vt vix medela suppetat.

Schol. B. V. κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα admiscens, vt passim in glossis fit, vocem Cypriam Homericis. videntur ἀμιχθαλόεις, πολύμικτος, accepisse, α intensiuo. οἱ δὲ πετρώδη καὶ (Schol. Vict. addit τῷ κύκλῳ) ἀπόκρημνον (puta in littore, propter hoc ipsum importuoso et aditu difficili.) οἱ δὲ ἄμικτον διὰ τὸ ἐκ θαλάσσης δυςπρόσιτον καὶ τὴν τραχύτητα. addit Schol. Vict. καὶ ἄμικτον Τρωσὶ διὰ τὸ Εὔνειον εἶναι scil. ἐν αὐτῇ. Iasonis f. Excerpsit ex his nonnulla Eustathius. Repetitum epitheton Lemni in Hymno in Apoll. 36.

Samum esse Samothracen per se patet; monuit quoque Schol. Apollonii versu laudato ad Arg. I, 923. et Strabo X, p. 701 A. vidimus quoque iam N, 12.

755. πολλὰ ῥυστάζεσκεν. Schol. A. εἷλκεν. ἔσυρεν. v. sup. 52. Temere Barnes interposuerat σε inuito metro ante ῥ. πολλά σε ῥυστάζεσκε.

756. Πάτροκλον τὸν ἔπεφνες. τὸν πέφνες ap. Eustath. ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς. nunc constanter ἀνέστησε, fine ν, in codd. et edd. Flor. Aldd. Rom. quis caussam exputare potest? Vsus autem τοῦ ἀναστῆσαι est memorabilis, *in vitam reuocare*. Ductus tamen ad sensum ex eo quod mortui κεῖνται.

757. νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόςφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι. Sed Scholion excidit, quod haud dubie spectauit ad vocem πρόςφατος, quae est νεωστὶ πεφονευμένος, hincque omnino recens apud alios: v. Etymol. h. v. et iam ap. Pindarum P. IV, 533. cf. Hesych. h. v.

Schol. B. et Vict. bene obseruant iungi h. l. ἑρσήεις καὶ πρόςφατος, praestare adeo intelligi τὸ νεωστὶ πεφασμένον ἐκ γῆς φυτὸν διὰ τὸ ἑρσήεις ὡςεὶ ἔλεγε, χλωρός. Eustathius adiicit, fuisse quoque qui a φάω, φημί, duxerint, recens dictum, omninoque, recens, ποταίνιος ap.

Pindar. Ol. X, 73. ποταίνιος ἔπαινος. Sic sane apud Suidam est ἐρσῆεν. πρόςφατον. ἐνυγρόν τε καὶ ἀμόλυντον.

ἐρσήεις. quod sup. 419 erat ἐερσήεις. οἷον ἐερσήεις κεῖται. Verum vtrumque vsu habitum: ἐέρση forte εϝερση et ἔρση, ἐέρση. Sup. Ξ, 348 λωτόν θ' ἐρσήεντα. Od. N, 245 τεθαλυῖά τ' ἐέρση.

Vrat. A. νῦν δέ μοι ἐῤῥωεῖς. cum glossa: φθίρεσαι. Addit Ernesti in Addendis: „quae non est aberratio librarii: duplex lectio in codd. fuerit, necesse est." De quo prorsus dubito. ἐρωεῖν, cum impetu ruere, retrocedere, alienum est ab h. l. Est mera interpolatio ex librarii vitio ἐροήεις, quod corrigere voluit aliquis, cui in animo erat ἔῤῥεις, φθείρῃ. quod et ipsum a sententia loci alienum est. φθίρεσαι nihili est: pro ἔφθαρσαι aut simili.

759. οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ. καταπέφνῃ. hocque est in Schol. br. et doctius. καταπέφνει vn. Vindob. et pro var. lect. Bentl.

ἀγανοῖς βελέεσσι. πρᾴοις. διὰ τὸ ἀνώδυνον. Schol. B. Aliquoties memorantur τὰ ἀγανὰ βέλη vt h. l. Apollinis ita Dianae in Odyssea, et vno loco Λ, 171. 172. opponitur δολιχὴ νοῦσος, vt nulla sit dubitatio, declarari mortem celerem nullos inter dolores: αἰφνίδιον καὶ ὀξὺν θάνατον, vt Schol. br. et Schol. A. reddunt. Res nunc habetur inter nota et vulgaria.

ἀποιχόμενος Ald. 2. merum vitium. ἀγανοῖσι βέλεσσιν pro var. lect. Bentl. memorat.

760. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε v. modo ad vs. 549. μήδ' ἀλίαστον ὀδύρεο. Pro ὄρινε est ἔγειρε in Mori. Barocc. Vrat. A.

761. τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη. Harlei. τῇσι δ' αὖθ'. et Cant. τῇσιν δ' αὖθ', vt supra vidimus.

Helenam h. l. induci mireris: non enim femina, belli, quo Hector ceciderat, caussa, et Troianis inuisa, commode facere lamenta videri poterat. Hoc tamen poeta lucratus est, vt variaret lamenta, et ipsa Helenae

memoratione animos audientium erigeret. Eustathius aliquo loco hoc forte dixit διὰ τὸ καινότερον. p. 1372, 52.

764. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. ⟝ „lectum quoque ὤφελλ' ἀπολέσθαι." Schol. A. et Eustath. qui improbat, tanquam dictum ab vxore in maritum; erat quoque in Cant. (cum altero in margine) Vrat. A. d. idque edd. Flor. Aldd. propagarant, donec emendatius dedit Turnebus ex ed. Rom. quod etiam Schol. Vict. commendat: ὤφελον ὀλέσθαι. οὕτως· ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ· ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ. ex Jl. Z, 345 sqq. In Vindob. trinis triplex habetur lectio.

ὅς μ' αγαγε Τροίηνδ' Harlei. interponit ἐς T. vnde Clarke legendum esse putabat ἐς Τροίην. quidni ἐς Τροίηνδ' retinebimus, quae non semel vidimus iunctim posita.

765. ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν, ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην — ⟝ stigme apposita; excidit Scholion, quod doleo; nam, si quis alius, hic vtique locus rhapsodo debetur, qui tempora ad cyclicorum et tragicorum commenta accommodauit. Sane, si Helena haec dixit, dudum illa ἀκμὴν pulcritudinis egressa erat, quippe iam XL saltem annorum matrona erat.

Conficiuntur autem XX illi anni hoc modo, quod aiunt post raptam Helenam X annos effluxisse in apparatu belli, ῥητέον δὲ, ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν Sch. et Schol. br. Eustath. Etiam Schol. Townl. ad T, 326.

Mirum autem, etiam Vlyssem XX annos, ex quo patria abfuit, commemorasse sed alio modo, nec istis X annis in computum assumtis, sed X annis ad Troiam, X in erroribus consumtis, vt eo modo, cum ille in Ithacam rediret, annus XXX inde a rapta Helena iam ageretur; quo anno quoque Telemachus Helenam in Menelaï domo viderat Odyss. Δ, 121. iam L annorum matronam.

His praemissis, nunc mihi antiquiorum obseruata memoranda sunt. Patet ex Scholiis, alios falsum et erroneum habuisse numerum XX annorum, cum decem tantum annorum bellum fuerit; sed reposuerunt alii, X

alios annos apparatus belli eſſe annumerandos, eo modo quo paullo ante dixi; notatum quoque hoc in Schol. br.

Diſertius rem expoſuit Schol. Vict. dignum quod h. l. apponam: εἰκοστόν. δέκα γὰρ ἔτη ἐστρατολόγουν. „κα-μέτην δέ μοι ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ“ (Δ, 27. 28.) καὶ γὰρ ἤκουον τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων, „καὶ γὰρ Τρῶας φασὶ μαχητάς.“ (Od. Σ, 260) καὶ πλοῦτον, „καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι“ (ſup. vſ. 543.) τὰ δὲ δέκα ταῦτα ἔτη παρεχείμαζον. ὅθεν που φησίν. „εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ“ (Od. B, 175.) ἴσως Ἀλιθέρσου τῇ ὑστεραίᾳ παραχειμάσει τοῦτο εἰπόντος. (ibid.) διὰ τοῦτο οἱ μὲν μόγις ἐστράτευον, ὡς Ὀδυσσεύς. οἱ δὲ παρῃτοῦντο, ὡς Ἐχέπωλος. (Il. Ψ, 296 ſq.) οἵ τε Ἀτρεΐδα (τῇ μὲν ſuppl.) δι' ἑαυτῶν ἐπρέσβευον, τῇ δὲ τοὺς περὶ Νέστορα ἔπεμπον. γεγέννηται οὖν ὁ Νεοπτόλεμος περὶ τὴν πρώτην ἔξοδον, ὡς εἶναι αὐτὸν ιη ἐνιαυτῷ (l. ἐνιαυτῶν) (aequales fuere) Τηλέμαχος, Πεισίστρατος, Μεταπένθης, Ὀρέστης. παρεχείμαζον οὖν ἐν ταῖς ἰδίαις (puta per X annos apparatus) καὶ θέρους εἰς Αὐλίδα ἀφικνοῦντο. τότε ἴσως καὶ Σκῦρον ἑλὼν Νεοπτόλεμον ἐποίησεν (ἐγέννησεν) Ἀχιλλεύς. Vltima lucem habent ex iis quae ad T, 326 notaui. Ad e. l. eſt Scholion Townlei. ἔστι δὲ (Neoptolemus) ὥς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας. φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι κλαπεῖσα ἐς Σκῦρον ἐξετέθη. (Vides in his Tragicorum inuenta!) οὐκ ἦσαν δὲ ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς Ἑλένης ἕως τῆς ἁλώσεως κ̄ ἔτη. οὐκ ἂν γὰρ ἂν καιρὸν εἶχεν (excidit Ὀδυσσεὺς) γαμηθῆναι Πηνελόπῃ, καὶ Τηλέμαχος ἦν ἂν Λ ἐτῶν. „παῖς νήπιος οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων“ (Od. Δ, 818) καί· “ ἐπεὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα, ἄνδρ' ἀπαλέξασθαι.

τόδε εἰκοστόν. τόδ' ἐεικοστὸν ex vſu Homerico Vrat. d. Ven. edd. Flor. Rom. cum Euſtath.

766. καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. Schol. Vict. ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἤλυθον πατρίδος.

767. ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον. h. e. omnino, iniurium, durum, βλαπτικόν. v. de ea voce ad I, 643. Schol. Vict. φησὶ γάρ· οὔ μοι αὐτίνεσσι (leg. αἰτίη ἐσσί. Γ, 164) ἄτοπον δὲ, ἐῶντα τὸν αἴτιον

τὴν ἀναίτιον μέμφεσθαι. λεληθότως δὲ ἐσήμανεν, ὡς οἱ Φρόνιμοι Τρώων πρὸς τιμῆς ἔχειν ἡγοῦντο τὴν Ἑλένην, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεδίδοσαν.

768. ἀλλ' εἴ τις με — ἐνίπτοι. Schol. A. „γρ. ἐνίσσοι, quod et Eustath. pro var. lect. memorat. Schol. br. ἐνίσποι, ἐπιπλήττοι. etiam hoc bene, et legitur in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. Townl. et in edd. Flor. Aldd. eo spectat ἐνίπτοι in Lips. quod Ernesti ferendum putabat pro ἐνίποι.

769. δαέρων ἢ γαλόων. Townl. ἢ δαέρων. male de metro sollicitus corrupit metrum. prior in δαέρων est longa; (v. Z, 344. Ξ, 156) sunt itaque δαε in vnam syllabam cogenda.

770. ἤπιος αἰεί. Schol. A. „γρ. ἦεν. sicque Barocc.

771. ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιΦάμενος, κατέρυκες interpungendo distinxi, ne bis eidem verbo adiungeretur ἐπέεσσι· quod male fieri Ernesti obseruauerat. Vel sic tamen nullus dubito, versum 772 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν esse assutum a rhapsodo.

παραιΦάμενος κατέρυκες. Schol. br. παρειπών, παραμυθησάμενος. malim παραινῶν, *monens.* fere vt Λ, 577 μητρὶ δ' ἐγὼ παράΦημι. Sic et παραίΦασις amici Λ, 792.

772. σῇ τ' ἀγανοΦροσύνῃ. v. ad vs. antec.

773. τῶ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον. Lips. τῷ σε μάλα κλαίω. vn. Vindob. τῷ δὲ μάλα.

καὶ ἔμ' ἄμμορον. ἐμαυτήν. οἱ δὲ γράφουσιν. καὶ ἐμὸν μόρον. Schol. Vict.

775. πάντες δέ με πεφρίκασι. Schol. A. βδελύττονται. Eustathius: ἤγουν, μιμοῦσι κατά τινας leg. μισοῦσι. μάλιστα δειλιῶσιν ὡς ὀλεθρίαν, καὶ, ὡς ἂν καιρίως εἴποι τις, ἐῤῥίγασι καὶ στυγοῦσι. Etiam Schol. br. νῦν, βδελύττονται· ὅ ἐστι, μισοῦσι. Sic quoque alibi. Ernesti laudat Iacobi Epist. 2, 19. add. Epigr. Macedonii in Analect. To. III. p. 112. V.

776. δῆμος ἀπείρων. τὸ πλῆθος. non nunc solae mulieres, sed tota multitudo. Schol. B. Veteres ibid. et ap.

Eustath. non bene comparant vltima Jliados cum peroratione oratoria, quae in miseratione mouenda versatur.

777. λαοῖσι δὲ γέρων, recte. λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Harl. vt toties peccatum vidimus, inprimis hoc libro: vt v. 236. Schol. Vict. tamen, ex seriorum doctrina, statuens τὸ ὁ honoris caussa adiectum putabat: λαοῖσι δ' ὁ γέρων. διὰ τὸ ἔντιμον. ὡς Νέστωρ πρόσκειται (f. excidit ὁ γέρων) ἀμογητὶ ἄειρεν. Λ, 636. Sed video haec quoque Schol. B. notari.

778. ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε. ⟝ — praefixum versui in Veneto; nullum vero Scholion respondet, neque assequor, quomodo hic versus abesse possit, aut suspectus esse. At per στιγμὴν notatum esse potuit ἄξετε, futurum pro imperatiuo. v. ad Γ, 105. non enim verbum ἄξω statuendum erat. Bentleius ἄξατε probasse videtur ex Harlei.

779. Ἀργείων πυκινὸν λόχον. simpliciter ornat πυκινὸν, tanquam proprium insidiarum callide collocatarum. Sic iam Δ, 392. Ζ, 187.

780. πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν. ⟝ nullum Scholion. forte propter voc. ἐπέτελλε quod non, solito notatu, pro ἐνετέλλετο, *iniunxit, mandauit, praecepit*, aut simili, dictum est, sed pro παρήγγειλε, aut ὑπέσχετο, *promisit*. Nisi forte expedias, vt in nota feci, aut omissa putes aliqua: iussit nos hoc facere, cum ipse cauere valet, μὴ — vel, vt Eustath. ὑποσχόμενος μὴ —

782. ὑπ' ἀμάξῃσι. ὑφ' ἀμάξῃσι Mori. Barocc. Vrat. A. b. d. Vindob. edd. excepta Romana; restituit Barnes e Cant. ὑπ' ἀμάξῃσι, more Ionico et Homerico, quem toties iam (cf. ad vs. 179) vidimus, vt mireris, nunc demum tam accurate a Barnes et Clarke moneri. v. ad Η, 426. addunt auctoritatem suam Ven. Lips. Harlei.

783. βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. Erat ζεύγνυον in Mori. Townl. Vrat. d. Similiter Τ, 393. ad q. l. vide.

784. τοί γε ἀγίνεον hiatus. sed facilis est medela: τοί γ' ἠγίνεον, vt sup. Σ, 493 Νύμφας δ' — ἠγίνεον κα-

τὰ ἄστυ. vel vt Bentl. τοί γ' ἐπαγίνεον. Etiam Barnes, ſolo tamen variandi ſtudio: „γρ. τοί γ' ἐπαγίνεον. Vn. Vindob. ἀγήνεον. Apud Apollon. Lex. eſt ἀγείνεον, ἦγον, vitioſe; habet hoc quoque Townl.

785. Φαεσίμβροτος Ἠώς. Agnoſcit Apollon. Lex. h. v. ἡ τὸ Φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη. etiam Suidas h. v. Sch. A. ἐν ἄλλῳ. „ῥοδοδάκτυλος ἠώς." Sicque Townl. Vrat. A. quod mox 788. occurret. Mox 786. καὶ in apodoſi: *tum*.

786. δακρυχέοντες. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· „ἀχνύμενοι κῆρ." Scilicet repetitum hoc ex Ψ, 165. „τότ' ἄρ *vt dixerat Priamus.*" Clarke.

790. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. Verſus abeſt a Vrat. A. d. Lipſ. Ven. et Euſtathio et ab ed. Flor. ſuppletus in Ald. 1. damnauit quoque Erneſti: A Townl. abeſt ille vna cum vſ. 789. Occurrebat verſus A, 57. loco ſuo.

791. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν — prorſus haec vt iam Ψ, 250 et 238 ſq. videramus. Lipſ. πυρκαῒὴν male deſerta forma Ionica.

792. πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. e Romana Turnebus: adſtipulantibus nunc ſcriptis. Erat ἐπεῖχε in Flor. Aldd. Vrat. d. Vidimus iam verſum Ψ, 238.

793. ὀστέα λευκὰ λέγοντο, Schol. A. cum Vict. monent, nonnullos legere χάλκεα. ἄμεινον δὲ, παροξύνεσθαι. Mirum id nunc demum legi, cum vox iam aliquoties inde a Δ, 174 lecta ſit.

κασίγνητοι θ' ἕταροι τε. interpoſui θ' ex perpetuo Homeri vſu, monente quoque Bentleio. Accedunt nunc vn. Vindob. Townl. Ven.

795. καὶ τάγε (ὀστέα) χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες. ⊱ „ὅτι τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν." Schol. A. cum Vict. Scilicet Ψ, 91 Patrocli vmbra poſtulabat, vt ſua et Achillis oſſa μία σορὸς reciperet; ſubiiciebatur ἀμ. ΦιΦορεὺς, in verſu ſpurio, qui tamen de Achillis cinere condito legitur Od. Ω, 74. Paullo poſt Ψ, 253 Patrocli

ὀστέα condebantur ἐν φιάλῃ χρυσέῃ. Quaeritur, cum vtro conueniat λάρναξ?

Non bene vterque locus ad vnum eundemque morem reuocatur; nam Patroclus Achiuorum, Hector Troianorum ritu ſepelitur. Igitur Patrocli oſſa leguntur ἐς χρυσέην φιάλην, et adipe obuoluuntur, vſ. 243 et 253. h. e. phiala obtegitur adipe, vt probabile ſit; nam veſte ſeu linteo obuoluta in tentorio reponitur, ſiue vt mox tumulo educto humo condatur: quod tamen diſerte ſatis poeta haud eloquitur, (Ψ, 254. 5. 6) ſiue vt phiala in tentorio repoſita ſeruetur vsque ad Achillis mortem: tum videntur Achillis oſſa in amphora condita, et haec amphora, vna cum phiala, Patrocli oſſa continente, in eundem tumulum illata eſſe. At Hectoris oſſa χρυσείην ἐς λάρνακα reponunt Troiani, hanc inuoluunt purpureis textis et ſic in foſſam demittunt.

Iam λάρναξ redditur κιβωτὸς ap. Apollon. Lex. et eſſe *arcam*, apparet ex Σ, 413. vbi Vulcanus inſtrumenta fabrilia recondit arca, λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο. Heſych. λάρναξ. κιβωτός. σορός. κάμπτρα (idem quod κάμψα) capſa. κιβωτὸς eſt quoque in Schol. br. Generalius nomen eſt θήκη, noſtro vocabulo, *ſarcophagus*. Non vnum autem genus fuit ſepulturae; quo non obſeruato ſaepe turbantur lectorum animi. Nam ſarcophagus poteſt eſſe arca, qua totum cadauer erat conditum; tum quoque obruta humo arcula, qua oſſa repoſita ſunt, tandem etiam arca, quae vrnam, ſeu vas cuiuscunque generis et formae, interdum quoque aliam arculam ſeu ciſtulam, qua cinis conditur, intus repoſitum ſeruat. Patrocli oſſa phiala, Hectoris oſſa arca in humo reponuntur.

796. πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες, obtegentes λάρνακα, non oſſa. Schol. Vict. καλύψαντες. τινὲς, καθάψαντες. perperam. Vidimus iam Ψ, 254.

797. αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. eſſe κάπετον *foſſam*, dubitari nequit. v. O, 356. vbi de foſſa valli, et Σ, 564. Apollon. Lex. κάπετος. τάφρος. ἀπὸ τοῦ

σκάπτεσθαι. Ergo arca fuit demiſſa in cauum ſoli; et pro operculo impoſita ſaxa: atque is proprio nomine τάφος. his demum ſuperaggeſta humus, *tumulus*. Non haec conueniunt cum iis, quae nuper de aperto Achillis tumulo narrata accepimus; quanquam iſta, quae nos memorauimus, ex Troianorum inſtitutis cenſenda ſunt.

798. πυκνοῖσι λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι. Verſum e Lipſ. mſ. (conſentit cum eo vn. Vindob.) laudat et probat Erneſti ſic ſcriptum: πυκνοῖσι μεγάλοισι κατεστόρεσαν λάεσσι. nec ab eo disſentire licet.

799. ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη. σῆμα χέαν, eſſe debuit Ionicum. Barocc. ἔχευαν, contra metrum. Townl. ἔχεον.

σῆμα poteſt ſane eſſe monumentum. In Homero autem, quod docent tot loca, in quibus χεύαντες σῆμα eſt, vt Z, 419. H, 86. Ψ, 45. item Odyſſea aliquoties, et in his ipſis noſtris vſſ. 779 σῆμ' ἔχεαν et 801 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, *tumulum* e terra aggeſta ſignificari certum eſt. Tumulus, χῶμα, interdum in collis magnitudinem fuit eductus, vt Myrinnae, B, 811 αἰπεῖα κολώνη ἐν πεδίῳ. Tale fuit σῆμα Ἴλου K, 415. idem τύμβος eſt cum στήλῃ Λ, 371. et τύμβος Αἰσυήταο B, 793. debuit eſſe ſimile σῆμα et χῶμα. Tumulis στήλην interdum impoſitam vidimus, h. e. columnam, vt Sarpedonis tumulo Π, 457 τύμβῳ τε στήλῃ τε. Sic στήλῃ ἐπὶ τύμβῳ P, 434. 5.

Eiusmodi tumulos in planitie camporum eminuiſſe, vt facile cognoſci poſſent; eosdemque etiamnum dignoſci poſſe et diſcerni ab aliis collibus, facile largiar; conſtituere autem tempora et nomina heroum, quorum cineres in iis conditi ſint, admodum lubricum eſſe cenſeo.

800. μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν. Lipſ. c. vno Vindob. ἐφορμήσειαν.

802. εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. epulas ſepulcrales publice datas a rege: τὸ περίδειπνον.

συναγειρόμενοι. vulgatum erat συναγειράμενοι. quod probare non poſſum, quia ἀγειρόμενοι ſaepe occurrit,

congregati, non ἀγειράμενοι. contra actiue κτήματα — ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς, Od. Ξ, 323. At Euſtathius diſerte legerat συναγειρόμενοι. Et Λ, 686 eſt οἱ δὲ συναγρόμενοι — δαίτρευον. nunc video ita legi quoque in vno Vindob. et in Veneto. συναγυρόμενοι vitioſe Vrat. d. διαγειρόμενοι Barocc. εὖτ' ἀναγειράμενοι Harl. Cant. Mori.

804. ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Ex vſu Homerico eſſe debebat: ὣς οἵ γ' ἀμφὶ τάφον ἕπον.

Verſum Apollon. Lex. habet in τάφος, et τὸ περίδειπνον interpretatur; ſic quoque Suidas h. v. nimis anguſte. Latius patere etiam vſu, docet Ψ, 619. 680. ſup. 660. Etiam Schol. Vict. Ἀττικοὶ τὸ περίδειπνον τάφον λέγουσι. Πολύϊδος δὲ τὸ μνημεῖον. Quis hic homo ſit, non exputo. Si eſſet τὸ σημεῖον, dicerem eſſe Polyidem, qui περὶ σημείων ſcripſit, ἐν θυτικῇ quidem, in quibus fuit quoque τάφος. v. ad Heſych. in τάφος et γλῶσσαι.

Schol. B. et Vict. in fine commentariorum apponit obſeruationem Menecratis perabſurdam, qui cenſebat, Homerum hic ſubſtitiſſe in exponendis τοῖς μεθ' Ἕκτορα propterea, quod ſe viribus exhauſium ſentiret, αἰσθόμενον ἑαυτοῦ ἀσθενείας. Addit ipſe, „poetam pulcre reliqua ſeruaſſe Odyſſeae inſerenda, cuius argumentum per ſe eſſet tenue; μικρὰ γὰρ ἦν ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Ὀδυσσέως μόνον. Schol. Vict. περὶ τὴν οἰκίαν. — tum: τὰ γὰρ λείψανα ἐκεῖ, ἃ μὲν Ὀδυσσεύς, ἃ δὲ Νέστωρ καὶ Μενέλαος, ἃ δὲ Δημόδοκος κιθαρίζων φησίν. tum indignum eo fuiſſe, narrare excidium vrbis. ἄλλως τε περὶ πολιορκίαν ἄκραν (leg. μακρὰν) οὐκ ἄξιον διηγεῖσθαι αὐτόν. (Schol. Vict. ἄλλως τε πολιορκίαν μακρὰν οὐκ ἄξιον διηγεῖσθαι.)" Tam parum hi docti homines de carminis epici natura cogitarunt. Quomodo igitur iis ſuſpicio vlla ſubnaſci potuiſſet de carminis partibus, an ſummae carminis ὑποθέσεως ſatis reſpondcant, aut alia de re ad iudicium ſubtilius ſpectante?

Subiicitur in iisdem Schol. Epigramma Adriani Caesaris in Hectoris tumulum, quod legitur in Anthologia Planudea Steph. p. 98. Analect. Brunck. To. II p. 285. Ibidem extant lusus poetarum plures; in his illud quod Barnes apposuit: *μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορος.* Steph. p. 239. Anal. To. III. p. 282. At Schol. Vict. in haec verba desinunt: *τινὲς γράφουσι·*

ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος. ἦλθε δ' Ἀμαζὼν
Ὄρκος (leg. Ἄρηος) θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνοιο.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXIV (Ω)

EXCVRSVS I

Iudicia virorum doctorum de rhapſodia Ω.

Saepe miratus ſum, ab hac demum nouiſſima rhapſodia criticam carminis Homerici ſeueriorem inter recentiores initia duxiſſe. Nam antiqui grammatici in hoc libro egerunt easdem partes, quas in ceteris ſeruauerant, vt verſus tantum ſingulos reprehenderent aut damnarent, iudicio non vbique ſatis ſubtili. Ipſi recentiores a ſingulis tantum verſibus et verbis proceſſerunt et dubitationes mouerunt per ſe parum graues; niſi quod in vnum congeſta ea vim mutuantur; verba notarunt in ceteris Jliados libris haud obuia; mythos aut nouos aut diuerſos ab iis, qui antea memorati fuerant; verſus iam alibi lectos, loca imitatione expreſſa, alia nonnulla, quae reprehenſione digna cenſerent; languorem prodere multa in hoc libro. Recte vtique nonnulla; nulla tamen harum reprehenſionum eſt, quae non pari iure ac modo in ceteris Jliados libris paſſim opportune adhiberi potuiſſet. Cur non animaduertebatur ſimiles in locos, ſententias ac verba? Cur a recentioribus ne veterum quidem auctoritas in iis notandis admittebatur? cur religioni duxerunt viri docti dubitare de locis, de partibus, in ſuſpicionem vocatis? Verum de his alio in Excurſu erit agendum; nunc de rhapſodia poſtrema.

Praeiuit, ſi bene memini, ceteris Ienſius Obſſ. de ſtilo Homeri ad calcem Lucubrat. Heſych. p. 290. loco

ab Erneſtio quoque memorato: quem apponere haud grauabor. „Jliadis vltima videntur mihi nimis languida pro omnium priorum huius operis membrorum ſpiritu ac vigore; nec arte, dignitate ac ſplendore cum praecedentibus poſſe comparari.“ Nulla eſt rhapſodia, in qua non ſint nonnulla quae langueant, ſaltem ad ſenſum noſtrum. Omnino vero hoc ſubtilius eſt enuntiandum et languoris cauſſae et rationes ſunt excutiendae. Languent alia vitio legentis vel audientis, taedio ex animi remiſſione nato; languere videntur alia comparata cum aliis magno cum affectu dictis et narratis; alia vitio ipſarum rerum, quae non habent quod animum valde moueat; alia vitio ſcriptoris, qui rebus ſatis dignitatis et grauitatis impertire haud nouit, adeoque ingenio et arte haud ſatis valuit; alia, quia cum ſumma argumenti non ſunt neceſſario nexa et coniuncta. Ita languere videri poſſunt per ſe omnia quae poſt Hectoris caedem ſunt memorata; languent ludi funebres, languent alio modo nonnulla ex iis certamina; languebant tamen nec minus pari modo deorum praelia libro XXI. (Φ) Ita vero quam multa languere pari iure dici poterant in prioribus libris! ſtatim extrema libri primi; nauium et copiarum recenſus lib. II. pleraque libri tertii; ſic in ſequentibus libris multa; vt reditus Hectoris in vrbem lib. VI. pugna Aiacis et Hectoris nihil ad carminis ſummam faciens et ſic porro. De his nihil monitum eſt; at in libro poſtremo, quod tam multa habet, quae affectus mouent, quae mirationem faciunt nouitate et grauitate, nunc tandem languere animaduertimus multa; et quae tandem illa ſunt?

Audi Ienſium ſic pergentem: „Cur enim non adiicitur vniuerſorum lamentatio ſimul, et magnifica Hectoris, quem ibi tumulant, praedicatio, qua ita Jlias finiatur? Lege, lector, et conſidera; videbis vltimos XXX *verſus* ſimplicem eſſe ſtilo ſimplici enarrationem, vti ligna ad Hectoris rogum fuerint congeſta; vti Hectoris cremati oſſa in vrnam lecta, monumento ſuperſtructo fuerint condita; denique vti cibum poſt haec omnia ce-

perint; perinde ac si hodie rustici cuiusdam narrentur funeralia." Quorsum tandem haec a viro docto disputata putabimus! Quae in reliquis libris magna cum laude efferuntur, quod tenuia tenuiter, magnifica magnifice narrauit poeta, nunc in vitio habentur! Scilicet desinere voluit Jliadem in versus magni affectus plenos, qui aculeos in animo legentis relinquerent: quae seu orationis contentiosae seu tragoediae laus esse posset; non carminis epici, quod cum ipsa rerum narratione finita finiendum est. Lamentatio vniuersorum et magnifica Hectoris praedicatio, quam se requirere ait, partim aliena erat post lamenta Andromaches, Hecubae et Helenae, partim inutilis, cum non nisi iteratione eorum, quae iam multo melius e persona aliorum, quos necessitudo cum Hectore ad multo acriores affectus mouere debebat, dicta erant; erant similia iam ornatissime exposita loco multo opportuniore sub ipsam Hectoris necem sub libri XXII (X) exitum, a patre, a matre, a coniuge; quae loca sunt inter grauissimi affectus ῥήσεις. Locus igitur lamentis iterum instituendis omnino haud erat; exponenda erat sepultura Hectoris. Atque hanc Iensius voluit esse ornatam, non *simplici enarratione* factam. Iniqua reprehensio. Nam primo summa haec est carminis epici lex, vt res simplices simplici oratione sint exponendae, nec ornamenta admouenda nisi iis quae ornatum desiderent aut natura sua admittant; tum innumera sunt per totum Homerum loca, in quibus tenuia non modo tenuiter, sed saepe ieiune et, cum iudicium prudentius in tenuibus breuitatem postulet, ad fastidium enarrentur; at vero vltimi hi XXX versus rem narratu necessariam exponunt cum breuitate et dignitate: quam tanto magis desiderabamus, quoniam similis sepulturae locus iam bis et copiose erat pertractatus; primo caesorum in primo praelio, libro VII (H) 421 sqq. tum Patrocli, libro Ψ. Si ergo Jlias in sepultura Hectoris subsistere debuit, (an hoc recte constituerit auctor totius carminis, alia, ac prorsus diuersa, est quaestio) non video, quo iure aut

qua lege postulari possit, vt aliter, quam in his versibus, et breuiter, et grauiter, factum est, narratio sepulturae institueretur. Nec vero altera ex parte artem aliquam et calliditatem in eo quaeram, quod in sepulturae memoratione substitit poeta; nam rhapsodiae nouissimae argumentum hac ipsa sepultura finiebatur; et his ipsis rebus, struendo rogo, cremati corporis ossibus legendis, tumulo facto, epulo funebri curato, sepulturae honos continebatur. Nulla igitur, non magis laudis, quam reprehensionis, materia inesse videtur. Nimis acutum est, quod putarunt alii viri docti, poetam id egisse, vt lector carmen manibus deponeret animo ex lectione nouissimorum leui aliquo moerore contacto. Venerat id in animum iam grammaticis antiquis: Schol. Victor. ad vs. 746 *ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. οὐ μόνον*, inquit, *αἱ γυναῖκες. πλείονα γὰρ ἐκίνησεν οἶκτον. ἐπὶ πλείστῳ δὲ ἐλέῳ καταστρέφει τὴν Ἰλιάδα. ὅθεν καὶ οἱ Ῥήτορες ἐν τοῖς δικανικοῖς ἔσχατον τιθέασι τὸν οἶκτον, ὡς κινοῦντα τὸν ἀκροατήν.*

Subiicit tandem Iensius haec: „Neutiquam igitur hic vltima nec primis, nec mediis, respondent. Primus Iliadis versus Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, tam paucis verbis, iisque sonoris, nec facile latine imitandis, summam totius Iliadis, magnifici profecto vestibuli instar, habet: at postrema huius operis nihil habent illustre, nihil eminens; cum tamen deceat, non anticas modo, sed et posticas pulcri palatii partes habere aliquid, quod spectatori admirationem vltra excitet, eiusque exspectationi satisfaciat. „In hac censura vereor vt viri docti acumen satis se probet, ex praeceptis rhetoricis, non bene huc translatis, petitum. Primo omnia ad verborum laudem refert: quae in principio carminis magnifica sint, non aeque in extremis; atqui verba a rebus et sententiis pendent, et esse debent modo propria, tenuia, modo media, ornata, sublimia, prout ipsa res postulat; seruato modo carminis colore; deinde verba primi versus nihil habent magnifici, nisi in solo verborum sono; non autem

omnia eodem modo ſonare poſſunt; porro ſalſa praeceptio eſt, extrema carminis verba, vt in epigrammate, aculeum debere in animo legentis relinquere; tandem falſum eſt, poſticas aedificii partes debere admirationem non minorem, quam exprimit antica pars, mouere; reſpondere ea debet alteri, nec eam dehoneſtare, non ſplendore ac magnificentia aequare, multo minus augere (*vltra excitare*, ait Ienſius.)

Ex his a me dictis ſtatuet quilibet pro ſuo iudicio de Ienſiana reprehenſione; intra quam ille ſubſtitit; nihil enim de tota rhapſodia pronuntiauit, ſitne pro adventitia habenda; neque ipſe dubitaſſe videtur, eundem cum ceteris carminis partibus rhapſodiam hanc auctorem habuiſſe; languidiorem tantum extremam partem carminis eſſe putauit. Dawes Miſcell. crit. p. 153 laborans in vſ. 449. *κλισίην — τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι*, cum digamma quomodo bene reſtitueret, non haberet, pronuntiat „occurrere in hoc libro multa, quorum ſimilia nusquam alibi legantur, vt continere ſe nequeat, quo minus in veterum ſententiam concedat, qui totum hunc librum Homero abiudicarunt" qui tamen veteres illi ſint, haud memorauit; quod tamen auide expectabam. Non itaque miror Erneſtium his aliisque argumentis parum tribuendum eſſe cenſentem, nonnulla quoque refellentem. Acutius vidit Wolfius Prolegom. p. CXXXV ſq. ſententiam eſſe latam cauſſa nondum ſatis cognita; ſe ipſum ſenſum eundem habuiſſe, nec modo in hoc libro, ſed etiam in ſex poſtremis Jliados rhapſodiis, in quibus talia quaedam occurrere videret, quae, niſi in hac compage, ſed in Hymnis legerentur, dudum ab eruditis viris detecta et animaduerſa fuiſſent. Praeclare haec! quibus equidem haec addideram, et me ſenſum hunc habuiſſe, et mecum alios, nec vero modo in ſex poſtremis libris, ſed per totum carmen. *) Non praeuideram, virum do-

*) v. *Götting. Gel. Anzeigen* 1795. p. 1857 ſqq. et Commentationem *de antiqua Homeri lectione indaganda, iudican-*

cissimum hoc in tam malam partem interpretaturum esse, vt, omnis officii et necessitudinis, quae inter nos erat, immemor, indignis modis in me inueheret; qui bene norat, me quoque in Homero interpretando per multos annos versatum esse, idque iam in Jliadis ed. pr. 1785 praefat. p. X. ipse publice significauerat, cum equidem neque antecedentibus neque insequentibus annis quicquam de meis consiliis publice meminissem; probabile itaque erat et me de his deliberasse; quod si profiterer, non erat, cur suspicaretur, me ei laudem suam subducere aut eam mihi, qui nullam in his laureolam quaerere soleo, vindicare velle — ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ. Sublicit dictis vir doctissimus p. CXXXVIII. „de his et aliis pluribus disputandum erit alias singulatim, et intentissima cura, qua res tanta digna est." Verba prudenti et acuto critico digna! Manet ei per me omne ius huius disputationis integrum; fieri enim non potest, quin subtilitas doctrinae et ingenii, quae in eo est, alia a me et ab aliis haud animaduersa in medium proferat. Ego enim nihil pronuntio tanquam satis exploratum; hoc aio: dubitandi rationes esse satis multas, in alterutram autem partem statuendi caussas iustas mihi quidem haud suppetere. Viri itaque doctissimi disputationem, qua omnis disceptatio perimetur, auide exspecto. Ego ea tantum nunc affero, quae mei consilii et operae rationes aut postulare aut admittere videntur; ex his autem mihi primo loco videnda sunt antiquiora; nunc quidem de postrema rhapsodia; de reliquis agetur in alio Excursu.

De rhapsodia quidem hac vniuersa iudicium veterum reperire potui nullum; nam quod Aristophanem et Aristarchum censuisse memorant viri docti, ad Odysseae extrema spectat, non ad Jliados; petitum ex Eustathio ad Od. Ψ, 296. p. 1948, 47 sq. et Schol. br. ad eund. vs.

da et restituenda 1795 *in Commentationibus Soc. R. Scient.* Vol. XIII p. 159 sqq.

vbi illi duo grammatici notantur, quod finem Odyſſeae ibi fecerunt, aliis repugnantibus. Quae alia a grammaticis notata ſunt, ad ſingula loca ſpectant, non ad totam rhapſodiam. Eſt in his primo loco Zoili reprehenſio ab Euſtathio memorata ad Ω, 649 p. 1370, 4. „non eſſe probabile, regem noctu in caſtra veniſſe non ante miſſis legatis et venia impetrata, eumque ingredi caſtra, excubiis haud animaduertentibus; intrare eum tentorium tam bene munitum aditum habens; καινότατον δὲ καὶ, τὸ πεῖσαι τὸν ἄγριον, καὶ λόγοις θέλξαι τὸ θηρίον (Achillem); porro improbabile eſſe, ſenem tanta libertate vti, (παῤῥησιάζεσθαι) in precibus, et mortem filii lamentari, cuius ne nomen quidem Achilles audire potuit; tandem quod non veritus eſt, etiamſi Achilles eum dimitteret, ſuperuenturos eſſe Agamemnonem et reges ceteros, qui nouas moleſtias obiecturi eſſent; habere etiam parum probabilitatis ſomnum Priami et reditum, et, quod corpus Hectoris per tot dies inſepultum et male multatum potuit eſſe incorruptum.“ Sunt haec iudicia, ſi modo odium commune grammaticorum, de quo Vitruuii praef. libri VII. videnda eſt, ex veritate ea ad nos pertulit, hominis non recordantis, ſe in poeta verſari epico antiquo, et ad rerum mirationem omnia comparata eſſe, et eſſe debere; non autem in hiſtorico recentioris aetatis, in quo recte talia quaeri poſſint. *) Ita tamen ſexcenties peccatum eſt in critica exercenda, vt et generis et aetatis et ſermonis immemores aut ignari eſſent ii, qui valde acuti ſibi eſſe videbantur in fetu ingenii quamuis prae-

*) Mireris Zoilum non legiſſe Ariſtotelem de poetica c. 24. 6. vbi dixerat, τὸ θαυμαστὸν tragoediae eſſe, μᾶλλον δὲ ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιΐᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν. Porro τὰ ἄλογα non in poetae ſermonibus, ſed in rebus narratis eſſe debere; defenſionem ea habere in eo, quod ſemel factum aliquod probabile viſum et creditum eſt, ergo et reliqua inde fidem foenerari: et ſi qua inciderent, orationis ſuauitate poetam ea temperare ac diluere: νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ἀφανίζει, ἡδύνων τὸ ἄτοπον.

claro eleuando. Reſponderunt ad iſta Zoili olim alii: poetam iam monitis his occurriſſe *διά τε θείων προσώπων, καὶ διὰ δεξιότητος, καὶ δι' ὀνείρου, καὶ ἑτεροίων τρόπων ἐθάδων αὐτῷ.*

Zoilo dimiſſo, ſi aliorum grammaticorum notata ad diuerſa rhapſodiae loca (nam vniuerſe, vt iam dictum eſt, de tota rhapſodia nihil pronuntiant) reputo, loca enim iterum exſcribere haud vacat, vnaque cum iis ea, quae ex recentiorum lectione memoria teneo, comparo: redeunt fere reprehenſa ad haec capita: occurrere in hac rhapſodia nonnulla noua, quae in ceteris Jliados libris haud legantur; in his mythos et voces; alia e ſuperioribus eſſe repetita aut imitatione expreſſa. Iam ſub initium Excurſus monui, nihil horum eſſe, quod non pariter in aliis rhapſodiis reprehenſioni locum faciebat ſimili. Memorantur vtique in extremo hoc loco mythi alibi in Jliade non obuii: iudicium Paridis vſ. 28. Thetis a Iunone educata, Peleo deſponſa, et nuptiarum ſollenne, cui dii interfuerunt vſ. 59. Eadem Thetis Ioui aſſidens, Minerua de loco cedente vſ. 100. Niobe vſ. 602 cum Nymphis ad Acheloum vſ. 616. Caſſandra e muris proſpiciens, vſ. 699. viceſimus annus poſt Helenam raptam vſ. 765. adde vſ. 259. memoratos nouem Priami filios, cum memorati eſſent L. ſup. Z, 245. et quod XIX ſuſcepti ex Hecuba vſ. 496. Mercurium hoc vno loco a Ioue miſſum, vt in Odyſſ. K, et E. in Jliade vbique Irin; hanc eandem in ima ponti ſe immergentem adeundae Thetidis cauſſa vſ. 777. Atqui nullus facile eſt liber, in quo non mythi et narrata occurrunt in ceteris haud obvia; et ſtatim primo libro, profectio deorum ad Aethiopes, Iupiter vinculis conſtrictus a diis et a Briareo prudenti Thetidis conſilio liberatus; Vulcanus in Lemnum praecipitatus; Vulcanus pincerna; Iuno a Tethy nutrita Ξ, 202. et ſic in libris ceteris; vt catena Iouis de caelo demiſſa; totus liber Ξ de Iunonis congreſſu cum Ioue; varia de Hercule; et ſic alia. At verba occurrere clamant alibi non obuia, aut inſolito ſenſu appoſita. v. c.

μέλας πόντος vſ. 79. ὁ χέρνιβος vſ. 304. κήρυκα καλήτορα vſ. 577. ἐπίσκοπος vſ. 729. ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος 734. Nullus tamen alius eſt liber Jliados, in quo non occurrant ἅπαξ λεγόμενα. Illud vero omnino nullam vim habet, quod verſus aliunde expreſſi aut repetiti iterantur, cum innumera huius generis exempla in ſuperioribus notata ſint.

Adhuc nihil memoratum vidimus, quod non aeque de ceteris libris moneri poſſit, vt ideo ſtatuendum ſit, aut pari modo de omnibus eſſe iudicium ferendum, aut nihil eſſe, quo huius libri fides ac veritas in dubitationem vocari poſſit. Ad ſummum credere licebit, loca eſſe nonnulla aliunde illata. Niſi forte ita colligas: ſane quidem ſingula eiusmodi animaduerſa non vim habere, ſed habere ea iunctim ſumta, et vno in libro frequentiora, quam alibi, et cumulata, aliis inprimis, quae ſuſpicionem faciant accedentibus. Auctoritatem vetuſtiorum circumſpexi; et ecce ex hac rhapſodia laudatur vſ. 54 ab Ariſtotele, Rhet. II, 3. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Lectam quoque rhapſodiam Aeſchylo arguunt, ex eo, quod vſ. 63. 64 ei ante oculos fuiſſe ſtatuunt; quod mihi tamen valde dubium habetur; v. Obſſ. ad e. l. Probabilius mihi ſit, locum de ſubducendo Hectoris corpore iam Antimacho lectum eſſe, nam κλέψαι μὲν ἐάσομεν vſ. 71. mutaſſe ille memoratur in κλέψαι μὲν ἀμήχανον. Verum tamen, vel ſic, quod iure inde colligas, hoc tantum eſt, antiquum ſatis hoc eſſe carmen; non vero, et hoc, ab eodem auctore profectum eſſe, qui reliquam Jliadem condidit; hoc tamen eſt illud, de quo quaeritur.

Qui itaque Homero abiudicare volebant rhapſodiam poſtremam, hoc eſt, pro ſpuria et ſubdititia habere, non tam leuibus de cauſſis id ſe effecturos eſſe ſperare debebant; ſed aut antiquam auctoritatem idoneam afferre, aut ex carminis natura ac lege docere, eam reliquis partibus haud reſpondere, non conuenire ſummae, ſeu argumento, ſeu conſilio, et abhorrere toto orationis poe-

ticae et dictionis genere: vnde probabile fieri possit, fieri vix potuisse, vt ab eo, qui reliqua tam scite et ingeniose composuit, adiicerentur alia prorsus absona et abhorrentia. Vt vero de hoc recte ac vere iudicari possit, de totius carminis summa non ex vulgari notione est dispiciendum. Quisquis semel hoc admisit, summum argumentum contineri ira Achillis suscepta et placata, idque iam ab initio auctori carminis fuisse constitutum, nec minus tamen admittit, tanquam cum eodem argumento necessario coniuncta, ea, quae post Hectoris caedem euenerunt, Patrocli funus ludosque funebres: ille, si sibi constare vult, nullo modo repugnare potest, quo minus etiam redemtione corporis Hectoris partem carminis nouissimam bene constitui censeat. Nam accedebat haud parum gloriae Achillis et tanto maius erat eius κῦδος ac τιμὴ, corpore Hectoris ingenti pretio redemto; quo nomine ludos quoque Patrocli funebres defendere licet, quia eorum magnificentia ac splendor ad nomen Achillis *honorati* illustrandum aliquid conferre poterat. Iam autem haec quoque pars nouissima, tantum abest vt videri possit superuenire praeter omnem expectationem, vt potius dicendum sit, narrata de raptatione Hectorei corporis dudum iniuriae huius et contumeliae memorabili aliquo modo finiendae spem iniecisse, ne, contra morem ac legem boni poetae, nos cum detestatione atrocissimi facti et immanissimi ingenii in eo heroe, cuius admiratione nos detinere voluerat, dimitteret.

His dictis ad disputationem de totius carminis argumento, eiusque partibus, deducimur: quae nisi antea subtilius constituta fuerit, temere iudicia nostra feruntur siue in reprehendendo siue in laudando carmine Homerico.

EXCVRSVS II

de Jliade vniuerſe, et de eius partibus, rhapſodiarumque compage.

νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Vetuſtati, ea debetur reuerentia, vt eius auctoritatem ac fidem religioſe ſeruemus, nec temere et praecipitanter labefactemus; altera tamen ex parte ipſa vetuſtatis cognitio duo nobis praecepta iniunxit, primo vt nihil niſi ex antiquitatis ſenſu et indole dictum factumue interpretemur; alterum, vt rerum ab ea creditarum et traditarum fidem fundumque diligenter exploremus. Fides enim antiquitati habita et per multa ſaecula ad nos delata ortum et incunabula habuit inter eos homines, qui rerum notitiis, litteris et prudentia, nondum ita erant inſtructi, vt de narrationum fide ac veritate accurate quaererent, aut memoriae acceptae primordia et tanquam ſtamina prima inueſtigarent; ſatis iis erat, id, quod traditum acceperant, etſi nec temporum, hominum, rerum rationibus ſubtiliter definitis, narrare, ceteris maiorum notitiis ac memoriis inſerere vel attexere, verbis ac ſententiis ornare. Si itaque rem recte aeſtimare inſtitueris, apparebit, poſſe haberi aliquid inter ea, quae antiquitatis auctoritate niti creduntur, quod tamen ab vnius hominis opinione, forte leuitate ac temeritate, profectum, ab iis, qui primi rerum notitias collegerunt et ſcripto tradiderunt, temere arreptum, mox inter antiquas memorias locum obtinuerit, nuncque vetuſtatis auctoritate ſe tueatur. Nihil itaque, quod non viri intelligentis et prudentis officio dignum ſit, agere videri debet is, qui, antiquarum memorias excutere, fundumque ac fontem exquirere, ad ſtudii doctioris rationes ſpectare putet. Redit autem omne hoc ſtudium ad primam rerum creditarum auctoritatem, vt indagetur, qui primus auctor

fuerit, qua fide, quo iudicio, is ea, quae nunc inter vulgo credita referuntur, tradiderit; neque, si subtiliore iudicio vtaris, vlla firmitas satis idonea inest argumento, quod vulgo affertur, „per totam antiquitatem aliquid creditum esse;" videndum enim est primo loco, sitne recte creditum.

De Homericis carminibus ipsoque Homero obtinuerunt certae persuasiones, quas ipsa antiquitas multorumque saeculorum decursus conseruasse videtur, ita vt, etsi de Homero nihil constare, ipsam patriam, originem, vitam, ignorari, vulgo pronuntietur, recepta tamen sint nonnulla tanquam indubitata, fuisse aliquem Homerum, qui iis temporibus, de quibus nihil aliud constat, et quorum nulla alia extant monumenta, duo magna carmina, vnus condiderit; nec dubitationem iniecisse videtur quisquam, praeterquam hoc, quod fuere, qui assequi se negarent, quomodo tanti ambitus carmina aut litteris perscripta aut memoriter recitata perdurare ad seriora tempora potuerint.

Fecit mihi saepe admirationem, quod opiniones vulgo receptas retinemus interdum tanquam ab omnibus qui vnquam fuerunt, probatas, tametsi multi passim extitere, qui de iis dubitarunt. Satis constat, multos fuisse, qui, de Homero nihil sciri, nec sciri posse, ingenue professi sint; de antiqua carminum conditione nihil exploratum esse, credita esse temere multa fide aut leui aut nulla; ea, quae nos tenemus, grammaticorum commentis deberi; in ipsis carminibus esse multa, quae offendant et de Criticorum decretis dubitationem moueant. Omnibus his posthabitis obtinuit tamen vulgaris aliqua persuasio, tanquam vnanimi veterum consensu roborata, de Iliade et Odyssea ab Homero aliquo remotissimis aetatibus condita.

Quod nec minus mireris, est, quod non animaduersum est, quam parum definita sit ipsa illa persuasio, quandoquidem multa inter se diuersa in ea continentur, multaque comprehensa sunt, quae affirmare nolis; quis enim

credat, carminis tam antiqui formam et habitum fuisse eundem tot saeculis ante Graeciam vllo cultu excultam, qualem in eo nunc agnoscimus; sermonem, scripturam, pronuntiationem, non fuisse admodum diuersam? Altera ex parte is, qui de antiquitate carminis et poetae dubitat, aut ei, quem vulgo edunt, Homero aut partes carminis aut totum abiudicat, non eo ipso pronuntiat spurium et subdititium illud esse, aut pro seriore fetu habendum; sed tantum ea, quae vulgo credita sunt, idoneo fundo destitui pronuntiat.

Dubitationes vtique exortae sunt saepe et a pluribus, verum eae fere se intra *mirationem* continuerunt. Mirati sunt, quomodo carmina duo epica, omnium iudicio praestantissima, quibus simile quid nulla alia, vt aiunt, aetas protulit, ab vno eodemque ingenio proficisci potuerint. Pauci eo progredi ausi sunt, vt rem parum verisimilem ita narrari pronuntiarent; quandoquidem ante omnes litteras natas opus, quod absolutissimum esse censent, prodiisse fertur. Vt enim hoc pronunties, necesse est, vt, animo et cogitatione a nostris litteris temporibusque auocata, in ea tempora te insinues, quibus poeta vixisse et carmina condita esse feruntur; vt hominum rerumque conditionem et statum, litterarum et ingeniorum culturam, quae tum fuerit, perspectam habeas, intentoque studio compares; haec si feceris, innumeras vtique exoriri senties difficultates et dubitationes; hoc autem fieri non potuit, nisi ex quo antiquitatis, inprimis Graeciae, notitia ad seueriores rationes iudicii subacti reuocata, criticeque historiarum subtilior, locum suum in litterarum studiis occupauit. Nunc enim et hebraicorum antiquissimorum, et graecorum, librorum auctoritatem prudentius, quam a maioribus nostris factum, constituere licuit.

Ex quo autem tempore nostra aetas quaestionem de Homero Homericisque carminibus agitare coepit, partim disputatio a leuioribus processit, partim ea haesit in iis, de quibus in vtramque partem pari iure disceptari possit,

aut, ab obſcuris et inexplicabilibus exorſa, explorata inde ac certa proferri poſſe putauit. Malim equidem a certis et exploratis pergere ad incerta; poſthabita omni quaeſtione otioſa, ponere momenta rerum potiora, eaque, quantum quidem fieri poteſt, ita conſtituere, vt iis reliqua probabiliter ſuperſtrui queant. Porro, ſubtilius quam adhuc factum eſſe vidi, diſcernendum eſſe puto inter momenta, argumenta et ſubſidia, quibus ad quaeſtionem ſoluendam vtendum eſt; ſunt enim ea diuerſi generis; omnis quippe de Homericis et de Homero quaeſtio partim hiſtorici generis eſt, et ex principiis criticae hiſtoricae diiudicanda; partim grammatici, vt criteria colligantur carminum tum interna, tum externa, e quibus iudicium probabile fieri poſſit; pauciſſima fide hiſtorica, h. e. ſcriptorum fide certa et auctoritate nituntur, plurima ſagaci iudicio de rerum narratarum indole, temporum rationibus, et ex ipſo carmine ſunt elicienda.

Quod autem tam ſero in hanc quaeſtionem deuentum eſt, non eſt mirandum; partim enim ſuperiore aetate virorum doctorum perſuaſio et auctoritas verecundiam, nonnullorum quoque ſupercilium metum, iniiciebat iis, qui in antiquarum litterarum ſtudio a ſollennibus formulis et iudiciis diuerſa apud ſe ſtatuebant; partim ſtudium Homericum iis ipſis temporibus, quibus philologiae et criticae grammaticae ſtudia quam maxime vigebant, nunquam auctoritatem habuit eam, quam expectares eſſe debuiſſe; itaque haec quoque quaeſtio de Homericis carminibus non magnopere doctorum virorum acumine vel induſtria digna eſſe viſa eſt. Opus eſt plerumque multarum fortuitarum rerum concurſione, vt hominum ingenia conuertantur ad aliquid, quod ante pedes erat poſitum; ſi ſemel conuerſa fuerint, tanquam ſigno edito certatim in illud, quod tam diu neglectum erat, inuolant ingeniorum ſtudia.

Fuiſſe tamen per omnes aetates viros acutos, qui de carminibus Homericis non cum vulgo ſtatuerent, facile credas. Commemorabo multa huius generis in Sectio-

nibus sequentibus. Sunt loca iam ex Kustero nota: Iosephi in Apionem lib. I, 2. qui διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, memorat, et Aeliani, qui tanquam rem vulgo notam apponit: ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί. vnde sequitur, non nisi serius ea fuisse collecta ac disposita. Δολώνειαν (librum X.) insertam esse in Iliadem ap. Schol. Vict. Lips. Eustath. legitur. v. Obss. Episodium de Glauco alios alio loco consecrasse, notarunt veteres: v. Obss. ad VI, 119. Eustathii verba obuia sunt statim ad prima Iliadis verba A, 1. etsi rerum momentis admodum confusis; et p. 6 extr. τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος etc. Et sic alia ap. eundem, vt p. 957, 10. In vulgus nota sunt, quae de diuersis auctoribus Iliadis et Odysseae disputata sunt. Notum quoque Bentleii indicium compagem rhapsodiarum multo seriorem esse Homeri aetate pronuntiantis. Nec facile puto aliquem a perlecta Iliade discessisse, quin de carminis summa et fortuna multa animo volueret. Non itaque mirum, si mihi quoque idem euenerit; idemque mihi commune esse cum aliis, ex familiarium sermonibus intelligebam; nihilque, quod admodum ingeniosum esset, in ea seu ariolatione seu dubitatione inesse suspicabar; de quaestionis tamen summa aliquid ponere aut statuere, in illud tempus differebam, dum comparatis copiis, quae ex Villoisoni promissis tum expectabantur, omninoque exhausta omni in Homerum opera, suspiciones varias animo insidentes ad certa rerum argumenta deducere possem. Videbam enim editori Homeri haud dubie eam quoque quaestionem attingendam esse; nec tamen aliter id exsequi animo constitueram, quam, vt ea, quae prudenti et attenta consideratione adhibita se mihi probassent, libero animi iudicio proderem, in exquirenda autem veritate tenerem morem meum, vt in re ab antiquitate tradita ab initio nihil pro certo statuens, rerum argumentis expensis *expectarem, quid statuendum sit;* et in neutram partem propensus, nullo placito, au-

ctoritate nulla, inclinato animo, primo loco de primo auctore seu rei narratae seu iudicii et opinionis, disquirerem, seiungeremque ea, quae serius ab aliis opinata accessere; ita porro semouerem incerta a certis, magisque probabilia a minus probabilibus discernerem, nec admitterem, nisi ea, quae probabili ratione nituntur, nec tamen ne his quidem plus auctoritatis tribuerem, quam res ipsa suppeditat: tandem vt, quae non liquent satis, profiterer mihi non liquere, quae dubitationem habent, videri mihi esse dubia, ambigua et incerta. De Homero itaque agendum esse statuebam sic, vt non ab Homero, sed ab iis, quae manibus tenemus, carminibus initium explorandi receptas opiniones facerem; atque ab his ad auctorem exquirendum progrederer.

Rem itaque omnem per aliquot Excursus ita distribuere constitui, vt *primo loco ea*, quae narrata seu, vt nos loquimur, *historica fide tradita sunt*, conquiram quantumque *auctoritatis* iis insit, edisseram; tum vt *de Iliadis argumento et partibus, earumque compage* paullo diligentius agam, interpositis iis, quae *de rhapsodis et rhapsodiarum recitationibus* memorata sunt; ita tandem ea, quae *de earum auctore, Homero*, narrantur, excutiam.

Antequam haec persequar, vel verbo monebo: primo loco, ne quis vereatur aut suspicetur, honori et laudi carminis, aut poetae antiquitati ac dignitati, aliquid detractum iri, contra vero id agi, vt opinato aut falso credita ab exploratis ac veris discernantur, istisque improbatis locum suum sibi vindicent haec altera; tum vero, persuasum sibi quisque habeat, me non refellere aut eleuare velle cuiusquam alterius iudicium, sed me proponere tantum ea, quae, trutina diu suspensa, maturiori iudicio probanda mihi visa sunt; per me nunc licere vnicuique et ipsi iudicio frui suo, nec me, cum ipse expertus sim, quam difficile sit, senem me dediscere ea, quae puer didiceram, (nam etiam mihi disciplina puerilis exuenda fuit) quenquam in sententiam meam pertra-

here velle, multo minus cum quopiam in disceptationem descendere; obtestari tamen me viros doctos per communes litteras, vt, si haec digna esse iudicent, quae impugnent ac refellant, id faciant ita, vt ne ingenua et honesta litterarum studia per contumeliose dicta et scurriles sarcasmos, dum sibi faceti esse videntur, dehonestent, nec, dum aliorum nomini detrahere volunt, ipsi suae laudi et litterarum nostrarum dignitati detrahant; illiberale esset, si quis mihi inuidiam facere vellet; tantum enim abest, vt quicquam nouare et paradoxa sectari velim; vt potius antiqua, eaque veriora, quaestione rite constituta et ad capita sua reuocata, firmare studeam.

ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

SECTIO I

Ea, quae de Iliade historica fide tradita videri possunt.

ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν.

Dixi, omnem de Homero quaestionem ad *criticam historicam* esse reuocandam, et si de Homero eiusque carminibus quaeratur, primo loco quaerendum esse, quidnam *fide historica* stabilitum sit; cum autem ea testium fide et auctoritate nitatur, in medium ante omnia hos esse producendos; primo quidem loco aequales aetate, sin ii defuerint, saltem aetate proximos. Neutrum tamen genus testium superest; nam quae in Hymnum in Apollinem inserta sunt, 168 sq. nemo ab ipso Homero profecta esse dixerit; ex Chiorum studio Homeri et antiqua fama serius ducta ea esse, aliunde doceri potest. Commemorantur Homeridae apud Chios fama obscura et incerta: de qua v. inf. Sect. III. Sequitur, quod Lycurgus notitiam aliquam Homericorum carminum Spartam adduxisse fertur; verum et hoc fama incerta et obscura traditum est, nec constat quo auctore antiquiore; nam Heraclides Ponticus ἐν ταῖς Πολιτείαις primus narrationis

auctor editur: v. inf. Sect. IV. Inde per trecentos annos nulla extat memoratio; sequitur ea, quae de Pisistratidarum et Solonis studiis in rhapsodiis recitandis extat. v. inf. Sect. III. omnia ex fama parum constituta. Putabimusne haec habere vim auctoritatis ac fidei historicae certae et exploratae? Nihil amplius ex his constat, quam inter Iones, et maxime Chios, extitisse carmina, singulatim recitari solita, quorum notitia Spartam perlata esse potuit; trecentis annis serius Athenas, maiore honore ac studio eas excepisse; nihil amplius.

Interea ex antiquis his temporibus seruata est memoria multorum *ἀοιδῶν*, qui carmina sua docuerunt seu decantarunt; in ipsis Homericis ii inducuntur res Troianas canentes; ita vt appareat, iam tum multos fuisse, qui carmina epici argumenti confecissent ipsique cithara vel lyra accinente, inter epulas aut in hominum coetu, recitarent; carmina ea complexa esse singulas historias, singula heroum facta memorabilia, deorum quoque; eaque fuisse argumenti cognati, vt de Vlyssis consiliis et fatis; quae facile in corpus aut compagem redigi possent.

Iam autem ante et post Pisistratidarum et Solonis tempora memorantur plures, qui, praeter ea quae Jliadem et Odysseam constituunt, alia quoque carminibus condiderant, ita vt cyclus aliquis carminum et fabularum prodiret cum Troicus, tum vniuerse mythicus; fuit Arctinus, fuit Lesches, circa Olymp. XXXIII, Stasinus, carminis Cyprii auctor, tum Pisander Camirensis eadem aetate, Heracleae auctor; interea lyricorum et tragicorum ingenia inclaruerant. Verum de his disertius erit dicendum inf. Sect. IV. de rhapsodiarum compage.

Prima Homeri et antiquissima memoria extat apud Pindarum, qui Pyth. IV, 493 versum Homericum ex Jl. O, 207. respicit, *τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυν'. ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματ παντὶ φέρειν:* porro Vlyssem inclaruisse ait, laboribus eius Homeri carmine in maius auctis Nem. VII, 29 *ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν, διὰ τὸν ἀδυ-*

ἐπῆ γενέσθ' Ὅμηρον etc. Aiacis virtutem celebratam esse ab Homero Isthm. IV, 63 ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν. Idem Ὁμηρίδας memorat, eorumque ἔπη ῥαπτά. de quibus inf. Sect. III. Ea prima vestigia vtriusque carminis, Iliados et Odysseae.

Inde Herodotus, qui lib. II, 53 Homerum et Hesiodum CCCC. fere annis ante se vixisse profitetur, nihilque adeo praeter famam antiquam de ea tenere potuit, ab iisdem mythos de diis accuratius esse constitutos et distributos narrat; lib. II, 115 videri Homerum de Paridis et Helenae in Aegyptum aduentu audiisse et ex pluribus narrationibus eam elegisse censet, quae carmini maxime conueniret. Idem eod. loco diserte memorat Ἰλιάδα et Ὀδύσσειαν; et ex illa quidem Διομήδους ἀριστείαν, recitatis quoque versibus, qui nunc Il. Z, 289 habentur, porro versus ἐν Ὀδυσσείῃ, qui Δ, 228. 352 sqq. leguntur; cumque in Cyprio carmine narrarentur diuersa, colligit, hoc esse diuersi auctoris. Similiter de Epigonis dubitat lib. IV, 32. Porro lib. II, 23 eum, aut alium poetam antiquum Oceani nomen inuenisse videri. IV, 29 laudat ἔπος ἐν Ὀδυσσείῃ de agnis in Libya nascentibus cornutis. Od. Δ, 85. Et V, 67 Clisthenem Sicyone narrat rhapsodorum recitationes sustulisse. Tandem lib. VII, 161 Atheniensium legatus ad Gelonem nos, Athenienses, τῶν καὶ Ὅμηρος, ὁ ἐποποιὸς ἄνδρα ἄριστον ἔφησε ἐς Ἴλιον ἀπικέσθαι, τάξαι τε καὶ διακοσμῆσαι στρατόν. respiciens ad vs. 554. Il. B. de Menestheo.

Thucydides Homeri aliquoties meminit: primo I, 3. vbi nomen Hellenum antiquitus ad solam Achillis in Phthiotide ditionem pertinuisse docet: τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος, πολλῷ γὰρ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος. iterum I, 9. de Agamemnone Arcades in ditione habente, ὡς Ὅμηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. versus est B, 612 et B, 108. porro I, 10 vbi antiquiores Graeciae vrbes cum praesenti statu comparat, τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν, ἣν

εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι. Idem tamen lib. III, 104. ad eundem refert Hymnum in Apollinem, vt hinc quoque appareat, quam parum critico iudicio tum vsi sint viri docti in antiquorum carminum auctoritate constituenda.

Hae igitur sunt antiquissimae, quadringentis tamen annis seriores, auctoritates, quibus extitisse duo carmina Homero alicui tributa testatum sit, neque tamen quicquam inde amplius constat, nec adiectum, qua fama, qua fide hoc acceptum aut creditum sit. Nec plura ex Platone didiceris, etsi multis in locis Homerum memorat, et versus Homericos recitat, rhapsodosque vna cum exemplaribus eorum scriptis. Verum de his dicetur Sect. III. Nam lectionem Homeri fuisse iam tum in liberali disciplina habitam satis constat; ipsum quoque drama tragicum ex eo prodiisse Aeschylumque cum Sophocle et Euripide ex eo pependisse; philosophos autem physicos, Xenophanem, Parmenidem, Empedoclem, mythicam orationem ex eo adoptasse; oratione quoque pedestri mythos ex Homericis aliisque expositos esse a Pherecyde inde a multis. De his quidem nulla est controuersia. Narrata autem de Homero et varia commenta quae serior aetas tulit, exquirentur Excursu III. de Homero, Jliadis auctore.

Cum itaque tam pauca de Homero *fide* constent *historica:* sequitur liberiorem campum patere *coniecturae*, dummodo illa sit *probabilis;* hoc est, si petita illa fuerit partim *ex ipso carmine*, vt criteria inde eruas, quae seu antiquiorem seu seriorem eius aetatem, conditionem, habitum, arguant, partim *ex rebus externis,* quae vim habeant ad eadem haec declaranda. Vtendum est in his iudicio firmo ac stabili, vt non adsciscas aut inferas ea, quae iam antea ariolatus sis aut somniaueris, sed vt impetum sustineas expectesque, quid ex pluribus probabiliter possit colligi, quid inter plura sit probabilius; haec autem probabilitas constituenda est non ex sensibus nostris, vita, iudiciis, institutis, litteris nostris,

verum referenda funt omnia ad tempora antiqua, in quibus ista peracta sunt, et cum eorum sensibus, conditione, more; nexuque eorum cum antecedentibus et sequentibus aetatibus comparanda. Ita subnascitur analogia aliqua rerum, et sensus eius, seu iudicium animi, informatum ex multarum rerum prudenti comparatione et, modo coniunctione modo disiunctione, vt facile assequamur ea quae conueniant et respondeant ceteris, de quibus nobis iam liquet, vtque attemperemus animaduersa aliis iam animaduersis, tanquam partes totius seu species generis. Comprehensa sane haec sunt sub generali interpretationis praecepto, qua videndum est, ne vlla sententia verbis subiiciatur, nisi ex eorum, qui scribunt vel loquuntur, sensibus et iudiciis. An recte haec se habeant, quae dicta et scripta sunt, alius generis et indolis est quaestio. Secundum haec, omnis critices seu historicae seu grammaticae, principia ac praecepta exponam Sect. II. quae *ex ipsa Jliade de antiquiore Jliadis forma et habitu* colligi possint; Sect. III. quae *de fatis Homericarum rhapsodiarum*, tanquam partium, narrata sint, tandemque Sect. IV. *quid probabiliter inde sequatur* de *rhapsodiis in compagem redactis.*

SECTIO II

de Jliados argumento et de partibus carminis.

ἤσω γὰρ καὶ ἐγὼ, τάδε κεν Διῒ πάντα μελήσει.
P, 515.

Duplici modo argumentum Jliados constitui potest: altero *ex ipso carmine*, altero *ex expositione* primorum versuum: in quibus promittitur *ira Achillis, et perniciosa eius effecta per clades Achiuorum, ex Iouis consilio; cum caussa irae motae ex contentione cum Agamemnone;* adiecta inde expositio, quomodo ea inde nata sit, quod Apollo luem immiserat propter iniuriam sa-

cerdoti ſupplicanti illatam, pro qua cum ſatisfaciendum eſſet reddita parenti filia capta, Agamemnon repugnauit, nec captam reddidit, niſi accepta alia captiua; Briſae filia, Achilli erepta, cui ea pro praedae parte honoraria data erat. Proprie itaque ad expoſitionem carminis non ſpectant niſi illa priora vſſ. 1—7. Sane quidem naturali rerum ordine et nexu expectandum erat, vt cum ira eiusque malis narraretur quoque, quomodo ira Achillis placata fuerit; quod cum effectum eſſet, caeſo Hectore: carminis promiſſi vtique argumentum erat abſolutum; alienaeque ſunt rhapſodiae duae vltimae. Neque haec latuere viros doctos alios, neque alia, quae mox exponam; attigit quoque Wolf. Prolegom. p. CXVIII.

Altero modo ſi *ex ipſo carmine* argumentum conſtituitur: inde a lue immiſſa, quaeſitoque remedio per ſatisfactionem pro contumelia, ſacerdoti facta, laeſaque *ἱκετείας* religione, cum inde ira et contentio inter Achillem et Agamemnonem orta eſſet, conſtituitur argumentum *per ſeceſſum Achillis ab armis*, procedit *per pugnas et clades Achiuorum*, donec *Achilles iterum arma cum Achiuis iungit:* quod quomodo effectum ſit, eſt illud, quod ipſam medullam, vt ita dicam, corporis animati conſtituit; nos nodum carminis appellamus; inventum per ſe ſimplex; nimirum, Patrocli amiciſſimi Achilli caedes; mira tamen ſagacitate temperatum, cum ex Iouis conſilio ductum ſit, vt per clades Achiuorum eo res adducatur, vt Patroclum in pugnam exire iubeat Achilles; Iupiter autem Thetidis precibus eo adductus ſit, vt rerum fortunam eo modo moderaretur. Caeſo Patroclo Achilles in aciem prodit ad amici caedem vlciſcendam, magnaque ſtrage Troianorum edita Hectorem iugulat; parat inde funus Patroclo, tum ludos funebres, ſeruato ad contumeliam Hectoris corpore; donec Priamus de eo redimendo conſiliis initis filii corpus recuperat et Troiam reportatum ſollenni ſepulturae honore humat. Prodit ita narratio ſatis bene conſtituta, diſpoſita et ex ipſo rerum geſtarum ordine ad naturalem ſuum

exitum perducta; vt iam nihil ſuperſit, de quo amplius quaerendum eſſe videri poſſit. Non autem, ſi haec ſequaris, pronuntiari poteſt, vnice iram Achillis conſtituere carminis argumentum; non enim ſubſiſtit illud in eius effectibus, aut in eius placatione. Niſi dicere malis, ad iram placandam etiam Patrocli funus et ludos funebres et redemtionem Hectoris pertinere.

Sane quidem, quod *ira Achillis* carminis argumentum conſtituere dicitur, ex interpretatione ad verbum facta profectum eſſe videri debet; nam, ſi recte interpretationem inſtitueris, apparet, ſi prooemii verba ad ſermonis rationes reuocaueris, poetice enuntiata eſſe: *μῆνιν ἄειδε, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγεα θῆκε* pro vulgari: *ἄειδε τὰ μυρία ἄλγη, κακά, ἃ μῆνις Ἀχιλλέως Ἀχαιοῖς ἔθηκε.* non ira Achillis, ſed mala eam inſequuta, pugnae et clades Achiuorum, carminis ſummam conſtituunt. Hactenus, inter plura temere cumulata, locum habet vnum illud, quod in Euſtathio p. 5 legitur: *σκοπὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν προοιμίῳ ἐκτίθεται, εἰπεῖν ὅσα κακὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος καὶ οἱ Τρῶες, καὶ οἱ Ἕλληνες ἔπαθον.* Hoc ſane eſt, quod ceteris omnibus, quae a grammaticis de ſumma Jliadis et argumento dicta reperi, praeferam. Sane nomen tam latae notionis *Ἰλιὰς ποίησις*, *carmen Jliacum*, mouet ſuſpicionem, latuiſſe primum carminis auctorem id ipſum conſilium, quod *τοῦ ἔπους* indolem propriam conſtituit, vt vnam tantum actionem complectatur; accommodatius nomen erat haud dubie *Ἀχίλλεια*, poſſet ita carminis ſumma conſtitui, *Ἀχιλλέως ἀτιμία καὶ τιμή* — omnia enim eo tendunt, vt Achilli ſatis pro iniuria fiat, non in Briſeïde, quaſi ab eo amata, ſed in honore laeſo, quaerenda; quemadmodum nec belli Troiani cauſſa in Helena rapta, ſed in iniuria omni Graeciae per eius raptum illata, conſtituenda eſt. Verum ſimili vitio laborant nomina multarum tragoediarum, quae argumenti dramati proprii notionem idoneam haud ſuppeditant.

Iam si quaeritur, vtram argumenti constituendi rationem praeferre malis, non dubito alteram ex ipso carmine petitam videri debere probabiliorem; illam priorem carmini praefixam a parte carminis, primaria quidem ductam, nisi ab arte et subtilitate esse profectam dixeris, quam tamen in poetam antiquiorem cadere vix credam, non satis respondere carminis narrationisque summae.

Narratio ipsa ad momenta et partes potiores reuocari potest, quibus tanquam per interualla stationes constitui possunt, vnde, tanquam reparatis viribus, cursus denuo procedat; fixae eae, ipsis rerum narratarum momentis: non ex arbitrio aut ex fortuito. Haec sane diuisio erit naturalis et rebus ipsis consentanea: cui subiectae sunt partitiones aliae minores. *Prima* carminis pars haberi potest: contentio mota, Iupiter Thetidis precibus expugnatus, tacitumque eius consilium, adducendi res ad exitum quem vellet per clades Achiuorum; estque haec tanquam πρότασις τοῦ δράματος: nam ad ipsum actum res inde adducitur: dum per somnium a Ioue immissum Agamemnon circumuentus copias educit, contemto Achille; fit primum praelium, fortuna in neutram partem conspicua; cf. Excurs. II ad lib. IV. Haec peracta lib. II—VII (A—H) possunt per se carmen integrum constituere.

Discerni in his facile possunt partes aliae partim ex re, partim per episodia inductae. Memorabiliores sunt: nauium et copiarum recensus; lib. II. Paridis et Menelai pugna lib. III. cum Paride victo domum reduce male excepto ab Helena. In ipso praelio eminent Diomedea lib. V. (E) quae carmen singulare constituere posse videntur: variatis rerum euentis modo aliquo singulari, inductis in ipsum praelium diis Marte, Mineruа, Venere. Totus fere liber VI (Z) per episodia exigitur; Heleni consilio Hector ingreditur vrbem et Mineruae supplicationem per matronas Troianas indicit; Hectoris digressus ab Andromache; et in medio carmine inde a vs. 119 ad 236. congressus Glauci cum Diomede, pars carminis se-

iuncta a ceteris. Noua pugna ex prouocatione Hectoris cum Aiace, iterum carmen singulare; nexu arte quaesito omnia haec inter se coagmentata esse apparet.

Noua rerum facies existit medio libro VII (H) vs. 306 vel 312. deliberatione in castris et in vrbe habita de bello soluendo; proposita a Nestore castrorum munitione per vallum eductum; induciis pactis et caesorum sepultura; succedit nunc II. *altera pugna,* varia primum fortuna; tandem Achiui in castra se recipere coguntur; Hector noctem sub dio exigit ex aduerso castris Achiuorum. cf. Excurs. I ad XI. (Λ) Haec narratio, prorsus dissimilis superiori, nullis onerata est episodiis alienis; et decursum habet liberum, vereque epice narratum; vt sit inter praestantiores sui generis habenda.

Diuersi generis carmen subiicitur: legatio ad Achillem lib. IX (J) et hinc alterum lib. X (K) de nocturno Diomedis et Vlyssis egressu ad speculanda Troianorum castra et de Dolonis caede. vtrumque potest pro insertis haberi. III. *Pugna fit tertia* cum *oppugnatione castrorum,* τειχομαχίᾳ; explet narratio libros XI—XVIII, 1—238 (Λ—Σ). cf. Excurs. I ad XI (Λ) et Excurs. I ad XII. (M) Comprehendit hoc carmen partes varias: primo loco Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν, XI, 1—283. Hectore instante Achiuis varia fortuna pugnatur, tandem Achiui fugantur 284—595 Interponitur episodium de Patroclo ab Achille ad Nestorem misso, vs. 596 ad f. libri. Sequitur nunc lib. XII. τειχομαχία quae per se carmen constituere potuit. Inde libris XIII. XIV. XV (N. Ξ. O.) expugnato vallo pugna fit intra castra, variis euentis ornata, Neptuni interuentu, Idomenei ἀριστείᾳ, vsque ad nauem vnam crematam. Nunc Πατρόκλεια incipit a libro XVI (Π) cui iam supra, vt modo memoraui, prolusa erant nonnulla arte mirabili, lib. XI (Λ) 597 sq. Patroclo ab Achille misso, vt de vulnerato, quem prospexerat, quaereret, et apud Nestorem deuertente, inde apud Eurypylum, ibid. 808 et O, 390—404.

Πατρόκλεια inde a lib. XVI (Π) continuatur vsque in Σ, XVIII, 238. In hac pressior vbique, nec ornamentis et episodiis variata est narratio; at interposita esse plura, nectendae narrationis caussa, vt superioribus libris, in deorum inprimis ministerio, consentiat narratio, facile animaduertas. Si Πατροκλείας partem vltio quoque Patrocli caedis caedes Hectoris constituit: procedere illa debuit per reliqua carminis, vsque ad finem libri XXIII. (Ψ) interpositis tamen non paucis quae ex Achilleide aliqua profecta esse videri possunt, et ad carmen de Achille spectarunt; vt redintegrata inter Agamemnonem et Achillem gratia lib. XIX (Τ) et omnis pugna cum Troianis et Hectore; quo referam etiam partes, quae diuersum plane characterem habent: noui clipei fabricam lib. XVIII. (Σ) Pugnam deorum inchoatam lib. XX (Υ) nec peractam nisi lib. XXI (Φ). Nisi credere malis, post Πατρόκλειαν nouum carmen successisse, simile illis, quae supra vidimus, in quibus insignior modo Agamemnonis, modo Idomenei, modo Aiacis, virtus eminebat, vt nunc simili more Achillis in pugna cum Hectore, quae ipsam Achilleidem constituere potuit, elucesceret.

Certe noua *pugna*, eaque *quarta* et vltima procedit inde a libro XX (Υ) de qua cf. Excursum ad e. lib. in qua multa noua ac peregrina, nemo non qui ad carmen legendum accessit, obseruare debuit; maxime concursu, moxque conflictu deorum facto, inductis etiam diis, qui superioribus carminibus rerum Troianarum et Achiuarum curam nullam habuerant; singulare carmen pugna inter Aeneam et Achillem eminet in hac parte; pugna Achillis παραποτάμιος, ad fluuium Scamandrum, noui omnino generis est carmen, vt nec minus pugna deorum, quae manifesta habet vestigia alieni ortus et diuersi ingenii: magna sunt phantasmata, sed iudicium poetae parum seuerum; nec cum carmine reliquo Iliaco fabula est conglutinata. Ad Patrocliam iterum reditum

eſt in libro de ludis funebribus XXIII. (Ψ) De lib. XXIV. nihil poſt ſuperius dicta Excurſ. I. addere opus eſt.

Omnino facit mirationem, quod tam diuerſarum gentium et familiarum mythi confluxerunt in vnum carmen; Pelopidarum, in Peloponneſo, cum Argiuis; Achillis e Peleo et Thetide nati, omninoque Aeacidarum, in Theſſalia; vna cum Patroclo et Myrmidonibus; Diomedis et Aetolorum; Idomenei et Cretenſium: et ſic reliqua; porro quod heroum facta et laudes in diuerſas rhapſodias digeſtae ſunt: ἀριστεῖαι Menelai; Diomedis. Aiacis. Agamemnonis. Hectoris. Patrocli. Achillis. Inuentum vtique per ſe vtiliſſimum ad vim poeticam in ſingulis non in communibus memorandis exſerendam; quandoquidem poetae omnia ad vnum et ſatis definitum aliquod ſunt reuocanda, vt habeat phantaſia, in quo defixa immoretur; in generalibus enim et communibus illa distracta langueſcit.

Quisquis, nihil antea ſibi perſuaſum habens, in Homericae Jliados lectione ad rerum narratarum partes, earumque nexum attenderit, in ea, quae commemoraui, aut his ſimilia inciderit, neceſſe eſt, etſi hoc illudue aliter quilibet conſtitueret. Eidem animaduerſioni conuenit, quod veteres diuerſas omnino a noſtris rhapſodias laudant; traditum porro acceperant, rhapſodias ab initio ſparſim, σποράδην ac ſigillatim habitas, nec niſi ſerius in corpus coactas eſſe. De altero hoc poſtea memorabitur; nunc de rhapſodiis antiquorum videbimus, de quibus locus claſſicus eſt Aeliani V. H. XIII, 14. alia loca apud Strabonem, Dionyſium Halic. Athenaeum; et iam olim apud Herodotum et Platonem; alia in Scholiis antiquioribus occurrunt partim haud dubie ſeriora. Enotabo ea, quae mihi comperta ſunt; appoſitis libris noſtris, ad quos referri poſſunt. *)

*) Attigi haec iam in *Epimetro* ad Commentat. *de antiqua Homeri lectione* Vol. XIII Commentat. Soc. R. Sc. G. Ibidem quoque de rhapſodiis Odyſſeae.

A. Λοιμὸς καὶ Μῆνις. Λιταί. h. e. Chryſis ſupplicatio.

B. Ὄνειρος. Κατάλογος. Βοιωτία. Νεῶν κατάλογος ap. Aelian. l. l. et ſaepe ap. Strabonem. Διάπειρα ap. Strabon. lib. II p. 326. *) alludit eo ἀπόπειρα ap. Dionyſ. Hal. Art. rhet. 12 cum paullo ante dixiſſet: τὰ ἐν δευτέρῳ τῆς Ἰλιάδος.

Γ. Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Μονομαχία Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου. Ap. Strabon. l. l. Πρεσβεία. nam adſcribuntur vſſ. 221. 2. 3. ex libro III. ſpectata Vlyſſis eloquentia — καὶ ἐν τῇ Πρεσβείᾳ ἐν ᾗ φησιν. ἀλλ' ὅτε δὴ — alioqui ad librum J referre mallem.

Δ. Ὁρκίων σύγχυσις, ap. Aelian. l. c. Ὁρκίων ἀφάνισις. Ἐπιπώλησις Ἀγαμέμνονος. ap. Strabon. IX p. 604 B. liber IV.

E. Διομήδους ἀριστεία ap. Herodot. II, 116. adſcriptis tamen verſſ. ex Z, 249. 250. 1. 2. quos ſiue ipſe, ſiue alius adſcripſerit, apparet tamen ex ipſa re aut Diomedeam etiam librum VI complexam eſſe, aut in Herodoti exemplari hunc librum adhaeſiſſe ei, qui quintus nobis eſt. liber V.

Z. Ἕκτορος et Ἀνδρομάχης ὁμιλία. inde a vſ. 237. liber VI.

H. Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Τάφος τῶν νεκρῶν inde a vſ. 323 Τειχοποιία. liber VII.

Θ. Κόλος μάχη. nocte ingruente diremta. Θεῶν ἀγορὰ vſſ. primis lib. VIII.

I. Ἀπόπειρα. Πρεσβεία. Λιταί, ap. Platon. in Cratylo adſcriptis vſſ. 640. 1. p. 428 C. ap. Strabon. I. p. 33 A. et ap. Athen. I, p. 18 B. liber IX.

K. Δολώνεια, et ap. Aelian. l. l. Δολωνία. Δολωνοφονία. Νυκτεγερσία. Ῥῆσος. liber X.

Λ. Ἀγαμέμνονος ἀριστεία. etiam ap. Aelian. l. l. liber XI.

M. Τειχομαχία. liber XII.

*) Ait Vlyſſem probaſſe eloquentiam ἐν τῇ Διαπείρᾳ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ Πρεσβείᾳ. v. ad e. l. Caſaub. et viros doctos ad Aelian. l. l.

N. ἡ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη. (liber XIII) etiam ap. Aelian. l. c. cum qua coniunctae fuere Ξ. O. quae (libri XIII. XIV. XV) antiquitus vnam rhapſodiam conſtituebant; etſi inſcriptae ſigillatim.

Ξ. Διὸς ἀπάτη, liber XIV, et

O. Παλίωξις, liber XV.

Π. liber XVI. Πατρόκλεια. etiam ap. Aelian. l. c. vna cum libro XVII. et libro XXIII. (Ψ)

P. XVII. Μενελάου ἀριστεία.

Σ. Ὁπλοποιΐα.

T. Μήνιδος ἀπόῤῥησις.

Υ. XX. ἡ θεῶν μάχη. Θεομαχία, vna cum ſequente.

Φ. XXI. παραποτάμιος μάχη. αἱ παραποτάμιαι, ſcil. μάχαι. ἡ θεῶν μάχη.

X. Ἕκτορος ἀναίρεσις.

Ψ. Ἀγὼν ἐπιτάφιος. ap. Aelian. l. l. etiam ap. Athenaeum. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα.

Ω. Ἕκτορος λύτρα. Λύτρα ſimpliciter ap. Aelian. l. c.

Diuiſio rhapſodiarum, quam nunc habemus, Ariſtarcho tribui ſolita (Vita Hom. Plutarcho trib.) Alexandrinorum acumen omnino ſapit; neque eius fundamentum fuit aliud, quam vt libri inter ſe eſſent mole et verſuum numero fere pares, et vt alphabeti litteris reſponderent; fieri itaque non potuit, quin duo, quae reprehenſioni obnoxia eſſent, inferrentur; alterum vt in narratione nondum abſoluta liber ſubinde finiretur, alterum vt nexus cauſſa verſus infererentur otioſi et repetiti in fine prioris et initio alterius libri: quos notatos locis ſuis reperies.

Omnino grammaticis Alexandrinis iraſcimur, aut fato, quod eorum labores nobis inuidit, quod de iis, quae nobis omnium maxime neceſſaria et vtilia erant, nihil tradiderunt. Scire auebamus, ſi non ea, quae nos in critica ſcriptorum requirimus, codicum notationes diligenter factas, ſaltem lectionis, quam repererant, notationem qualemcunque, rhapſodiarum antiquiorum numerum et ordinem, et quid ipſi, vt nouam diuiſionem in

XXIV libros conderent, in carmine mutarint. Potuere multa in tot eorum libris, quorum tituli superſunt, narrata eſſe; verum pauca ea, quae inde in Scholiis noſtris antiquioribus ſeruata ſunt, verſantur pleraque in tenuibus ex exilibus lectionis varietatibus; vt pigeat memorata videre nomina illuſtria editionum Maſſilioticae, Chiae, Argiuae, Sinopicae, Cypriae, Creticae, omninoque, τῶν πόλεων, vel κατὰ πόλεις, quibus opponuntur αἱ κατ' ἄνδρα, hominum priuatorum codices, vt Schol. A. ad Ψ, 88. et tam pauca inde bonae frugis ad nos redire. Verum, vt dixi, iudicium de omni Grammaticorum opera vniuerſe facere non poſſumus, cum nos accuratior memoria deſtituat; neque eam ex dicto hominis, qui ſibi dicax videri volebat, Timonis Phliaſii, eleuare velim: qui rogatus quaenam lectio Homeri eſſet veriſſima: reſpondiſſe fertur, eam quae in antiquis exemplaribus habeatur, non ἐν τοῖς ἤδη διωρθωμένοις· ap. Diog. Laert. IX, 113. Diuerſa inter ſe ſunt, acute dictum et vere dictum. Multo minus probandum eſt, quod Lucian. in Ver. Hiſt. II, 20. ab Homero in Elyſiis dictum narrat: omnes ἀθετημένους verſus ſcriptos a ſe eſſe. Ipſe ſenſus communis vnumquemque edocet, in carmine quod memoriter traditum et a rhapſodis repetitum mox antiquis litteris ſcriptum, inde in ſcholis lectum fuit; cuius ſingulae rhapſodiae in manibus habitae ſunt, cum contra paucis carmen totum inſpectum et cognitum eſſet, in tali carmine fieri non potuiſſe, quin, per aliquot ſaeculorum decurſum, interpolationes, variationes et corruptelae illud occuparent; ne commemorem alia, quae caſus, vſus verſuum a ſcriptoribus paſſim memoriter laudatorum, etiam Tragicorum, qui ex Homericis modo argumentum ſumſerant, modo verſus et loca adumbrauerant ſuis verſibus, eorum, inquam, ſtudium, inferre potuit. Inde quoque de ſingulis exemplis quaeſtio plerumque eſt ambigua, ſi v. c. ab Ariſtophane in auibus Iridi tribuitur, vſ. 575 Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ, quod Homerus E, 778 Iunoni et Mineruae tri-

buit: possitne hinc colligi, Homeri lectionem aliam fuisse Aristophanis aetate; nam memoriter multa alii parum accurate laudarunt. Quod Aeschines in Timarchum p. 141. ed. Reisk. Φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε laudat, quod nunc in Homericis non occurrit, haud vna ratione excusari potest.

Nullum est tempus, de quo plura scire aueam, et nihil traditum esse tam valde doleam, quam illud, quo primi codices litteris exarati fuere; primo, suspicari licet, vnius et alterius rhapsodiae, inde plurium; qua cura putabimus eas ex rhapsodorum ore, vnius an plurium, exceptas et perscriptas esse ab hominibus scribendi arte et vsu parum exercitatis? quo iudicio et dilectu lectionem esse constitutam? pluriumne rhapsodorum consensu, an vnius alteriusue auctoritate ac fide? fieri enim non potuit, quin magna esset memoriter recitantium varietas et diuersitas in singulis versibus ac locis: num in vno exemplari omnis ista industria substitit, an plura a pluribus perscripta fuere apographa ex diuersorum rhapsodorum ore accepta? Haec omnia cum ignoremus, de antiquiore Homericorum carminum conditione aliquid pro explorato statuere haud licet.

Ceterum nos integrum eundemque Homerum habere, quem Alexandrini grammatici manibus triuerunt, et qualem ipsi constituerunt, dubitari nequit: *) nam quae post haec tempora librarii vel grammatici intulere vitia non tanti momenti sunt, vt dubitationem faciant; sunt quoque magna ex parte per viros doctos sublata, tolli possunt alia, contra alia sunt emendatiora, quam quae ipsi grammatici in suis exemplaribus habuere, critices

*) Non habemus Homeri codices, cuius generis sunt codices sacrarum litterarum hebraici et graeci sermouis, in quibus versuum numerus adscriptus est: apud Alterum tamen Hom. Jliad. e cod. Vindob. praef. Vol. II p. XVII et p. 559 video e codice memorari versus Jliados 15640. ιε χιλιάδες, καὶ χ. μ. At in nostris exemplaribus vulgatis versuum numerus conficitur 15684. forte librarii incuria μ scriptum est pro π.

principiis melius nunc quam tum perſpectis et conſtitutis. Hactenus olim dixi, Homerum nos habere minus vitiatum quam Virgilium. Ariſtarchi partes vt in Homerica lectione pro ſuo ingenio et pro critica iſtorum temporum fuere praecipuae, ita quoque eius lectionem pro fundo eſſe habendam noſtri Homeri, haud dubito; eam tamen aut vbique reſtitui poſſe aut vbique reſtituendam eſſe, perſuaſum mihi haud habeo.

Aliter conſtituta eſt quaeſtio, ſi de temporibus antiquioribus quaeritur. Hic discernenda ſunt duo diuerſa tempora: alia lectionis fortuna et conditio eſſe debuit ad illud retro tempus, quo litteris exarata carmina manibus hominum verſata fuere; alia per eas aetates in quibus a rhapſodis decantata fuere carmina. Sane tum cum, a rhapſodis adhuc recitari ſolita, et auribus excepta, litteris conſignari coepere, imperfecta, quae tum erat, litterarum notatio et dialectus antiqua Ionica, iam aliquantum mutata, et, ſi Athenis primo perſcripta fuere carmina, pronuntiatio ipſa ab Ionica deflexa, multa inferre debuerunt in exemplaria ſcripta, quae nunc ſuſpicari quidem poſſumus, in paucis aut agnoſcere aut demonſtrare; niſi forte, quantum ad omiſſionem et poſtea ignorationem digammi attinet: de quibus quae mihi videbar ariolatione aliqua probabili aſſequi, in *Excurſſ.* ad lib. XIX. (T) *de digammo* ad lib. XXI. (Φ) *de dialecto Homeri Ionica* ad lib. XXIII. (Ψ) *de grammatica Homeri imperfecta*, appoſui; add. Excurſus ad P. *Obſſ. prosodicas et grammaticas.* Nec tamen per litterarum notas auctas et mutatas aut per pronuntiationem mutatam tanta vulnera infligi potuerunt, quae corpus pulcrum omnino foedarent; naeuos tantum et leues maculas iſta potuerunt inurere vel adſpergere. Hactenus accedendum eſt doctiſſimo Knight p. 77. pronuntianti, non tantas mutationes ſubiiſſe Homerum, vt non videri debeat, adhuc eſſe idem, quem antiquiores, ſaltem Alexandrini, habuere.

Grauiora vitia inferri potuere, et ſubinde illata eſſe videntur, per rhapſodos, quod ſexcentis locis vidimus declaratum; cum illi ſententias nouis verſibus explerent, memoriter alia repeterent alieno loco, alia omitterent, alia de ſuo adderent ſimilia iis quae aliis rhapſodiis recitata meminerant.

Maximas interpolationes intuliſſe neceſſe eſt eos, qui rhapſodias in corpus aliquod compegerunt; ſi quidem vt vnum tenorem et narrationis et ſententiarum totum carmen haberet, fieri aliter vix potuit, quam vt multa paſſim infererentur nexus et iuncturae cauſſa. Cuius rei antiquam iam habemus auctoritatem apud Schol. Pindari Nem. II, 1. et ex iis Euſtath. p. 6 extr. qui Cynaethum, inquit, rhapſodum aiunt multa corrupiſſe, et vna cum ipſo alios, quum multos verſus a ſe factos infererent: ἐλυμήναντο δὲ φασὶν αὐτῇ (τῇ Ὁμήρου ποιήσει) πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες παρενέβαλον. Porro notus Ioſephi locus in Apionem I. pr. vbi Iliadem ait, primo memoria rhapſodorum ſervatam, ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας. Verum antequam de hoc aliquid prudenter ſtatui poſſit, de rhapſodorum recitationibus, et de ipſa rhapſodiarum compage eſt dicendum.

SECTIO III

De Iliade per rhapſodias recitata, et de rhapſodis.

Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω. κέλεται δέ με θυμός.
Od. Δ, 140.

Carmina Homerica olim per rhapſodias ſigillatim habitas recitata eſſe, notiſſima res eſt vel ex Aeliani dicto. V. H. XIII, 14. ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί. neque id aliis auctoritatibus indiget; idque mirifice cum totius carminis habitu et partibus con-

venire, iam ante vidimus; etsi satis tuto definiri nequit, quot numero eae rhapsodiae fuerint; eas σποράδην habitas esse, ita vt alii alias haberent, hoc est, vt rhapsodi alii has, alii illas, edidicissent et memoriter recitarent, ex eo ipso intelligitur.

Multi de his egere viri docti, etiam post Kusterum et Salmasium in hist. crit. Homeri. s. 4. nuper quoque vir doct. Wolf. Prolegom. Liceat mihi meo more apponere ea, quae mihi in haec inquirenti obseruata sunt.

Non sequar eos, qui ab etymo rem declarare voluere; videamus potius ipsam rem et vsum loquendi. Conuenit in hoc omnis antiquitas, antiquioribus temporibus carmina non lecta, sed recitata esse memoriter, cum actionis tamen genere, dramatico fere more; ita poetas, ita eorum carmina alios memoria seruata recitasse. Credendum itaque est, nec aliter Homerum carmina sua protulisse in vulgus, quam in coetibus hominum recitando; idque ipsum a veteribus traditur, etiam de Hesiodo: ῥαψῳδῆσαι δέ, φησι, πρῶτον τὸν Ἡσίοδον, Νικοκλῆς. ap. Schol. Pind. l. c. Serius adhuc Xenophanes ἐῤῥαψῴδει τὰ ἑαυτοῦ (περὶ φύσιος) Laert. II, 46. Quid vero alios memoro? an non ipse Homerus inducit ἀοιδὸν ῥαψῳδοῦντα, in Odyssea Θ, 500. Demodocum?

Fuerunt post Homerum homines, qui carmina ex eo audita et ipsi recitarent, dicti Ὁμηρίδαι et ῥαψῳδοί. Etenim vniuerse pro rhapsodis nomen Homeridarum vsurpatum esse, apparet vel ex Plat. Phaedro p. 252 C. vbi Ὁμηρίδαι τινὲς λέγουσιν, ait, δύο ἔπη εἰς τὸν Ἔρωτα, et quidem ἐκ τῶν ἀποθέτων, *reconditis*, minus notis. add. de Rep. X. p. 599. E. Narrabant Chii apud se fuisse *Homeridas*, Ὁμηρίδας, quos illi, repugnantibus tamen aliis ab alia caussa nomen familiae ducentibus, ap. Harpocrat. in Ὁμηρίδαι, ediderunt e familia poetae et heredes carminum fuisse, et ea carmina decantasse; ex iis fuisse Cinaethum circa Olymp. LXIX. Schol. Pindari Nem. II, 1. quod Scholion est primarium, exscriptum ab aliis, etiam ab Eustathio; idem multis ineptiis est onera-

tum in Scholiis ad Dionysii Art. gramm. ap. Villoif. Diatribe p. 181 sq. Memorabilis res esset, si per quingentos et quod excurrit annos eam familiam floruisse et famam nomenque poetae seruasse vere traditum est. Cinaethum illum Syracusas abiisse necesse est, nam in ea vrbe primus ῥαψῳδῆσαι memoratur. Schol. Pind. l. l. Antiquissima de Homeridis auctoritas est Acusilai Argiui, qui eum aetate fere attingere debuit, apud Harpocrationem in Ὁμηρίδαι. loco illustrato a Sturzio in Fragm. Acusilai p. 61. Proxima est Pindari Nem. II, 1. qui Timodemum ait victoriarum initium fecisse a certamine Iouis, ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου. h. e. ἄρχονται προοιμίου ἐκ Διός. Laudat versus et ex iis Homeridas Strabo XIV p. 955 B. Cum his Homeridis voces ῥαψῳδεῖν et ῥαψῳδῶν frequentantur, et creduntur ab iis Homerica carmina accepisse et recitasse alios quoque ῥαψῳδοὺς dictos. Pindarus eos appellat ἀοιδοὺς ῥαπτῶν ἐπέων. ita illi dicebantur ἀείδειν ἔπη ῥαπτά. quod vix alio sensu dictum esse potest, quam vt sint carmina composita, contexta, verbis ad metri legem iunctis. Nec discrepat iudicium Philochori, ap. Schol. Pind. l. c. qui ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν ducit, et ex fragm. Hesiodi etsi suppositio, laudat: ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν. nam eodem redit, ἀείδειν τὰ ῥαπτὰ ἔπη, et ῥάπτειν ἀοιδήν, h. e. ὑφαίνειν τὰ ἔπη, ὥστε αὐτὰ ἀείδεσθαι. vt dictum ῥάπτειν κακά, δόλους et al. Ita et ipse poeta, qui suos versus recitat, ἀείδει ῥαπτὰ ἔπη, et is, qui aliorum recitat; vterque ῥαπτῳδός, et lenius ῥαψῳδός, quo ipso concidunt mira etyma vocis a grammaticis (v. Schol. Pindari Nem. II, 1 et Eustath. p. 6.) excogitata de partibus carminis sparsis ab ipsis apte connecti solitis, aut de ῥάβδῳ, quam manu tenuisse feruntur; quo videtur spectare, quod in Theogonia Hesiodus de se ait, vs. καί μοι σκῆπτρον ἔδον Musae, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον etc. etiam verum esse potest, eos cum sceptro, seu baculo, aut virga, vt olim dicturos, in concionem prodiisse. Memoratur ῥάβδος locis Pindari et Cal-

limachi, vtroque obſcuri ſenſus. Pindar. J. IV, 66. Aiacis virtutem Homerus κατὰ ῥάβδον ἔφρασε θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν. poſſit ſane per ſe intelligi φράσαι κατὰ ῥάβδον, ad ſceptrum, quod tenet poeta decantans, ſed ſtructura poſtulat κατὰ ῥάβδον ἐπέων θεσπεσίων, quod accipiendum videtur, κατὰ στίχον, διὰ στίχους, verſus. Ita ſentire debuit Menaechmus ap. Schol. Pind. l. c. Μέναιχμος δὲ ἱστορεῖ, τοὺς ῥαψῳδοὺς στιχῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. cf. Pauſan. IX, 30. p. 768. et Callimach. Fragm. Bentl. no. CXXXVIII. p. 497 τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον ἠνεκὲς ἀείδω διείγμένος. hic ἀείδειν μῦθον ὑφαινόμενον ἐπὶ ῥάβδῳ videtur eſſe πρὸς ῥάβδον, vt carmen decantetur ad ſceptrum, cum ſceptro, quod rhapſodus tenet. v. ad Pindar. l. c. Videtur τῷ ῥάπτειν ἔπη conuenire τὸ ὁμηρεῖν, ex ὁμοῦ ἄρειν, coaptare, coagmentare, ab ὁμήρης, vt θυμήρης, et alia: vnde Muſae ap. Heſiod. Theog. 39 φωνῇ ὁμηρεῦσαι, h. e. ὑμνοῦσαι. Vnde facile ſubnaſcitur ſuſpicio, nomen ipſum Homeri hinc ductum eſſe, vt altera ex parte fabulam de caecitate ab alio vocis Ὅμηρος ſignificatu ortum habuiſſe probabile ſit.

Seruatum inde nomen ῥαψῳδῶν iis, qui aliena declamabant, diſcreti ποιηταί; etſi et inter ῥαψῳδοὺς fuere, qui et ipſi verſus fecerunt, vt Cinaethus, de quo modo dictum eſt, ad quem hymnum quoque in Apollinem retulere. (Schol. Pindari) Prooemia eos praemiſiſſe, forte ab ipſis condita, inuocato Ioue, ex Pindaro patet. Declamarunt autem non modo Homeri et Heſiodi, ſed et Archilochi, Mimnermi, Phocylidis, carmina: qua de re v. Athen. XIV, p. 620 C. Verbo ante frequentatum apographorum curandorum vſum carminum recitationes fieri ſolitae ſunt.

Simillima autem erat recitatio actioni ſcenicae, et rhapſodi voce, geſtu, ipſam rem reddebant, affectus mouendo, lacrimis rem miſerandam, terrore horrendam, redhibendo (v. Plato in Ione p. 535 C.) ὑπεκρίνοντο δραματικώτερον. Ita recitatio erat ad modos inſtituta, ita vt

cantui eſſet propior; vnde ᾆσαι dicuntur ipſi, et ab ipſis carmina μελῳδηθῆναι, et ὑποκρίνεσθαι, quia cum geſtu et actione mimica; ap. Athen. l. c. ὑποκρίνεσθαι τῶν Σιμωνίδου τινὰς Ἰάμβων ἐν ταῖς δείξεσι (leg. ἐπιδείξεσι.) Non mirum itaque factam recitationem etiam in θεάτροις ibid. Conſtituti quoque ἀγῶνες, more Graeciae et propoſita praemia; agnum memorat Schol. Pindari l. c. Nem. II, 1. etſi haec non perpetua fuiſſe credo; neque vocabulo ἀγῶνος moueor, quo Graeci late vtuntur quoties aliquis in publico aliquid peragit ἐπιδείξεως cauſſa. Nobiliſſimus ἀγὼν Athenis ab Hipparcho inſtitutus Panathenaeis; et eadem aetate rhapſodorum certamina Sicyone habita eſſe ex Herodoto diſcimus, qui lib. V, 67. narrat Cliſthenem ῥαψῳδοὺς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι vetuiſſe τῶν Ὁμηρείων ἐπέων ἕνεκα, quod in iis Argiuorum, quos ipſe odio inſectabatur, praedicantur laudes. Ionem victorem in Aſclepiis Epidauriorum τὰ πρῶτα τῶν ἄθλων reportaſſe memorat Plato in Ione, pr. Aſſumti quoque aliquando ἀγῶνες ῥαψῳδῶν in ſollennia Olympiorum: ita ex Dicaearcho Athenaeus ibid. narrat Olympiae καθαρμοὺς eſſe recitatos; et Dionyſium Syracuſis rhapſodos Olympiam miſiſſe (Olymp. XCVIII, 1) ad recitanda carmina a ſe facta; ἔπεμψε δὲ καὶ ῥαψῳδοὺς τοὺς κρατίστους, ὅπως ἐν τῇ πανηγύρει τὰ ποιήματα προφερόμενοι ποιήσωσιν ἔνδοξον τὸν Διονύσιον. placuere poemata primum διὰ τὴν εὐφωνίαν τῶν ὑποκριτῶν (rhapſodos memorat) mox autem exploſa fuere: v. ap. Diodor. XIV, 109. Ita facile inter artes τῆς ὑποκριτικῆς referri potuit τὸ ῥαψῳδῆσαι ap. Ariſtot. Poet. 26. et Twining V. C. p. 549. Conf. Grammaticum in Biblioth. Coislin. p. 596. med.

Ex his apparet, tam conſtantem antiquitatis vſum recitandi carmina fuiſſe, vt nihil noui habendum hoc ſit memoratum de Homeri carminibus; ita vero nec de ſcriptura et de carminibus Homeri ſcriptis his aetatibus omnino quaeri poteſt, cum nec magis aliorum poetarum carmina ſcripto conſignarentur. Tam parum coniuncta eſt cum quaeſtione de Homericorum carminum antiqui-

tate illa quaestio de artis scribendi inuento; tantum abest, vt ea fundum disputationis constituere possit. Inventum multis saeculis antecessit vsum frequentiorem, et in aere saxoque substiterat, donec inuenta esset materia habilior.

Rhapsodos ἐκ διαδοχῆς Homericam poesin recitasse, narrat Schol. Pindari Nem. II, 1. qui Ὁμηρίδας nominat; et noto loco Diog. Laert. II, 9. s. 57. Solon lege sanxisse fertur, τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι. quod ille interpretatur: οἷον, ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Simplicius dixeris alterum alteri deinceps successisse, partibus carminis recitandis, quia nemo erat, qui totum carmen memoria teneret, sed alius alias partes. Quo ipso firmatur, quod aliunde constat, rhapsodias singulatim esse recitatas; etsi fieri potuit, ac debuit, vt plures rhapsodias cognati argumenti iungerent, quo ipso homines incidere debuere in alterum inuentum, vt pluribus rhapsodiis inter se iunctis corpus aliquod conficere tentarent.

Vulgato hoc et vbique recepto vsu τοῦ ῥαψῳδῆσαι factum est, vt vox illa tandem simpliciter loquendi more communi modo pro, recitare, modo pro, canere, vel ποιεῖν, frequentaretur. Apud Lucianum sic est ἃ Ὅμηρος ῥαψῳδεῖ. Iam olim Sophocli Oed. T. 399. Sphinx dicta est ῥαψῳδὸς κύων, et Eurip. Alcest. 540 ὡς δή τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον; h. e. ὑποβάλλεις. λέγεις.

Serius τὸ ῥαψῳδεῖν in contemtum venit: quoniam res in artem mercenariam abierat; mercedem ab audientibus exigebant, adstantium circulum obibant numos colligendo, ipsi ornati veste pretiosa et corona: (v. Ion. p. 535.) tum homines indocti artem profitebantur, qui ipsum carmen memoria tantum comprehensum parum intelligerent, et imperitia cum arrogantia ridendos se doctis praeberent: id quod ex locis Xenophontis et Platonis constat; in Xenophontis quidem Sympos. 3, 6 Socrates ait ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν haud esse; meliores interpretes, a quibus Niceratus institutus sit, memorat

Stesimbrotum, Anaximandrum, et alios multos: si modo hoc ad Homeri lectionem reuocare licet. Mem. Socr. IV, 2, 10. Fuisse tamen etiam, qui arte sua probarentur, credere licet, et colligas vel ex verbis Platonis de Legg. II. p. 658 D. vbi dixerat, adolescentes probare comoedias, τραγῳδίαν δὲ αἵ τε πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν praeferunt (vnde necesse est, mulieres tragoedias spectasse) pergit: ῥαψῳδὸν δὲ, καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα, τάχ᾽ ἂν ἡμεῖς οἱ γέροντες ἥδιστα ἀκούσαντες, νικᾷν ἂν φαῖμεν πάμπολυ. Video passim Platonis Ionem ita memorari, quasi hoc propositum ille habuerit, vt rhapsodos in contemtum adduceret, tanquam omnium rerum ignaros, et sonos tantum rhythmosque carminum reddentes. Quod ita se non habere, ipse dialogus docet, quo id Socrates agit, vt, non arte ac scientia rhapsodos declamare doceat, sed afflatu aliquo diuino; hoc est, ad nostrum morem sentiendi, vehementi animi motu et affectu earum rerum, quas carmen tractat, specie et imagine viuida rerum obiecta, correpti. Veram itaque notionem τῆς ῥαψῳδικῆς constituere voluisse videri debet, non Ionem aut rhapsodos omnino in contemtum adducere quippe qui, vt actores in scena tragoedias, ita ipsi τὰ ἔπη recitant cum actione, gestu et affectu. An altius consilium Platonis animo insederit, vt et philosophos esse innuere voluerit δι᾽ ὑπονοίας, qui non arte et scientia, sed phantasiae afflatu correpti commenta subtilissima proferant, quae sensus communis respuit, haud dicere ausim.

Memorantur rhapsodi adhuc Alexandriae decantasse, et comoedus Hegesias in magno theatro ὑποκρίνεσθαι τὰ τοῦ Ἡροδότου, Hermophantus autem τὰ τοῦ Ὁμήρου. ap. Athen. XIV. p. 620 D. Obscura sunt quae de Homeristis leguntur ap. Athen. XIV p. 620 B. ὅτι δὲ ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ Ὁμηρισταὶ, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν. τοὺς δὲ νῦν Ὁμηριστὰς ὀνομαζομένους πρῶτος εἰς τὰ θέατρα παρήγαγε Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. (haec ex Athenaeo Eustath. habet ad Ω, p. 1360, 37.) Nomen

Homeridarum deſignaſſe aliquando ſtudioſos Homeri patet ex Ione Platonis pr. (vbi v. Mueller. p. 14.)

Ceterum ex iis, quae expoſita ſunt, manifeſtum fit, male ſub eadem notione comprehendi rhapſodos diuerſarum aetatum. Primis enim aetatibus ῥαψῳδοὶ dicti ipſi poetae, ἀοιδοὶ, qui carmina ſua recitabant; inde ii, qui aliorum carmina memoriter recitabant, verum etiam ſua, hactenus erant poetae; inde res verſa in artem, et dramaticum ἀγῶνα, habitaque res inter ἀγῶνας μουσικούς. Serius ſucceſſere homines indocti, vani et arrogantes qui nec poeſin ipſi edocti eſſent nec res in carminibus narratas, ſed laudem omnem ex declamatione appeterent.

SECTIO IV

De rhapſodiarum compage.

Νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
ἢ νέος ἠὲ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Jl. Ξ, 107. 8.

Jliadem ex variis partibus conſtare dixi, idque neminem non animaduertere poſſe ac debere, quocunque tandem modo eas partes ſeiungendas aut copulandas, omninoque conſtituendas, eſſe opinetur. Eas tamen in eam compagem tanta cum arte eſſe collectas, vt vnum aliquod argumentum conſtituant, partium inter ſe nexu probabili, nemo non nec minus miretur. Atque in hac miratione defixa fuit mature ipſa antiquitas, praeeunte inprimis Ariſtotele, tanquam primo, qui nobis innotuit, huius iudicii auctore: quem ſequuti alii illam vnitatem tam perfectam et in ſingulis quoque partibus abſolutam ediderunt, vt negarent vllum verſum eſſe qui non ſuo loco poſitus ſit, tanta cum ſagacitate, vt ſi eum exemeris, tota moles corruitura ſit: *quia*, vt eſt apud Macrob. V, 3. *tria haec ex aequo impoſſibilia* iudicabantur, *vel Ioui fulmen, vel Herculi clauam, vel verſum Homero ſubtrahere.* Suborta inde eſt religio et ſacer hor-

ror, cui similem vna et altera aetate ante nos patres nostri viderunt in Critica sacrarum litterarum, vt nemo auderet carmen animi sui iudicio subiicere; sin naeuum aliquem offenderet, vt non de naeuo, sed statim de medela, saltem de excusatione aliqua vel defensione alicunde petenda, cogitaret. Nisi tamen nobis ipsi imponere volumus, fatendum est, quod per totum decursum Obseruationum in singulis monitum est, multa inserta esse, quae cum summa carminis non necessario, interdum nec commode satis coniuncta sunt, alia quae curam ac studium produnt ingeniosi hominis, qui subinde vncinos, quibus diuersa iungeret et constringeret, hamulos et fibulas admoueret, interdum et lapillos intergerinos interponeret, ne moles hiaret. Commissuras has bene iam perspexit et ad serioris poetae ingenium referendam esse compagem, censuit perspicaciss. Wolf. in Prolegom. p. CXXX sq.

In his manifestum est, post Aristotelem multos et multo magis recentiores in eius vestigiis non subsistisse, quippe qui epopoeiam cum tragoedia comparans c. 23. de Poetica actionem vnam, totam ac perfectam constituit, eamque εὐσύνοπτον, episodiis distinctam: at nusquam tam arte coniunctas ait esse partes Iliadis vel Odysseae, vt nihil possit abesse; nec asserit hoc Longinus aut Horatius. Quod Aristoteles peruidit, et acutissime vidit, est discrimen inter expositionem vnius rei gestae, seu actionis, et plurium actionum, quarum altera alteram temporis progressu excipit; inter Cyclicos et Homerum hoc erat quod discrimen constituebat; et ad animaduertendum erat promtum, inter omnes narrationes epicas hanc Homericam esse vnam praestantissimam; hanc animos maxime mouere ac tenere, hanc rerum varietate delectare, et multas alias habere virtutes: vt in Oedipo Rege felicitas argumenti simplicitate sua exemplum perfectae tragoediae adumbrat. Ducta hinc est doctrina de vnitate epici carminis, tanquam summa virtute; hanc

Virgilium ſumma cum cura ac ſubtilitate reddere voluiſſe ex ipſa carminis oeconomia apparet.

Maiores vtique ac potiores partes ſumma ingenii ſubtilitate coagmentatas eſſe patet; multo magis, ſi eas antea ſolitarias ac ſparſim habitas eſſe cogites. Cum ſemel Achillis ira in Agamemnonem pro fundo eſſet poſita: eductas eo contemto per Agamemnonis ſuperbiam copias, etſi fortiſſime pugnantes cladem tamen magnam et iteratam accepiſſe facile expectes, donec ipſe Achilles arma iterum conſociaret cum Achiuis: per totum autem carmen ante oculos hoc habetur mira cum arte; nec minore cum ſagacitate, forte etiam maiore cum ſubtilitate, per diuerſos gradus, cum detineamur expectatione, quidnam ad Achillis iram placandam et ad mutandum conſilium adducturum ſit Achillem, res eo deducitur, vt Patroclus miſeratione Achiuorum commotus copias Myrmidonum educendas ab Achille impetret, ſuaque temeritate ſibi fatum maturet, Achillis autem animo dolorem tantum iniiciat, vt in amici mortem vlciſcendam vnice intentum animum habeat, atque ita ad arma capeſſenda iterum prodeat: hactenus *proprium* Iliadis argumentum ſunt *fortunae Achiuorum et Troianorum viciſſitudines ex ira Achillis eiusque poſtea virtute.* Exponuntur tamen eae *non per ſe*, ſed eo reſpectu ac conſilio, vt per eas Achillis virtus inſigniatur, quippe qua deſtituti Achivi ſuccumbunt, eadem reddita vincunt. Reſpondent ita conſilio, et cohaerent mutua iunctura, partes inſigniores praeclare. Si hoc facile conceſſeris, non tamen pariter pronuntiari poteſt, etiam minora quaeque ac leuiora aptiſſime vbique eſſe copulata. Sunt quoque partes episodicae, quae abeſſe poterant, forte etiam melius, quoniam animum ab eo, quod magnos animi motus et affectus excitat, auocant et ad alia auertunt, quibus ardor reſidit et collapſus tepeſcit; quo pugnae ſingulares interpoſitae, Paridis ex pugna reditus ad vxorem, Diomedis et Vlyſſis nocturna profectio, et alia, referri poſſunt.

Studium copulandi diuerſas partes arguunt maxime repetiti, interdum interrupta narratione inculcati, deorum interuentus, quorum memorationem ea ipſa de cauſſa ſubieci librorum argumentis, de iisque, quae moleſta eſſe videntur, ſingulis in locis monui, inprimis ad librum XVI (Π), XVII (Ρ), XVIII (Σ). v. Obſſ. ad Π, 432 et Σ, 356. vbi etiam Zenodoti reprehenſiones videre licet. Omnis rerum cardo vertitur in Iouis conſilio, dum ille per easdem clades Achiuis illatas, id quod volebat, aſſequi ſtudet; ſimul tamen Achiuorum virtuti et laudi nihil vult detrahi; quo ipſo ſpeciem illam auguſtam carmini poeta induit; ſimulque animus ſuſpenſus expectatione tenetur, dum conſilium illud Iouis non niſi partim et per gradus ſenſim ſenſimque apertius manifeſtatur, (v. Not. ad lib. I, 5.) quemadmodum Achillis quoque fata primo obſcurius, tum apertius produntur; v. Obſſ. Σ, 9.

Eſt itaque tenor aliquis totius carminis, vnitatem vulgo appellant, per partes inter ſe iunctas et congruas; ſagacitatem quoque in eo agnoſcas; etiamſi neges eam eſſe tam admirabilem, artificiumque ineſſe tantae calliditatis, vt omnem humani ingenii modulum excedat; multoque minus, ſi mecum ad eam quaeſtionem procedas: *extiteritne haec compages partium ante partes, an partes extiterint prius quam in compagem coagmentatae fuerint.* Hiſtoriarum fide nihil hac de re traditum accepimus; itaque animi indicio et coniectatione aſſequendum eſt, quid ſit ceteris probabilius.

Poſſunt videlicet fuiſſe *tres modi,* quibus Ilias conderetur: *primus,* vt ab initio ſtatim, et a primo auctore, totum epos, quantumcunque et quale illud manibus tenemus, conditum ſit; *alter,* vt ſumma quidem carminis animo fuerit deſcripta, argumentum epicum adumbratum, per partes autem interiectas aut inſertas ſerius elaboratum; *tertius,* vt carmina plura eiusdem argumenti habuerit antiquitas, ſigillatim circumferri et recitari ſolitas, e quibus ſerius, Graecia iam meliore ingeniorum cultu et vbertate florente felix aliquod ingenium epos

hoc ſcite coagmentauerit. Deficiente, vt dixi, fide hiſtorica, probabilitatis iudicio vtendum eſt; nam, quod vulgo hac de re traditur, opinione vulgo recepta nititur, non fide memoriae antiquae idonea. Rhapſodias ſigillatim memoratas legimus, antequam Jliadis et Odyſſeae mentio vlla iniecta reperiatur.

Videamus iam id, quod primo loco poſitum et vulgo creditum eſt, *ab vno eodemque auctore totum hoc qualecunque habemus, epos eſſe inuentum et perfecte elaboratum,* ſitne illud ſatis *probabile.* Sane profitentur iidem, qui in hanc perſuaſionem conſentiunt, epos hoc eſſe omnibus ſuis partibus abſolutum et perfectum, arte mirabili et ab ingenio ſummo et politiſſimo; idemque ſummae ſimplicitatis et ſuauitatis. In his quis non ſentiat res non modo diuerſas, verum etiam contrarias in laudes aſſumi, altera ex parte ea poni, quae omnem humani ingenii modum excedant, ideoque omnem fidem ſuperent. Homerum aiunt vixiſſe tam remota antiquitate, qua nondum vllus ingeniorum cultus Graeciae fuit, Peloponneſus à Doribus occupata barbarie et immanitate erat oppreſſa, reliquae Graeciae regiones, ipſa Attica, nec agrorum, nec vrbium cultu vllo meliore nitentes, omnium rerum egeſtate et tenuitate laborabant; Iones autem, qui cum Aeolibus Aſiae plagas littorales nuper inſederant, rerum florentium, quae ſerius fuere, vix prima fundamenta iecerant. Quomodo probabile haberi poteſt, repente vnum extitiſſe hominem, qui conciperet animo epos, ingenio et arte mirabili adumbratum et inventum, regulis ſubtilibus circumſcriptum, vaſti tamen argumenti; in quo ſimul omnia eſſent elaboratiſſima, ſermonis elegantia, modorum ſuauitas, tum ſententiarum, morum, orationis, ſimplicitas; vno verbo: ſumma ars cum iis ipſis, quae non niſi ante artem, ſimplicitate natiua ſe commendantia, adeſſe poſſunt. Si tale ingenium noſtris aetatibus prodiiſſet, eſſent forte, quae mirationem minuerent; at rudi iſta aetate ingenium quamuis diuinum non tamen tanta felicitate eſſe potuit, vt dotes et

munera futurarum aetatum, artem cultumque politiorem praeriperet et pluribus saeculis anteuerteret. Non iam commemorabo episodiorum contextum, versuum numerum, quem ingenio et memoria primus ille auctor concipere ac retinere debuit, si totum epos procreasse venditatur. Sane quidem si res fide alicuius scriptoris aequalis vel aetate proximi tradita ac firmata esset, magis lubricum esset iudicium; enimuero non tradita res est, sed credita ab eo primum tempore, quo compages Jliadis et Odysseae innotuit; si de superioribus temporibus memoratur, rhapsodiae, non Jlias, non epos, antiquiorum sermone frequentantur. Credita autem res est ab iis hominibus, qui eidem Homero tot alia carmina cultu habituque inter se prorsus diuersa ac dissimilia tribuerunt: quorum recensum apud Fabricium si inspexeris, vix oculis credas, tantam critices imperitiam inter Graecos, meliore quoque aetate, esse potuisse.

Restant itaque reliqui duo modi, quos diximus: quorum alter erat, vt descripta tantum a primo auctore esse credatur carminis summa, summumque argumentum; vt ab initio carmen fuerit Jlias iustae molis tantique moduli, qui ingenii humani finibus continetur, cui serius insertae fuere aliae partes, quibus partim ipsa actio primaria amplius instructa decursu longiore continuaretur, partim episodiis locupletaretur. Scilicet fingat sibi aliquis aut clades Achiuorum ex absentia Achillis, aut Achillis iram per se solam, carmine fuisse enarratam; accessisse serius reliqua, interiectis vel adiectis iis, quae cum rerum summa et argumento conuenire viderentur. Rem ita narrares, magna ex parte magis probabilem priore opinione; molestam tamen et minus probabilem aliis de caussis. Ita enim aut credendum est, primum auctorem adumbrasse opus ab istius aeui ingeniis facultatibusque prorsus abhorrens, dum animo praeuideret vnitatem argumenti varietate tamen rerum et casuum locupletatam et amplificatam, ad perfectum aliquod artis mirabilis opus perduci posse, aut sumendum est altera ex parte,

argumentum ſimplex, narratione vnius facti aut rei abſolutum, multorum ingeniorum per magnum temporum decurſum conſenſu et continuata opera, iis eſſe acceſſionibus locupletatum, vt prodierit epos hoc partibus ſuis abſolutum. Verum tanti miraculi nec vllam ſuſpicionem alicunde elicere potui, nec bene conuenit illa cum antiqua fama: per rhapſodias ſingulas decantata primum Jliados et Odyſſeae carmina fuiſſe.

Videamus modum probabilem tertium, quo Jlias enaſci potuerit, ſi ponatur, *primitus* carmina antiquiora plura, quae rhapſodiarum nomine mos et vſus inſigniuit, *extitiſſe ſingula, ſeriusque ingenioſi hominis opera in corpus eſſe collecta.* Primo conuenit hoc cum antiqua fama, quae rhapſodias ſingulas olim habitas et recitatas eſſe ad poſteritatem prodidit: de qua actum Sect. III. Firmatur haec fama iis ipſis quae in Jliade et Odyſſea memorantur de carminibus ſingulis recitatis a poetis, et quidem argumenti ex rebus Jliacis petiti eoque cognati et congrui; in Odyſſ. A, 326. 327. 350. a Phemio, tum Odyſſ. Θ, 76 ſq. 489 ſq. 499 ſq. 567 ſq. de Vlyſſe a Demodoco carmina eiusmodi ſeu rhapſodiae decantatae memorantur. Tenemus itaque morem antiquorum hominum; prorſus famae antiquae conſentaneum; eundemque per plura ſaecula continuatum, etiam poſt ea tempora, quibus iam Jliadem et Odyſſeam memoratam legimus. Conuenit porro res ingenii humani indoli, modulo, mori, vt a ſingulis procedant omnia, ſeriusque colligantur ſimilia et cognata in vnum corpus; a conatibus tenuibus progredimur ad maiora; propenſi ſumus natura ad ſparſa in vnam congeriem colligenda, ad reuocandas ſpecies ad genus ſuum, partes ad totum; contra vero ponere totum aliquod, cuius ne vna quidem pars adhuc innotuit, ab humano ingenio eſt alienum. Hoc itaque fieri potuit, et factum eſſe probabile ſit, cum magnus numerus ſingulorum carminum communis argumenti de rebus Jliacis per multa ſaecula paſſim habitus et recitationibus frequentatus eſſet, tandem aliquando in-

genium aliquod felicius eo deueniffe vt plura eiusmodi carmina felecta in vnum hoc corpus concinnaret.

Probabilem opinionem feu iudicium effe dixi, quia temporum rationibus, famae antiquae, antiquorum hominum vfui et mori, exemplis fimilibus, naturae ingenii humani res conuenit. Magni vtique ingenii etiam hoc fuit, animaduertere, tot carmina argumenti inter fe cognati poffe in compagem aliquam probabilem cogi; contextumque aliquod mirabili cum arte ita conficere, vt vnum aliquod corpus tanquam natum, non factum, illud videri poffet; potuit tamen ipfa res eo ducere, per plures conatus et experimenta, cum rhapfodi declamarent plures iunctim rhapfodias; vt folent hominum inuenta a tentatis minus perfectis procedere ad maiora et perfecta. Temere ingenia creduntur aliquid inueniffe, cuius nec fimile aliquid, aut omnino nihil extaret; alia inueniendi felicitas eft, fi in rei vel facti, quod iam extat, cauffas latentes inquiritur. Iam ingenium illud praeclarum, cui compagem hanc tam mirae artis debemus, nobis Homerus efto: τὸ ἔνθεον commune effe dicam ei cum ἀοιδοῖς illis antiquis, qui idem rerum, mythorum, phantafmatum, artis, vitae, exemplum animis fuis impreffum habuerant, eodemque fermone antiquo, numerofo, eadem cum fimplicitate, fuauitate, pari habitu et ornatu mythico, ifiius exempli tanquam imaginem in tabula, carmine redhibuerant. Si antiquiores iam perfpectum habuere, et palam profeffi funt, non ab eodem poeta, qui Jliadem condidit, Odyffeam proficifci potuiffe: quidni, fi probabilitas ita ferat, ipfas quoque partes carminum a diuerfis auctoribus profectas effe fufpicari liceat?

Reftat nunc quaeftio: *quibus temporibus* plures rhapfodias in hoc Jliadis corpus coaluiffe probabile fit? Expreffam hiftoriarum fidem nos deficere iam dictum eft, omnemque rem ad probabile iudicium deductam effe ex temporum, rerum, hominumque rationibus, accommodate ad ipfa carmina, conftituendum.

Primam Jliadis et Odyſſeae memorationem in Herodoto extare vidimus ſupra Sect. I. Ante hunc itaque factam iam rhapſodiarum compagem eſſe neceſſe eſt. Ad valde remota tempora tamen referre ingenioſum inuentum haud licet, quoniam culturam et artem illud prodit, quae in tempora obſcura et omni litterarum luce deſtituta ante Olympiades cadere haud potuit. Sane quidem ii, qui Homeri aetatem ad antiquiſſima tempora referunt, ſimulque ab eodem Jliadem cum Odyſſea elaboratam tradunt, de probabilitate hiſtorica parum ſolliciti, in hanc quaeſtionem haud deſcendent; at enim nos ea quaerimus, quae cum temporum hominumque cuiusuis aetatis rationibus conſentiunt, nec aperte iis repugnant.

Duo ſunt tempora, in quibus carminum Homericorum diſerta aliqua fit mentio; alterum eſt aetas *Lycurgi*, alterum aetas *Piſiſtrati, filiorum eiusdem, et Solonis*.

Et *Lycurgi* quidem aetas, ex probato annorum computo haud multum abfuit ab ea, qua Homerus vixiſſe traditur aetate; vix vnius γενεᾶς interuallo. Lycurgo enim annus ante C. N. 884. ante Olympiadem primam 108. aſſignatur, qui haud multum ab a. 907., Homero aſſignari ſolito, abeſt. Ea tamen quae a ſerioribus narrantur de vniuerſa Homeri poeſi in Graeciam a Lycurgo allata, et ex exemplari, quod apud Creophylum vel eius poſteros ſeruabatur, deſcripta, fabuloſa ſunt et mera commenta. En verba Heraclidis, in fragm. Πολιτειῶν, e quo alii hauſere, vbi de Lycurgo memorat: καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν (non declaratur, quaenam haec fuerit; parsne aliqua, et quaenam) παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεοφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Aelianus V. H. XIII, 14. de ſuo iam adiecit, *vniuerſam* Homeri ποίησιν eſſe a Lycurgo apportatam: ὀψὲ δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Plutarchus in Lycurgo p. 41 E multo liberalior, cum narraſſet Lycurgum ex Creta in Aſiam nauigaſſe: ἐκεῖ δὲ καὶ, inquit, τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐντυχὼν πρῶτον, ὡς ἔοικε, παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς Κλεοφύ-

λου (ita hic nomen ſcriptum) διατηρουμένοις, καὶ — ἐγράψατο προθύμως, καὶ συνήγαγεν ὡς δεῦρο κομιῶν. ἦν γάρ τις ἤδη δόξα τῶν ἐπῶν ἀμαυρὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. ἐκέκτηντο δὲ οὐ πολλοὶ μέρη τινὰ σποράδην τῆς ποιήσεως ὡς ἔτυχε διαφερομένης. γνωρίμην δὲ αὐτὴν καὶ μάλιστα πρῶτος ἐποίησε Λυκοῦργος. Vide quam multa veteri famae attexuerit vir in aliis praeclarus, in critica autem ſeu grammatica ſeu hiſtorica, parum cautus et ſubtilis. De Creophylo famam aliquam fuiſſe tanquam Homeri hoſpite, e Platone diſcimus lib. X de Rep. p. 600 B. vbi ridet nomen Κρεωφίλου, vt ibi ſcribitur; cum enim vellet docere, τὴν μίμησιν poeticam ad veram vitam emendandam parum vtilitatis habere, non conſtare ait, nec ποίησιν nec poetam dum viueret, reddidiſſe homines meliores: ὁ γὰρ Κρεώφιλος ἴσως, inquit, ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν φανείη, εἰ τὰ λεγόμενα περὶ Ὁμήρου ἀληθῆ. λέγεται γὰρ, ὡς πολλή τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν (Homerum) ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, (illo viuente. f. ἀπ', ab ipſo Creophylo) ὅτε ἔζη. quo patere ait, Homerum nec eos, quibuscum verſaretur, meliores reddidiſſe. Fuiſſe Creophylum Samium ex Strabone diſcimus, XIV p. 946 A. vbi excepiſſe Homerum hoſpitio memoratur, a quo acceperit Οἰχαλίας ἅλωσιν, quam Callimachus vindicat ipſi Creophylo poetae, quem alii Homeri magiſtrum fuiſſe aſſerant. Ex his patet *Samiorum narrationem* aliquam antiquitus acceptam pro fundo fuiſſe, variam et incertam. Creophyli nepotem Hermodamantem magiſtrum habuit Pythagoras: Laert. VIII, 2. Fidem autem famae de Lycurgo valde eſſe circumſcribendam facile credas; cenſuiſſe quoque ſic Wolfium video. Mihi hoc ſaltem probabile videtur, per Lycurgum ex peregrinatione in Cretam et Aſiam reducem ſeu vnam alteramue rhapſodiam, ſeu notitiam aliquam carminum Homericorum veniſſe, mox iterum obliteratam.

Trium fere poſt Lycurgum ſaeculorum interuallo alia eſt narratio *de Piſiſtratidis et Solone.* Cum res hiſtorica fide tradita ſit, videndi ſunt primo loco auctores.

Antiquiſſimus, nec niſi centenis fere annis ſerior, Plato in Hipparcho, ſi modo ille Platonis habendus eſt, qua de re dubitatur; vbi in Piſiſtratidarum laudes excurrit: p. 228 B. To. II. Opp. Ἱππάρχῳ — ὃς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὁμήρου πρῶτος ἐκόμισεν ἐς τὴν γῆν ταυτηνὶ, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διϊέναι, ὥςπερ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσι. Duo memorata videmus, *primum Hipparchum carmina Homerica Athenas attuliſſe;* (ergo antea erant Athenienſibus ignota; et hoc bene convenit cum ſtatu Athenarum et fortuna per iſta tempora.) *et inſtituiſſe vt Panathenaeis rhapſodi ea recitarent per vices ſe excipiendo: eo quo Platonis aetate adhuc ſollenne erat modo.* Nihil in his habetur quaenam illa τὰ Ὁμήρου eſſent; cum tamen per vices eſſent recitanda a rhapſodis, apparet, eas rhapſodias ſigillatim habitas fuiſſe. Vnicus hic eſt ſcriptor, cuius, niſi ſerior ſophiſta fuit, auctoritas eſſe poteſt aliqua hac in re. Lex tamen a maioribus ſcripta de recitandis in Panathenaeis ſolis Homeri carminibus memoratur quoque a Lycurgo in Leocratem p. 209. R. Alter eſt auctor, Dieuchidas rerum Megarenſium ſcriptor, poſt Alexandri, ſuſpicor, tempora, ap. Laert. I, 57. Soloni haec ipſa tribuit: τά τε Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψῳδεῖσθαι. interpoſita Laertii interpretatione: οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Pergit: μᾶλλον οὖν Σόλων Ὅμηρον ἐφώτισεν (*illuſtrem reddidit*) ἢ Πεισίστρατος. ὥς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Ambiguum eſt, ſintne Dieuchidae tantum poſtrema, an et priora? Hi duo tamen ſoli ſunt, qui famam antiquam cum fide tradant, nam reliqui, qui ab omnibus memorantur, qui haec attigerant, tam varie et ſupine, hac de re loquuntur, vt vix vnquam explorate eos aliquid reſciuiſſe appareat; quid Cicero? qui de Or. III, 34. de Piſiſtrato: *qui primus Homeri libros, confuſos antea, ſic diſpoſuiſſe dicitur, vt nunc habemus.* Vnde recentiores nonnulli ſibi perſuaſerunt, a Cinaetho perturbatum eſſe rhapſodia-

rum ordinem, restitutum a Pisistrato: male vsi ad eam opinionem notis verbis Eustathii pr. Comment. ad Jliadem. Melius Pausanias VII, 26 p. 594 Πεισίστρατος ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἠθροίζετο. Melius prius; sed alterum obscure: *aliis in locis memoriter seruata.* Iosepho noto loco in Apionem est διαμνημονευομένην ποίησιν ex opposito τοῦ γράφεσθαι. Ex his aliisque locis ducta est vulgaris opinio, a Pisistrato, seu eius filiis, rhapsodias, sparsim habitas, in corpus esse coactas. Pro explorato tamen non habemus quod ponere liceat, nisi forte hoc: illis temporibus primum rhapsodias Homericas Athenas esse perlatas et a rhapsodis in Panathenaeis esse decantatas. Famam non satis certam fuisse patet quoque ex hoc, quod modo Soloni, modo Pisistrato, modo filiis omnino, modo vni Hipparcho res tribuitur; iam autem Solon Archon fuit et leges scripsit Olymp. XLVI, 3. ante C. N. 594. Idem vidit Pisistratum tyrannidem, h. e. summum magistratum, occupasse Olymp. LV, 1. ante C. N. 560. et paullo post senex obiit; Pisistratus autem obiit Olymp. LXIII. ante C. N. 528. et Hipparchus filius interfectus Ol. LXVI, 3 ante C. N. 513. tandem Hippias eiectus Ol. LXVII, 1. ante C. N. 512 qui idem adhuc pugnae Marathoniae interfuit annis XXII post Olymp. LXXII, 3. Ita a Solone Archonte ad Hippiae fugam habes interuallum octoginta fere annorum, intra quos fluctuat narratio, ea quidem, vt dixi, per se incerta et parum definita; his tam parum accurate traditis quantum fidei et auctoritatis tribuendum putes?

At vero alia istius aetatis memorata si compares, (Synchronismum appellant) si, litteras et artes prima tum Athenis incrementa habuisse, memineris: probabile sit, in tanto annorum spatio plura euenisse, a quibus Jliadis et Odysseae tanquam incunabula procederent. *)

*) Ne videamur haec primi animaduertisse, siue in inuidiam hoc trahatur, siue in laudem, memorare licet Bentleium non ali-

Iunctura plurium rhapsodiarum fieri, saepius tentari, potuit, donec totum hoc Iliadis corpus coaluit. Et recte se habere potest, quod seruatum est a Suida in Ὅμηρος· ὕστερον δὲ συνετέθη καὶ συνετάχθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτου. Nescio an in iis, qui in disponendis Homericis carminibus studium posuerunt, fuerit *Cinaethus* (vel Cynaethus) Chius, de quo memorabilis locus ex antiquioribus est apud Schol. Pindari Nem. II, 1 pr. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις (igitur Syracusis primum, non omnino primum) ἐραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἑξακοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν. (haud dubie ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Schol. ad Pyth. VI, 4) Praecesserat in Schol. de Homeridis h. e. de rhapsodis: in quibus ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. vltima corrupte exscripsit Eustath. p. 6 extr. nec mirum, si Cinaethus ordinauit et disposuit rhapsodias in compagem! Iure quoque memorari videntur plures οἱ διασκευάζοντες τὰ τοῦ Ὁμήρου. Etsi hoc διασκευάζειν haud vno modo dictum reperio; est tamen hoc sensu idem quod διαθεῖναι. et διασκευαστής, vt διαθέτης apud Herodot. VII, 6 r. Onomacritus est διαθέτης τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, h. e. qui collegit et ordinauit oracula Musaei. Omnino in re libraria antiquiorum hominum prorsus animo eiicien-

ter statuentem (loco a Wolfio quoque laudato:) in Phileleutheri Lipsiensis Remarks f. VII. *These lose songs were not collected together in the form of an Epic Poem, till Pisistratus's time, about 500 years after.* Sequitur Bentleius in hoc vulgatum morem Homericae aetatis definiendae; si enim Pisistrati temporibus supra memoratis quingentos annos addideris, videbis ad decimum fere ante C. N. saeculum computum assurgere. Epigramma Pisistrati statuae Athenis adscriptum, vt aiunt, in quo versus est: Πεισίστρατος, ὃς τὸν Ὅμηρον ἤθροισα σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον, nec antiquum esse nec auctoritatem habere, per se intelligitur.

da eſt noſtra res libraria: quae eorum animis inſidet, qui omnia ad litteraturam et mercatum noſtrum reuocare ſolent.

Adiuuit ſtudium haud dubie vſus ſcripturae ad notanda animi ſenſa redditus iam expeditior; etſi parum probabile ſit, ſi legum Solonis ſcribendarum rationem reputes, eam repente tantopere frequentatam et exercitatam et perfectam fuiſſe, vt totam ſtatim Jliadem librarii exararent, aut vt codicum manu exaratorum magna copia prodiret. Annorum plurium decurſu haud dubie opus fuit, ad magnos in ſcribendi arte profectus. Potuit tamen illud nunc fieri inuento, et ex Ionia illato vſu τῶν διφθερῶν, pellium caprinarum ouillarumque (ap. Herodot. V, 58); cum antea per multas aetates litterarum quidem notae a Gephyraeis, qui Phoenicia origine erant, communicatae fuiſſent, exiguo tamen cum fructu, quia materia apta ad ſcribendum haud ad manus erat; a qua tamen omnem ſcriptionis vſum pendere profeſſus ſum. Ita quoque in Ionia innotuerant litterarum notae multis ante earum vſum frequentatum. Lydorum et Medorum epiſtolas miſſas iam ante Croeſi aetatem memoratas legimus ap. Herodot. I, 93. 99. 123. 125. Itaque nec confectam rem putem, etiamſi σήματα in Homero ipſo de ſcriptura intelligenda contenderis: vſus enim eius eſſe aliquis potuit pariter per plures alias aetates, nec tamen materia commoda, vt magnus verſuum numerus perſcriberetur; quod vtique nec in ſaxo nec in aere factum, probabile ſit; de alia autem materia eiusue vſu nulla eſt memoria, cum ne quidem τοῦ γράφειν et picturae memoratio in Homero occurrat: de quo docte egit V. C. *Merian (Mem. de l' Acad. R. des Scienc. de Berlin, an.* 1788. p. 533) Ceterum ſcripturae inuento non tam celeres progreſſus tribuendos eſſe, alio tempore declaraui in Comment. *de antiqua Homeri lectione* Vol. XIII. *Commentation. Soc. R. Scient. Gotting.*

Vt paullo liberius de his pronuntiarem, gratum fuit, quod viam iam muniuit Wolfius, cuius acute disputata

mihi longioris disputationis otium fecerunt: digna vtique quae iterum inſpiciantur. Subiiciam tantum nonnulla, quae vt paullo longius procederem, me tum mouerunt, cum, ex reliquorum nexu et ordine, in haec quoque intentiore cura inquirerem.

Fuit Piſiſtratidarum aetas ea, in qua Athenienſium ingenia repente tanquam ſomno discuſſo euigilarunt, aut potius diuino aliquo afflatu excitata litteris et artibus ſtudium operamque conſecrarunt. Effloruerant litterae iam tum inter Graecos Aſiae, Siciliae et Italiae; lyrica poeſis ad ſummam laudem peruenerat; artis dramaticae incunabula in Sicilia, nunc maturam aetatem Athenis habuere. Per haec tempora etiam ingenii alicuius felicitas exiſtere potuit, quod propriam epici carminis naturam perſpiceret, et ad eum modulum rhapſodias iam ante connecti ſolitas ordinaret.

Quae adhuc disputata ſunt, bene conſtituta eſſe videntur, quatenus de Athenienſibus agitur. At enim diverſam rerum faciem obiici video, ſi Ioniae per eadem tempora conditionem et fortunam comparo. In Aſia enim et in inſulis iam ante Piſiſtratidarum tempora et ante Solonem Archontem Olymp. XLVI, 3 praeſtantiſſima ingenia, poetices maxime, floruerant. Magnus poematum numerus memoratur, a quibus mythi antiqui, inque his Troica expoſita fuerant, Cyclicos poetas appellamus, qui inde a primis Olympiadibus vixiſſe traduntur: in his Arctinus Mileſius, qui Aethiopide Memnonis res complexus erat, Leſcheus Lesbius, cuius vita Olympiadi XXXIII aſſignatur, Jliadis paruae notiſſimus auctor, Staſinus Cyprius, Cypriorum carminum auctor, cum Νόστων ſcriptore Augia; Piſander Camirenſis Rhodius, Heracleae auctor circa Olymp. XXXIII. nam ſerius vixere Panyaſis, Herodoti auunculus ſeu patruelis, alterius Heracleae auctor, et Thebaidis Antimachus. Quid? quod Lyricorum principes inde ab Olymp. XXX. cum Terpandro, Alcman, Alcaeus, Sappho, iam vixerant, Archilochus Iambographus etiam antiquior ad Olymp. XX. XXIII.

XXVII. memoratus; Pisiſtratidarum autem temporibus nomen erat clarum Steſichori, Ibyci, Anacreontis, Simonidis; etiam Thaletis, iam ſeptem ſapientium, iam Pherecydis, Pythagorae magiſtri, nomina inclaruerant. Sunt haec florentis Ioniae tempora, ſub Gygis ſucceſſorumque Lydiae regum aetatem. Quid ergo? in Ionum tamen rebus nihil de Homero memoratum reperitur! vbi eius rhapſodiae latuerunt?

Scilicet infigendum eſt animis alte, quod ſaepe monui: nos parum diligenter recordari, fragmenta nos hiſtoriarum habere, non hiſtorias. Nullus autem facile populus eſt, cuius notitias tam ieiunas habemus, quam Ionum, et ex iis maxime temporibus, in quibus artium et litterarum primordia condita ſunt. Ad Athenienſes ſpectant ea, quae ſupra memorauimus de rhapſodiarum recitatione, mox et ſcriptione; quo in loco habiti ſint poetae cyclici et lyrici Ionum, ignoramus. In Ionibus autem probabile videtur, maturiorem fuiſſe ſcripturae vſum, quod τῶν διφθερῶν vſus apud eos antiquior probare videtur. Quid tamen ſcriptis eorum libris factum ſit; an ii ad Platonis, ad Alexandri, ad Alexandrinorum tempora durauerint; an lyrici antiquiores omnes, aut quinam, in bibliothecam Alexandrinam illati ſint, ignoramus. Maturius interiiſſe monumenta ingeniorum in Aſia et in inſulis video; et quae ſeruata ſunt, in Graeciam illata fuerant; ſic Herodoti Halicarnaſſenſis, mox Thurini; et ante eum Heſiodi, qui Cuma Aeolidis in Boeotiam ſe contulerat. Haec ſi reputauerimus, balbutire nos in rebus antiquitatis grauiſſimis fateamur neceſſe eſt. Interea expedit tenere paucas ac tenues notitias, quas habemus, et videre, quae ex vſu, indole et nexu temporum cultuque hominum, non ex leui aliqua opinione e noſtris litteris ſuſcepta, inde elici poſſint. Obuia vtique videtur obſeruatio haec: quo tempore res Iliacae ante et poſt ea quae in Iliade Homerica comprehenſa ſunt, variis carminibus conſtitutae fuere, eo aut iam conditam fuiſſe Iliadem, aut rhapſodiarum in vnum corpus colligendarum

inuentum vltro se obtulisse ingeniis acutioribus. Iam autem inter Athenienses sensus ille criticus primo emersisse videtur, et, quid maiorem vim ad animum hominum haberet, et qua arte id assequamur, perspectum fuit; cui ingeniorum subtilitati eadem aetate debetur maxime dramatum natura accuratius constituta, et ad vnitatis praeceptum reuocata. Suspicor igitur, litteris consignatas quidem maturius fuisse rhapsodias in Ionia; compagem tamen Jliadis et Odysseae factam Pisistratidarum aetate. Vide, quomodo ita colligam, et qua probabilitate.

Ab epica poesi ad tragoediam progressus est factus, fuitque ille expeditus, primo per τὴν μιμητικὴν vtrique communem, quod bene Plato docuit de Rep. X pr. tum per argumenta magni sensus et affectus, memorabiliumque fortunae vicissitudinum, quae vita heroica suppeditat. Factus est ille progressus Athenis, et fatum drama tragicum vno actionis argumento intra iustum tempus finitum; et hoc quidem potissimum auctore Aeschylo, postquam multa iam dramata in scena essent acta, per saturam plura exhibentia. Sub eadem tempora, sed paullo maturius, hoc idem animaduersum esse videtur in poesi epica, vt heroici carminis vim summam assequi poetam, intelligeretur, si carmen vna actione contineret; cum contra narrationis vigor minueretur rebus pluribus ac diuersis alia ex alia se excipientibus, quod in Cyclicis carminibus animaduerti debuit, quae etiam seu mythici seu historici generis narrationes erant. Expertus est hoc idem Aeschylus in dramate, perfecit Sophocles; et sic vnitas et dramatica et epica animaduersa artem vtramque ita constituit, vt etsi cognatam, suam tamen vtraque naturam et indolem discretam, habere videatur. Ita et Aeschylus Homeri tragici nomen meruit, et hoc sensu, suspicor, ἄκρος τῆς τραγῳδίας Ὅμηρος dictus a Platone in Theaeteto p. 152 E. Atque huius rei sensum habuit Virgilius, qui carminis epici dignitatem cum tragica grauitate, coniunxit, quod in Virgilii Aeneide dixi chara-

cterem carminis conſtituere ſingularem, Homerico diverſum.

Ariſtoteles a dramatis vnitate ad epicam progreſſus, c. XXIII de poetica, a tragoediae indole plura transfert ad poeſin epicam, neſcio an plura, quam neceſſe ſit pro diuerſa vtriusque natura in multis aliis. Dubito quoque an Cyclicorum carmina, quia non vna actione abſoluebantur, etſi hactenus minoris artis et laudis, propterea laude quoque omni alia caruiſſe putanda ſint. Carmina fuere hiſtorica, nonnulla etiam in hoc ad epos accedentia, quod vnius herois res geſtas, vt Theſei, vt Herculis, enarrarunt. (cap. VIII) Poſſunt omnino eiusdem generis formae eſſe plures, eaeque aliqua ex parte variae. Potuere quoque iſtae narrationes admittere omnem ingenii vim in inueniendo, exſequendo et ornando argumento. Licebat enim antiquitus tradita non modo narrare, vt erant tradita, verum etiam, quomodo, ita tradita, euenire potuerint, quod ipſe Ariſtoteles discrimen conſtituit: *τὸν μὲν* (*ἱστορικὸν*) *τὰ γενόμενα λέγειν, τὸν δὲ* (*ποιητὴν*) *οἷα ἂν γένοιτο*. c. IX. quemadmodum hiſtoricus ipſe interdum ad partes poetae transit, cum probabiliter vult declarare, quomodo res narratae ita euenerint, quod ſaepe idem eſt ac ſi diceres: eum exponere, quomodo res ita euenire potuerint aut debuerint *κατὰ τὸ εἰκὸς ἢ τὸ ἀναγκαῖον*.

Vnum eſt, quod de omni hac disputatione dubitationem facere poſſit, ſcilicet vt dicas: ſi diuerſorum carminum compages ſit Jlias, orationis quoque ac ſententiarum discrimen aliquod notabile in oculos incurrere debere. Recte hoc monetur, nec vi ſua deſtituitur monitum, et ſaepe ad hanc animaduerſionem ipſe animum attendi. Sunt tamen duo, quae obſeruationem infringunt: *primum*, quod antiquiorum poetarum epicorum oratio eundem fere habitum habet; dum Ionicus antiquus ſermo narrationi ſemel ita attemperatus erat, vt ſollennes vbique formae ac ſententiae ſe poetae offerrent; ita quoque poetae cyclici ad idem exemplar ſe

compoſuiſſe videntur, in eodem quoque argumento verſantes; hoc ſaltem docent fragmenta, hoc Scutum Herculis, quod inter Heſiodea habetur; patetque idem ex comparatione Quinti Smyrnaei, qui, niſi quod ingenii vi, rerumque copia et dilectu longe inferior eſt antiquis, orationis colore ſaepe ita incautum fallit, vt in vetere heroico aliquo carmine verſari tibi videaris; niſi verum eſt, quod ſuſpicor, habuiſſe eum adhuc in manibus poetas cyclicos: quod non improbabile eſt, ſiquidem Proclus Saeculo V. eos tractauit, ſecundum ea quae iam olim obſeruaui (*Biblioth. d. alten Litt. u. Kunſt. I Stück. Inedit. p.* 16.) Vt autem omnium epicorum poetarum orationi idem fere color ineſſet, cauſſa alia acceſſit, in eo, quod poetae et ſua et aliorum carmina, quae memoriter recitarent, *memoria retinuerunt*, neque adeo aliter fieri potuit, quam vt eadem phantaſmata, formae loquendi, comparationes, flores poetici et voces exquiſitiores, vt haec omnia, inquam, animo infixa, quoties in easdem ac ſimiles cogitationes ipſi inciderant, animo iterum ſe offerrent. Haec ſi reputes, non mirum videbitur, antiquiorum carminum colorem tam parum eſſe diſſimilem: inprimis in praeliorum deſcriptionibus. Pro exemplo eſſe poteſt Batrachomyomachia, in qua pauciſſima ſunt, quae non Homerica eſſe ſentias. Omnino hoc magnam vim ad ingenia hominum et ad ipſum ſermonem poliendum habuiſſe neceſſe eſt, quod *non lecta carmina* ſunt, ſed *memoria ſeruata*. De eo autem nemo nunc dubitat, memoriae vires inter iſtiusmodi homines eſſe incredibiles; vid. *Iones Aſiat. Reſearches* To. II. p. 14. et exemplum carminum Oſſiani ſatis rem firmauit; ne memorem Delillium noſtra aetate ſuos verſus; ne chartae mandaret, omnes memoriae mandatos ſecum e patria efferentem. *Alterum:* quod obſeruationem ſupra memoratam eleuet, eſt hoc: fruſtra ſumi; nihil omnino ineſſe in Iliados partibus ſibi diſſimile, nihil niſi quod ſibi a ſummo ad imum reſpondeat. Immo vero priorum librorum character haud exacte conuenit oppugnationi et

pugnae in castris; recedit ab iisdem Patroclia; et alius est color rerum gestarum ab Achille; nam de postremis libris iam alii viri docti nec aliter constituerunt.

Ceterum, Platonis vtique tempore, carmina Homerica iam citra controuersiam fuisse constituta et Homeri nomine vulgo insignita, vel ex supra dictis manifestum sit; Socratis aetate iam ad puerilem institutionem adhibitam esse Homeri lectionem, constat vel ex narratis de Alcibiade litterarium ludum ingresso et non Jliadem, sed *rhapsodiam* petente (ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ἤτει) cumque magister *nihil* se habere *Homeri* diceret (μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου) colapho inflicto abiisse: Plutarch. Apophthegm. p. 186 D. et Aelian. V. H. XIII, 38 vterque ex antiquiore auctore eodem. In Symposio Xenoph. c. 3, 5. Niceratus a patre se coactum esse ait, πάντα τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν. καὶ νῦν δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Exemplaria vtriusque corporis rhapsodiarum iam tum extitisse apparet, etsi idem quoque rhapsodos quotidie fere audiuisse profitetur. In Memorab. Socr. IV, 2, 10. Euthydemus Homeri poemata possidere (κεκτῆσθαι) dicitur. Et Isocrates in Paneg. (p. 144. ed. Gen.) maiores ait in honore haberi voluisse poetae artem ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων. Nec temere id factum: philosophorum enim doctrinis subtilibus vulgus ad virtutem exercendam haud adducitur; eruditur illud factis ac rebus ad sensum expressis; vtilium rerum doctrina iis immixta sola eam, quam quaerimus, vim ad animos emendandos habet. Talem itaque doctrinam videbant haberi in carminibus Homericis; etsi cum opinionibus erroneis coniunctam, quas aut legibus aut sapientum et bonorum virorum consuetudine tolli posse putabant; cum iisdem sensum pulcri sine fuco ac pigmento ali per carmina videbant.

Nec vlterius procedere necesse est. Nota sunt quae de exemplari narrantur, quod Alexander habuit ἐκ νάρθηκος, ab Aristotele emendatum, tum ab ipso Alexandro

cum Callisthene et Anaxarcho illud recognitum: *Ἀλεξάνδρου μετὰ τῶν περὶ Καλλισθένην καὶ Ἀνάξαρχον ἐπελθόντος perlegente. nonnullis notatis καὶ σημειωσαμένου τινά*, ap. Strabon. XIII p. 888 B. Atque hinc deducimur ad tempora Ptolemaeorum, et ad grammaticorum Alexandrinorum studia in Homericis recensendis: de quibus disputandi materia iam largior extat in Scholiis antiquioribus a Villoisono vulgatis; quae ab eodem viro doctissimo congesta et sub vnum conspectum proposita est in Prolegomenis. Omnia ista diligentissime digessit, et de meritis grammaticorum Alexandrinorum in Homerum copiosissime disputauit in Prolegomenis suis: quae qui adierit, mea non desiderabit. Commentatus enim est vir doctus eruditissime inde a p. CLXIV de criticae primordiis inter Graecos, de *διορθώσεσιν* in Scholiis Homericis memoratis, inprimis de Zenodoto, Aristophane et Aristarcho, appositis vbique ex Scholiis locis, in quibus eorum nomina et iudicia occurrunt, pertinacissimo cum studio et incredibili cum industria. Expectatur vt hanc telam vir doctus detexat non modo ad Apionis, verum etiam ad seriora tempora; ita habebimus historiam absolutam curarum, quas Grammatici eam in rem certatim per tot saecula contulerunt.

EXCVRSVS III

De Homero, Jliadis auctore.

ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Superest nunc, vt de primo Homericorum carminum auctore quaeramus. Iterum plura in hac quaestione secernenda sunt: quaeri potest, vtrum vnus aliquis omnes rhapsodias condiderit? num sigillatim, omnes, an plures, per diuersa tempora? num ipse eas in corpus redegerit? num iam sparsim a se editas et vulgatas? num ab initio statim totum carmen sit meditatus, illudque totum an per partes decantauerit? an vero plures rhapsodiarum

auctores fuerint? num in his princeps Homerus? in cuius nominis ſocietatem deinde venerint ceteri.

Nec vero verendum eſt tali disputatione nomini et dignitati poetae et carminis detrahi; nam in quamcunque opinionem deueneris, manet hoc Jliadem eſſe carmen antiquiſſimum, ac praeſtantiſſimum; et eius auctorem, ſeu auctores, homines fuiſſe ingenioſiſſimos; et ſi ad vnum hoc referimus Homerum, eſto illud *ſanctum hoc ac venerabile nomen*, quod per omnia ſaecula manebit, nec illud delebitur aut eius memoria debilitabitur; ſimile aeſculo, de qua Virgilius (Ge. II, 293)

Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbres,
Conuellunt, immota manet, multosque nepotes,
Multa virum voluens durando ſaecula vincit.

Aut ſi cum Macrobio Sat. VI, 3. loqui malis: *ille velut pelagi rupes immota, reſiſtit.*

Cum nihil certa fide de Homero Homericisque carminibus traditum conſtet: nemini inuidia moueri poteſt, qui ex rationibus probabilibus haec conſtituenda eſſe exiſtimet. Fidem autem hiſtoricam omnino nos habere nullam, patet ex ipſis narrationibus, quae ad nos peruenere; fundus enim eorum eſt partim fama antiqua incerta et parum definita, partim commenta ingenioſa, partim fabulae aniles, ex grammaticorum et Sophiſtarum Scholis. cf. disputata in Commentatione *de antiqua Homeri lectione indaganda, diiudicanda et reſtituenda:* 1795. in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. XIII, p. 159 ſq. in qua omnino plura de iis, quae in his Excurſibus expoſita ſunt, alia diſertius, lineis alia primis, advmbraui: vt, niſi chartae parcendum ducerem, eam in hac editione repetere maluiſſem.

Nec obſtat, quod antiquitas hanc fidem vulgo retinuit, eſſe Homerum aliquem poetam, auctorem Jliados et Odyſſeae, eoque nomine vti iam Platonem, Ariſtotelem, et iam ante eos Herodotum, qui non modo vtrumque carmen iam norat et nomine Jliadem et Odyſſeam laudat, verum etiam vtriusque auctorem eundem Home-

rum agnofcit in loco de Helena quod illa cum Paride Aegyptum adierit, laudatis vff. Z, 289—292. Od. Δ, 227—230 et 351. 2. dum contra haec Cypria carmina, in quibus contraria memorantur, eius effe negat. Nam eiusmodi quaeftiones hiftoricas fubtiliores haud facile inftituerunt veteres; tum vero libelli, in quibus id egerant viri docti, vt in haec data opera inquirerent, periere, nec ex iis nifi fingula dicta, nec docte fatis et follerter expofita, feruata funt.

Ariftoteles quidem ad *quaeftiones* fubtiliores *hiftoricas* defcendiffe haud videtur, etfi ille Homeri διόρθωσιν curauerat, et ἀπορήματα Ὁμηρικὰ fcripferat. In iis quae inde feruata funt apparet, fubtilitatem eum philofophicam paffim ac rhetoricam magis effe amplexum, quam fenfum poeticum feruaffe. Ne enim ea, quae in Sophiftarum Elencho memorantur, in librum de Poetica translata, repetam, quis non miretur a tanto viro, qui de Poetica tam praeclare egit, in poetam notari potuiffe ea, quae v. c. ad Γ, 441. memorantur, cur Paris Helenae amplexus appetat? aut Λ, 385 κέρα ἀγλαὸν Paridem effe τὰν αἰδοίῳ σεμνυνόμενον. K, 98 (verius ad 198. 194) cur fenes deliberabundi extra caftra exierint. Non itaque miror eum hoc ponere tanquam opinione communi receptum, vixiffe aliquem Homerum qui vtrumque poema condiderit. Idem non dubitat ipfius Homeri effe prooemium Jliados c. XXIV, 5. ὁ δὲ ὀλίγα φροιμιασάμενος fqq.

Tatianus Or. ad Gr. c. 48 et ex eo Eufeb. Praep. Eu. X, 11. memorant numerum magnum eorum, qui de Homero tradiderint; περὶ γὰρ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε, προηρεύνησαν οἱ πρεσβύτατοι — *Theagenes Rheginus, Cambyfis tempore, Stefimbrotus Thafius, Antimachus Colophonius, Herodotus Halicarnaffenfis, Dionyfius Olynthius,* (ἐν Χρονικοῖς) poft eos *Ephorus Cumaeus, Philochorus Athenienfis, Megaclides et Chamaeleon, Peripatetici:* deinde grammatici: *Zenodotus, Ariftophanes, Callima-*

chus, *Crates*, *Eratosthenes*, *Aristarchus*, *Apollodorus*. Malim Tatianum adscripsisse, quidnam singuli illi de quaque re tradiderint; nunc annos tantum ab vno et altero constitutos memorat. Omnes eos inter ἐξηγητὰς poetae referre noli; antiquiores de temporibus et aetate Homeri egerant; de Antimacho dubito, num alio modo ille Homerica attigerit, quam versus et voces ex eo transferendo. Dictus olim est de Homero egisse is qui eius mentionem fecerat, aut aliquid apposuerat, aut in locum aliquem commentatus erat, v. c. Heraclitus, qui Ἔριδα Σ, 107 aliter interpretatus fuerat, cf. ibid. ad vs. 251.

De *vita Homeri* qui scripserunt, videndi sunt ap. Harles. ad Fabricium B. Gr. To. I. p. 318. et alios Nec vero tam ineptus sum, vt me certaminibus seu superiorum, seu nostrae aetatis immisceam; multo magis ab hoc versus sum, quo magis de nominibus ac vocibus agi videam, in re plerumque consentiri; nam antiquitatem carminum profitentur omnes, fueritne eorum auctor vnus an plures, Homerusne aliquis vere dictus, an nomen appellatiuum plurium poetarum; de his et aliis statuere licet, quicquid placuerit: nos miramur carmina, et in ingenio praedicando conuenimus omnes; praeclarius, quam a me fieri potuisset, exposuit haec Herderus, V. V. Mihi saltem de antiquioribus pauca sunt monenda; quae si accuratius expendas, nil nisi commenta esse apparebit, partim ab iis vrbibus, quae sibi natales Homeri vindicabant, inuenta, partim ex nominis etymo, aut ex praua notione ἀοιδοῦ, cuius personam ex suae aetatis institutis constituerant, partim ex probabili coniectura, quod is, qui de multis terris tam accurate tradidisset, multa loca adiisse videri debet, ducta, pleraque fabellis anilibus propiora. Magna pars antiquiorum fabularum per vrbes sparsarum continetur *Vita Homeri*, quae *Herodoto* tribuitur, *) concinnata Ionice ab aliquo Sophista, (cuius

*) Iudicia de ea virorum doctorum v. ap. Fabric. Harles. p. 319. 320. Non sine arte concinnatus est libellus: ea, quae singulis

generis apud Lucianum de aſtrologia et de dea Syria libelli ſunt) qui narrata de VII vrbibus in conſenſum re-

in vrbibus vulgo narrata erant, in contextum aliquod redegit: Quae Cumaei, Smyrnaei, Colophonii, maxime Samii et Chii cum Ietis narrabant, ita in concentum adduxit, vt mater Critbeis Cumae nata iis, qui ad coloniam Smyrnam condendam deducebantur, comes addita eum, qui vulgo Μελησιγενὴς dictus eſt, ad Meletem fl. partu ederet; Phemio nupta illa puerum educauit, qui a Phemio adoptatus et eruditus eſt; et ſic porro. His luſibus quis tandem aliquid tribuat! Cum Sophiſtae aetate Homericae rhapſodiae a pueris in grammatiſtarum ludis legerentur, ludi magiſter Homerus quoque editur. Mentes nauicularius ex Odyſſea Smyrnam accedit, et cum eo nauigat Homerus; in Ithaca ad Mentorem deductus de Vlyſſis fatis edoctus, e morbo viſu orbatur; quod alii Colophone factum narrarunt. Smyrnam redux, carmina confeciſſe narratur; victus egens inde Neonteichos, inde Cumen, Phocaeam, Erythras, Chium, Samum adiiſſe, vnde cum Athenas adire vellet, naue ad Ion inſulam appulſa diem ſupremum obiit, ibique ſepulcrum nactus eſt. Miror de Creophylo in inſula Samo nihil ab eo memorari. Inſeruntur paſſim verſus, quos vulgo circumferri ſolitos, ineptos pleroſque et parum doctos, Sophiſta acceperat. Maxima fabularum pars a Chiis profecta eſſe videtur, qui etiam eum apud ſe ludum litterarium aperuiſſe narrarunt. Cum eo tempore, quo rhapſodorum vita diu exoleuerat, ignari antiquitatis Graeculi multa de iis fabularentur, vita et conditio eorum comparabatur cum vita erronum mendicantium; hocque ipſum traductum eſt ad Homerum. Illud vero, quis tandem ferat, nomina ficta in Iliade et Odyſſea in homines mutata, quos Homerus adierit, vt Mentam et Mentorem. Sic Tychium, fabrum, et Phocaeae, Theſtoridem, quo nomine Calchas, Theſtoris f. in Iliade notatur. Quae in fine adiecta ſunt de Homero, Aeolenſi genere, ex Ephoro adſcripta eſſe, haud male ſuſpicati ſunt viri docti. Cum iis ſi contuleris extrema libri VII Dionyſii Halic. intelliges huic in iſta comparatione Romanorum rituum ſacrorum cum Graecis ante oculos fuiſſe Ephorum. Omnino autem Ephorum plerorumque antiquitus narratorum fuiſſe auctorem, e Vita colligas Plutarcho vulgo tributa. Matrem Cuma Smyrnam delatam ille quoque memorauit. Subiicitur ex Ariſtotelis libro III περὶ ποιητικῆς narratio, qua ad Ion inſulam et Smyrnam Homeri pueri fata referuntur. Haec duo inter antiquiora refero: reliqua quae attexuntur, ſunt panni ſeriorum.

vocare voluit; itaque Homerum narrat eas vrbes deinceps adeuntem. In fine adiecta nonnulla ſunt ex Ephoro, qui Cumis Homerum vindicabat. De Creophylo, apud cuius poſteros carmina Homeri comperiſſe Lycurgus fertur, narrata attigit iam Plato de Rep. X, p. 600 B.

Sub *Plutarchi* nomine *duplex* ſcriptum extat; in quibus tamen ea, quae apud Gellium, ex Plutarchi ſcripto memorantur, non occurrunt; *alteri* Dionyſii Halic. nomen Gale Opuſc. mytholog. inſcribere malit; eſt certe rhetoris alicuius fetus. De Homero pauca memorantur; reliqua de eius dialectis, tropis et figuris; tota ars rhetorica ex eo exemplis illuſtratur, tum, quae in eo latere putantur, dogmata phyſica, et ethica, politica et artes omnes. Praeterea eſt triplex *Vita Homeri breuior* a Leone Allatio in libello de patria Homeri edita; alteram et tertiam repetiit Waſſenberg e cod. Leid. et illuſtrauit; prima videtur pars fuiſſe Chreſtomathiae Procli; repetiit eam Tychſen Collega honoratiſſ. multo auctiorem e cod. Eſcuriali (in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunſt I. Stück* vbi cf. Notas. In his omnibus nihil habetur, quod ad veriora ac certiora ducat: niſi quod in altero locus eſt de iis, qui diuerſis modis de patria Homeri tradiderant: — *τὸ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος· κατὰ Σιμωνίδην Χῖος. κατὰ δὲ Ἀντίμαχον καὶ Νίκανδρον Κολοφώνιος· κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης. κατὰ δὲ Ἔφορον καὶ τοὺς ἱστορικοὺς* (ex Ephoro) *Κυμαῖος. κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον καὶ Διονύσιον τὸν Θρᾶκα Ἀθηναῖος. τινὲς δὲ καὶ Σαλαμίνιον αὐτὸν εἶναι φασίν. ἄλλοι δὲ Ἀργεῖον. ἄλλοι δὲ Αἰγύπτιον ἀπὸ Θηβῶν.* Facile eſt ad aſſequendum, has opiniones partim a patriae ſtudio, partim ex ingenii luſu, partim ex auditione antiqua de rhapſodorum recitationibus eſſe natas. Mirari licet, id quod omnium ineptiſſimum eſt, de aenigmate piſcatorum Homero propoſito, omnium eſſe vulgatiſſimum. His adiungenda *vita in Suida* Ὅμηρος et *Eudo-*

cia p. 320. Alia praetereo: Nihil in his eſt, quod certam et fructuoſam notionem eorum, quae ad Homerum ſpectant, ſuppeditet; nec magis in iis, quae apud Strabonem et Pauſaniam occurrunt. Narratio antiqua de *certamine cum Heſiodo* ab inepto grammatico ſingulari libello plurimis commentis eſt amplificata.

Vidimus fide hiſtorica deſtitui quicquid de Homero traditum eſt, quod multo magis ex eo apparet, quod primo ab hiſtoricis in quaeſtionem eſt vocatum, de temporibus, in quibus ille vixit. Alienum a conſilio eſſet, poſt tot viros doctiſſimos iterum in hanc quaeſtionem deſcendere velle aut varias epochas, quas conſtitutas legimus, annumerare, quae fere annis poſt bellum Troianum, tempus et ipſum parum certum, tum annis ante Olympiadem et ante Romam conditam definiri ſolent; nec niſi ex probabilibus rationibus, modo ariolando, modo ratiocinando. Varietas haec non modo teſtatum facit hoc, quod *de ipſo Homero* nulla certa fama ſuperfuit, verum id ipſum quoque, quod *nec de aetate carminum* certi aliquid conſtitit. Hallerum noſtrum memini autumare, Iliadem ante Heraclidarum in Peloponneſum reditum contextam eſſe debere, quia nihil de hac rerum conuerſione in ea memoratur; quae argumentatio primo per ſe nullam vim habet, quia poetae et hiſtorici non eadem ſunt munera et partes; porro quorſum poeta, qui de rebus Troianis canebat, ſeriora immiſcere aut intexere debuiſſet, quae nihil cum iis habebant commune? ipſum carmen verſatur in rebus Pelopidarum, quorum progenies per Heraclidas Peloponneſo cedere coacta eſt; quae eadem res inter cauſſas fuit migrationis Ionicae in Aſiam; de qua nec magis poeta memorat, nec de Ionia et Ionibus. Quod vero omnem hanc coniecturam perimit, eſt, quod iſtam Heraclidarum et Dorienſium in Peloponneſum incurſationem annis LXXX ab excidio Troiae eueniſſe conuenit, nec niſi annis LX ſerius Iones in Aſia conſederunt, Homerum autem Io-

nem fuiſſe et in Ionia vixiſſe, conſtans eſt antiquitatis fama. *)

Tempus, quo auctor Jliados viuere potuit, Homerus, aliquo modo ſaltem conſtituitur hac vna re, quam dixi, migratione Ionica, qua vtique ſerior eſſe debuit is, quem conſtans fama obtinet Ionem fuiſſe. Iones iam tum ſedes certas in Aſiae ora habuiſſe et cultu aliquo vitae floruiſſe probabile fit, cum ex poetae dictis tum ex orationis expolitione. Iam migratio illa refertur in annos 140 et ſeqq. a bello Troiano, ante C. N. 1044; iam, ſumto ſpatio centum, et quod excurrit, annorum poſt migrationem, probabili aliquo modo, ductu Apollodori Athen. et ex eo Nepotis in Chronicis, Marmorisque Parii conuentum nunc vulgo eſt in annos hos: Homerum floruiſſe circa annum ante C. N. 907; poſt migrationem Ionicam annis 137; a Troia capta (anno ante C. N. 1184.) annis 277; ante primam Olympiadem, (ab anno ante C. N. 776 procedentem) annis 131: ante V. C. (condita autem eſſe Roma ponitur ante C. N. 753) annis 154: Circa epochas has vagantur ſententiae aliorum, e quibus ſaltem memoratu digniores ſunt Erato-

*) Mentionem quoque iudicii ſui iniecit Hallerus alicubi in Recenſibus noſtris litterariis (*Götting. Gelehrt. Anzeig.* a. 1772 *Zugabe* p. 134). Vidi *Willm. Mitford*, elegantiſſimum ſcriptorem *hiſtoriae Graeciae*, Newtoniana hypotheſi vſum, in eandem rationem incidiſſe Vol. I p. 160. vt ante Heraclidarum Dorumque in Peloponneſum incurſationem Homerum vixiſſe ex eo ſibi perſuaderet, quod alioqui euentum hoc tam memorabile alicubi memoraturus fuiſſet; in auxilium aduocat verſus Homericos Od. I, 351. VIII, 578. Jl. II, 486. XX, 308. quos ad proxima poſt bellum Troianum tempora aetatem Homeri reuocare opinatur. Enimuero niſi opinionem iam animo inſitam ad ea loca attuleris, vix in talem ſententiam deſcendes; tum vir ſagaciſſimus haud animaduertit, ſeſe innumeras in difficultates altera ex parte implicitum, quod ſentiet, qui eius opinionis tuendae partes ſuſcipere volet, quandoquidem ab reliquis temporum iſtorum notitiis et ab omni antiquitatis notione prorſus abhorret.

ſibenis, qui Homerum centum, et Ariſtarchi, qui eum centum quadraginta annos a Troicis temporibus abfuiſſe ſcripſerant. Aliis modis receſſere illi, qui Chronologiae ſyſtema condiderunt, quorum ad ſua quisque placita accommodare Homeri aetatem ſtuduit. Nobis in iſtis, quae poſuimus, acquieſcendum eſt, non quaſi explorata et omni dubitatione ſint maiora, verum vt habeamus terminum ſatis probabiliter fixum, ad quem referre poſſimus alia. Accedit auctoritas ex eo, quod conuenit fere computus cum eo, quod Herodotus narrat Homerum et Heſiodum ſe eſſe antiquiores annis CCCC. lib. II, 53. Aſſequi equidem poſſum, quibus in rebus iſtius calculi cardo vertatur. Scilicet ab Olympiade prima ad ſuam aetatem, Ol. LXXIV. norat fere trecentos annos elapſos eſſe, et migrationem Ionicam anteceſſiſſe ducentis et quod excurrit annis, non autem certas Ionum ſedes et res florentes ante medium fere huius interualli decurſum eſſe potuiſſe: ita ille facile coniectare potuit ad CCCC annos Homeri et Heſiodi aetatem aſſurgere debuiſſe. Ad eundem fere morem ſuas epochas mythicas et hiſtoricas conſtituerunt Graeci, et recte; vt nos facere ſolemus in hiſtoriarum e ſacris libris petitarum computo. Si tamen de vtilitate ſubtilioris temporum finitionis ad ipſum carmen diſpicimus, negari nequit, nos ea omnino bene carere poſſe. Quamcunque enim rationem arripueris, non ea ſatis conuenit ad ſtabiliendum illud, quod Wood et alii ingenioſe quidem, cenſuere, in ipſis confiniis inter vitam rudiorem et cultiorem tale carmen compoſitum eſſe debere. Ad tempora enim proxima a bello Troiano nullus computus nos reuocat; et ſi reuocaret, cultior ſermonis Ionici in carmine habitus nos inde ad ſeriores aetates reuocaret. Non ignoro ea, quae memorari ſolent, de tertia aetate poſt Troiam captam ex Jl. Υ, 307. 308 *Νῦν δέ τε Αἰνείαο* — et quod ipſe poeta Muſas inuocat, tanquam quae rerum memoriam habeant, *ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν* B, 486 et quod *οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν* occurrit, E, 304. Verum tribus poſt

Troiam aetatibus non ea Ionici carminis esse potuit elegantia nec poeta inter Iones: cum necdum Iones in Asiam traiecissent. Quid igitur putabimus statuendum esse? hoc vtique: non modo famam belli Troiani vsque ad octauam vel nonam aetatem (γενεὰν) fuisse seruatam, verum et carmina antiquiora, quibus ea fama iam condita fuerat: nec enim, quicquid in loco noto Velleius contra contendit I, 5. ad assequendum facile esset, vnde tam politus et suauis sermo Ionici carminis procedere potuisset, nisi iam multa carmina antecesserant. Per ea itaque heroicae vitae mores et instituta iam ita multorum poetarum studiis informata esse poterant, vt eorum imaginem reddere tam viuidam facile possent.

In medium prolatae sunt alia, ingeniosa vtique, commenta virorum doctorum, quibus aetatem Ionici ἀοιδοῦ constituere vellent, vt τροπαὶ ἠελίοιο Od. O, 403 in insula Syria cum aliis, de quibus v. *Ge. Costard in a Letter concerning the ages of Homer and Hesiod. Philos. Transact.* Vol. XLVIII. P. II. p. 441. Nondum tamen vidi, his ac similibus rationibus, quicquam satis probabile effectum esse. Omninoque videtur inutilis esse disputatio, si verum est illud, rhapsodias a diuersis poetis profectas esse, aliarumque antiquiores, aliarum seriores auctores fuisse. Ita quoque recte variari potuit in ipsa aetate Homeri constituenda; nec omnino absurde Theopompus libro XLIII Philippicarum historiarum et qui eum sequitur, Euphorion περὶ Ἀλευαδῶν, eum quingentis post expeditionem ad Troiam annis vixisse pronuntiauit, Gygis Lydorum regis tempore, Archilochi aequalem, qui circa Olymp. XXIII vixit: v. Tatianus Or. ad Gr. f. 49. et Clemens Alex. Strom. lib. I. p. 327. quod sequutus esse videtur Dodwell. de Cyclis Diss. III, p. 128. qui similia statuit. Hactenus nec miror fuisse qui negarent, vllum omnino Homerum extitisse, talem scilicet, qualem vulgo homines docti tradiderunt.

EXCVRSVS IV

Res memoratae ab Homero ex annis ante Jliadem, et ex annis post Jliadem.

Ex iis quae ante Jliadem, hoc eſt, ante tempus, quod res in Jliade narratas comprehendit, euenerunt, per episodium haud pauca paſſim inſeri vel attingi in Jliade, nemini non eſt obſeruatum. Fuit is fundus opinionis multorum, ad artem poetae hoc referendum eſſe, qui e multis aliis hoc ſibi ſingulare argumentum delegerit, et inde lucratum eſſe hoc, vt haberet ingentes copias rerum, quibus exornare carmen poſſet. Virgilium in dilectu argumenti id vidiſſe, facile mihi perſuaſi; de Homero tum credam, cum de eo hoc praedicatur, qui totum corpus conſtituit et rhapſodias in epos concinnavit. Equidem alia via ingreſſus, ex iisdem mythis antiquis ita commemoratis, vt iam aliunde notos et in aliis carminibus expoſitos eos eſſe innuat, colligere ſoleo, multa iam tum aliorum poetarum carmina, quibus Ionicus ſermo tantopere expolitus eſſe potuit, de rebus quoque Troicis, extitiſſe, e quibus facile erat, diligere ea, quae inter ſe argumentis conuenirent, et tandem in compagem aliquam conuenirent.

Res eae, de quibus ago, memoratae partim ad tempora Troiana ſpectant, partim ad antiquiora. Aliae quidem in Jliade, aliae in Odyſſea; in hac quidem tam multae, vt et ad mirum illud iudicium deuenerit Longinus. c. 9. 11. 12 Odyſſeam τὰ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων complecti et tanquam epilogum Jliados habendam eſſe Odyſſeam. In Jliade alia repeti ex prioribus annis, ipſa res poſtulabat, vt oſtentum in Aulide lib. II, 300 et claſſe ſoluente vela vſ. 350. quod in Menelai gratiam duces ad expeditionem conuenerant I, 150. quod Iuno expeditionis dux et auctor fuerat IV, 26 et Minerva V, 715. Marte in ſocietatem pertracto vſ. 832. οἱ περὶ Τυνδάρεων ὅρκοι quos aiunt, II, 286. quod Neſtor apud

Peleum deuerterat ante profectionem VII, 127. Ducum gloriatio in insula Lemno VIII, 230. Porro ea quae Nestor de se memorat e prioribus annis lib. I, 260 sq. pugna Centaurorum et Lapitharum, cui ipse interfuerat, qua Centauros a Pirithoo fugatos a Pelio monte ad Aethices in montibus Pindi se recepisse narrat ipse poeta: B, 743. 4. adde de Eurytione Centauro male mulcato a Lapithis Od. Φ, 295. Pugna Pyliorum cum Arcadibus in qua Ereuthalion a Nestore occisus Jl. VII, (H) 132 sqq. IV, 319. bellum Pyliorum et Epeorum Jl. XI (Λ) 669 sqq. inprimis cf. vs. 714. 5. 720. 756. adde Nestorem praemia consequutum in ludis funebribus Amaryncei, Epeorum regis, Jl. XXIII (Ψ) 629. Phoenicis res et casus IX, 448 sq. Narrata de Tydei legatione ad Thebanos IV, 370 sq. V, 801 sq. X, 285. XIV, 113 sq. perpetua comite Minerua IV, 390. De Aenea ab Achille fugato XX, 187 sq. de eius equis V, 265. quod Priamus interfuit pugnae Phrygum cum Amazonibus. Ita de vrbibus ab Achille euersis IX, 328 sq. Ganymedis raptus iisd. vss. Porro de reddenda Helena consilia Troiae acta XI, 122. 138 et Vlyssis legatio ad Troianos III, 205. Paridis cum Helena nauigatio Sidonem VI, 290 quod Paris cum Helena multa κτήματα abduxerat XIII, 626. III, 70. Narrantur quoque antiquiora, quae ad res Jliacas haud spectant, vt de Bellerophonte VI, 154 sq. Praelia Curetum et Aetolorum et vrbs Calydon oppugnata, IX, 524 sq. Rhodus condita a Tlepolemo II, 657. de Hercule sunt plura loca classica, V, 392 sq. 638 sq. VIII, 362 sq. XI, 688. XIV, 249 sq. XV, 18 sqq. XIX, 95 sq. v. sup. Excurs. I, ad lib. VIII. de mythis Homericis. Et sic plura, quae a me enotata esse, nunc malim; potest ea alius vir doctus obseruare, et in classes redigere. Occurrunt tamen et in his nonnulla serius illata, vt de Paridis iudicio lib. XXIV, 28. et de tentata ab Achiuis escensione in muros Jlii lib. V, 432 sq.

Cum duo sint mythorum genera, alterum narrationum a maioribus acceptarum de rerum euentis, alterum

opinionum priſcae aetatis et Hellenicae ſtirpis ac Pelasgicae gentis: de mythis ex coſmogoniis petitis dictum eſt in Excurſu III. ad Ψ, *de allegoria Homerica*. De hiſtoricis autem mythis memorabilis eſt obſeruatio, quae et aliis facile in mentem venire potuit, quod vltra quintam aetatem ante tempora Troiana nulla adſurgit res narrata; proxima enim aetas ſeu γενεὰ eſt Argonautarum et belli Thebani, cui Tydeus, pater Diomedis interfuit; Euneos, Iaſonis filius, commercia in Lemno exercebat cum Troianis: VII, 467 ſq. Tertia aetas Herculis, Nelei, patris Neſtoris; Oenei, patris Tydei, et Meleagri; inde quarta Amphitruonis et Alcmenae, et quinta Perſei ac Pelopis, quorum ſtirps ad Iouem refertur.

Intra Aeoli genus, quod mox declarabo, comprehenditur potior mythorum numerus, a quo quinta generatio eſt Sarpedonis ad Troiam pugnantis: erat is filius Hippolochi ex Bellerophonte, qui Glauci Corinthii fuit, is Siſyphi, et hic Aeoli: lib. VI, 150 ſq. Simili modo Priamus patrem habuit Laomedontem, is Ilum, hic Troem, ex Erichthonio natum, Dardani filio, qui ex Ioue et Electra Atlantis filia natus fuit; v. Aeneae genus lib. XX, 213 ſqq. Ita ſextus a Dardano fuit Priamus. Liceret haec ſubtilius et copioſius perſequi; vt omnino mythologia heroum per γενεὰς eſſ conſtituenda: verum huius loci res ea non eſt.

Verum alia obſeruatio accedit, quod facta heroum et res per episodia memoratae de Achiuis ſpectant omnes aut ad Pelopidas aut ad genus Aeolicum; Aeoles autem ex Theſſalia oriundi in finibus veteris regni Troiani inſederant loca, mox Aeólidis nomine inſignita, famamque de maiorum ſuorum fortuna et virtute ſecum eo attulerant. Celebratum itaque apud hos Aeoles ex Theſſalia profectos nomen Achillis, mater Thetis, extra Theſſaliam alioqui vix cultu et templo inſignis. Potuit per hos Aeoles nec minus Pelopidarum nomen cum Oreſte et Penthilo, qui Aeoles in Aſiam deduxere, migrare et tantam claritatem habere. Si haec tenemus, poteſt quoque

ratio reddi, vnde ductum hoc sit, quod poetae, qui in Asiae oris degebant, Homerus et Hesiodus, ex Aeolide in Boeotiam profectus, Olympum Thessaliae montem, deorum sedem celebrarunt; antiquis scilicet narrationibus et carminibus hoc quoque e Thessalia cum Aeolibus in Asiam erat translatum. Vates itaque seu ἀοιδοὶ inter Aeoles et Iones bellum Troianum facile in praecipuo carminum argumento consistuere potuere. Inde quoque iis innotescere potuit incursatio Amazonum in Phrygiam Jl. III, 184 quo Myrinnae sepulcrum ad Troiam est referendum II, 814. Reliquarum stirpium Hellenicarum fabulae vix vllae occurrunt. Ionum fabula est vna de Erechtheo II, 547. Od. VII, 80. 81. De Doribus autem omnino nihil narratum meminimus. Contra, cum Vlysses, etsi a Cephalo, adeoque a Xutho, genus ducens, ad Aeolum tamen genus referret, a Sisypho progenitus: intelligitur, quomodo inter Aeoles Asiae memoria eius et fama esse potuerit, quae ἀοιδῶν carminibus argumenta praeberet.

Narrantur quoque nonnulla in Jliade e serioribus temporibus: vaticinii tamen aut praesagii specie, vt de Achillis morte, primo obscurius, tum apertius declarata; ab Apolline quod Troia nec a Patroclo nec ab Achille capi possit, II, 708. 9. Ita de Aeneae posteris regnaturis XX, 306 sq. cum Troiae euersione. (Minus bene euersionem Mycenarum quaesiuere in IV, 53) de vallo solo aequando XII pr. vbi versu procul dubio insititio decimus annus vrbis obsessae memoratur. Vnum est, quod offendit lib. II, de Philoctete 724. 5. aliquando Troiam arcessendo, ab ipso poeta interpositum .v. ad e. l.

Plura alia occurrere Postiliaca in Odyssea, mirum non est, cum totum carmen ad seriora spectet. Sunt tamen in his nonnulla, quae quodammodo narrationem rerum ad Jlium gestarum supplent; vt altercatio Achillis et Vlyssis in omen accepta Od. VIII, 75. porro lib. I, 326 quod Mineruae ira Achiuis interitus caussa fuit; lib. I, 37 quod Mercurius ad Aegisthum missus est de Me-

nelai erroribus IV, 349 sq. de Helenae raptu; item de Agamemnonis caede XI, 386 sq. et alia; quod Vlysses speculator ingressus erat vrbem, ab Helena agnitus VIII, 292 de equo durateo XIV, 469 de insidiis quibus Vlysses insederat, XIV, 458 sq. quod Achillem caesum e praelio absportauerat V, 308 sq. Achillis funus XXIV, 57. Neoptolemi strenue gesta XI, 504. excidium Troiae IV, 240 sq. et alia. Narrantur quoque nonnulla antiquiora de Orione a Diana, et de Iasone a Cerere amato, Od. V, 121, 125. de Atlante I, 52. columbae Ioui ambrosiam ferentes XII, 53. Longe vero diuersi generis mythi sunt illi, qui Vlyssis errores constituunt et omnino alium, vnde fluxerint, fontem arguunt: Verum de his suo loco agetur. Nunc de Iliade.

Obseruant quoque veteres *nonnulla ab Homero ignorari;* ita Strabo XIII p. 896 C. quod Cassandrae vitium illatum haud nouit, sed eam ab Othryoneo expetitam esse Il. XIII, 365. Scilicet huius generis sunt ea, quae a serioribus memorata eo in loco, vbi de iisdem rebus memoratur, haud occurrunt. Eo reuocabant veteres iudicium Paridis, quod tamen in loco insititio occurrit XXIV, 28. 29. de caussa irarum Iunonis et Palladis. At huius generis memorari possint innumera, si, quae a Tragicis inuenta fuerunt, in Iliade desideres, referendaque in eum censum esset omnis mythologia posthomerica; nam et Cyclici et Lyrici, sicque alii poetae iis, quae Homerus vel omiserat vel leuiter attigerat, v. c. de Epeo, ductu vss. XXIII, 667 sq. alia pro consilio mutata, vt, quod Scyro adductus narratur Achilles, cum in Iliade lib. IX, 252 sqq. sponte ille ad Troiam venerit: alia adiecerunt; sic Bellerophonti Pegasum Pindarus, quem desiderant in Il. VI, 179. Plurima huius generis, in hac clade praestantissimorum poetarum ignoramus, quo auctore aucta et ornata fuerint. Ita scire velim, quis Heben ab Hercule ductam, ingeniosissimum mythum adhibuerit; Pindarus eum iam attigit. Inter haec tamen perperam ponitur hoc, poetam omnia ignorasse quae non

appofuit in carmine: vt recte Strabo aliquoties disputat vt lib. XII p. 831. contra Apollodorum; cf. XIV p. 995. Ita cur tandem lyram operis fociam Amphioni in condendis muris Thebarum memorare debuit Odyff. XI, 262 vt critici cenfuere: v. ap. Valk. ad Phoen. p. 311.

EXCVRSVS V

de Carminum Homericorum auctoritate recte conftituenda.

Si in viros ingeniis, confiliis et factis eximios calumniandi libidine faepe graffantes alios indignamur: non minus aegre ferendum eft interdum, fi laudum intemperantia alii in eos vtuntur. Homerus, haud dubie princeps carminis epici, fimulque meliorum litterarum princeps, quatenus omnes antecellit, exemplumque propofuit, quod fequuti alii ad alia et maiora progreffi funt, ad tantam fui admirationem adduxit pofteros, vt omnium litterarum, doctrinarum et fcientiarum fontem eum effe pronuntiarent. Immodicis his, partim ftolidis, laudibus offecifle illi potius poetae nomini, quam illud illuftraffe dicendi funt. Ipfe Quinctilianus Inftit. Or. X, 1, 46 fqq. etfi intra eloquendi artem continere voluiffe fuas laudes videri debet, cum eum *omnibus eloquentiae partibus exemplum dediffe* demonftrare vult, eo tamen, tanquam diuino afflatu abreptus, progreditur, vt in fine fubiungat: „*Quid? in verbis, fententiis, figuris*, difpofitione totius operis, *nonne humani ingenii modum excedit? Vt magni fit viri, virtutes eius, non aemulatione, quod fieri non poteft, fed intellectu fequi. Verum hic omnes fine dubio, et in omni genere eloquentiae, procul a fe reliquit; heroicos tamen praecipue; videlicet, quia clariffima in materia fimili comparatio eft.*" Perfuafum tamen mihi habeo, et habere me alios affenfuros praeuideo, fi noftra aetate, tale, aut idem, carmen primum in lucem prodiiffet, immodicarum ifta-

rum laudum magnam partem exſpiraturam eſſe. Itaque et modus laudibus eſt ſtatuendus, et inquirendum, quis earum aut fundus ſit, aut fons ſit habendus.

Veriſſime mihi Plinius dixiſſe videtur H. N. VII, 30. *Homero vate graeco* ingenium, inquit, *nullum felicius extitiſſe conuenit, ſiue operis fortuna, ſiue materia aeſtimetur.* Neque temere dictum arbitror, ſi quis aſſeveret, ſemel tantum, nec niſi iſta, qua conditum eſt, aetate carmen vtrumque tam proſpero ſucceſſu condi potuiſſe; in felicitatis itaque loco eſſe hoc numerandum, quod poetae obtigerunt ea, quibus effectum eſt, vt ad omnes aetates carmina iſta non modo laudem, ſed et admirationem habitura ſint aeternam. Continentur autem cauſſae iſtae primo loco *antiquitate* ipſa, *iisque virtutibus*, quae ab ea ductae ſunt, ſiue in materia et argumento, ſiue in tractatione et elocutione; neque eae habere poſſent tantam vim ad hominum animos per omnia ſaecula tenendos, niſi eae iſta aetate emerſiſſent, qua naturae viuida vis nondum artis fuco eſſet corrupta, ſine quo tamen nunc nullum ingenii opus carere poteſt, etſi in antiquiſſimis operibus haec tantopere probamus et miramur. Habent et haec cauſſas ſuas in ipſa ingenii humani natura. Eo tamen factum eſt potiſſimum, vt per omnes aetates habeant homines, quod in Homericis carminibus voluptatem cum admiratione afferat. Cum his tamen fatendum eſt, in omnibus aetatibus ac populis acceſſiſſe cauſſas alias ac diuerſas, ſeu admirationis ſeu voluptatis inde capiendae. Nam Iones haud dubie laetabantur, ſuorum ἀοιδῶν carmina diuino aliquo munere ſibi ſeruata, et in iis ea, quae a maioribus ſtirpisque Hellenicae gentiumque auctoribus auditione ad ſe propagata erant, Muſarum beneficio memoriae ſempiternae tradita eſſe. Cum inde Athenas perlata erant carmina, Athenienſes ea non minore cum voluptate audiebant, quippe qui Iones ex ſua vrbe digreſſos Aſiam occupaſſe norant, eorumque laudes non minus ad ſe pertinere arbitrari debuerunt. Sequiores aetates carmina Homerica

omnis antiquae memoriae tanquam codicem praeſtantiſſimum, merito ſumma religione, admiratione, honore, proſequuti ſunt: tenebant enim in iis ἀοιδῶν ſuorum reliquias, priſcorum ingeniorum ſuperſtites fetus, maiorum laudes, facta, ſenſus, omnem memoriam antiquam, prima culturae omnisque ſapientiae elementa, religiones, inſtituta, vitae praecepta; et hoc ſenſu dici poterat Homerus omnis ſapientiae fons, ingeniorum altor, phantaſiae fomes, poeſeos hiſtoriaeque parens, carminis epici vnicum exemplum; cumque carmina illa ſeruata genere, argumento, colore, inter ſe ſimilia in vnum complexum eſſent comprehenſa, ad vnum eundemque auctorem etſi nec nomine ſatis notum ea coepere referri, idque nomen vnice celebrari. Ita, quae a venerabili iſto vatum Ionicorum choro ac concentu erant recitata, cum ea ſingulatim ſparſa, facile peritura fuiſſent, Homeri nomini tanquam ſacro clauo affixa, memorabili fortunae beneficio ab interitu ſunt ſeruata: atque ita factum eſt, vt tanquam ſerie et catena perpetua, temporum ſeriorum litteratura ab eo apta ac nexa ſit, vinculo aliquo ſubtili nec cuiusuis adſpectui obuio, ſimili illis δεσμοῖς Ἡφαιστοτεύκτοις, quos poeta memorat Odyſſ. Θ, 275 ſqq. ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· — δέσματα, ἠΰτ' ἀράχνια, λεπτὰ, τά κ' οὔ τε τις οὐδὲ ἴδοιτο οὐδὲ θεῶν μακάρων.

Verum, etſi breuiſſimis, exponendum tamen eſt diſertius de iis, quae a *vetuſtate rerum et ſermonis* maxime profecta ſunt in carminis laudes tantopere cumulatas. Ipſa videlicet *antiquitatis religio* animis hominum inſita, vita hominum in primis cultioris vitae gradibus conſtitutorum, ſua ſimplicitate et naturae veritate placens, cum ipſa, quam dicimus, generis humani infantia, oratio mythica, quae tota a ſenſibus oculorum animique pendet, narrationibusque continetur rerum a ſenſu et phantaſia ductarum adumbratione; mythorum natura ſenſibus impellendis accommodata, maxime quod cum

ipſo hominum actu et rebus geſtis copulati illi ſunt, eorumque enarratio cum candore tam ingenue facta, vt poetam haec omnia tanquam vera habita cum fide ac perſuaſione perſequi videas; nata ex deorum interuentu factorum naturam humanam ſuperantium probabilitas; ex eaque miratio mentem audientium, expectatione euentorum continua arrectam tenens: haec, inquam, adſperſere carmini has illecebras, ſeu praeſtigias, quibus deliniti tenemur; per quas occulta illa iynx, quae carmini inſidet, nos ad lectionem reuocat; tum narrationis ſimplicitas et ſuauitas ad euentum properantis, mutato per euentorum viciſſitudines ipſo orationis colore, curſu per hexametros cum grauitate aut celeritate variato; narratione per ipſum rerum actum detexta et oculis expoſita, vt qui narrat ipſe agentis partes ſuſtinere videatur, ita vt drama agi, non memorari facta, putes; dum res porro ex naturae veritate ipſis propriis formis et natiuis coloribus redduntur, vt eas ante oculos poſitas arbitreris. Hae praeclarae carminis dotes etiamnum nobis, in tanta vitae, opinionum et iudiciorum, diuerſitate, voluptatem inſtillant, et mirationem exprimunt; humanitatis incunabula cupide diſcimus, et hiſtorias antiquas aliorum populorum, libros ſacros Hebraeorum antiquiores, tum notitias recentiorum aetatum de populis barbaris et ab humano cultu alienis, curioſe comparamus; ſermonem antiquiſſimorum hominum iuuat cognoſcere, quandoquidem linguarum origines inter ſtudia noſtra nunc referimus, et grammaticam vniuerſalem cum litteraturae, grammaticae ac criticae ſtudio coniungimus. Per haec ipſa enim eo tandem peruentum eſt, vt a verborum tricis ac formulis ſapientiae ſacrae ac profanae ſtudia ad vtiliorem rerum, populorum, naturaeque cognitionem conuerſa ſint; ita vtilius quoque Homeri ſtudium ſubnaſci potuit. Nec tamen poſtulari poteſt, vt vnusquisque admiratione ac iudicio ſuo comprehendat omnia, quae in carmine praeclara ſunt; hoc enim plus ſtudii et otii poſtulat, quam quod ii quoque, qui liberalibus litteris

bene imbuti ſunt, impendere poſſint. Satis eſt, pulcri ac veri notionem habere ac ſenſum ita informatum, ne ad potiora et eminentiora caecutiat aut hebeat.

Antiquorum hominum priſcaeque vitae adumbratione magnam voluptatis, cuius fructum Homerica impertiunt, partem contineri dixi. Cedit ea in laudem ipſius poetae, propter veritatem, qua res antiquae ſenſibus noſtris redditae ſunt; ceteroqui eae animos noſtros tenent per ſe; id quod peregrinatorum per barbarorum terras narratione etiam recentiorum, experimur. Ex quo itaque ad haec attendi coeptum eſt, ſtudium Homeri ſubnatum eſt, quod cuiusuis ingenui hominis otio dignum haberi poteſt.

Alia laus acceſſit Homero ex ipſo argumento, quia ex belli Troiani euentis ductum eſt, cuius fama in antiquitate fuit celebratiſſima, idque merito: nam ex eo omnis melioris vitae cultus primordia inter Hellenes ducta eſſe credebantur. Primum hoc fuit tempus, quo distracta per tribus, gentes ac familias Hellenica ſtirps in commune coiit, commercia iunxit et populi notionem vere expleuit; *tum primum Graecia vires contemplata ſuas: tum ſparſa ac disſona moles in corpus vultumque coit et rege ſub vno diſpoſita eſt*, verba ſunt Statii Achill. I, 456 ſq. Belli huius memoria ac fama iam ante auctorem Odyſſeae antiquiorum ἀοιδῶν carminibus erat celebrata; nam Vlyſſes audire memoratur apud Alcinoum ἀοιδὸν res Troianas narrantem; vt ſatis hinc pateat, Homerum non fuiſſe primum belli Troiani ἀοιδὸν, cum ipſe alios ante ſe memoret eadem tentaſſe.

Nuper quoque Troadis adeundae et cum Homericis comparandae ſtudium exortum eſt, nondum ſatis ſubtiliter conſtitutum notitiis et conſiliis, quae res poſtulat. Neque vero de his agendi nunc eſt locus; pluribus Excurſibus haec attigi, quorum recenſus eſt inſpiciendus: quandoquidem nec recentiorum ſtudia a meis curis aliena eſſe putaui.

Inter fortunae munera referendum eſt quoque hoc, quod mirationis in audientium animis mouendae inſtrumenta Homerus habebat efficaciſſima ex interuentu deorum, qui non ab arte inuentus, ſed, cum indole aetatum et ſenſibus hominum, ſubnatus erat; debuit enim incredibilem vim ad hominum animos habere, qui talia, maiorum fide ac fama accepta, perſuaſa ſibi habebant. Sane et noſtros ſenſus iſta feriunt; at quam diuerſa ratione! nunc antiquitate et doctrina placent.

Alia, quam miramur, poetae felicitas eſt in exprimendis naturae impulſibus, ſenſibus, motibus, affectibus et ſic porro; tum in viua rerum ſenſui obiectarum redhibitione per poeticam orationem: hoc illud eſt, quo maxime poetae ingenium ſummum eminere cenſeo. Eam tamen felicitatem ille non ab arte petiit; ſed viuida ingenii vi expreſſit ea, quae ipſe perceperat ac ſenſerat. In iſta autem vitae ſimplicitate, animis hominum nondum per varias curas et ſtudia districtis, multo viuidior ſenſuum impulſus et phantaſiae vis et vigor eſſe debuit. Ab aetatis priſcae vſu profectum erat hoc, vt, qui rem factam narraret, ita narraret, vt eam inter narrandum ipſa actione redderet et ante oculos poneret, et auctores facti ipſos induceret illud enarrantes; erat id tanquam drama, dramatica actio, ad affectus magnos mouendos accommodata; ſic nata eſt narratio epica, qua tantopere animi audientium deliniuntur.

Magnam dulcedinis partem narrationis epicae a virtutibus verſus hexametri proficiſci iam ab aliis monitum eſt; rhythmo ille ſuo, variato motu, et modo riui modo fluminis more lenior vel concitatior inceſſus, facilis et continuus, in graecis Homeri incredibili modo narrationem adiuuat.

Ea ipſa, quae nunc in oratione vulgaria, languida, incomta, diceres, in laude habentur orationis Homericae, propter carminis antiquam ſimplicitatem, ſermonemque nondum cultu expolitum; placent particulae eiusdem ite.

rationes modo copulandi modo disiungendi modo aduersandi vi ac sensu positae; nouae propositiones pro iis, quae iunctura cum antecedentibus decurrere debebant; verba iuncta cum nominibus omissa praepositione, (v. c. ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, pro ἐπὶ υἷας, h. e. ἐφίξεται) casus secundus positus sine ἕνεκα vel διά. et alia sigillatim notata; Epitheta perpetua, otiose posita, sine vi in iis locis. Cui non in memoriam venit πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, etiam quando stat et sedet, et sic innumera. Ipsa vox θεῖος, θεοειδὴς, θεοείκελος, toties apposita sine vlla vi, et nullo cum fructu ad sententiam; cum alibi praestantiam quamcunque designet; de quibus notata sunt multa; nec sine reprehensione otiosi vsus; attamen in ipsa lectione Homeri haud offendunt, delectant quoque numeris suis eorumque vi ad hexametri suauitatem. Tam multa sunt in his, quae ex orationis genere, charactere et habitu sunt diiudicanda.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. XX—XXIV.

XX (Υ)

p. 5. vſ. 3. Scholion in Sch. br. et Pariſ. de Θρωσμῷ, confuſo cum Callicolone, cui ſubſcriptum: ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ τῷ Σκηψίῳ, v. inf. ad vſ. 53.

vſ. 4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευε. Non ad h. l. reſpexit Plato de Rep. II. p. 380 A. in verbis οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν διὰ Θεμιτός τε καὶ Διός. ſed ad Pindar. Iſthm. VIII, 58 ſqq.

p. 7. vſ. 8. extr. „v. Excurſ. ad h. l.“ corr. „Excurſ. ad Φ.

p. 20. vſ. 55. l. 9 ab extr. „iterum iteratur“ dele iterum.

p. 29. vſ. 83. ἀπειλαί. ἀπειλῆσαι. de promittendo. iterum Ψ, 863.

p. 33. vſ. 114. Scholion A. eſt quoque in Cod. Pariſ.

p. 37. vſ. 138. ἄρχωσι — ἄρχῃσι. iterum ſic recitando variant Schol. Lipſ. cum B. et Vict. ad E, 162. et ad Σ, 514.

p. 37. vſ. 140. Schol. Par. qui ceteroqui, in minutiis haerens, in hoc libro facundus eſt, νεῖκος ὀρεῖται· γρ. καὶ ἐτύχθη. ἵν' ᾖ. εὐθέως, ἐκείνων τῆς μάχης ἀρξαμένων, καὶ ἡμῖν ἐγένετο ἡ μάχη.

p. 40. vſ. 158. ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες. Sch. Par. γράφεται καὶ, ἄμυδις καὶ δύο ἀνέρες. ἵν' ᾖ· ὁμοῦ δὲ δύο ἄνδρες ἐξ ἐναντίας ἀλλήλων. Hoc ſaltem video: interpungi poſſe hoc modo: ὀρνυμένων. ἄμυδις δὲ δύ' ἀνέρες. idque melius.

vſ. 159. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος. Schol. Par. γράφεται καὶ, τινάσσων χ. ἔ.

p. 66. vſ. 260. δουρὸς ἀκωκῇ. etiam Par. γρ. καὶ ἀκωκῇ, et eodem modo, vt ceteri, interpretatur. Ad vſ. 269. in eodem eſt ſimile ceteris Scholion.

p. 71. vſ. 272. lin. extr. δοκεῖ σημαίνειν corr. δοκῇ.

p. 77. vſ. 303. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται. Schol. Par. 'Αρίσταρχος γράφει· ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται. interpolatio non ſatis docta, cum ἄφαντος non poſſit primam habere productam; at poterat ſic ſcribi: ὥςτε μὴ ἄσπερμος γενεὴ δμηθέντος (ſcil. αὐτοῦ) ὄληται.

vſ. 325. Αἰνείαν δ' ἔσσευεν agnoſcunt quoque Sch. Par. et ζήτησιν habent, quam ad 291. memoraui.

XXI (Φ)

p. 143. vſ. 163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦε. Schol. Par. Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρικὸς (leg. ὁ Πινδαρίων) ἀναστρέφει τὴν πέρι, ἵνα σημαίνῃ τὸ περισσῶς.

p. 158. vſ. 242. Par. εἶα στηρίζεσθαι. γρ. καὶ εἶχε στηρίξασθαι. ἵν' ᾖ, οὐδὲ τοῖς ποσὶν εἶχε δύναμιν ὁ 'Αχιλλεὺς, ὥςτε στῆναι.

p. 164. vſ. 262. Idem Pariſ. φθάνει δέ τε. τὸ ᾱ ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ 'Αρίσταρχος. ἠξίου δὲ ὁ Ζηνόδοτος γράφειν φθανέειν, ὡς νοσέειν. Ita emendandum Schol. B. quod appoſui.

p. 165. vſ. 271. κονίην δ' ὑπέριπτε. Sic Par. cum Scholio: γράφεται καὶ, ὑπέρεπτεν, ἀντὶ τοῦ, ὑφήρπαζεν.

ἀφῃρεῖτο (ὑφῃρεῖτο) τῶν ποδῶν τὸν κονιορτὸν, ὄπισθεν ὑποδυόμενος.

p. 172. vſ. 305. ἔληγε τὸ ὂν μένος. probabile ſit fuiſſe, ἔληγε ϝεϝὸν μένος.

p. 174. ad vſ. 319. χέραδος. Sch. Par. locum Pindari laudat: καὶ ὁ Πίνδαρος· χεράδι τὴν δοτικὴν εἶπε. χεράδος σποδαί. (legerat ergo σποδέων. v. V. L. ad Pyth. VI, 13.)

p. 175. vſ. 321. ἀλλέξαι, et in Suida in ἀλέξαι — ἀλλέξαι, ἐπιλέξαι.

p. 186 ad vſ. 363. idem Sch. Par. quae habet, Porphyriana ſunt. Sic occurrunt in ceteris, quae notata ſunt ad πανόψιον vſ. 397. de Apolline Nomio vſ. 448. τὸ σφεδανὸν, 542 de interpunctione 556. 567.

p. 216. vſ. 550. πτολίπορθος. „ſemel de Achille.“ Atqui iam occurrerat Ο, 77.

XXII (Χ)

p. 300. vſ. 295. ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν. deficit copula; cum expectares: ᾔτεε δὲ δόρυ.

p. 313. vſ. 348. ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς — Sch. Par. Ἀρίσταρχος, ὡς χωρὶς τῆς βαρείας, ὡς. (ita erit: *quandoquidem*. ἐπεί.)

p. 328. vſ. 397. pag. med. „Simonis alicuius“ de quo v. Ouidii Ibis vſ. 333. 334.

p. 340. vſ. 444. θερμὰ λοετρὰ reſpicit Plinius XXV, 38. Idem miratur XXXI, 32. fontes calidos in Homero non memorari. Scamandri ſontes ille non meminerat ſup. vſ. 148.

p. 346. ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ. quomodo eadem ſorte, eodem fato ſe et Hectorem natos dicere poteſt Andromache? Dixeris, vtrumque miſerum eſſe. Verum reliqua oratio repugnat, et comparatio ipſa parum conuenit. Vt ſequentia conueniant, generatim dictum eſſe

puta; se natos esse vtrumque pari fato, vt vno tempore viuerent, et vna, matrimonio iuncti: at nunc ille morte est ereptus, ipsa autem viuit ei superstes.

XXIII (Ψ)

p. 388. vs. 144. Scholion super ἄλλως pro ματαίως est quoque in Paris. et in eo exempla laudata ex Euripidis Medea vs. 1029. 1030. et Aristoph. Equ. 11. Insertum quoque Scholion ad μεμνέῳτο vs. 361.

p. 406. 259. 260. 1. l. 6. „recte statuere“ corr. „statuerent, vel statuent.“

p. 414. vs. 251. ἵππους Τρωούς. Fuit Τρωϊὸς et Τρωός. v. ad E, 461.

p. 416. vs. 303. Πυλοιγενέες ἵπποι. sunt Nestoris equi; de quibus v. sup. Θ, 113.

p. 422. vs. 325. προὔχοντα δοκεύει· de praecurrente iterum inf. 453. Etiam Herod. IX, 22.

p. 439. vs. 393. Sch. Par. ἐπὶ γαῖαν ἐλύϑη. ἀντὶ τοῦ, συνετρίβη, ἢ ἐξετάϑη. οἱ δὲ, παρειλκύσϑη, ἢ συνεστράφη. ariolantes.

p. 442. vs. 414. de ὁμαρτῇ. l. 4. „400. adde M, 412. et N, 584.

p. 458. vs. 495. l. 1 et 2. καϑοράασϑε et καϑοράασϑον corrige εἰσοράασϑε et εἰσοράασϑον.

p. 463. vs. 531. ἥκιστος. Scholion est quoque in Paris.

p. 490. vs. 679. med. pag. „Repetiit nonnulla Eustath.“ etiam Schol. Paris. At v. ad Π, 522.

p. 506. vs. 757. in verbis Eustathii extr. „εἴπερ ἦν στοῖχον τὸν ἁπλῶς νοηϑῆναι ὄρϑιον. Sphalma ὄρϑιον corr. ὀρδινον. Eustathius reddidit voc. Lat. *ordinem*. Norat Ordines militiae Romanae.

p. 529. vſ. 851. Scholion B. eſt quoque in Schol. Pariſ.

XXIV (Ω)

p. 790. Excurſ. II. ad notam *. E Cod. Pariſ. enotatum video a V. C. Tollio: *οἱ πάντες στίχοι τοῦ Ὁμήρου εἰσὶ λγ καὶ χμι.* quae corrupta eſſe videntur. Hoc enim poſitu λ eſſet 12000. dixeris γ adiectum cum illo numero 15000 efficere: at fieret hoc inſolenti prorſus modo.

LIPSIAE

EX OFFICINA DVRRIA.

